ஜனவரி. பாரங்கள் 1—12.

ஸ்ரீ:

மஹாவித்வான் ஸ்ரீமான் அழகியசிங்கர் அருளிச்செய்த

முதலாயிரம்

மூல மூலம்

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநமும்

அந்த வ்யாக்யாநங்களுக்கு மூலமாகிய பழைய

ப்ரதிபத வ்யாக்யாநமும்,

பல ப்ரதிகளைக்கொண்டு பலமுறை

பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ சபையாரால்

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ முத்ராக்ஷரசாலையில்

அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

1909

[illegible] விலை ரூபாய் 10. [illegible]

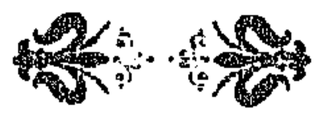
ஸ்ரீரஸ்து.

மேல்வரு மாதிரிகல மருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்த

மூன்றாயிரத்தில்

முதல் பிரபந்தமாகிய ஸ்ரீ பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி.

இதற்கு

பெரியவாச்சான் பிள்ளை, பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

வ்யாக்யானம்

அந்த வ்யாக்யானத்தை மனஸாரத் தெழுதப்பட்ட

ப்ரதிபத வ்யாக்யானமும்,

பல ப்ரதிகளுக்கிணங்க பண்டிதர்களால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ஸஞ்ஜீவிநீ ஸபையாரால்
ஸ்ரீலக்ஷ்மி விலாஸ முத்ராக்ஷரசாலையில்
அச்சிடப்பட்டன.

காஞ்சீபுரம்.

1909

S. V. O. College
Library,
TIRUPATI.
Acc. No. 10415
Date.....
26/11/20

ஆழ்வார் எம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி.

அ

புக்கனையென்னும்	568
க்காக்காய் நம்பிக்கு	208
ங்கமலக்கண்ணன்றன்னை	249
ங்கமலப் போதகத்தில்	158
ங்கம்விட்டவையைந்தும்	446
ங்கொரு கூறை	453
ஞ்சனவண்ணனை	262
ஞ்சுடர்ச்சுழியுன்	277
டி போலோமோடும்	15
டைந்திட்டமர்கள்	107
ட்டுக்குவி சோறு	297
ண்டக்குலத்துக்கு	23
ண்டத்தடர்கள் சூழ	213
ண்டத்தமர்ப் பெருமான்	343
திருங்கடல் நிறவண்ணனை	58
திர்முக முடைய	465
டங்கலந்த சிற்றுண்டி	150
மைத்துடங்கண்	301
வணையா யாயபோதே	151
வத்தமனியிலிணுடம்	559
வில் பள்ளிகொண்டு	309
ம்பா வெருட்டா	392
யம் பூமலர்க்கோதாய்	367
வழக் கொம்பறுமில்லா	38
வ்விடம்புக்கு	265
யபைம்பொன்னின்	67
யவாயில்	80
ந்திட்ட தூணை	107
ந்தன்பாலும்	586
றுவயிற்றில் கிடந்திருந்தே	571

ஆநிரைமேய்க்க நீபோதி 204
ஆமையாய்க் கங்கையாய் 505
ஆமையின் முதுகத்திடை 429
ஆயர் குலத்தினில் 117
ஆயிரந்தோள் பரப்பி 417
ஆய்ச்சியர் சேரியனைதாயிர் 245
ஆய்ச்சியன்றுழிப்பிரான் 136
ஆலத்திலையான் 199
ஆற்றிலிருந்து 240
ஆனுயர் கூடி 397

இ

இடவணரை யிடத்தோளொடு 313
இந்திரனோடு பிரமன் 215
இமையவரிறுமாந்து 467
இருக்கொடு நீர்சங்கில் 224
இருங்கைமதகளிறு 57
இருட்டில்பிறந்து போய் 142
இருடிலேபோலெதிர்ந்த மல்லர் 157
இன்பமதனை யுயர்த்தாய் 223

உ

உச்சியிலெண்ணெயும் 455
உடுத்துக்களைந்த 33
உடையார் கனமணியோடு 70
உந்தியெழுந்த 191
உய்யலைகு படைத்து 86
உரகமெல்லணையான் 427
உரம்பற்றியிரணியனை 511
உருப்பிணி நங்கை தன்னை 406
உருப்பிணி நங்கையை 351

...ன் னுடைய விக்கிரமம் 582
...ன்னாய் மொக்கலையில் 94

உள

...வுந்துக் குழியில் 459

எ

...ாய்ந்திலையாடல் 403
...ாய்வையம்புகுதல் 181
...த்துகிலாவையம் 569
...ன்னுத னுன்னுட னுன்னுத 25
...ன்றாண்மை வாய்ந்திலம் 62
...ாங்காலம் பெறுமாறன் 35
...ாறனிலைக்குல தெய்வமோ 577
...ரிதுறுத் வைத்தல் 415
...ருதுகாலைக் பொறுதி 208
...ருத்துக்கொடி புடைபரலும் 566
...ல்லிலில் வைகல் 521
...ழிலார் திருவாய்மலர்தல் 72
...ன்றுறுமேலையகன்று 169
...ன்சிறுக் குட்டன் 78
...ன் தம்பிமாறன் 71
...ன் வில்லவிக்கூற்று 350
...ன்று மென்கிளியாகா 270
...ன்றுலகம் மீதளித்து 318
...ன்னி நாளாயம் 125

ஙா

...றி நிலத்திலிலெதுன் முன்னம் 21
...ங்களாயின வெல்லாம் 556
...ழிற் றுய் மெய்யோன் 309
...ழுதேமதுகீயாய் 328

ஞ

...யாழுறி யுடம்பினோ 325

ஒ

ஒற்றைவிடையனும் 523
ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத 333
ஒன்றையுரைப்பான் 197

ஓ

ஓடிவாடக் கிண்கிணிகள் 159
ஓடுவார் விழுவார் 45
ஓதக்கடலில் 73

க

கச்சொடு பொற்சுரிகை 47
கஞ்சனுங் காளியனும் 407
கஞ்சன் கறுக்கொண்டு கின்மேல் 221
கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த 179
கஞ்சன்றன்னால் புணர்க்கப்பட்ட 153
கடல்கடைந்து 57
கடியார் பொழிலணி 271
கடிவாய்ச்சின வெங்கண் 301
கண்டகடனும் 126
கண்டார்பழியாமே 193
கண்ணே நான்முகனே 51
கண்ணில் மணல்கொடு 219
கண்ணைக்குளிரக் கலந்து 173
கதிராயிரமிரவி 340
கத்தக்கத்தித்துக் கிடந்த 130
கரியமுகில் புரைமேனி 391
கருங்கண்மோடாகை 322
கரும்பார் நீள்வயல் 253
கருவுடைமேகங்கள் 203
கருளுடைய பொழில்மருதும் 191
கலக்கிய மாமன தினனாய் 361
கழன்மன்னர் சூழ 132
கள்ளச்சகடு மருதும் 232
கறந்த நற்பாலுங்கயிரும் 154
கறுத்திட்டெதிர் சென்ற 191
கற்பகக்காவு குழை 138
கற்றினம் மேய்த்து 134

கன்னலிலட்டு கதத்தாடு 236
கன்னல் குடந்திறந்தால் 112
கன்னி நன் மாமதிள் சூழ்தரு 272

கா

காசின்வாய்க்கரம்விரிதலும் 438
காசுங்கறையுடைக்கூலைக்கும் 452
காடுகளுறிதீபோய் 273
காதம்பலைந்திரிந்து 565
காமர்தாளதகருதலர் 546
காயமலர்நிறவா 92
காயுநீர்புக்கு 141
காராக்கடலேபடைத்திட்டு 362
காராமேனிறத் தெம்பிராஅன 260
காரிகையார்க்கு முனக்கும் 171
கார்மலிமேனிறத்து 184
காலுமெழா 565
காளியன்பொய்கைகலங்க 358
காறைதூணுக் கண்ணுடி 332
காணர்நுர்துழாய் 74

கி

கிடக்கில் றொட்டில் 50
கிண்கிணிகாடி 130
கிழக்கில் குடமன்னர் 190

கீ

கீழுலகிலசுரர்கனா 484

கு

குடங்கனெடுத்து 210
குடியில்பிறந்தவர் செய்யும் 344
குடைபுந் செருப்பும் 269
குண்டலந்தாழ 242
குமரிமணம் செய்தகொண்டு 339
கும்மாயத்தெறி வெண்ணெய் 252
குரக்கினத்தாலே 105
குருந்தமான்றொடிந்தாவினிடம் 433
குழலிருண்டு சுருண்டு 323
குன்றுதிகொழுமுகில்போல் 489
குன்றெடுத்தாநிரை காத்தவாபா 530
குன்றெடுத்தாநிரை 287

கூ

கூடிக்கூடியற்றூர்களிருந்து 448
கூன்றொழுதந்தை 481

கே

கேசவனேயிங்கே 235
கேட்டறியாதன 279

கை

கைத்தலத்துள்ளமாடழிய 333
கைந்நாகந்திடர்கடிந்த 515
கையுங்காலும் 48

கொ

கொங்குங்குடந்தையும் 195
கொங்கைச்சிறுவரை மென்னும் 555
கொங்கைவன் கூனிசொல் 145
கொடியேறு செந்தாமரை 308
கொண்டதாளுறி 47
கொண்டல்வண்ணவிங்கே 230
கொம்பிரும்பொழில்வாய் 436
கொலைபாணை கொம்புபறித்து 383
கொழுப்புடைய செழுங்குருதி 485

கோ

கோட்டுமண்கொண்டு 416
கோளரியினுருவம் 87

ச

சக்கரக்கைகபன் 80
சங்கின்வலம்புரியும் 71
சத்திரமேந்தி 133
சலமாமுகில்பல்கண 305
சலம்பொதியுடம்பில் 46
சழக்குரைக்கொடு 536

சா

சாடிடந்தின்ன

சிந்திரகூடத்திருப்ப 373
சிந்தைப்புடைத்து 402
சிந்தூரப்பொடிக்கொண்டு 292
சிந்தூரமிலங்க 289
சிறியபெண்ணின்னாளுஞ்சிங்க 82
சிறுவிரல்கள் தடவி 320

சீ

சீதக்கடலுள் 52
சீதநீர்ப்புடைசூழ் 439
சீமாலிகனவஞ்ஞ 211
சீயிறுற்சிறந்து 442
சீயனிமால்திருநாமஞ்சே 460
சீரொன்றுதூதாப் 198
சீலத்துநம்பை 271

சு

சுரிலைகாய்குறிவிரிலும் 285
சுருப்பார்குழலியசோலைத 67
சுற்றிநின்றுயர் 288
சுற்றுமோவிவட்டம் 79

செ

செக்கரிடைநுளி 110
செங்கமலக்கழுநீர் 97
செங்காலப்பூவில் 119
செஞ்சொல்லணைப்பிடாருஞ் 527
செண்டாடுகால்வினைத 214
செந்நற்பேரவதிதர் 451
செந்நெலரிதி 234
செந்நெலார்வயல்சூழ் 51
செப்பாடுகொண்ட 303
செம்பினாலெனவுறல் 144
செம்பீடாருமெனவுரை 218
செம்பொருந்தடங்கையன் 318
செருவாரும்புள்ளாளன் 513
செவ்வாலைகள்ளுடைத்தாதிர் 572
செவ்வியோர்க்கு 574

சே

சேயடுத்திக்கஞ்சன் 373
சேர்த்தப்புடைத்து 402
சேர்ந்தூரப்பொடிக்கொண்டு 292
சேர்ந்தூரமிலங்க 289
சேறிபெண்ணின்னாளுஞ்சிங்க 82
சேறுவிரல்கள் தடவி 320

சை

சைதக்கடலுள் 52
சைதநீர்ப்புடைசூழ் 439
சைமாலிகனவஞ்ஞ 211
சையிறுற்சிறந்து 442
சையனிமால்திருநாமஞ்சே 460
சைரொன்றுதூதாப் 198
சைலத்துநம்பை 271

சொ

சொரிலைகாய்குறிவிரிலும் 285
சொருப்பார்குழலியசோலைத 67
சொற்றிநின்றுயர் 288
சொற்றுமோவிவட்டம் 79

சோ

சோத்தப்பிரானென்று
சோர்விலுல்பொருள்வைத்து

ஞா

ஞாலமுற்றுமுண்டாலிலை

த

தக்காரிக்காரிலை
தங்கையைமுக்கும்
தடம்படுதாமரை
தடவரைவாய்மினிர்ந்து
தண்டொடுசக்கரம்
தண்வைனைவில்லை
தந்துக்மிகாண்டாள் கொலை
தந்தம்மக்களுறுதி
தாமோதரன் நந்தகோபாலன்
தாலப்பிபைத்துகுழுறி
தாழகுநந்தாங்கலும்
தள்ளித்தளர்நடையிட்டு
தன்முகத்துச்சுடி
தன்னடியார் திறத்தகத்து
தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு

தா

தாய்மார் மோர்விற்க
தாரித்துறுற்றுவர்
தார்க்கிளர்தும்பிக்கு
தாழியில் வெண்ணெய்
தாளுதண்ணுடல்

தி

திக்குநினைபடர்தாளன்
திண்ணாக்கலத்தில்
திண்ணைர்வெண்சங்கு
திரண்டுடலுதைபடைமழு
திருவுடைப்பிள்ளை
திரைதீர்ச்சுந்திரமண்டலம்
திரைபொருகடல்சூழ்

தீ

தீயடுத்திக்கஞ்சன்

துக்கச்சுழலையை 560
துடர்சங்கிலியை 109
துப்புடையாயர்கள் 93
துப்புடையாரையடைவது 519
துன்னியமேபெரிருள் 127

துா

துாங்கிலாமுற்றத்தே 102

தெ

தெருவின்கண்நின்று 207
தென்னவன்தமர்செப்பம் 447
தென்னிலங்கைமன்னன் 202

தே

தேவுடையமீனமாய் 511
தேனுகனுரவிசெகுத்து 243
தேனுகன்பிலம்பன் 316

தோ

தோத்தார்பூங்குழல் 259

தோ

தோட்டமில்லவள் 540
தோயம்பரந்தாடுவு 384

ந

நச்சுவார் முன்னிற்கும் 128
நந்தன்மதலையை 363
நம்பனேநவின்றேத்த வல்லார்கள் 545
நம்பிபிம்பியென்று 459
நம்முடைநாயகனே 88
நல்லதேர் தாமரைப்பொய்கை 337
நளிர்ந்தசீலன் நயாசலன் 434
நன்மணிமேகலை 263
நாடுகருமறியு மானிடப்பெரிடு 457
நாடுமூருமறியவேபோய் 329
நாந்தகமேந்திய 131
நாந்தகஞ்சங்குதண்டு 382
நாவகாரியஞ் சொல்லிலாதவர் 421
நாவலம்பெரியதீவினில் 311
நாழிகைகூறிட்டு 388
நாள்கோளார் நாலந்து 60
நாறியசாந்தம் 121
நானெதுமுன்மாயம் 529

நீ

நீசரதுசெஞ்சடை 343

நெ

நெடுமையாலுலகேழும் 539
நெய்க்குடத்தைப்பற்றி 514
நெய்யிடைநல்லதோர் 30
நெறிந்தகருங்குழல் 366

நோ

நோக்கியசோதை 63

ப

பக்கங்கருஞ் சிறுப்பாறை 185
பஞ்சவர்தூதனுய் 120
பஞ்சவர்தூதனுய் 355
படங்கள் பலவுமுடை 301
படர்பங்கய மலர்வாய் 111
பட்டங்கட்டிப் பொற்றேரு 330
பணைத்தோளிளவாய்ச்சி 51
பதகமுதலைவாய் 117
பதிணுருமாயிரவர் 500
பத்துநாளுங்கடந்த 49
பரந்திட்டுநின்ற படுகடல் 104
பருப்பதத்துக்கயல் பொருந்த 581

பல்பலநாழுஞ்சாலை 410
பல்லாண்டு பல்லாண்டு 12
பல்லாண்டென்று பலித்திரீ 40
பல்லாயிரவரிவ்வூரில் 220
பள்ளத்தில்மேயும் 188
பறவையேறு பரம்புருடா 575
பற்றார்நடுங்கமுன் 275
பற்றுமஞ்சள்பூசி 262
பனிக்கடலில் பள்ளிமேயோ 588
பன்மணிமுத்தின் 101
பன்றியுமானையுமீனமும் 278
பன்னிருதிங்கள் 268

பா

பாண்டியன்கொண்டாட 6
பாண்டவர்தம்முடைய 411
பாலகனென்று 82
பாலைக்கறந்து 232
பாலொடு நெய்தயிர் 96

பி

பிண்டத்திரளையும் 190
பிறங்கியபேய்ச்சி 55
பிறப்பகத்தீதமாண்டொழிந்த 478
பின்னமனைனை 185

பு

புட்டியில் சேறும் 102
புனியுள் நான்கண்டதோர் 319
புன்னிலைவாய் பிளந்திட்டாய் 207
புற்றரவல்குல் 281

பூ

பூணித்தாழுவினில்புக்கு 183
பூதனைமங்கதாடீவெள்ளி 430

பெ

பெண்டிர்வாழ்வார் 156
பெருப்பெருத்த கண்ணுலகம் 334
பெருமாவுரலில் 59

பே

பேசுநமதாயாத 410
பேணிச்சீருடை 12
பேயின்முலையுண்ட 40
பேய்ச்சிமுலை யுண்ணைக்கண்டு 220

பை

பையரவினணைப் பாற்கடலுள் 188

பொ

பொங்கு வெண்மணல் 575
பொங்கொலிகங்கை 275
பொத்தவுரலைக்கவிழ்த்து 262
பொல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி 588
பொற்றிகழ்சித்திரகூட 101
பொன்போல் மஞ்சனமாட்டி 278
பொன்னரை நாணொடு 268
பொன்னியல் கிண்கிணி 6
பொன்னைக்கொண்டு 411

போ

போதமர் செல்வக்கொழுந்து 82
போதர்கண்டாயிங்கே 232
போய்ப்பாடுடையகின் 96
போரொக்கப்பண்ணி

ம

மங்கியவல்வினை நோய்காள்
மச்சொடுமாளிகைமேயறி
மடிவழிவந்து
மண்ணில்பிறந்து மண்ணுடும்
மண்ணுமலையும் கடலும்
மண்ணுமலையும் மறிகடல்
மத்தக்களிற்று
மத்தளவுந் தயிரும்
மரவடியைத்தம்பிக்கு
மருட்டார் பெண்குழல்
மருதப்பொழிலணி
மருமகன்றன் சந்ததியை
மலர்முடையூத்தையில்
மலைபுரைதோள் மன்னவரும்
மன்னர்மறுக
மன்னன்றன் தேவிமார்

மாணிக்குறளுருவாய 553
மாதவத்தோன் புத்திரன் 477
மாயச்சகடமுதைத்து 311
மாயவனேமதுசூதனனே 532
மாயவன் பின்வழிசென்று 346
மாலிருஞ்சோலை யென்னும் 418
மாவலிதன்னுடைய 409
மாவலிவேள்வியில் 246
மாற்றுத்தாய்சென்று 352
மானமருமென்மொழிக்கி 371
மானிடசாதியில் 455

மி

மிக்கபெரும்புகழ் 124
மிடறுமிழுமெழுத்தோடை 266
மின்னேயநுண்ணிடையார் 155
மின்னுர்தடமதிள்சூழ் 4
மின்னிடைச்சீதை 201
மின்னுக்கொடியுமேமார் 111
மின்னெழுத்து நுண்ணிடையாய் 374

மு

முடியொன்றி 357
முத்தும்மணியும் 53
முப்போதுங்கடைந்து 254
முலையேயதும்மெண்மிடன் 168
முற்றிலும் தூதையும் 66
முன்னரசிங்கமதாகி 317
முன்னலோர் வெள்ளி 113

மூ

மூத்தவைகாண 134
மூன்றெழுத்தனே 472

மெ

மெச்சூதுசங்கம் 137
மெய்திகிருநான 75
மெய்யென்று சொல்லுவார் 170

மே

மேலெழுந்தகோர் 445

மை

மைத்தடங்கண்ணி 84
மைத்துனன்மார் காதலியை 506
மையார்கண் மடவாய்ச்சியர் 253

வ

வஞ்சனையால்வந்த 76
வடதிசைமதுரை 471
வடுநடுமேவ 129
வணங்குடையய 165
வண்டமர்பூங்குழல் 61
வண்டுகளித்திளைத்தும் 239
வண்ணக்கருங்குழல் 264
வண்ணங்கன்மணியும் 425
வண்ணப்பவள மருங்கினில் 163
வண்ணமாடங்கள் சூழ் 44
வண்ணமால்வரைபோல 544
வந்தமதலைக்குழாத்தை 58
வயிற்றில்தோழுவை 551
வருகவருகவருகவிங்கே 228
வலங்காதில்மேல் 293
வல்லாளன்தோளுந் 393
வல்லாளிலங்கைமலங்க 149
வல்லிநுண்ணிதுழன்ன 284
வல்லெயிற்றுக்கோழையாய் 487
வழுவிவான்றுயிலா 299
வளைத்துவைத்தோன் 562
வள்ளிநுடங்கிடை 267
வன்பேய்முலையுண்டோர் 306

வா

வாக்குத்தூய்மையிலாமை 534
வாயில்பல்லுமெழுந்தில 326
வாயுள்ளவையகம் 49
வாயொருபக்கம்வாங்கி 450
வாரணிந்தகொங்கைபோய்ச்சி 180
வாரணிந்தமுலைமடவாய் 370
வாராருமுலைமடவாள் 378
வார்காதுதாழப்பெருக்கி 175
வாவென்றுசொல்லியென் 174

வானத்தி லுள்ளீர் 302
வானத்தெழுந்த 248
வானவர்தாம்மகிழ 89
வானிளவரசு 314

வி

விண்கொளமரர்கள் 64
விண்ணின்மீதமரர்கள் 295
விண்ணெல்லாம்மீகட்க 167
விற்பிடித்திறுத்து 469

வெ

வெண்கலப்பத்திரம் 132
வெண்ணெயளைந்தகுணுங்கு 176
வெண்ணெய்விழுங்கி 226
வெள்ளைவிளிசங்குவெஞ் 387
வெள்ளைவெள்ளத்தின் 542

வே

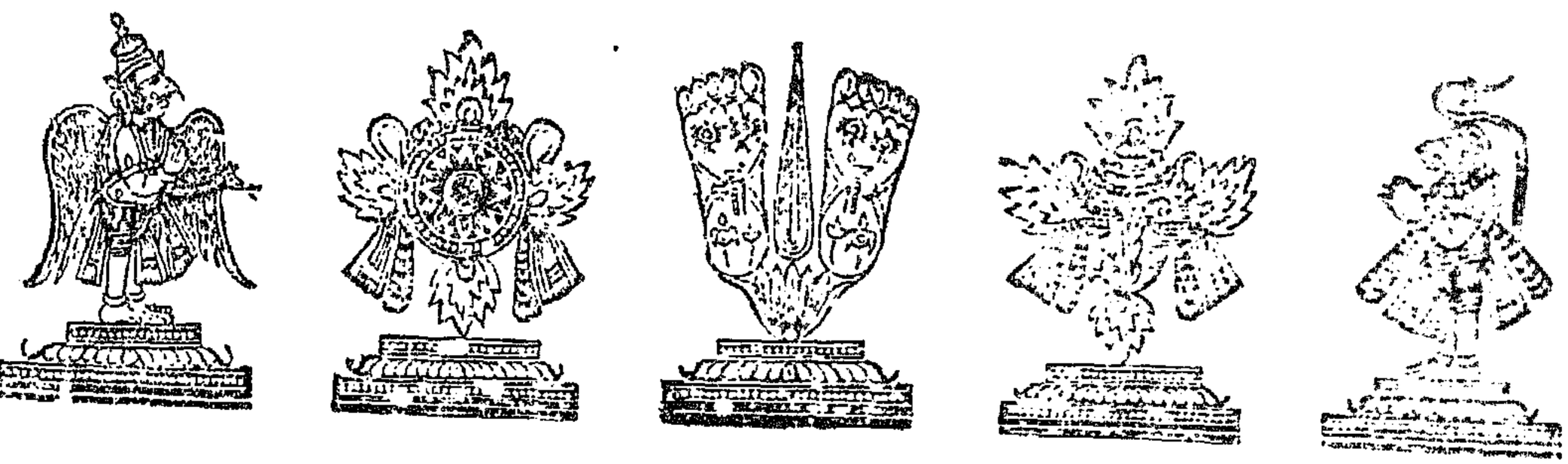
வேடர்மறக்குலம்மீபோலே 342
வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த 591
வேலிக்கீகால்வெட்டி 194

வை

வைத்தநெய்யும் காய்ந்தபாலும் 152
வையமெல்லாம்பெறும் 164

பெரியாழ்வார் திருமொழிச் செய்யுளகராதி

முற்றுப்பெற்றது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

நம்பெருமாளருளிச்செய்தது.

ஸ்ரீ மதுரகவியாவாதரம் பிரகாசிதமுனிவாஹனமுவ ;
யதீந்த்ரப்ரவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முநிம் ॥

கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தது.

ஜகதீநாயகஸௌபாக்ய நாயகாக்ஷ்நயத்வயம் ;
ஸ்ரீரங்கராஜ்ய ஸாம்ராஜ்ய வ்யாபிதோஷ்ணீஷ தாரணி தாரணே :
ஸ்ரீ ரங்கராஜ மஹிதோபயகாவிகந்யா ராகா நாஜஸ்ய சரணௌ சரணம் மமாஸ்து.

ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தது.

தா வதிதா யாவதயஸ்ய நயாவிஹதி ஸ்ரவ்யவதூவநியதிந ததவாநாழ் ;
தூவஸ்ய நர்கராவதவுகாஹிராசம் ஸ்ரீதிதஷ்ணு யாமுநம் வ்ருணேநிஸ் சிதபுத்தி ॥

பராசரபட்டர் அருளிச்செய்தது.

ஸ்தாவரஸ்யஸ்திதிஷ்வாதோ நாழ ஸ்ரீரங்கிஸாயிநே ;
ஸஹபோகாய ஸேஷாய நம ஸ்ரீரங்கதாமநே ॥

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முன்னுரை.

காதுகளினிகள் அருளிச்செய்தது.

மூ.—முதுமுறையுணர்ந்து முப்புரிநூல் நரபதிமுன்னர்க் கொல்லைமாதாய்க் காய்ந்து ।
ஆதிமுதல்வனுக்கன்பராய்ப் பரநாதனடிக்கீழ்ப் பிழைத்தவர்தம் பிழைப்பிழைத்தோம் நாமே ॥

உரை.—ஸாமவேதியராய் த்ரயீ ப்ரதிபாத்யமான கர்மங்களிலும் ப்ரஹ்மவித்யையிலும் நிஷ்ணாதராய்க் கொண்டு ।
ராஜஸந்நிதியிலே ஸ்ரீமதுரையிலே ஸ்ரீவைஷ்ணவாக்ரேஸரராய் ।
ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனுக்கு நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுமவர்கள் ।
நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணி நரகத்திலே விழுந்தார்கள் ॥

பதவுரை.

யோ	எந்தப்பெரியாழ்வார்
நாலவேதிவழி சரஸ்வதீ ஸாரம்	} தூய்மையில்லாதே கலவினை வழி ராஜஸங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்யாஸாரத்தை
ஸாதுதாபாஸாந்	} கைப்பற்றவானைகொண்ட வராப்
மாலாகிலவே தாநீம்	} ஆசார்யமுகத்தால் அப்பியாஸமில்லை
கேவலதாரு	மேன்மையான
வேஷாரு	வேஷத்தையும்
யஃ	எந்தப்பெரியாழ்வார்
நாலவேதிவழி சரஸ்வதீ ஸாரம்	} தூய்மையில்லாதே கலவினை வழி ராஜஸங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்யாஸாரத்தை
ஸாதுதாபாஸாந்	} கைப்பற்றவானைகொண்ட வராப்
மாலாகிலவே தாநீம்	} ஆசார்யமுகத்தால் அப்பியாஸமில்லை
கேவலதாரு	மேன்மையான
வேஷாரு	வேஷத்தையும்
யஃ	எந்தப்பெரியாழ்வார்
நாலவேதிவழி சரஸ்வதீ ஸாரம்	} தூய்மையில்லாதே கலவினை வழி ராஜஸங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்யாஸாரத்தை
ஸாதுதாபாஸாந்	} கைப்பற்றவானைகொண்ட வராப்
மாலாகிலவே தாநீம்	} ஆசார்யமுகத்தால் அப்பியாஸமில்லை
கேவலதாரு	மேன்மையான
வேஷாரு	வேஷத்தையும்
யஃ	எந்தப்பெரியாழ்வார்
நாலவேதிவழி சரஸ்வதீ ஸாரம்	} தூய்மையில்லாதே கலவினை வழி ராஜஸங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வித்யாஸாரத்தை
ஸாதுதாபாஸாந்	} கைப்பற்றவானைகொண்ட வராப்
மாலாகிலவே தாநீம்	} ஆசார்யமுகத்தால் அப்பியாஸமில்லை
கேவலதாரு	மேன்மையான
வேஷாரு	வேஷத்தையும்

யஃ	எந்தப்பெரியாழ்வார்
ஸாமாநாயவபு	அழகியமணவாளப்பெருமாள்
ஸாகாரஸ்ய	நேராக
ஸர்வாராம	மாமனாராம்
வபு	பெரியபெருமாள்
கரிஸவதூம்	} திருவடிகளால் திருமுடியை தீண்டவருமவர்
விஷ்ணுசித்தம்	} ப்ராம்மணகுலத்துக்கு திலகமாயிருந்தவர்
தம்ஏவ	அந்தப்பெரியாழ்வாரை
நௌமி	வணங்குகிறேன்.

பிள்ளைலோகம்ஜீய ருருளிச்செய்த வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.—இதுதான் திருப்பல்லாண்டுக்கு தனியன் பிரபந்தம். அதற்குத் திருப்பல்லாண்டு பாடினகாலத்திலே பெரியாழ்வார் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையாலே, அவரை ப்ரணமிபாது கண்டகாரம் பண்ணுகிறபடி கொல்லுமிறை.

வ்யாக்யாநம்.—(ஸாமவேதியராய்) வேதங்களை வாக்கு நெஞ்சு கண்களாலே கொள்ளுமவர்களாய், "ஸாதீவபி நலவேதிஸாரம்" என்கிறபடி - வைதிகரிடத்திலே மாத்ஸர்யத்தை வகுக்கவல்லராயும் அதிகரிக்கிறது. இவர், அப்படிப்பட்ட ஒரு குலத்திலே வைத்து, அப்படிப்பட்ட *கலங்களாய கற்கலைகள் காலையும் அதிகரியாதே, புண்டரீகாக்ஷரைப் போலே * துளைத்திதாண்டிலே மண்டி, நீடுதலாகாரனைப்போலே * நூட்டிநன்மாலைகளைக் கொண்டு, வடிவழகர்கோயில் இடையாறுக்குச் சூட்டி அழகைசெய்து போக்கார்; வாயும் கையும் ஓடின ஸம்ஸாரிகளைப்போலே (நலவேதிவழிசரஸ்வதீ ஸாரம்) என்று நீர்வல்லடிதனிலைவங்கிறு ராஜஸாதிலே பாதகத்வங்களாய தூர்வாகாப்படிருக்கையாலே புண்ணிய பாபங்களைக்காட்டி அதிகரிக்கிற விதிப்பாசல்கடாகக் கல்பித்துக் கல்பாகாலைக்கிலே

ஷடியிலே சென்று; (அபிஷேகாது - லெஹாது - பூராஹ) " வேண்டிய வேதங்க ளோதி விளக்கு கிழியறுத்தான் " என்றுக்தைக் சொல்லுகிறது. இவர்க்கு அப்போது * வேதப் பிரமுகரான *பிதகவாடைப்பிரஞ்தாமே பிரமுகருவாப், * போதில் கமல வன்னைஞ்சும் புருந்து * நாவிறவாளுப் * நாவிலுள் நின்று மலருக் ஞானக்கலைகளோ இவர் முகிக போக விந்தானிறே. * எயிற்றிலை மலர்கொண்ட வெற்றையான * ஞானப்பிரானுப்த்து இவளை *ஞானக்கலைகளோ போதுவித்தது. ஆகையாலே நாட்டார்க்கு ஓரினவிடமொழிந்து ஓதாத விடம் தெரியாதிருக்கும். இவர்க்கு * மயர்வறமதிகல மருளுனையாலே அகிசதேவதை கனு மருளிச்செய்யப்படி. விசதமாய்த்து. அத்தாலே " வேதாந்த விழுப்பொருளின்மே லிருந்து வினக்ஞக விட்டுசித்தன் விரித்தனன் " என்னுப்படி பரதத்வ ஸ்தாபனம்பண்ணி அந்த வேத தாத்பர்யமான திருப்பல்லாண்டை * அங்காணிமல் மங்களவீதி வருகையிலே மங்களாசாளனமாக வருளிச்செய்தார். " வெஹ நமஸ்காது " என்கிறதுக்குள்ளே இதுவும் அந்தர்பூதம். " மெமெஹ ஸுவமிலெஹு ரஹிவெ வெஹு " என்னக்கடவதிறே.

(ஸுஸு) அருக்கரம், வித்வான்களோ வென்று கிழியறுத்து அந்த தாதத்தை ஸ்வாமி ளுக்கிதியிலே ஸமர்ப்பித்து, நீளையும் நம் துறையான * துளவத்தொண்டிலேழுண்டி நாடத்திக்கொண்டிபோல ; அக்காலத்திலே ஆண்டாள் இவர்க்குத் திருமகளாகத் திருத்துழா யடியிலே பலகாலிக்க ; இவரும் * திருமகள்போல வளர்த்துப்போல ; அஞ்சுபிராயத்திலே திருவாய்ப்பாடியில் பதினாலுகும் குடியில் பெண்களோ அநுகரித்துத் திருப்பாவை பாடி, அநுக்ரமேலே, அவர் * நோதித்த துழாய் மலரை, " வியத்துழாய்க்கற்பென்று சூடும் கருங்குழல்போல் " என்கிறபடியே சூடிக்கொடுத்தவளாய், பின்பு ப்ராப்த யெளவனையாய், * மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழாததன்மையளாய், " திருமுகத்து நாகணைமேற் கேசவற்கிருவகம் " என்றும், " பனிவாளரவணைப் பற்பலகாலமும் பள்ளிகொள்மணிவா ளர் " என்றும் சொல்லப்படுகிற அழகிய மணவாளப் பெருமாளோ ப்ரார்த்திக்கு திரு மணம் புணருகையாலே அவர் மணவாளப் பிள்ளையாளர் ; * மறைநான்குமுன் மீறிய பட்டநுக்கிறே * பட்டர்பிரான் கோதையைக் கொடுத்தது. ஆகையாலே, ஔபசாரிக மாகவன்றிக்கே, யதார்த்தமாக ரங்கநாதனுக்கு பட்டநாதர் மாமனாளுர். அத்தாலே (கூஜ்ரவஜ்ரு)(ழ) என்கிறது. அதாவது - * வடிவுடைவானேனர் தலிவனை தன்னை, அவர்கள் அடிவணங்கி யேத்துமாப்போலே, இவர்தம்மையும் அமர் வந்திக்குட்படியான வினை கொடுத்தபடி. * தன்மையே யொக்க வருள்செய்வரிறே. பட்டநாதரான மாத்ரமன்றிக்கே தேவர்களாலும் ஸ்துத்யராயிருக்குமவரென்கிறது. " விரும்புவ ரமரர் மொய்த்து " என்னக் கடவதிறே. அஸ்மதாதி பபசங்களானவர்களையும் இவர் மங்களாசாளனம் பண்ணுமவ ராகையாலே, அவர்களும் இவர்க்கு ஸ்துத்யபிவாதநங்களைப் பண்ணுவர்கள். " வாஹ்ரு நீவ ஹாவிவெம் " என்னக்கடவதிறே. இனி ரங்கநாதனேடே ஸம்பந்திக்கைக்கீடான பட்ட நாதகுலத்தைச் சொல்லுகிறது (ஜிஜகூ-ஙுதிலுகூழ) என்று. * வேயர்தங்கள் குலத் துதித்த விட்டுசித்தராகையாலே, " அந்தணனை யான்கண்ட தணிநீர்த் தென்னரங்கத்தே " என்னுப்படி கண்டு கொடுத்தார். க்ஷத்ரகுல திலகராகையாவது- ப்ராஹ்மணகுலத்துக்கெல்

விலு மருளிச்செய்கையால், இந்தத் திருநாமத்தாலே அந்த ப்ரபந்த ப்ரவக்தா வென்னுமத
வும் ஸூசிதம். அதுக்கும் தனியன் இதுவேயிறே. " அருள்கன்பாலும் கருடன்பாலு
ஐதுகொய்நாகவைத்து என் மருள்நாவுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா னெம்பிரான்
என்னும்படி. இவர் திருவுள்ளத்திலே அத்யபிநிவிஷ்டரு யிருக்குமாய்த்து. (விஷ்ணுசித்தம்
* விஷ்ணுநா வ்யபதேதவ்யரா யிருக்கிறபடி. "நின்கோயிலில் வாழும் வைட்டணவன்
என்றுரிறே. அவனும் வைஷ்ணவ ஸம்பந்தத்தை அபேக்ஷித்துக் கைப்பற்றினன். (த
விஷ்ணுசித்தம் நமோ நி) அந்த விஷ்ணுசித்தரை " கிழியறுத்தான் பாதங்கள் யாமுடை
பற்று " என்னும்படி ஸேவிக்கிறேனென்கிறது. நமஸ்காரமும் ஸேவையும் பர்யாயம்
"ஒழிவில்காலமெல்லாமுடனாய்" என்னுமது விஷ்ணுசித்தவிஷயத்திலேயாய்த்து; விசேஷஜ்ஞர்க்கு
பகவத்விஷயத்திலே அடைவாயிறும், இங்கேயிறே யெல்லாம் பூர்ணமாவது. * நம்பிவிட்
சித்தரிறே. இத்தால் - ப்ரதமப்ரபந்தாநுஸந்தாநதசையில் தத்வக்ஞரான ஆழ்வாரை
" தம்வெவுகிலிவாவுயெது " என்று - ப்ரதமம் திருவடித்திகாழும்படியைச் சொல்லி
ரூய்த்து. ... ...

அ.— மின்னுர்தடமதிளித்யாதி. இதில், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்ப் பட்டர்பிரானை பெ
யாழ்வாரவதரணஸ்தலத்தை யநுஸந்திப்பார் திருவடிகளைத் தொழுகையாலுண்டான ப்ரீத்
யையும், அவர்செயலைச் சொல்லுகையாலுண்டான விரோதி நிவர்த்திபாதிகளிலே தற்பரை
யும் மநஸ்மாரமே சொல்லி யுலாவுகிறதாயிருக்கிறது.

பட்டர் அருளிச்செய்தது.

மு.—மின்னுர்தடமதிள்சூழ் வில்லிபுத்தூரென்றொருகால்
சொன்னுர்கழற்கமலஞ் சூடிணைம்—முன்னுள்
கிழியறுத்தானென்றுரைத்தோம்¶ கீழ்மையினிற்சேரும்
வழியறுத்தோம் நெஞ்சமே வந்து. க.

பதவுரை.

மின்னுர்	ஒளி	வில்லிபுத்தூர் என்னும்	ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரென்னும்
ஆர்	நிறைந்த (அதிகமான)		
தடம்	பரப்பும், உயர்ந்தோ
ங்குகையுமுள்ள	ஒருகால்சொன்னுர்	ஒருதரம் உச்சரித்தவ
ருடைய
மதிள்	திருமதிளாலே	கழற்கமலம்	திருவடித்தாமரைகளை
சூழ்	சூழப்பட்ட	சூடிணைம்	சிரஸாவஹிக்கொண்டோம்
		முன்னுள்	புருஷார்த்தம் வெளியா
காதகாலத்தில்

¶ "கீழ்மையினிற் சேரும்" என்று பாடாந்தரம்.

அறுத்தா னென்று	} அறுத்தவனென்று	சேரும்	சேருமிடமான
		வழி	மார்க்கத்தை
கூரைத்தோம்	சொல்லப்பெற்றோம்,	அறுத்தோம்	அறுப்பவனிறை;
		நெஞ்சமே!	மனமே!
	(தூசையாலே)	வந்து	நீ அறுகூலமாய் வந்து.

வ்யா.— மின்னுர்தடமதின்சூழ். தேஜஸ்ஸுடைய பெரியபதவியிலே சூழப்பட்ட வில்லிபுத்தூர். இதனால்- *சென்மபாசனப்தடதினாயிருக்கை. ப்ரதிகூலர்க்குத்தக்கபடியாய், அநுகூலர்க்குக் கண்மிவாழும்படியாயிருக்கை. கல்படதின்மேலே அத்தலத்து அரணைப், மங்களாசாஸநபரரான பெரியபுவாரிருக்குமிரில் பதினாமேல் சூழப்பட்ட. வில்லிபுத்தூரென்று ஒருகாற்சொன்னர் கழற்கமலஞ் சூடினேம். ஒருக்காலாகிலும் பூரீவில்லிபுத்தூரை உச்சரித்த பூரீவைஷ்ணவர்களுடைய பூரீபாதகமலம் எனை *மடங்கடலுந்தண் டெடியவுகத் தலையிலே சூடினேனுட். "தேனிற்கன்றவ்வடியாக்த வானெண்டிசைக்குடம் விளக்காகி நிற்பாரிலேயடியேன் தலைமேலே" என்றிறே ஆழ்வார் மருளிச்செய்தது. பூரீவில்லிபுத்தூர்தான், வடமலைருவேங்காயிலுடையபாணுக்கும் ஆழ்வார்க்கும் ஆண்டாளுக்கும் நிருபகமான தேசமாய்த்து. "விஷ்ணுசித்தர்பிறந்தவூர்-விஷ்ணுசித்தர்ப் பட்டர்பிரான்" "அன்னவயல்புதுவைவிட்டுசித்தர்" "தொண்டரடிபொடியாழ்-விஷ்ணுசித்தர்" என்னக்கடவதிறே. ப்ரணவப்தபாலே மூவருங்கூடலாயிருக்கை; இப்படி உத்தேசயமானவூரை ஒருக்கால் அநுஸந்திப்பார் எப்தபாது முத்தேசயமனைபாலே, அவர்கள் பூரீபாதங்களில் சிதாபூஷணமாக தார்யமென்கிறது; "அரசம்தானடி கூடியாக" என்னுமாப்தபாலே. இன்ன விதாதிகள் செய்தமிதன்னென்னில்; முன்னுள்கிழியறுத்தானென்றுனை த்தோம் கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுத்தோம். முன்னுள் கிழியறுக்கையாவது- முற்காலத்திலே பாண்டியன் விதாசல்கமாகக்கட்டின தரவ்யக்கிழியை, அங்கீகரிசன்று, பிதாதார்த்தமேக "விஷ்ணுதேவ பரதத்வம்" என்று விஷ்ணுசித்தரானதாம் விதவஜ்ஜநங்களின்று தரவ்யக்கிழியையறுத்த ஆழ்வாருடைய இந்த அத்புதகார்யத்தை அநுஸந்தித்தோம்; அதனாலே கீழ்மையினில்சேரும்வழியறுத்தோம். "ஜந்துகூடிய மஞ்சிவ்வுலகம்பெரு மிந்திராதிமிலபாஜநம்" என்று கர்வ்வ விஷயத்தில் ஜம்மகார்மங்களில் ஜந்துவதம்பண்ணின பாபத்தைப் பறுக்குமாப்தபாலேயாய்த்து விஷ்ணுசித்தர் *ஜம்பகர்மங்களைப். இங்குமும், பூரீவில்லிபுத்தூர்ஜம்மூமும், கிழியறுக்கை கர்மமூமாயிருக்குட். கீழ்மையினில் சேரும் வழியறுக்கையாவது- நிஷீசுக்ரத்தாலே ப்ராபிக்கும் ப்ரதிபந்தகமான மார்கத்தைத் சேதித்தோம். "புறமெறிகளைகட்டு"— அவனதிகமார்கத்தை யடைகை பாபபலமிறே. "மெய்ம்மைமைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்" என்று- இவர்தாம் ஸ்டார்கவர்த்தியிறே. அன்றிக்கே, "கீழ்மையினில் சேரும்வழி" என்று— அதுபதாந்தரேலே ப்ராப்தமான மார்கமென்று அர்ச்சிராதி மார்கத்துக்குக் கீழாய் புராவ்ருத்தி ஹேதுவான தூமாதிமார்கத்ரயத்தையும் நிரோதித்தோம். நெஞ்சமே வந்து. * நெறிநின்றநெஞ்சாய், நீ அறுகூலிக்கையாலே இந்த லாபத்தை லபித்தோம். வந்து. இவ்வளவும் வந்து;- ஆழ்வாரளவும்வந்து. வில்லிபுத்தூரென்றொருகால் சொன்னர்கழற் கமலஞ் சூடினேம்; கீழ்மையினிற்சேரும் வழியறுத்தோம்; இதுவன்றே நீ பறுகூலித்தத்

கெந்தசாடை முன்பு நிற்பதைக் கொல்லுகிறது. "விலிடித்தூரென்று தருகாற்சொன்னார்" என்பது- "மன்னர்களிடத்தும் விலிடித்தும்" என்றும், "கடன்னடை யன்னாட்பா க்து விலோபாடில் விலிடித்தார்" என்றும் பகைத்தியாயத்தில் அப்படியே தும் எனாரும் தருக்காற்சொன்னார்கள், பகைதவிர்பாக முருக்கால் சொன்னதென்றபடி.. லட்டபத்தா னைக்காகம் லக்ற்றிருக்கிறபடி. ... ... எ

அ.— பாண்டியன்கொண்டாட. இதில், ப்ரபந்தனத்தாவான பெரியாழ்வார் திருவாட கனில் உபாய ஸ்விகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—பாண்டியன்கொண்டாடப் பட்டர்பிரான் வந்தானென்
றீண்டிய சங்கமெடுத்தூத—வேண்டிய
வேதங்களோதி விரைந்து கிழியறுத்தான்
பாதங்கள் யாமுடைய பற்று. உ.

பாண்டியன்	ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற பாண்டியராஜன்
கொண்டாட	கொண்டாடும்படி
பட்டர்பிரான்	வைஷ்ணவர்களுக்குத் தலைவன்
வந்தானென்று	எழுந்தருளினானென்று
ஈண்டிய	கூடின-(அதிகரான)
சங்கம் எடுத்து	சங்குகளைக் கொண்டு
ஊத	(அதிகர்) சப்திக்க
வேண்டிய	அக்காலத்துக்கு ஆவச்யகமாகிய

வேதங்கள்	வேதார்த்தங்களை
ஓதி	விசாரித்தெரிந்து
விரைந்து	நாமஸியாமல்
கிழி	விரும்பியசுமாகிய பொருள்முடிப்பை
அறுத்தான்	அறுத்தவனுடைய
பாதங்கள்	திருவடிகளை
யாம்	நாங்கள்
உடைய	ஆச்ரயமாகவுடைய
பற்று	ஆதாரம்.

வ்யா.—பாண்டியன்கொண்டாட. "தென்னன் கொண்டாடிட" என்றுபாம்பேபாலே, நமக்கு பரதத்வநிர்ணயம் பண்ணித்தருப்படி பட்டர்பிரான் வந்தானென்று பாண்டியனுல ஸ்ரீவல்லபதேவன் சொல்லிக்கொண்டாட. அந்தஸபையிலே ஈண்டியசங்கமெடுத்தூத. நிலம் டிருக்கிற விந்வம்ஸங்களானது, ஒரோ ப்ரதேசங்களிலே ஓதிக்கிடக்கிற ப்ரகாண்டாபரமாத்மா யங்களை யெடுத்து ப்ரதிபாதிக்கிறோம்போலேயச்சொல்லி உபந்யஸிக்கவென்றதாய்; ஈண்டியசங்கம் மடுத்தூத என்று-ஜபசங்கங்கள் பலவற்றையும் வாயிலே மடுத்தூதவென்றதாய். "பூங்கொள் திருமுகத்து மடுத்தூதியசங்கொலி" என்னக்கடவதிறே. "எடுத்தூத" என்ற போது- சங்கத்தையெடுத்து வாயிலே ஊதவென்றபடி.. அடுத்தூத என்றபோது- கிட்டி ஊதவென்றபடி. அதிதேஷபித்த வித்வான்கள் வாபடைக்கும்படி வேண்டிய வேதங்களோதி. "ஸவெழுவெஊயதூ ஶாஶநஞி" "வெவெஶூ ஸவெவெழுஊ ஹஶெவவெஶூஂ" என்கிற படியே வேதங்களெல்லாவற்றிலும் ஆராதந ப்ரகாரத்தையும் ஆராத்யவஸ்துவையும் சொல்லு கிறதென்றுதியிட்டு, பகவத்பரத்வத்தை ஸாதித்து, இனித்தாழுலகுக்கு வேறு முளவென்?

பிரானடியேன்" என்னுமிப்படி அவர்க்கு மிகவும் நெருங்கினவராயிருக்கிறமையை அறியலாம். "தவமுடைய சனகர் முதலோர்க்கு" என்கிற மேற்படி ஸ்லோகத்தின் முன்னரைக்கு "அவர்களை பல்லாண்டென்று காப்பிடும் படியாயிற்று. யாமுனையிலும். மேற்படி, அரைப்பகுதி—உபமேயம்; என்பதினாலென்றபடி. யாமுனையிலும். மேற்படி மேற்படி "பற்றி நின்றான்" என்னுமளவுக்கு.

... ...

பின்னாலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

முன்பக்கத்தின் விளக்கவுரை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை.

"வதிவிஷயஸ்வரூபம்" என்றும், "தத்தீயாநாமபோகிநிவர்தகம்" என்றும் ஸ்ரீஸ்வாமிபாகவும் ஸ்வதந்த்ரவாகவும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்ன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்து, தேஹாத்ம ஸ்வரூபத்தை "பஸுரயம்" "பஶவ ஸ்தவ" என்றும்; "ஏவமேவ கலு ஸாதவ ஸ்தவிவ" என்றும், "தாவதஜ்ஞ தாவந்ந தவவிஷ்" என்றும் நிரூபித்து, இந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான ஜ்ஞாநமும் ஜ்ஞாநாநுரூபமான வ்ருத்தியும் ப்ராப்தமாயிருக்க, அவற்றிலொன்றும் அற்ற ஸ்லோகத்தால் வந்த தாதாத்ம்யபிடாதிலே தேஹாத்மாபிமாநியான "நெஞ்சே நமக்கு, மநுஷ்யயோநியே" என்று அறைகூவியருளி, புத்ரபௌத்ராதிகள் பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தை பண்ணி, இப்படி ப்ரவாஹரூபமான திர்யக்ஸ்தாவரங்கள

பிரம்மதத்தனுடைய புத்திரனாகிய ஸ்ரீ விஷ்வக்சேனரும், இவரைப்போலவே யிருவிதமாக, 'வகுத்த விஷயத்தில் சேஷத்வத்தினிடமாக இவ்வாத்மாவைத் தெரிவிக்கையாலும்' என்றுமிடந்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், "ரஹஸ்யத்ரய ஸாரஜ்ஞர்" என்றுமிதற்கு இசைந்த வ்யாக்யாநத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், இப்பாரதந்த்ர்யகாஷ்டையை, "ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்று நெகிழ்ந்து ஸ்ரீசக்ரத்தாழ்வாணை யிட்டி ப்ரகாசிப்பித்தருளியும், கர்த்தாவைக்கொண்டு நிரூபித்தருளி தூதப்ரஸாதத்யங்களை ஸாதித்தருளியும், "யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே" என்று ச்ரீரங்கஸ்மாசாரம் கர்தவ்யம்' என்று உபதேசித்தருளியும், இப்படி பலதடவைகளாலே ஆசார்யர்களுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளினவிடத்திலும், பெரியவன் காழிநின்று ஆச்ரயித்த இம்மஹாகுணத்திலே "ஸுலபா ஸுகி நோ நித்யா:" என்கிறபடியே அநாயாஸமாகிற ரீதியைத்தை ஆவிஷ்கரித்தருளிக் காற்கடைக்கொள்ளுகையாதிகளை அனைவரும் கார்யகரமாய்த்திலே. இனி, நாம் "பார்வை வைத்து ப்ரம்மம் பிடிப்பானைப்போலே ஸ்ரீ ராமாயணத்தாலே ச்ரீ ராமரை வ்யாக்யானிக்கவேணும்" என்று பார்த்தருளிப் பெரியாழ்வாரை யநுசரிப்பித்தருளினான்.

இவ்வாழ்வார், ஸ்ரீ ராமாயணத்தை புண்யபுராணமாகையாலே 'பகவத்விஷயத்திலே நிஷ்கர்ஷித்து காலக்ஷேபம் பண்ணவேணும்' என்று பார்த்தருளி, அதுசெய்புமிடத்தில் 'அவனுக்கு அவதாரமையே கர்தவ்யம்' என்று அநுஸந்தித்து அவதாரங்களை ஆராய்ந்தவிடத்தில், கர்மானுரூப பலதாதாவான மாலாகாரர் கர்மத்திலே யெழுந்தருளிப் பூவையிரந்து, அவன்றன் "ப்ருஹதா ஸாலவ்ருக்ஷேண ஸால: ஸ்ரீமஹஸோபித: । ஸ நாஹஸிவபுர்யிஷ்ணோ: ஸ்ரீதர: ஸ்ரீதர: ஸதா ।" என்று உகந்து கூட்டச்சூழ்ந்தபடியை அநுஸந்திக்கையாலே 'இவ்விஷயத்தைக்காட்டிலும் பூவிடுகையொழிய வேறு கர்தவ்யமில்லை நமக்கு' என்று நிருபாதிகவாத்ஸல்யத்திலே உத்தேசித்தா சொருவரிறே. இன்னமும், மற்றையாழ்வார்களிற் காட்டிலும் இவர்க்கு நெடுவாசியுண்டு; அவர்கள், தந்தாமுடைய ஸம்பந்திகளை எம்பெருமானிலே பிறர் நினைத்திருப்பார்கள்; இவர், தம்மை அழியமாறிவரும் பகவத்ஸம்பந்தியைப்போல் தமக்குப் புருஷார்த்தமாக நினைத்திருப்பர். அவர்கள், ஈச்வரனைக் கடகாகப்பற்றித் தந்தாமுடைய பயநிவர்த்தியைப் பண்ணநிற்பர்கள்; இவர், தாம் கடகாகநின்று 'அவனுக்கு என்வருகிறதோ!' என்று பயப்பட்டு அந்த பயநிவர்த்தியிலே யத்நம் பண்ணநிற்பர்.

இப்படி மற்றையாழ்வார்களிற்காட்டில் இவர்க்குண்டான நெடுவாசிபோலே, மற்றை ப்ரபந்தங்களிற்காட்டில் திருப்பல்லாண்டுக்கு நெடுவாசியுண்டு; — வேதமென்ன, தத்துல்ய ப்ரமாணமான இதிஹாஸ புராணங்களென்ன இவைபோலே அதிக்ருதாதிகாரமாயிராது; ஸர்வாதிகாரமான திருவாய்மொழியிலுண்டான அருமையும் இதுக்கில்லை. "நாரணன் நான்முகனை நாரணன் ஞாலமளவும் நின்றுநிலாவுதலும் நாரணன் நான்முகனை முக்கண் ணப்பா" என்றும் - உபக்ரமத்திலே தொடங்கி உபஸம்ஹாரத்தளவுஞ்செல்ல த்ரிமூர்த்திஸாம்யத் தை யருளிச்செய்கையாலே, "ஸ்ரீயஃபதித்வம் நிரஸ்தஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீகத்வாத்" என்று- ரகுகுல ஸ்ரீ ராதீயனையும் யதுகுலஸ்ரீ ராதீயனையும் அவதரித்தாப்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே வந்தவதரிக்கையாலே வந்த ஸாம்யமென்று நிர்வஹிக்கவேண்டும் அருமையாதல், "நீராய் நிலனாய்" என்றுதொடங்கி, "திவமாபதனாய்" என்று - ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகமான (க) வஸ்துக்கள்

மேவண்டி மருமையாதனில்லை இப்ப்ரபந்தத்துக்கு. இன்னமும், மஹாபாரதம்போலே பெ
ரும் ப்ரப்பாய், 'இன்னதுசொல்லிற்று' என்று நிர்ணயிக்கவொண்ணுதாயிருக்கும் குறை
யுமின்றிக்கே, ப்ரணவம்போலே சப்தம் அந்வல்பமாய், ஸகலவேதார்த்தமும் அதுக்குள்ளே
காணவேண்டி, அதுநிரபாதித தீதடமேவண்டிவரும் அந்தக்குறையுமின்றிக்கே, பன்னிர
ண்டுபாட்டாய், ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை நீக்கி உத்தம புருஷார்த்தமான பகவத்கைங்கர்ய
த்தை ஸாக்ஷாத்ரமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலே இதுக்கு மேன்மைசெயுண்டு. இன்னமும், இப்
ப்ரபந்தம், தன்னை அதிகரித்தவன்கையிலே பரதத்வத்தைக்கைப்படுத்தவல்ல சக்தியைபுடைத்
தாகையாலே வந்த ஏற்றமுமுண்டு;—"ப்ரமாத்துமனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு"
என்றிறே இதுக்கு பலம்.

இப்ப்ரபந்த மவதரித்தபடி யென்னென்னில்; ஸ்ரீவல்லபதேவனென்கிற ராஜா, தார்மிக
னாகையாலே, புராணாதிகளான சென்வகப்படியை, 'புருஷார்த்தநிர்ணயபூர்வகமாக அதிஷ்ட
ஸித்திக்குவிரகென்?' என்ன; அவனும் "யதாஸ்ரமவிஹிதயாவதாஜ்ஞ"
கனைத்திரட்டி வேதார்த்த நிர்ணயத்தைப்பண்ணி அவ்வழியாலே புருஷார்த்தம் பெறலா-
மென்றும்" என்று சொல்ல; இவனும் அப்படியே பஹுத்ரவ்யத்தை வித்யாசுல்கமாகக்
கட்டி வித்வான்களை ஆதரவாகம்பண்ணிச் செல்லுகிறவளவிலே, வடபெருங்கோயிலுடை
யான், ஆழ்வானையிடுவித்து லோகத்திலே வேததாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக,
'நீர் போய் கிழியையறுத்துக்கொண்டுவாரும்' என்று அருளிச்செய்ய; 'அது வித்யாசுல்
கமாக நிர்மிக்கதன்றன்றே, கையில் கொட்டித்தழும்பைக்காட்டிக்கிழியறுக்கலாமோ'
என்ன; 'அது உமக்கு(க)பாரமோ?, நாமன்றே வேதார்த்த ப்ரதிபாதநத்துக்குக்கடவோம்'
என்று ஆழ்வானை நிர்பந்தித்தருள; ஆழ்வாரும், பாண்ட்ய வித்வத்கோஷ்டியிலே பெழு
ந்தருளினவளவிலே, செல்வநம்பியும் ராஜாவும் அப்புத்தாகப்ரணமபூர்வகமாக பஹுமானம்
பண்ண; அத்தைதக்கண்ட வித்வான்கள், ராஜாவை (உ)அதிக்ஷேபிக்க; அவ்வளவிலே, செல்
வநம்பி ஆழ்வானைத்தண்டனிட்டு, 'வேதார்த்ததாத்பர்யமான புருஷார்த்தத்தை யருளிச்
செய்யலாகாதோ' என்ன; ஆழ்வாரும், 'தஸ்ய யயாவத்ஸம்பவமர்ச்சா'
என்று - ஸ்ரீவால்மீகிபகவான் ஸர்வார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்தாப்போலேயும், ஸ்ரீபா-
ஞ்சஜந்யஸ்பர்சத்தாலே த்ருவன் ஸர்வஜ்ஞனானதுபோலேயும், பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே ஸகல
வேதார்த்தங்களையும் ஸாக்ஷாத்கரித்து, வேதார்ததாத்பர்யமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்
தருள; (உ)அதிக்ஷேபித்த வித்வான்களோடு அநுவர்த்தித்த ராஜாவோடுவாசியற ஸர்வரும்
விஸ்மிதராய்; அநந்தரம், இவரை ஆனையிலேயேற்றி, ராஜா ஸபரிகரனாய் ஸேவித்துக்கொ
ண்டு, நகரி வலம்வருகிற மதோத்ஸவத்தைக் காண்கைக்காக, புத்ரர்களை ப்ரஹ்மாதம் பண்
ணும் ஸமயத்திலே மாதாபிதாக்கள் காண ஆதரித்துவருமாப்போலே, பிராட்டியோடே
கூட ஸபரிகரனாய்க்கொண்டு ஈச்வரன் ஸந்நிஹிதனாக; தத்பரிகரபூதரான ப்ரஹ்மாதிதேவ
தைகளும் ஆகாசத்திலே நெருங்கி நிற்கிறவித்தை ஸாக்ஷாத்கரித்த ஆழ்வார், ஸ்வஸம்ர்த்-
தியைக்கண்டு இறுமாவாதே, பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே நிரவதிகபக்தியைப்பெற்று, அவனு
டைய ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வசக்தித்வ ஸர்வாகூஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்கு முன்னே,

---

(க) ஊமோ? (உ) கூயி

இவ்வஸ்துவுக்கு என்னதீங்கு வருகிறதேதா!' என்னும் அதிசங்கையாலே, ஆனதிடலே கிடந்தமணிகளைத் தாளமாகக்கொண்டு, 'இந்த ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களுக்குத் தீங்கு வராதே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்' என்று திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

அவாப்தஸமஸ்தகாமனுகையாலே ஒன்றுலொருகுறையின்றிக்கே ஸர்வஸ்வதாவுமான ஈச்வரனைக்கண்டால் தம்முடைய மங்களங்களே அவன்பக்கலிலே ப்ரார்த்திக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, தாம் அவனுக்கு மங்களங்களே ஆசாஸிக்கை அஸங்கதமன்றோவென்னில்; முகப்பிலே சகஷுர்விஷயமான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே பகவத்ப்ரஸாதலப்தமான பக்திப்ரவசராய்க்கொண்டு அழுந்தி, அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வசக்தித்வத்தையும் ஔஸம்த்தியையும் மறக்கையாலே பகவத்ஸம்த்தியே தமக்கு ஸம்த்தியாகக்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை ஸங்கதம். பகவத்ப்ரேமந்தான், தத்ப்ராப்திக்கு ஹேதுவாதல், ததநுபவத்துக்குப் பரிகரமாதலாகையொழிய, அறிவுகேடட்டைப் பண்ணுமென்னுமிடத்தில் ப்ரமாணமென்னென்னில்;—

அது சிஷ்டாசாரவிரோதம்; — (க) "ஹியொ வுஜாஹுரணுஸு லாடம் வ்ரத ஹோஹிதாஃ । லவபுரு டெவாரு நரிவரு ராசிவரு யஜுஹி நஃ" என்று - திவாராத்ரவிபாகமற, தேவதைகளை ரக்ஷித்துப் புகழ்படைத்துப்போந்த சக்ரவர்த்திக்கு மகனுடைய ஸௌந்தர்யாதி குணங்களுக்கு ரக்ஷகமாக, அயோத்யாவாஸி ஜநங்கள், பெருமாளால் தங்களுக்குவரும் ஸம்த்தியை மறந்து, தேவதைகளின்காலிலே விழுந்தார்களிறே; (உ) பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து மீண்டெழுந்தருளாநிற்க, ஸ்ரீபரசுராமாழ்வான் வந்து தோன்றினவளவிலே, தாடகாதாடகேயருடைய நிரஸநங்களைக் கேட்டிருக்கச் செய்தேயும் அஞ்சி, "கோ நு ரொஷதி ஸாஹஸம் ய ஏஷணுஸு தநுஷோ யஃ । லோகா-நாம் 33 வ்ருத்ராணா மஹம்ஏகா-மிஹாவஸி" என்று சரணம்புக்கு, 'அவன் தோற்று மீண்டுபோனான்' என்று கேட்டபின்பு, "வ்ரஜ தத்ர மஹாதபோ நிலயம் ராம தாருணம் । தவ நைவ ஹி தாத நிர்ஜிதா ஜிதலோகா ஹி ஸுதுர்ஜயா" என்கிறபடியே - தானும் பிள்ளைகளும் மறுபிறவிபிறந்ததாக நினைத்திருக்கிற சக்ரவர்த்தியும்:— (ங) ஸ்ரீகௌஸல்யையாரும், "யதி ஹ்ருதம் வ்ரதமேவ வி நதாஸுயுதேவ । ஸ்ரேயஸ்கரம் வ்ரதமிதம் தவதர்ஜுஷ்டம்" என்று-விச்வாமித்ராத்வரத்ராணதிகளால்வந்த ஆன்பிள்ளைத்தனத்தை விஸ்மரித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினதிறே; (ச) ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸி ஜநங்களும், "தேதம்வொ ரக்ஷஸாவிவோடுஜம் ப்ரவ்ருத்தமிவ யஜுவாஸிணஃ । ரக்ஷோநிவ்ருத்தயேஸ்மாநாஃ ப்ரதிஹ்ருஹ்ணத ப்ரஜவ்ரகாஃ" என்று - தங்களாபந்நிவ்ருத்திக்கும் அபிமதஸித்திக்கும் இவரே ரக்ஷகரென்று ஸாதராநுஷ்டாநம் பண்ணுகிறவர்கள், இவர் ஸங்கதரானவாறே அவற்றை மறந்து; இவர் வடிவழகிலே நுவக்குண்டு, மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்களிறே; (ஞ) கர்மஸ்பர்சமின்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே இவரேற்றமெல்லா மறியும் பிராட்டி, இவரழகிலே தோற்று, "வதி வஜாநி தாவீ தா ஹதபூராஸவிதேகஷணா । ஸுபாராஸ நவ்ருத்ராஜ ஸுதோ நஸ்ருஹி யுக்தவீ" என்று தொடங்கி "வஸ பாரம்ஹிமம் வஜ்ரயாஃ" என்று- திக்பாலகர்களை

'*அயர்வறு மமரர்களதிபதி அவ்வடிவேடே வந்தவதரித்தான்' என்று இவனுடைய பெருமையை அறிந்திருக்கிற தசையிலேயும், கம்ஸபயத்தாலே 'இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்' என்றருளிச்செய்தவர்; (க) "உவஸம்ஹர வஸுதேவ தேஹே மஹத
ஸ்தவேன ஜநார்தந ஸ்வதாமநி சைவமேவாயம் ஸ்திதிஜந்யஜ:" என்று, "ஸர்வாத்மந்!" என்று- ஸர்வாந்தர்யாமி என்றும், "ஏதச்சதுர்ப்புஜம்" என்று - அவனுடைய அஸாதாரண விக்ரஹமென்றறிந்திருக்கச்செய்தேயும், கம்ஸபயத்தாலே 'இவ்வடிவை உபஸம்ஹரிக்கவேணும்' என்றருளிச்செய்தபடியும்.

இவ்வர்த்தம் லோகப்ரஸித்தமும்;- அநேககாலம்தபஸ்ஸுபண்ணிப்பெற்றுப்ரதமஜனாய் அதிஸுகுமாரனான புத்ரனளவிலே, ஒருவிரோதமின்றிக்கே பிருக்கச்செய்தேயும், செல்லாநின்றதும் வாராநின்றதும் ப்ரேமாந்த்யத்தாலே பயஹேதுவாகக்கடவதிறே மாதாவுக்கு; நன் கைக்கடங்காத விற்பிடிமாணிக்கத்தைப் பெற்றவன், அது ஸுரக்ஷிதமாயிருக்கச்செய்தேயும் 'அதுக்கு என்ன விரோதம் வருகிறதோ!' என்று காற்றசங்கையும் பயப்படாநிற்குமிறே; அப்படியே தேஜஸ்ஸுக்களான சந்த்ராதித்யர்களுடைய ஸந்நிதியிலே அநித்தான பாஷாணங்கள் உருகாநின்றன, "வரவஜ்ராதிரூபவஸம்வ்ருத" என்றும், "பரஞ்சோதி நீபரமாய்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிரதிசய லாவண்யயுக்தனுய் நிரவதிகதேஜோரூபனான வெம்பெருமானைக் கண்டால், பரமசேதநரான ஆழ்வார் கலங்கச் சொல்லவேணுமோ? ஆகையாலே, ராவணாதி ராக்ஷஸ துர்வ்ருத்தமயமாய்க் காலம் ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற தசையிலே இவ்விலக்ஷண விஷயத்தைக் கண்டருளி, 'இவ்விஷயத்துக்கு எவ்வழியாலே தீங்குவருகிறதோ!' என்று பயப்பட்டு, தத்பரிஹாரார்த்தமாகத் திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை உள்ளபடி யறிந்திருக்கிறவிவர், ரக்ஷ்யரக்ஷகபாவத்தை மாறுபடப்ரதிபத்திபண்ணுகை விபரீதஜ்ஞாநமன்றே வென்னில்;— சரம நிபந்தநமான விபரீதஜ்ஞாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; விஷயவைலக்ஷண்யமடியாக வந்ததாகையாலே அவ்வை லக்ஷண்யம் உள்ளவளவு மநுவர்த்திக்கையாலே ஸ்வரூபப்ராப்த மாகக்கடவது. இன்னமும், சேஷசேஷிபாவஜ்ஞாநஸமநந்தரம் சேஷிக்கு அநிசயத்தை விளக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே, தத்விஷயமாக மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை சைதந்ய ப்ராப்தம். அந்த சேஷத்வ காஷ்டையாவது- தன்னை அழிய மாறியேயாகிலும் ஸ்வாமிக்கு (க)ஸம்ருத்தியை ஆசாலிக்கையிறே; வேதாந்ததாத்பர்யமிறே இத்திருப்பல்லாண்டில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது.

இப்ப்ரபந்தத்தில் முன்னிரண்டு பாட்டாலே தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்; அத்தாலே தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, மேல் மூன்று பாட்டாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு, பகவச்சரணார்த்திகளையும், கைவல்யார்த்திகளையும் அபேக்ஷிக்கிறார்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே ஆஸ்ரிதரானவர்கள் இவரோடே ஸங்கதராகிறார்கள்; அதுக்குமேல் மூன்று பாட்டாலே அவர்களோடே திருப்பல்லாண்டு பாடியருளுகிறார்; மேலிற்பாட்டு பலச்ருதி. ... ... *

(க) வ்ருத்தி.

அ.—மூதற்பாட்டு. வைணவர்பாதி கல்பாவையருதிணைபெருமான விக்ரஹத்தைவ குருந்த மரஷியானவனை, காலாந்தமான மதசத்திலே காண்பதாபாலே, 'இந்நால் இவனுக்கு என்ன நிங்கு வருகிறதோ!' என்று அதிசங்கை பண்ணி, "கூநாஜிஹ புமாநு கூவலொ நாஜொஹவு) ஜிஜ!விஜ)டெத" என்கிறபடியே 'காலத்தை முள்ளதனையும் இச் செவ்வி மாறாத நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்' என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு
பலகோடி நூறாயிரம்
மல்லாண்ட திண்டோண் மணிவண்ணன் வுன்
சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு.

பதவுரை.

மல்லாண்ட	மல்லர்களை நிரவித்த
திண்டோள்	திண்ணியதோள்களையுடைய
மணிவண்ணன்!	நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தை யுடையவனே!
	(நீ,)
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பல்லாயிரத்தாண்டு	அநேக மாயிரம் வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
பலகோடி நூறாயிரம்	அநேக கோடி கணக்கில வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்
உன்	உன்னுடைய
சேவடி	சிவந்த வடிகளின்
செவ்வி	அழகுக்கு
திருக்காப்பு	குறைவற்ற ரக்ஷை. (உன் டாகவேணும்)

வ்யா.—(பல்லாண்டு) அல்லாத அவச்தேதகங்களை யொழிய ஆயுஸ்ஸுக்கு பர்யாயமான ஆண்டைக்கொண்டு காலக்கணக்குப் பெருக்குகிறார் ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்கிறவராகையாலே; "யாவாயுஷயிஷிவாயஷ்டது" என்று- ஆயுஸ்ஸை ப்ரார்த்திக்காரிதே பெரிய வரையார். "சைதந்நாற் பிராயம் தூறு" என்று - ஆயுர்பர்யாயமாகச் சொல்லிற்றிதே வத் ஸரத்தை. இந்தவஹோவசாத்துக்கு அலங்கியாதத்வமே முக்யார்த்தமாகையாலே, அலங்கியமான வர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாயு மிருக்கிறது, உத்கர்ஷ முயிருப்பானொருவன் கண்டால் அவனுடைய உத்கர்ஷரூபமாகச்சொல்லும் பாசுரமாகையாலே, ஸர்வேச்வரனுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், அவனுக்குரித்தாத்மமுடைய நிகர்ஷத்துக்கு அவதியில்லாமையாலும், இந்த உத்கர்ஷாபகர்ஷரூபஸம்பந்தம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, பல்லாண்டு என்கிறசப்தம் ஸ்வரூபவாசியாகிறது. மேல் பல்லாண்டு என்கிற மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தம் என்னைக்காகச் சொல்லிற்று. "ஜிதம்"

தால் - ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது அபிமானம் மோகாமையாலே. இந்தப்முப்பிழுக்காட்
ல் ஸ்வரூபமாகியாகிறது. "ரதி" என்று - எனக்குரிமையனல் லென்னப்படு. இது
வ்ர்த்த ஸ்வாதந்த்ர்யமுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும் ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலல்லது கூடாமை
ாலே ஸ்வரூப ஸ்டர்சியாகிறது. "மோதம்நிறம்" என்கிறது- 'அந்தலையில் லெற்றிமை
னக்கு ப்ரமோஜநம்' என்றிருக்குடலுமுடைய வ்யவஹாரம்; இதுவும், அஹங்கார நிவ்
நியிலல்லது ஸம்பவியாமையாலே ஸ்வரூப ஸ்டர்சியாகிறது; "மோற்றி" என்று -
ன்னைப்மோலுணர்ந்த அந்தலையில் லெற்றிமைப்மோலுமவன் வ்யவஹாரம்; இது ஸ்வரூபா
நுபமர்தம். "பல்லாண்டு" என்று- தன்னைப்போலாகாத 'அந்தலையில் லெற்றிமை நிற்ப
ாய்ச் செல்லவேணும்' என்றிருக்குடலின் வ்யவஹாரம். ஆக, இந்த சப்தங்கள் - ஸ்வரூ
ந்தைபும், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ர்த்தியையும் ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே ஸ்வரூபாநுபந்தி
ாகிறது.

பல்லாண்டு. மறித்து, "பல்லாண்டு" என்கிறதென்னென்னில்; அகவாயறிவா
வனுக்கு, தெரியாமையாலே பலகாற்சொல்லவேண்டி யிருக்கும்; ஸ்வதஸ்வர்வஜ்ஞநுப்
ாதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிறவனுக்கு இருகாற் சொல்லவேண்டா, இப்புருஷநிக்குப் பொரு
ளன்னென்னில்; அவனுடைய ஸர்வஜ்ஞத்வத்தில் குறையாயல்ல; 'ஒருகாற்சொன்மேணும்'
ன்று ஆறி யிருக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆதராதிசயத்தாலும், பலகாற் சொல்லுமத்தா
லும் பர்யாப்தி பிறவாத விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலும் அருளிச்செய்கிறர். தர்ஷநார்தனை
ன் தண்ணீர் பெறுமளவும் 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாப்போலே, தம்முடைய
பும் சமிக்குமளவும் 'பல்லாண்டு, பல்லாண்டு' என்ன ப்ராப்தமாம்.

பல்லாயிரத்தாண்டு. கீழில் பதிகவாசகத்திலே - வர்ஷங்களினுடைய அளவ்பா
த்வம் சொல்லியிருக்க, இதுக்கு உபயமில்லாமோ என்னில்; அவச்சேதகங்களுக்கு ஸங்க
ய யில்லாமையாலே காலாவச்சேதத்துக்குத் தொகையில்லை; ஆகையாலே பருளிச்செய்
ார். அவச்சேதகங்களாவன— ஸ்ரீர்ய பரிஷ்டாதிகள்; அவச்சேதயங்களாவன—
ஸலைவாதிகள். வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகர் - தேவர்கள்; அத்தைப் பற்றச்சொன்னார்
ம்: பல வர்ஷத்துக்கு அவச்சேதகன் - ப்ரஹ்மா; அத்தைப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார்
பலாயிரத்தாண்டு என்று.

பலகோடி நூறாயிரம் என்று ப்ரஹ்மாக்களுக்குத் தொகையில்லாமையாலே பருளிச்
செய்கிறார். காலக்ர்தபரிணாமமில்லாத தேசத்திலுள்ளார்க்கும் ஸ்வரூபத்தை உள்ளவளவும்
ஷயவைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற அதிசங்கையும் மங்களாசாஸநமும் நிர்பரமாய்ச் செல்லாநின்
து; காலக்ர்த பரிணாமமுள்ள தேசத்திலே இருக்கிறவர்க்கு அதிசங்கையும் அத்தால்
ந்தபயமும், அந்தபயநிவ்ர்த்திக்காகக் காலத்தைப்பெருக்கி, இக்காலமுள்ளதனையும் இப்படி-
ங்களாசாஸநம்பண்ணச் சொல்லவேணுமோ? இப்படி மாறி மாறி பயத்தை விளைத்துக்
லத்தைப்பெருக்கி இதுவே தமக்கு யாத்ரையாய்ச் செல்லப்புக்கவாறே, அவன், 'இவ
டைய பயத்தைப் பரிஹரிக்கவேணும்' என்றுபார்த்து, 'புலிகிடந்த தூற்றுக்கு அஞ்சி

வேம்பைகருடைய அவாக்கர பிதையிருக்கிறபடி. [வூயி வுரா வெனுவ ராகூவ வாரு] லங்கையிலுள்ள ராகூலையாவன்றிக்கே, பஞ்சாசத்தீகாபு- விஸ்தீர்ணயான பூமியிலுள்ள ராகூலரெல்லாரும் எதிரிகளாணலும். [கூஜூ வுவெஜுண தாரு ஹநுவுழ] ஆக, சத்ருவர்கங்களெல்லாம் ஒரு கலத்திலே உண்டு எதிரிட்டாலும் இவற்றினுடைய நிரளுகத்துக்கு அல்த்ரசல்த்ரங்கள் வேணுமோ? கூதாத்ரக்ரிமிகூள நிரளிக்குமோபாதி அங்குல் பத்ரத்தாலே நிரளிக்கவல்லோங்காணு மென்றார். ஆனால் நம்மை கலிந்த ப்ரதிபகூம் நகியாதே கிடக்கிற தென்னென்னில்; [ஊஜு] ' அழிப்போம் ' என்னும் இச்சையில்லாமை ; இச்சை புண்டானால் அழிக்கையில் அருமையில்லை, அது தனக்கு அடியென்னென்னில்; ' உயிரோடே தலைசாய்க்குமாகில் இழக்கிறதென் ! ' என்னுமிரக்கத்தாலே; இவ்வார்த்தை ராம பாக்யத்தாலே மஹாராஜர் நெஞ்சில் பட்டு பயநிவர்த்திக்குடலாய்த்து; இவர்க்கு இதுதானே பயமேறவுவாய்த்து.

மல்லாண்ட திண்டோள். மல்லவர்கத்தை ஸ்வாதீநமாகப் பண்ணின திண்ணிய தோள். பிற்பாடரான கம்ஸாதிகளை அநாயாஸேந கொல்லுகையாலே திண்ணியதோளென்கிறது. " மல் " என்று- மிடுக்காய், அத்தை யடியமைகொண்ட திண்ணியதோளென்கிறதாகவுமாம். இம்மிடுக்கு இவர்க்கு பயமேறதுவாவானென்னென்னில்; சூரனை புத்ரஸோகக்கலுடால், பெற்ற தாய், ' இவன் மதியாதே யுத்தத்திலே புகும், என் வருகிறதோ ! ' என்று பயப் படுமாப்போலே பயப்படுகை யுக்தம். ' மல்லரை யழியச்செய்த தோள் ' என்று இவரறி ந்தபடி யென்னென்னில்; காதில் தோடு வாங்கினாலும் ' தோடிட்ட காது ' என்று அறியு மாப்போலே.

மணிவண்ணன். நீலமணிபோலே யிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையவனே. அதிரமணீ யமாய் அத்புஜ்ஜ்வலமாய் அதி ஸுகுமாரமாய் அதி ஸுலபமாயிருந்துள்ள வடிவைக்கொ ண்டு முரட்டசுரர்களுடைய ஸகாசத்திலே செல்லுவதே!, " கூ யளவெநா நூஸுவீஹமத வஸுகூதாரஸ கநஸுஹுரிஃ । கூ வஜ்ரகோரநா ஹொஹ ஸுரீரொயம் ஃஹாவஸுரஃ " என்று வெண்ணெயமுதுசெய்து வளர்ந்த சிறுபிள்ளையை, முரட்டு வடிவை யுடைய மல்லரோடே ஒக்கப் போரவிடுவதே!. " நவஸீம யுஜ்ஜிதவ்வ ஹரஃ " என்று கூப்பிட்டார்களிறே ஸ்ரீமதுரையிற் பெண்கள். ஸௌகுமார்யம் பயமேறதுவாகிறது, ஸௌலப்யம் பயமேறது மோவென்னில்; அஸுரநிரஸநார்த்தமாக தேவதைகள் சரணைத்தியைப் பண்ணினமாத்ர த்திலே, ஸுலபனுய் அஸுர்களாஸ்யத்திலே புகும் என்னுமத்தாலே பயப்படுகிறார்.

ஆச்ரித்தர்க்குத் தஞ்சமான ஸௌலப்யத்தையும் மிடுக்கையுங் கண்டால் நீரிங்ஙனே அஞ்சக்கடவீரோவென்ன; உன்சேவடி. அது என்னுல் வருகிறதன்று, உன்வடிவில் வைல க்ஷண்யத்தாலே வருகிறது. நீ தான் உன்னைக் கண்ணுடிப்புறத்திலே கண்டால், ஸ்வதஸ்ஸர் வஜ்ஞனை நீயும் கலங்கிப் பரியவேண்டும்படியன்றே உன் வடிவிருப்பது. சேவடி. செவ் விய அடியென்னுதல்; சிவந்த அடியென்னுதல். குடில ஹ்ருதயர்க்கும் செவ்விதாகையும், திருமேனிக்குப்பரபாகமாகையும், இரண்டும் இவர்க்கு பயஸ்தாநமாகிறதிறே. சேஷபூதன் சேஷிவடிவைக் கண்டால் ' திருவடிகள் ' என்றிறே வ்யவஹரிப்பது. ஆக்ரயணீவினை

திருக்காப்பு. குறைவற்ற ரக்ஷை. உண்டான அபாயங்களெல்லாம் போகைக்கும் இல்லாத புதிய ஆபத்துக்களெல்லாம் வராதபடிக்கும் பண்ணின ரக்ஷை யென்கை. ஒரு க்ரியையின்றிக்கே குறைந்திருப்பானென்னென்னில்; தாழ்ந்தாரைக்குறித்து 'ரக்ஷையுண்டாயிருக்க' என்றும், ஸமரைக் குறித்தும், பரிச்சிந்நமான உத்கர்ஷமுடையாரைக்குறித்தும் 'ரக்ஷையுண்டாகவேணும்' என்றும் சொல்லக்கடவது. தமக்கும் ஈச்வரனுக்குமுண்டான நிரவதிகமான உத்கர்ஷாபகர்ஷத்தில் பாரதம்யமில்லாமையாலே குறைந்து கிடக்கிறது; மேலதாந்தத்தாலே நாட்டைக்கொடைய வென்றிருக்கிறவிவர் லக்ஷணத்தில் விழுக் கவிபாடமாட்டாமையன்றோ: இன்னமும் இவ்விஷயத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ண விழிந்தார்க்கு 'மங்களாசாஸநம் பண்ணினேனும்' என்று கைவாங்கவொண்ணுதே அபர்யாப்திக்கு லக்ஷகமாயிருக்கிறது.

எல்லாப்பாட்டுக்கும் இதுதான் முகவுரைபோலே யிருக்கிறது.

மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணனே ! பல்லாண்டு, பல்லாண்டு, பல்லாயிரத்தாண்டு, பலகோடிநூறாயிரம்- உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு என்றன்வயம். ... ... *

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழ் - விக்ரஹயோகத்தையும் குணயோகத்தையும் குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணினார்; இதில் - உபயவிபூதி யோகத்தைக்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—அடியோமோடு நின்னோடும் பிரிவின்றி யாயிரம் பல்லாண்டு
வடிவாய் நின் வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு
வடிவார் சோதி வலத்துறையுஞ் சுடராழியும் பல்லாண்டு
படைபோர் புக்கு முழங்கு மப்பாஞ்சசன்னியமும் பல்லாண்டே. உ.

பதவுரை.

அடியோமோடும்	தாஸபூதர்களான-அடியேன் தொடக்கமான சேதநர்களோடும்
நின்னோடும்	சேஷியான உன்னோடும்
பிரிவின்றி	பிரிவில்லாமல்
ஆயிரம்பல்	பலவாயிர வர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்
பல்லாண்டு	
வடிவாய்	உனக்கு நிரூபகபூதையாய், (அல்லது) ஆபரணமாய்
நின்	உன்னுடைய
வலமார்பின்	மார்பினில் வலதுபாகத்தில்
வாழ்கின்ற	உனக்கு போகரூபமாயிருக்கும்படி வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற
மங்கையும்	நித்ய யௌவநசாலிநியான பிராட்டியும்; மற்றும் பிராட்டிமார்களும்
பல்லாண்டு	பலவர்ஷங்கள் இவ்வழகோடே நித்யமாய்ச் செல்ல

வடிவார் சோதி	திருமேனியெங்கும் வியாபித்திருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
வலத்துறையும்	வலவருகே நித்யவாஸம் பண்ணும்
சுடர்	அநபிபவநீயதையாகிற சுடரையுடைய
ஆழியும்	ஸுதர்சநாழ்வானும்
பல்லாண்டு	அநேக வர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்
படை	சேஷனகளையுடைய
போர்	யுத்தத்தில்
புக்கு	புகுந்து
முழங்கும்	சப்தியா நின்றுள்ள
அப்பாஞ்சசன்னியமும்	அந்தபாஞ்சஜந்யாழ்வானும் (மற்றும் நந்தகம் முதலான வாயுதங்களும்)
பல்லாண்டு	பலவர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்ல வேணும்.

திப்பிரானிடத்திலிருந்து, நூறு ஸாதிபதித்தற்குமுன்பு ஸாதிக்கும் பொருளுடைய “ ஜகத்ஸாக்ஷிரூபிணி ” என்று ஆயுஸ்ஸை தகங்கமாக ப்ரார்த்தியா நின்றார்களிறே; அது போலே, ‘ மங்களாசாஸநத்துக்குத் தாம் மேலணும் ’ என்று தம்மையுங் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் அத்தலைக்குப் பரிகைக்குத் தாமல்லது இல்லாமையாலே; தாமில்லாதபோது அத்தலைக்கு அபாயம் ஸித்தமென்றிருக்கிறாரிறே. ஆனால் ‘ என்மேலுடும் ’ என்னாதே ‘ அடியோமேலும் ’ என்பானென்னென்னில்; தேஹாத்மாபிமாநி, தேஹத்திலே ஆத்மபுத்தி பண்ணும்; மாயாவாதி, அஹங்காரத்திலே ஆத்மபுத்திபண்ணும்; ஸாங்க்யன், ‘ அஹமர்த்தம் ப்ரக்ருதிபரம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், ஸ்வதந்த்ரம் ’ என்றிருக்கும்; அங்ஙன் கலங்கினவரன்றிறே இவர். முறையறியுமவராகையாலே ‘அடியோமேலும்’ என்கிறார்; ‘கர்மவஸ்யராகவந்தவவஸ்தைகளெல்லாம் மறைந்தாலும் மறையாத ஸ்வபாவம் தாஸ்யம் ’ என்றிருக்குமவரிறே யிவர். ஆனால் ‘ அடியோமேலும் ’ என்கிற பஹுவசநத்துக்குக் கருத்தென்னென்னில்; தாம் தனியராய்நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுமத்தால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலும், ஸ்வாத்மாக்களுக்கும் சேஷத்வம் அவிசிஷ்டமாகையாலும், இப்ப்ரதிபத்தி அவர்களுக்கின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே யருளிச்செய்கிறார். நின்றேடும். வ்யாவர்த்தமான சேஷித்வம் மங்களாவஹமாகையாலே ஸர்வரும் கூடிப்பரிந்தாலும் போராதபடியாயிறே யிருப்பது. இத்தால்- திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றி மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். பிரிவின்றி. இரண்டு தலையும் நித்யமான வோபாதி, ஸம்பந்தமும் நித்யமாயிறே யிருப்பது ; அதுவும் தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தாலே யுண்டாவதாக நினைத்திருக்கிறார். ஆயிரம் பல்லாண்டு. காலதத்த்வமுள்ளதனையும் இஸ்ஸம்பந்தம் நித்யமாய்ச் செல்லவேணு மென்கிறார்.

வடிவாயிந்தாதி. உண்டான அமங்களங்கள் போகைக்கும் இல்லாத மங்களங்களுண்டாகைக்கும் தன் கடாக்ஷமே யமைந்திருக்கிறவிவள், “ அகலகில்லேன் இறையும் ” என்று நம்மைப் பிரியமாட்டாதே யிருக்க, நமக்கு வருவதாரு அமங்களமுண்டோ? ¶ என்செய்யப் படுகிறீரென்ன; தேவரீரும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவாய். “வடிவு” என்று - நிறமாய், இவளோட்டைச் சேர்த்தியாலே திருமேனிக்குண்டான புகரைச் சொல்லுகிறது. “ ஸ்ரீமந்நாராயண தவ ஸ்ரீ ஸஹாய ஜகந்நாதஜா ” என்று ‘ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளே எனக்கென்ன இட்டுப்பிறந்த தத்த்வத்தோடே எதிரிட்டு வெல்ல நினைக்கிறாயோ ’ என்றருளிறே மாரீசன். “ஸ்ரீரஸ்யா ஜகதோ ஜநந்யஸ்ரீத” என்னக்கடவதிறே. ஆனால் இவளாலே அவனுக்கு உத்கர்ஷமாகில் அவனுடைய சேஷித்வம் குலையாதோ வென்னில்; மாணிக்கம் ஒளியாலே பெருவிலையனுங்காட்டில் மாணிக்கத்தினுடைய ப்ராதாந்யமழியுமோ; பூ மணத்தாலே பெருவிலையனுங்காட்டில் பூவுக்கு ப்ராதாந்யமழியுமோ? வடிவாய். ஸ்ரீகௌஸ்துபாதிகள்போலே ஆபரண பூதையாய், அத்தால் வந்த அழகைச் சொல்லவுமாம். நின் வலமார்பினில். ஸர்வாதிகனான வுன்னுடைய வலமார்பினில். ஸர்வயஜ்ஞமயமாய் யோகசிந்த்யமாயிறே வடிவி

¶ “என்றிய படுகிறீர்” என்று சில (அச்சிட்ட) ஸ்ரீகோசங்களில் பாடம் காண்கின்றது. அப்போது ‘என்றிய’ என்னுமதுக்கு ‘எதுக்காக’ என்று பொருள். இவ்வர்த்தம் ‘ காதில் கடிப்பு ’ (திருமொழி - ம - அ - க.) வ்யாக்யாந அரும்பதத்தில் விளங்கும்.

யும்-அகலகில்லேன்" என்று அதிசங்கைபண்ணும்படியிறே போக்யதையிருப்பது. மங்கையும். "யுவதிஸ்து கும்ஸாயிணீ" என்கிற பருவத்தைச் சொல்லுகிறது. "யுவாகும்ஸாஃ" என்று இரண்டு அவஸ்தைபுமுண்டே அவனுக்கு; இவளுக்கு கௌமாராவஸ்தையால் வந்த மௌக்த்யமே யுள்ளது. யுவதியுமாகக்கடவள். எங்ஙனேயென்னில்; போகஸ்போதஸ் ஸில் வந்தால் இவள் தளர்த்திக்கு அவன் கைகொடுக்கவேண்டும்படியான மௌக்த்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மங்கையும். (க) சசப்தத்தாலே-மஹிஷ்யந்தரத்தைச் சொல்லுதல்; மங்களா வஹரயானவிவளும் ஆசாஸ்யை என்னுதல். பல்லாண்டு. காலதத்வமுள்ளதனையும் இச்சே ர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்.

வடிவார்சோதி பித்யாதி. இச்சேர்த்திக்கு ஒரு தீங்குவாராதபடி- கல்மதிளிட்டாப் போலே யிருக்கிற ஆழ்வார்களைப்பாரீரென்ன; அவர்களோட்டைச் சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதே தா! என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். வடிவார்சோதி. காளமேகநிப ச்யாமமான திருமேனி, ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாம்படி யிருக்கை. "வாஸுதேவம் கூணவடிஜூஷ்டி" என்னும்படியாயிறே யிருப்பது. தேஜோராசியாயிருக்கும் வடிவை யுடையவனென்னவுமாம். வலத்துணையும் சுடராழியும் பல்லாண்டு. வலவருகே நித்ய வாஸம் பண்ணுமவனுப், பிறர்க்கு அநபிபவநீயனுயிருக்கிற ஆழ்வாளுட்டைச்சேர்த்தி நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்கிறார். "ஆழியும்" என்கிற (க) சசப்தத்தாலே ஆயுதாகா ரத்தாலே ரக்ஷகமாகக்காட்ட, ஆபரணபுத்தியாலே அவனையுங்குறித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறுரென்கை.

படைபோரித்யாதி. நம் கை விடாதே, த்வநியாலே எதிரிகளை பயிக்கு மிவ னைப் பாரீரென்ன; படைபோர் புக்கு முழங்கும். ஸைந்யபுடைய யுத்தத்திலே புக்கு முழங்குமென்னுதல்; யுத்தத்திலே ஆயுதமாய்ப் புக்கு முழங்கு மென்னுதல். முழங்கும். "ஸ வொவிஷ்டா யாதி பூராஷ்டூணாம் ஹ்ருதயாதி வ்யதாரயத்" என்றும், "யஸ்ய நாதஹ நிஹதகாராணாம் பயஹாரிராஜாயத" என்றும் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும் படியும் அநுகூலர் வாழும்படியுமாயிறே த்வநி யிருப்பது. இத்த்வநி இவர்க்கு பயஸ்காரண மானபடி என்னென்னில்; த்வநிவழியே நின்று இடங்காட்டிக் கொடுக்குமென்று பயப் படுகிறார். அப்பாஞ்சசன்னியமும். முன்னிலையாயிருக்க பரோக்ஷநிர்தேசம் பண்ணுவா னென்னென்னில்; புத்ரனை அலங்கரித்த தாய் 'நன்கண் படி-இடம் கண்ணைச்சிலாம்' என்று பார்க்கக் கூசுமாப்போலே, மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிற நம்முடைய கண்ணையுங்குறித்து முகத்தையும் மாறலைத்துச் சொல்லுகிறார். அன்று யுத்தத்திற் பிறந்த ப்ரமாதத்துக்கு இன்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறு ரென்றுமாம்.

இவ்விரண்டுபாட்டும் - திருமந்த்ரார்த்தமாயிருக்கிறது. "அடியோமோடும்" என் கிற வித்தாலே - ப்ரணவார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; முதற்பாட்டில் "பல்லாண்டு" என் கிற ப்ரதம பதத்தாலே - நமச்சப்தார்த்தஞ் சொல்லிற்று; "மல்லாண்ட திண்தோள் மணி வண்ணன்" என்று - அப்பாட்டில் விக்ரஹயோகத்தையும், சௌர்யவீர்யாதி குணயோகத்

அ.—மூன்றுப்பாட்டு. வாழாளித்யாதி. கீழிரண்டு பாட்டாலே தாம் திருப்பல்லாண்டு பாடினார்; இனிமேல், தம்முடைய மங்களாசாஸநத்தால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, "ஸதஸ்விபுயா ஹஜதெ சாழி" என்கிறபடியே ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகள் மூவரையும் கூட்டிக்கொள்வாராக நினைத்து, அதில் மங்களாசாஸநத்துக்கு பகவத்ப்ராப்திகாமர் ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே அவர்களை யழைக்கிறார். "வஸ கூ வ்ஹா உ நஹ ஜீத" என்கிற ந்யாயத்தாலே இம்மங்களாசாஸந ரஸத்தை எல்லாரும் புஜிக்கவேணும் என்னும் நினைவாலே அழைக்கிறாரென்றுமாம். அவர்களோடுகூட மங்களாசாஸநம் பண்ணுகை தமக்கு தாரக மாகையாலே யென்றுமாம். "அடியார்தங்கள் இன்பமிகு பெருங் குழுவு கண்டு" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை— உடன் கூடுவதென்று கொலோ" என்றும் கண்ணாலே காண்கையும் அத்நிரளிலே புகுருகையும் இவை யெல்லாம் உத்தேச்ய மாயிறே யிருப்பது.

மூ.—வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் வந்து மண்ணு மணமுங் கொண்மின்
கூழாட்பட்டு நின்றீர்களை யெங்கள் குழுவினிற் புகுதலோட்டோம்
வழாட்காலும் பழிப்பிலோ நாங்க ளிராக்கதர் வாழிலங்கை
பாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

வாழாள்— ஸ்வகரூபமானவடிமைக்கு
பட்டு— அகப்பட்டு
நின்றீர்— நிலைப்பெற்றவர்களாய்
உள்ளீரேல்— இருப்பீர்களேயாகில்
வந்து— வந்து
மண்ணும்— மண்ணையும்
மணமும்— அபிமாநத்தையும்
கொள்மின்— ஸ்வீகரியுங்கோள்
கூழ் ஆள்பட்டு—சோற்றுக்காக வடிமைக்கப்பட்டு
நின்றீர்களை— இருக்கிறவர்களை
எங்கள் குழுவினில்—எங்கள் கூட்டத்திலே
புகுதலோட்டோம் — சேரவொட்டோம்,
நாங்கள்— நாங்கள்
வழாட்காலும்— முன்வழு தலைமுறைகளிலும்
பழிப்பிலோம் — குற்றமற்றிரா நின்றோம்
இராக்கதர்— ராக்ஷஸர்கள்
வாழ்— களித்து வர்த்திக்கும்
இலங்கை— இலங்கையான
பாழாளாக— பாழற்ற ஜீவியுடையதாக
படை— சேனை
பொருதானுக்கு— பொருதவனுக்கு
பல்லாண்டுகூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணிப் போருமிவாம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—வாழாள் என்று நிரதிசய ஸ்வரூபமான வ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. வ்யதிரிக்த விஷயங்களிலடிமை, துராராதமாகையாலும், துச்சகமாகையாலும், அத்யல்ப பலமாகையாலும், துஃகரூபமாயிறேயிருப்பது. "ஸவ்ஹுவுஸுஹ ஈவ" "வெஸ்வஸுவ்ஜ்ஜீ" என்னக்கடவதிறே. இவ்விஷயங்களிலும் ப்ரேயோஜநாந்தரபரராயிழிந்தால் பலம் பங்தகமாகையாலும், அநந்யப்ரயோஜந சாபாதி அநவரத பாவநையும் அந்திம ப்ரத்யயமும்

வேண்டுகையாலும் துஷ்கப்ராயமாயிருக்குமே; ஸாதகாந்தர நிஷ்டனுக்கும் கர்தவ்ய புத்தி யாலே ரஸமில்லை. இக்குறைகளொன்று மின்றிக்கே, ப்ராப்த விஷயத்திலே தன்னைப்பே ணுகிற பரஸம்பந்தியை ஆசாஸிக்க; ஸர்வநிரபேக்ஷனான ஈச்வரன் இத்தைக்கண்டு 'இதொரு ப்ரமாணவபாவ மிருந்தபடியென்!' என்று ப்ரீதனாக; இவனுக்கு அந்த ப்ரீதியே புருஷார்த்தமாயிறே யிருப்பது. பட்டு என்பது- 'உவரிக்கடலில் முத்துப்பட்டது' என்னு மாப்போலே. 'நான், தனக்கு' என்றிருக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே பகவத் ஸம்பந்தியை ஆசாஸிக்கும்படி கைபொழிந் திருப்பார் சிலரைப் பெறுகையாவது அலப்யலாபமென்னு மிடக்தோற்ற வருளிச்செய்கிறார். நின்றீர். வாயுபரவசமாய்த் திரிகிற தர்ணம்போலே கர்ம பரதந்த்ரனுய்த் திரிகிற ஸம்ஸாரி சேதநனுக்கு பகவஜ்ஜ்ஞாநபூர்வகமாக தத்ஸம்பந்தியை ஆசாஸிக்கப் பெற்றுலிறே ஸ்திதியுண்டாவது. உள்ளீரேல். "வஸிஷ்டா வஸுஷு" என்று அநந்யப்ரயோஜநரைக் கிடையாதென்று ஸர்வேச்வரன் கைவிட்ட ஸம்ஸாரமாகை யாலே மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆள் தேடட்டமாயிறே யிருப்பது. நாகபாசத்தினன்று அடைய மோஹித்துக் கிடக்க, திருவடியும் ஸ்ரீவிபீஷணழ்வானும் 'ப்ராணனுடையாருண்டோ' என்று தேடினாற்போலே, ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் தேட்டமாயிறே யிருப்பது. இந்த (க)யதிசப்தத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வைஷ்ணவத்வம் துர்லபமென்றதாய்த்து.

அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்களும் 'நம்மை விரும்புமவர் சிலருண்டாவதே!' என்று ஸந்தோஷிதராக; வந்து. அவர்களுடைய ஸ்வரூபஸ்வபாவம் ஆராய்வதற்குமுன்பே அவர் களோடே கலந்துகொடு நிற்கவேண்டும்படியான த்வரை சொல்லுகிறது. மண்ணும் மண முங்கொண்மின் என்கிறார். மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியார் அந்தரங்கரான அடியா ரிறே. அடிமை விலேயாலே யெழுதும்போதும் 'மண்ணுக்கும் மணத்துக்கும் உரியரை வேணும்' என்றிறே யெழுதுவது. மண்ணாவது - ஸ்வாமிக்கு ஒரு மங்களமுண்டானால் அங் குரார்பணத்துக்குப் புழுதிமண் சுமக்கை; அந்த ந்யாயத்தாலேயிறே நம் ஆழ்வார்களுக்கு இது க்ருத்யமாகிறது. மணமாவது - அந்த கல்யாணத்துக்குத் தான் அபிமாநியாயிருக்கை. இவ்விரண்டும் - ஸர்வ கைங்கர்யத்துக்கு முபலக்ஷணம். "கொண்மின்" என்றதால் — அடிமை செப்புமிடத்தில் கிடந்தாளை கண்டேடாதகையன்றிக்கே சிலர் தரக்கொள்ளவேணும் என்கையும், தருமவர்களும் 'உங்களதான அடிமையை நீங்கள் ஸ்வீகரியுங்கோள்' என்று சீரிதாகக் கொடுக்கக்கடவர்களென்கையுமாகிற சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகிறது.

கூழாளிக்யாதி.*இவர் அழைத்தவாசி யறியாதே ப்ரயோஜநாந்தரபரரடையப் புகுரத் தொடங்கிற்று; அவர்களை நிஷேதிக்கிறார். "கூழாள்" என்றது சோற்றுக்காக ஆரேனுக் கும் தன்னை யெழுதிக்கொடுக்கை; இது ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கு முபலக்ஷணம். தன்னை 'பகவத்தாஸ்யைகபோகன்' என்னுமிட மறியாதே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் குறித்து அவன்றன்னையே ஆச்ரயிக்கிறார்களிறே. "கூழாள்" என்று - அநந்யப்ரயோஜநராயிரு ந்து, ப்ரயோஜநாந்தரங்களை வேண்டிக்கொள்ளும் இருகரையரைச் சொல்லுகிற தென்றுமாம். "பட்டு" என்கிறது - அகப்பட்டென்றபடி. பந்தகமாகையாலே ஸ்வரூப விரோ தியாய் அநர்த்தத்தைப் பண்ணுமென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறது. நின்றீர்களா. பரஸ

ந்தரங்களிலே அங்யபரரா யிருப்பாராகிற திரள்களெல்லாவற்றிலும் வயாளர்க்கமாயன்மிறு எங்கள் திரளிருப்பதென்கிறார். புகுதலோட்டோம். "ஆசை புகுவார்" என்று ப்ரார்த்திக்கிற விவர், நிர்தயரைப்போலே "புகுரவிவாட்டோடம்" என்பானென்னென்னில்; வலிஷ்டன் பரமதயாளுவாலுலும் சண்டாளனை அங்கிகார்யத்திலே கூட்டிக்கொள்ளானிறே. இத்தால் - அநங்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரயோஜநாந்தரபரிவாட்டை ஸஹவாஸம் அஸஹ்யமாயிருக்கு மென்றதாய்த்து.

எங்கள் திரளிற்காட்டிலும் உங்கள் திரளுக்கு வாசியென்னென்ன; ஏழாட்காலும் பழிப்பிலோம் நாங்கள் என்கிறார். "ஏழாள்" என்று-தமக்குக்கீழ் ஒருமூன்றும், மேலே ஒருமூன்றும், தாமுமாக ஏழுபடியைச் சொல்லுகிறது. இஸ்ஸுதாயத்தைப்பற்றி சாஸ்த்ரங்கள் "ஸ்தை ஸவ்ய ஸவ்ய" என்று - இந்த ஏழையும், இதுக்குக்கீழ் யோகேழையும், இதுக்கு மேலே யோகேழையும், ஆக, இருபத்தொருபடிகாலைச் சொல்லுகிறது. "ஸ்ரவணமவ்ருந்து ஸ்ரவாவரா நாத்ரா நமெதுகுவிஸ்ரதிம் வஹ்நித்து வாநாதி" என்று முகமேதாக சாஸ்த்ராந்தரஞ் சொல்லிற்று. "ஏழாட்காலும்" என்கிற சப்தம் இவ்வளவையுணர்க்கிறது. இத்தால் ஒரு ஸந்தாநத்திலே ஒருவன் அநங்யப்ரயோஜநனாகில், அவனைப்பற்ற, பகவத்ப்ரபாவம், ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் செல்லக் கீழ்மேலும் வெள்ளமிடுமென்கிறது. பழிப்பிலோம். விஷயாந்தரப்ராவண்யமென்ன, தேவதாந்தரபஜநமென்ன, இவை தாரமேதா நிரஸ்தமாகையாலே, பதர்கூட்டித் தூற்றவேண்டா; இனி அநங்யப்ரயோஜநராய் அநங்யஸாதநரா யிருப்பார்க்குப் பழிப்பாவது – ப்ரயோஜநாந்தர பரதையும் ஸாதநாந்தர பரதையுமிறே; அவற்றை யுடையோமல்லோ மென்கிறார். நாங்கள். "எங்கள் குழு" என்றபோதைச் செருக்குப்போலே, பகவத்விஷயீகாரத்தால் வந்த செருக்குத்தோற்றச் சொல்லுகிறார்.

'உங்கள் ஸ்வரூபம் நீங்கள் சொன்னவளவிலே விச்வஸித்திருக்குமத்தனை யளவைடையோமல்லோம், உங்கள் வ்ருத்தி விசேஷத்தைக்கொண்டு உங்களை யறியவேணும்' என்ன; அது நீங்களறியும் புடையல்ல, எங்களேணியென்னில்; ஒருகார்யப்பாடாக உள்ள அமங்களங்கள்போக மங்களாசாஸநம் பண்ணுமிடத்தில், இல்லாத மங்களங்களுண்டாகவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுதல் செய்யுமளவிறே நீங்களறிவது; முன்பு வ்யவஸ்தமாய்க் கழிந்த செயலுக்கு இன்றிருந்து வயிறுபிடிக்கும் திரள்காணைங்களது. இராக்கதர் வாழிலங்கை. துர்வ்ருத்தம் களித்து வர்த்திக்கும் தேசம். புறம்போபோய் பாஹ்யஸ்பர்சமண்ணி, குளவிக்கூடுபோலே திரண்டு கடலையும் மதிளையும் அரணாக்கி, அமணக்கூத்தடிக்கும் தேசமென்னை. இலங்கை பாழாளாக. லங்கையில் ஆள் பாழாம்படியாக. இலங்கைதான் விபீஷண விதேயமிறே. இனி, "நநசெயழி" என்ற ராவணனையும் அவனுடைய அதிக்ரமத்துக்குத் துணையான ராக்ஷஸரையு மழியச்செய்து "ஸ்ரஸா நவ ஸ்ரஸி ஹவை" என்று பிராட்டி யருளிச்செய்தபடியே அவ்வூரை மூலையடியே போம்படி பண்ணினன். படைபொருதானுக்கு. இப்படி செய்தது ஈச்வரத்வப் பிடாரான ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே, எதிரிகளம்பு மார்பிலே தைக்கும்படி பொருதவனுக்கு. பல்லாண்டு கூறுதுமே. அப்போது கையும் வில்லுமாய்ச் சீறிச் சிவந்து எதிரிகள்மேலே வ்யாபரிக்கும்போலே, வாத்ஸல்யமான

லத்தில் முதலிகளுக்கு அம்புக்கு இரும்புக்கப் பணிமாறுகையாலே அக்காலத்திலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப் பெற்றதில்லை; 'பிராட்டி பிரிந்தமாதிரம் நம் குடியிருப்புப் பெற்றோம்' என்கிற ப்ரீதியாலே ப்ரஹ்மாதிகள் அர்யபராதீனர்கள்; அக்காலத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணப்பெறுத குறைதீர இன்று இருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுமீவாம் சிலர்காண் நாங்களென்கிறார். ... ... ங.

அ.—நான்காம்பாட்டு. ஏடித்யாதி. கீழே— அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; அவர்கள் மங்களாசாஸநத்துக்கு ப்ரத்யாஸந்நராகையாலே, நீரிலேநீர் சேர்ந்தாப்போலே சேர்ந்திருக்குமிறே; அவ்வளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, 'ஈச்வரன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள்' என்று மிவ்வளவைக்கொண்டு, ஆத்மப்ராப்திகாமரையும் ஐச்வர்ய காமரையும் அழைக்கக் கோலி, அதில் முந்துற ஆத்மப்ராப்திகாமரை யழைக்கிறார். ஐச்வர்யத்திற் காட்டில் ஆத்மப்ராப்தி உத்க்ருஷ்டமென்னும் நினைவாலே யழைக்கிறாரல்லர், அந்த மோக்ஷந்தை இவர் அர்த்தமென்றிருக்கையாலே; இனி எத்தாலே முற்பட அழைக்கிறதென்னில்; பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு உபகரணமான சரீரமோக்ஷம் அனித்தாகையாலும், அம்மோக்ஷத்தை ப்ராபித்தால் மீளவொண்ணுமையாலும், ஐச்வர்ய காமருக்காலாந்ரத்திலேயாகிலும் பகவத்ஸம்பந்தம் பண்ண மோக்யதை புண்டாகையாலும்; இவருக்கு அந்த மோக்யதையு மழிகையாலே துர்கதியைக்கண்டு முற்பட வழைக்கிறார். ப்ரமோ ஜநாந்தரபரர், 'மங்களாசாஸநம்பண்ண வாருங்கோள்' என்றால் வருவர்கோளா வென்னில்; பகவத்ப்ராப்தியின் உத்கர்ஷத்தையும், அத்தைப்பற்ற கைவல்யத்தினுடைய நிகர்ஷத்தையு மறிவித்தால், 'விட்டுப்பற்றவேணும்' என்னும் ஆத்மருமீணமோதரையிறே இவ ரழைக்கிறது.

மூ.—ஏடுநிலத்தி லிடுவதன்முன்னம் வந்தெங்கள் குழாம் புகுந்து
கூடுமெனமுடையீர்கள் வரம்பொழிவந்தொல்லைக் கூடுமினே
நாடுநகரமு நன்கறிய நமோநாராயணைய வென்று
பாடுமெனமுடைப் பத்தருள்ளீர் வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. சு.

பதவுரை.

ஏடு— பொல்லாதான ஸூக்ஷ்மசரீரம்
நிலத்தில்— ஸ்வகாரண பூமியான மூலப்ரக்ருத்தியில்
இடுவதன்முன்னம்— லயிப்பதற்கு முன்னே
வந்து — வந்து
எங்கள்குழாம்— எங்கள் திரளிலே
புகுந்து— புக்கு
கூடும்— ஏகீபவிக்கையில்
மனமுடையீர்கள்— மனமுடையவர்களே யாலல்
வரம்பொழிவந்து— வரம்பை யொழித்துக்
ஒல்லைக்கூடுமினே— விரைவாகக்கூடுங்கோள்
நாடும்— க்ராமத்திலுள்ள அவிசேஷஜ்ஞருமும்
நகரமும்— நகரத்திலுள்ள விசேஷஜ்ஞருமும்
நன்கு அறிய— நன்றுகவறிய
நமோநாராயணையவென்று— 'நமோநாராயணைய' என்று
பாடுமெனமுடைப் பத்தருள்ளீர்— பாடவே ணுமென்று நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரீதியுடையீராகில்
வந்து பல்லாண்டு வந்து திருப்பல்லாண்டு
கூறுமின்— பாடுங்கோள்.

வ்யா.—ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம். ஏடு என்பது-போல்லாங்கு. 'உங்களைப்போல்லா நிலத்திலே பிடிவற்கு முன்னம்' என்று பிள்ளை யமுதனார். 'ஏடு' என்கிறது- ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தை. ஸ்தூல சரீரத்திற் காட்டில் ப்ரதாநமாய் அதினுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாய் நிற்கையாலே, 'போலில் ஏடு' என்னுமாப்போலே சொல்லுகிறது. நிலத்திலிடுவதன்முன்னம். ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன்னே. இது நிர்வஹித்துப்போருமபடி;— 'ஏடு' என்று - உடம்புக்குப் போராய், ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமான சரீரம், ஸ்வகாரணமான மூலப்ரக்ருதியிலே லயிப்பதற்கு முன் என்னவுமாம். இவ்வாக்யந்தான் அவர்களுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டழைக்கிறரென்னுமிடந் தோற்றவிருக்கிறதிறே. வந்து. ஸ்வதந்த்ரரா யிருப்பார்க்குத் தம்மனவில் வருமிடத்திலுண்டான தூரத்தைச் சொல்லுகிறது. எங்கள் குழாம்புகுந்து. கேவலரும் ஒரு ஸமஷ்டியாயிறே யிருப்பது; அது ஸ்வதந்த்ரமாகையாலே அந்யோந்யம் சேராச் சேர்த்தியாயிருக்கும். ஒருத்தருடைய ஸம்ச்தி ஒருத்தராயிறே யித்திரளிருப்பது. "வாஸுர தீஹஸ விவ்ருத" என்னக்கடவதிறே. இத்திரளில் புகுவார்க்கு எவ்வளவதிகாரம் வேணுமென்னில், கூடுமனமுடையீர்கள். 'புகுருவோம்' என்னும் நினைவே வேண்டுவது. அவிலக்ஷணங்களான புருஷார்த்தங்களுக்கு புரச்சரணங்கள் கனக்கவேண்டியிருக்க, அதில் விலக்ஷணமான இத்திரளிலே புகுருகைக்கு புரச்சரணம் வேண்டாதிருப்ப தென்னென்னில்; அவை அப்ராப்த புருஷார்த்தங்களாகையாலே புரச்சரணாதிகள் அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கிறன; இது ஸ்வரூபப்ராப்தமாகையாலே வேண்டா. மாதாபிதாக்களை யநுவர்த்திக்கைக்கு இச்சையேயிறே வேண்டுவது. உடையீர்கள். இந்த இச்சையால்வந்த ப்ரயோஜநாதிசயத்தாலே 'வைச்ரவணன்' என்னுமாப்போலே யருளிச்செய்கிறார். கூடநினைப்பார்க்குச் செய்யவேண்டுவது, முன்பு நின்ற சிறுமையைக் குலைத்து வரவேணும். வரம்பொழிவந்து. "வரம்பொழிய" என்கிறவிது, "வரம்பொழி" என்று கிடக்கிறது. ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரகாரபூதரை, அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை அநுபவிக்க இட்டுப்பிறந்தவன், "ஜராதிரணஹோகூடாய" என்று ஸ்வாநுபவத்தளவிலே ஒரு வரம்பை யிட்டுக்கொண்டானிறே; அத்தையொழிந்து வாருங்கோ வென்கிறார். ஒல்லைக்கூடுமிறே. பற்றுகிற புருஷார்த்தத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தை யநுஸந்தித்தால் பதறிக்கொண்டுவந்து விழவேண்டாவோ? "ஏடுநிலத்திலிடுவதன்முன்னம்" என்றது—சரீரத்தில் அஸ்த்தைர்யத்தைப்பற்ற; இங்கு "ஒல்லை" என்கிறது-பற்றுகிறவிஷயத்தினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப்பற்ற. "கூடுமனமுடையீர்கள்" என்றும், "கூடுமிறே" என்றும் அருளிச்செய்கிறதிறே யோக்யதையைப்பற்ற. அத்திரளில்நின்றும் பிரிகதிர்ப்பட்டார் சில ரிவர்களென்று தோற்றுமிறே ஸ்வரூபம் வெளிச்செறித்தக்கால்.

நாடு நகரமும் நன்கறிய. இத்திரளிலே புகுருகைக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்தார்; இதுக்குமேல் மங்களாசாஸநத்துக்கு வேண்டுவன வருளிச்செய்கிறார். "நாடு" என்று - அவிசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது; "நகரம்" என்று - விசேஷஜ்ஞரைச் சொல்லுகிறது. ராஜாவுக்கு ப்ரத்யாஸந்நரிறே நகரஸ்தர்; நாட்டார் தூரஸ்தரிறே; ஆகையாலே யருளிச்செய்கிறார். நன்கறிய. நன்றாகவறிய. பகவத்ப்ரத்யாஸத்தியாலே அவிசேஷஜ்ஞர் விடும்படியாகவும், அதுதானே ஹேதுவாக விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும். நன்கறிய.

போராது, ப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டுப் பாடுவோமென்னும் நெஞ்சுண்டாம்படியான ப்ரேமத்தை யுடையீராகில். வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே. வந்து, பல்லாண்டு பாடுங்கோள். இத்திரளிலே புகுரவேணுமென்றிருப்பீர்! அத்தைச்செய்யுங்கோள்; அவ்வளவுபோராது, உங்களுடைய வ்ருத்திரிசைகளும் பெறவேணுமென்றிருப்பீர்! திருப்பல்லாண்டு பாடுங்கோளென்று க்ரியையை இரண்டாக்கி நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... * ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. அண்டமித்பாதி. முற்பட அநந்யப்ரயோஜநரை யழைத்தார்; கேவலரும் ஐச்வர்யார்த்திகளும் ப்ரயோஜநாந்தரபரராயிருக்கச்செய்தேயும், கேவலருடைய துர்கதியைக் கண்டு முந்துற வழைத்தார்; இப்பாட்டிலே-ஐச்வர்யார்த்திகளை யழைக்கிறார்.

மூ.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யசுர ரிராக்கதரை
யிண்டக்குலத்தை யெடுத்துக் கஞ்ஞ்ந்த விருடீகேசன் றனக்குத்
தொண்டக்குலத்தி லுள்ளீர் வந்தடிதொழு தாயிரநாமஞ் சொல்லிப்
பண்டைக்குலத்தைத் தவிர்ந்து பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண் டென்மினே. மூ.

பதவுரை.

அண்டக்குலத்துக்கு— அண்டங்களின் கூட்டத்துக்கு

அதிபதியாகி— ஸ்வாமியாய்

அசுரரிராக்கதரை— அசுரர்களையு மிராக்கதர்களையும்

இண்டக்குலத்தை— இன்னும், நிஹீநர்களின்கூட்டத்தையும்

எடுத்துக்கலைந்த— தனிப்படவெடுத்து நிரஸித்த

இருடீகேசன் தனக்கு— ஸர்வேந்த்ரிய நியந்தாவான வெம்பெருமானுக்கு

தொண்டக்குலத்தில்— தொண்டுபூண்டவர்களின் திரளில்

உள்ளீர்— உளரான நீங்கள்

வந்து— அநந்யப்ரயோஜநராய் வந்து

அடி— திருவடிகளை

தொழுது— ஸேவித்து

ஆயிரநாமஞ்சொல்லி— அவனுடைய குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகங்களான வாயிரந் திருநாமங்களையும் ப்ரேமமாந்தராய்ச் சொல்லி

பண்டைக்குலத்தை — பகவத்விமுகமாய்ப் போந்த பழைபஜாதியை

தவிர்ந்து— விட்டு

பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு— பலவர்ஷங்கள் பலவாயிரவர்ஷங்கள் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்

என்மின்— என்றுமங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள்.

(ஏ—அசை.)

வ்யா.—அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி. தேவதைகளுடைய ஐச்வர்யத்துக்கெல்லாம் மேலான அண்டாதிபத்யமிறே ஐச்வர்யத்துக்கு மேலெல்லை; அந்த ப்ரஹ்மாதிகள் ஈச்வரனே ஆச்ரயிக்கும் ப்ரகாரஞ் சொல்லுகிறது. “ கஞ்ஞாயிவதையெநஂ ” என்றிறே இப்படி ப்ராப்திக்கு ஸாதநமந்த்ரம்; அந்த மண்டைச்வர்ய விசிஷ்டனைகவிறே ஸர்வேச்வரனை யநு

அண்டக்குலத்துக்கு அதிபதியான பிரகாரமின்றி இச்சபத்திலுள்ளது, ஆச்சரிய
ப்ரகாரம் தோற்றவிருந்ததில்லையே என்னில்; உதாரணமிருப்பானொருவன் கையிலே எது
மிச்சம்பழமிருந்தால் 'இது இருந்தவழகென்!' என்று சொன்னவளவிலே, பாவஜ்ஞனு
மிருக்குமவன் 'கொள்ளலாகாதோ' என்று கருத்தறிந்து கொடுக்குமிறே; அப்படியே,
அண்டாதிபத்யத்திலே அபேக்ஷையுண்டென்று தங்களபேக்ஷையை ஆவிஷ்கரிக்கிறார்கள்.
இந்தால் - ப்ரயோஜகாந்தரபரைக்குறித்து "உஉஊஃ" என்றுமவனுடைய ஔதார்யம்
ப்ரகாசிக்கிறது. அண்டக்குலத்துக்கு. "கூஜா நாஞ ஸஹஸ்ராணாழ்" என்று தொடங்கி
"கொழிகொழி ஸதாநிவ" என்று அஸங்க்யாதமான அண்டங்களுக்கு நிர்வாஹகனாகை
யாலே அபேக்ஷித்தாரபேக்ஷித்த அண்டங்களைக் கொடுக்கைக்கு உடைமை சொல்லுகிறது.
அதிபதி. உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகனாகை. ஆகி. ஆச்ரிதர் தன்னை யநுஸந்தித்தவள
விலேயாயிருக்கை. ஐச்வர்யார்த்தி, ஐச்வர்யவிசிஷ்டனை அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா
யிருக்கும்; கைவல்யார்த்தி, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தனை அநுஸந்தித்தால் அவ்வளவா
யிருக்கும்.

அசுரரிராக்கதரை. இப்படத்துக்கு அஸுரர்களாலே வேதாபஹாராத்யாபத்துங்
களில் கனியறுத்துக்கொடுக்கையும் ரக்ஷகனுக்கு பரமிறே. 'ஆர்த்தன்' என்றும், 'அர்த்
தரர்த்தி' என்றும் ஐச்வர்ய புருஷார்த்தம் இரண்டு முகமாயிறே யிருப்பது. அதில் அர்த்
தார்த்தியைக் கீழே சொல்லி, இவ்வம்சத்தாலே ஆர்த்தனைச் சொல்லுகிறது. ஜ்ஞாநப்ரதிப
பாதநார்த்தமே பண்ணிப் போருவது இரண்டு வர்கமிறே. ஸம்பந்த மொத்திருக்க நிரஸ
நத்திலே யிழிகிறது, ஆச்ரித விரோதிகளென்றிறே. இண்டக்குலத்தை. மிகவும் நெருங்
கின திரளை. "இண்டர்" என்று- சண்டாளர். இவர்களை சண்டாளரென்று சொல்லுகி
றது- நிஹீநரென்னும் நினைவாலே. உத்கர்ஷத்துக்கெல்லை- பரஸம்பத்தியேகப்ரயோஜ
யிருக்கை; நிகர்ஷத்துக்கெல்லை பராநர்த்தமே யாத்தையாயிருக்கை. இவ்வாபத்துக்களிலே
"கூஊஊஃ துவெ நஃ" என்றிறே இவர்களுடைய ஆச்ரயண ப்ரகாரமிருப்பது.
எடுத்துக்களைந்த. "பொல்லா வரக்கனைக் கிள்ளிக் களைந்தானை" என்னுமாப்போலே, ஆர்
ரிதர்பக்கல் அழல் தட்டாதபடி நிரஸிக்கை. "இலங்கை பாழாளாக" என்றதும் விபீ
ஷண பரிக்ரஹத்துக்கு ஒரு கோவு வாராதபடியிறே; விபீஷணைக்ரஹத்துக்கு அழல் தட்
டாதபடியிறே லங்காதஹநம் பண்ணிற்றுத் திருவடியும். இருடீகேசன். ப்ரயோஜநாந்த
பரர்க்கு ஐச்வர்யாதிகளிலே கர்மாநுகூலமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும்; தன் பக்கலிலே ஸ்வ
ஸ்தபரராயிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபாநுரூபமாக ருசியைப் பிறப்பிக்கும். ஐச்வர்யார்த்தமாக
வவன் பக்கலிலே கண்வைக்கும்போதே அவன் வடிவழகிலே உறைக்க வையுங்கோள்; அவன்
"மமேதம்" என்கிற அபிஸந்தியைக் குலைத்துத் தன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பிக்கும்;
அத்தாலே, அபேக்ஷித்த ஐச்வர்யத்தை விஸ்மரித்து அவன்றன்னையே பற்றலாம்.

தனக்குத் தொண்டக்குலத்திலுள்ளீர். இப்படி ஐச்வர்யத்தில் ப்ரேமம் போய் பகவத்
ப்ரேமயுக்தருடைய திரளிலேயுளரான நீங்கள். "தொண்டக்குலம்" என்று தனியே ஒரு
ஸந்தாநம்போலே காணும். 'தேஹமே ஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும், 'சேஷத்வமே
ஸ்வரூபம்' என்றிருப்பார்க்கும் இத்தனை வாசியுண்டிறே. இனி அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்

பார்க்கு க்ர்த்பம் இன்னிதன்கிறுர் மேல். வந்துடிதோழுது. திருவடிகளை ப்ரயோஜநமாக வந்து, அநுகூலவ்ர்த்திகளைப்பண்ணி. ஐச்வர்யமே ப்ரயோஜநமாய் விஷயாநுபவமே யாத் ரையாயிருக்கை தவிர்ந்து, திருவடிகளை ப்ரயோஜநமாய் அநுகூலவ்ர்த்தியே பாத்ரையா யிருக்குட்படி பாருங்கோள். ஆயிரநாமஞ் சொல்லி. இரண்டு திருநாமத்தையே நிர்பந்திக்க வேண்டுவது "மமேமதம்" என்றிருக்குமன்றிறே; "தவேதம்" என்கிற புத்தி பிறந்தால், பகவத்குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களெல்லாம் போக்யமாயிறேயிருப்பது; அவற்றை வாபாரச்சொல்லி. பண்டைக்குலத்தைத்தவிர்ந்து. தொண்டக்குலத்திலே வந் தவ்யித்தவாறே 'மமேமதம்' என்றிருந்தகாலம் ஜ்ஞாந்தரமாய்த் தோற்றுமிறே. ஒரு ஜ்ஞத்திலே த்விஜ்ஞமனுகிறுளிறே; ராஜர்ஷியான விச்வாமித்ரன், அந்த ஜ்ஞத்திலே ப்ர ஹ்மர்ஷியாளிறே. அங்கு தபஸ்ஸாலே வ்ருத்தியுண்டாயிற்று; இங்கு பகவத்ப்ரஸாதந் தாலே ஸ்வரூபலாபமுண்டாயிற்று. 'உனக்கு நான்' என்ற வநந்தரம், முன்பு 'நான்எனக்கு' என்றிருந்தவிது வ்யதிரேகமாய்த் தோற்றுமிறே.

பல்லாண்டு. இப்படி அநந்யப்ரயோஜநரான நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுங் கோள். 'ப்ரயோஜநாந்தரபரனுய்ப் போந்தவன் நமக்கு ஸம்ர்த்தியை ஆசாஸிக்குமந்தரம் பரிவுகெப் பெற்றோமே!' என்று அவன் குளிரநோக்கும்; பல்லாயிரத்தாண்டென்மின். பின்னை, பல்லாயிரத்தாண்டு என்னுங்கோள். அந்நோக்கழகு நித்யஸூரீயாய்ச் செல்லவேணு மென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோள். உங்களுக்கு இம்மாத்ரத்திலே ஸ்வரூபமும், அத்தாலே ஈச்வரனுக்கு ஸம்ர்த்தியுமுண்டாகப்பெற்றால் ஆறியிருக்கிறதென்? சடக்கென மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கோளென்கிறுர். ... * ... * ... * ஈ

அ.—ஆரும்பாட்டு. எந்தையித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கும் ப்ரயோஜநாந்தர பரர்க்கு முண்டான நெடுவாசி யறிந்திருக்கச்செய்தேயும், அநந்யப்ரயோஜநரையழைத்த ஸமநந்தரம் இவர்களையழைக்கைக்கடி "உஷாராஸ்வ-ஸ்வ-ஸ்வ" என்னுமவன் சீலத்தாலும், அவனோடு இவர்களுக்குண்டான அவர்ஜநீய ஸம்பந்தத்தாலும், இவர்களுக்கும் அவற்றையே நினைத்துத் தோங்காதே புகுரலாம்படியாயிறே யிருப்பது. ஆகையாலே, அநந்ய ப்ரயோஜநரை யழைத்தமேவாபாதி; இவர்களையும் அழைத்தாராய் நின்றுர் கீழ்; இதில், *வா ழாளிலழைத்த அநந்யப்ரயோஜநர், தங்கள் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ர்த் தியையும் சொல்லிக்கொண்டு வந்து புகுர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறுர். "ஏழாட் சாலும் பழிப்பிலோம்" என்று ப்ரயோஜநாந்தரபரரைக் குறித்துத் தாமருளிச்செய்த நம் மூடைய திரளுக்குண்டானவேற்றத்தை, புகுருகிறவர்கள், தங்களுக்குண்டாகச்சொல்லிக் கொண்டு வந்து புகுருகிறுர்கள். தந்தாமேமற்றஞ் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகை ஸாத் த்விகர்க்கு யுக்தமோவென்னில்; ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் பயங் கெடுகைக்காகச் சொல்லுகிறுர்களாகையாலே யுக்தம். "வளமாஸநரோகாமஸ வதஜ்ஞவசநிவஸவிதி. விவநமெதயஸஹம்ஸஜூஷ் வரிமதந-ம லஹஸ்ரஸஃ" என்று திருவடி, ஸ்வசக்திவையைச் சொன்னதிறே முதலிகளுடைய பயம் சமிக்கைக்காக.

மு.—எந்தை தந்தை தந்தை தம்முத்தப்ப னேம்பலிகாள் தொடர்ந்தீர்

தந்தை— அவனுக்கப்பனும்
தந்தை— அவன் தகப்பனும்
தந்தை— அவனப்பனும்
தம்முத்தப்பன்— அவன் தமப்பனும் பாட்டனும் ஆகிய
எழுபதாம்கால் தொடங்கி— எழு தலைமுறைகள் தொடங்கி
வந்து— போக்கமான தசைகளின்மேல் வந்து
வழிவழி— முறைமுறையாக
ஆள்செய்கின்றோம்— அடிமைசெய்கின்றோம்,
அந்திபட்டபோதில்— அஸ்தமயமேவேளையில்
அரிஉருவாகி—நரன்கலந்தசிங்கவுருவெடுத்து
அரியை— சத்ருவான ஹிரண்யனை
அழித்தவனே— ஸம்ஹரித்தவனே
பந்தணை தீர— அனுக்கம் தீர
பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டிடன்று—இவ்விதமாக
பாடுதும்— பாடுவோம்.

(வ - அரை.)

வ்யா.—எந்தை. தானும் தமப்பனுமாக இருவர். தந்தை தந்தை தந்தை என்று மூவர். தம்முத்தப்பன். "தம்" என்று- முடிந்தவனை அறுதியாகிக்கிறது. முத்தப்பன். "அப்பன்" என்று- தமப்பனார்; "முத்தப்பன்" என்று-பாட்டனார்; ஆகையாலே மூன்று பிரிவர்; ஆக, எழுவரையுஞ் சொல்லுகிறது. ஆழ்வார் "எழாட்காலும் படிப்பிலோம்" என்று தெளிவுருவிச்செய்தார்; இவர்களும், எழ்படிகால் என்று தெளிச்சொல்லாநின்றார்கள். பிரித்துச்சொல்லுகிற விதுக்கு பலமென்னென்னில்; ஸ்வஸம்தாநத்தில் மங்களாசாஸநம் பண்ணிப்போந்தவர்கள் பக்கலுண்டான ப்ரீத்யதிசயத்தாலே சொல்லுகிறார்கள். "ஸஹிவிஜ்ரம்ஜநபதி கலெஜ்ஜந்ஜ" "டரீயாரு ஜ்ரூஜ்ஜுவிகா" என்று விந்த்யாஸம்தாநத்தைக் கொண்டாடுமாப்போலே "வித்தம் சாகயம் ஜாயாரு" என்று த்யாஜ்யமான மோக்ஷஸம்தாநத்தைக் கொண்டாடுகையுக்தமோ வென்னில்; யுக்தம்; கொண்டாடுகைக்கு ப்ரயோஜநம் பகவத்ஸம்பந்தமாகையாலே. விந்த்யாஸம்தாநத்திலும் பகவத்ஸம்பந்தமுண்டு த்யாஜ்யமல்லாமை. ஏழ்படிகால் தொடங்கி. அர்த்தக்ரமத்தாலே எழுபதாம் தலைமுறை சொல்லவேண்டி தெளிச்சொல்லுகிறது - ஸ்வஸம்தாநத்திலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலே. வந்து-மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு போக்யமான தசைகளின்மேல் வந்து. வழிவழியாட் செய்கின்றோம். முறைமுறையாகத்தப்பாமே அடிமை செய்கிறோம். இத்தால் இவ்ஸம்தாநத்துக்கு மங்களாசாஸந விச்சேதம் பிறந்ததில்லை யென்கை. யாஜ்ஞிக ஸம்தாநத்துக்கு த்ரிபுருஷ விச்சேதம்போலே அப்ராஹ்மண்யஞ் சொல்லுமாப்போலே, மங்களாசாஸந விச்சேதம்பண்ணவேண்டுமென்று சொல்லுங்குறை எங்கள் ஸம்தாநத்தில் இல்லை என்கிறார்கள். "பஹ்வ்யோ ஹ்யஸ்ய விஜ்ஞாதய இதி ஹ்யுபதிஸ்யதே। ஸ யஸ்யைஷ ஸ்ருதேர்வாதஸ்தம் ஹந்தும் கோ நாம நீஷ்டே" என்னக்கடவதிறே. "வழிவழி" என்று ஸாம்ப்ரமார்த்தத்தாலும் சிஷ்டாசாரத்தாலும் மென்றுமாம். "ஸாதிஸ்ஸாதி ஸ்ஸாதிஃ" என்றும், "வெஸ்ஸுகி ஸாஜ ஸ்ஸுகிம்" என்றும், "ஸவ்ஸாஸு நெஸாஸு நஸிஸ்ஸுகி" என்றும், "ஜ்ஞாஜோதி வ்யவஸ்தாநாத்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. ஆள்செய்கின்றோம். ஆள்செய்கையாலது தெரிப்பல்லாண்டி பாடுகையிறே; மேல் "பந்தணை தீரப்பல்லாண்டு" என்றதற்கு வ்யாக்யாநமாகச் சொல்லுகையாலே.

மோலலாத விடதுகமகலலாம இதுமவ திருகஷதரமாகக கடவது. " திருமவானம் " என்கிறது ஜமஹகஷத்ர மென்னில், உகவாதாரறிந்து அபிசரிப்பர்களென்று அஞ்சி, திரு மவானமென்கிற திருநாளிலே யென்று மறைத்துச் சொல்லுகிறார். அந்தியம் போதில். தேவர் களுக்கு பலம் கூணமாய் அஸுரர்க்கு பலம் (க) வர்த்திக்கும் ஸமயத்திலே. அரியுருவாகி. ஒரு காலவிசேஷம் வேண்டாதே ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியான வடிவை யுடையவனுய், " நாரஸிம்ஹவபுஷே " என்றும், " அழகியான்றனே யரியுருவன் றனே " என்றும் " நரங்கலந்த சிங்கமாய் " என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அரியையழித்தவனே. 'அரி' என்று சத்ரு. ஸஹஜசத்ருவான ஹிரண்யனைக்குற்றமிராக்கிவிடாதே உருவழித்தவனே. " சுகிர்ந்தெங்கும் சிந்தப்பிளந்த " என்னக்கடவதிறே. அவனை யழிபச்செய்தது பயஸ்தாந மாகிறது- பின்புள்ளார் பகை கொண்டாடுவ ரென்னுமத்தாலே. பந்தனதீர. துஷ்ப்ரக்ருதி யான ஹிரண்யனுடலைக் கிண்டு பொகடிகையால் வந்த அனுக்கம்தீர. திருவவதரித்த திவ ஸத்திலண்டான அபதாந மாகையாலே " அனுக்கம் " என்கிறதிறே. பல்லாண்டு. அதுகூ லர் வாயாலே ஒருக்கால் மங்களாசாஸநம் பண்ண, அவ்வஸ்துவினுடைய அனுக்கம்போய், நித்யமாய்ச் செல்லுமென்றிறே இவர்கள் நினைவு. பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதுமே. ஒருக் கால் ' பல்லாண்டு ' என்றதனால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே காலதத்வ முள்ளதனையும் நித்யமாய்ச் செல்லவேணுமென்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே எங்களுக்கு வர்த்தி யென்கிறார்கள். ... ... சு

அ.—ஏழாம்பாட்டு. தீயிற்பொலிகின்ற. *ஏடுநிலத்திலே இவராலே ஆஹ்ரியதான கைவல்யார்த்திகள், தங்கள் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவர, அவர்களோடே ஸங்கத ராகிறார். இவர்களை யழைத்தபோது, " வரம்பொழிவந்தால்லைக் கூடுமிறே " என்று நீங் கள் பற்றின புருஷார்த்தத்தைவிட்டு வாருங்கோளென்றும், " நமோநாராயணாய " என்று அநந்யப்ரயோஜநராய் வாருங்கோளென்றும், " நாடுநகரமும் நன்கறிய " என்று விசேஷஜ்ஞர் பரிக்ரஹிக்கும்படியாகவும் அவிசேஷஜ்ஞர் உபேக்ஷிக்கும்படியாகவும் வாருங்கோளென்று மிறே அவர்களை யழைத்தது. அதில் கூறுத்தபுருஷார்த்தத்தை விடுகையும் அநந்யப்ரயோ ஜநராகையும் நம்முடைய க்ருத்யம். அதுகூலர் பரிக்ரஹிக்கைக்கும் ப்ரதிகூலர் கைவிடு கைக்கும் செய்யவடுப்பதென் என்று பார்த்து, வைஷ்ணவ சிஹ்நமான திருவிலச்சினையை தரிக்கவேவ த்யாகோபாதாநங்களிரண்டும் ஸித்திக்குமென்று பார்த்து, அத்தை தரித்துக் கொண்டு வந்தோமென்கிறார்கள்.

மூ.—தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி திகழ் திருச்சக்கரத்தின்
கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு நின்று குடிகுடியாட் செய்கின்றேரும்
மாயப்பொருபடை வாணனை யாயிரந்தோளும் பொழிகுருதி
பாயச் சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. எ.

(க) வஹிக்கும்.

ஐஶ்வர்யாதிகளிற்காட்டிலும்
பொலிகின்ற— (மேலாக) விளங்குகின்ற
செம் சுடர்— சிவந்த தேஜோமண்டலத்தையுடையவனே
ஆழி— மண்டலாகாரமாய்
திகழ்— ஜ்வலியாநின்ற
திருச்சக்கரத்தின் கோயில்— திருவாழியாழ்வான் எழுந்தருளியிருக்கு மிடத்தின்
பொறியாலே— சிஹ்நத்தாலே
ஒற்றுண்டு நின்று— சிஹ்நிதாராய் நின்று
குடி குடி— வம்ச பாரம்பர்யமாக
ஆள் செய்கின்றோம்— அடிமை செய்து
வாராநின்றோமும்,

படை— ஸைந்யத்தையுடைய
வானை— பாஞ்சஜந்யத்தை
ஆயிரந்தோளுடை— ஆயிரமடியோர்களினின்ற
பொழி— சொரியாநின்ற
குருதி— இரத்தமானது
பாய— வழிந்து ஓடும்படியாக
சுழற்றிய— சுழற்றின
ஆழிவல்லானுக்கு— திருவாழியாழ்வானையுடைய வடிவழகையுடைய
பல்லாண்டு கூறுதும்— திருப்பல்லாண்டு பாடாநின்றோம்,

(ஏ - ம்)

வ்யா.—தீயிற்பொலிகின்ற செஞ்சுடராழி என்று வைஷ்ணவ கோஷ்டியிலே பழுமை பண்ணின உபகாரஸ்ம்ருதியாலே ஆழ்வானைக் கொண்டாடுகிறார்கள். தீயிற்பொலிகின்ற. "தி என்கிறசப்தம் சந்த்ராதித்யாதி தேஜோபதார்த்தங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். அந்த காட்டில் தேஜஸ்ஸை (க) வர்த்திக்கையாகிறது- "சுதர்சநாழ்வாந்தம் ஸ்ரீமத்" என்கிற பரமபதத்தில்தேஜஸ்ஸை மிக்கிருக்கக்கடவது ஆதித்யாதிதேஜஸ்ஸுக்களிற்காட்டில்; அந்த காட்டில் அவனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹ தேஜஸ்ஸை மிக்கிருக்கக்கடவது; அதற்குமேல் காசகடமாயிறே திருவாழி யாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸிருப்பது. "வடிவார்சோதி வலத்துறையுறை சுடராழி" என்னக்கடவதிறே. "தவ ஹாஸா ஸ்வபூதிஶ்ச விஜயாத்" என்கிறபடியே அவனுடைய தேஜஸ்ஸாலே ஸர்வமும் விளங்காநின்ற தென்றுநிற்க, திவ்யமங்கள விக்ரஹத்துக்கு இவன் ப்ரகாசகனம்படி யென்னென்னில்; சேஷ்டா. காலமேகம்போலே ஸர்வாநுபவத்துக்கு இருட்டறையில் விளக்கேற்றினாப்போலே பரமாகாஶத்திலேவந்து ப்ரகாசத்வத்தைச் செய்கிறது. ஆழி திகழ் திருச்சக்கரம். இடைவெளியில்லாமல் பொன்மயமான புறம்பு போக்கற்று, தன்னிலே மண்டலாகாரமாய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள திருவாழி யாழ்வானென்கை. சக்கரத்தின் கோயில். ஆழ்வானெழுந்தருளியிருக்கிற மண்டலாகாரமான வாஸஸ்தாநம். பொறிபோலே ஒற்றுண்டுநின்று. அதாவது- சிஹ்நத்தாலே சிஹ்நிதாராய் நின்று. திருவிலச்சினையை தரித்த பின்பிறே, இவன் ஐஶ்வர்யாதிகளிற்போகாதே மோக்ஷைகரஸத்திற் போகாதே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பெற்றது. பகவதங்கீகாரமுடை இதுண்டானபின்பிறே அதிசயிப்பது. ஸ்ரீமதத்வாரகையில்நின்றும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநார்த்தமாக எழுந்தருளுகிறபோது திருவாசல்காக்கின்ற முதலிகள், "மீண்டெழுந்தருளுநமவும் இங்குப் புகுரக்கடவாராரா? அல்லாதாராரா?" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, "ஸகுரா ஸ்ரிதாஂ ப்ரவெஷ்டவ்யாஂ யாவதாகதஸமயஂ। நாகு ஸ்ரிதாஂ ப்ரவெஷ்டவ்யாஂ யாவதாகதஸமயஂ" என்று இந்த லக்ஷணமுடையார் யாவர்சிலர், அவர்கள் நிச்சங்கமாகப்

(க) வர்த்திக்கை.

புகுரக்கடவர்கள் ; அல்லாதாரை பாவபரீக்ஷைபண்ணிப் புகுரவிடக்கடவது என்றுனிறே க்ருஷ்ணன். இதுதான்ஈச்வராங்கீகாரத்துக்குமூடலாய்,இதுதானும் 'நாமவலுடைமை' என்று நிர்பரனுயிருக்கைக்கு மூடலாய், இவன்பண்ணின பாபத்தை யநுஸந்தித்து க்ரூரமாகப்பார்க்கக்கடவ யமாதிகளு மஞ்சும்படியா யிருப்பதான்றிறே. "ய கூராஜியாணம் வோஹயம வாஸுதே நுவஹந்தி । வதிவ்ரதா நிதிதம்ஹி வதுயாதி விஹ்வடணே" என்று பகவத்ஸம்பந்தத்துக்கு ஜ்ஞாபகமாயிறே யிருப்பது. குடிகுடியாட்செய்கின்றேரும். "ஸவோ்ரவள தூ ஸுமணஸ்" என்கிறபடியே ஸந்தாநமாக அடிமை செய்யக்கடவோமாய் வந்தோம். இப்படி அநந்யார்ஹராயிருப்பார் செய்யுமடிமையாவது - திருப்பல்லாண்டு பாடுகையிறே.

எந்த அபதாநத்துக்கு நீங்கள் மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறதென்னில்; மாயப்போரு படை யித்யாதி. எங்களைப் புகுரநிறுத்தின ஆழ்வாணுடைய வீரப்ரகாசகமான துறையிலே திருப்பல்லாண்டு பாடக்கடவோ மென்கிறார்கள். மாயப் பொருபடை வாணனை. ஆச்சர்யமாகப் பொரும்ஸைந்யை யுடைய வாணனென்னுதல்; ஆச்சர்யமாகப் பொரும் ஆயுதத்தை யுடைய வாணனென்னுதல். "மாயம்" என்று - க்ர்த்ரிமமாய், க்ர்த்ரிமமான யுத்தத்தை யுடையவ னென்னவுமாம். ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாய. ஆயிரந் தோள்களாலும் மதகு திறந்தாப்போலே ரக்தவெள்ளம் குதிகொண்டு பூமிப்பரப்படையப் பரம்பும்படி. பொழிதல்-சொரிதல். இதுக்கு இவன் பண்ணின வ்யாபாரத்தளவேதென்னில்; சுழற்றிய. திருவாழியை விடவேண்டிற்றில்லை, சுழற்றினவித்தனை. அவன் ஒருக்கால் திருவாழியைச்சுழற்ற, வாணனுடைய தோள்களாயிரமும் ஒருக்காலே மலைக் கொடுமுடிகள்போலே முறிந்துவிழுந்தன. வாணனுடைய தலையை அறுதொழிந்தது குற்றம் போராமையன்று, உஷை பிர்ஹீநை யாகாமைக்காகவும், தேவதாந்தரபஜநம் பண்ணுவார்க்கு பலமிது என்னுமிடத்துக்கு மச்சமாகவும். அதாவது- "பரிவின்றி வாணனைக்காத்தும்" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணி, யுத்தத்திலே இவனைக்காட்டிக்கொடுத்து, ஸபரிகரனுய்க்கொண்டு முதுகுகாட்டிப்போனன் ரக்ஷகன், ரக்ஷ்யபூதன் தோள் துணியுண்டான். 'உன்னை ரக்ஷிக்கப் புக்கு நான்பட்டதோ!' என்றும் 'உன்னை ஆச்ரயித்து நான்பட்டதோ!' என்றும் இருவருங்கூடக் கட்டிக்கொண்டு கதறுகையிறே பலமாய்விட்டது. ஆழிவல்லானுக்கு: 'வில்வல்லான்' 'வாள்வல்லான்' 'தோள் வல்லான்' என்னுமாப்போலே. "பவ்ருவா ஜநகா தூஜா" என்கிறபடியே பிராட்டியை எனக்கென்ன இட்டுப்பிறத்தல், திருவடி தோளிலே நல்தரிக்கவிருத்தல், கைபோராமல் திருவாழியைப்பிடித்தல் செய்யுமதாய்த்து ஸ்வாதிகத்வத்துக்கு லக்ஷணம். பல்லாண்டு கூறுதுமே. அத்தனையிலே அடிமைசெய்த ஆழ்வாணுடைய வீரஶ்ரீக்கும், அடிமைகொண்ட க்ருஷ்ணனுடைய வீரஶ்ரீக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவாரைப்பெற்றதில்லை; அவ்விழவு நீர இன்றிருந்து திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறேரு மென்கிறார்கள். ... ...எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. நேய்யிடை யித்யாதி. * அண்டக்குலத்திலே யழைத்த ஈச்வர் யார்த்திகள் இசைந்துவர, அவர்களைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். * வாழாளிலழைத்த அநந்ய ப்ரயோஜநர் தங்களேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள் * எந்தை தந்தை தந்தை யிலே; * ஏடுநிலத்திலழைத்த கைவல்யார்த்திகள் தாங்கள் திருந்திப் புகுந்தமை சொன்னார்

அவன் தந்தானைப் பேசிற்று; இதுக்கு நிபந்தனம்- இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறந்து புகுருகிறவர்களாகையாலே அதினுடைய கூடாத்ரதை தோற்றப் பேசுகிறார்கள். அண்டாத்யகஷனை ப்ரஹ்மாவுக்கும் தாரகபோஷக போக்யங்களெயிறே ப்ரயோஜநம்; அதற்கு மேற்பட்டு பகவத்விஷயத்தை 'எனக்கு' என்கிற அபிமாநத்தால் வந்த ஸ்வரூபஹாநியே யிறே பலம்.

மூ.—நெய்யிடை நல்லதோர் சோறு நியதமு மத்தாணிச் சேவகமும்
கையடைக்காயுங் கழுத்துக்குப் பூணெடு காதுக்குக் குண்டலமும்
மெய்யிட நல்லதோர் சாந்தமுந் தந்தென்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல
பையுடைநாகப் பகைக்கொடியானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுவனே. 4.

பதவுரை.

நெய் இடை— நெய்யோடு ஒத்த
நல்லது— மிக்க சுவையையுடைய
ஓர்— விலக்ஷணமான
சோறும்— சோறும்
நியதமும்— எப்பொழுதும்
அத்தாணி— பிரிவில்லாத
சேவகமும்— ஸேவையும்
கை அடைக்காயும்— கையா லிட்ட வெற்றிலைப்பாக்கும்
கழுத்துக்கு— கழுத்தி லிடுதற்குரிய
பூணெடு— (கண்டி கைமுதலிய) ஆபரணங்களும்
காதுக்கு— காதி லிடுதற்குரிய
குண்டலமும்— குண்டலமும்
மெய் இட— உடம்பிலே பூச
நல்லது— மிக்க மணத்தையுடைய
ஓர்— ஒப்பில்லாத
சாந்தமும்— சந்தனமும்
தந்து— கொடுத்து
என்னை— அடியேனை
வெள் உயிர்— சுத்த ஸ்வபாவமுடையனாய்
ஆக்கவல்ல— ஆக்கத்தக்கவல்லமையையுடைய
பை உடை— பணங்களையுடைய
நாகம்— திருவனந்தாழ்வானுக்கு
பகை— விரோதியான பெரிய திருவடியை
கொடியானுக்கு— த்வஜமாகவுடையவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுவன்— திருப்பல்லாண்டு பாடா நின்றேன்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—நெய்யிடை. "இடை" என்று- நிறையாய், நெய்யோடொத்த சோறென்னுதல். "இடை" என்று- நடுவாய், நெய்யினிடையிலே சில சோறு முண்டென்னுதல். இத்தால்- போஷகப்ரசுரமான தாரகத்ரவ்யத்தைத் தருமென்கை. நல்லதோர் சோறும். சோற்றுக்கு நன்மையாவது- இட்டவன் 'இட்டோம்' என்றிருத்தல், உண்டவன் 'இதுக்கென் செய்வோம்!' என்றிருத்தல் செய்யாத சோறு. அதாவது- தாய் இட, புத்ரனுண்ணும் சோற்றுக்கு இவ்விரண்டு மில்லையிறே. ஓர்சோறு. இப்பாவசுத்தியே யன்றிக்கே, விலக்ஷண ரஸோபேதமா யிருக்கை; அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷபூதன் சேஷிக்கு இடும் சோறுபோலே யிருக்கை. அதாகிறது - அஹங்காரோபேத மன்றிக்கே பக்தியுபஹ்ருதமா யிருக்கை. ஈச்வரனும் "ஹ்ருதா நாழி" என்கிற நிஜவாலேயும் வத்ஸலனையுமிறே யிடுவது. அநந்யப்ரயோஜநன் ஸ்வாமி விஷயத்திலிடும் சோறு எங்ஙனே யிருக்கு மென்னில்;

துர்யோதனன், தன் ஐச்வர்யத்தைப்பற்ற அபிமானித்தான்; பீஷ்மன், ஜ்ஞானாதிகனென்று அபிமானித்தான்; த்ரோணன், வர்ணத்காலதிகனென்று அபிமானித்தான்; இவையொன்றுமின்றிக்கே பக்த்யுபஜ்ஞர்தமா யிருக்கை.

நியதமும். அதாகிறது— ஐச்வர்யம் ஈச்வரனே கொடுக்கிறபடியால் அஸ்திரமாயிருக்கக் கடவது; அது அழிந்தவன்றும் அவ்வைச்வர்யத்தை ஸமாதானம் பண்ணிக்கொடுக்குமவனுகையாலே "நியதமும்" என்கிறது. இத்தாலேயிறே "அச்சுதன்" என்றும், "ஆர்த்தன்" என்றும் ஐச்வர்யத்துக்கு இரண்டு வகை சொல்லிற்று. அநந்யப்ரயோஜநர்க்கே தேவதாந்தரங்களைப்பற்றி ஈச்வரனே யில்லையென்பது மன்றும் தர்மீகர் சோறிடுமவனல்லன். ஸர்வேச்வரனிட்ட சோற்றைத் தின்று அவனை யில்லையென்பதும் க்ருதக்நரிறே ஸம்ஸாரிகள்; நன்னை யில்லையென்பது மன்றும் ரக்ஷிக்கும் உதாரனிறே ஸர்வேச்வரன். அத்தாணிச் சேவகமும். "அத்தாணி" என்று- பிரியாணை; "சேவகம்" என்று சேஷை. ஐச்வர்யார்த்திக்கும் அநவரதபாவனையும், அர்த்தி ஸம்ர்த்தியும் அநந்ய ப்ரயோஜநரிடைதாறி கர்தவ்யமிறே. ஆனால் ஐச்வர்ய ஸாதநத்தையும் "தந்து" என்று ப்ரயோஜநத்தோடொக்கச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; வெள்ளுயிரானபின்பு சொல்லுகிறார்களாகையாலே அந்த ஸாதநமும் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாயிறே யிருப்பது. அநந்ய ப்ரயோஜநருக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமான சேஷை ஸாதநமாகக் கிடார் கூடாத்தமான ஐச்வர்யத்தைத் தந்தருளுகை.

கையடைக்காயும். தாரக போஷகங்கள் கீழே சொல்லிற்றுப், மேல்— போக்ய பதார்த்தங்களைத் தந்தபடி சொல்லுகிறது. திருக்கையாலே யிட்ட வெற்றிலைப்பாக்கென்று இவர்கள் பக்கல் கௌரவத்தாலே யிட்ட சீர்மையைச் சொல்லுகிறது. சேஷபூதனன் சேஷியை க்குறித்து இடும் ப்ரகாரத்தாலே யிறே சேஷியானவன் சேஷபூதனுக்கு இடுவது. கழுத்துப் பூணெடு காதுக்குக் குண்டலமும். தேஜோத்தர 'உத்தேச்யம்' என்றிருக்குமளவையாலே தன்னுடம்பை யலங்கரித்து, அத்தை பரபவித்திருக்கு மவனிறே ஐச்வர்யார்த்தி; பகவத்பரனும் ஈச்வரனை யலங்கரித்து, ஸதா தர்சநம் பண்ணி யிருக்கிறவனல்லனே; ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து ஜ்ஞாந வைராக்ய பக்திகளை ஸ்வரூபத்துக்கு ஆபரணமாக நினைத்திருக்கிறவனல்லனே. "கழுத்துக்குப் பூணெடு காதுக்குக் குண்டலமும்" என்று விதேயவிபாகமானென்னென்னில்; தன் கண்ணுக்கு அவிஷயமாய், காட்டார் கொண்டாகிலுந்தன கண்ணுக்கு ப்ரயோஜநமா யிருக்கையாலே. அவயவாந்தரங்களில் அங்குலீயகாத்யாபரணங்கள் தன் கண்ணுக்கு விஷயமா யிருக்குமிறே. பெருமாள் மீண்டெழுந்தருளின வளவிலே இந்த்ரன் வரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பிராட்டியும் தாமுமிருந்து திருவடிக்குப் பூட்டி முப்போலே, ஈச்வரன் பரிந்து 'இது கழுத்துக்காம், இது காதுக்காம்' என்று திருக்கையாலே பூட்டின ஆபரணமும். "வ்ருஷ்ஹி ஸ்ரேஷ்ட! ஹாரம் யஸ்ய தேவஸ்ய ஸாதிபி!" என்கிறபடியே இந்த்ரன் கொடுத்துவரக்காட்டின ஹாரத்தைப் பெருமாள் வாங்கிப் பார்த்தருளி, பிராட்டிக்குக் கொடுக்கிறபோது, அத்தை வாங்குகிறவள், பெருமாளை ஒரு திருக்கண்ணாலும் திருவடியை ஒரு திருக்கண்ணாலும் பார்த்து வாங்கினாள். "வ்ருகூ தஜ்ஞாலம் கோலலுா?" என்று பார்வையில் கருத்தறியுமவ ராகையாலே, அவனுக்குக் கொடுக்கலாகாதோ! என்றருளினார். [ஸ்ரேஷ்ட] அடியாரேற்ற மறிந்துகொண்டாடுமவரைக் கிடாவினை யெடுப்பிக்கு

ன்ப ப்ரபோஜநத்துக்கு ஆதரித்துப் பூட்டினப்போலே யாய்த்து கூஷ்மாண்டரூபனை வென்னை ஆதரித்துப் பூட்டிற்றும்.

மேய்யிட. திருவடிகளில் ருசி பிறந்த பின்பாகையாலே 'உடம்பு த்யாஜ்யம்' என்கிற நினைவு தோன்ற குத்ஸித்துச் சொல்லுகிறபடி. நல்லதோர் சாந்தமும். சாந்தரான் இதுக்குத் காரகமாகப் பெற்றதோ! "ஸவ-ஹ-ஸ்ரீ" என்கிற வடிவுக்கு ஸதர்சமாக, குப்ஜை ஆதரித்துச் சாத்தின சாந்துபோலே யிருக்கும் சாந்தை யன்றோ எனக் கிட்டற்று. [ஸ-ஹ-ஸ்ர ஜெகஜ] குப்ஜை, கம்ஸனுக்குப் பரணீயாடே சாந்து கொண்டுபோகா நிற்க, 'வாரீர் பெண்பிள்ளாய், நமக்கும் நம்மண்ணற்கும் சாந்திடவல்லீரோ?' என்ன; அவ்வடிவையும் விருப்பையும் கண்டு, ஸ்த்ரீத்வ ப்ரயுக்தமான சாபல்யத்தாலே மறுக்கமாட்டிற்றிலள்; 'இவர்கள் இடைப்பிள்ளைகள், சாந்தின் வாசி யறியமாட்டார்கள்' என்று ஆக்கை யிருப்பதான்றை யிட்டாள்; அத்தைப் பார்த்து, 'நாற்றம் கொளுத்தினபடி அழகியது, நளமழகியதன்று' என்ன; அதுக்குமேலே யொரு சாந்தையிட [ராஜாஹ-ழி] இது கம்ஸனைக் குச் செருக்கிலே பூசலாமித்தனை, வாசியறிந்து பூசுவார்க்கு ஸதர்சமல்ல. அன்றியே, வழங்கலனை சாந்தென்னவுமாம். [ர-ஹிர-ழி] ஸௌகந்த்யம் கிடக்க, நிறமழகியதா யிருந்ததென்ன; 'இவர்கள் இடைப்பிளைகள் என்றிருந்தோம், சாந்தின்வாசி யறிந்தபடியென்!' என்று ஆதரித்துப்பார்க்க, [ர-ஹி,ர-ஹ-ஹ] உன்முகத்திலாதரத்துக்கு ஸதர்சமாயிருக்க வேண்டாதேவா நீ யிடும் சாந்தும் என்ன; அவளும் தலையான சாந்தையிட [ஸ்ரீவியோ ம-ர-தீ ஸஜ்ஜ-ழி] எங்களுடம்புக்கு ஸதர்சமான மேதக வஸ்துவை யிட்டு மர்ந்தித்தா என்றன். அதாவது- "பூசுஞ் சாந்தும்" என்கிறபடியே உன்னுடைய ஆதரத்தாலே ஸம்ஸ்க்ருதமாக்கித்தா வென்றபடி. இப்படி இவள் ஆதரித்துச்சாத்தின மாளிகைச் சாந்தைக் கிழர் தம் திருக்கையாலே யெண்ணுடம்பிலே பூசிற்று.

தந்து. தந்தபோதைத் திருமுகத்தில் கௌரவத்திலும் ஔதார்யத்திலும் தோற்று ஐச்வர்யத்தை விட்டு, அவன்றனை யமையுமென்னும்படி பாய்த்துத் தந்தது. என்னை வெள்ளுயிராக்கவல்ல. "வொ-ரெணா-த்ரவஹ-ரிணா" என்கிறபடியே ஆத்மாபஹாரம் பண்ணி, அதிலுமேல கூஷ்மாண்ட ப்ரயோஜநகாமனுப் ஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த வென்னை. வெள்ளுயிராக்கவல்ல. முன்பு கூஷ்மாண்டனுய்ப் போந்தாணுருவன் சுத்தஸ்வபாவனனென்று தெரியாதபடி 'அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரிலே யொருவன்' என்னலாம்படியாய்த்து விஷயீகரித்தது. வல்ல. தன்னதாரு ஸ்வபாவ விசேஷத்தாலே வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்க சக்தனென்னை.

பையுடையித்யாதி. மங்களாசாஸநத்துக்கு விஷய மேதென்ன; அவ்விஷயத்தையும் சொல்லுகிறார். தன்னுடை ஸ்பர்ச ஸுகத்தாலே விகஸிதபணமான நாகத்தினுடைய படையுண்டு பெரியதிருவடி, அவனைக் கொடியாக வுடையவனுக்கு. அநந்தசாயியாய் கருடத்வஜனவனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறேனென்னை. தகட்டி லழுத்தின மாணிக்கம் போலே திருவநந்தாழ்வானுட்டைச் சேர்த்தியால் வரும் அழகு நித்யஸூரீ யாகவேயுள

ண்டு பாடுகிறேனென்கிறார். அநந்யப்ரயோஜநரும் கைவல்யார்த்திகளும் ஸங்கதராகிற விட த்தில் ஸமூஹமாகப் பேசினார், இதில் ஐச்வர்யார்த்தியை ஏகவசநத்தாலே பேசுவா னென் னென்னில்; அவர்கள் திரள் பரிச்சிந்நமாய் ஐச்வர்யார்த்திகள் திரள் அபரிச்சிந்ந மாகை யாலே ஒருருக்கு ஒருத்தன் வார்த்தை சொல்லுமாப்போலே சொல்லுகிறார். ... ... அ

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. உடுத்திதியாதி. * வாழாளிலே யழைத்து * எந்தை தந்தை யிலே வந்து கூடின அநந்யப்ரயோஜநர் பாசுரத்தாலே அவர்களோடேகூடித் திருப்பல்லா ண்டு பாடுகிறாரிதில்.

மூ.—உடுத்துக் களைந்த நின்பீதகவாடை யுடுத்துக் கலத்ததுண்டு
தொடுத்த துழாய்மலர் சூடிக் களைந்தன சூடுமித்தொண்டர்களோம்
விடுத்த திசைக்கருமந் திருத்தித் திருவோணத் திருவிழவில்
படுத்த பைங்காகனைப் பள்ளிகொண்டானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. கூ.

பதவுரை.

உடுத்து— திருவரையிலே சாத்தி
களைந்த— கழித்துப் பொகட்ட
நின் பீதக ஆடை— உன்னுடைய திருப் பீதாம்பரத்தை
உடுத்து— தரித்து
கலத்தது— நீ அமுதுசெய்த கலத்தில் மிகுந்த ப்ரஸாதத்தை
உண்டு— ஸ்வீகரித்து
தொடுத்த— தொடுத்த
துழாய் மலர்— திருத்துழாய் மலர்களை
சூடிக் களைந்தன— நீ திருமுடியில் சாத்திக் களைந்தனவாக
சூடும்— முடித்துக்கொள்ளுகிற
இத்தொண்டர்களோம்— இப்படிப்பட்ட அடி- யராயிராநின்றோம்;

விடுத்த— நியமித்த
திசைக் கருமம்— திக்கிலுள்ள கார்யத்தை
திருத்தி— குறையறச் செய்து
திருவோணத் திருவிழவில்— திருவோணமென்கிற திருநாளிலே
படுத்த— படுக்கப்பட்டு

(அதனால்)

பை— விகஸித்த பணங்களையுடைய
நாகு அணை— திருவனந்தாழ்வான்மேலே
பள்ளி கொண்டானுக்கு— திருக்கண்வளர்ந் தருளுமவனுக்கு
பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறோம்.

(வ - அரை.)

வ்யா.—உடுத்து. திருவரையிலே ஸுஸங்கதமாகச் சாத்துகையாலும் திருவரையிலே முசிகையாலும் தத்ஸம்பந்தம் தோற்றும்படி. ஒற்றுமஞ்சளாலும் மாலிகைச் சாத்தாலும் சிஹ்நிதமாம்படி யுடுத்து. இவை யித்தனையும் ப்ரார்த்தநீயமாம்படி யிருப்பார்சிலர் நாங்கள். சேஷிக்கு மங்களாவஹமாகையும் தத்ஸம்பந்தங்கள் தோன்றின சிஹ்நங்களை யுடைத்தா கையும் சேஷபூதனுக்கு ஸ்வம் நிவிஷயமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரியகரமாயிறே யிருப்ப தது. களைந்த. ஆஸந்நபேதத்திலே கழித்தால் பொகடும் ஸ்தலம் தங்கள் தலையாம்படி யிருக்கை. இதுவும் சேஷபூதனுக்கு ப்ரார்த்தநீயமிறே.

இங்ஙன் ப்ரார்த்தநீயமாக வேண்டுகிறதுக்கு மேறது சொல்லுகிறது மேல்; நின் பீதக வாடை. வருந்த சேஷியதாகையாலே சாந்தும் திருப்பரியட்ட மடையத் திருப்பீதாம் பரத்நிணுடைய ஆவேசாவதாரமாகை. நின் பீதகவாடை. (க) “ஸ்வஸ்வாஹாரம்மெனாவுக்கும் வாநாரமெவெ ரநமுவெனெஃ । நிநயெ ஸ்வஸ்வுகாமெஸுஸ்வ கமெநு। நு ரஹிரஜ்ஜி ரெதெ” என்று சேதந கோடியிலே யிறே திருப்பீதாம்பரத்தைச் சொல்லுகிறது. உடுத்து. இதிறே அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஆபரணம். அங்ஙனன்றியே(உ) “ஸ்தூ ாழி” என்றிருக்கு மவனுகையாலே இதுதான் சேஷியளவிலே வந்தவாறே ப்ரதிபத்தி வேறுபட்டிருக்கும். ராஜாக்களுக்கு இரட்டைப்பிடித்துக் கொடுக்கு மவர்கள் வாக்காகப் பிடித்துத் தங்களை யிலே யுடுத்திருந்து போக்யமாம்படி பண்ணிக் கொடுப்பர்கள்; அதுவாப்தது இவனுக்கு நினைவு.

கலத்தணுண்டு. அமுதுசெய்து கைவாங்கின தளிகை மாற்றிலுல் ப்ரஸாதம் போஜ் யம். (ங)“கூடியலு ெகாஜ்ஜி ஸெஷலொஜ்ஜி நா” என்னக்கடவதிறே. ப்ரஸாதமே காரகமா யிருப்பார் சிலர் நாங்கள். (ச)“ மு ெரா ரு ஹ்ஷ ஹ ஜ்ஜீக ” என்று விதிப்போரி தராய்க்கொண்டு ப்ரதிபத்தி பண்ணுவர்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாதார்; ஸ்வரூபஜ்ஞாந முடையார், தந்ஸித்யர்த்தமாக ப்ரதிபத்திபண்ணுவர்கள்; பகவத்ப்ரஸாதபுக்தர், ஸ்வயம் ப்ரயோஜந மென்றிருப்பர்கள். இச்சேஷத்வ காஷ்டையான தசையருடைய ப்ரஸாதம் “தருவ ரேல்” என்கிறபடியே (ரு) அதிக்ர்தாதிகாரமாயிருக்கும். ஸர்வஸாதாரணனாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபரனுக்கும் போக்யமாயிறே பகவத்ப்ரஸாதமிருப்பது.

தொடுத்தவித்யாதி. திருத்துழாய் பறிக்கும்போதும் தொடுக்கும்போதும் ‘அவன் சாத்தியருளப் புகுகிறான்’ என்னும் ஆதரத்நாலே ஸம்ஸ்க்ர்தமாய்ச் சாத்திக்கழித்தால் கூடுமது எங்களுக்கு உத்தேசியம். சுவடர் பூச்சூடும்போது புழுகிலே தோய்த்துச் சூடு மாப்போலே, தத்ஸம்பர்சத்தாலே விலக்ஷணமா யிருக்குமென்னை. அவன்றனும், சிலர் * சூடிக்கொடுத்த மாலையின் சுவடறியுமவனுகையாலே சூடிக்கொடுக்கிறானிறே. இத்தொண் டர்களோம். இப்படிப்பட்ட அடியார்களிறே நாங்கள். எமக்கென்று உடுத்தல் ஸூவித்தல் சூடுதல் செய்யுமவர்க ளன்றிக்கே, அவன் கழித்தவைகொண்டு தேஹயாத்ரையாம்படி யிருக்குமவர்களிறே நாங்கள்.

ஸ்வரூபஸித்யர்த்தமாக அத்தலையில் உச்சிஷ்டங்களை ஆராய்கூடாது, ‘புகையிலை யண்பன்’ என்றிருக்குமத்தனேயோ வென்னில்; விடுத்தவித்யாதி. ஸ்வாமிஸம்பந்தசகாரி களாய்க்கொண்டு, இப்படி தேஹயாத்ரை நடத்துமவர்களிறே நாங்கள். விடுத்ததிசைக்கருமம் திருத்தி. (ஈ)“கியகாழ்” என்கிற ஸம்தேசமே (எ)தாரகமாக ஏவின கார்யத்தைச்செய்து தலைக்கட்டுகை. திசைக்கருமம் திருத்துகையாவது – அத்திக்குக்கு மேலிறுவரை ஏவ வேண்டாதபடிசெய்து தலைக்கட்டுகை. ஸ்வாமி ஏவின கார்யத்தைக் குறையச்செய்பு மவன் அதமன்; அத்தைக்குறையாமல் தலைக்கட்டுமவன் மத்யமன்; அதுக்குமேலே, அதுக்கு அனிருத்தமான கார்யங்களையும் விசாரித்துச்செய்து தலைக்கட்டுமவன் உத்தமன்.

(க) “ஸ்ரக்வஸ்த்ராபரணார்யுக்தம் ஸ்வாதுரூபைரநாபமை । சிந்மயைஸ்ஸ்வப்ரகாசைச்ச அங்கீயாங்ய முபசரஞ்ஜிதை॥” (உ) “பக்தாநாம்” (ங) “த்வதீயபக்தேஷு

(க) "கார்மருகுகூடுணிநிடுவெடு யொவைஹஅ நருவி ஸாயயெசுவஅகுகாயடுவிரோ யெ நஸகாருஂ கூதிடுஅஹடுதி" என்கிற திருவடியிலே அவனுகிறான். 'பிராட்டி யிருந்த விடமறிந்துவா' என்றுவிட, இருந்தவிடமுமறிந்து, 'அவன்(உ)பல மிருந்தபடியென்?' என்று பெருமாள் கேட்டருளினால், 'அறிந்திலேன் என்ன வொண்ணாது' என்று அத்தலையில் (உ)பலபரீக்ஷையும் பண்ணி, ஊரிலரணையும் தலையழித்து, மூலையடியே போம்படிபண்ணி வந்தானிறே. திருவோணத்திருவிழவில். எனின காரியத்தைக் குறையறச்செய்தவளவிலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே, திருவவதரித்தருளின திருவோணமாகிற மங்கள திவஸத்திலே என்ன தீங்கு வருகிறதோவென்று மங்களாசாஸநம்பண்ணி வர்த்திக்குமவர்கள்.

படுத்தவித்யாதி. அத்தாலும் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே சாய்ந்தபோதை அழகுக்குக் கண்ணெச்சில் வாராமைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். படுக்கப்பட்டு ஸ்வஸம்ச்லேஷத்தாலே விகஸிதமாக நின்றுள்ள பணத்தை யுடையனும், மென்மை குளிர்த்தி நாற்றம் என்கிறவற்றைப் ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற வழகுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார்கள். ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாயும் மயங்கப்பண்ணும் படுக்கை. அவன் ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விக்ருதிகப் பண்ணும்; இவனுடைய வடிவும் அவனுடைய வடிவும், "கிடந்தபோதார் கிடக்கை" என்கிறபடியே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத வழகிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை யழகு. ஒரு வெள்ளி மலையிலே காளமேகம் சாய்ந்தாப்போலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபோதை பரபாகரஸத்தை அநுஸந்தித்தால் மங்களாசாஸநமொழியச் செல்லுமோ வென்கிறார்கள். ... * கூ.

அ.—பத்தாம்பாட்டு. எங்ஙளித்யாதி. கீழிற் பாட்டில் புகுந்த அநந்யப்ரயோஜநர் தேஹயாத்ரையிலும் தங்கள் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமாயிருக்கிற வேற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புகுந்தார்கள்; இதில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர் புகுகிறார்களாகையாலே, தங்கள்பக்கல் அங்ஙனிருப்பதோரேற்றம் காண விரகில்லாமையாலே பகவத் ப்ரபாவத்தால் தங்களுக்குப்பிறந்த ஏற்றத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து புகுருகிறார்கள். ஐச்வர்யார்த்தியும் லங்கதனுகிறபோது "சாந்தமும் தந்தென்னை வெள்ளுயிர் சாக்கவல்ல" என்று பகவத் ப்ரபாவத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்திறே புகுந்தது. அவன்முன் நானபேக்ஷித்த (ங)கூடத்ர புருஷார்த்தத்தைத் தந்துவைத்து என்னை சுத்தஸ்வபாவனாக்கினனென்று ஆச்சர்யப்பட்டான்; கைவல்யார்த்திகள், தங்கள்(ங)கூடத்ர புருஷார்த்த ஸம்பந்தம் (ச)யாவதாத்மபாவி விநாசகரமாகையாலே ஆச்ரயண வேளையிலே மீட்ட ஆச்சர்யத்தைக் கொண்டாடுகிறார்கள்.

மூ.—எங்நா ளெம்பெருமா னுன்றனக்கடியோமென் றெழுதுதுப்பட்ட
வங்நாளே யடியோங்க ளடிக்குடில் வீடுபேற் றுய்ந்ததுகாண்
செங்நாள் தோற்றித் திருமதுரைபுட் சிலைகுனித் தைந்தலைய
பைங்நாகத் தலைப் பாய்ந்தவனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதுமே. ய.

பதவுரை.

எம் பெருமான்!—எமக்குஸ்வாமியானவனே! | அடியோமென்று— அடிமைப் பட்டவர்களென்று
உன்றனக்கு— உனக்கு

எங்நாள்— எந்தநாளோ,

அந்நாளை— அந்தநாளை

அடியோங்கள்— சேஷ பூதர்களான எங்க ளுடைய

குடில்— வீட்டிலுள்ள புத்ர பௌத்ராதி ஸந்தானமும்

அடி— அடிமைப்பட்டதாய்

வீடு பெற்று— மோக்ஷத்தைப்பெற்று(அல் லது) அஹங்காராதிகளை வி டப்பெற்று

உய்ந்ததுகாண்— உஜ்ஜீவித்ததுகாண்;

திருமதுரையுள்— திருவட மதுரையில்

சிலை குனித்து (கட்டளையுடைய ஆயுதச்சாலையி லுள்ள) வில்லை முறித்து

ஐந்தலைய— ஐந்து தலைகளை யுடைய

பை— பரந்த பணங்களையுடைய

நாகத்தலை— காளிய நாகத்தின் தலைமேலை

பாய்ந்தவனே!— பாய்ந்தவனே!

உன்னை—(இப்படிப்பட்டசெயல்களையுடைய) உன்னை

பல்லாண்டு கூறுதும்— மங்களாசாஸநம் பண்ணுகின்றோம்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா.—எந்நாள். "அந்நாள்" என்னவமைந்திருக்க, "எந்நாள்" என்கிறது—வகுத்த சேஷி பக்கலிலே கூடாத புருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்தகாலமா யிருக்கச் செய்தேயும், (க) "ஸுப்ரபாதாய மே நிசா" என்கிறபடியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யமாம்படி புகுரநிறுத்தின திவஸமென்று அந்நாளைக்கொண்டாடுகிறார்கள். பகவத்ப்ரபாவந்தான், விஷயீகரித்த திவஸத்தையும் கொண்டாடும்படியா யிருக்குமிறே. அவதாரத்தி லேற்றஞ் சொல்லுகிறவளவில் தஞ்ஜந்மதிவஸமென்று அந்நாளும் கொண்டா டப்பட்டதிறே.

ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்து வந்தவன், அநுபவாழிந்து அநந்யப்ரயோஜந ணைகைக்கு அடியென்னென்னில்; எம்பெருமான். கூடாத ப்ரயோஜநத்தை அபேக்ஷித்து நிருபாதிக சேஷியான உன் பக்கலிலே வருகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்த சேஷத்வ மே (உ)பலித்துவிட்டது. வகுத்த சேஷியாணலும் அபேக்ஷிதங்களை யொழிய புருஷார்த்தா ந்தரங்களைக் கொடுக்கும்போது, அர்த்திபக்கலிலே ஒரு கைம்முதல் வேண்டாதிறே வென் னில்; உன்றனக்கடியோமென்று நெழுத்துப்பட்ட. அடியோமென்கிற அர்த்தத்துக்கு வாசகமான சப்தத்திலே எங்களுக்கு அன்வயமுண்டு; நெஞ்சினின்றிக்கே யிருக்கிலும் வாயிலுண்டான மாத்ரங்கொண்டு தரவல்ல சக்தி யுண்டிறே யுனக்கு. அடிமைக்கு வாசகமான சப்தம் கைவல்யார்த்தியுடைய உபாஸநத்திலே யுண்டிறே. (ங)"ஒதி ஒருவனை உணரின்" என்னக்கடவதிறே. (ச) அகவா, ஆரேனுமொருவர் பக்கலிலேயே தணிமென்றவேண்டிச் சொல்லிலும் நமச்சப்த ப்ரதியோகம் பண்ணக்கடவதாயிறே யிருப்பது; அதுவும் (ஞ)ஆத்மயாதாத்ம்ய வாசகமிறே. அதுவே எங்கள்பக்கல் கைம்முதலென்கிறார்கள். "எம்பெருமான்" என்கிற ப்ராப்தியாலும், "உன்றனக்கு" என்கிற சக்தியாலும், "எழுத்துப்பட்ட" என்கிற சப்தமாத்ரத்தாலும் (உ)பலிக்கக் கண்டோமென்கிறார்கள். "பட்ட" என்கிறது — 'முத்துப்பட்ட' என்கிறாப்போலே. "வாழாட்பட்டு" என்கிறவிடத்திலே

(க) "ஸுப்ரபாதாய மே நிசா" (உ) மறை. "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந்மாமநுஸ்மரந்" (ச) கூடுவா. (ஞ) ஞாதுயாதி).

அர்த்தத்திலுடைய துர்லபத்வம் சொல்லிற்று; வாசக சப்தத்திலுடைய துர்லபத்வம் சொல்லுகிறது இங்கு. அஹங்கார க்ரஸ்தமான ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே தாஸ்ய ப்ரகாசம் அலப்யலாப மாஞப்போலே, பஹுகாலம் பண்ணிப் போருகிறவாயிலே நமச்சப்தமுண்டாகை அலப்ய லாபமிறே. அந்நாள். "எம்பெருமான் உன்றனக் கடிமையாமென்று எழுதப்பட்ட நாள், எந்நாள் - அந்நாள்" என்றன்வயம். "அந்நாளே" என்கிற அவதாரணத்தாலே- அதிதாழிய எங்கள்பக்கல் ஆநுகூல்ய லேசமுமில்லை யென்று கருத்து.

அத்தால் பெற்ற தென்னென்ன; தாங்கள்பெற்ற ப்ரயோஜந பரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார்கள். அடியோங்க ளித்யாதி. அடியோங்களாகப் பெற்றோம்; குடிலும் அடிக்குடிலாகப்பெற்றது; வீட்டை லபிக்கப் பெற்றோம்; உஜ்ஜீவிக்கப் பெற்றோம். அடியோங்கள் என்கிறார்கள்—அஹங்காரக்ரஸ்தராய்த் ததநுகூலமான கூடஸ்த்ரபுருஷார்த்தத்தை அபேக்ஷித்து உன் திருவடிகளிலே வந்து ஒதுங்கின நாங்கள், அதுபோய் தாஸ்யைகரஸராகப்பெற்றோம். அடிக்குடில். "குடில்" என்று - க்ருஹம். அத்தாலே க்ருஹஸ்தரான புத்ர பௌத்ராதிகளும் அடியாராகப் பெற்றோம். "நல்லபதத்தால் மனைவாழ்வர்" என்னக்கடவதிறே. எழுத்துப்பட்டது தங்களளவிலேயாகில் புத்ர பௌத்ராதிகளளவில் ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தபடி யென்னென்னில்; முத்துப்பட்டதுறையைக் காவலிடுமவன் அசல் துறையையும் காவலிடுமாப்போலே, ஸம்பந்தி ஸம்பந்திகளளவும் அஹங்கார மமகாரங்கள் புகுராதபடி விஷயீகரித்தாளென்கை. இவர்கள் ஸங்கதராகிற பாட்டிலும், "குடிகுடி யாட்செய்கின்றோம்" என்றார்களிறே. சேஷிஸந்நிதியிலே சேஷபூதர் க்ருஹத்தை "குடில் வளைக்க" என்று சொல்லக்கடவதிறே. வீடுபேற்று. வீட்டை லபித்து. அதாகிறது அஹங்கார மமகார கார்யமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களாகிற த்யாஜ்யங்களை விடப்பெற்று. ப்ராப்ய ஸித்தியோபாதி த்யாகஸித்தியும் ப்ராப்யாந்தர்கதமிறே. உய்ந்ததுகாண். 'தாஸ்யம்' என்றும் 'உஜ்ஜீவநம்' என்றும் பர்யாயம்போலேகாணும். "உய்ந்ததுகாண்" என்று அறியாதாரை அறிவிப்பாரைப்போலே சொல்லுகிற விதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; உபகரித்து விஸ்மரித்துப்போவது நீ; நீ பண்ணின உபகாரம் நாங்களுபதேசிக்கக் கேளாயென்கிறார்கள்.

சேந்நாளித்யாதி. ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கைவிட்டு அநந்யப்ரயோஜநரானிகோளாகில் இனி க்ருத்யமென்னென்னில்; உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகையே க்ருத்யமென்கிறார்கள்; விஷயமேதென்ன; சேந்நாள். அவதாரத்துக்கு ஏகாந்தமான நாளாகையாலே, அழகிய நாளென்கிறார்கள். தோற்றி. அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை (க)"ஸகலஜநாஜநய நவிஷய தாஜூதஃ" என்கிறபடியே உகவாதார் கண்ணுக்கும் விஷயமாம்படி தோற்றுவித்து. திருமதுரையுள். அதுதானும் நிர்பயமான அயோத்யையிலன்றிக்கே, சத்ருவான கம்ஸன் வர்த்திக்கிறவூரிலே. சிலை குனித்து. அவ்வூரில் தங்கவொண்ணுமையாலே திருவாய்ப்பாடியிலேபோய் மறையவளருகிற நீ, மறித்தும் அவ்வூரிலே புகுந்து கம்ஸனுடைய ஆயுதசாலையிலே புக்கு வில்லைமுறித்துப்பூசலை விளைத்தாய். அதுகூலரடைய 'என்வருகிறதே!' என்று வயிறுபிடிக்க வேண்டும்படியான தசையிலே கம்ஸனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி சிலுகுபடுத்துவதே!.

வ்யாஹ்ருதவ நப்யயள " என்று தமையன் ஒருநாள் பேரநிற்கப் பாம்பின்வாயிலே புகுட யிறே தீம்பு.

" க்ர்ஷ்ணவதாரமென்றால் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒக்கப்பரிவராயிருப்பார்க இதுக்கடியேன்? " என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; " ராமாவதாரத்தில் பிள்ளைகள் தாய் மிடுக்கராய், குணதிகருமாய், பிதா சம்பராந்தகனுமாய், மந்த்ரிகள் வஸிஷ்டாதிகளுமா ஊர் அயோத்தையுமாய், காலம் நல்ல காலமுமாயிருக்கையாலே அங்குத்தைக்கு ஒரு மில்லை; இங்கு, வந்து பிறந்தவிடம் சத்ருக்ர்ஹமாய், கம்ஸன் இடம்பார்த்துநலியும் ப்ரக்ருதிகளே வரக்காட்டும் க்ரூரனுமாய், தமப்பன் இடையனுமாய், ஊர் இடைச்சேரியுமா பிள்ளைகள்தாங்கள் தீம்பருமாய், காலம் கலிகாலத்தோடு தோள்தீண்டியா யிருக்கையா "என்வருகிறதோ!" என்று பரிகைக்கு ஆழ்வார்களல்லதில்லைகாணும்" என்றருள செய்தார். உன்னைப் பல்லாண்டுகூறுதுமே. இப்படிப்பட்ட வுன்னை அநுஸந்தித்தால் மங்க சாஸநமொழிய தரிக்க விரகுண்டோ வென்கிறார்கள். ... ...

அ.—பதினேராம்பாட்டு. அல்வழக் கித்பாதி. * அண்டக்குலத்திலே ஆஹ ராய், " நெய்யிடை " என்கிற பாட்டிலே ஸங்கதரான ஐச்வர்யார்த்திகள் பாசுரத்தா திருப்பல்லாண்டு பாடுகிறார்.

மூ.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா வணிகோட்டியர்கோ ணபிமானதுங்கன்
செல்வனைப்போலத் திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன்
நல்வகையால் நமோநாராயண வென்று நாமம் பல பரவிப்
பல்வகையாலும் பவித்திரனே யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. க

பதவுரை.

பல்வகையாலும்— ஸர்வப்ரகாரங்களாலும்
பவித்திரனே!— பரிசுத்தனவனே!
திருமாலே!— ஸ்ரீயபதியானவனே!
அல் வழக்கு— விபரீதவ்யவஹாரங்கள்
ஒன்றும் இல்லா— ஒன்றுமில்லாத
அணி— ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான
கோட்டியர்— திருக்கோட்டி யூரி லுள்ள
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனுய்
அபிமான துங்கன்— "தாஸோஹம்" என்
கிற வைஷ்ணவாபிமா
நத்தால் சிறந்த
செல்வனைப்போல- செல்வநம்பியைப்போலே
நானும்— அடியேனும்
உனக்கு— உனக்கு
பழ அடியேன்— அநாதிஸித்தமான தா
யத்தை யுடையனா நி
நின்றேன்
நல்வகையால்— விலக்ஷணப்ரகாரமாக (
த்தாறு ஸந்தாநத்தோ
நமோ நாராயண என்று—(" நான் எனது
உரியனல்லேன், எம்பெருமா
கே உரியன்" என்னுமர்த்தங
ச்சொல்லுகிற) திருவஷ்டாக்ஷ
தை அநுஸந்தித்து
நாமம் பல— அநேகமான திருநாமங்க
பரவி— வாயாரச் சொல்லி
உன்னை— உன்னை
பல்லாண்டு கூறுவன்—மங்களாசாஸநம் ப
ணுகின்றே

(ஏ - அசை.)

(க) ஏகதாது விநாராமம் க்ர்ஷ்ணே ப்ர்ந்தாவநம் யயௌ ।"

வ்யா.—அல்வழக் கொன்றுமில்லா. வழக்கல்லாதனை அநேகமிறே; தேஹத்தில் ஆத்மபுத்திபண்ணுகை வழக்கல்ல; * ப்ரக்ர்தி பரமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரமென்று அநுஸந்திக்கை வழக்கல்ல; தேவதாந்தரங்களில் பரத்வபுத்தி பண்ணுகை வழக்கல்ல; பகவத்பஜநத்துக்கு (க)பலம் ப்ரயோஜநாந்தரமென்றிருக்கை வழக்கல்ல; பகவதநுபவத்தை "மமேதம்" என்றிருக்கை வழக்கல்ல; இனி, 'வழக்காவது - சேஷிக்கு மங்களாசாஸநம்பண்ணுகை' என்றிறே யிவரிருப்பது. அணிகோட்டியர்கோன். இவையொன்றுமின்றிக்கே, 'அத்தலைக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமதான்றுமே வழக்கு' என்றருளிச்செய்து அவ்வூரிலுள்ளாரிருப்பது. இதுக்கடி 'இவர்' என்று தங்களுக்கு நிர்வாஹகராகவாய்த்து நினைத்திருப்பது. "அணி" என்று ஆபரணமாய், ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான ஹரிநாமத்தை.

அபிமானதுங்கன். அபிமாநம் சேஷத்வ விரோதியாயிருக்க, அதால் மிக்கிருப்பதென்பா னென்னென்னில்; கர்மத்தால்வந்த துர்மாநமாய்த்து த்யாஜ்யம்; "காலோஹம்" என்கிற வைஷ்ணவாபிமாநம் உபாதேயமாகையாலே அதால் பூர்ணராயிருப்பரென்கிறது. அதாகிறது - உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான குறைவு நிறைவுகளுடம், பூர்ணவைஷ்ணவர்களுடைய தேஹயாத்ரையில் குறைவு நிறைவுகளும் தம்மதாயிருக்கை. "செல்வன்" என்று ஸ்வரூப ப்ராப்தமான ஐச்வர்யத்தால் குறைவற்றவரென்னை. அதாகிறது ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களால் குறைவற்றிருப்பரென்கையும், (உ) "ஜ்ஞாநைஸ்வர்யஸக்திபலாதி" என்கிறபடியே(ங) "ஸகலகல்யாணகுணாத்மகன்" என்றிருக்கையும். போல. (ச) "உபரிநஸ்ஸௌஷாணாம்ஸாயஸ்நாழி" என்கிறபடியே ஸாத்விகர்க்கு உபமாநபூமியாயிருக்குமவர். இவரை தர்ஷ்டாந்த மாக்கிக்கொண்டு, "பழவடியேன்" என்று முன்பு ஐச்வர்யார்த்தியாய் இன்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறந்தவன் சொல்லுகை அநுபபந்நமன்றே வென்னில்; கர்மத்தால் வந்த அஹங்காரம்போலல் தாஸ்யம் ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ஸ்வாபாவிகமாகையாலே சொல்லுகிறார்கள். அதவா, கைஸர்கிகமான ஜ்ஞாநமுடையார்க்கும் இன்று ஆசார்யர்க்கு மவனுக்கும் வாசிவையாதே விஷயீகரிக்கும் ஈச்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லுவதாம்.

திருமாலே. 'இவ்வாத்மவஸ்து ஒரு மிதுநசேஷம்' என்று சேஷத்வ ப்ரதிஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிறார்கள். இத்தால் மாதாபித்ர்சேஷத்வமும் தேவதாந்தர சேஷத்வமும் கர்மோபாதிகமென்கை. அதவா, தேவரீருக்குப் பிராட்டி நிரூபகத்வமையாயிருக்கிறாப் போலே, எங்களுக்கும் தாஸ்யம் நிரூபக மென்கிறார்கள் என்றுமாம்.

நானும். ப்ரயோஜநாந்தர பரதையாலே அநாதிகாலம் அப்பாய்றைஞ்ஞ நானும். சேஷிபக்கலிலே ப்ரயோஜநாந்தரத்தை யபேக்ஷிக்கையாவது— பிதாவைத் பார்யாவின் பக்கலிலே வ்யபிசாரத்தை அபேக்ஷிக்கிறாபோலாயிறே. உனக்குப் பழவடியேன். உனக்கு சேஷித்வம் அநாதியான போலாதி எனக்கும் சேஷத்வம் அநாதி யென்கை. உனக்கு. ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷித்துத் திருவடிகளிலே நிட்டையழிவே நேராக அநந்யப்ரயோஜநனுக்கவல்ல வனைக்கு.

இந்த ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் எவ்வழியாலே பிறந்தானென்னில்; ஸகல வேதாந்த தாத்பர்ய

கிறார்கள்; இதுதான் ஸ்வார்த்த ஸாதகமிறே. (க) " நமோ நாராயணாயேதி ஸ்வ-ஹஸ்த-த்வயாயகஂ " என்னக்கடவதிறே. நாமம் பலபரவி. இவர் இவர்களை யழைக்கிறபோது, " அடி தொழு தாயிர நாமம் சொல்லி " என்றருளிறே; அத்தையிறே யிவர்களும் சொல்லுகிறது. பரவி. அக்ரமமாகச்சொல்லி. ஸாதநமானபோதிறே க்ரமாபேக்ஷையுள்ளது. முன்பு " மமேதம் " என்றிருந்தவர்களுக்கு மங்களாசாஸந யோக்யராம்படி புகுரநிற்கைக்கு இசைவே வேண்டுவது.

பல்வகையாலும் பவித்திரனே. ப்ரயோஜநாந்தர பரஜன அசுத்தியைப் போக்கி, அதுக்கடியான அஹங்கார மமகாரங்களாகிற அசுத்தியைப்போக்கி, சேஷத்வந் தன்னிலும் மாதாபித்ர் சேஷத்வமென்ன, தேவதாந்தரசேஷத்வமென்ன இவ்வோ அசுத்தியைப் போக்கிப் புகுரநிறுத்தினவனே. ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைப்பார்த்தாலும் பாபஹர னென்னவுமாம். உன்னைப் பல்லாண்டு கூறுவனே. ஸௌந்தர்யாதி குணயுக்தனை வுன்னை மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறேன். ஏகவசநத்தாலே கீழ்ச்சொன்னபுருஷார்த்திகள் மூவர்முகத்தாலும் தாமே திருப்பல்லாண்டுபாடுகிற தென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. ஐச்வர்யார்த்தி ஸங்கதனுகிற வளவிலும் ஏகவசநமாகையாலே இங்கும் அதுவேயாகிற தென்னவுமாம்.... ... ... கக

அ.—நிகமம். பல்லாண்டென்றி த்யாதி. இப்ப்ரபந்தத்தை அதிகரித்தார்க்கு (உ)பலஞ் சொல்லுகிறதாய், ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறார். அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கும் தம்மோபாதி பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி யுண்டாகையாலே அவர்களை யழைத்தார்; ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைப் பற்றி ஆச்ரயித்தவர்களும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநத்துக் காளாவரென்று அவர்களை யழைத்தார்; அவ்வளவு மில்லாத ஸம்ஸாரிகளும் தம்முடைய பாசுரத்திலே யிழியவே யாவதாத்மபாவி மங்களாசாஸநார்ஹ ராவர்களென்று இப்ப்ரபந்தத்தின் வைபவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பல்லாண்டென்று பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்க மென்னும்
வில்லாண்டான்றன்னை வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் விரும்பியசொல்
நல்லாண்டென்று நவின்றுரைப்பார் நமோநாராயணைய வென்று
பல்லாண்டும் பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டே. கஉ.

திருப்பல்லாண்டு முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

பதவுரை.

பவித்திரனை— ஸ்வதஃபரிசுத்தனுய்
பரமேட்டியை— பரமபதத்தி லெழுந்தருளி யிருக்குமவனுய்
சார்ங்கம் என்னும்— சார்ங்கம் என்கிற
வில் ஆண்டான்றன்னை— தநுஸ்ஸை யுடைய வனுன எம்பெருமான் விஷயமாக
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பல்லாண்டு என்று— மங்களமுண்டாகவேணு மென்று
விரும்பிய— ப்ரேமத்தாலே சொன்ன
சொல்— இப்பாசுரங்களை
நல் ஆண்டு என்று— ' இப்பாசுரம் சொல்லுகைக்கு ஏகாந்தமான காலம் இது ' என்று

(க) " நமோநாராயணையேதிமந்த்ரஸ்ஸுபவர்த்தநஸ்ஸதா " (உ) மறை

நவின்று— இடைவிடாமல்
உரைப்பார்— அநுஸந்திக் குமவர்கள்
நமோ நாராயணாய என்று—" நமோ நாராய
ணாய" என்று சொல்லி
பல் ஆண்டு— காலமுள்ளதனையும்

பரமாத்மனை—தன்னையொழிந்தசேதநாசேதந
நங்களைசரீரமாகவுடையபரமபுருஷனை
சூழ்ந்து இருந்து— சுற்றிநின்று
பல்லாண்டு எத்துவர்—மங்களாசாஸநம் பண்
ணப் பெறுவர்கள்.
(எ - அனை.)

வ்யா.—பவித்ரனை. ஒருபாதியா லன்றிக்கே ஸ்வதச்சுத்தனைவனை. (க) "ஸாஸு தம் ஸிவழி" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் அசுசிபதார்த்த ஸம்யோகத்தால் தத்தத் தோஷஸாஸம்ஸ்ப்ருஷ்டனுகையும், ஸ்வஸம்பந்தத்தாலே அசுத்தன் சுத்தனுகையுமாகிற பரம பாவநத்வம் சொல்லுகிறது. அநாதிநித்ய சேதநாசேதநங்களில் வ்யாபித்தாலும் தத்தத் தோஷம் ஸ்பர்சியா தொழிகையும், நிர்தோஷதயாகத்தை நித்யஸம்ஸாரியை நித்ய ஸூரிகளோடே ஒரு கோவை யாக்குகையும். பரமேட்டியை. பரமஸ்தாநஸ்திதனைவனை.

சார்ங்கமென்னு மிந்தாநி. இது மதுவிஷ்டூஷணையுக பரிஜநங்களுக்கு முடலசுகனம். அங்குள்ளாரையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டிப்படியிறே அவர்களுக்குத் தன்னேரிலியான ப்ரத்யாளுத்தி. சார்ங்க மென்னும் வில்லாண்டான்றன்னை. சார்ங்கமென்னுய் வில் லென்றே யாய்த்து அதுக்கு ப்ரஸித்தி; மந்தரஜத்தை யாருடமை னென்னுமாப்போலே, அத்தை யாருடமை னென்றாய்த்து இவனுக்கேற்றம். (உ) "ஸுவிவஜ தீவாகாஸ ஶவஷ்டஜ ஶஹஜ நஃ" என்னக்கடவதிறே. இத்தால் "மல்லாண்ட திண்தோடாள் மணிவண்ணு" என்கிற விடத்திலே பரிச்சதையை நிஷேதித்து, "பரமேட்டியை" இத்யாதியாலே—இரண்டாம் பாட்டிற் சொன்ன நித்யவிபூதியோகத்தை நிஷேதிக்கிறது.

வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று - விரும்பியசொல். இப்போது, பகவத் ப்ராப்திகாமர், ப்ராப்யாஜுகாந்தரபரர் என்று அடையவடைவே வந்து நின்றாரில்லையிறே; அவ்வவருடைய பாசுரங்களாலே தாமே பருளிச்செய்தாரென்னுமிடம் தோற்றுகிறதிறே- தம்முடைய வார்த்தையாகத் தாம் கலக்கட்டுகையாலே. அவர்கள் பாசுரமாக அங்குச் சொல்லிற்று— ப்ரதியாஜுகாந்தரபரர்க்கும் பகவத் ப்ரபாவத்தாலே மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கு யோக்யதையுண்டென்னு மிவ்வர்த்தத்திலுடைய ஸ்நேஹத்துக்காகவும், மங்களாசாஸநத்தில் நமக்குண்டான ஆதராதிசயம் தோற்றுகைக்காகவும். வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன். அவ்வூரிற் பிறப்பாலே யாய்த்து பகவத் ப்ரத்யாஸத்தி; பகவத் ப்ரத்யாஸத்தியாலே யாய்த்து மங்களாசாஸந யோக்யமான ப்ரேமாதிசயம். "விட்டுசித்தன்" என்கிற திருநாமம் மூண்டாய்த்து—ஆழ்வார் விடாமாட்டாமே தன்பேரழகு விவர் திருவுள்ளத்தே நித்யவாஸம் பண்ணினபடியாலே. "விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்னக்கடவதிறே.

நல்லாண்டென்று. இப்பாசுரந் சொல்லுகைக்கு ஸகாந்தமான காலமென்று காலத்

றுரைப்பார். நவிலுகை - பயிலுகை; இடைவிடாதே புரைக்கை.

நமோ நாராயணைய வென்று. அநாதிகாலம் "மந்திரம்" என்றத்தைத் "தேவதம்" என்கையும். இத்தால் மங்களாசாஸந யோக்யதை சொல்லுண்டு. காலமெல்லாம். யாவதாத்மபாவி பென்கிறது. காலக்ர்தபரிணாமமிதில் ஆண்டையிட்டுச் சொல்லுகிறது – அந்த பரிணாமமுள்ள தேசத்தில் சாகையாலே. பரமாத்மனை. தனக்குமேலின்றிக்கே, தன்னை யொழிந்தாமாம்படி யிருக்கிறவனை. இத்தால் அமங்களங்களுக்கு அவகாசமின்றிக்கே ஸ்ரீ ஓருவனுடைய மங்களாசாஸநத்தால் ஓரேற்றமுண்டாக வேண்டாதே யிருக்

சூழ்ந்திருந்தேத்துவர். (க) "நீவாஸ்ய ஓய வ்ரஷதம்ஸ நி" என்கிறபடியே முன்பே நில்லா முறுவலே பதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; பின்பும் பிறகுவாளியுமான வழகை யதுபவித்து அதிலே யீடுபடும்; இப்படாநிற்கச்செய்தே, கால்வாங்கவொண்ணாத வடிவழகு அதிசங்கையை விளாசாஸநத்திலே மூட்டு மென்கை.

" பவித்திரனைப் பரமேட்டியைச் சார்ங்கமென்னும் வில்லாண்டான்ற தூர் விட்டுசித்தன் - பல்லாண்டென்று–விரும்பியசொல் நல்லாண்டென்று நமோ நாராயணைய வென்று – பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்து– பல்லாண்டுப் வத்துவர்" என்றந்வயம். ... ...

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே ச

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரவு.—பல் அடி வாழ் ஏடு அண்டம் எந்தை தீ நெய்
உடுத்து எங்நாள் அல்வழக்குப் பல்லாண்டு வண்ணம்.

ஆதிகூறுதும், அநந்தரம்கூறுமின், அண்டம் என்மின், எந்தை தீ உடுத்து எங்நாள் கூறுதும், நெய்யும் அல்லும் ப

திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யா

முற்றிற்று.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.
ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியஜீயர் அருளிச்செய்த

பெரியாழ்வார் திருமொழி வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை.

ஸ்ரீயஃபதிபாய் ஸகலாத்மஸுஹ்ருதாகிணே ஸகிலஜகதுத்பத்தி ஸ்திதி ப்ரளயஹேதவே ராகஷகனென ஸகலவேதாந்தங்களிலும் ப்ரஸித்தனான, தமக்கு ஸந்நிஹிதனான வளவிலே, ப்ரணவத்தில் சொல்லுகிறபடியே அவனைத் தமக்கு ரக்ஷகனாகவும் தம்மை அவனுக்கு ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸ்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், 'காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னநிங்கு வருகிறதோ!' என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூலபூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் "அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், "இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீநரஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், "ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்களெல்லாரும் 'க்ருஷ்ணாவதாரம்' என்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள். அதுக்கடியல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!" என்னும் இழவும், பரிவார்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலும். ராமாவதாரத்திலே தம்பெருமாள் சம்பாவநாதகனாய் ஸஹவீரனுமிருப்பாரொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக்கொண்டு இருப்பதொருத்தர், அதையழிய வந்தவர்களை ஒருவரையொருவர் காணாதபடி பண்ணினவர்; இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஸர்வாதிகராயிருக்கிற ராமாவதாரத்துக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, ஸர்வாதிகரான தாமும் தம்மை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, ரக்ஷகனான அவனுக்கு ஸர்வாதிகனாகவும் தம்மை ரக்ஷ்யபூதனாகவும் அநுஸந்தித்து, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திவிசேஷங்களை அவன் திருவடிகளிலே செய்யவமைந்திருக்க, அவனுடைய ஸ்வரக்ஷகத்வாதிகளை அநுஸந்திப்பதற்குமுன்னே, முகப்பிலுண்டான ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஆழங்காற்பட்டு அவனைக் குழைச்சரக்காக நினைக்கையாலும், 'காலாதீதமானவஸ்து காலம் ஸாம்ராஜ்யம்பண்ணும் தேசத்திலே வந்து ஸந்நிஹிதமாவதே! இவ்வஸ்துவுக்கு என்னநிங்கு வருகிறதோ!' என்னும் பயத்தாலும், அவனை ரக்ஷ்யபூதனாக நினைத்து, தாம் ரக்ஷகராய் நின்று மங்களாசாஸநம் பண்ணுகிறவளவில், உபயவிபூதியுக்தனான நிலையிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே, அவன் ஸம்ஸாரிஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக ப்ரதிகூலபூயிஷ்டமான இத்தேசத்திலே வந்து அவதரித்துச் செய்தருளின சேஷ்டிதங்களை அநுஸந்தித்து, அதீதகாலங்களில் அபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரியும் ப்ரேமஸ்வரூபராகையாலே திருவவதார விசேஷங்களுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியருளினார் திருப்பல்லாண்டிலே. அதுதன்னிலும் "அந்தியம்போதிலரியுருவாகி யரியையழித்தவனைப் பந்தனைதீரப் பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டென்று பாடுதும்" என்றும், "இராக்கதர்வாழிலங்கைபாழாளாகப் படைபொருதானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், ஸ்ரீநரஸிம்ஹ ப்ராதுர்ப்பாவத்துக்கும் ராமாவதாரத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணினவளவன்றிக்கே; "மாயப்பொருபடைவாணனை ஆயிரந்தோளும் பொழிகுருதிபாயச்சுழற்றிய வாழிவல்லானுக்குப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், "ஐந்தலையபைந்நாகத்தலைப்பாய்ந்தவனை யுன்னைப் பல்லாண்டு கூறுதும்" என்றும், இவர் ப்ராசுர்யேண மங்களாசாஸநம் பண்ணிற்று க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கேயிறே. ஆழ்வார்களெல்லாரும் 'க்ருஷ்ணாவதாரம்' என்றவாறே போர மண்டியிருப்பார்கள். அதுக்கடியல்லாத அவதாரங்கள் போலன்றிக்கே, ஸமகாலமாகையாலே "ஒரு செவ்வாய்க்கிழமை முற்படப்பெற்றிலோம்! பாவியேன்! பல்லிலே பட்டுத் தெறிப்பதே!" என்னும் இழவும், பரிவார்தேட்டமான அவதாரமாகையாலே, அத்தை அநுஸந்திக்கையால் வந்த வயிற்றெரிச்சலும். ராமாவதாரத்திலே தம்பெருமாள் சம்பாவநாதகனாய் ஸஹவீரனுமிருப்பாரொருவன், பிள்ளைகள் தாங்களும் ஆண்புலிகள், குடிதானே வன்னிய மறுத்திருப்பதொரு குடி; இவையெல்லாம் மிகையாம்படி, குணத்தாலே நாட்டையெல்லாம் ஒருமார்வெழுத்தாக்கிக்

தடப்பமனுரு ஸாதுவ்த்தன், பிறந்ததும் கம்ஸன் சிறைக்கூடத்திலே, வளர்ந்ததும் அவன் அகத்தருமே; ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்திலே எழுந்தூண்டுகை எகப்பட அஸுரமயமாயிருக்கும். ரக்ஷகரானவர்கள் ஓரடி தாழுநிற்கில் பாம்பின்வாயிலே விழும்படியாயாத்து அவன் படியிருப்பது. இப்படியாலல் வயிறெரியாதிரார்களோ இவர்கள். அவர்களெல்லாரையும் போலல்லவிறே க்ருஷ்ணவதாரத்தில் இவர்க்குண்டான ப்ராவண்யம். அதாவது— "விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலன்" என்கிறபடியே தான் பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும் இவரைக்கொண்டு கொள்ளைக்காக, அவன், இவர் திருவுள்ளத்திலே குடிகொண்டிருக்க, "போகத்தில்வழுவாத புதுவையர்கோன்" என்னும்படி அவதாராநுபவமாகிற போகத்திலொன்றும் நழுவாதபடி "கண்ணன்கேசவன் நம்பிபிறந்தினில்" என்று அவதார ஸமயமே தொடங்கி அதிலுண்டான ரஸமெல்லாம் தாமே முற்றூட்டாக அநுபவித்தாரிறே. இனி, இவ்விஷயத்தில் பரிவிலும் வந்தால், அவர்களுக்கு அது காதாசித்கமாய் இவர்க்கு நித்யமாயிறே யிருப்பது. ஆக, இப்படி க்ருஷ்ணவதாராநுபவாதிகளிலே ப்ரவ்த்தரான இவர், இவ்வவதாரத்துக் கடிசொல்லுகிற விடத்தில், திருக்கோட்டியூரினின்றும் வந்து பிறந்தானென்பானென்? (க) "வடதடாரார்யணஸ்ரீதாநு கூபாணதல நிலகதநி। நாமவயதுஜிதஜ்ஞாமதா ஸயாராவைலீ" என்று கூறாப்திராதன், இவர்கள் கோஷ்டியிலே யெழுந்தருளி இவர்களுடைய ரக்ஷணசிந்தை பண்ணினமை தோற்றும்படி. *உரகமெல்லணையளுப்பள்ளிகொண்டருளின ஸ்தலமாகையாலே அந்த ஐக்யத்தைப் பற்றவும், "அல்வழக்கொன்றுமில்லாவணிக்கோட்டியர்கோன்" என்றும் தமக்கு மங்களாசாஸநத்துக்கு ஸஹகாரியான செல்வநம்பியோடே திருக்கோட்டியூர் ப்ரஸ்துதமாகையாலே அவ்வுகப்பைப் பற்றவும், திருக்கோட்டியூரைத் திருவவதார(உ)நக்கமாக வருளிச்செய்த விதில் விரோதமில்லை. இப்படி க்ருஷ்ணவதார ரஸத்தை அநுபவிக்கிறவளவிலே ருஷிகளைப்போலே கரையிலே நின்று அவதார குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லிப்போகையன்றிக்கே, (ங)பாவநா ப்ரகர்ஷத்தாலே (ச)கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநம்பண்ணி, யசோதாதிகள் சொல்லும் பாசுரத்தை, தாம் அவர்களாகப்பேசி அநுபவித்துச் சொல்லுகிறார்.

அ.—திருவவதரித்தருளினவளவில் திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் பண்ணின உபலாளநாதிகளை அநுஸந்தித்து இனியராகிறார் இத்திருமொழியில்.

மூ.—வண்ண மாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவனம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய்சுண்ண மெதிரெதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தள ருயிற்றே. க.

பதவுரை.

வண்ண மாடங்கள்— அழகிய மாடங்களாலே சூழ்— சூழப்பட்ட | திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் கேசவன்— ப்ரஸஸ்த கேசயுக்தனாய்

இன் இல்— (பூரீகந்தமோகபருடைய) இனிய
மாளிகையிலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
(அதனால்,)
எண்ணெய்— எண்ணெயையும்
சுண்ணம்— மஞ்சள் பொடியையும்
கலந்து— (எண்ணெயும் மஞ்சள் பொடியும்)
துணைபுணர்ந்து தன்னிலேசேர்ந்து
அளவு ஆயிற்று— சேரும்படியாயிற்று.
முற்றமான து
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—முதற்பாட்டு. வண்ணமாடங்கள்சூழ் திருக்கோட்டியூர். "வண்ணமணிமாடமணியும் மரகதமு மழுத்தி நிழலெழும் தின்மணிசூழ் திருக்கோட்டியூர்" என்கிறபடியே நானாவிதமான ரத்நங்களை யழுத்திச் சமைக்கப்பட்ட அழகை யுடைத்தான மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில். கண்ணன் கேசவன் நம்பி. பரசன்தமோசமூப் பரிபூர்ண குணனென க்ருஷ்ணன். பிறந்தினில். இன் - இல் - பிறந்து; பூரீமதுரையில் சிறைக்கூடம் போலே பிறந்தவிடம் தோன்றுமல் போகவேண்டாதே, எல்லா வுடலாளர்த்துக்கும் போக்யமான பூரீகந்தமோகபர் திருமாளிகையாகிற இனிய இல்லிலே பிறந்து. அதவா, ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்குக் காரணபூதனாய் பரிபூர்ணகுணனவன் க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்த வளவிலென்னவுமாம். எண்ணெய் சுண்ணம் எதிரேதிர்தூவிட. எண்ணையையும் மஞ்சள் பொடியையும் ஹர்ஷத்தாலே களித்து ஒருவர்க்கொருவர் எதிர்த்துத் தூவ. கண்ணன் முற்றம். க்ருஷ்ணவதரித்தபோதே க்ருஹ நிர்வாஹகன் பிள்ளையாக பூரீகந்தமோகபர் நினைத்திருக்கையாலே கண்ணனுடைய முற்றமென்னுதல்; கண்ணல் முற்றம். இடமுடைத்தாய் தர்சநீயமான முற்ற மென்னுதல். கலந்தளறுயிற்றே. இவை இரண்டும் துகையுண்டு நன்னிலே சேர்ந்து சேரும்படியாயிற்று. ... ... * க.

மூ.—ஓடுவார் விழுவா ருகந்தாலிப்பார்
நாடுவார் நம்பிரா னெங்குற்ற னென்பார்
பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்டின்
றாடுவார்களு மாயிற் றாய்ப்பாடியே. உ.
பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி— திருவாய்ப்பாடி
ஓடுவார்— ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவாரும்
விழுவார்— சேற்றிலே வழுக்கி விழுவாரும்
உகந்து ஆலிப்பார்—ப்ரேமத்தாலே கோஷிப்பாரும்
நாடுவார்— பிள்ளையைத் தேடுவாரும்
நம்பிரான்—நமக்கு உபகாரகனான கண்ணன்
எங்கு உற்றான் என்பார்—எங்கேஉளன்?என்
பாரும்
பாடுவார்களுட்— பாடுவார்களும்
பல் பறை— பல வாத்யங்களும்
கொட்ட— முழங்க
நின்று— அதற்குப் பொருந்தநின்று
ஆடுவார்களுட்— நர்த்தம் பண்ணுவாருமாக
ஆயிற்று— ஆயிற்று.
(ஏ - அசை.)

வ்யா.—இரண்டாம்பாட்டு. ஓடுவார். பிள்ளை பிறந்த ப்ரீதி ப்ரகர்ஷத்தாலே ஸம்ப்ரமித்து ஓடுவார். விழுவார். ஓடச்செய்தே அளற்றிலே வழுக்கி விழுவார். உகந்து ஆலிப்பார்.

அதுக்குப் பொருந்த நின்று ஆடுவார்களும். அங்ஙனன்றிக்கே, சிலர் தங்களுக்குத்தோன்றினபடியே கொட்ட, நிரம்பவுமாகக் கூத்தாடுவார்களும் என்னுதல். "பாடுவார்களும்" இத்பாதிக்கு ஒக்க கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றையும், ஓடுவாரும் விழுவாரும் என்று இங்ஙனே ஸமுச்சயித்துக்கொள்வது. ஆயிற்றுப்பாடியே. இப்படி திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரில் ஒருத்தரும் விக்தராகாமலிருந்தாரில்லை யென்றபடி. ...*உ.

மூ.—பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில்
காணத் தாம்புகுவார் புக்குப் போதுவார்
ஆணைப்பா ரிவனேரில்லைகாண் திரு
ஓணத்தா னுலகாளு மென்பார்களே. கூ.

பதவுரை.

சீர் உடை— குணங்களையுடைய
பிள்ளை— பிள்ளையான க்ருஷ்ணன்
பேணி— கம்ஸாதிகள் கண்படாதபடி தன்னைக்காத்துவந்து
பிறந்தினில்—பிறந்தவளவில்
தாம்— ஆய்ப்பாடி ஆயர்கள்
காண— (பிள்ளையைக்) காணஆசைப்பட்டு
புகுவார்— உள்ளே நுழைவாரும்
புக்கு— உள்ளேபோய் கண்டு
போதுவார்— புறப்படுவாரும்
ஆண்ஒப்பார்—பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையபாரில்
இவன் சேர் இல்லைகாண்!—இவனோடு ஒத்தவர் இல்லைகாண்!
(இவன்,)
திரு ஓணத்தான்— ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய
உலகு ஆளும்—லோகங்களையெல்லாம் ஆளக்கடவன்
என்பார்கள்— என்று சொல்லுவாருமாக
ஆனார்கள்.
(ஏ - ஆசை.)

வ்யா.—மூன்றும்பாட்டு. பேணிச் சீருடைப் பிள்ளை பிறந்தினில். சீருடைய பிள்ளை பேணிப் பிறந்தினில். அவதரித்தபோதே மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்கையாலே சீருடைய பிள்ளை யென்கிறது. சீர் - குணம். அதாவது - சிறைக்கூடத்தில் திருவவதரித்த போதை திவ்ய வேஷத்தைக் கண்டு கம்ஸன் நிமித்தமாக பயப்பட்ட மாதாபிதாக்கள் (உ) "உவஸம்ஹர" என்று அபேக்ஷிக்க, அப்போதே அந்த திவ்யவேஷத்தை மறைத்தானிறே. இப்படி உகவாதார் கண்படாதபடி தன்னைப் பேணிக்கொடுவந்து திருவாய்ப்பாடியிலே புகுந்தபின்புகாணும் இவர் பிறந்தாளுக நினைத்திருக்கிறது. காணத்தாம்புகுவார்: பிள்ளையைக்காண வாசைப்பட்டுத் தாங்கள் புகுவார். புக்குப்போதுவார். புக்குக்கண்டு புறப்படுவார். ஆணைப்பாரித்யாதி. ஸாமுத்ரிக லக்ஷணம் போவார் இவனைப் பார்த்து, பும்ஸ்த்வஸாம்யமுடையவர்களில் இவனுக்கு ஸத்ருசரில்லைகாண் என்பாருமாய், இவனுடைய லக்ஷண

(உ) "உபஸம்ஹர."

மிருந்தபடியால் திருவோணத்தானை ஸர்வேச்வரனுடைய லோகமெல்லாம் இவன் ஆளும் என்பாருமாய், இப்படி ப்ரீதிவ்யவஹாரம் பண்ணினார்களென்கை. அன்றிக்கே, " ஆமிணைப் பான் இவன் நேரில்லை " என்று பாடமானபோது, ஆமிணைப்பென்றது- ஆண்பசு; அதாவது- பும்ஸ்த்வலக்ஷணம். ஒப்பானென்றது- ஒப்பாமென்றபடியாய், பும்ஸ்த்வலக்ஷணத்தால் இவனுக்கு எதிரில்லையென்று பொருளாகக்கடவது. புகுவாரும், போதுவாரும், உலகாளும் என்பார்களுமானார்கள். ... ... *ங.

மூ.—உறியை முற்றத் துருட்டிநின் றுடுவார்
நறுநெய் பால்தயிர் நன்றுகத் தூவுவார்
செறிமென் கூந்த லவிழத் திளைத்தெங்கும்
அறிவழிந்தன ராய்ப்பாடி யாயரே. சு.

பதவுரை.

ஆய்ப்பாடி ஆயர் — திருவாய்ப்பாடியில் உள்ள கோபர்கள்
உறியை— (பாலும்தயிருமிருக்கிற) உறிகளை
முற்றத்து உருட்டிநின்று— முற்றத்திலே உருட்டிநின்று
ஆடுவார்— ஆடுவாரும்
நறும் நெய் பால் தயிர்— மணம்மிக்க நெய் முதலியவற்றை
நன்றுக— நிச்சேஷமாக
தூவுவார்— தாரம்பண்ணுவாருமாய்
செறி மென்— நெருங்கி மெத்தென்ற
கூந்தல்— மயிர்முடியானது
அவிழ— அவிழ்ந்து கலையும்படியாக
திளைத்து— கர்த்தரம்பண்ணி
எங்கும்— சேரி அடங்கலும்
அறிவு அழிந்தனர்— க்ர்த்யாக்ர்த்ய விவேக சூந்ய ராணார்கள்.
(வ - அசை.)

வ்யா.—நான்காம்பாட்டு. உறியை முற்றத்துருட்டி நின்றுடுவார். நறுவிதான நெய்யும் பாலும் தயிரும் இருக்கிற உறிகளை, த்ரவ்ய கௌரவம் பாராமல் அறுத்துக்கொடுவந்து ப்ரீதி பாரவச்யத்தாலே முற்றத்திலே யுருட்டி நின்றுடுவார். நறு நெய் பால் தயிர் நன்றுகத் தூவுவார். (க) க்ர்த க்ஷீர தத்யாதிகளை ' பிள்ளைக்கு நன்மை உண்டாகவேணும் ' என்று தாரம் செய்வார். செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து. செறிந்து மெத்தென்ற மயிர்முடி யவிழும்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ர்த்தம்பண்ணி. எங்கு மறிவழிந்தனர் ஆய்ப்பாடியாயரே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள கோபரானவர்கள் எங்குமொக்க உகவை தலைமண்டை யிட்டு க்ர்த்யாக்ர்த்ய விவேக சூந்யராணர்கள். சிலர் உறியை முற்றத்துருட்டிநின்றுட, சிலர் நறு நெய் பால் தயிர் நன்றுகத்தூவ, சிலர்செறிமென் கூந்தலவிழத்திளைத்து, இப்படி ஆய்ப்பாடியாயர் — எங்கும் அறிவழிந்தனரென்று க்ரியை. ... ... * சு.

மூ.—கொண்ட தாளுறி கோலக் கொடுமழுத்
தண்டினர் பறியோலைச் சயனத்தர்
விண்ட முல்லை யரும்பன்ன பல்லினர்
அண்டர் மிண்டிடப் புகுந்து நெய்யாடினர். ரு.

கொண்ட தாள்— நெருக்கிப்பின்னப்பட்ட
உறி— உறிகளையும்
கோலப்— அழகியதாய்
கொடு— கூர்மையுடைத்தான
மழு தண்டினர்— மழுக்களையும் தடிகளையும் உடையராய்
பறி ஓலை— தாழைமடலினின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையால் சமைக்கப்பட்ட
சயனத்தர்— சயநத்தையுடையராய்
விண்ட— விகசித்த
முல்லை அரும்பு அன்ன— முல்லையரும்பு போன்ற
பல்லினர்— பல்லை யுடையரான
அண்டர்— கோபர்கள்
மிண்டி புகுந்து— நெருங்கிப் புகுந்து
நெய் ஆடினர்— நெய்யாடல் ஆடினர்கள்.

வ்யா.—ஐந்தாம்பாட்டு. கொண்டதாளித்யாதி. கால்நெருக்கத்தையுடைத்தான உறிகளையும், பரிசுஉண்டாய்க் கூரியதான மழுக்களையும் ஜாத்யுசிதமான தடிகளையு முடையராய், மடலில் நின்றும் பறிக்கப்பட்ட ஓலையாலே கோத்துச் சமைத்த (க) சய்யையு முடையராய்க்கொண்டு; ஹர்ஷம்தோற்ற ஸ்மிதம் பண்ணுகையாலே முல்லையரும்பு விண்டாப் போலே யிருக்கிற பல்லையுடையரான கோபரானவர்கள், நெருங்கிப் புகுந்து நெய்யாடலாடினர்க ளென்கை. "விண்டன்முல்லை" என்று பாடமானபோது, விண்டென்று- குன்றும், குன்றின் முல்லை நெருங்கிப்பூத்தாற்போலே யிருக்கிற பல்லென்னவுமாம். இடைக் கூத்தாடுவார் தோற்றுப்பல்லராயாயிற் றிருப்பது. அண்டர் - தேவரும், இடையரும்; இவ்விடத்தில்- இடையரைச் சொல்லுகிறது. ... ... ※ ரு.

மூ.—கையும் காலும் நிமிர்த்துக் கடாரநீர்
பைய வாட்டிப் பசும்சிறு மஞ்சளால்
ஐய நா வழித்தாளுக்கங்காந்திட
வைய மேழும் கண்டாள் பிள்ளை வாயுளே. சு.

கையும் காலும்—திருக்கைகளையும் திருவடிகளையும்
நிமிர்த்து— நிமிர்த்து
கடார நீர்—கடாரத்தில் திருமஞ்சனத்தாலே
பசும்சிறுமஞ்சளால்—சிறியபசுமஞ்சள்சாத்தி
பைய— திருமேனிக்குப் பாங்காக
ஆட்டி.— நீர்ஆட்டி.
ஐய நா வழித்தாளுக்கு — மெல்லியதான நாக்கை வழித்த தாய்க்கு
அங்காந்திட— (பிள்ளையானவன்) வாயைத் திறக்க
பிள்ளை வாய் உள்— பிள்ளையாள க்ருஷ்ணனுடைய வாயினுள்ளே
வையம் ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
கண்டாள்— பார்த்தாள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா—ஆறும்பாட்டு. கையும் காலும் நிமிர்த்து, திருமஞ்சனம் செய்கைக்குடலாகத்

னை பசுமஞ்சளைச்சாத்திபாய்த்து ரோட்டிற்றும். ஐயாவித்யாதி. அப்படி யிருந்துள்ள மஞ்சளாலே மெல்லிதான திருமாலை வழித்தவளுக்கு— அதுக்கு உடலாக அங்காந்திட, பிள்ளையுடைய வாயுள்ளே ஸகலலோகங்களையும் கண்டாளென்கை. அதுக்கடி - அர்ஜுனனுக்கு திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து வைச்சருப்பயம் காட்டினாற்போலே, இவளுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து தன் வைபவத்தைக் காட்டுகையிறே. ... ... * கூ.

மூ.—வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார்
ஆயர் புத்திர னல்ல னருந்தெய்வம்
பாய சீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்
மாய னென்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. எ.

பதவுரை.

வாய் உள்— பிள்ளையுடைய வாயின்உள்ளே
வையகம்— உலகங்களை
கண்ட— பார்த்த
மட நல்லார்—மடப்பத்தையும் நன்மையையு முடைய
மாதர்— (கோப) ஸ்த்ரீகள்
(“இவன்,)
ஆயர்புத்திரன் அல்லன்—கோபகுமாரனல்லன்
அருந்தெய்வம்—பெறுதற்கு அரியதெய்வம்
பாய சீர் உடை—பரம்பினகுணங்களை யுடைய
ஞ்ய்
பண்பு உடை— நீர்மையையுடையனை
பாலகன்— (இந்த) சிறுப்பிள்ளை
மாயன்— ஆச்சர்யசக்தியுக்தன் ”
என்று— என்று சொல்லிக்கொண்டு
மகிழ்ந்தனர்— மிகவும் ஆநந்தித்தார்கள்.

(ஏ - அனை.)

வ்யா.—ஏழாம்பாட்டு. வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லார். இப்படி திருப்பவளத்தினுள்ளே லோகங்களைக்கண்ட—பல்பதையையும் ஸ்ரீநஹத்தையு முடையவர்கள். “ வையமேழும் கண்டாள் பிள்ளைவாயுள் ” என்று கீழ் ஒருத்தியாகச் சொல்லிற்றேயாகிலும், அது பாஷணத்திலே பலராகச் சொல்லுகையாலே, பின்னையும் கூடக் கண்டவர்களுண்டென்று கொள்ளவேணும். அதாவது- இவள் கண்ட வநந்தரம், அருகு நின்றவர்களுக்கும் காட்ட, அவனும், தன் வைபவம் எல்லாரும் அறிகைக்காக அவர்களுக்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்துக் காட்டக் கூடுமிறே. ஆயர்புத்திரனல்ல னருந்தெய்வம். ஸ்ரீநந்தகோபர் மகனல்லன், பெறுதற்கரிய ஸர்வேச்வரன். பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன். பரம்பின கல்யாணகுணங்களை யுடையனும் நீர்மையுடையனை சிறுப்பிள்ளை. மாயன். ஆச்சர்ய சக்தியுக்தன். என்று மகிழ்ந்தனர் மாதரே. இப்படி சொல்லி மிகவும் ப்ரீதைகளானார்கள் ஸ்த்ரீகளென்கை. “ வாயுள் வையகம் கண்ட மடநல்லாரான - மாதர் - பாயசீருடைப் பண்புடைப் பாலகன்-ஆயர்புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்-மாயனென்று மகிழ்ந்தனர்” என்றந்வயம்.*எ.

மூ.—பத்து நாளும் கடந்த விரண்டாநாள்
எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து
மத்த மாமலை தாங்கிய மைந்தனை

பதினாலும் கடந்த— பத்துநாளுமேகழிந்த
இரண்டாம் நாள்— இரண்டாநாளான நாம
கரணதினத்திலே
எத்திசையும்— எல்லாதிக்குக்களிலும்
சய மரம்— ஜயஸூசகமான தோரணங்களை
கோடித்து— நாட்டி அலங்கரித்து
மத்த மா மலை—மதித்தயானைகளையுடைய(மகா
வர்த்தனமென்னும்) மலையை
வ்யா.—எட்டாம்பாட்டு. பத்துநாளும் கடந்த விரண்டாநாள். பத்துநாளுடன்கூடின ரண்டாம்நாளான நாமகரண திவஸத்திலே. எத்திசையும் சயமரம் கோடித்து. எல்லாத்திக்குக் களிலும் ஜயஸூசகமான தோரணம் நாட்டி அலங்கரித்து. மத்தமாமலை தாங்கியனைர்த்தினை. வர்ஷாபத்ரகூஷ்ணர்த்தமாக, மதத்தகஜங்களை யுடைத்தான பெரியமலையை நிர்ந்துக்கொண்டி நின்ற மிடுக்கினை. பிற்பாடானகையாலே, தற்காலத்திலன்றிக்கே, பிற்காலத்திலுள்ள தோஷ் டிதங்களையும் அவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாக்கி அருளிச்செய்யலாமிறே ஆழ்வார்க்கு. உத்தா னம்செய்து உகந்தனர் ஆயரே. இடையரெல்லாரும் ஸ்ரீகிருஷ்ணாவதாரத்தாலே தனித் தனியே தந்தாம் கைகளிலே யெடுத்துக்கொண்டு ப்ரதானர்களென்னை. ... ...* அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவவதரித்தவளவில் ஊடங்களும் செய்த உபலாக விதிசஷங்களை அநுஸந்தித்து இனியரானர் - கீழ்; இப்பாட்டில் — பருவத்துக்குத் தகுதி யல்லாத தோஷடிதங்களை யநுஸந்தித்து, திருத்தாயார், ஸ்நிக்தஜநாவனவர்களுக்குச்சொன்ன பாசுரத்தை, அவளானபாவனையாலே தாம் அநுபவித்து இனியராகிறார்.

மு.—கிடக்கிற் றொட்டில் கிழிய வுதைத்திடும்
எடுத்துக்கொள்ளின் மருங்கை யிறுத்திடும்
ஒடுக்கிப் புல்கி வுதரத்தே பாய்ந்திடும்
மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் ஙங்காய். கூ.

பதவுரை.

ஙங்காய்!—பூர்ணைகளான ஸ்த்ரீகளே!
கிடக்கில்— (இப்பிள்ளை தொட்டிலில்) கிடந்
தாளுகில்
தொட்டில்— தொட்டிலானது
கிழிய— சிதிலமாம்படி
உதைத்திடும்— உதையாநிற்கும்;
எடுத்துக்கொள்ளில்— (இப்பிள்ளையைஇடுப்
பில்) எடுத்துக்கொண்டால்
மருங்கை— இடுப்பை
இறுத்திடும்— முறியாநிற்கும்;
ஒடுக்கி— ஸ்பாபாதகபரிஷ்வங்களாதிப்படி. செய்து
புல்கின்— மார்பில் அணைத்துக்கொண்டால்
உதரத்தை— வயிற்றிலே
பாய்ந்திடும்— பாயாநிற்கும்;
மிடுக்கு— இந்த தோஷடைகளைப் பொறுக்க
வல்ல சக்தி
இலாமையால்— (பிள்ளைக்கு)இல்லாமையால்
நான்— (தாயான) நான்
மெலிந்தேன்— மிகவும் இளைத்தேன்.

களின் மார்தவத்துக்கு இது பொறுது' என்று அஞ்சி ஓக்கலையிலே எடுத்துக் கொள்ளில், புடைபெயர்ந்து ஓக்கலையை முறியாகிற்கும். ஒடுக்கிப்புல்கில் உதரத்தே பாய்ந்திடும். 'இது அத்திருமேனியின் மார்தவத்துக்குப் பொறுது' என்று வ்யாபாரக்ஷமனல்லாத படி ஓங்கி மார்பிலே இட்டுக்கொள்ளில், திருவடிகளாலே வயிற்றிலே பாயாகிற்கும். மிடுக்கிலாமையால் நான் மெலிந்தேன் நங்காய். 'இந்த செஷ்டிதங்களை யெல்லாம் பொறுக்கவல்ல சக்தி பிள்ளைக்குப் போராது' என்று நான் போர இளைத்தேன். நங்காயென்று ஜாத்யேக வசநமாய், நங்கைகாள் என்றபடி.. நீங்களெல்லாரும் பருவத்துக்குத்தக்க சேஷ்டிதங்களை டைய பிள்ளையைப்பெற்று வளர்க்கையாலே பூர்ணைகளாயிருக்கிறீர்களித்தனை. ... * க.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சேந்நெலார் வயல்சூழ் திருக்கோட்டியூர்
மன்னு நாரணனம்பி பிறந்தமை
மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்தவிப்
பன்னு பாடல்வல்லார்க்கில்லை பாவமே. ய.

பதவுரை.

சேந்நெல்— செந்நெல் தான்யமானது
ஆர்— நிறைந்திருக்கிற
வயல்— கழனிகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே
மன்னு — நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
நாரணன் — நாராயணசப்தவாச்யனும்
நம்பி — குணபூர்ணனான கண்ணன்
பிறந்தமை— அவதரித்த ப்ரகாரத்தை,
மின்னு நூல்—விளங்காநின்ற யஜ்ஞோபவீத
த்தை யுடைய
விட்டுசித்தன் — பெரியாழ்வார்
விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்ததாய்
இப்பன்னுபாடல்— ஜ்ஞாநிகள் அநவரதம்
அநுஸந்திக்கும்படியான இப்பாசுரங்களை
வல்லார்க்கு — கற்குமவர்களுக்கு
பாவம் இல்லை — பாபமில்லை.
(ஏ - அ)ஸை.)

வ்யா.—சேந்நெலித்பாதி. செந்நெலாலே நிறைந்திருக்கிற வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே, அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டனுப்கொண்டு நித்யவாஸம் பண்ணுகிற, நாராயணசப்தவாச்யனும் கல்யாணகுணபூர்ணனவன் திருவவதரித்த ப்ரகாரத்தை. மின்னுநூல் விட்டுசித்தன் விரித்த. பட்டர்பிராணைகையாலே விளங்காநின்றுள்ள திருயஜ்ஞோபவீதத்தை யுடையராய், ஸர்வஜ்ஞபரமன ஸர்வேச்வரனைத் தம் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கையாலே விஷ்ணுசித்தரென்னும் திருநாமத்தையுடையரான பெரியாழ்வார், திருவவதரித்தகாலத்தில் உபலாளநாதிகளாலேடகூட விஸ்தரணை அருளிச்செய்த. இப்பன்னிரு பாடல் வல்லார்க்கில்லை பாவமே, ரஸ்யதையாலே விசேஷஜ்ஞரானவர்கள் எப்போ

அடிவரவு. வண்ண மோடு பேணி புறி கொண்ட கை
வாய் பத்துக் கிடக்கில் சேர்ந்தேல் சீதம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, க- க்கு பாட்டு - பத்து ம.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே, "திருக்கோட்டி-யூர் கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்" என்று தொடங்கி, "திருக்கோட்டியூர் மன்னு நாரணன் நம்பி பிறந்தனை" என்று தலைக்கட்டினையாலே திருவவதரித்தருளின ப்ரகாரத்தை தத்தாலாபலாளநங்களோடே அநுபவித்து ஹர்ஷடரா யருளிச்செய்தார்; இனிமேல், இப்படி திருவவதரித்தருளினவனுடைய திவ்யவிக்ரஹ வைலக்ஷண்யத்தை தத்தத்காலத்தில் யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, தத்பாவபுக்தராய்க்கொண்டு திருவடிகளில் நின்றும் திருமுடி பலவாக அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அப்போது அவள் பேசின பாசுரத்தாலே ஆதரம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—சீதக் கடலுள் ளமுதன்ன தேவகி
கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த
பேதைக் குழவி பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும்
பாதக்கமலங்கள் காணீரே பவளவாயீர் வந்து காணீரே. க.

பதவுரை.

சீதக்கடல் உள் — குளிர்ந்தகடலில் உள்ளமுது அன்ன — தாகப்பிறந்த பிராட்டியோடு ஒத்த
தேவகி — தேவகிப்பிராட்டி
கோதை — பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
குழல் ஆள் — கேசபாசத்தையுடைய
அசோதைக்கு — யசோதைப்பிராட்டிக்கு
போத்தந்த — போகவிட்ட
பேதை குழவி — பேதைமையையுடைய சிசு
பிடித்து — (திருக்கைகளால்) பிடித்து
சுவைத்து — ஆஸ்வாதித்து
உண்ணும் — (திருப்பவளத்தில்வைத்து) புஜியா நின்றுள்ள
பாதக்கமலங்கள் — திருவடித்தாமரைகளை
வந்து காணீர்! — வந்துகாணுங்கோள்!
பவளவாயீர்! — பவளம்போல் சிவந்த அதரத்தையுடைய பெண்டிர்காள்!
வந்து காணீர்!!— (சடுக) வந்து பாருங்கோள்.
["காணீரே" என்றதை இரட்டித்துச் சொன்னதால் ஆதரத்தின்மிகுதி தோற்றுகிறது.]

வ்யா.—முதற்பாட்டு. சீதக்கடல் உள்ளமுதன்ன தேவகி. அகாதமாகையாலே குளிர்த்திமாறாத ஸமுத்ரத்திலே தேவபோக்யமாகப் பிறந்த அம்ருதம் போலேயிருக்கை. "அமுது அன்ன" என்கிறது, அமுதம் போலே ஸர்வாதிகமாயிருக்கை. "தேவகி" என்கிறது, தேவகிப்பிராட்டி. "கோதை குழலாள்" என்கிறது, பூமாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குழல் ஆள். "அசோதைக்கு போத்தந்த" என்கிறது, யசோதைப்பிராட்டிக்கு போகவிட்ட. "பேதை குழவி" என்கிறது, பேதைமையையுடைய சிசு வானது

சீலையென்றபடி. கோதைக் குழலா ளசோதைக்குப் போத்தந்த. பூமாலையாலே அலங்க்ர
மான குழலையுடைய பசோதைப் பிராட்டிக்கு, போகவிட்ட - வரவிட்ட வென்றபடி.
போத்தந்த வென்று - ஒரு முதற் சொல்லு. பேதைக் குழவி. (க) "கூ ஸ்ரீ ஈ" என்னுமாப்போலே. பேதை பருவத்துக்குத் தக்கவறி வில்லாமை. குழவி - பருவம்.
பிடித்துச் சுவைத்துண்ணும். திருக்கையாலே பிடித்துத் திருப்பவளத்திலே வைத்து
ஆஸ்வாதித்து புஜிக்கும். (உ) "வ ஒ ஸ்யிஸ பா ஸாஸ்யாத்ரு ஸயி ஜ ஹவாண வ ஸ ணஸ்ஸ
வோஜ்ஜவே ! கயிச்வர் ஒ ஸவ ஜஸ்ஸிர் தா ந்ரூயிய ரெவணி ய ஸ்ஸ மு, ஹுவ. வா"
இத்தலை. (ங) "விணவிவெ வாம்ச் சுயஉ ஹ்" "தேசமெலரும் திருப்பாதம்"
என்றும் சொல்லக்கேட்டிருக்கையாலே திருவடிகள்தன்னின் போக்யதைதன்னை பரீக்ஷிக்
கைக்காக, பருவத்துக்கு அநுகுணமான வ்யாபாரம் செய்வாரைப்போலே செய்தானதல்;
"வையமேழும் கண்டாள்" என்னுமிடத்தில்கிடக்கிற லோகங்களுக்கு, சிறைச்
சோறுக்கினை னதல். பாதக்கமலங்கள் காணீரே. இப்படி யிருந்துள்ள திருவடித்தாமரை
களை வந்து காணுங்கோள். கடலமென்கையாலே - திருவடிகளிலுண்டான நிறத்தையும்,
சைத்ய மார்தவ லாவண்யாதிகளையும் சொல்லுகிறது. பவளவாயீர் வந்துகாணீர். பவ
ளம்போலே சிவந்த அதரத்தையுடையீர் வந்துகாணுங்கோளென்று, பசோதைப்பிராட்டி,
தான் அநுபவித்த அம்சத்தை ஸஹாதியைகளாய் அநுபூஷாக்களா யிருப்பாரையும் ச்லா
கித்துக்கொண்டு அழைத்துக்காட்டின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்தாராய்த்து. ... * க.

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. திருவடிகளின் அகவாயை அநுபவித்தாராய் நின்றார் கீழ்;
இப்பாட்டில்- திருவடிகளின் திருவுகிருடனை திருவிரற்களை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முத்து மணியும் வயிரமு நன்பொன்னும்
தத்திப் பதித்துத் தலைப்பெய்தாற் போலெங்கும்
பத்து விரலு மணிவண்ணன் பாதங்கள்
ஒத்திட்டிருந்தவா காணீரே யொண்ணுதலீர்வந்து காணீரே. உ.

பதவுரை.

முத்தும் மணியும்—முத்துக்களையும் ரத்நங்களை
யும்
வயிரமும் — வயிரத்தையும்
நன் பொன்னும் — நல்ல பொன்னையும்
தத்திப்பதித்து — மாறிமாறிப் பதித்து
தலைப்பெய்தாப்போல் — சேர்த்தாப்போல்
எங்கும் — எங்கும்
மணிவண்ணன் — மணிபோன்ற வர்ணத்தை
யுடைய கண்ணனுடைய
பாதங்கள் — திருவடி களிலுள்ள
பத்து விரலும் — விரல்கள் பத்தும்
ஒத்திட்டு — தன்னிலேசேர்ந்து
இருந்த ஆ — இருந்தபடி.யை
காணீர்! — காணுங்கோள்!
ஒண் நுதலீர்!!— அழகிய நெற்றியை யுடைய
பெண்டிர்காள்!!
வந்து காணீர்!!— வந்துபாருங்கோள்!!.
(ஏ - அசை.)

(க) "முக்தச்சிஈ" (உ) "வடதளமதிசய்யரங்கதாமந்! சயித இவார்ணவதர்
ணகஈபதாப்ஜும்- அதிமுகமுதரே ஜகந்தி மாதும் நிதநித வைஷ்ணவ போக்ய லிப்ஸயாவா",
(ங) "விஷ்ணோஈபோக்ய பாவே முக்தைஸ்ச"

தோற்று மாறிமாறிச் சாத்துகையாலே கீலரத்தம்பீறன்று வடிவை புடைபவனுடைய திரு
வடிகளில் பற்றி விடாமும், முத்துமாணிக்கம் வயிரம் முதலான நவரத்தினங்களையும் கல்லிபோன்
சோயும் மாறிமாறிப்படுத்திச் சீசர்த்தாற்பீபாலேபாய், திருவிரல்களிலுடைய லக்ஷணத்தில்
ஒன்றும் குறைவின்றிக்கே காங்கும் கன்னில் சேர்த்திருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; ஒள்ளிய
நுதலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோளென்னை. முத்தும் மணியும் வயிரமுமென்றவி தை-
அல்லாத ரத்தினங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். நுதல்-நெற்றி. ... ... உ.

அ.—முன்னுரைப்பாட்டு. திருவடிகளை அநுபவித்த வரலாறு, திருக்கண்காவினை
முகை டதுபவிக்கிறார்.

மு.—பணைத்தோ ளிளவாய்ச்சி பால்பாய்ந்த கொங்கை
அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை
இணைக்காலில் வெள்ளித்தளைநின் றிலங்குந்
கணைக்காலிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்துகாணீரே. க.

பதவுரை.

பணை — முன்கில் பெரிய

தோள்— தோள்களை யுடையவளாய்

இள ஆய்ச்சி — இளமைப் பருவத்தையுடைய
வான ஆய்ச்சியின்

பால் பாய்ந்த கொங்கை — பால் சொரிகிற
முலையை

அணைத்து— திருக்கைகளால் அணைத்து

ஆர— திருவயிறு பூர்ணமாம்படி

உண்டு— அமுதுசெய்து

கிடந்த— (களித்துச்) கிடந்த

இப் பிள்ளை — இந்த க்ருஷ்ணனுடைய

இணை — சேர்ந்திபழகையுடைய

கால்கள் — திருவடிகளில்

வெள்ளித் தளைநின்று — வெள்ளித் தண்டை
நின்று

இலங்குஞ்— விளங்காநிற்கிற

கணைக் கால் இருந்தவா— கணைக்காலிருந்த
படியை

காணீர்!— பாருங்கோள்!

காரிகையீர்!— அழகியபெண்களே!

வந்து காணீர்;-

(ஏ - அகை.)

வ்யா.—பணைத்தோளிளவாய்ச்சி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்விக்கும்
மேம்போலேயிருந்துள்ள தோளையுடையளாய், பருவத்தால் இளைபருமான ஆய்ச்சியுடைய.
இப்போது இவளை வர்ணிக்கிறது, அழகுக்கும் பருவத்துக்குமீடாக போகபரவசையா
யிருக்கையன்றிக்கே, பிள்ளையை ஸ்நேஹித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமவளென்னுமிடம்
தோற்றுகைக்காக. பால்பாய்ந்த கொங்கை. ஸ்நேஹத்தாலே நெறித்துப் பால் சொரிகிற
முலையை. அணைத்தாரவுண்டு கிடந்த விப்பிள்ளை. திருக்கைகளாலே அணைத்து வயிறார வுண்டு,
அத்தாலே ஹர்ஷடனுப்க்கிடந்த விப்பிள்ளையுடைய. இணைக்காலி லித்யாதி. ஆர்யோக்
யம் சேர்த்தி யழகையுடைய திருவடிகளில் வெள்ளித்தண்டைநின்று விளங்காநிற்கிற கணைக்
காலின் அழகிருந்தபடியை, அநுபவ யோக்யரானவர்கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையீர்
வந்துகாணீரே. அழகுடையவர்களாகையாலே அழகின் வாசியறியும் நீங்கள் வந்து காணு
ங்கோள். ... ... ந.

அ.—காலாம்பாட்டு. திருக்கலிங்காலி யழகை பதுபவித்து வாக்காம், திருமுழுங் தாளினழகை பதுபவிக்கிறார்.

மு.—உழந்தா ணறுநெய் யோரோதடாவுண்ணை
இழந்தாளோரிவினை லீத்தெழிப்மத்தின்
பழந்தம்பாலோச்சப் படித்தாற் றவழ்ந்தான்
முழந்தா ளிருந்தவா காணீர முகிழ்முலையீர்வந்து காணீரே. சு.

பதவுரை.

உழந்தாள்— சிரமப்பட்டு தடாவில்மீசர்த்தல
நறுநெய்— மணமிக்க நெய்யை
ஓரோ தடா— ஒவ்வொரு தடாவாக
உண்ணை— அழுதுமிசைத்த வளவில்
இழந்தாள்— (பிள்ளையை) இழந்தாளாக
நிலைத்த தாய்
எரிவினல்— வயிற்றெரிச்சலாலே
ஈர்த்து— (கையைப்பிடித்து) இழுத்து
எழில் மத்தின்— அழகிய மத்தில
பழந் தாம்பால்— (சுற்றிக்கடைந்து) பழகின
தாம்பாலை
ஓச்ச— அடிப்படுதாக ஓங்க
படித்தால்— அச்சத்தாலே
தவழ்ந்தான்— (அந்தைத் தப்பிப்போவ
தாகத்) தவழ்ந்தவனுடைய
முழந் தாள்— முழங்காலின்
இருந்த அ— இருந்தபடியை
காணீர்— காணுங்கோள்
முகிழ் முலையீர்!— முகிழ்த்த முலையையுடைய
பெண்களே!

வ.துகாணீர்;—

வ்யா—உழந்தாள். ஆயாலித்தவள். கறந்து காய்ந்நுத் தீதாய்த்துக் கடைந்து வெண்ணையாக்கி யுருக்கித் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வருத்தத்தையெல்லாம் சொல்லுகிறது. நறுநெய் ஓரோதடாவுண்ண. நறுவிதான நெய்யை ஒவ்வொருதடாவாக ஒன்றும் சேஷிபாதபடியுண்ண. இழந்தாள் எரிவினல் ஈர்த்து. 'உண்டநெய் பிள்ளைக்கு ஸாத்மியாது' என்று பிள்ளையை இழந்தாளாக நிஜைத்து, பயப்பிணைபால் வந்த வயிற்றெரிச்சலாலே கையைப்பிடித்திழுத்து. எழில்மத்தின் பழம் தாம்பாலோச்ச. அழகிய மத்திலே சுற்றிக் கடைந்து பழகின தாம்பாலே அடிப்படுதாக ஓங்க. பயத்தால் தவழ்ந்தான். பயத்தாலே அந்தைத்தப்புவதாகத் தவழ்ந்தவனுடைய. முழந்தாளிருந்தவா காணீர. முழந்தாளின் அழகிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ்முலையீர் வந்துகாணீரே. முகிழ்த்த முலையையுடையீர் வந்து காணுங்கோள். ... ... * சு

அ—ஐந்தாம்பாட்டு. முழந்தாளினழகை பதுபவித்த வாக்காம், திருத்துடையி னழகை பதுபவிக்கிறார்.

மு—பிறங்கிய பேய்ச்சி முலைசுவைத் துண்டிட்
டிறங்குவான் போலே கிடந்தவிப் பிள்ளா
மறங்கோ ளிரணியன் மார்வைமுன் கீண்டான்
குறங்குகளை வந்து காணீரே குவிமுலையீர் வந்து காணீரே. டு.

காசத்தையுடைய

பேய்ச்சி— பூதனையின்

முலை— முலையை

சுவைத்து— (பாலை அமுதப்படி) ஆஸ்வாதித்து

உண்டிட்டு— புஜித்து

கிடந்த— கிடந்த

இப்பிள்ளை— இந்தப்பிள்ளையின்

குறங்குகளை— திருத்துடைகளை

வந்துகாணீர்!— வந்து காணுங்கோள்!;

குவி முலையீர்!— குவியாநின்ற முலைகளை

யுடைய பெண்காள்!

வந்துகாணீர்-; (வ - அசை.)

வ்யா.—பிறங்கியபேய்ச்சி முலைசுவைத்துண்டிட்டு. க்ராஸ்யத்தால் வந்த ப்ரகாசத்தை யுடையளான பூதனையுடைய முலையைப் பாலைபறச் சுவைத்து புஜித்து. உண்டிட்டு என்று— ஒரு முழுச் சொல்லு. உறங்குவான்போலே கிடந்தவிப்பிள்ளை. செய்த மாக்ரமம் ஒன்றும் தெரியாதபடி உறங்குமவன்போலேக்கிடந்த இப்பிள்ளை. மறங்கொளித்யாதி. ப்ரஹ்லாத விஷயமான சிற்றத்தையுடையனை ஹிரண்யனுடைய மார்வை முற்காலத்திலே பிளந்து போ கட்டவனுடைய அச்சுவடு தாற்றும்படியிருக்கிற திருத்துடைகளை வந்துகாணுங்கோள். குவி முலையீர் வந்து காணீரே. குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... நி

அ.—ஆறும்பாட்டு. திருத்துடையினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கடிப்பை தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—மத்தக்களிற்று வசுதேவர் தம்முடை
சித்தம் பிரியாத தேவகி தன் வயிற்றி
லத்தத்தின் பத்தாநாட் டோன்றிய வச்சுதன்
முத்த மிருந்தவா காணீரே முகிழ்நகையீர் வந்து காணீரே. சு

பதவுரை.

மத்த களிறு— மத்த கஜங்களையுடையரான

வசு தேவர் தம்முடை— ஸ்ரீ வஸு தேவருடைய

சித்தம் பிரியாத— ஹ்ருதயத்தைப் பிரியாத

தேவகிதன்— தேவகிப் பிராட்டியின்

வயிற்றில்— வயிற்றிலே

அத்தத்தின் பத்தாம்நாள்— ஹஸ்த நக்ஷத்ரத்துக்குப் பத்தாவதான திருநாளிலே

தோன்றிய— ஆவிர்ப்பவித்த

அச்சுதன்— அடித்தாரை நழுவவிடாதகண்ணனுடைய

முத்தம் இருந்த ஆ— ‡ சண்ணம் இருந்த பாலை

காணீர்!— காணுங்கோள்!;

முகிழ் நகையீர்!—மந்தஸ்மிதமுடையபெண்காள்!

வந்துகாணீர்-; (வ அசை.)

‡ ‘சண்ணம்’ என்றும், ‘முத்தம்’ என்றும், ‘மொட்டு’ என்றும் இவை (பாலிசர்களின்) குஹ்யா வயவத்துக்குப் பர்யாய நாமங்களாக வழங்குதல் மரபு.

வ்யா.—மத்தவித்யாதி. மத்தகஜங்களை யுடையரான ஸ்ரீவஸுதேவர் தம்முடைய ஹ்ருதயத்துக்குத் தகுதியாகப் பரிமாறுகிற தேவகிப்பிராட்டிதன் வயிற்றிலே. அத்தத்தினி த்யாதி. அத்தத்துக்குப் பத்தாநாளிலே. மங்களாசாஸந பராணைபோலே விரோதிகள் அறி

விடாதவனுடைய முத்தமிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். முகிழ் நகையீர் வந்து காணீரே. முகிழா நின்றுள்ள நகையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். முத்தம்- சண்ணம். முகிழ்நகை- மந்தஸ்மிதம். ... ... சு

அ.—எழாம்பாட்டு. திருக்கடிப்பிரசத்தினழகையநுபவித்த வரந்தரம், திருமருங்கினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—இருங்கை மதகளி றீர்க்கின்ற வினைப்
பருங்கிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெருங்கு பவளமு நேர்நாணு முத்தும்
மருங்கு மிருந்தவா காணீரே வாணுதலீர் வந்து காணீரே. எ.

பதவுரை.

இருங்கை— பெரிய துதிக்கையையுடைய
மத களிறு— மதத்த கஜமான குவலயா
பீடத்தை
ஈர்க்கின்றவனை— தன்வசமாக நடத்தா நின்
றுள்ள பாகனை
பருங்கி— கொன்று
பறித்துக் கொண்டு— (அந்த கஜத்தின்
கொம்புகளை) முறித்துக் கொண்டு
ஓடும்— ஓடாநின்ற
பரமன் தன்— பரமனென கண்ணனுடைய

நெருங்கு பவளமும்— செறியக் கோத்த
பவள வடமென்ன
நேர் நாணும்— நேரியதான அரைநாணென்ன
முத்தும்—முத்துவட மென்ன (இவற்றிற்கு மேடே
சேர்ந்த)
மருங்கும்— திருமருங்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்!;
வாள்நுதலீர்— ஒள்ளிய நெற்றியையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா.—இருங்கைமத்தகளி. பெரிய துதிக்கையை யுடைய மத்தகஜமான குவலயாபீ
டத்தைத் கன்வசமாக நடத்தா நின்றுள்ள பாகனைக்கொன்று. பருங்குதல்- கொல்லுதல. பறித்தித்யாதி. அதின் கொம்புகளைப் பறித்துக்கொண்டு கம்ஸனிருந்த வுயர்ந்த நிலத்திலே ஓடிச்சென்று முறித்த பரமனுடைய. அன்றிக்கே, ஊரில் இடைப்பிள்ளைகள் விளையாடுகிற வர்களிலே லீலோபகரணங்களிலே ஆசையாகப்பண்ணி, பெரிய கையையுடைய மத்தகஜ மென்று இழுத்துக்கொண்டு திரிகிறவனை, அடர்த்துப்பறித்துக்கொண்டோடாநிற்கும் பரம னென்னுதல். நெருங்கித்யாதி. செறியக்கோத்த பவளவடமும், நேரியதான பொன்னாணும், முத்துவடமும், இவற்றிற்கேசேர்ந்த திருமருங்கு மிருந்தபடியைக்காணுங்கோள். வாணுதலீர் வந்து காணீரே. ஒளிவிடாநின்ற நெற்றியையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. திருமருங்கினழகை யநுபவித்த வரந்தரம், திருவந்தியினழகை யநுபவிக்கிறார்.

(க) " அச்யுதபாதாரா- தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம் "

பதவுரை.

நந்தன் மதலைக்கு— நந்த கோபர்குமரனை
கண்ணனுக்கு
நன்றும் அழகிய— மிகவும் அழகியதான
உந்தி— திருநாபி
இருந்த ஆ— இருக்கிற படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!
ஒளி இழையீர்!— காந்தி மிக்க ஆபரணங்
களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்-; (வ அசை.)

வந்த— தன்மேலே விளையாடவந்த
மதலை குழாத்தை— சிறு பிள்ளைகளின்
கூட்டத்தை
வலி செய்து— பலாத்காரித்து
தந்த களிறுபோல்— (குவிந்த) கொம்பை
யுடைய ஆனைக்குட்டிபோலே
தானை— தானை (முக்யரைப்)
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற

வ்யா.—வந்தவித்யாதி. தன்மேலே விளையாடவந்த*தன்னைராயிரம் பிள்ளைகளான மதலைக்குழாத்தை, தானும் மதலையாயிருக்கச் செய்தே, அத்தனைபேரும் ஒருதலை, காலொருதலையாகநின்று பலாத்காரித்து, கொம்புமுகிழ்த்த இளவானை போலே தானைப்ரதானரைப் விளையாடும். நந்தனித்யாதி. இப்படி திரியா நிற்கச்செய்தே, ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸந்நிதியில் ஸவிநயமாக வர்த்திக்கும் பிள்ளைத்தனத்தை யுடையவனுக்கு. நன்றுமித்யாதி. மிகவும் அழகியதான திருவுந்தி யிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோகாள். இழை— ஆபரணம். ... ... அ.

அ.—ஒன்பதாம்பாட்டு. திருவுந்தியினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருவுதரத் தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை யார்ச்சி
மதுர முலையூட்டி வஞ்சித்து வைத்துப்
பதரப் படாமே பழந்தாம்பா லார்த்த
உதர மிருந்தவா காணீரே யொளிவளையீர்! வந்து காணீரே. கூ

பதவுரை.

அதிருங் கடல்நிற வண்ணனை } கோவலிக்கிற கடலின் கிறம்போன்ற நிறத்தை யுடையவனை
ஆய்ச்சி— திருத்தாயாரான யசோதை
மதுர முலையூட்டி—இனிய முலைப்பாலையூட்டி
வஞ்சித்துவைத்து — வஞ்சனைசெய்துவைத்து
பதரப்படாமே— தன் நினைவு தப்பாதபடி
பழம் தாம்பால்— பழைய கயிற்றாலே

ஆர்த்த— கட்டின
உதரம்— திருவயிறு
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காண்மின்!;
ஒளி வளையீர்!— ஒளிமிக்க வளையையுடைய
பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (வ - அசை.)

"அதிரும் கடல்" என்று விசேஷிக்கையாலே- இவனுடைய அடங்காமை தோற்றுகிறது. ஆச்சி மதுரமுலையூட்டி வளர்த்து வைத்து. பெற்ற தாயானவள் மதுரமான முலைப்பாலையூட்டி., மேல், தான் இவர்னைக் கட்டத் தேடுகிற தறியாதபடி வளர்த்துவைத்து. பதரவித்யாதி. தன்னினவு தப்பாதபடி, கன்றுகளும் பசுக்களும் கட்டிப்பழகி¶ ஒழிஞ்சானமுட்டாய்க்கிட ந்தமிதாரு தாம்பாலே கட்டின கயிற்றில் தழும்பு காணலாப்படி. யிருக்கிற வயிற்றினழகிருக் கிறபடியைக் காணுங்கோள். ஒளிவளையீர் வந்து காணீரே. ஒளியையுடைத்தான வளையையு டைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கூ

அ.—பத்தாம்பாட்டு. திருவுதரத்தினழகை யநுபவித்த வந்தரம், திருமார்வினழ கை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பெருமா வுரலில் பிணிப்புண் டிருந்தங்
கிருமா மருத மிறுத்த விப்பிள்ளை
குருமா மணிப்பூண் குலாவித் திகழும்
திருமார் விருந்தவாகாணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. ங.

பதவுரை.

பெரு மா உரலில் — மிகவும் பெரிதான உரலோடு

பிணிப்புண்டு இருந்து — கட்டுண்டிருந்து

அங்கு — அத்தையபிலே

இரு மா மருதம் — இரண்டு பெரிய மருதமரங்களை

இறுத்த — முறித்த

இப்பிள்ளை — இந்தப்பிள்ளையுடைய

குரு மா மணிப்பூண் — மிகச் சிறந்ததான கௌஸ்துபாபரணம்

குலாவி திகழும் — அசைந்து விளங்காநின்றுள்ள

திருமார்வு இருந்தவா — திருமார்பிருந்தபடியை

காணீர்! — பாருங்கள்!

சே இழையீர்! — செவ்விய ஆபரணங்களையுடைய பெண்காள்!

வந்து காணீர்! — (வ - அசை.)

வ்யா.—பெருமானித்யாதி. மிகவும் பெரியவுரலோடு கட்டுண்டிருந்து அத்தையபிலே அத்தைப்பு மிழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்துபோய், தன்னை நலிவதாகச் சேர்ந்துநின்ற இரண்டு பெரியமருதுகளின் நடுவேசென்றுபுக்கு அவற்றைமுறித்த(க)முகத்தழனவிவனுடைய. குருமா வித்யாதி. சிரேஷ்டமாய் சிலாக்யமான ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகிற ஆபரணம் அசைந்து விளங்கா நின்றுள்ள திருமார்வினழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள். சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. சிவ ந்த ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... ங.

அ. பதினோராம்பாட்டு. திருமார்வினழகை யநுபவித்தவந்தரம், திருத்தோள் களினழகை யநுபவிக்கிறார்.

¶ ஒழிஞ்சானமுட்டு-என்றுக்கு முதலான கயிறு. (க) உ-ம்.

வாள்கொள் வளையேயிற் றுருயிர் வவ்வினன்
தோள்களிருந்தவா காணீரே சுரிகுழலீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

நாள்கள்— (திருவவதரித்தபின்புசென்ற) நாள்கள்

ஓர் நாலு ஐந்து திங்கள் அளவிலே — ஒரு நாலைந்து மாதத்தளவிலே

சகடத்தை— சகடாஸுரனை

தாளை நிமிர்த்து— காலைத்தூக்கி

சாடிப்போய்— உதைத்துவிட்டு,

வாள் கொள்— ஒளிகொண்டதாய்

வளை— வளைந்திருக்கிற

எயிறு— பற்களையுடைய பூதனையின்

ஆர் உயிர்— அரிய உயிரை

வவ்வினன்— அபஹரித்தவனுடைய

தோள்கள் இருந்தவா— தோள்களிருந்தபடியை

காணீர்!— காணுங்கோள்!;

சுரி குழலீர்!— சுருண்ட குழலையுடையபெண் காள்!

வந்துகாணீர்!—; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நாள்களோரித்யாதி. திருவவதரித்தபின்பு சென்ற நாள்கள் ஒருநாலைந்து மாஸத்தளவிலே. மாஸம் நாலென்றும், அஞ்சு என்றும் ஒன்பதிதன்றும் இருபதிதன்றும் தெரியாதபடி, இப்படி மயக்கி யருளிச்செய்தது மங்களாசாஸந பரராகையாலே; தர்ஷ்டிதோஷ பரிஹாரார்த்தமாக. தாளையித்யாதி. தனித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிற விடத்திலே அஸுராவேசத்தாலே நலிவதாக வந்து கிட்டுகிற சகடத்தை மூலவரவுதாழ்த்துச் சீறி நிமிர்த்து, திருவடிகளாலே கட்டழியவுதைத்து. இவன் அங்ஙார்த்தமாகத் திருவடிகளை நிமிர்த்தாலும் ப்ரதிகூலித்து வந்து கிட்டுகையாலே சகடம் பக்நமாகத் தட்டில்லையிறே. சாடிப்போயென்றது- சாடிவிட்டென்றபடி. வாள்கொளித்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் வளைந்திருக்கிற எயிறுகளையுடையளான பூதனையுடைய முடித்தற்கரியவுயிரை அபஹரித்தவனுடைய. " பேய்ச்சி பெருமுலையூடுயிரை வற்றவாங்கியுண்டவாயான் " என்னக்கடவதிறே. சகடாஸுர நிரஸனத்துக்கு முன்னே பூதநாதி நிரஸநமாயிருக்க, மாறி யருளிச்செய்தது க்ரம விவக்ஷையாவன்று; ஹர்ஷாதிசயத்தாலே இன்னபடி சொல்லவேணுமென்றறியாமை. எயிற்றை யுடையவளை எயிறு என்கிறது, " ஒல்லைடாடி " என்னுமாபோலே. தோள்களித்யாதி. அவள் முலைப்பாலோடே *உயிரை வற்றவாங்குகிறபோது நெறித்த தோள்களினுடைய அழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; சுருண்ட குழலையுடையான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கக

அ. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. திருத்தோளினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதைதவளர்க்கின்ற
செய்த்தலை நீலநிறத்துச் சிறுப்பிள்ளை
நெய்த்தலை நேமியுள் சங்குநிலாவிய
கைத்தலங்கள் வந்து காணீரே கஞ்சுழையீர் வந்து காணீரே. கஉ

பதவுரை.

மை தடம் கண்ணி — கறுத்து விசாலமான கண்களையுடைய

அசோதை — யசோதைப்பிராட்டி:

வளர்க்கின்ற—வளர்க்கிற

தலை செய்— உயர்ந்த வயலிலே

நீலம் நிறத்து—கருநெய்தல்பூவின் நிறம் போன்ற நிறத்தையுடையனான

சிறு பிள்ளை—சிறிய பிள்ளையுடைய

செய்— கூரியதான

தலை— நுதியையுடைய

நேமியும்— திருவாழியும்

சங்கும்— திருச்சங்கும்

நிலாவிய— அமைந்திராநின்றுள்ள

கைத்தலங்கள்— திருக்கைத்தலங்களை

வந்துகாணீர்!— வந்துகாணுங்கள்;

கனம் குழையீர்! —பொன்னால்செய்த சோதி போலாநின்ற குண்டலங்களையுடைய பெண்காள்!

வந்துகாணீர்!-; (எ-து.)

வ்யா. மைத்தடங்கண்ணி. கறுத்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்மலரையுடையவளென்றதல்; அஞ்சநாலங்கற்தமாய் விஸ்தர்தமாயிருந்துள்ள கண்மலரையுடையவளென்றதல். அசோதைவளர்க்கின்ற. இப்படியிருந்துள்ள கண்ணழகையுண்டாயசோதைப்பிராட்டி வைத்தகண் வாங்காமல் நோக்கிவளர்க்கிறபடி. வளர்ப்பார் பலருண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்கையிற் காட்டிக்கொடாதே தானேயிறே வளர்ப்பார்கள். செய்த்தலையிற்பாலும் பூஸாரமுள்ள மேகூத்தத்திலே அப்போதலர்ந்த குவளைப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற நிறத்தையுடையனான சிறுப்பிள்ளையினுடைய. அவள் சீராட்டி வளர்த்த சீமுசுமுசுப்பெல்லாம் திருநிறத்திலே தோன்றும்படியிருக்குமாயிற்று.

நெய்த்தலைநேமியும் சங்கும் நிலாவிய. கூரியநுதியையுடைத்தான திருவாழியென்றதல்; ஆயுதஸாமாந்யத்தாலே நெய்பணிந்திருக்கும் திருவாழியென்றதல்; "கையெல்லாம் நெய்" என்கிற திருக்கையின் ஸ்பர்சத்தாலே நெய்ச்சுவடுமாறாத திருவாழியென்றதல். இப்படியிருக்கிற திருவாழியும், இதுபோலே *கருதுமிடம் பொருதுவந்து கையில் நிற்கவும் வேண்டாதே, கைவிடாதேயிருந்து தன்னேரனையாலே எதிரிகளை அழிக்கவல்ல ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் நிரந்தரமாக வர்த்தியாநின்றுள்ள கையும் ஆழ்வார்களுமான சேர்த்தியை ஓரோதசைகளிலே இவன்றன் இவளுக்கும் காட்டக்கூடுமிறே. கைத்தலமித்யாதி. திருக்கைத்தலத்தினழகை வந்து காணுங்கோள்; கனவிதாந காதில் நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். கநமென்று - பொன்னுகவுமாம். ... ... கஉ

அ. பதின்மூன்றும்பாட்டு. திருக்கைத்தலத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருக்கழுத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—வண்டமர் பூங்குழ லாய்ச்சிமகளைக்க
கொண்டுவளர்க்கின்ற கோவலர்குட்டற்கு
அண்டமு நாடு மடங்க விழுங்கிய
கண்டமிருந்தவா காணீரே காரிகையீர் வந்து காணீரே. கக

பதவுரை.

கொண்டு— ஸ்வீகரித்து
வளர்க்கின்ற— வளர்க்கிற
தேவகீ குட்டற்கு— தேவகீ குமாரனுக்கு
அண்டமும்— அண்டங்களையும்
நாதம்— (அவற்றினுள்ளேகிடக்கிற) சேதநா சேதநங்களையும்.

அடங்க— முழுதும்
விழுங்கிய— விழுங்கின (கபளீகரித்த)
கண்டம் — திருக்கழுத்து
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கள்;
காரிகையீர்!— அழகியபெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. வண்டமரித்பாதி. பிள்ளைகள் அணுங்காமைக்காகத் தாய்மார் தங்களை யலங்கரித்துக்கொண்டிருப்பர்களாய்த்து; அப்படியே இவளும் காலபுஷ்பங்களைப்பலகாலும் முடிக்கைபாலே மதுபாகம்பண்ணும் வண்டுகளுக்கு வல்தவ்படாமே இவள் குழலிலே. அகை யாலே வண்டுகள் படிந்துகிடக்கிறபூவோடேகூடினை குழலையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி தன்மகனைக் ஸ்நேஹித்துக்கொண்டு வளர்க்கிற பூர்ணசந்தசோபமகனுக்கு. இவர் அடியறிந் தவாகையாலே "மகனைக்கொண்டு" என்கிறார்; அவள், "தன்மகன்" என்றிறே நினைத்திருப்பது.

அண்டமித்யாதி. அண்டத்தையும் அண்டாந்தர்வர்த்திகளான சேதநாசேதநங்களை யும் திருவயிற்றில் ஒருபுடையிலே அடங்குட்படி விழுங்கின வென்னுதல்; என்றும் பிறி தறிப்படாதபடி எல்லாவற்றையும் சேரவிழுங்கின வென்னுதல். கண்டமித்யாதி. இப்படி யிருந்துள்ள திருக்கழுத்தி னழகிருந்தபடியைக் காணுங்கோள்; அபிரூபைகளான நீங் கள் வந்து காணுங்கோள். காரிகையார் - அழகுடையஸ்த்ரீகள். ... ... *கக

அ. பதினொன்பாட்டு. திருக்கழுத்தினழகை யநுபவித்து வந்தரம் திருப்பவளத் தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—என் தொண்டைவாய்ச் சிங்கம் வாவென்றெடுத்துக்கொண்டு
அந்தொண்டைவா யமுதா தரித்தாய்ச்சியர்
தந்தொண்டை வாயாற் றருக்கிப் பருகுமிச்
செந்தொண்டைவாய் வந்துகாணீரே சேயிழையீர் வந்துகாணீரே. கஅ

பதவுரை.

தொண்டை வாய்— "கொவ்வைக்கனிபோன்ற அதரத்தையுடைய
என் சிங்கம்!— என்னுடைய சிங்கக்குட்டி-போன்ற குமாரனே!
வா என்று— வருக" என்று
எடுத்துக்கொண்டு— ஒக்கலையி லெடுத்துக் கொண்டு

ஆதரித்து— விரும்பி
தம்— தங்களுடைய
தொண்டை வாயால் — கோவை வாயாலே
தருக்கி— செருக்கி
பருகும்— பாகம் பண்ணுகிற
இச்செம் தொண்டைவாய்—இந்த சிவந்த கோ வைவாயை

வ்யா. என் தோண்டையிந்யாதி. ஆ தொன்டைபோலெ யிருக்கிற திருப்பவளத் தையும் ஸிஷ்டமக் கன்றுபோலெ செருக்கையுமுடையது யிருக்கிறவிவனெ யென்னுடையவ னென்று அபிமானித்து வாவிவன்று அழைத்து எதிர்துக்கொன்டி இடைப்பெண்களெல்லா ரும் அழகிய தொன்டைபோலெ யிருக்கிற திருவதரத்திலுறுகிற அம்ருதத்தை ஆதரித் துத் தங்கள் கோவைவாயாலெ செருக்கிப் பானம்பன்னுகிறது. தருக்கிப் பருருமென்றது - செருக்கிப்பருகு மென்னவுமாம். இச்செந்தொண்டை யிந்யாதி. இப்படி அவர்கள் பருகப் பருகப்பின்னையும் சிவப்புமாறாதெயிருக்கிற திருப்பவளத்தை வந்து காணுங்கோள்; சிவந்த ஆபரணங்களெ யுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... * கச.

அ. பதினைந்தாம்பாட்டி. திருப்பவளத்தி னழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருமுக மண்டலத்தின் ஸௌந்தர்ய சோபையை யநுபவிக்கிறார்.

மு.—நோக்கி யசோதை நுணுக்கிய மஞ்சளால்
நாக்குவழித்து நீராட்டு மிங்கம்பிக்கு
வாக்கு நயநமும் வாயு முறுவலும்
மூக்கு மிருந்தவா காணீரே மொய்குழலீர் வந்துகாணீரே. கரு.

பதவுரை.

அசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
நோக்கி — (திருமேனியின் மென்மைக்குத் தகுதியாம்படி.) பார்த்து
நுணுக்கிய— அரைத்த
மஞ்சளால்— மஞ்சள்காப்பாலெ
நாக்கு வழித்து— நாக்கை வழித்து
நீராட்டிம்— திருமஞ்சனம் பண்ணுகிற
இங்கம்பிக்கு— இந்த பூர்ணகுணனுக்கு
வாக்கும்— வாக்கும்
நயநமும்— திருக்கண்களும்
வாயும்— திருவதரமும் (அல்லது) வாய்ந் திருக்கிற
முறுவலும்— மந்தஸ்மிதமும்
மூக்கும்— மூக்கும்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— பாருங்கள்;
மொய்குழலீர்!— செறிந்த குழலையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. நோக்கியித்பாதி. திருமேனியின் ஸௌகுமார்ய மறியும் யசோதைப்பிராட்டி அதுக்குத் தகுதியாம்படி பார்த்து நேராகவரைத்த மஞ்சள் காப்பாலெ திருநாகைவழித்து திருமஞ்சனம் செய்யும்படி விதிதபதபா பூர்ணனை விவஹிக்கு. வாக்குமித்யாதி. மாதா முதலானுரை நாமக்ரஹணம் பண்ணுகிற வாக்கும், 'என்னைப்படாதீர் என்னைப்பாரீ' என்ன அவர்களைக் கடாக்ஷிக்கிற திருநயநங்களும் மந்தஸ்மிதம்செய்ய உபக்ரமிக்கிற திரு அதரஸ்பு ரணமும் அந்த ஸ்புரணத்தோடே கூடின மந்தஸ்மிதமும், " மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லி யோ கொழுந்தோ வறியேன் " என்று நித்ய ஸம்ச்லேஷஜநகமான திருமூக்குமாகிற விச் சேர்த்தி யழகிருந்தபடி காணுங்கோள்; செறிந்த குழலையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங் கோள். ... ... * கரு.

கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே.

மூ.—விண்கொ ளமரர்கள் வேதனைதீர முன்
மண்கொள் வசுதேவர் தம் மகனுய் வந்து
தின்கொளசுரரைத் தேயவளர்கின்றான்
கண்களிருந்தவா காணீரே கனவளையீர் வந்துகாணீரே. யசு.

பதவுரை.

விண் கொள்— ஸ்வர்காதிலோகங்களை யிருப்பிட மாகவுடைய
அமரர்கள்— இந்த்ராதி தேவதைகளின்
வேதனை— துன்பமானது
தீர— தீரும்படியாக
முன்— முன்னே
மண் கொள்— பூமியை இருப்பிடமாகவுடைய
வசுதேவர்தம்— வஸுதேவருக்கு
மகனுய்வந்து— புத்ரனுய்வந்து அவதரித்து
தின் கொள்— வலிமை கொண்ட
அசுரர்— அஸுரர்கள்
தேய— கூகியிக்கும்படி
வளர்கின்றான்— வளராநிற்கிற கண்ணை யுடைய
கண்கள் இருந்த ஆ— திருக்கண்களிருந்த படியை
காணீர்!— காணுங்கள்!;
கனம் வளையீர்!— பொன் வளையையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ- அசை.)

வ்யா. விண்கொளித்யாதி. அவதாரப்ரயோஜநம் ஸாது பரித்ராணாதிகளாகையாலே ஸ்வர்காதி லோகங்களை யிருப்பிடமாக வுடைய இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு அஸுரப்ரக்ருதிகளால் வரும் துக்கம் போம்படியாக முன்னே பூமியை யிருப்பிடமாகவுடைய ஸ்ரீவஸுதேவருக்கு புத்ரனுப் வந்தவதரித்து, தன்னைப்பற்றச் சிறைப்பட்டிருக்கிற ஸ்ரீவஸுதேவர் துக்கத்தைத்தீர்த்து, பின்னே தேவர்கள் துக்கம் நீக்கைக்காக முன்னே யிங்கேவந்தவரித் தாணுய்த்து. "தந்தைதகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்னக்கடவதிறே. தின்கொளித்யாதி. காயபலமும் மநோபலமுமுடையரான அஸுரர்களானவர்கள் கூகியித் துச் செல்லுமட்படியாகத் தான் வளராநிற்கிறவனுடைய. இவன் கால் நெடுக நெடுக அஸுரவர்கம் க்ஷீணமாய்விட்டதிறே. கண்களித்யாதி. இப்படி அநுகூலாக்ஷணமும் ப்ரதிகூல நிரஸநமும் பண்ணுமிடத்தில் இவர்கள் தளர்க்கவும் அவர்கள் கூகியிக்கவும் கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களினழகிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோகாள்; பொன்னுலே செய்தவளையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோகாள். ... ... *கசு.

அ. பதினேழாம்பாட்டு. திருக்கண்களினழகை யநுபவித்த வநந்தரம் திருப்புருவத்தினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—பருவம் நிரம்பாமே பாரெல்லாமுய்ய
திருவின்வடிவோக்குந் தேவகிபெற்ற
உருவுகரிய வோளி மணிவண்ணன்
புருவமிருந்தவா காணீரே பூண்முலையீர் வந்து காணீரே. கள.

நிரம்பாமே— முதிராவதற்குமுன்னமே
பார் எல்லாம்— உலகமெல்லாம்
உய்ய— உஜ்ஜீவிக்கும்படியாக
திருவின் வடிவு ஒக்கும்— பெரியபிராட்டி
யோடொத்த ஸ்வபாவத்தையுடையளான
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி
பெற்ற— (நோற்றுப்) பெற்ற
உருவு கரிய— ரூபத்தால் கறுத்தாய்
மணி— மணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
புருவம்— திருப்புருவங்கள்
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
பூண் முலையீர்!— ஆபரணம் பூண்ட முலையை
உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. பருவமித்யாதி. சக்ரவர்த்திதிருமகனைப்போலே பருவம் நிரம்பினபின்பு விரோதிகளை நிரஸித்து லோகத்தை உஜ்ஜீவிப்பிக்கையன்றிக்கே, பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே *திண்மைகாள் அசுரரைத் தேடிவளருகைபோலே லோகமெல்லா முஜ்ஜீவிக்கும்படியாக, பூதநாசகடபமனார்ஜுநாதிகளைத் தொட்டில் பருவமே பிடித்துமேற நிரஸித்துச் சென்றது. திருவின்வடிவொக்கும் தேவகிபேற்ற. லக்ஷ்மீஸ்வபாவையான தேவகிப்பிராட்டி இப்படிக்கிடாக நோற்றுப் பெற்ற. திருவின்வடிவொக்கு மென்கையாலே- கீழ் "உள்ளமுதன்ன தேவகி" என்றது இங்கே ஸ்பஷ்டமாயிற்றாமேற.

உருவித்யாதி. ரூபத்தால் கரியதாய் உஜ்ஜ்வலமாயிருந்துள்ள மணிபோன்ற வடிவையுடையவனுடைய. புருவமித்யாதி. மதநன் கருப்புச்சிலைபோலே யிருக்கிற திருப்புருவங்களினழகைக் காணுங்கோள்; ஆபரணலங்கர்தமான முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... *கள.

அ. பதினெட்டாம்பாட்டு. திருப்புருவத்தினழகை யநுபவித்த வநந்தரம், திருமகரக்குழையினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—மண்ணு மலையுங் கடலு முலகேழும்
உண்ணுந்திறத்து மகிழ்ந்துண்ணும் பிள்ளைக்கு
வண்ணமெழில்கொண் மகரக்குழையிவை
திண்ணமிருந்தவா காணீரே சேயிழையீர் வந்து காணீரே. கஅ

மண்ணும்— பூமியையும்
மலையும்— பர்வதங்களையும்
கடலும்— ஸமுத்ரங்களையும்
உலகு ஏழும்— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்ணும் திறத்து— திருவயிற்றில் வைக்கிற வளவில்
மகிழ்ந்து— உகந்து
உண்ணும்— திருவயிற்றிலே வைத்த
பிள்ளைக்கு— பாலனுக்கு
எழில் வண்ணம் கொள்— அழகிய திரு நிறங் கொண்ட
மகரக்குழை— திருமகரக்குழைகளான
இவை— இவற்றின்
திண்ணம்— திண்மை
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்!— காணுங்கோள்! ;
சே இழையீர்! — அழகிய ஆபரணங்களையுடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஏ-அசை.)

வ்யா. மண்ணுமித்யாதி. ஸ்வாதாரமான பூமியும், பூமிக்காதாரமான பர்வ தங்களும், பூமிக்கு ரக்ஷகமான ஸமுத்ரங்களும், மற்றுமுண்டான ஸகல லோகங்களும் ப்ரளயங்காலாதபடி திருவயிற்றிலே வைக்கிறவளில், 'இவற்றை ரக்ஷிக்கப்பிறந்தோமே!' என்னும் உகப்பாலே இதுவே தாரகமாகத் திருவயிற்றிலேவைத்த பாலனுக்கு. வண்ணமித்யாதி. திருமேனிக்கு பரபாகமான திருநிறத்தையும் ஸ்வஸம்ச்லேஷார்த்தமாக வைத்திரியால் வந்த அழகையுமுடைய திருமகாக்குழைகளான விவற்றினுடைய, கண்டவர்கள் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவரும்படியான திண்மையிருக்கிறபடியைக் காணுங்கோள்; முழுய ஆபரணங்களாலே அலங்கரிக்கைகளான நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... கஅ

அ. பத்தொன்பதாம்பாட்டு. திருமகரக் குழையினழகை யநுபவித்த வந்தரம், திருநெற்றியினழகை யநுபவிக்கிறார்.

மூ.—முற்றிலுந் தூதையு முன்கைமேற் பூவையும்
சிற்றிலிழைத்துத் திரிதருவோர்களைப்
பற்றிப் பறித்துக் கொண்டோடும் பரமன்றன்
நெற்றியிருந்தவா காணீரே நேரிழையீர் வந்து காணீரே. ககூ

பதவுரை.

சிறு இல்— சிறிய வீடுகளை
இழைத்து— கட்டி
திரிதருவோர்களை— திரிகிறபெண்களுடைய
முற்றிலும்— (மணல்கொழிக்கிற) சிறு சுளகு களையும் [சிறு முறம்]
தூதையும்—(மணற்சோறுக்குகிற)சிறியபாளை களையும்
முன்கைமேல்—முன் கைமேல் நின்று விளையா டுகிற
பூவையும்— நாகணவாய்ப் புள்ளையும்
பற்றி— கையைப்பிடித்து
பறித்துக்கொண்டு — அபஹரித்துக்கொண்டு
ஓடும் — ஓடுகிற
பரமன்தன்— (தம்பிக்கு) தலைவனானவனுடைய
நெற்றி — திருநெற்றி
இருந்த ஆ— இருந்தபடியை
காணீர்! — காணுங்கோள்;
நேர் இழையீர்! — நேரிதான ஆபரணங்களை உடைய பெண்காள்!
வந்துகாணீர்!-; (ஈ - அனை.)

வ்யா. முற்றிலுமித்யாதி. கோட்டகமிட்டு விளையாடித்திரிகிற பெண்களை, மணல் கொழிக்கிற சிறு சுளகையும் மணற் சோறுக்குகிற சிறுபாளையையும், முன்கைமேல்வைத்துப் பேச்சுக்கொண்டு விளையாடும் பூவையையும். பூவை- நாகணவாய்ப்புள். பற்றிபிடித்யாதி. கையைப்பிடித்து, வன்மைபாலே பறித்துக்கொண்டு பிடிகொடாமல் ஓடும் தம்பிக்கு தலைவனானவனுடைய. நெற்றியிருந்தவாதி. அந்த ஆயாஸத்தாலே குறுவெயர்ப்பு அரும்பின திருநெற்றியினழகைக் காணுங்கோள்; நுண்ணியதான ஆபரணங்களையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ஆபரணத்துக்கு நாட்டமாவது- தொழிலினுடைய ஸௌகர்யமாதல்; ஸௌகுமார்யமநுகூலமானவஸ்துவாதல்

அழகிய – அழகியதாய்
பை பொன்னின்– பசும்பொன்னால் செய்யப்பட்ட
கோல் – கோலை
அம் கை— அழகிய கையாலே
கொண்டு – பிடித்துக்கொண்டு
கழல்கள் – திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும்
சதங்கை – சதங்கைகளும்
கலந்து – சேர்ந்து
எங்கும் ஆர்ப்ப – எங்கும் ஒலிக்க
மழம் – இளமை பொருந்திய
கன்று இனங்கள் – கன்றுகளின் கூட்டங்களை
மறித்து – மடக்கி
திரிவான்— திரிகிறவனுடைய
குழல்கள் – திருக்குழல்கள்
இருந்த ஆ – இருந்தபடியை
காணீர் ! – பாருங்கள்;
குவி முலையீர்! – குவியும் முலைகளையுடைய பெண்காள்!

வந்துகாணீர்!-; (ஏ - அசை.)

வ்யா. அழகியவித்யாதி. கண்டவர்கள் கண்ணுக்கழகியதாய், பசும்பொன்னாலே சமைந்திருப்பதான கோலை, கன்றுகளை மறிக்கைக்கு உபகரணமாக வெறும்புறத்திலே ஆலத்திவழிக்கவேண்டிட்படி அழகியதான கையிலே பிடித்துக்கொண்டு. கழல்களித்யாதி. கன்றுகளை மறிக்கைக்காக அதிரமேவாநிகையாலே திருவடிகளிலே சாத்தியிருக்கிற வீரக்கழல்களும் சதங்கைகளும் தன்னிலே கலந்து எங்கு மொக்கத்வனிக்க. மழகன்றித்யாதி. இளங்கன்றுகளினுடைய திரள்களைக் கைகழியப்போகாமல் மடங்குவித்து லஞ்சரியாநின்றுள்ளவனுடைய. குழல்களித்யாதி. “நெறித்த குழல்களை நீங்க முன்னேறி” என்கிறபடியே அதிரமேவாநிகையாலே அசைந்து நீங்கிச்செல்லும் திருக்குழலின் அழகிருக்கிறபடியைக்காணுங்கோள்; குவிகிற முலையையுடைய நீங்கள் வந்து காணுங்கோள். ... ... உ

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—சுருப்பார் குழலி யசோதை முன்சொன்ன
திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப்பட்டன்
விருப்பாலுரைத்த விருபதோடொன்றும்
உரைப்பார்போய் ஈவகுந்தத் தொன்றுவர் தாமே. உக

சுரும்பு ஆர்— வண்டுகள் படிந்து கிடக்கும் படியான
குழலி— மயிர்முடியையுடைய
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
முன்— அவதாரஸமயத்தில்
சொன்ன— (அயல்பெண்களுக்கு அழைத்துக் காட்டிச்) சொன்ன
திருப்பாத கேசத்தை— பாதாதிகேசாந்தவர்ணநத்தை

பட்டன்— பட்டர்பிரான்

விருப்பால்— மிக்க ஆதரத்தால்

உரைத்த— அருளிச்செய்த

இருபதோடு ஒன்றும்—இருபத்தொரு பாசுரங்களையும்

வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே

ஒன்றுவர்—பொருந்தியிருப்பர்கள்.

(ஏ - அசை.)

வ்யா. சுருப்பார்குழலியித்யாதி. மெல்லொற்று வல்லொற்றாய், சுருப்பார்என்கிறவிது, சுருப்பாரென்று கிடக்கிறது. குழலில் மூடித்த பூக்களின் மதுவைப்பானம் பண்ணுகைக்காக வண்டுகள் எப்போதும் படிந்து கிடக்கும்படியான குழலையுடைய பிராட்டி முன்சொன்ன. திருப்பாதகேசத்தை. அவதார ஸமகாலத்திலே அநுபவித்து, பிறர்க்கும் அநுபவத்துக்காட்டிச்சொன்ன பாதாதிகேசத்தை. தென்னித்யாதி. அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய் ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வார் அத்யாதரத்தோடே அருளிச்செய்த. அவருடைய ஆதரத்தளவு மன்றிமேற யிவருடையவாதரம்.

“ கோதைக்குழலாளசோதை ” “ பவளத்தொளிவாய்ச்சி ” “ வையத்தடங்கண்ணியசோதை ” இத்யாதிகளாலே யசோதைப்பிராட்டியை வர்ணித்துச் சொன்னவையும், “ உழந்தாள் நறுமெய் ” “ அதிருங் கடல்நிற வண்ணன் ” “ நோக்கி யசோதை ” இத்யாதிகளாலே அவனுடைய சேஷ்டிதங்களாகச் சொன்னவையும், “ மறங்கொள்சினவியன்மாவை முன்கீண்டான் ” “ இருமாமருதமிறுத்த விப்பிள்ளை ” “ சகடத்தைச் சாடிப்போய் வாள்கொள்வலை யெயிற்றரக்கியைக் கவ்வினன் ” இத்யாதிகளாலே இவனுக்கு நிரூபகமாக வருளிச்செய்த அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களும், இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்காலசேஷ்டிதங்களுமெல்லாம், அவதாரகாலத்துக்குப் பிற்பாடராயிருக்கச்செய்தேயும் ஸாயம்வர மதிகலடருளப் பெறுகையாலே ஸர்வகாலத்திலுள்ளதும் ப்ரகாசிக்குமப்படியான தசை பிறந்து இவர் இவ்விஷயத்தில் ஆதராதிசயத்தாலே அருளிச்செய்தாராமித்தனை.

யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தை யுடையராய்க்கொண்டு அநுபவிக்கையும் இவள் பாதாதிகேசமநுபவித்துப்பிறர்க்குக்காட்டின கட்டளையிலே பேசினதுபோன்றிருக்கையாலே, அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். ஆகையாலே, “ அசோதை முன்சொன்ன திருப்பாதகேசத்தைத் தென்புதுவைப் பட்டன் விருப்பாலுரைத்த ” என்றருளிச்செய்தார் போய்த்து. இந்த ந்யாயத்தாலே மேலில் திருமொழிகளிலும் இப்படி வந்தவற்றிற்கு வைகியிட்டுக்கண்டு கொள்வது. இருபதோடொன்றுமுரைப்பார். இருபத்தொருபாட்டையும்ஸாபிப்ராயமாகச்சொல்லுவரென்னுதல்; பாவபந்தமில்லையேயாகிலும் சப்தமாத்ரத்தைச் சொல்லுவரொன்னுதல். போயித்பாதி. இவ்விஷயத்தை பரிபூர்ணநுபவம் பண்ணலாம்படியான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேபோய் “ சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு ” என்கிறபடியே அவனை யநுபவித்து மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு ஒரு காலமும் பிரிவின்றி யிருக்கப்பெறுவர். ... உ.கு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அழகிய சுருப்பார் மாணிக்கம்.

—(*)—

ஆக- திருமொழி, உ- க்கு, பாட்டு- கூக.

அ. கிழிற்றிருமொழியிலே- திருவடிகள் தொடங்கி திருமுடியளவுமுண்டான திவ்யாவயவங்களை யசோதைப்பிராட்டி அநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே மிகவும் விரும்பி யநுபவித்தாராய்நின்றார்; இனிமேல், வளர்பிள்ளையைத் தொட்டிலிலே வளர்த்தித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தத்காலம்போலே விரும்பி யநுபவித்துப் பேசுகிறார். ஸர்வஸ்மாத்பரனும் அவாப்த ஸமஸ்தகாமனும் ஸர்வப்ரகார நிரபேக்ஷனும் நாராயணசப்தவாச்யனான ஸர்வேச்வரன், யாதொரிடத்திலே யாதொரு திருமேனியோடே அவதரித்தாலும் அவனுடைய ஸ்திதி கமந சயநாதிகளைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பித்தங்களால் ஆனவளவும் கிஞ்சித்கரித்தன்றி நிற்க வொண்ணுதிறே ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுக்கும். இத்தை, யசோதைப்பிராட்டி மதிளரைத்துக் கண்டாளாகச்சொல்லித் தாலாட்டின ப்ரகாரத்தை, தாம் * மபர்வறமதி கல மருளப்பெற்றவ ராகையாலே தத்காலம்போலே ப்ரத்யக்ஷமாகக்கண்டு மிகவும் உகந்து அவனுடைய மேன்மைநீர்மையிலு மருளிச்செய்து தாலாட்டுகிறார்.

அ. முதற்பாட்டு. அண்டாதிபதியான ப்ரஹ்மா, இவனுடைய பருவத்துக்கு குணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மாணிக்கங்கட்டி வயிரமிடைகட்டி
ஆணிப்பொன்னுற்செய்த வண்ணச்சிறுத்தொட்டில்
பேணியுனக்குப் பிரமன் விடுதந்தான்
மாணிக்குறளனே தாலேலோ வையமளந்தானே தாலேலோ க.

பதவுரை.

மாணிக்கம்— (இரண்டருகும்) மாணிக்கத்தை
கட்டி—கட்டியும்
இடை— நடுவில்
வயிரம்— வயிரத்தை
கட்டி—கட்டியும்
ஆணி பொன்னில்-மாற்றுயர்ந்த பொன்னிலே
செய்த—செய்யப்பட்ட
வண்ணம்—அழகிய
சிறு தொட்டில்—சிறிய தொட்டிலில்
பிரமன்— ப்ரஹ்மாவானவன்
பேணி— உகந்து
உனக்கு— உனக்கு
விடுதந்தான் — அனுப்பினன்;
மாணி—ப்ரஹ்மசாரியாய்க்கொண்டு
குறளனே!—வாமநனானவனே!
தாலேலோ—‡தாலேலோ;
வையம்—உலகங்களை
அளந்தானே!—த்ரிவிக்ரமனுய் அளந்தவனே!
தாலேலோ—;

‡ தால் ஏல் ஓ. தால்—நாக்கு. ஏல் ஓ என்னுமிவை அசைச்சொற்கள். குழந்தைகளைத் தொட்டிலிலிட்டு பெண்கள் தாலை அசைத்து ஒலித்துச் சொல்லுதலே ‘தாலேலோ’ என்று வழங்குதல் மரபு.

மாணிக்கபித்யாதி. இரண்டருகும் மாணிக்கத்தையும் நடுவே வயிரத்தையும் பதகத் தொடர்பாகக் கொண்டு தூங்குபடக் கட்டி, " இதுக்குமேலே மாற்றில்லே " என்னுட்ப டியான பொன்னாலே சமைத்ததாகையாலே அழகியதாய்ப் பருவத்துக்குத் தகுதியாம்படி- நிற்பதாயிருந்துள்ள தோட்டியே. பேணிபித்யாதி. ஆதரித்து உனக்கு ப்ரஹ்மா வரவிட் டான். மாணிபித்யாதி. உன்னுடைமை பெறுகைக்காக இரப்பிலே தழும்பேறின ப்ர ஹ்மசாரியாய்ச் சென்று இரந்த வர்மராஜபியானவனே! தாலேலோ; இரப்புப்பெற்ற ஹர்ஷத் தாலே வளர்ந்து லோகத்தை யளந்த த்ரிவிக்ரமனானவனே! தாலேலோ. ... ... க

அ. இரண்டாம்பாட்டு. ப்ரஹ்மாவுக்காகாந்தரம் பரிகணிதனுப் ஈச்வராபிமானியான ருத்ரன் கிருபாகரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

ழ.—உடையார் கனமணியோ டொண்மாதளம்பூ
இடை விரவிக் கோத்த வெழிற்றெழ்கிலேடு
விடையேறு காபாலி ஈசன் விடுதந்தான்
உடையாயழேலழேல் தாலேலோ வுலகமளந்தானே தாலேலோ உ.

பதவுரை.

உடை அர்—திருவரைக்குப் பொருந்தின
கனமணி பொடி—பொன்மணியோடு
இடை—நடு நடுவே
விரவி—கலந்து
கோத்த—கோக்கப்பட்ட
எழில்—அழகியதான
தெழ்கிலேடு—¶இடைச்சுரிகையோடுகூட
ஒண்—அழகிய
மாதளம்பூ—மாதளம்பூக்கோவையான் அரை
வடத்தை
விடை ஏறு—ரிஷபவாஹநனும்
காபாலி—கபாலதாரியாய்
ஈசன்—ஸ்வவ்யூஹத்துக்கு நியாமகனான
ருத்ரன்
விடுதந்தான்—கொடுத்தநுப்பினான்;
உடையாய்!—எல்லாவற்றையு முடையவனே!
அழேழல்! அழேழல்!!—அழாதேகொள், அழாதே கொள்;
தாலேலோ—;
உலகம் அளந்தானே!—உலகங்களை அளந்த
ருளினவனே!
தாலேலோ—;

¶ இடைச்சுரிகை—இடையில் சொருகுகிறகத்தி.

வ்யா. உடையபித்யாதி. திருவரைக்குச் சேர்ந்திருப்பதான பொன்மணியோடு நடு நடுவே கலசிக்கோத்த அழகிய இடைச்சுரிகையோடும் கூடியிருந்துள்ள அழகிய மாதளம் பூக்கோவையான அரைவடத்தை. விடையபித்யாதி. ரிஷபவாஹநனும் கபால நிரூபகனும் ஸ்வமேகாஷ்டிக்கு நியந்தாவா யிருக்கிற ருத்ரன் வரவிட்டான். உடையாயபித்யாதி. ஒருவர் 'என்னது' என்று வரவிடாதபோதும் அவர்களோடு அவர்களுடைமையோடு வாசியற எல்லாவற்றையுமுடையவனே! அழாதேதகொள்! அழாதேதகொள்!! தாலேலோ. உலகமபித்யாதி. திருவுலகளந்தருளின வர்த்தாந்தத்தாலே உன்னுடைய ஸர்வ ஸ்வாமித்வத்தை அடிப்படுத்தி வைத்தவனே! தாலேலோ வென்று தாலாட்டினதா யிருக்கிறது. தாலாட்டாவது - நா வசைத்தல். ... ...* உ.

இந்திரன்முறு மேழிலுடைக் கிண்கிணி
தந்துவனைய்நின்றுன்றுலேலோ தாமரைக்கண்ணனே தாலேலோ. கூ.

பதவுரை.

தந்து—கொடாநின்று ஸமர்ப்பித்து
உவனைப் நின்றான்—*அதிரத விப்ரக்ஷ்டனைப் நின்றான்;
தாலேலோ—;
நாமரைக்கண்ணனே!—தாமரைபோன்ற திரு க்கண்களையுடையவனே!
தாலேலோ—;

---

* அதிரவிப்ரக்ஷ்டன்—ஸ்ரீபத்நிலும் தூரத் திலுமின்றியே மத்யஸ்தனேயிருக்குமவன்.

என்—எனக்கு
தம்பிரானுர்—ஸ்வாமியாய்
எழில்—அழகிய
திருமார்வற்கு—திருமார்வையுடையவனுப்
அழகிய சுந்தம்—அழகியநிறத்தையுடைய
தாமரைத் தாளற்கு—தாமரைப் பூபோன்ற திருவடிகளை யுடையவனுன
இந்திரன்தானும்—தேவேந்திரனும்
எழில் உடை—அழகை உடையதான
கிண்கிணி—கிண்கிணியை

வ்யா. என்னித்யாதி. என் தம்பிரானுர் எழில் திருமார்வற்கு. எழில் - அழகு. என் தம்பிரானுரென்கிறவிது - திருமார்பினழகுக்குத் தோற்றுச்சொன்ன வார்த்தை. சுந்தமித்யாதி. சிவப்பாலும் விகாஸாதிகளாலும் நிறமழகிய தாமரைப் பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளை யுடையவனுக்கு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய நிர்வாஹகனான முதன்மைமையை யுடைய இந்த்ரன் தானும், அழகை யுடைத்தான கிண்கிணியைக் கொடுவந்து ஸமர்ப்பித்து ஸ்வரைச்யம்தோற்ற அதிர விப்ரக்ஷ்டனுய் நின்றான், தாலேலோ. தாமரையிதழ்போலே. கிஞ்சித்கரித்தவர்களைக் குளிரக் கடாக்ஷிக்கும் தாமரைபோன்ற திருக்கண்களை யுடையவனே! தாலேலோ. ... ... *கூ.

அ. காலாட்பாட்டு. இந்த்ரனுக்குக் கீழாய், தனித்தனி ப்ரதாநரான தேவர்கள் ஸமூதாயமாக பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு—சங்கின் வலம்புரியுஞ் சேவடிக் கிண்கிணியும்
அங்கைச் சரிவளையு நாணு மரைத்தோடரும்
அங்கண் விசும்பிலமரர்கள் போத்தந்தார்
செங்கட் கருமுகிலே தாலேலோ தேவகிசிங்கமே தாலேலோ சு.

பதவுரை.

சங்கில்—சங்குகளில் சிறந்த
வலம் புரியும்— வலம்புரிச் சங்கமும்
சேவடி— செவ்வியதிருவடிகளில் சாத்தித் தகுந்த
கிண்கிணியும்—கிண்கிணியும்
அம் கை— அழகிய திருக்கைக்கு அலங் காரமான
சரி வளையும்— முன்கைவளைகளும், திருத் தோள்வளைகளும்
நாணும் — திருமார்வில் சாத்திதத்தக்க பொன் நாணும்

அரை நாண்— அரைநாணும்
(ஆகுபெயரினால்,)
அழகிய கண்— அழகியதாய் விசாலமான
விண்ணில்— விண்வர்காதி லோகங்களிலுள்ள
தேவர்கள்— தேவர்கள்
கொடுத்து தணுப்பினர்கள்,
சிவந்த கண்கள்— சிவந்த கண்களையும்

வழு இல்— குற்றம் அற்ற
கொடையான்— தானத்தையுடையனை
வபிச்சிராவணன்— வைச்ரவணன்
தொழுது— (இதைத் திருவுள்ளம்பற்றவேணு
மென்று) அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டு
உவனுப்— அதூரவிப்ரக்ர்ஷ்டனுப்
நின்றான்—; தாலேலோ—;
தா— பரிசுத்தமான

வ்யா. சங்குத்பாதி. சங்குகளில் வைத்துக்கொண்டு உத்க்ர்ஷ்டமாய் மங்களாவஹ மான வலம்புரியும், சிவந்த திருவடிகளிலே சாத்தத்தக்க சதங்கையையும். "சேவடிக் கிண் கிணி" யென்கையாலே, "கிண்கிணி" யென்று-பாதச்சதங்கையைச் சொல்லுகிறது. அங்கைச் சரித்பாதி. அழகிய திருக்கைக்கு ஆபரணமான முன்கைச்சரிகளும், திருத்தோள்வளை யும், திருவாழிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க காணும், அரைவடமும். அன்றிக்கே, அரைத் தொடர்ச்சாட்சேர்த்திபாலே, காணென்றது - அரைநாணாகவுமாம். அங்கணித்யாதி. அழ கியதாய் திருமுடைத்தான ஸ்வர்காதி லோகங்களில் தேவர்கள் வரவிட்டார்கள். சங்க ரித்பாதி. தாபரணமும் வேண்டாதபடி தானரை நூத்த காளமேகம்போலே சிவந்த திருக்கண்களோடே சேர்ந்த ச்யாமளமான வடிவையுடையவனே! தாலேலோ. தேவகியிற் யாதி. தேவகிப் பிராட்டிவயிற்றில் பிறப்பாலே ஸிஹ்மக்கன்றுபோலே யிருக்கிற செருக் கையுடையவனே! தாலேலோ. ... ... சு.

அ. இக்காம்பாட்டு. உத்தரதிக்பாலனும் உதாரனை வைச்ரவணன் இஞ்சித்தரித்த படியைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—எழிலார் திருமார்வுக்கேற்கு மிணையென்று
அழகிய வைம்படையு மாரமுங்கொண்டு
வழுவில் கொடையான் வபிச்சிராவணன்
தொழுதுவனுய் நின்றான் தாலேலோ தூமணிவண்ணனே தாலேலோ ஈ;

பதவுரை.

எழில் ஆர்— "அழகு விஞ்சியிருந்துள்ள
திருமார்வத்து— பிராட்டி உறையும் மார்
வில் சாத்துகைக்கு
இவை எற்கும்—இவை பொருந்தியிருக்கும்"
என்று— என்றெண்ணி
அழகிய— அழகியதான
ஐம்படையும்— பஞ்சாயுதமாகிற ஆபரணத்

வ்யா. எழுதித்யாதி. வெறும்புறந்திலை ஆலத்தி வழிக்கமேவண்மிட்படி அழகு மிக்கிருந்துள்ள திருமார்புக்குச் சேருமினை யென்று. அழகியவித்யாதி. அழகியதாயிருந்துள்ள ரூபலாவண்யமாகிற ஆபரணமும் *சோலமாமணியாபரணமும் கொண்டி. வழுவிலித்யாதி. கொடுத்துக் கொள்ளுதல், கொடுக்க முகித்தல்செய்கையாகிற குற்றமில்லாத கொடையையுடையவனை வைச்சவணன். அதனை, "அரா" என்னுமாபோலே, "வைச்சவணன்" என்றபடியே, வயிச்சிரவணனென்கிறது. தோழுதித்யாதி. இந்தை பங்கிகரிக்கமேவறுமென்று அஞ்ஜலிபண்ணிக்கொண்டி அநுராகவிபரவசனாய் நின்றான், தாலேலோ. தூமணியித்யாதி. நாபரணமும் மேலிட்டதபடி பரிப்பதற்கு நிலத்தம்போலே யிருக்கிற வடிவினையுடையவனே! தாலேலோ. ... ... ரு

அ. ஆறும்பாட்டி. பச்சிம திக்பாலனுய் லோகபாலபதியான வருணன் கிஞ்சித்கரித்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—ஓதக்கடலி லொளிமுத்திரையும்
சாதிப்பவளமுஞ் சந்தச் சரிவளையும்
மாதக்கவென்று வருணன் விடுதந்தான்
சோதிச் சுடர்முடியாய்! தாலேலோ சுந்தரத்தோளனே தாலேலோ. சு

பதவுரை.

ஓதம்— அலைபெரியபாதென்ற
கடலில்— லவணத்தில் உண்டாய்
ஒளி— ஒளியை உடையபதான
முத்தின்— முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட
ஆரமும்— ஹாரத்தையும்
சாதி— (நல்ல) ஜாதியிலுண்டான
பவளமும்— பவளவடத்தையும்
சந்தம்— அழகியதான
சரி— முன்னை வடிவுகளையும்
வளையும்— மேகான் வடிவுகளையும்
மாதக்க என்று— "விலையில் சிறந்ததாய்த் தகுதியாயிருந்துள்ளவை" என்று
வருணன்— வருணதேவனுனவன்
விடுதந்தான்— கொடுத்தனுப்பினன்
சோதி சுடர்—பிரகாசத்தையுடைத்தான
முடியாய்!— கிரீடத்தையுடையவனே!
தாலேலோ-;
சுந்தரத்தோளனே!— அழகிய தோள்களை
யுடையவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. ஓதமித்யாதி. நிரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தான கடலிலே யுண்டாய் ஒளியோடே கூடின முத்துக்களாலே சேர்க்கப்பட்ட ஹாரமும். அதுக்கு பரபாகமாம்படி ஆக்கனன்றிக்கே ஜாதியமான பவளப்படியும். சந்தச்சரிவளையும். திருக்கைக்குத் தகுதியாம்படி அழகியதாயிருந்துள்ள சரிகளையும் வளைகளையும். மாதக்கவித்யாதி. ஆதிராஜ்ய லோகமாய் மிக்க தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவனே! தாலேலோ. சுந்தரத்தோளித்யாதி. ஆபரணங்கள் மிகையாம்படி அழகிய திருத்தோள்களை யுடையவனே! தாலேலோ.

தேனூர் மலர்மேற் றிருமங்கை போத்தந்தாள்
கோனே! அழேலழேல் தாலேலோ குடந்தைக் கிடந்தானே! தாலேலோ. எ

பதவுரை.

தேன் ஊர்— தேன் நிறைந்துள்ள
மலர்மேல்—தெய்வமலர்மேலுறைகின்ற
திரு மங்கை—பெரிய பிராட்டியார்
கான் ஆர்— காட்டில் உண்டான
நறு துழாய்—மணம்மிக்க திருத்துழாயாலே
கை செய்த— கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின
கண்ணியும்— மாலையையும்
வான் ஆர்— ஆகாசம் முழுதும் நிறையும்படி
செழும்— செழுமைதங்கிய
சோலை— சோலைசெய்து நிற்கிற
கற்பகத்தின்— கற்பகப்பூவாலேசெய்த
வாசிகையும்— திருநெற்றிமாலையையும்
போத்தந்தாள்— கொடுத்து அனுப்பினாள்;
கோதில!— வைதெரியானவளே!
அழேல்! அழேல்!! – அழாதேகண்டாய்! அழாதேகண்!!,
தாலேலோ-;
குடந்தைக் கிடந்தானே!—திருக்குடந்தையில்
திருக்கண்வளர்ந்தருளினவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. காணரித்யாதி. தன் நிலத்திலே வளருகையாலே தலைமுழுத்து பரிமளத்தை மாயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே கைத்தொழில் தோன்றப்பண்ணின தண்ணந்துழாயையும். வானரித்யாதி. ஆகாசப்பரப்படங்கலும் நிறையும்படி அழகியதாய்த் தோற்ற செய்து நிற்கிற கற்பகப்பூவாலே செய்த திருநெற்றி மாலையும். தேனூரித்யாதி. தேன்பாயாநிற்க செந்தாமரை மலரின்மேலே நித்யவாஸம் செய்யா நிற்பளாய், (க) "பூவதிஷ்டிதகோரிணீ" என்னும் பருவத்தை யுடையளான பெரியபிராட்டியார் வரனிட்டாள். கோவேயரித்யாதி. எல்லாரும் இஞ்சித்தரிக்க வேண்டியபடி ஸர்வ சேஷியா யுள்ளவனே! அழாதேகண்டாய் அழாதேகண் தாலேலோ. குடந்தையரித்யாதி. அந்த மேன்மையைக் கொடுத்தட்டான நீர்மை தோன்றும் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தவனே! தாலேலோ. ... ... ஏ

அ. எட்டாம்பாட்டு. பெரிய பிராட்டியாருக்கு அநந்தரம் பரிகணிதகுணனான ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி வரனிட்ட உபலாலன விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கச்சோடு பொற்சுரிகைக் காம்பு காகவாள
உச்சிமணிச் சுட்டி யொண்டாளியைப் போற்று
அச்சுதனுக் கென்றவரியாள் போத்தந்தாள்
நச்சு முலையுண்டாய்! தாலேலோ நாராயண அழேல் தாலேலோ மு.

பதவுரை.

கச்சோடு—திரு அரைப்பரியட்டத்தின்மேல்
கட்டினதான கச்சோடே கூட
பொன்— ஸ்பர்சவேணியானது
சுரிகை— உடைவாளையும்
காம்பு— ¶ சிறுக்காட்டின் சேலையையும்
காகம்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

¶ சிறுக்காம்பன்சேலை- சிறிய இற்றுக்களை புடையவஸ்த்ரம்.

மலர்— ரத்தநிறமான பூவினையுடைய
சுட்டி— திருமாற்றியில் சாத்தும் சுட்டியையும்
ஓண் தார்— ஒள்ளிய தாரினையுடைத்தாய்
நிலை— ஓழுங்கான
பொன் பூ— பொற்பூவையும்

மோத்தாள்— வரஞ்சிட்டாள்
நச்சு முலை— விஷமேற்றின (பூதகையின் முலையை
உண்டாய்!— உண்டவனே!
காலிலேலோ-;
நாராயணா!; அழல்; காலிலேலோ-;

வ்யா. கச்சித்பாதி. திருவரையில் சாத்தின பரியட்டத்தின் மேலில கட்டுமதான கச்சோடே அதிலில சொருகத்தக்க அழகிய சுரிகையாகிற ஆயுதமும், திருவரைக்கு அது குணமாகச் சாத்தும் சிறுக்காப்பன் சேலையும், திருத்தோள்களுக்கு அலங்காரமான பொன் வளையும், திருமுடியிலில சாத்துகைக்கு ரத்நாலங்க்தமான சுட்டியும், ஒள்ளியதாரை யுடைத் தாய், திருமுடியிலில ஓழுங்குபடச் சாத்துகைக்கிடான பொற்பூவும். அச்சுதனித்யாதி. ஆச் ரிதனை ஓருகாலமும் ரக்ஷிவிடாதவனுக்கென்று ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி வரஞ்சிட்டாள். நச்சுமுலை யித்யாதி. பூதனா ரிஸ்நாம் பண்ணுகைக்கு அடியிட்டு, பூதகையை முடிக்கைக்காக அவளு டைய நஞ்சேற்றின முலையை யுண்டவனே! தாலேலோ. நாராயணுவித்யாதி. உபயவிபூதியி லுள்ளாரும் கிஞ்சித்கரிக்க வேண்டிட்டபடி உபயவிபூதி நாதத்வ ஸூசகமான நாராயணசப்த வாச்யனானவனே! அழாதே கொள் தாலேலோ. ... ... அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அவதாரகாலத்திலில ஒக்கப்பிறந்து இத்தலையைப் பேணிப் போன பாந்தவ விரோதத்தாலில கீழ்ச்சொன்னவர்க ளெல்லாரிலும் வ்யாவர்த்தையான தார்க்ஷை, தன்னுடைய ஸ்நேஹாதிசயகுணமாகப் பண்ணின கிஞ்சித்காரத்தைச் சொல்லுகிறது.

மு.—மெய் திமிரு ஞானப்பொடியோடு மஞ்சளும்
செய்ய தடங்கண்ணுக் கஞ்சனமுஞ் சிந்துரமும்
வெய்ய கலப்பாகிக் கொண்டு வளாய் நின்றுள்
அய்யா வழேலழேல் தாலேலோ வரங்கத்தணையானே! தாலேலோ கூ.

பதவுரை.

மெய்— திருமேனியிலில
திமிரும்— பரிமளத்துக்கு ஈடான
ஞாண்பிரபொடியோடு — கஸ்தூரி, கருப்பூரம், சந்தனம்முதலியஸுகந்தப்பொடியோடுகூட
மஞ்சளும்— மஞ்சள் பொடியையும்
செய்ய— சிவந்ததாய்
தடம்— விசாலமான
கண்ணுக்கு— கண்களில் சாத்துகைக்குத் தகுதியான
அஞ்சனமும்— மையையும்
சிந்துரமும்— ஸிந்துரத்தையும்

வெய்ய— வெவ்விய
கலி— ஆண்மாவின
பாகி— வாஹநமாகவுடையதுர்க்கையானவள்
கொண்டு— எடுத்துக்கொண்டு
உவளாய் நின்றுள்— அதாவிப்பக்ஷ்மடையாய் நின்றுள்,
அய்யா!— ஸ்வாமியானவனே!
ஆழல்! அழல்!!-, தாலேலோ-;
அரங்கத்து அணையானே— திரு அரங்கத்தில் அரவணையில் பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
தாலேலோ.

வ்யா. மெய்யித்யாதி. திருமேனியிலே மற்றிக்கைக் கிடான சந்தன கஸ்தூரி கர்ப்பூராதி ஸுகந்தத்வ்ய ஸமூதாய ரூர்ணத்தினாலே நிறம்பெறச் சாத்தத்தக்க மஞ்சள் பொடியும், சிவந்து புடை பரந்து நீண்ட திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்குத் தகுதியான அஞ்சனமும், திருநெற்றியில் அழகுபெறச் சாத்துகைக்குச் சிந்துரமும். வெய்யனித்யாதி. மெவ்வினதான கலையை வாகநமாகவுடைய தூங்கையானவள் கொண்டுவந்து அதுதனக்குப்பக்கலிலே நின்றாள். அய்யாவித்யாதி. ஸர்வஸ்வாமியானவனே அழாதே கொள் அழாதே கொள் தாமிலேலா. அரங்கத்தரசே யாதி. அந்தஸர்வஸ்வாமித்வத்தை நிர்வஹிக்கைக்கிடாகக் கோயிலில் திருவாலவணையிலே பள்ளிகொண்டருளினவனே! தாமிலேலா. அன்றிக்கே, வெய்ய கலைப்பாகி என்கிறது, வெட்மை - விருட்பத்துக்கு வாசகமானகையாலே ஸ்ப்ருஹணீயமான கலைகளை நாவிலே நின்று நடத்துகிற ஸரஸ்வதியைச் சொல்லுகிறதாய், அடியிலே எல்லாருக்கும் ப்ரதாநரைக் கொல்லப்பட்ட ப்ரஹ்மாவுக்கு ப்ரதாந மஹிஷியானவள் பண்ணின கிருஷிக்காரத்தைச் சொல்லுகிறமென்று வாக்யார்த்தமாக்கி, மேலடைய, அதுக்குச்சேர நிர்வஹிக்கவுமாம். ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வஞ்சனையால் வந்த பேய்ச்சி முலையுண்ட
அஞ்சனவண்ணனை யாச்சி தாலாட்டிய
செஞ்சொன் மறையவர் சேர்புதுவைப் பட்டன் சொல்
எஞ்சாமை வல்லவர்க்கில்லை யிடர்தானே மி.

பதவுரை.

வஞ்சனையால்வந்த — பேய்வடிவைமறைத்து, தாய்வடிவு கொண்டுவந்து
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலையை
உண்ட— அவள் முடியுமிடமும் உண்ட
அஞ்சனவண்ணனை—நிரதிசயமான உண்ட கண்ணன்
ஆய்ச்சி— தாயான யசோதை
தால் ஆட்டிய— தாலாட்டின
செஞ் சொல்— செவ்விய சொல்லை உடைய
மறையவர்—வேதத்தை நிருபாதமாக உடைய வர்கள்
சேர்— சேர்ந்துவர்த்திக்கிற
புதுவை—ரூரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்த
பட்டன் — ப்ரஹ்மரிஷிக்குத்தலைவரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த
சொல்— பாசுரங்களை
எஞ்சாமை— குறையுடையராய்
வல்லவர்க்கு— இதனல்லவர்களுக்கு
இடர்தான்— துன்பமானது
இல்லை— இல்லையாம்.

(எ - அரை.)

வ்யா. வஞ்சனையித்யாதி. "தாயாய்வந்தபேய்" என்கிறபடியே பேயான தன் வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக் கொண்டு வஞ்சித்து வந்த பூதனையுடைய முலையை, அவள் தாயாய்வந்தாற்போலே, தானும் பின்னையாய்க்கொண்டு, தாய்முலை யுண்ணுமாபோலே

வாசுனிச்சென்று சப்புத்தை. எஞ்சாமைபித்பது. லங்கேகாசமற அதிகரிக்கவல்லவர்களுக்கு
ஒரு துக்கமில்லை. ... ... ய.

பெரியதிருவடிகளின சரணம்.

அடிவரவு.—மாணி உடை என் சங்கின் எழி லோதக்
காருர் கச்சு மெய் வஞ்சின தன்.

———(*)———

ஆக - திருமொழி, க - த்து, பாட்டு-ச க.

அ. திழற்றி ருமொழியில் - யசோதைப் பிராட்டி அவனுடைய வாசனாதுரூன
மாக அழுகையை மாற்றிக் கண்வளரப்பண்ணுகைக்காகச் சாட்டிக்கொண்டு தாலாட்டின
ட்சகாரத்தை கத்பாவபுத்தராய்க்கொண்டு காழும் அப்படி அருளிச்செய்தார்; இனிமேல்,
தெகாட்டில் பாருவம்போய், கவழ்ந்து விளையாடத்தக்க பாருவமானபின்பு அவள்*தீனிலாழுற்
றஞ்சேபோத்து தவழ்ந்து புழுதியளைவது, சுத்தின யணழப்பதான ப்ரகாரத்தை, அவள்
அநுபவித்து அவனுக்குகப்பாகச்சுத்தின வாச்சொல்லித் தான்பலகாலும் அழைத்தப்ரகாரத்
யை, தாழும் அநுபவபூர்வகமாகப் பேசி யிணியராகிறார். பரமபதத்தில்(க)"சுவாது நாலுஸ்"
வன்கிறபடியே பெருமதிப்பனுப் ஒருவார்த்தை சொல்லக்கடவ னன்றிக்கே, தன்னோடொ
ப்க முகம்பார்த்து வார்த்தை சொல்லுகைக்கு ஒரு தத்வாந்தர மில்லாமையாலே அதாகரித்
திருக்குமவன், லீலாவிபூதியிலே ஸம்ஸாரி ஸம்பந்தமாகத் தன் இச்சையாலே இதர
ஸஜாதியனுப் வந்தவதரித்து அவதாரத்தின் மேப்பப்பாடு தோற்ற சேஷவாத்யவஸ்தைகளை
அடைந்து தத்தகவஸ்தாநுகுணமாகச்செய்த சேஷ்டிதாதிகளை அநுஸந்தித்தால் *மயர்வற
மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அவன் மேன்மையையும் நீர்மையையும் தெளிபக்கண்டவர்கள்
அதிலே வித்தராய் அநுபவிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே. மற்றுள்ள வாழ்வார்களையும்போ
லன்றிக்கே இவ்வவதாரவிஷயத்தில் அதிப்ரேமமாநிசயத்தாலே கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தா
நம் பண்ணி, இவ்வவதார ரஸமெல்லாம் அநுபவிப்பதாக இழிந்தவிவர் அவனுடைய பாலசே
ஷ்டிதங்களில் ஒன்றும் கழுவவிடாரிதே; ஆகையாலே, அவன் புழுதியளைவது சுத்தின
அழைப்பதான சேஷ்டிதங்களை தத்காலத்தில் யசோதைப் பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே
தாழும் அநுபவித்துப் பேசுகிறார்.

மூ.—தன்முகத்துச்சுட்டித் தூங்கத்தூங்கத் தவழ்ந்துபோய்
பொன்முகக் கிண்கிணியார்ப்பப் புழுதியளைகின்றான்
என் மகன் கோவிந்தன் கூத்தினை யிளமாமதீ !
நின்முகங் கண்ணுளவாகி னீயிங்கே நோக்கிப்போ: க.

(க) " சுவாத்யநாதரீ "

பதவுரை.

நன் நுதற்கு— நன் நுதற்கில் (லிலக்கு கின்று)

சுட்டி— சுட்டியானது

நுண்கதிர்த்திங்க— பலகாலும் அசைபுற்படி யாகவும்

பொன் முகம்— அழகிய முகத்தையுடைய

கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

ஆர்ப்ப— (கணகணவென்று) ஒலிக்குற்படி யாகவும்

தவழ்ந்து மேபாய்— தவழ்ந்து மேபாய்

புழுதி— மிகுதிப்பு முற்றாய

அணிகின்றான்— அணியாகின்றான்

என்மகன்— என்பிள்ளையான

கோவிந்தன்— கோவிந்தனுடைய

கூத்தினை— அழகிய சேஷ்டைகளை

மா— மிகவும்

இளப்— இளமை பொருந்திய

மதி!— சந்திரனே!

நின்முகட்— உன்முகத்தில்

கண்— கண்கள்

உளவுகில்— உன்மேடையானால்

நீ இங்கே கோக்கி மேபா— நீ இங்கே பார்த்து மேபா.

வ்யா. முதற்பாட்டு. தன்னித்பாதி. வெறுப்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கமிவன் மெய்யனான நன்றிருமுகத்திலே அழகுக்கு உடலாக ‡ காலிற்பதிகட்டின சுட்டியானது தவழுகைக்காகத் திருமுடியை காற்றுகையாலே பலகாலும் அசைபுற்படியாகவும் திருவவயிலே சாத்திக்கிடக்கிற அழகிய முகத்தை புடைத்தான கிண்கிணியானது ஒலிக்கும்படியாகவும் தவழ்ந்து மேபாய்ப் புழுதியணியாகின்றான். பொன்முகக் கிண்கிணியென்றது- சேவடிக்கிண்கிணியாகிற பாதச்சதங்கைபாகவுமாம். அதிலே தவழும்போது மிகவும் எப்திப்பது. என்மகனிந்யாதி. என்னுடைய பிள்ளையான கோவிந்தனுடைய, மஹாஹாரிசேஷ்டிதத்தை. இளமாமதீ. இத்தைதக்கண்டி கால் தாழ்ந்து நிற்கவென்படியிருக்க, அது செய்யாதே போகிற அதிமுக்தனை சந்திரனே. இளமாமதி யென்றது இளமைபால்மிக்க மதியென்றபடி. நின்முக மித்பாதி. உன்னுடைய முகத்தில் கண்ணுண்டாமாகில் கண்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும் படி நீ இங்கே பார்த்துப்போ. ... ... க

மூ.—என் சிறுக்குட்ட னெனைக்கோ ரின்னமு தெம்பிரான்
தன் சிறுக்கைகளாற் காட்டிக் காட்டி யழைக்கின்றான்
அஞ்சனவண்ணனுடைடாடலாட வுறுதியேல்
மஞ்சின் மறையாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா உ.

பதவுரை.

எனக்கு— எனக்கு

ஓர்— அதிவிநோபமாய்

இன் அழகு— மதுரமான அம்ருதப்பிரவாஹ வெறுப்

எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனான

என் சிறு குட்டன்— என் சிறுப்பிள்ளை

தன்— தன்னுடைய

சிறு கைகளால்— சிறிய கைகளால்

காட்டிக் காட்டி— பலகாலும் உன்னை யே காட்டி

அழைக்கின்றான்— அழைபாநின்றான்;

அஞ்சன வண்ணனுடை— கரிய வடிவை

ஆடல் ஆட—— விளையாடல் ஆட
உறுதியல்—— கருதினையாகில்
பா— வடிவாலும் குளிர்க்கியபாலும் உயர்ந்த

பரி!—— சந்தனை!
மகிழ்ந்து—— உகப்புடன்தாரம்
நியமை—— சிறப்பை இட்டனை.

வ்பா. இரண்டாம்பாட்டு. என்சிறுக்குட்டன். கண்ணனைப் பிரார்த்தனை. எனக் கோரின்னழுது. பாருவுக்காலும் சேனைத்துங்களாலும் அஞ்சிநியாயம் இனிகான அரசர்கும் போலே கனக்கு ரஸாவஹனனவன். எம்பிரான்! கனக்கு பூர்ணரூபத்தைக்காண்பித்தும், தன் சேனைத்துங்களை யெல்லாம் அநுபவிப்பித்தும், இப்படிப்பட்ட எல்லாப்பரியாயத்தாலும் கனக்கு உப காரகனவன். தன்னித்பாதி. தனக்குக்குதிரையான சிறுக்னகளாலே பலகாலும் உன்னை யே அனுபவிக்கின்றன். அந்தனமித்பாதி. கண்டவர்கள் கண்குளிருப்படி அந்தரம் போலே யிருக்கிற தேருக்கிரையுடையவனை விவசனத்தை விளையாடலாட வேண்டியபடியில். மந்தி னித்பாதி. பீஷ்மத்திலே சொன்ன மனோரதத்தை வடிவாலும் குளிர்த்தியாலும் உயர்ந்த சந்தனை! "கண்ணை பனைத்தம்பிரம்பிடுதேர்" என்று உபகரத்து ஆரம்பித்தும் கரி கடை யிட்டனை. ... ... உ

சூ.—சுற்றுமொளிவட்டஞ் சூழ்ந்து தோற்றரக்கெங்கும்
எத்தனை செப்பிலு மேன்மகன் முகமனோவ்வாய்
வித்தகன் கேசவனை ளுன்னை விளிக்கின்ற
கைத்தலகோளமே யட்டாலீ! கடிதோடிவா கூ.

பதவுரை.

அப்பலி!— சந்திரனை!
ஒளி— ஒளியை உடையை
வட்டம்— மண்டலமானது
சுற்றும்— சுற்றிலும்
சூழ்ந்து— சூழ்ந்து
கொற்றம்— எல்லாத்திசைகளிலும்
கேசரர்— ஜ்யோதிர்மண்டலத்தில்
பரந்து— வியாபித்து
எத்தனை செப்பிலும்— எல்லாம்செப்தாலும்
மன்மகன்.— என் குமாரனுடைய
முகம்— திருமுக மண்டலத்துக்கு

ஓப்பாய்— எல்லாவிதத்தாலும் தகுந்த
வண்ண மாட்டாய்;
வித்தகன்— ஆச்சர்யப்பட்டடத்தக்கவனும்
கேசவன்— திருக்கேசமுடையவனும்
வாழ்தல்— எழுந்து குளிரிருக்குமவன்
உன்னை— உன்னை
விளிக்கின்ற— உயர்ந்து அழைக்கின்று
கைதலம்— திருக்கைத்தலமானது
கோளமாம— கோளமாதபோலே
கடிது— மிகவும் விரைவாக
ஓடிவா— வந்திடுவாய்.

வ்பா. மூன்றாம்பாட்டு. சுற்றுரித்பாதி. ஒளியை யுடைத்தான மண்டலமானது அதிசயமாய்க்கொண்டு சுற்றும் சூழ்ந்து அதனங்கமாய்க்கொண்டு எங்கும் தேஜஸ்ஸாலே வியாப்தமாய் எல்லாம் செய்தாலும். என்மகனித்பாதி. என்மகனுடைய ஸௌந்தர்யமாய் ஜ்யோதிர்மண்டலமான முகத்துக்கு (க)ளைதாலைத்ச மாகமாட்டாய். வித்தகனித்பாதி. அழகா லும் குணசேஷ்டிதங்களாலும் விஸ்மயநீயனாய்த்தாமரைகளான உள்ளோடுகளை யுடைத்தா

மு.—சக்கரக்கையன் றடங்கன்முதன் மலரடிதீத்து
ஒக்கலேமேலிருந்துன்னையே சுட்டிக்காட்டுங்கான்
தக்கறிதியேற் சந்திரா! சலஞ் செய்யாதே
மக்கட்பேறுதா மலடனல்லையேல் வாகண்டாய் சு.

பதவுரை.

சந்திரா— சந்திரனே!
சக்கரம்— நீ நாவாழி ஆழ்வானை
கையன்— நீ நுங்கையில் நெல் கொண்டவன்
முடம்— சுழற்சனிச் சாத்தானை
கண்ணுறல்— நீ நுங்கட்கையால்
பலசிறந்து— பலப்பரீக்ஷை
ஒக்கலேமேல் இருந்து— என் இடுப்பில்
இருந்துகொண்டு
உன்னை பெ— உன்னை பெ

சுட்டிக் காட்டுங்கான்!— குறித்துக் காட்டா
நிற்குங் கான்!;
தக்கறிதி— உனக்குத்தகுதியானதை
அறிதியேல்— உணருவாயாகில்
சலஞ் செய்யாதே— வெறுப்புச்செய்யாதே
[சலம்-கபடம்.]
மக்கள் பேறுதா— பிள்ளைகளைப் பெறுத
லை— வந்தாகாத
அல்லை யல்— அல்லாமற் போனாயாகில்
வா கண்டாய்!— வந்து நில் கிடாய்!.

வ்யா. காலம்பாட்டி. சக்கரக்கையன். *கருநுமிடம் பொருந் திருவாழியைக் கையில் நெல் உடையவன். நீ நாவாழிதாழ்ந்தால் உன்னை சிஷிக்கைக்கிடான பரிகரமுடையவனென்னுங்க. தடங்கணிதியாதி. இடமகன்றதான திருக்கண்களாலே உன்னைவிட்டு நீ நிதாற்று மலசிறந்து. ஒக்கலேமேலிருந்து. என் இடைய மருங்கிலே யிருந்து. உன்னைவிதியாதி. சிலரிருன்றில் கண்ணழியாதே உன்னையே குறித்துக்காட்டா நிற்குங்காண். தக்கறிதியேல். உனக்குத்தகுதியானதை அறிதியாகில். சந்திரா சலஞ்செய்யாதே. எல்லார்க்கும் ஆஹ்லாதகரனு யிருக்கிறு நீ இவனுக்கு வெறுப்புச் செய்யாதே. மக்களிதியாதி. பிள்ளை கள் பெறுத வந்தனைல்லையாகில் வந்துகொண்டு நில் கிடாய். ... ... சு

மு.—அழகிய வாயிலமுதவூறற்றெளிவுற
மழலைமுற்றுத விளஞ் சோல்லாலுன்னைக் கூவுகின்றுன்
குழகன்சிர்தரன் கூவக்கூவ நீபோதியேல்
புழையிலவாகாதே நின்செவி புகர்மாமதி. ரு.

பதவுரை.

புகர்— நீதனஸ்ஸையும்
மா— பெருந்தன்மையையுமுடைய
மதி!— சந்திரனே!
அழகிய— அழகான
வாயில்— திருப்பவளத்திலே

ஊறல்— ஊறுநின்றுள்ள
அமுதம்— ஜலமாகிற அம்ருதத்தைப்போலே
தெளிவு உறு— உருத்தெரியாததாய்
மழலை— மழலைத் தன்மைக்கு உள்ள
முற்றுத— முற்றுதலு மில்லாதிருக்கிற

கூவுகின்றான்— அழைபாகின்றான்;
குழகன்— எல்லாரோடும் கலந்திருப்பவ
னும்
சிரீதரன்— பிராட்டியைத் திருமார்விலே
தரியாகின்றவனுமான இவன்
நின் செவி— உன்காதுகள்
புனை இல— துளை இல்லாதவையாக
ஆகாதே!— ஆகாதோ?.
[ஆகவே ஆகுமென்று கருத்து.]

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அழகியவித்யாதி. அழகிய திருப்பவளத்திலே ஊறுநின்ற ஜலமாகிற அம்ருதத்தோடுகூடி உருத்தரியாதகாய் மழலைத்தனத்துக்குள்ள முற்றுதல் தானு மின்றிக்கேயிருக்கிற இளஞ்செல்லாலே உன்னையழைபாநின்றான். குழகன். கொடுத்தார் கொடுத்தார் முலைகளெல்லாமுண்டி, எடுத்தாரெடுத்தாரோடெல்லாம் பொருந்தியிருக்கும் கலப்புடையவன். சிரீதரன். தீர்ச்சொன்ன நிர்மைக்கு எதிர்த்தட்டான மேன்மையையுடையவன். ஸ்ரீதரத்வம் ஸர்வாதிகத்வ ஸூசகமிறே. கூவக்கூவ நீபோதியேல். ஒருகால் போலே பலகாலும் அழைபாநிற்க, கேளாதாரைப்போலே நீபோவுதியாகில். புனைபித்யாதி. உன்னுடைய செவி துளையிலவாகாதோ. புனை-ஸ்வரம். உன்னுடைய ச்ரவணேந்த்ரியத்துக்கு ப்ரதியோஜகமில்லையாகாதோவென்னை. புகர் மா மதீ!. உன்னுடைய தேஜஸ்ஸுக்கும் பெருமைக்கும் போருமோ இது. ... ... * நி.

மூ.—தண்டொடு சக்கரஞ்சார்ங்கமேந்துந் தடக்கையன்
கண்டுயில்கொள்ளக் கருதிக்கொட்டாவி கொள்கின்றான்
உண்டமுலைப் பாலருகண்டாயுறங்கா விடில்
விண்டலரின் மன்னிய மாமதீ! விரைந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

விண்தனில்— ஆகாசத்தில்
மன்னிய— பொருந்திய
மா மதீ!— வடிவில்பெருமைதங்கியசந்த்ரனே!
தண்டொடு— (“கௌமோதகி”) என்னும்
கதையோடு
சக்கரம்— திரு ஆழியையும்
சார்ங்கம்—(“ஸ்ரீசார்ங்கம்” என்கிற) தநுஸ்
ஸையும்
ஏந்தும்— தரியாநின்ற
தடம்— விசாலமான
கையன்— கைகளையுடைய இவன்
கண்துயில் கொள்ள— திருக்கண்வளர்ந்தரு
ளுவதாக
கருதி— நினைத்து
கொட்டாவி கொள்கின்றான் — கொட்டாவி
விடாநின்றான்,
உறங்காவிடில்— கண்வளராமற்போலில்
உண்ட— அமுதுசெய்த
முலை பால்— முலைப்பாலானது
அரு கண்டாய்— ஜரிக்கமாட்டாது கிடாய்;
(ஆகையால், நீ,)
விரைந்து— த்வரையாக
ஓடி வா—ஓடிவா.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. தண்டிதயாதி. கதையும் திருவாழியும் ஸ்ரீசார்ங்கமும் மற்றவிரண்டுக்கும் உபலக்ஷணம். ஏந்தும் தடக்கையன். இவற்றை, பூவேந்திருப்போலே ஸர்வகாலமும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் இடமுடைத்தான திருக்கைகளையுடையவன். இவை

னென்னை. கண்டுயிலித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுவதாக நினைத்து, அதற்கு ஸரிசகமாகக் கொட்டாவி கொள்ளாநின்றான். உண்டவித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளா தொழியில், அமுது செய்தமுலைப்பால் ஜரியாது கிடாய். ஆனபின்பு விண்டனில் மன்னியமாமதீ விரைந்தோடிவா. உச்சஸ்தலத்திலே வர்த்தியாநிற்பானுப் வடிவிற் பெருமைபையுடைபனு யிருக்கிற சந்த்ரனே! உன்னுடைய உயர்த்திக்கும் பக்வதைக்குமீடாக ஸத்வரூப்க்கொண்டி ஓடிவா. கூ.

மூ.—பாலகனென்று பரிபவஞ்செய்யேற் பண்டொருநாள்
ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்
மேலெழப்பாய்ந்து பிடித்துக்கொள்ளும் வெகுளுமேல்
மாலைமதியாதே மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா.

பதவுரை.

மா மதீ!—பெருந்தன்மை தங்கிய சந்த்ரனே!
பாலகன் என்று— 'இவன் சிறுப்பிள்ளை' என்று நினைத்து
பரிபவம்— திரஸ்காரத்தை
செய்யேல்— செய்யாதிருக்கொள்;
பண்டு ஒருநாள்— முன்பொருகாலத்திலே
ஆலின் இலை— ஆலந்தளிரிலே
வளர்ந்த— திருக்கண்வளர்ந்த
சிறுக்கன் அவன் — சிறுப்பிள்ளையானவன்
இவன்— இவன்காண்;
வெகுளும் வல்— (இவன்) சீறினை ஞகில்
[வெகுட்சி—கோபம்]
மேல் எழ பாய்ந்து — மேலிலழக் குதித்து
பிடித்துக்கொள்ளும்— (உள்ளப்) பிடித்துக்
கொள்வான்;
(அதைபால்)
மாலே— இப்படி பெரியனைவன்விஷயத்தில்
மதிபாதே — சிறியன் என்று அலக்ஷ்யஞ்
செய்யாமல்
மகிழ்ந்து— ("இவன் நம்மை அனுக்கம்பிபற்
றினான்" என்னும்) உகப்பை
உடையனுப்க்கொண்டு
ஓடிவா.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பாலகனித்யாதி. இவன் சிறுப்பிள்ளையன்றோவென்று பரிபவத்தைப்பார்த்துக் குறைய நினைக்கையாகிற பரிபவத்தைப் பண்ணுதேகொள். பண்டொருவித்யாதி. முன்பொருகாலத்திலே ஜகத்ரக்ஷையடைபத் திருவயிற்றிலே வைத்து, ஒரு பலனை ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த சிறுப்பிள்ளையானவன் இவன் காண். அந்த அகடிதகடநா ஸமர்த்தயமெல்லா முடையவனென்கை. மேலெழவித்யாதி. இவன் சீறுமாகில் மேலே எழக் குதித்து உன்னைப்பிடித்துக்கொள்ளும். மாலேயித்யாதி. ஆனபின்பு இப்படி பெரியனை வனைச் சிறியனென்று பரிச்சேதியாதே, பெருமையையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கீடாக 'இவன் நம்மை ஆதரித்து அணைக்கப்பிபற்றினோம்' என்னும் உகப்புத்தோற்ற ஓடிவா.

மூ:—சிறியனென்றெண்ணிளஞ்சிங்கத்தை யிகழேற் கண்டாய்
சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி யிடைச்சென்று கேள்
சிறுமைப் பிழைகொள்ளி னீயுமுன்றேவைக்குரியை காண்
நிறைமதி! நெடுமால் விரைந்துன்னைக் கூவுகின்றான். அ.

பிழை கொள்ளில்—அபராதம்" என்று நினைத்
தாயாலுல்

(அப்போது,)

நீயும்— நீயும்
உன் தேவைக்கு—அவன் விஷயத்தில் தாஸ்ய
த்துக்கு.
உரிமை காண்— தகுந்தவ னுவாய்;
நெடு மால்— ஸர்வாதிகனான இவன்
விரைந்து— த்வரித்து
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாகின்றான்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறியனித்யாதி. பால ஸிற்மம்போலே செருக்கையும் தீர்யத்தையும் முடையபுயிருக்கிற என்னுடைய பிள்ளையை, பருவத்தைப் பார்த்துச் சிறுப்பி ளை யென்று அநாதரியாதே கிடாய். சிறுமையித்யாதி. இவனுடைய பால்யத்தினுடைய தேசஷத்தை வாமனருப்ச் சென்று, தன்னை வசிகரித்து " மூவடி " என்று இரந்து இரண் டடியாலே ஜகத்தையடைய வளந்து ஓரடிக்குத் தன்னைச் சிறையிலே வைக்கப்பட்ட மஹா லி பக்கலிலே சென்று கேட்டுக்கொள். சிறுமையித்யாதி. இப்படி யிருக்கிறவன் விஷயத் தில் சிறுமையை நினைத்தவிது நமக்கு அபராதமென்று புத்திபண்ணுவதியாகில், அப்போது யும் அவன் திறத்தில் அடிமைக்கு ப்ராப்தன் காண். நிறையித்யாதி. பரிபூர்ணனான சந் ரமனே! ஸர்வாதிகனான வவன், பெரிய த்வரையோடே உன்னை யழையா நின்றான்; ஆன ன்பு பூர்த்திக்கிடாக ஓடிவாவென்று கருத்து. ... ... அ.

மூ.—தாழியில் வெண்ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய
பேழைவயிற் றெம்பிரான் கண்டாயுன்னைக் கூவுகின்றான்
ஆழிகொண்டுன்னை யெறியுமையுற வில்லைகாண்
வாழவுறுதியேன் மாமதீ! மகிழ்ந்தோடிவா. கூ.

பதவுரை.

மா மதி!— பெருமையுடைய சந்த்ரனே!
தாழியில்— தாழியிலே சேர்த்திருந்த
வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
விஸ்தர்தமான
கை ஆர— கை நிறையும்படி
விழுங்கிய— அள்ளி முழுதுசெய்த
பேழை— விசாலமாய் பருத்த
வயிறு— திருவயிற்றையுடையனும்
எம் பிரான் கண்டாய்— எங்கள் குலத்துக்கு
உபகாரகனாயிருக்கிறவன்காண்
உன்னை— உன்னை
கூவுகின்றான்— அழையாநின்றான்;
(அழைக்கச்செய்தேயும் நீ வாதிருந்
தால் உன் தலையை அறுங்கைக்காக)
உன்னை— உன்மேல்
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு

எறியும்— எறிவான்;
பிறரை— இதில் ஒருஸம்சயம்
இல்லகான்— இல்லைகான்;
வாழ உறுதி ஏல்— நீ ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தாயாகில்
மகிழ்ந்து— ப்ரீதனுய்க்கொண்டு
ஓடிவா— ஓடிவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாழியித்யாதி. தாழியிலே சேர்த்திருக்கிற வெண்ணெயை அபிநிவேசாதிசயத்தாலே பருவத்துக்குத்தக்க ஸைபன்மிரு வெண்ணெயைக் கண்டவாறே விஸ்தர்தமான கைகளிறையும்படி அள்ளி அமுதுசெய்க. பேழையித்யாதி. உள்ளுப்புக்க த்ரவ்ய கௌரவத்தாலே விசைத்துப் பெருத்திருக்கிற நிருவயிற்றையுடையனுப் எங்கள்குலத்துக்கு உபகாரகனுயிருக்கிறவன்கான் உன்னை யசோதா பிராட்டி யழைக்கிறதுமென்னை. ஆழியித்யாதி. அவ் வெண்ணெய்த்தாறியை எட்டாதபடி வைக்கில் கல்லெக்மகாண்டு ஏறிந்து உடைக்குமாப்போலே, நீயும் வாராதிருந்தால் உன்னை யபேக்ஷிக்கிறதுமென்னை. வாழ்வித்யாதி. அப்படி அவன் க்ஷோபத்துக்கு விஷயமாய் முடிந்து போகாதே ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தாயாகில், பெருமைபையுடைய சந்த்ரனே! உன் பெருமைக்கேடாம்படி ப்ரீதனுய் ஓடிவா. ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மைத்தடங்கண்ணி யசோதை தன்மகனுக்கிவை
ஒத்தனசொல்லி புரைத்தமாற்ற மொளி புத்தூர்
வித்தகன் விட்டுசித்தன் விரித்ததமிழிவை
எத்தனையுஞ் சொல்லவல்லவர்க் கிடரில்லையே.

பதவுரை.

மை— கறுப்பு
தட கண்ணி— பெரிய கண்களை உடையளான
அசோதை — யசோதையானவள்
தன் மகனுக்கு—தன் புத்ரனை இவனுக்கு
ஒத்தன— நிறமுதலியவைகளுக்கும் சொல்லுக்கும் சேர்ந்தவையான
இவை சொல்லி—இவற்றைச் சொல்லி
உரைத்த — சந்த்ரனை நோக்கிச்சொன்ன
மாற்றம் — பாசுரத்தை
ஒளி — தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
புத்தூர்—ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் அவதரித்தவராய்
வித்தகன் — மஹாஜ்ஞானியான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்து அருளிச்செய்த
தமிழ்— த்ராவிடபாஷா ரூபமான
இவை— இப்பாசுரங்கள் பத்தையும்
எத்தனையும்— மிகுதியும் ஒருபடியாக
சொல்ல வல்லவர்க்கு — ஓதவல்லவர்களுக்கு
இடர்— துக்கம்
இல்லை— ஒன்றுமில்லை.

இவனுடைய திருமேனியின் நிறம் ஊறி, அத்காலைமத்து, இவன் பக்கல் ஸ்நேஹத்தாலே விசஸிதமான கண்ணோயுடையவை யென்னுதல். தன்னித்பாதி. தன்னுடைய புத்ரனை விபவத்துக்கு நிவஹிக்கும் சொல்லுக்குப் சேர்ந்தவையாயிருக்கிற இவற்றைச்சொல்லி மெய்ம்மையும் வன்மையும் தோன்றுப்படியாகச் சக்ரவர்த்திக்குறித்துச் சொன்ன பாசுரத்தை. ஒளிபிக்யாதி. நிலமிதிதாதின ஜ்ஞாநப்ரபாவங்களோடு விரோதிக்கும் தேஜஸ்ஸை யுடைத்தான ஸ்ரீவில்லி புத்தூரில் மங்களாசாஸந ஸமர்த்தரான பெரியாழ்வார் விஸ்தரித்த தாரளிச்செய்ததாய் த்ராவிடோபமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸ்மர்தவ்யமாகுடி சொல்ல வல்லவர்களுக்கு துக்கமென்பது ஒன்றுமில்லை. ... ... க0.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு. தன் என் சுற்றுச் சக்கரம் அழகிய தண்டு

பாலகன் சிறியன் தாழ் மை உய்ய.

---(*)---

ஆக - திருமொழி, ச - க்ரு, பாட்டு-நிக.

அ. கிழிந்நிருமொழியிலே, அவன் நிலாமுற்றத்திலே யிருந்து புழுதியளைவது, அப்புழியை யழைப்பதானபடியை, யசோதைப்பிராட்டி, தானதுவனித்து, அவைதன்னைச் சந்த்ரனைப் பார்த்துச்சொல்லி, இவனுடை விளையாடலேவண்டி யிருந்தாயாகில் விளைத்துவா வென்று பலமிறத்துக்களாலும் அவனையழைத்த ப்ரகாரத்தை, தாமும்மேலே, பிற்காலமா யிருக்கச்செய்தே தத்காலம்போலே அநுபவத்துக்கிடாக அவன் சேஷ்டிதத்தை யநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனிமேல் அவனுடைய பருவத்துக்கிடாக அவன் சேஷ்டையாகிறது காணலே வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, அவனைப் பலபடியாகப் புகழ்ந்து "எனக்கு ஒருகால் சேஷ்டை யுடலே வேணும்" என்று பலகாலும் அபேக்ஷித்து அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அவளநுபவித்த படியைத், தாமும் தத்காலம்போலே அநுபவித்து, அவள் பேசினபோலே பேசி இனிய சாகிறார்.

அவனை ஸ்நேஹபூர்வகமாகச் சேஷ்டை யாடலேவேணுமென்று பலகாலும் பிரார்த்திக்கிறதும் அந்த சேஷ்டிதாநுபவம் பண்ணுகிறதுமே அவளோடு இவர்க்கு ஸாம்யம். * மபர் வரமதிநலம் பெற்றவராகையாலே அவன்படிகளடங்கலும் ப்ரகாசிக்கையாலே தர்ம்மபத்தாலே அவதாராந்தர சேஷ்டிதங்களையும் இவ்வவதாரத்தன்னில் உத்தரகாலசேஷ்டித விசேஷங்களையும் பரத்வாதிகளிலுண்டானபடிகளையும், உகந்தருளின நிலங்களில் நிலையால் தோற்றுகிற குணவிசேஷங்களையு மெல்லாம் தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே இவ்வனுபவத்துக்

பங்கயனணையனத்தஞ்சனமேனியனே!
செய்யவணின்னகலஞ் சேமமெனக்கருதிச்
செல்வபோலி மகரக்காது திகழ்ந்திலக
ஐய! எனக்கோருகாலாடுகெ செங்கீரை
யாயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே.

பதவுரை.

நின் அகலம்— உன் திருமார்பான தும்
சேமம் என— க்ஷேமத்தை உண்டாக்குமாக நீ
னைத்தும் கண்டது
கருதி— நினைத்து
செல்வ போலி— ஐச்வர்ய ஸம்ருத்திக்குறி
குறிப்பான
மகரம்— திருமகரக் குண்டலமான ஆபரண
காது— திருக்காதுகளானவை
திகழ்ந்து இலக— மிகவும் விளங்க
ஐய!— ஐயனே!
எனக்கு— எனக்கு
ஒருகால்— ஒருவிசை
செங்கீரை ஆடுக— $ செங்கீரை ஆடியருள
வேணுமென்று
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு பண்டமுய்
போர்— யுத்தோத்ஸாஹமான
ஏறே!— சிஷபம்போலே செருக்கி இருக்
கிறவனே!
ஆடுக! ஆடுக!— ஆடியருளவேணும் ஆடி
யருள!!-

$ செங்கீரை— தாய்மார் முதலானோர் பிள்ளை
களைத் தாங்களே அசைத்து ஆடுவிப்பதொரு கர்த்தவ்ய
விசேஷம்.

உய்ய— ஆச்ரயிக்கும் உஜ்ஜீவிக்கைக்காக
உலகு— உலகங்களை
மண்டு— நிலைநின்று [உண்டாக்கி]
உண்ட— பின்பு அவற்றை உள்ளே வைத்து
ரக்ஷித்த
பனி வாய்!— அழகிய வாயிற்றை உடைய
வனே!
பல வாழி உழி தோறு— பல கல்பங்கள்தோ
றும்
தன்னில் இல அதன்மேல் — ஒரு ஆலிலையின்
மேலே
பைய— மெள்ள [அவ்வாலிலை அசையாத
படி]
உலகு துயில் கொண்ட — லோகங்களை
பண்ணியருளின
பரம் பரனே!— பரனுக்கெல்லாம் பரனா
யிருக்குபவனே!
பங்கயம்— தாமரைமலரை ஒத்ததாய்
நின்— நின்னுடைய
நயனம்— திருக்கண்களை உடையவனே
அஞ்சனம்— மைபோன்ற
மேனியனே!— திருமேனியை உடையவனே!
செப்பவன்— செந்தாமரைபிற் பிறந்த பிரா
டிக்கு வாஸஸ்தானமான

வ்யா. முதற்பாட்டு. உய்யவித்யாதி. கரண களேபர விநாசமாய் (க) போகமோக்ஷ
சாம்ராஜ்யக் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டித்து,
பின்பு அவாந்தரப்ரளயம்வர, அதில் அழியாதபடி உள்ளேவைத்து ரக்ஷிக்கின அழகிய திருவா

(க) மோக்ஷசாம்ராஜ்யம்.

அசைபாதபடி மென்னி மோகநிந்தை பண்ணின பாதத்தாலுமென. பங்கயம்தியாதி. அந்த ஸ்வஸ்மாத்பாதஸ்வரூபமாய் விகாஸாதிகளால் தாமரையைய ஒருமோலியாகச் சொல்லலாம் படியாய், அவ்வளவன்றிக்கே நீண்டிருக்கிற திருக்கண்களோ யுபமாடயனுப், அதுக்கு பாபாக மாய் அஞ்சனம்போலே யிருக்கிற திருமேனியாயபுடையபனை. செய்பவன்தியாதி. பெரிய பிராட்டியாருக்கு வாஸஸ்தானமான உன்னுடைய திருமார்வானது இந்த ர்த்தத்தால் அசையாத ரக்ஷணையபுடைத்தாகவேணுமென்று நினைத்துக்கொண்டு ஐச்வர்யஸஹர்த்துக்கு ஸரூபகமான திருமகளக்குழுகமளாடி கூடின திருத்துழாயானையை உஜ்ஜீவலமாய்க்கொள் வென்று விளங்க. ஐயவித்யாதி. ஐயனே! என்பாருட்டாக ஒருகால் சென்கிலையாடி. பருவமே ணுமட். ஆயர்களித்யாதி. ஆயர்களுக்கு என்னுடையபலமெல்லாம் நீயட்படி. பன்பருப், அத்தாலே யுத்தீதாத்மகமான நிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே! ஆடியருளவேணும் ஆடியருள வேணும். சென்கிலையாவது- தாய்மார் முதலாயோர், பின்னைகளைத்தாங்களே அழைத்துக்கொண்டு போருர்த்த விசேஷத்தட். ... ... க.

மூ.—கோளரிபின்னுருவம்கொண்ட வுணனுடலங்
குருதிகுழம்பியெழக் கூருகிராற்குடைவாய்!
மீளவவன்மகனை மெய்ம்மைகொளக்கருதி
மேலையமரர் பதிமிக்கு வெகுண்டுவரக்
காளநன்மேகமனைய ¶கல்லொடுகார்பொழியக்
கருதிவரைக்குடையாக் காலிகள் காப்பவனே!
ஆளவெனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. உ.

பதவுரை.

கோள் அரியின்— மிடுக்கை உடைய நரசிங்
கத்தின்
உருவம் கொண்டு— வேஷத்தை தரித்துக்
கொண்டு
அவுணன்— ஹிரண்யாஸுரனுடைய
உடலம்— சரீரமானது
குருதி— ரக்தம்
குழம்பி எழ— குழம்பிக் கிளருமபடியாக
வும்
மீள— மறுபடியும்
அவன்— அவ்வஸுரன்
மகனை— தன்புத்ரனை ப்ரஹ்லாதனை
மெய்ம்மைகொள—'ஸத்யவாதி'என்று நினைக்
கும் படியாகவும்
கருதி— திருவுள்ளம்பற்றி
கூர் உகிரால்— கூர்மையான நகங்களாலே
குடைவாய்!— (அவ்வஸுரன் உடலைத்)
கிழித்தவனே!,
மேலை— மேன்மை தங்கிய
அமரர்பதி— தேவேந்த்ரனென்
மிக்கு வெகுண்டு வர — மிகவும் கோபித்து
வந்த வளவிலே
காளம்— கறுத்த
நல்— (ஸ்வாமிநியமித்தகார்யத்தை நிறை
வேற்றுகைக்குடலான) நன்மையை உடைய
மேகம் அனைய— மேகங்களானவை
கல்லொடு— கல்லோடுகூடின
கார் பொழிய— வர்ஷத்தைத் சொரிய

¶ "கல்லோடு கால்பொழிய" என்றும் பாடம்.

எனக்கு முனடிதான அருளிச்செய்த
கதை) கிணைந்து

வனை— அந்த கௌவர்குலத்தலைவன்

குடையா— குடையாகக்கொண்டி

காலிகள்— படைக்களை

வ்யா. திண்டாப்பாட்டி. கோளரியி னுருவம்கொண்டு. தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதமற்ற அவர்க்கு நிலைக்கைக்காக மிருக்கையாட்டத்தான நரஸிம்ஹமிவஷத்தை பரிக்ரஹித்துக் கொண்டி. அவுண னிரண்யாதி. பாபிஷ்டனென றிரண்யாஸுரனுடைய வதல புஜபலங்களாலுண்டான செருக்கால மிடையறவலைத்து சரீரமான தது மதத்தங்குழம்பிக் கினருப்படியாகவும், (க) " வலவழுக்காவூரி " என்று சொன்ன வார்த்தையைப் பொய்யென்று, * இங்கில்லை யென்று தான் * அனந்திட்ட தூணனந்தட்டின அவன் மநஸ்ஸா புரிந்து ஸ்வ புத்ரனைவஸ்ன " ஸத்யவாதி " என்று கொள்ளுப்படியாகவும் திருவுள்ளம்பற்றி ஆயுதம் எடுக்கமலவான்ஸ்ரத நுகொண்டி முழுக்கூர்மையான திருவுகிர்களாலே ஸ்ஸ்ரியமார்பு உள்ள ஈன்றிக் குடைந்தவனி. மீளலிவன்றது - " இல்லை " என்ற மநஸ்ஸா புரிந்தென்றபடி. மெய்ம்மைதானவிவன்றது-மெய்ப்பட்டமையையுடையவனை நினைத்தவென்றபடி. மேலபித்யாதி. ஐச்வர்யத்தாலும் ஆயுஸ்ஸாலும் இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டிலும் மேலாயிருக்கிற தேவர்களுக்கெல்லா மதிபதியான இந்த்ரன் " எனக்கிட்ட சோற்றை புண்டவனுர்? " என்று பகியாலே மிகவும் கோபித்துவர, கடலை வறளாக்கப் பருகுகையாலே கறுத்து, ஸ்வாமிசொன்ன கார்யம் செய்கையாகிற நன்மையையுமுடைய மேகங்களானவை, பெருங்காற்றோடே கல்வர்ஷமாகவர்ஷிக்க. அன்றிக்கே, " கார் " என்று பாடமானபோது - கல்லோடுகூட வர்ஷத்தைச் சொரியவென்று பொருளாகக்கடவது. கருதியபித்யாதி. " இம்மலையே உங்களுக்கு ரக்ஷகம், இச்சோற்றை இதற்கு இடுங்கோள் " என்று அடியில் அருளிச்செய்ததை நினைத்து அம்மலைதன்னையே குடையாகக்கொண்டி பசுக்களை ரக்ஷித்தவனி. " இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷித்த " என்றதி, " காலிகள் காப்பவனி " என்றது - ரக்ஷியவர்க்கத்தில் ப்ரதானம் இவையென்று தோற்றுகைக்காக. பண்களின உபகாரமறிவதும் இவையேயிறே. ஆள. இப்படிரக்ஷித்த ஆண்மையையுடையவனி! என்னுதல்; என்னுடைய ஆபேக்ஷிதம்செய்து என்னையாளும்படியாக வென்னுதல். எனக்கித்யாதி. எனக்காக ஒருகால் செங்கீரையாடியருளவேணுமென்கிறது. ஆயர்களித்யாதி. பூர்வவத். ... ... உ.

மூ.—நம்முடை நாயகனே! நான்மறையின் பொருளே!
நாபியுணற்கமல நான்முகனுக் கொருகால்
தம்மனையானவனே! தரணி தலமுழுதுந்
தாரகையின்னுலகுந்தடவி யதன்புறமும்
விம்மவளர்ந்தவனே! வேழமு மேழ்விடையும்
விரவியவேலைதனுள் வென்றுவருமவனே!
அம்ம! எனக்கொருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள் போரேறே! ஆடுகவாடுகவே. ரு.

(க) " ஸர்வத்ராஸ்தி. "

கற்முடை— கல்லுடைய

காடகமின!— காடரே!

கால் மறையின்— சதுர் வேதங்களின்

பொருளின!— பொருளாயிருப்பவரே!

காபி உள்— திருநாபியுள்ளுண்டான

கல் காலம்— கல்நாடமலையிலில் பிறந்த

கால் முகனுக்கு— சதுர்முகப்ரஹ்மாவுக்கு

ஓருகால்— வேதத்தைப் பறிகொடுத்த

காலத்தில்

தம்மன்ன வூனவமின!— தாய்போலே பரிவு

னவமின!

தாமரி தலம் முழுதும்— பூதலம் அடங்

கலும்

தாரகையின் உலகும்— நக்ஷத்ரலோகமும்

தடவி— திரு அடிகளால் ஸ்பர்சித்து

அதன்புறமும்— அதற்குப் புறம்பாய் உள்ள

தேசமெங்கும்

விம்ம— பரிபூர்ணமாம்படி

வளர்ந்தவமின!— த்ரிவிக்ரமனாய் வளர்ந்த

வமின!

வேழமும்— "குவலயாபீடம்" என்னும்

யானையும்

ஏழ் விடையும்— ஏழுரிஷபங்களும்

விரவிய— ஹிம்ஸிப்பதாக உன்மேலே வந்து

கலந்த

வேலுகளுள்— ஸமயத்திலே

யென்று— அவற்றை ஜயித்து

வருடவமின!— வந்தவரே!

அம்ம!— ஸ்வாமியே!

எனக்கொருகால்இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. நம்முடை நாயகனே. எங்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. நான்மறையின்பொருளே. ரக்ஷிக்கப்பட்ட தேவதைகளுக்கும் ப்ரதாந ப்ரதிபாத்யனானவனே. (க) "ஸ்வஸ்ய ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஸ்திதி ப்ரளய ஹேதவே" என்றுணர்க. நாபியுளித்யாதி. திரு நாபியிலே உத்பந்நமாய் விலக்ஷணமாயிருந்துள்ள தாமரைப்பூ பிரப்பிடமாகவுடைய சதுர் முகனுக்கு ஓருகாலத்திலே தாய்போலே பரிவனானவனே. தம்மன- தாய். மதுகைடபர்கள் கையிலே வேதத்தைப்பறிகொடுத்து, (உ) "ஏஷ ப்ரஹ்மா ஸ்ருஜதே ஏஷ விஷ்ணுர் ஏஷ ருத்ரோ விநாசயதே" என்று அவன் 'தண்ணீழ்த்தேன், தடமீழ்த்தேன்' என்று க்ஷேபிக்கப்பட, அவற்றை மீட்டுக்கொடுத்து ரக்ஷித்தபடியாலே "ஓருகால் தம்மனையானவனே" என்கிறது. தாணிதலமித்யாதி. பூதலமடங்கலும் நக்ஷத்ரலோகமும் நிலாத்தென்றல்போலே திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, அதற்குப்புறம்பாய்ள்ள தேசமெங்குமொக்கப் பரிபூர்ணமாம்படி வளர்ந்தவனே. இத்தால்-ஆச்ரிதரான இந்த்ரனுடைய அபேக்ஷித ஸம்ரக்ஷணம் தலைக்கட்டுகைக்காகச்செய்த வ்யாபாரம் சொல்லிற்று. வேழமுமித்யாதி. குவலயாபீடமும் ஸப்தரிஷபங்களும் கலிதனாக உன்மேலே வந்து கலசினவனவிலே அவற்றை ஜயித்தருளுமவனே. வேழத்தையும் ரிஷபத்தையும் ஜயித்தது (க) பிற்காலத்திலே யாதொருக்ஷத்ரியனும் செய்கையும், எக்காலத்திற்போலே பரிவனாய்செய்தது, விரோதிநிரஸநத்தில் தலைவனாகை. இத்தால் பூர்வமதுரையில் பெண்களுக்கும் நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் ப்ரியகரனாம்படிசெய்த வ்யாபாரங்கள் சொல்லப்பட்டன. அம்ம- ஸ்வாமீ. எனக்கித்யாதி. பூர்வவத். ... ... க.

மூ.—வானவர்தாமகிழ வன்சகடமுருள
வஞ்சமுலைப்பேயி னெஞ்சமதுண்டவனே!
கானகவல்விளவின் காயுதிரக்கருதிக்

ஆனால்! என்னுடைய கண்மணியே! நீ
ஆயர்கள் போரேறே! யாதுகவாதுகவே. க

பதவுரை.

வானவர்நாடர்— தேவர்கள்
மகிழ— ப்ரீதி அடையும்படியாகவும்
வல்சகடம்— வலிவுள்ள சகடாஸுரன்
உருள— உருளும்படியாகவும்
வஞ்சப்— வஞ்சனையை உடைய
பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலைமேலிருந்த
நஞ்சு— விஷத்தை
அழுது— அட்டமாக
உண்டவனே!— அமுதுசெய்தவனே!
கானகம்— காட்டுக்குள்ள
வல்— பலிஷ்டமான
விளவின்— விளாவின் [விளாமரம்]
காய்— காய்களானவை
உதிர— உதிரும்படியாக
கருதி— நினைத்து
கன்று— கன்றாக

ஆ— அந்த தேநுகாஸுரன்
கொண்டு— கையில் கொண்டு
எறியுண்— எறிந்தவுடனே
கருநிறம்— கறுத்த நிறத்தையுடைய
என் கன்றே!— என்னுடைய கன்றுபோன்றவனே!
தேநுகவபுடம்— தேநுகாஸுரனுடைய
முரணும்— முரண்பாட்டையும்
தின் திறல்— ப்ரபலமான வலியையும் உடையவனே!
வெம்— கொடியவனை
கயன்— கயாஸுரனுடைய
மன்பவர்தாட்— மன்றுசெய்யும் பிரமர்களின்
முயங்கிய— பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட
மடிய— பரிஷ்கரிக்கப்பட்டபடியாக
செருக்— யுத்தத்திலே
அரி— பகைக்கையுடையவனே! [பகைவர்களை அழிப்பவனே!]
செல்வனே!— செல்வனே!
ஆயர்!— ஆயர்பாலனே!
என்னுடைய தேவனே! [ரக்ஷகனே!]

வ்யா. காலாட்பாட்டி. வானவர்நாடர்தி. பூபார நிவாரணத்தாலாக அமர்ந்திருந்து அவதரிப்பித்த தேவர்கள், பருவம் நிரம்புவதற்குமுன்னே தொடங்கி ஆஸுரப்ரக்ருதியான நிலையைக்கண்டு ப்ரீதராம்படியாக, அவர்களவிட்டமாய்க்கொன்று, தன்னையநுபவிக்கும் விடத்திலே கலியவந்த ப்ரபலமான சகடத்தை, முன்னிலையை தாழ்த்துத் தீர்க்கதிர்த்த நிலையை மேலே கட்டழித்து சிதறியுருளப்பண்ணி, மேற்றாய்ப்போல் வஞ்சித்தநாள் தேய்த்தியுண்ட முலையில் அந்தக் கொடிதான நெஞ்சை ப்ராணனோடேகமாக உண்டவனே. "கற்றுக்கறவைகள் டவனே" என்று பாடமானபோது- நஞ்சை அழுதாக வுண்டவனே என்றுமாம். மேலெல்லாம் கடவது. (க) "ஸுதருதஜிஷ்ணுஸ்ரீரு ராஸுரிய ஸீஜ்ஜுஷ்டுமேயீ" என்னுங்கடையுந்தோறும் கானகமித்யாதி. காட்டில் கன்றுகள் மேய்க்கப்போன விடத்திலே விளாவான வடிவையெடுத்து கன்றான வடிவைக்கொண்டும் சிலவஸுரர்கள் கண்ணை நலிவதாகவந்து நிற்க, அவற்றிலே ஒன்றையிட்டு ஒன்றையெறிந்து இரண்டையும் முடித்தபடியைச் சொல்லுகிறது. காட்டிலே நிற்கிற வலிய விளாவினுடைய காய்களானவை யுதிரும்படியாகக்கருதி, கன்றானவை கைக்கொண்டு எறிந்து கறுத்த நிறத்தையுடைய என்னுடைய கன்றுப் நின்றவனே. இந்

(க) "ஸுதருதஜிஷ்ணுஸ்ரீரு ராஸுரிய ஸீஜ்ஜுஷ்டுமேயீ"

பின காரியமான அம்மாணைச்சொல்லு. [அம்மாணைச்சொல்லு-அசைதரவாகியான சொல்லு.] தேனுகனிக்யாதி. (க)மிகநலமுறை அஸுரனும், மூராஸுரனும், நின்னிதான திறலையுடையரைப் அதிக்ரூரனும்மாயிருக்கிற நரகாஸுரனும் என்று சொல்லப்படுகிறவர்கள் தாங்களடையநசித்துப் போம்படியாக யுத்தத்திலே முடுகிச்சென்ற ஆணையானவனே. ஆணைபோல் என்னிதி, ஆனையென்றது- (உ) முற்றுவமை. ... ... * ச.

மூ.—மத்தளவெந் தயிரும் வார்குழனன்மடவார்
வைத்தனநெய் களவால் வாரிவிழுங்கியொருங்
கோத்தவிணைமருத முன்னியவந்தவரை
யூருகரத்திணைடு முந்திய வெந்திறலோய்!
முத்தினிளமுறுவன் முற்றவருவத்தன்முன்
முன்னமுகத்தணியார் மொய்குழல்களிலைய
அத்த! எனக்கொரு காலாடுகசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. ரு.

பதவுரை.

ஊருகரத்திணைடு— துடைகளாலும் கைகளாலும்
உந்திய—இரண்டுபக்கத்திலும் சரிந்துவிழும்படி தள்ளின
வெம் திறலோய்!— வெவ்விய வலிவையுடையவனே!
அத்த!— அப்பனே!
முத்து— திரு முத்துக்கள் தோன்றுமப்படி [முத்து - பல்]
இன்— இனியதான
இள முறுவல் — மந்தஸ்மிதமானது
முற்ற— பூர்ணமாக
வருவதன்முன்— வருவதற்குமுன்னே
முன்னம் முகத்து— முன் முகத்திலே
அணி ஆர்— அழகு மிகுந்ததாய்
மொய்— நெருங்கி இராநின்ற
குழல்கள்—திருக்குழல்களானவை [குழல் - கேசம்.]
அலைய— தாழ்ந்து அசையும்படி

வார் குழல் — நீண்ட மயிர்முடியை உடையராய்
கல் மடவார்— கன்னமையையும் மடப்பத்தையும் உடையர்ான ஸ்த்ரீகள்
வைத்தன— சேமித்து வைத்தவையாய்
மத்து— மத்தாலே
ஆர்வமும் — ஆர்வத்தினாலே
தயிரும்— தயிரையும்
நெய்— வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யையும்
களவால்— க்ர்த்ரிமத்தாலே
வாரி— கைகளால் அள்ளி
விழுங்கி— வயிறுர உண்டு
உன்னிய — உன்னை ஹிம்ஸிக்கவேணுமென்னும் நினைவை யுடையராய்
ஒருங்கு— ஒருபடிப்பட
ஒத்த— மனம் ஒத்தவர்களாய்
இணைமருதம்—இரட்டை மருதமரமாய்க்கொண்டு
வந்தவரை— வந்து நின்ற அஸுரர்களை

எனக்கிதியாதி பூர்வவத்.

(க) யெந்நாள். (உ) முற்றுவமையாவது- பூர்ணோபமை.

...ன. மத்தளவும்தயிரும்- நெய்யும் களவால் வாரிவிழுங்கி. மத்தாலே அளவிக்கடைகுற்
போக்படமான தயிரும், முன்புகடைந்த வெண்ணெய் உருக்கின நெய்யும், வைத்தவர்கள் அறி
யாதபடி க்ருத்ரிமத்தாலே அபஹரிவசாநுகுணமாக வாரி யமுதுசெய்து. உன்னிய-ஒருங்கோ
த்த விணைமருதம்- வந்தவரை. உன்ன நவிபமேவனுரென்னும் நிஷ்ணையுடையராய் அநுஸ்
டித வொருபடிப்பட நெஞ்சு ஒத்துள்ளவர்களாய் ஸ்வமேவஷம் தெரியாதபடி. இரட்டை பரு
காய்ந்து நின்ற வஸுரர்களை. ஊருவித்யாதி. நடுவிலை தவழ்ந்து போகையாலே திருத்தா
டைகளாலும் திருக்கைகளாலும் இரண்டருகும் சரிந்தளிபூர்படி. தன்னிற்பொகட்ட காய
திறலே யுடையவனே. முத்தித்யாதி. திருமுத்துக்கள் தோன்றுகிறபடி. இளிதான மருங்கு
மிநமானது பூர்ணமாக வருவதற்குமுன்னே, முன்முகத்திலே அழகுமிக்குச் சொரிந்தநல்ல
திருக்குழல்களானவை "வந்துன்பவளவாய்மொய்ப்ப" என்கிறபடியே திருப்பவளத்தை
யணைக்கும்படி தாழ்ந்தலையும்படியாக. அணி- அழகு. மொய்- செறிவு. அத்த-அப்பனே. ரு.

மூ.—காயமலர்நிறவா! கருமுகில்போலுருவா!
கானகமாமடுவிற் காளியனுச்சியிலே
தூயநடம்பயிலுஞ் சுந்தரவென்சிறுவா!
துங்கமதக்கரியின் கொம்புபறித்தவனே!
ஆயமறிந்து பொருவானேதிர் வந்தமல்லே
யந்தரமின்றியழித்தாடிய தாளிணையாய்!
ஆய! எனக்கோருகாலாடுக செங்கீரை
ஆயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. சு.

பதவுரை.

காய மலர் — காயாம்பூப்போன்ற
நிறவா!— நிறத்தை உடையவனே!
கருமுகில்போல் — நீலமேகம்போன்ற
உருவா!— வடிவை உடையவனே!
கானகம்— காட்டிலே
மாமடுவில்— பெரியமடுவிலுள்ள
காளியன்— காளியனுடைய
உச்சியிலே— தலையிலே
நடம— மநோஹரமான
நடம்— கூத்தாடுதலை
பயிலும்— செய்த
சுந்தர— அழகையுடைய
என் சிறுவா!— என் பிள்ளையானவனே!
செங்கண்— அழகியகண்களையுடைய
மதகரி— மதத்தை உடைத்தான
கரியின்— குவலயாபீடமென்னும் பெயரையுடைய
கொம்பு— கொம்புகளை [தந்தங்களை]
பறித்தவனே!— களையாகப் பிடுங்கினவனே!
ஆயம் அறிந்து— மல்லயுத்தம் செய்யும் வகையை
அறிந்து
பொருவான்— யுத்தம் செய்பவர்களாக
எதிர்வந்த— எதிர்த்துவந்த
மல்லே— மல்லர்களை
அந்தரம் இன்றி— உனக்கொரு அடையாமற்
பல்லாயுதபடி
அழித்து— நிவர்த்தனம் செய்து
ஆடிய— "இன்னம் வருவார் உண்டோ?"
என்று கம்பீரமாய் ஸஞ்சரித்த
தாள் இணையாய்!— திருவடிகளை உடையவனே!
ஆய!— ஆயனே!

வ்யா. அரசர்பாட்டி. காயசித்பாதி. "காயா" என்கிற இச்சை "காய" கன்று நுங்கிக்கிடக்கிறது. செய்ப்படாதும் மாலைப்தாலும் காயாம்பூப்போலே யிருக்கிற நிறத்தை யுடையவனே. கருமுகிற்பாதி. இருட்கியாதும் குளிர்த்தியாலும் கானமேகம்போ லிருக்கிற வடிவை யுடையவனே. காளகபித்பாதி. காட்டிடத்திலே பெரியபடிவிலுள்ளே கிடந்தகாளியனை அலைத்துக்கிளப்பி, க்ரோதத்தாலே விஸ்தீர்ணமான அவன் சிரஸ்ஸிலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபமாகையாலே அழகியதாயிருந்துள்ள ரத்நத்தை வெருங்கச்சூட்டி அழுகையை யுடைய காளிங்கீயர்களனே. சுத்தரப்ர அழகு. திருவன்ப பிள்ளை. துங்கபித்பாதி. பெரிய முயற்சியை யுடைத்தாய் (க) மநுஷ்யதாவின ஸுலபரான்டத்திலுள்ளவை பெரும்பாலும் அசாயசூரர்களாய் பிரிந்திருக்கிறவனே. ஆயபித்பாதி. மல்லபாரும் கூறுபிரிந்து பெரும்ஸுலுகாக வந்திருக்கையாலே, அவர்களுக்கு விபாடபரிச்சேதத்துக்கு இடமறுப்பது. சேர்த்தாளாகவென்று முடிப்பெரும்பாலும் பிரிந்து, 'இன்னாம் வருஷாருஷ்டோ' என்று பரார்த்தமாக்கி. ஸந்தர்ப்பித்த ஸ்ரீகுவலயாபீடத்தை யுடையவனே. அதன்பிக்கே, அந்தரங்கமான- அபிப்படாய், உனக்கேதாரு அபாயமில்லை கடியது. அவர்களை அழிந்து வென்கிறதாகையாலாம். ஆய- ஆயதன. ... ... கூ.

மூ.—நுப்புடையாயர் கடுந்சொல் வழுவாதோருகாற்
றாயகருங்குழனற் றோகைமபிலனைய
நப்பினைதன்றிறமா நல்வினையேழவிய
நல்லதிறலுடைய நாதனுமானவனே!
தப்பினைபிள்ளைகளைத் தனிமுசோதிபுகத்
தனியொருதேர் கடவித் தாயொடு கூட்டியபானை
அப்பு! எனக்கொருகா லாடுகசெங்கீரை
யாயர்கள்போரேறே யாடுகவாடுகவே. எ.

பதவுரை.

நப்பினை தன்—நப்பினைப்பிராட்டியினுடைய
திறமா—குணத்தை
நல்வினை—நல்ல புண்ணியத்தினால்
ஏழவிய—அடிமைகொண்ட
நல்ல திறல் உடைய—சிறந்த பராக்கிரமத்தை
உடையனும்
நாதனுமானவனே!—அவ்விளைஞர்களுக்கு
ஸ்வாமியாயிருப்பவனே!
நப்பினை—கோகுலத்திற்பிறந்த
பிள்ளைகளை—ஸ்ரீகிருஷ்ணனை
தனி—தனிமையையுடைய
ஒரு தேர்—ஒப்பற்ற தேரை
கடவி—செலுத்தி
தாயொடு—தாயான தேவகியோடு
கூட்டிய—சேர்த்த
அப்பு—அழகையுடைய
செங்கீரை—இளஞ்சிங்கம்போன்ற
ஆயர்கள் போர் ஏறே—இடைச்சாதியிற்பிறந்த
ஆண்பிள்ளைகளுக்குள்ளே
ஆடுக ஆடுக—விளையாடுவாயாக
நுப்பு உடை—நெருங்கிய
ஆயர்—இடைச்சாதியிலுள்ள
சொல்—வார்த்தைகளை
வழுவாதோர்—மீறாதவர்களான
ஆய—ஆயர்களுடைய
குழல்—குழலோசையை
கேட்டு—கேட்டு
அழகிய—அழகிய
கரு குழல்—கரிய நிறமுள்ள மயிர்ப் பரப்பை
யுடையவனாய்
கல் தோள்—கல்லைப்போன்ற தோள்களையுடைய
மயில் அனைய—மயில்போன்ற சாயலையுடைய

தன— தன்னுடைய

மிருதீசாதி — நிலதிருதீநதீஜாருபமான பரமபதநத்திலை

யுக— சென்றுபட்டியாக

தனி— தனிமை

ஒரு— ஒப்பற்ற

தீதர்— தீதனை

கடவி— நடத்தி

(அங்குநின்றும் பிள்ளைகளைக் கொணர்ந்து)

காமியாம்— காமியாது

கூட்டிய— கூட்டின

என்அப்பட!— என்அப்பனே!

எனக்கித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஸமுச்சயாட்டி. துப்திக்யாதி. துப்பு - பிடிக்கு. இத்தால் ஏறுதழுவவல்ல ஸாமர்த்தியத்தைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, ரிஷபங்களின் வன்மையும் இவன் மென்மையும் பாராதே இவற்றைத் தழுவலே ஸுமமென்ற நெஞ்சுரமாதல். இப்படி யிருந்துள்ள இடையர் தங்களுடைய வசநத்தைதத்தப்பாதே ஒரு காலவிசேஷத்திலே. தூயனித்யாதி. அழகிய தாய்க் கதுத்திருந்துள்ள குழலை யுடையளாய்ப், அத்தாலே நன்றான தோகைமயில்போலே யிருக்கிற சாயலையுடைய நற்பின்னைப்பிராட்டி தேறதுவர்க. இவ்வளவே சேரலாமாகில், "ஊர் சொல்லிற்றுச்செய்தாலும் நல்லது" என்றிறே ஆயர்கள் தம் சொல்வழுவாதொழிந்தது. நல் விடைபித்யாதி. கொடிதான ரிஷபங்கள் எழும் விளக்குப்பிணம்போலே அவியும்படியர்க, நன்றான மிடுக்கை யுடையனாய், அத்தாலே இடையரும் "எங்கள்குலநாதன்" என்று கொண்டாடும்படி அவர்களுக்கு நாதனுமான்வனே. நல்லிடை யென்றது- "நல்லபாம்பு" என்னுமாபோலே க்ரௌர்யத்தைப்பற்றி. துப்பினவித்யாதி. ப்ரஸவஸமநந்தரம் மாதாவான்வள் காண்பதற்குமுன்னே கைத்துப்பிப்போன வைதிக புத்ரர்களை "தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே தனக்கு அஸாதாரணமாய் நிரவதிகதேதீஜாருபமான பரமபதத்திலே செல்லும்படியாகத், தனியே அத்விதீயமான் தேரைநடத்தி, அத்தை ப்ரக்ருதி மண்டலத்தளவிலே நிறுத்தி, தாமின அருகேகசென்றபுக்கு அங்குநின்றும் கொடுபோந்து, மாதாவானவள் "என் பிள்ளைகள்" என்று உச்சி மோந்து எடுக்கும்படி அவளோடுகூட்டினவனைப், ஆச்ரிதர் கார் யம்செய்து அவ்வழியாலிடம் எனக்கு உபகாரகனானவனே. ... ... ம.

மூ.—உன்னையுமொக்கலையிற் கொண்டுதமின்மருவி
யுன்னெடுதங்கள் கருத்தாயின செய்துவரும்
கன்னியரும்மகிழக் கண்டவர் கண்குளிரக்
கற்றவர்தெற்றிவரப் பெற்றவெனக்கருளி
மன்னுகுறுங்குடியாய்! வெள்ளறையாய்! மதிள்சூழ்
சோலைமலைக்கரசே! கண்ணபுரத்தமுதே!
என்னவலங்களைவாயாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. அ.

பதவுரை.

மன்னு— ப்ரளயத்திலும் தப்பியாக

வெள்ளறையாய்!— திருவெள்ளறையிலே

அழுத்து!— அடர்த்தமைந்த

வலி!

கல்— கல் லுடைய

அவலம்— துன்பத்தை

நீக்குமவனே!— நீக்குமவனே!

உண்ணாடுட்— (மனமாகிய) உள்ளே

யும்

நெஞ்சிலார்— இரக்கமிலாதவர்

சொல்லு— சொற்களாகிய

தண் இல்— தண்ணிய அகங்களில்லாத

மருவி— சேர்ந்து

உள்ளுறு— உள்ளீரற

நங்கள்— நங்களுடைய

கண்டவர்— பார்த்தவர் களுடைய

கண்— கண்களானவை

குளிர— குளிருமாறு படியாக

கற்றவர்—நாலுகால் சிறுமிக்கக் கற்றவர்கள்

நெறி நின்றவர— பின்னோக்களின் சென்ற நெறியில் நின்றவர

படற்கு— உள்ளமகிழ்வதற்கு

எனக்கு— என்விஷயத்தில்

அருளி— கிருபைபண்ணி

சென்னி சூடுக;

வரு உலகுட்— ஸமஸ்தலோகங்களுக்கும்

உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே!

ஆதிக ஆதிக.

வ்யா. எட்டாமட்டாட்டி. உன்னையுமித்யாதி. லௌகிகர்யாதிகளாலே சுற்றிக்கிடந்த காடவுறாரியான வுன்னையும் மருங்கிலே எடுத்துக்கொண்டி நங்கள் கிட்டுறங்களிலே சேர்த்து. 'இதென்னையருளைதான், இவன் மருங்கிலேயிருக்க இவர்கள் நங்கள் கிட்டுறங்களைநின்று சேரானடியென்!' என்று கருதாது. உன்னித்யாதி. சுற்றத்தாரான வுன்கீழ்மே நங்கள் நிஷ்டைக் குத்தக்கடியே பரிமாறி, மீளவும் கொண்டுவாராநின்றுகொண்டு பாலகரானவர்களுடைய இச்சேஷ்டி நத்தைக்கண்டி உகக்குமம்படியாக. இத்தால்- தனியிடத்திலே யெனவைகாவல்சுற்றத்தாரோடே பரிமாறுமவன், மாதர்ஸந்நிதியில் இப்படி சைசவாவஸ்தாநுரூபசேஷ்டிதங்களாலே அவர்கள் உகப்பரென்று கருதாது. கண்டவர் கண்களென்று கருதாது. ஸ்நேஹமடமாக, இச்சேஷ்டிதங்களைக் காண்டவர்கள் கண்கள் இளநீர்க்குழம்பிட்டாற்போலே குளிரும்படியாக. கற்றவர் தேற்றினவர. காலுசப்தம் தொடர்க்கற்றவர்கள், உன்னுடைய பாலசேஷ்டிதங்களைநின்று சொல்லுகிற பின்னோக்களிகள் தெளிந்தவர. பெற்றவனைக்குருளி. உன்னாப்பிள்ளையாகப் பெற்றவனைக்கு ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணி. இது மேலே அன்வயிக்கக்கடவது. மன்னுதுறங்குடியாய். (க)" ந ஷ்டா வபதி லாதயீ " என்கிறபடியே ப்ரளயத்துக்குமழியாத திருக்குறுங்குடியிலே வர்த்திக்கிறவனே. வெள்ளறையாய். அவ்வளவன்றிக்கே, திருவெள்ளறையிலேயும் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனே. மதிள்சூழ் சோலைமலைக்கரசே. அணைகட்டிபோரும்படியான மதிளாலே சூழப்பட்ட திருமலைக்கு ராஜாவாய்க்கொண்டு ஸரஸ்ஸுகளிலிருந்து நின்றவனே. கண்ணபுரத்தமுதே. ஸர்வஜ்ஞ சேர்க்யமாம்படி திருக்கண்ணபுரத்திலே நிற்கிற அம்ருதமே. என் அவலம்களைவாய். என்னுடைய அவத்யத்தைத்தீர்க்குமவனே. அதாவது- எனக்கு பவ்யனுப் நான்சொன்னபடி செய்கையாலே நீ அநியாம்யனானேபோது நான்படும் க்லேசத்தைத் தீர்க்குமவனே யென்கை.

(க) " ந ட்லாயபதி ஸாகரே "

ஆகிசெங்கீரை. இப்படி யிருக்கிற சிலைத்திணையாய், பாருள்ளவை யெல்லாம். எழுலகித்தாதி. ஸ்ரீ ஸ்ரீ கோகர்ணஞ்சுற்றும் ஸ்வாமிபாளைதென! அப்படிப்பாருள்ளவை யெல்லாமென்கை. "டன்னு குழுங்குடியாய்" என்றுதொடங்கி "ஸ்ரீ ஸ்ரீவல்லபனுக்கு" என்று ஸ்ரீவிளாதித்து, "உன்னைப்பிரமாக்கலியில்" என்று முதலாக்கி - பிறப்பிலனக்கருளி - ஆதிசெங்கீரை என்று அருள்படம். ... ... அ.

மூ.—பாலொடுகெய்துயிரோண் சாந்தொடுசெண்பகமும்
டங்கயநல்ல சருப்பூரமு நாறிவரக்
கோலநறும்பவளாச் செந்துவர்வாயினிடைக்
கோமளவெள்ளி முளைப்போல் சிலபல்லிலக
நிலதிற்றழுகாரைம்படையின் நடுவே
நின்கனிவாயமுதற்று முறிந்நுவிழ
வெறுமறைப் பொருளேபாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. கூ.

பதவுரை.

பாலொடு— பாலோடே கூட
நெய்— நெய்யும்
தயிர்— தயிரும்
(ஆகியஇந்நான்கு பலகால் ஆதரிசனையாலும்)
ஒண் சாந்தினொடு— அழகியசாந்தோடே
செண்பகமும்— செண்பகம்முதலிய மலர் களும்
(ஆகியஇவற்றைப் பலகால் சாத்துதையாலும்)
பங்கயம்— தாமரையும்
நல்ல— உத்தமமான
கருப்பூரமும்— கர்ப்பூரமுமாகிய இவை
நாறிவர— கமழ்ந்துபரிமளிக்க
சோலை— அழகிய
நறுபவளம்— நற்பவளம்போல்
செய்— அழகியதாய்
துவர்— சிவந்திருக்கிற
வாயின் இடை— திருவதரத்தினுள்ளே
நெடுமறை— இரகசியநான
வெள்ளி முளைப்போல்— வெள்ளி முளைபோலே
சில பல்— சிலதிருமுத்துக்கள்
இலக— விளங்க
நிலம் நிறுத்து— நீல நிறத்தாலே
அழகு ஆர்— அழகுமிக்கிராநின்ற
ஐ பணைத்தின்நெடுவே— பஞ்சாயுதத்தின்நெடுமை
நின்— உன்னுடைய
கனிவாய்— சொல்லைவென்கனிபோன்றவாயில்
ஊறுகிற
அமுதம்— அமிர்தமானது
இற்றுமுறிந்துவிழ— இற்றிற்றுவிழ
எழுச்— சுருதியான
மறை— வேதத்தினுடைய
பொருளே!— அர்த்தமானவனே!

ஆக இதற்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஒன்பதாட்பாட்டி. பாலித்பாதி. பாலோடேகூட நெய்யும் தயிருமாகிற (கு) கவ்யங்களைப் பலகாலும் அமுதுசெய்கையாலும், திருமேனியிலே அழகிய சாந்து, செண்பகம் முதலானவற்றைப் பலகாலும் சாத்துகையாலும், திருமேனி அணைகையாலே அவையும் ஹர்ஷத்தாலே "கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ" என்னும்படியான திருப்பவளம் விகஸிக்கையாலே பங்கஜமும் நல்ல கர்ப்பூரமுமாகிற வாசனையும் தன்னிலேகலந்து கந்தித்

ர்ஞலமானது இந்நிற்றுவிழு. எலுமித்பாதி. தகுதியான வேதார்த்தமானவினை.

(க) "வைவெழுஸ்வைவெயுபியூவர்வைவழ்ஃ" என்கிறபடியே வேதத்துக்கு அநுரூபமான அர்த்தரிவரினாயிற்று. ... ... கூ.

மூ.—செங்கமலக்கழலிற் சிற்றிதழ்போல்விரலிற்
சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியுமரையில்
தங்கியபொன்வடமுந்தாளா நன்மாதளையின்
பூவொடுபொன்மணியும் மோதிரமுங்கிறியும்
மங்கலவைம்படையுந் தோள்வளையுங்குழையும்
மகரமும்வாளிகளுஞ் சுட்டியுமொத்திலக
எங்கள்குடிக்கரசே யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகுமுடையா யாடுகவாடுகவே. ஐ.

பதவுரை.

செங்கமலம்— செந்தாமரை மலரைஒத்த
கழலில்— திருவடிகளில்
சிறு இதழ்போல்— (அம்மலரின்) உள்ளிதழ்
போலே சிறுத்திருக்கிற
விரலில்— திருவிரல்களில்
சேர்— சேர்ந்து
திகழ்— விளங்காநிற்கிற
ஆழிகளும்— திருவாழி மோதிரங்களும்
கிண்கிணியும்— திருவடிச்சதங்கையும்
அரையில் தங்கிய— அரையில்சாத்தியிருக்கிற
பொன்வடமும்— பொன் அரைஞாணும்
தாள— தாளை உடைத்தாய்
நல்— நல்ல
மாதளையின் பூவொடு — மாதளம்பூவோடே
பொன்மணியும் — நடுநடுவே கலந்து சேர்த்த
பொன்மணிக்கோவையும்
மோதிரமும்— மோதிரங்களும்
கிறியும்— மணிக்கட்டில்சாத்தின சிறுப்பவள
வடமும்
மங்கலம்— மங்களாவஹமான
ஐ படையும்— பஞ்சாயுதமும்
தோள்வளையும்— திருத்தோள் வளைகளும்
குழையும்— ச்ரோத்ராபரணங்களும்
மகரமும்— மகர குண்டலங்களும்
வாளிகளும் — திருச்செவிமடல்மேல்சாத்தின
வாளிகளும்
சுட்டியும்— திருநெற்றிச்சுட்டியும்
ஒத்து— அமைந்து
இலக— விளங்க
எங்கள் — எங்களுடைய
குடிக்கு— வம்சத்துக்கு
அரசே!— ராஜாவானவனே!
ஆடுக இத்பாதி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு செங்கமலத்யாதி. சிவந்த கமலம்போலே யிருக்கிற திருவடிகளில், அதில் உள்ளிதழ்போலே சிறுகியிருக்கிற திருவிரல்களிலே ஸஹஜமென்னுமிப்படி சேர்ந்து விளங்காநின்ற திருவாழி மோதிரங்களும், திருவரையில் கிண்கிணியும். அன்றிக்கே கிண்கிணி யென்கிற வித்தைக் கீழோடே சேர்த்து, பாதச்சதங்கையாதச் சொல்லவுமாம். "சேவடிக்கிண்கிணி" என்னக்கடவதிறே. அரையில்தங்கிய பொன்வடமும். திருவரையில் ஸர்வகாலமும் சாத்தியிருக்கும் பொன்னரைநாணும். தாளநன்மாதளையின் பூவொடுபொன்ம

(க) "ஜுவைதக்யஸ்ரைவை குறைமைவை வேத்யஃ"

னிபுக். "உடையார்கணமணிமேபாடொண்மாதளம்பூ" என்கிறபடி மேல தாமரைபுஷ்பத்தாலும் தன்முன மாதளம் பூவோடே கடுகுமேல கலந்துசேகாந்த பொன்மணிக்கோவைபுட். மோதிரமும் கிரியும். திருக்காகயில் திருவிரலில் சாத்தின மோதிரங்களும், மணிக்கட்டிற்சாத்தின சிறுப்பலவடமும். மங்கலவைம்படையும். திருமார்பிற்சாத்தின் மங்களாவறுமாலை பற்சாயுதமும். தோள்வளையும். அதுக்கு பரபாகமாய்க்கொண்டு இரண்டருகும் விளங்காநின்ற திருத்தோள்வளைகளும். குழையும். திருக்காதுப் பணிகளும். மகரமும். திருமகரக் குழைகளும். வாளிகளும். திருச்செவிமடல்மேல் சாத்தின வாளிகளும். சுட்டியும். திருக்குழலிலே சாத்திக் திருமெற்றிக்கலங்காரமாக நாலும் சுட்டியும். ஒத்திலக. இரண்டருகு மைத்தாலேகையாலே எல்லாம் சேர வொளிவிட வென்றுதல்; திருமேனிக்குத் தகுதியாய்ப் பிரகாசிக்க வென்றுதல். எங்கள் குடிக்காசே. எங்களுடைய குலத்துக்கு ராஜாவானவனே. ... ஓ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லிற் றலைக்கட்டுகிறது.

மு.—அன்னமுமீனுருவு மாளரியுங்குறளு
மாமையுமானவனே! ஆயர்கணையகனே!
என்னவலங்கலோவா யாடுகசெங்கீரை
யேழுலகமுடையாய்! ஆடுகவாடுகவென்று
அன்னநடைமடவா ளசோதையுகந்தபரி
சானபுகழ்ப்புதுவைப் பட்டனைத்தமிழ்
இன்னிசைமாலைகளிப் பத்தும்வல்லாருலகி
லெண்டிசையும் புகழ்மிக் கின்பமெய்துவரே. கூ.

பதவுரை.

அன்னமும்— "ஹம்ஸமும்
மீன் உருவும்— மத்ஸ்யமும்
ஆள் அரியும்— நரஸிம்ஹமும்
குறளும்— வாமநனும்
ஆமையும்— ஆமையும்
(ஆக இப்படி எல்லாம்)
அனவதீன!— அவதரித்தவனே!
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கு
நாயகனே!— தலைவனானவனே!
என் அவலம்— என்துன்பத்தை
கெடுவாய்!— நீக்கினவனே!
செங்கீரை ஆடுக—செங்கீரை ஆடியருளவேணும்,
ஏழ் உலகும்— ஸப்தலோகங்களுக்கும்
உடையாய்!— ஸ்வாமியானவனே;
ஆடுக ஆடுக என்று— "ஆடவேணும் ஆடவேணும்" என்று
படவான்— படப்பாம்புகளுக்கு ராஜாவான
அகோசனை— ஆதிசேஷனை.
உகந்த— உகந்து வந்த
பரிசு— ப்ரகாரத்தை
ஆன— ஸம்பந்தமான
புகழ்— பகவதனுபவத்தை
புதுவைப் பட்டன்— புதுவையிலுள்ள பெரியாழ்வார்
உரைத்த— அருளிச்செய்த
இன் இசை— இனிய இசையையுடைய
தமிழ்மாலைகள்— தமிழ்ப்பாசுரங்களை
இப்பத்தும்— இப்பத்துப்பாசுரங்களையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
உலகில்— இந்த லோகத்தில்
எண் திசையும்— எட்டுத்திக்குகளிலும்
புகழ்— கீர்த்தியையும்

வ்யா. அன்னமுமித்யாதி. வேதப்ரதமான ஹம்ஸமும், ப்ரளயாபத்ஸகமான மத்ஸ்யமும், ஹிரண்ய நிஸ்ஸார்த்தகமா(ன)க்ர்ஸிஹ்மமும், இந்த்ராபேக்ஷித ஸம்வித்தாகம் பண்ணும் வாமநமும், மந்தராதாரமான கூர்மமுமானவனே. இத்தால்- ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக அஸாதாரண திவ்ய விக்ரஹத்தை அழிய மாறிக்கொண்டு அவ்வவ தசாநுகுணமாக ரக்ஷிக்குமவனென்னை. ஆயர்கள் நாயகனே. அவையெல்லாம் போலன்றிக்கே பூபார நிர்ஹரணார்த்தமாக அவதரித்து இடையர்க்குத் தலைவனானவனே. என் அவலம்கழாவாய். எல்லாத்தசையிலும் "உனக்கிகன்வருகிறதே தா" என்று வயிறெரியாநிற்கு மென்னுடைய க்லேசத்தை, உன்னை நோக்கித்தருகையாலே போக்கினவனே. ஆகை செங்கீரை. செங்கீரை ஆடியருளவேணும். எழுலகுமித்யாதி. ஸர்வலோகங்களுக்கும் ஸ்வாமியானவனே யாடவேணுமாடவேணுமென்று. அன்னமித்யாதி. அன்னம் போலே நடையழகையும் பவ்யதையையுமுடையனான யசோதைப்பிராட்டி உகந்து சொன்ன ப்ரகாரத்தை. ஆனவித்யாதி. ப்ராஹ்மமுணர்த்தமாய் வைக்ர நோபஜ்ஞமந்தை ஆஸ்க்தாகம் பண்ணி, அவள் தத்காலத்திலே அநுபவித்தாற்போலே பிற்காலத்திலே அநுபவிக்கையாலே அவளிலுங்காட்டில் ஸம்ருத்தமான புகழையுடையராய் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த க்ராவிடரூபமாய் இனியதான இசையோடே கூடியிருந்துள்ள தொடைகளான விப்பத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லவர்கள். உலகிலித்யாதி. இந்த லோகத்திலே இருக்கச்செய்தே எட்டுதிக்கிலுமடங்காத பெரியபுகழையுடையராய், அவர்களுக்கு நிலமல்லாத பகவதநுபவ பரமஸுகத்தை ப்ராபிக்கப் பெறுவர்கள். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—உய்யக் கொளரி நம்முடை வானவர் மத்துக் காய்
துப் புன்னைப் பால் செங்கமல மன்ன மாணிக்கம்.

---(*)---

கூக - திருமொழி, நு - க்கு, பாட்டு-கூஉ.

அ. கிழ- சேங்கீரையாடுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி ப்ரார்த்தித்தநுபவித்தாற்போலே * மயர்வற மதிநல மருளப்பெறுகையாலே அந்த ஸ்ம்ருதியை யுடையராய்க்கொண்டு, தாமும் அநுபவித்தாராய் நின்றார்; இனி, சப்பாணி கொட்டுகையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தைச் செய்தருள வேணுமென்று அவனை ப்ரார்த்தித்து, அந்த சேஷ்டித ரஸத்தை யவளநுபவித்தாற்போலே ஒருசேஷ்டிதத்தை அநுபவித்தவளவில் பர்யாப்தி பிறவாத அபிநிவேசாதிசயத்தாலே அந்த சேஷ்டித ரஸத்தையநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, அவள் பேசிறுற்போலே பேசித் தாழ அநுபவிக்கிறார். ... *.

மூ.—மாணிக்கக்கிண்கிணியார்ப்ப மருங்கின்மேல்

பொன்னுலை— பொன்னுலைத்தல்
செய்த— செய்யப்பட்டதாய்
ஆய்— பழிப்பு அற்ற
பொன்— ஸ்ப்ர்ஹணீயமான
உடைமணி— அரைவடத்தை உடைத்தான
மருங்கின்மேல்— இடுப்பிலே
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்த
கிண்கிணி— கிண்கிணியானது
ஆர்ப்ப—சப்திக்க
மேணி—விரும்பி
பவளம்—பவளம்போன்ற
வாய்— திருவதரமும்
முத்து—திருமுத்துக்களும்

வ்யா. முதற்பாட்டு. மாணிக்கமித்யாதி. மாற்றழுப்பின பொன்னுலே
கப்பட்டதாய்ப் பழிப்பற்று அழகியதாயிருந்துள்ள அரைவடத்தை யுடைத்தான ம
மேலே மாணிக்கக் கிண்கிணியானது சப்திக்க, "ஆப் பொன்னுடைமணி" என்கி
றில், ஆய்தல்- தெரிதலாய், பழிப்பறுதலைச் சொல்லுகிறது. "ஆணிப்பொன்னும்
என்று கீழே சொல்லுகையாலே, மேல், பொன்னென்று அழகைச் சொல்லுகிறது
க்குக்கிண்கிணி சப்திக்குமோ வென்னில்; ¶நல்மாணிக்க மாகையாலே சப்திக்கும். இவ
குப் புறம்பே மாணிக்கம் பதித்தாலும் சப்தியாது. மேணியித்யாதி. என்னுடைட
ந்நந்துக்காகவன்றிக்கே, விருப்பத்தோடே. பவளம்போலே யிருக்கிற திருவதரமு
முத்தும் பரபாகத்தாலே விளங்குமிப்படி ஸ்மிதம் செய்துகொண்டு. அன்றிக்கே,
பென்றது - உன்திருமேனி யிவ்வாதபடி. மேனிக்கொண்டென்னவுமாம். பண்டி
றன்பு, "குடங்ஙையில் மண்கொண்டி" என்கிறபடியே உன்னுடைமையான
மறாபலி பக்கலிலே சென்று உதகபூர்வகமாக யாசித்தறித்த திருக்கைகளாலே. இ
ன்மேன்மைபாராதே ஆச்ரிதர்க்காகத் தன்னை யழியமாறிக் காரியம் செய்யும் கைகளா
சப்பாணி. சப்பாணி கொட்டியருளவேணும். கருங்குழலித்யாதி. கருகின திரு
யும், பின்னுந்தனத்தையு முடையவனே சப்பாணிகொட்டி யருளவேணும். ...

மூ.—பொன்னரைஞாணோடு மாணிக்கக்கிண்கிணி
தன்னரையாடத் தனிச்சுட்டிதாழ்ந்தாட
என்னரைமேனின்றிழிந் துங்களாயர்தம்
மன்னரைமேற்கோட்டாய் சப்பாணி மாயவனே! கோட்டாய்சப்பாண

பதவுரை.

பொன்— பொன்னால்செய்த
அரைஞாணோடு— அரைஞாணோடே சேர்ந்த
மாணிக்கம்— மாணிக்கத்தால் செய்ய
கிண்கிணி— கிண்கிணியானது

¶ (பா) "நாகமாணிக்க மாகையாலே."

ஆட—சுடுதற்கேயும்

தனி—அற்வித்தியமான

சுட்டி—சுட்டியான

தாழ்ந்து—நெற்றியில்தாழ்ந்து

ஆட—அலைதலையும்

என் அரைமேடல் கின்று— என் அரையில்
கின்றுட்

ஆயர்குல—இடையர்குலத்துக்கு

மன்—அரசான நந்த கோபருடைய

அரைமேடல்—மடியில் இருந்து

சப்பாணிகாட்டாய்;

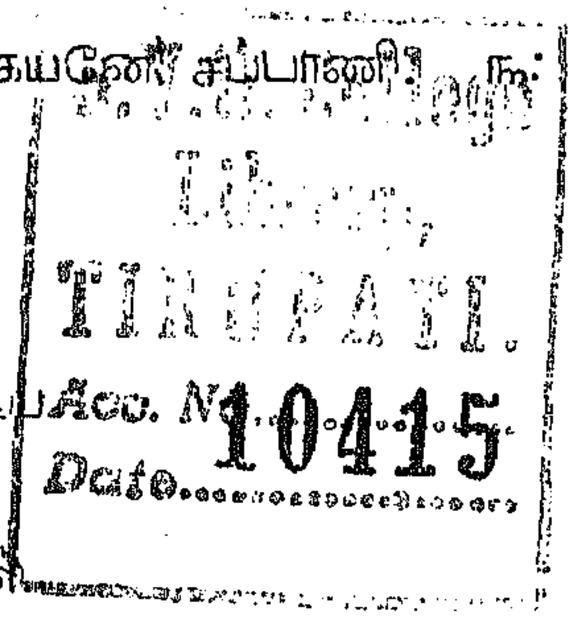
மாயவனே!—விஸ்மயகரனே!

சப்பாணிகாட்டாய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. பொன்னாலே செய்யப்பட்ட திருவரைக்கிணை கிடந்து மோனிக்கக் கிண்கிணியான து எனக்கு வாலஸ்த்தாகமான கடிப்ரதே சத்திலே கிடந்து சப்திக்க. தனியித்யாதி. திருக்குழலிற் சாத்தின அற்வித்யமான சட்டியாகிற ஆபரணம் திருநெற்றியிலே தாழ்ந்தசைய. என்னித்யாதி. என்னுடைய மடியில் நின்று மிழிந்து உங்கள் தமப்பனாராய் ஆயர்க்கெல்லாம் கிர்வாஹராயிருக்கிறவர் படியிலே யிருந்து சப்பாணிகாட்டி யருளாய். இத்தால் - தன்மடியிலே யிருந்து சப்பாணிகாட்டி கிறதிலும், அவர் மடியிலிருந்து சப்பாணிகாட்டக்கண்டை எனக்கு உகப்பாகையாலே அத்தை செய்யவேணுமென்று அபேக்ஷித்தாளாயிற்று. மாயவனே. ஆச்சர்ய பூதனானவனே.உ.

மூ.—பன்மணிமுத்தின் பவளம்பதித்தன்ன
என்மணிவண்ணன் னிலங்குபொற்றோட்டின்மேல்
நின்மணிவாய் முத்திலங்க நின்னம்மைதன்
அம்மணிமேற்கோட்டாய் சப்பாணி யாழியங்கையனே சப்பாணி.

பதவுரை.

Tirupati.
Acc. No. 10415
Date.

என்—என்னுடைய

மணி வண்ணன்!—நீலமணிபோன்ற விக்ரஹத்தை
யுடையவனே!

பல் மணி—நானாவிதரத்நங்களும்

முத்து—முத்துக்களும்

இன்—போக்யமான

பவளம்—பவளமும்

பதித்து—அழுத்தி

அன்ன— பரம்பின அழகையுடையதாய்க்
கொண்டு

இலங்கு—ப்ரகாசிக்கிற

பொன் தோட்டின்மேல்— ஸ்வர்ணகர்ணகுண்
டலத்தின் அழகுக்குமேலே

நின்—உன்னுடைய

மணி—அழகிய

வாய்—திருவாயில்

முத்து—திருமுத்துக்கள்

இலங்க—விளங்க

நின்—உன்னோடசமனுக்குப்பெற்ற

அம்மைதன்—தாயானயசோதையின்

அம்மணிமேடல்—மடியின்மேலிருந்து

சப்பாணிகாட்டாய்;

ஆழி—திருவாழியாழ்வானை

அம் கையனே!—அழகியகையிலுடையவனே!

சப்பாணி.

[illegible] திருமுருகாற்றுப்படை, முத்தாய், இனிய பலவழும் பயக்குந்தாடையாக வழுத்தி [illegible] அழுகை புலவுக்குரம்பை கண்டு விளங்காநின்ற பொற்பீடத்தினை நோக்கி [illegible] நின்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகிதான திருப்பவளத்தில் திருமுருகாற்றுப்படை [illegible] நின்னைம்மைநித்யாதி. உன்னைப் பின்னோயாகப் பெற்ற பாக்யத்தை யுடையவளான [illegible] முருகாற்றுப்படை மடியிலே யிருந்து சாப்பாணிகொட்டாய். அம்மணி யென்று அரைக்குப் [illegible] திருமுருகாற்றுப்படை மடியினிருந்து சப்பாணி கொட்டுகிறதிலும் [illegible] மடியிலிருந்து சப்பாணி கொட்டக்கண்டை தாக்குகப்பாகையாலே அதனைச்சொல்ல [illegible] வென்று அதிபலத்திற்றாயிற்று. ஓழியங்ஙையனே. திருவாழியை அழகிய திருக்கை [illegible] மேலே யுடையவனென் றென்றதால்; ஓழிவென்று- திருவாழி மோதிரமாதல். ... கூ.

மு.—ஞாலமுற்றத்தே போந்துவிளையாட
வானிலாவம்புலி! சந்திரா! வாவென்று
நீலாநின்புகழாநின்ற வாயர்தம்
கோ நிலாவக்கோட்டாய் சப்பாணி குடந்தைக்கிடந்தானே! சப்பாணி. சு.

பதவுரை.

[illegible]—ஞாலம்—பாட்டி. [illegible]—ஞாலமுற்றத்தே—தாய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து. [illegible]—விளையாட—விளையாடுவதற்காக. [illegible]—வா—வா. வென்று—என்று. [illegible]—அழைத்து. [illegible]—அம்புலி!—ஓ! அம்புலி!! [illegible]—சந்திரா!—ஓ! சந்திரனே!! [illegible]—வந்து [illegible]—அழகிய நிலாவையுடைய [illegible]—முற்றத்திலே [illegible]—விளையாடுவதற்காக [illegible]—வா வென்று அழைத்து

நின்—உன்னை
புகழாநின்ற—ச்லாகியாநிற்கிற
ஆயர்குலம்—இடையர்குலத்துக்கு
கோ—தலைவனான நந்தகோபர்
நிலாவ—மறுபடியுங்கூப்பிட்டு
சப்பாணிகொட்டாய்.
குடந்தை—திருக்குடந்தையில்
கிடந்தானே!—கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
நீ நிலா— நீ நின்று
சப்பாணி.

சப்பா. தாலாம்பாட்டி. ஞாலாளித்பாதி. தாய்தான நிலா முற்றத்திலே போந்து. விளையாடளித்பாதி. 'ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற அம்புலீ! சந்திரா! விளையாடவா' என்று, அழைப்பதை யறிந்து. நீ நிலா. நீ நின்று. நின்னித்யாதி. உன் சேஷ்டிதங்களிலே (க)விருப்ப மாய்க்கொண்டு உன்னைப்புகழாநிற்கிற(உ)ஸர்வகோபகிர்வாஹகரானஉங்களையன் உன்னுடைய திருப்பவளத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே உஜ்ஜ்வலமாம்படியாகச் சப்பாணிகொட்டவேணும். குடந்தை யித்பாதி. ஆச்ரிதபராதீநரைக்கொண்டு திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு கிறவனே. ... ... * சு.

மு.—புட்டியிற்சேறும் புழுதியுங்கொண்டுவந்து
அட்டியமுக்கி யகம்புக்கறியாமே

(க) விரும்பி. (உ) ஸவஹிதராக.

சட்டித்துயிருந்துடாவினில் வெண்ணெயுருண்
டட்டிக்கன்றே! கொட்டாய்ச்சப்பாணி பற்பாடா! கொட்டாய்ச்சப்பாணி. நி.

பதவுரை.

தடாவினில்— தாழிகளில் சேர்த்துவைத்த
வெண்ணெயுட்— வெண்ணெயையும்
உண்— வாரிவிழுங்காகின்றவனே
பட்டி— பட்டித்தின்று தீர்கிற
கன்றே!— கன்றுபோல் சிலருக்கவறிருந்து
பவிசின!

சப்பாணி கொட்டாய்.

பற்பம்— திருக்காப்பையிலை
போல்— திருவாபியிலாடுபவனே!

சப்பாணி கொட்டாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பட்டியறுத்தபாது. மத்தியமாங்கத்தில் சேற்றையும் புழுதியை யும் கொண்டுவந்து * சொட்டிச் சொட்டிடன்னத் துளிக்கத் துளிக்கப் புழுதியிலே யிருந்து விளையாடினதைபோலே திருவரையில் சுற்றுங்கிடக்கச் சேறும், கன்னத்திலே புழுதியுமாயிருக்கு மிறே. அட்டியழுக்கி. இப்படியிருக்கிற ஆகாரத்தைக்கொண்டு மேலேபோனதைபோலே அக்கச் சேற்றையும் புழுதியையும் கொண்டுவந்து மேலேயிட்டு உமிழ்ந்தபடி. அகம்படிக்கிறபாதி. ஓடிப்போய் உள்ளேபுக்கு, வைத்தகான் அறியாதபடியாக, சட்டிகளிலே சேர்த்துவைத்த தயிரையும் தடாக்களிலே சேர்த்துவைத்த வெண்ணெயையும் அழுதுசெய்யாகிற்கும். பட்டி யித்யாதி. பட்டித்தின்று திரியும் கன்றுபோலே கண்டவை யாத்ரையாய்த் திரியுமவனே! சப்பாணிகொட்டு. பற்பாடா. லகல ஜகத்காரணமான தாமரையைத் திரு மார்பிலே யுடையவனே!. ... ... * நி.

பூ.—தாரித்துநூற்றுவர் தந்தைசொற்கொள்ளாது
போருய்த்துவந்து புகுந்தவர்மண்ணுளாப்
பாரித்தமன்னர்படப் பஞ்சவர்க்கன்று
தேருய்த்தகைகளாற்சப்பாணி தேவகீசிங்கமே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

வந்து— கர்விஷ்டராய்வந்து
புகுந்தவர்— அமர்க்களத்திலே புகுந்தவர்
களாய்
மண் ஆள— (பாண்டவர்களைக் கொன்று

தந்தை— ஸர்வலோக பிதாவான உன்
னுடைய
சொல்— வார்த்தையை
தாரித்து கொள்ளாது— தரித்துக் கொள்

[illegible]—
[illegible]—
[illegible]—
[illegible]—
[illegible]—
[illegible]—

ஈகைகளால்— திருக்கைகளாலே
சப்பாணி;
தேவகி— தேவகிப்பிராட்டி வயிற்றில்பிறந்த
சிங்கமே!— சிங்கம்போல் கெருக்கியிருந்த
மாவினை!

சப்பாணி.

ஏய்ப்ப— ஏற்ப
ஆர்த்து— ஆரவாரித்து. ‘ஆர்த்து’ என்கிறவினைக்கு ‘நீட்டி’ என்பதை வருவித்துக்கொள்ளுக. ‘ஆர்த்து’ என்பதற்கு ‘கட்டி’ என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘ஆர்த்து’ என்பதற்கு ‘ஆரவாரித்து’ என்பது பொருந்தாது.

தொடை— ஏவின
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி-;

கையமின!— திருக்கையில்தரித்தவமின!
சப்பாணி!

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பரந்தித்யாதி. (க) "கவ்யவிதயொ மவிஹாதயிஃ" என்கிறபடியே ஒருவரால் எல்லைகாணவொண்ணாதபடி விஸ்தீர்ணமாய்நின்ற ஆழ்ந்தகடலானது. படு என்று - ஆழம். அன்றித்தே. ரத்நாகரங்கள் படுகிற கடலென்றுமாம். தன்னையித்யாதி. (உ) "சுஜ்ஜுலிம் வ்யாஜுவம்க்ருகுவா வ்ருதிஜிஸ்ருயவிஹாதவியஃ" என்கிறபடியே- "லங்கையிலே போம்படியாக வழிதரவேணும்" என்று தன்னைக்குறித்துச் சரணம் புகுந்த கைமேலே துவலையெறிகிற திரைகளானவை போல. கரந்தித்யாதி. முகம்காட்டாதே மறைந்துநின்ற கடலை (ங)பீதியாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண்ணெறியும்படி கலங்க. (ச)"வாவ விரநயவஸளதிவிதி! ஸாராம்ருதஸ்ரீ விவிஷாவதிரு" என்கிறபடியே சீறி, சரம் தொட்ட கைகளாலே சப்பாணி. கடல் என்கிற சப்தத்தாலே- அபிமானியான வருணனைச் சொல்லுகிறது. சார்ங்கவிற்கையனே. அப்போது, கையும் வில்லுமாய் நின்ற அழகையுடையவனே! யென்றுதல்; கையிலே வில்லை வாங்கினபோதை வீரப்பாட்டைச் சொல்லுதல். * எ.

மூ.—குரக்கினத்தாலே குரைகடறன்னை
நெருக்கியணைகட்டி நீணீரிலங்கை
அரக்கரவிய வடுகணையாலே
நெருக்கியகைகளாற்சப்பாணி நேமியங்கையனே! சப்பாணி. உ.

பதவுரை.

குரை கடல்தன்னை— கோஷியாநின்றகடலை
குரங்கு இனத்தாலே— வானரஸமூஹத்தாலே
நெருக்கி— இரண்டுபக்கமும் நீர்தேங்கும்படி
அணை கட்டி— (நடுவே) ஸேதுவைக்கட்டி
நீள் நீர்— பரந்த கடலை அகழாகவுடைய
இலங்கை— லங்கையில் உள்ள
அரக்கர்— ராக்ஷஸர்கள்
அவிய— நசிக்கும்படி
அடு— ஹிம்ஸியாநின்ற
கணையாலே— பாணத்தாலே
நெருக்கிய— நெருக்கியுத்தம்செய்த
கைகளால்— திருக்கைகளால்
சப்பாணி.
நேமி— திரு ஆழியாழ்வானை
அம்— அழகிய
கையனே!— திருக்கையை யுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. குரக்கித்யாதி. நீருக்கு அஞ்சி உயர்ந்தநிலங்களிலே வர்த்திக்கும் குரங்குகளினுடைய திரளாலே, ஆழத்தாலும் பரப்பாலும் திரைக்கிளப்பத்தை யுடைத்தாய்க்கொண்டு கோஷியாநின்ற ஸமுத்ரத்தை இரண்டருகும் தேங்கிப்போம்படி நடு

(க) "அப்ரமேயயொ மஹோததிஃ." (உ) "அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முகஃக்ருத்வா ப்ரதிஸிச்யே மஹோததிஃ." (ங) ஹி. (ச) "சாபமாதயஸளமித்ரோ! சராம்ச்சாசி விஷோபமாந்." "

மேவியணைகட்டி. நிணீர்ந்பாதி. "நின்கடல்சூழிலங்கை" என்கிறபடியே பரந்தகடலை அகழாகவளைத்தான லங்கையை யிருப்பிடமாகவுடைய ராகையாலே, இந்த அரண் உண்டா யிருக்க, நமக்கொரு குறையு மில்லையென்று மெருக்கு யிருக்கும் ராக்ஷஸராணவர்கள் பிழை க்காமல் அனியுப்படியாக, ப்ரதிபக்ஷ நிரஸநசீலமான அம்புகளாலே மெருங்கப்பாருத கைகளாலே சப்பாணி. கேடியங்கையனே சப்பாணி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே சப்பாணி. விரோதி நிரஸநத்துக்கு * அடிகளோதானை அமைத்திருக்கையாலே திருவாழி அழகுக்குடலா மித்தனையிறே. ... ... *அ.

மு.—அளந்திட்டதூணையவன் தட்டவாங்கே
வளர்ந்திட்டுவாளுகிர்ச் சிங்கவுருவாய்
உளந்தொட்டிரணிய னெண்மார்வகலம்
பிளந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி பேய்முலையுண்டானே! சப்பாணி. கூ.

பதவுரை.

அளந்து இட்ட— ஹிரண்யன் அளந்துகட்ட
தூணை— ஸ்தம்பத்தை
அவன்— அவன்தானே
தட்ட— சீறி உதைக்க
ஆங்கே— அந்த ஸ்தம்பத்திலே [அவன் அடித்த இடத்திலேயே]
வாள்— கத்திபோல் க்ரூரமான
உகிர்— நகங்களையுடைய
சிங்கம் உரு ஆய்— நரஸிம்ஹ ரூபியாய்,
வளர்ந்திட்டு— வளர்ந்து
உளம்— அவன் மர்ம்மத்தை
தொட்டு— ("இப்போதாகி இம்மறுகூவிக்கத்
கூப்பிடா" என்று) பரிஹஸித்து
இரணியன்— ஹிரண்யனுடைய
ஓள்— ஓள்ளியதாய்
அகலம்— அகன்றிருக்கிற
மார்வு— மார்பை
பிளந்திட்ட— கிழித்த
கைகளால் சப்பாணி;
பேய்— பூதகியின்
முலை— (விஷந்தடவின) முலையை
உண்டானே!— (அவள்உயிரோடி) உண்ட
வனே!

சப்பாணி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டில். அளந்திதுபாதி. "முன்பே ரசமிழ்தத்தை வானத்தர் மட்டதூண்" என்னவொண்ணாதபடி தானேதனக்குப் போருந்தாபாத்தி அளந்துகட்டுமூணை. அவன்தட்ட. வேதிறசிலர்கட்டியும், கையிலே ரசமிழ்டத்தை யடைக்கிக்கொண்டு நின்றதூணிலே பாய்ச்சினர்களென்ன நின்றபடி அவன்தானே, "எங்கு முளன்" என்றபடியே அவனுக்கிஷ்டமான ப்ரதிஜ்ஞைபோலே, "பின்னைமைத்தினி லெவருமிருப்ப நடப்பிப்ப" என்கிறபடியே அவனுக்கிஷ்டமான அநுசரத்தாலே, "ஆமரல், நீ சொல்லுகிறவன் இங்கில்லை" என்று அழன்று அடிக்க. ஆங்கே. அடித்த விடமெல்லாமுள்ள ஸ்தம்பத்திலே மீதான்றிலும் "இவன் இங்கில்லை" என்ற ப்ரதிஜ்ஞை நிலைநின்றதாகிமன்று. அத்தூணில் அவன் அடித்த விடத்தன்னிலே. வளர்ந்திட்டு. "பரியவிரணிபன்" என்னுமிடம் படி பருத்துவளர்ந்த வடிவை யுடையபுருஷன் கீழ்ப்படிப்படியாகத்தான் வளர்ந்தது. வாளுகிர்ச்சிங்கவுருவாய். அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்களில் ஒன்றிலும் படக்கடவனல்லனாகையும், தேவதை

வித்மாநுபியாய். உளம்தோட்டி. "எங்குமுளன்" என்று ப்ரஹ்லாதன் சொன்னபடியே, தான் "இல்லை" என்று சொன்ன ஸ்தலத்தின்மேல் "உண்டு" என்னுமட்படியாகத் தோற்றுகையாலும், "சிம்பற்றி முடியிடியக் கண்டிதங்க வாயலறத் தெழித்தான்" என்கிறபடியே தொன்மை நன்மைமட்படி பண்மனின மிடானிசைத்தங்களாலும், (க)பீதியாலே நெஞ்சினகி அதுகூனிக்கூடி மேமென்று நிற்கிற பரிசைகூபண்மனி. இரணியனேண்மார்வகலம். ஹிரண்யனுடைய தன்னிபதாய் விஸ்தீர்ணமான மார்வை. ஒன்மையாவது- நரஸிம்மத்தினுடைய நகாபாக்நியாலுட் தன்னுடைய உதரத்தில் பபாக்நியாலும் பிறந்த பரிதாபத்தாலே அக்நி முகத்தில் பொன்போலே உருகிப் பதம் செய்து ஒளிவிடுகை. இந்தால்- நிருவுகிர்க்கு அநாயாஸந கிழிக்கலாம்படியான படிமைச்சொல்லுகிறது. அகலமென்னகையாலே-வரபல புஜபலங்களாலே மிடுபறவளர்ந்த பரப்பாலே நிருவுகிர்கட்டிகல்லாம் இலேசாந்தபடி சொல்லுகிறது. பிளந்திட்டனகைகளால். "உடலக மிருபிளவாக்கையில் நீருகிர்ப்பனையது வாய்த்தவனே" என்கிறபடியே-நிருவுகிர்களாலே இரண்டு கூறுகப் பிளந்து பொகட்ட நிருக்கைகளாலே சப்பாணி. பேய்முலையித்யாதி. அவனைப்போலே ப்ராதிகூல்யம் தோற்ற நிற்கையு மன்றிக்கே, "காயாய்வந்தபேய்" என்கிறபடியே வஞ்சனையாய்வந்த பூதனையுடைய முலையை ப்ராணஸஹிதமாகவுண்டு முடித்தவனே சப்பாணி. ... ... கூ

மூ.—அடைந்திட்டமரர்களாழ்கடறன்னை
மிடைந்திட்டமேந்தரம்மத்தாகநாட்டி
வடஞ்சுற்றிவாசுகிவன் கயிறுகக்
கடைந்திட்டகைகளாற்சப்பாணி கார்முகில்வண்ணனே! சப்பாணி. ய,

பதவுரை.

அமரர்கள்— தேவர்கள்
அடைந்திட்டு— சரணம்புகுந்து வணங்கி
ஆழ்— கட்டமான
கடல்தன்னை— க்ஷீரஸமுத்ரத்தை
மிடைந்திட்டி— நெருக்கி
மந்தரம்— மந்தர பர்வதத்தை
மத்தாக— கடையும் மத்தாக
நாட்டி— நிறுத்தி
வாசுகி— வாஸுகி நாகமாகிற
வல்வடம்— வலிய கயிற்றை
கயிறுக— கடைகயிறாக
சுற்றி— சுற்றி
கடைந்திட்ட— (அம்ருதம் கிளரும்படி)
கடைந்தருளின
கைகளால் சப்பாணி.
கார்முகில்— கரிய மேகம்போன்ற
வண்ணனே!— வர்ணத்தையுடையவனே!
சப்பாணி.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. அடைந்திட்பாதி. தர்வாஸச்சாபோபஹதராய் அத்தாலே நஷ்டைச்வர்யராய் அஸுராக்ராந்தராய் அமரத்வஸாமர்த்யஹீனரான தேவர்கள் (உ) "ஶரணம் கும ஶ்ரீவர ஹஸ்தவிக்ரம தாமரஸாக்ஷ" என்கிறபடியே ரக்ஷித்தருளவேணுமென்று சரணம்புகுர. அடைந்திட்டு என்கிற விணையெச்சம் திரிந்து, அடைந்திட என்னும் பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. "நலந்தருமல்லவைநாடி" என்கிறபடியே நினைத்தவிவ்வளவும் வணங்கி

என்கிறபடியே அம்ர்தம் கிளருந்தனையுட் நின்று சுடைந்தருளின கைகளாலே சப்பாணி. கார்முகிலித்யாதி. ஆச்ரிதருடைய ஆபத்தை ஸம்விதாநம் பண்ணின ஹர்ஷத்தாலே காள மேகம்போலே குளிர்ந்து புகர்பெற்ற வடிவை யுடையனுய் நின்றவனே சப்பாணி. ... ⊙.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆட்கொள்ளத்தோன்றிய வாயர்தங்கோவினை
நாட்கமழ்பூம்பொழில் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
வேட்கையாற்சொன்ன சப்பாணியீரைந்தும்
வேட்கையினுற் சொல்லுவார்வினைபோமே. கக.

பதவுரை.

ஆள்கொள்ள— எல்லாரையும் அடிமைப் படுத்திக் கொள்ள
தோன்றிய— திருவாய்ப்பாடியில் அவதரித்த வனுய்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கோவினை— தலைவனனவனை
நாள்— நாடோறும்
கமழ்— பரிமளியாநின்ற
பூ— புஷ்பங்களையுடைய
பொழில்— சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்குநிர் வாஹகரான
பட்டன்— பட்டர்பிரான் [பெரியாழ்வார்]
வேட்கையால்— விருப்பத்தாலே
சொன்ன— அருளிச்செய்த
சப்பாணி— சப்பாணிவிஷயமான
இரண்டைந்தும்— இப்பத்து பாசுரங்களையும்
வேட்கையினுல்— ஆதரத்தோடு
சொல்லுவார்— ஓதுகிறவர்களுடைய
வினை— துண்பங்களெல்லாவும்
போம்— தன்னைக்கூடியவிட்டு ஓடிப்போம்.

வ்யா. ஆட்கொள்ளத் தோன்றிய. ஸர்வரையுட் அடிமை கொள்வதாகவந்து ஆவிர்ப் பவித்த. அவதார ப்ரயோஜநம்- லீலாவிபூதியிலுள்ள சேதநரைத் திருத்தி அடிமை கொள்ளு கையென்கை. "பிறந்த" என்றதே, தோன்றிய என்றது, (+) "ஜந்மாதி வஸ்து ஸ்ருடாயா சாவிஹ்ருதகதி" என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸதோஷமற வந்தவதரித்தமை தோற்றுகைக்காக. ஆயர்தம்கோவினை. ஆவிர்ப்பவித்தது ஸ்ரீமதுரையிலேயாகிலும், அது ப்ரகாசித்ததும் ப்ரயோஜநப்பட்டதும் திருவாய்ப்பாடியிலேயிறே. தான் தாழ நின்று ஏணிற் றுச்செய்து, தன் நீர்மையாலே எல்லாரையும் வசீகரித்து ஆளாக்கிக்கொண்டு ஸர்வதோப நிர்வாஹகனனவனை. நாட்கமழ்த்யாதி. ஸர்வகாலத்திலும் கமழாநின்றுள்ள பூம்பொழில் களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். வேட்கையித்யாதி. அவ

(ச) "மந்தாரம் மந்தரம் க்ர்த்வா." (உ) ஹரிவம். (ஈ) "யோக்த்ரம் க்ர்த்வாசவாஸுகிம்."
(ஞ) "தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்ப்பூதம்."

அடிவரவு:—மின்னோன் பொன் பன் துங்கலொடு பட்டித் தார் பரந்து
குரக்கினம் அளந் தடைந்து ஆட்கொள் துடர்.

பெரியபுராண சரணம்.

—(*)—

ஆக - திருமோழி, கூ- க்கு, பாட்டி-ாக.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே- சப்பாணி கொட்டுகையாகிற அவனுடைய பாலசேஷ்டிதத்தை, தத்காலத்திலே யசோதைப்பிராட்டி யநுபவித்தாற்போலே, பிற்பாடராயிருக்கிற தாமும் அதில் ஆதராதிசயத்தாலே அவனுடைய (க) பாவயுக்தராய்க்கொண்டுபேசி யநுபவித்தாராய் நின்றார்; அவன் தளர் நடை நடக்கையாகிற சேஷ்டிதத்தை தத்காலம்போலே அநுபவித்து இனியராகிறார்திரில்.

மூ.—துடர்சங்கிலிகை சலார்பிலாரென்னத் தூங்குபொன்மணியொலிப்பப்
படுமும்மதப்புனல்சோர வாரணம்பையநின்றூர்வதுபோல்
உடன்கூடிக் கிண்கிணியாரவாரிப்பவுடைமணி பறைகறங்கத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணிதளர்நடைநடவாமே. க.

பதவுரை.

சார்ங்கபாணி— ஸ்ரீ சார்ங்கத்தைக்கையிலேயுடையவன்
சங்கிலிகைத்துடர் — சங்கிலித்தொடரானது
சலார் பிலார் என்ன— 'சலார்பிலார்' என்று சப்திக்கவும்
பொன்தூங்கு— பொற்கயிற்றில் தொங்குகின்ற
மணி— மணியானது
ஒலிப்ப — த்வனிக்கவும்
படு— உண்டாக்கப்பட்ட
மூன்று— இரண்டுகன்னமும் நெற்றியுமாகிற மூன்றிடங்களினின்றும்
மதம் புனல்— மதநீரானது
சோர—பெருகும்படியாக
வாரணம்—யானையானது
பைய நின்று—மெள்ளநின்று
ஊர்வதுபோல்—நடக்குமாப்போலே
கிண்கிணி— திருவடிச்சதங்கைகள்
உடன்கூடி— ஒன்றோடொன்று கூடி
ஆரவாரிப்ப—சப்திக்கவும்
உடைமணி— திருவரையில் சாத்தினமணியானது
பறை—பறைபோலே [பறை-பெருமை.]
கறங்க—ஒலிக்கும்படியாகவும்
தட—பருத்து
தாள் இணைகொண்டு—ஒன்றுக்கொன்றொத்த திருவடிகளால்
தளர்நடை நடவாமே— ¶தளர்நடை நடவாமே.

¶தளர்நடையாவது— திருவடிகள்ஊன்றி நடக்கும்பருவமன்றிக்கே, நடைகற்கும்பருவமானதையாலே தவறித்தவறி நடக்கும்நடை.

(க) ஹாவயுக்தர்.

ழு.—செக்கரிடை நுனிக்கோம்பிற்முன்றுஞ் சிறுபறைமுகாப்போல்
ஈக்கசெந்துவர்வாய்த்திண்ணகமீதே ஈளிர்வெண்பல்முகாயிலக
அக்குவடமுடித்தாணைத்தாலி பூண்டவாந்தசயநன்
தக்கமாமணிவண்ணன் வாசுதேவன்தளர் நடைநடவாதே. ஒ.

பதவுரை.

அக்குவடம்— சங்குமணி வடத்தை
உடுத்து— திருவரையில் தரித்து
ஆணைத்தாலி— கூர்மாகாரமான ஆபரணத்தை
பூண்டு— திருக்கழுத்தில் சாத்திக்கொண்ட
வணப்
அந்தசயன் — திருவனந்தாழ்வான் மேல்
கண்வளர்ந்தருளுமவனுப்
தக்க— தகுதியான
மாமணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுப்
வாசுதேவன்— ஸ்ரீ வஸுதேவர் திருமக
னான கண்ணன்
செக்கர் இடை— செம்மானத்திலே
நுனி கொம்பில்— நுனிக் கிளையிலே
தோன்றும்— தோன்றும்படி விளங்காநின்ற
சிறு பிறை— இளம் திங்களுடைய
முளைப்போல்— முளைபோல
நக்க— சிரிக்குமளவில்
செம் துவர்— மிகவும் சிவந்திருந்துள்ள
வாய்— அதரமாகிற
திண்ணகம்— உள்ளது ஸ்தானத்தின்மேலே
ஈளிர்— குளிர்ந்ததாய்
வெண்— வெளுத்திராநின்றுள்ள
பல்— திருமுத்துக்களையுடைய
முகை— அங்குரங்கள்
இலக— விளங்குமம்படி.

தளர்நடை நடவாதே.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. செக்கரித்பாதி. செக்கர்வானத்தினை யுடைய. (க) சாகாத்திலே தோன்றுப்படி உதிக்கையான பாலசந்த்ராம்சுரம்போல. சுக்கவித்பாதி. ஸ்மிதம் செய்கையாலே பிறைச்சிவந்திருந்த திருவதரமாகிற உயர்ந்த பிரவாளத்தினுடைய குளிர்ந்து வெளுத்திருக்கிற திருமுத்தின் அங்குரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸானது பரகாசிக்க. அக்குவட முடித்து. சந்துமணி வடக்னைத் திருவளையிலே சாத்தி. ஆணைத்தலிபுண்ட. கூர்மாகார மான கரிபரசிய ஆபரணவிசேஷத்தைத் திருக்கழுத்திலே சாத்தியிருக்கை. அந்த சயஞன். அவதாரத்தினுடைய முதல்தனை நினைத்துச்சொல்லுகிறது. (உ) "நாம வாஞ்ஜிதாஜ்ஞ வ்யாமத்தீ" என்னக்கடவதிறே. தக்கமாமணி வண்ணன். தகுதியான நீலரத்நம்போன்ற திருநிறத்தையுடையவன். வாசுதேவனித்பாதி. ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன், தனக்கடை கடவானென்று. ... ... உ.

மு.—மின்னுக்கோடியுமோர் வெண்டிங்களுஞ் சூழ்பரிவேடமுமாய்ப்
பின்னல்துலங்குமரசிலையும் பத்தகச்சிற் றுடையோடும்
மின்னிற்போலிந்தவோர் கார்முகிற் போலக் கழுத்தினிற்காறையோடுந்
தன்னிற்போலிந்த விருடீகேசன் தளர்நடைடவாதே. ஈ

பதவுரை.

மின் கொடியும்— மின்னல் கொடியும்
சூழ்— அதன்றிரியடாய்
வெண்— வெளுத்திராநின்ற
திங்களையும்— சந்த்ரமண்டலமும்
சூழ்ந்த— அதைச் சூழ்ந்த
பரிவேடமுமாய்— பரிவேஷமும்போலே
பின்னல்— அரையில்பூண்ட பொற்பின்னலும்
துலங்குமும்— அதில்கோக்கப்பட்டு விளங்காநின்ற
அரசிலைப்பும்— அரசிலைக்கோவையும்
பொன்— பொன்வர்ணமான
சிறு ஆடையோடும்— சிற்றாடையுமாகிற இவற்றோடும்
பின்னிற்— பின்னாலே
பொலிந்தது— விளங்குகையாய்
தோர்— அதன்றிரியடாய்
கார்— கறுத்திராநின்ற
முகில்போல— மேகம்போலே
கழுத்தினில்— திருக்கழுத்தில் பூண்ட
காறையோடும்— "காறை" என்னுமாபரணத்தோடுங்கூட
தன்னில் பொலிந்த— ஸ்வதஸ்ஸிலே பிரகாசிக்கிற
இருடீகேசன்— கண்டவர்களுடைய இந்த்ரியங்களைக் கவர்ந்தவனென்கிற கண்ணன்
[வாஞ்ஜிதாஜ்ஞபரன்]
தளர்நடைடவாதே.

ஸ்ரீ "மின்னுக்கோடி" என்கிறவிடத்தில் "மின்" என்னும் சொல்லுக்குமேல் "கொடி" என்பதை யெய்யத்ததால் உரைச்சாரியை பொருந்திற்று.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மின்னித்பாதி. மின்கொடியும் அத்தோடு சேர்ந்தசேர் அகளங்க சந்த்ரமண்டலமும் அத்தைச்சூழ்ந்த பரிவேஷமும்போலே. பின்னலித்பாதி. திரு வரையிற் சாத்தின பொற்பின்னலும், அதிலேகோலவப்பட்டு ப்ரகாசிக்கிற வெள்ளி அரசி லைப்பணியும், இவற்றுக்கு மேலேசாத்தின பொன்னின் சிற்றாடையுமாகிற இவற்றோடும்,

வசமாக்கிக்கொள்ளுபவன் தன்னடை நடவாதே. ... ... கூ.

பு.—கன்னற்குடந்திறந்தாலொத்தூறிக் கணகணைசிரித்துவந்து
முன்வந்துநின்று முத்தந்தருமென் முகில்வண்ணன்திருமார்வன்
தன்னைப்பெற்றேற்குத் தன்வாயமுதந் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்
தன்னேற்றுமாற்றலர் தலைகண்மீதே தளர்நடைநடவாதே. கூ.

பதவுரை.

கன்னல் குடம்— கரும்பு சாறுக்குடமானது
திறந்தால் ஒத்து— வாய்திறந்தாற்போலே
ஊறி— திருப்பவளத்தில் அம்ருதம் ஊறி
வழிய
கணகண சிரித்து— 'கணகண' என்று சிரித்து
உவந்து— மகிழ்ச்சியடைந்து கொண்டு
முன்வந்துநின்று— முன்னேவந்து நின்று
முத்தம் தரும்— அதரபாநம் தருமவனுடைய
என்— எனக்கு பவ்யனுடைய
முகில்— நீலமேகம்போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையனுடைய
திரு— பெரியபிராட்டியாரை
மார்வன்— மார்பில்வைத்துடையவனுடைய
கன்னை— கன்னா
பெற்றேற்கு— பிள்ளையாகப்பெற்ற எனக்கு
தன— தன்னுடைய
வாய்அமுதம்— திருப்பவளத்தில் ஊறுகின்ற அம்ருதத்தை
தந்து— கொடுத்து
என்னை— காயான என்னை
தளிர்ப்பிக்கின்றான்— தழைப்பியாகின்ற இவன்
தன் மாற்று— தன்மீது எதிர்த்த
மாற்றலர்— சத்ருக்களுடைய
தலைகள்மீது— தலைகள்மேல்
தளர்நடைநடவாதே.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கன்னலித்யாதி.(உ)கரும்புசாற்றுக்குடம் ‡இல்லி திறந்தால் பொசிந்து புறப்படுமாபோலே, திருப்பவளத்தில் ஜலமானது ஊறிவழிய, கணகணவெனச் சிரித்து ப்ரீதனுப்கொண்டு. கணகணவென்றது - விட்டுச்சிரிக்கிறபோதை சப்தானுகாரம். முன்னித்யாதி. முன்னேவந்து நின்று தன்னுடைய அதராஸ்வாதத்தைத் தாராநிற்கும். முத்தம் - அதரம். என்னித்யாதி. எனக்குபவ்யனுப் காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையனுப், அந்த பவ்யனுக்கு ஊற்றுவாயான லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தை யுடையவன். தன்னையித்யாதி. தன்னைப் பிள்ளையாகப்பெற்ற பாக்யத்தையுடைய வெனக்குத் தன்னுடைய (ங) வாகம்ர்தத்தைத்தந்து என்னை தழைப்பியாநின்றான். இங்கே "வாயமுதந் தந்து-தளிர்ப்பிக்கின்றான்" என்று - வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகையாலே, முன்பு "முத்தம்தரும்" என்றது - எப்போதும் தன்விஷயத்தில் அவன்செய்துபோரும் ஸ்வபாவகதநம் பண்ணினபடி. தன்னேற்றித்யாதி. தன்மேல் விடதிர்ந்த சத்ருக்களானவர்களுடைய தலைகள்மேலே தளர்நடை நடவாதே. ... ... சு.

(க) வசஸ். (உ) கரும்பு, சாறு, குடம் என்னுமிப்பதங்கள் சேர்ந்து 'கரும்பஞ்சாற்றுக்குட' மென்று கிடக்கிறது. ‡இல்லி - ரூயும். (ங) வாமஸ்.

மு.—முன்னலோர்வெள்ளிப் பெருமலைக்குட்டன் மொடுமொடுவிரைந்தோடப்
பின்னெத்தொடர்ந்ததோர் கருமலைக்குட்டன் பெயர்ந்தடியிடுவதுபோல்
பன்னியுலகம்பரவியோவாப் புகழ்பலதேவனென்னும்
தன்னம்பியோடப் பின்கூடச்செல்வான் தளர்நடைநடவாயே. நி.

பதவுரை.

முன்— முன்னே

ஈல்— நன்றாய்

நி— அழ்ந்தியபொய்

பெரு வெள்ளிமலை— பெரிய வெள்ளிமலை

என்ற

குட்டன்— குட்டியானது

பொற்றை— "திடி திடி" என்று

விரைந்து ஓட— வேகமாய் ஓடச்செய்த

பின்னை— அந்தக்குட்டியின் பின்னே

தொடர்ந்தது— தொடர்ந்த

கரு— கறுத்த

மலை— மலையென்ற [மலையா னென்பதாக்கப் பட்ட]

ஓர் குட்டன்— ஒரு குட்டியானது

பெயர்ந்து— பேர்ந்து

அடி இடுவதுபோல்— அடியிடுமாப்போலே

உலகம்— ‡ உயர்ந்தவர்கள்

பன்னி— ஆராய்ந்து

பரவி— துதித்து

ஓவா— எல்லை காணவொண்ணாத

புகழ்— கீர்த்தியையுடையவனும்

பலதேவன் என்னும்— "பலதேவன்" என்னும் பெயரை உடையவனான

தன் நம்பி— தன் தம்பியான

ஓட— முன்னே ஓட

பின்— பின்னே

கூட— அவனுக்கு உதவுதற்காக

செல்வான்— விரைந்து நடக்கிறவன்

தளர்நடைநடவாயே.

---

‡ "உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே" என்று தொல் காப்பியத்தில் சூத்திரம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. முன்னெழுத்தாதி. முன்னே விலக்ஷணமாய் அழ்ந்தியமாய்ப் பெரிதாயிருந்துள்ள வெள்ளிமலையின்ற குட்டியானது நன்செருக்காலே திடிதிடென விரைந்தோட. பின்னெழுத்தாதி. அந்தக்குட்டியின் பின்னே நன்செருக்காலே அத்தைத்தப்பிடிக்கைக்காகத் தொடர்ந்து, அந்தகதி யின்றதொருகுட்டி., தன் சைசவாநுகுணமாகக் காலுக்குக் கால் பேர்ந்தடியிட்டுச் செல்லுமாபோலே. பன்னியுத்யாதி. லோகமெல்லாம்கூடி, தங்கள் ஜ்ஞாநசக்திகளெல்லாம்விகாஸித்து ஆராய்ந்து ஸ்துதித்தாலும் முடிவு காணவொண்ணாத புகழையுடையவனும் பலதேவனென்னும் பேரை யுடையனான தன்னுடைய தமையனான பலதேவனைக் குறித்து முன்னே ஓட, அவன்பின்னே அவனுக்கு கூடமேவஇறுமென்று தன் சைசவாநுகுணமாக த்வரித்து நடக்குமவன் தளர்நடை நடவாயே. ... ... நி.

மூ.—ஒருகாலிற் சங்கோருகாலிற்சக்கரமுள்ளடி பொறித்தமைந்த
இருகாலுங்கொண் டங்கங்கெழுதிணற்போ லிலச்சினைபடநடந்து
பெருகாநின்ற வின்பவெள்ளத்தின்மேற் பின்னையும் பெய்துபெய்து
கருகார்க்கடல்வண்ணன் காமர்தாதை தளர்நடை நடவாயே. சு.

ஒருகாலில்— ஒருதிருவடியில்
சங்கு— பூரீபாஞ்சஜந்யமும்
ஒருகாலில்— மற்றொரு திருவடியில்
சக்கரம்— பூரீஸுதர்சநாழ்வானுமாக
உள்அடி— உள்ளடிகளிலே [உள்ளங்காலில்]
பொறித்து— ரேகையாகப் பொறித்து
அமைந்த— சமைந்த
இருகாலும்கொண்டு— இரண்டுஅடிகளாலும்

படம்— பரப்பை
நடந்து— நடந்து
பெருகாநின்ற— ப்ரவஹியாநிற்கிற
இன்பவெள்ளத்தின்மேல்— ஆநந்தப்ர
வாஹத்தின்மேலே
பின்னையும்— மேன்மேலும்
பெய்து பெய்து— ஆநந்தத்தைவர்ஷித்
துக்கொண்டு
தளர்நடைநடவாநிற்க.

வ்யா. ஆழம்பாட்டு. ஒருகாலித்யாதி. ஒருதிருவடிகளிலே பூரீபாஞ்சஜந்யமும் ஒருதிருவடிகளிலே திருவாழியாழ்வானுமாக உள்ளடிகளிலே ரேகாரூபேண பொறித்துச் சமைந்தவிரண்டு திருவடிகளையுங்கொண்டு. அங்கங்கித்யாதி. அடியிட்டவவ்வவஸ்தலங்களிலே ¶ தூலிகைகொண்டு எழுதிறற்போலே அடைபாளப் பரப்படைநடந்து. பெருகாவிற்யாதி. இந்தநடையழகையும் வடிவழகையுங்கண்டு மேன்மேலனப்பெருகாநின்ற ஆநந்தலாகரத்துக்குமேலே பின்னையும் உத்தரோத்தரம் ஆநந்தத்தைபுண்டாக்கி. கருகாரித்யாதி. இருண்டு குளிர்ந்திருக்கிற கடல்போன்ற திருநிறத்தையுடையபெருமான். கருமை-இருட்சி. கார்-குளிர்த்தி. அன்றிக்கே, கருமை - பெருமையாய், கார் - இருட்சியாகையுமாம். அன்றிக்கே, காரென்று - மேகமாய், காளமேகம்போலேயும் கடல்போலேயுமிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவனென்னவுமாம். காமர்தாதை. அழகாலேநாட்டைவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு உத்பாதகனானவன். * காமனைப்பயந்த காளாயிறை. (க) "ப்ரஸவாத்ஞ்ச மௌலவம்" என்னும்படியன்றிக்கே, காமனைப் பயந்தபின்பு கீழ்நோக்கிப் பிராயம்படுகையாய்த்து.

காமர்தாதை இன்பவெள்ளத்தின்மேல் பின்னையும் பெய்து பெய்து - தளர்நடைநட வாநிறை என்று அந்வயம். ... ... கூ.

மூ.—படர்பங்கயமலர்வாய் நெகிழ்படனிபடுசிறுதுளிபோல்
இடங்கொண்டசெவ்வா யூறியூறியிற்றிற்றுவிழாநின்று
கடுஞ்சேக்கழுத்தின்மணிக்குரல் போலுடைமணிகணைகொணைனத்
தடந்தாளிணைகொண்டு சார்ங்கபாணி தளர்நடைநடவாநிறை. எ.

பதவுரை.

படர்— படராநின்ற
பங்கயமலர்— தாமரைமலரானது
வாய் நெகிழ்— விகஸித்தவளவிலே
பனி படு— குளிர்ந்தமதுவானது
சிறு துளி போல்— சிறுக்கத்துளித்து விழு
மாப் போலே
இடம்கொண்ட— விசாலமாய்
செப்— சிவந்திராநின்ற
வாய்— திருப்பவளத்தில் அம்சமானது
ஊறி ஊறி— நிரந்தரமாக ஊறி
இற்று இற்றுவீழ— முறிந்து விழும்படி
நின்று— நின்று

¶ தூலிகை- சித்ரமெழுதும் கருவி. (க) " ப்ரஸவாத்ஞ்ச மௌலவம் "

கதிப்— க்ஞரமான
மே— ரிஷபத்தின்
கழுத்தில்— கழுத்திற்கட்டின
மணி— மணியினுடைய
குரல் போல்— ஓசையைப்போலே
உடையமணி— அணையில் கட்டின மணியா னது

கண கணென— கண கணவென்று ஒலிக்க
தட— பருத்த
தாள் இணைகொண்டு— ஒன்றோடொன்று த்த திருவடிகளால்
சார்ங்கபாணி— ஸ்ரீசார்ங்கதநுஸ்ஸை
பாணி— திருக்கையில் உடையவன்
தளர்நடை நடவாயே.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படரிதழ்பாதி. பெருத்திருந்துள்ள தாமரைப்பூவானது முகுளிதமா யிருக்கையன்றிக்கே, வாய்விரிந்தவளவிலே, குளிர்த்தியையுடைத்தான அகவாயில் மதுவானது சிறுகத்துளித்து விழுமாப்போலே. இடங்கொண்டவித்பாதி. இடமுடைத்தாய்ச் சிவந்திருந்துள்ள திருப்பவளத்தில் ஜலமானது நிரந்தரமாக ஊறி முறிந்து விழும்படி நின்று. கடுஞ்சேக்கழுத்தித்பாதி. கடிதான சேவின்கழுத்தில் கட்டின மணியினுடைய த்வநிபோலே திருவரையில் கட்டின மணியானது கணகணவென்று சப்திக்கும்படி. தடந்தாளித்பாதி. ஸவிகாஸமாய் பரஸ்பரஸத்ர்சமான திருவடிகளைக்கொண்டு சார்ங்கபாணியானவன் தளர்நடை நடவாயே. ... ... *எ.

மூ.—பக்கங்கருஞ்சிறுப்பாறைமீதே யருவிகள்பகர்ந்தனைய
அக்குவடமிழிந்தேறித்தாழ வணியல்குல்புடைபெயர
மக்களுலகினிற்பெய்தறியா மணிக்குழவியுருவின்
தக்கமாமணிவண்ணன்வாசுதேவன் தளர்நடைநடவாயே. அ.

பதவுரை.

கரு— கறுத்த
சிறு பாறை— சிறியமலையின்
பக்கம் மீது— தாழ்வரையின் மேலே
அருவிகள்— அருவிகளானவை
பகர்ந்து அனைய— ஒளிவிடுமாப் போலே
அக்குவடம்— (திருவரையில் சாத்தின) வடமணிவடமானது
இழிந்து— தாழ்ந்தும்
ஏறி— உயர்ந்தும்
தாழ— தொங்கும்படியாகவும்
அணி அல்குல்— அழகியநிதம்பமானது
புடை பெயர— பக்கங்களில் அசையும் படியாகவும்

உலகினில்— உலகத்திலே
மக்கள்— மனிசர்கள்
பெற்று அறியா— பெற்று அறியாத
மணி— மநோஹரமான
குழவி உருவின்— சிறுப்பிள்ளை வடிவை யுடையவனும்
தக்க— தகுந்த
மா மணி— நீலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தை யுடையவனை
வாசுதேவன்— ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன்
தளர்நடை நடவாயே.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. பக்கமித்யாதி. கறுத்த நிறத்தையுடைத்தாய்ச் சிறுத்திருந்துள்ள மலையினுடைய பார்ச்வத்திலே நிம்நோந்நதமான அருவிகள் ஒளிவிடுமாபோலே.

மூ.—வெண்புழுதிமேற்பெய்துகொண்டஞ்ஞாந்ததோர் வேழத்தின்கருங்கன்றுபோல்
தெண்புழுதியாடித்திரிவிக்கிரமன் சிறுபுகர்படவியர்த்து
ஒண்போதலர்கமலச் சிறுக்காலுறைத்தோன்றுநோவாமே
தண்போதுகொண்ட தவிசின்மீதே தளர்நடைநடவாயே. கூ.

பதவுரை.

வெள்ளம்புழுதி— வெள்ளம்போல் புழுதியை
மேற்பெய்துகொண்டு— மேன்மேல வாரிப்பெய்து கொண்டு
அஞ்ஞான்றை— அன்னாந்து
ஓர்— ஒரு
கரு— கருநிற
வேழத்தின் கன்றுபோல்— ஆனைக் குட்டி போலே
தெள்— தெள்ளிய
புழுதி— புழுதியிலே
ஆடி— விளையாடி
திரிவிக்கிரமன்— மூன்றடியால் உலகத்தை யளந்தவன்
சிறுபுகர்பட— சிறிது திருமேனி புகர்த்துத் தோன்றும்படி
வியர்த்து— ஸ்வேதபிந்துக்களாலே
ஒண்— அழகிய தாய்
போது— உரிய காலத்திலே
அலர்— விகஸித்த
கமலம்— தாமரைப்பூப் போன்ற
சிறு— சிறிய
கால்— திருவடிகள்
உறைத்து— மிதித்தவிடத்திலே
ஒன்றும் நோவாமே— ஒன்றும் நோவாதபடி.
தண்— குளிர்ந்த
போதுகொண்ட— பூக்களையுடைய
தவிசின் மீது— மெத்தையின் மேலே
தளர்நடை நடவாயே.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்புழுதியித்யாதி. வெளுத்த புழுதியை மேலே எறிட்டிக்கொண்டு அஞ்ஞான்றைதாரு கரிய ஆனைக்கன்றுபோலே. தெண்ணிக்யாதி. தெள்ளிய புழுதியைத் திருமேனியிலே எறிட்டுக்கொண்டு. திரிவிக்கிரமன். மூன்றடியாலே லோகத்தை யளந்தவன். சிறுபுகர்பட வியர்த்து. எறிட்டுக்கொண்ட புழுதி ஸ்வேதபிந்துக்களாலே நன்னந்தவிடங்களிலே திருமேனி சிறிது புகர்த்துத்தோன்றும்படி வியர்த்து. ஒண்போதித்யாதி. அழகியதாய்த் தனக்கடைத்தகாலத்திலே யலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற சிறியதான திருவடிகள் மிதித்த விடத்திலே ‡ ஒன்றுறைத்து நோவாதபடியாக. தண்ணிக்யாதி. குளிர்ந்த பூக்களை யுடைத்தான மெத்தைமேலே தளர்நடை நடவாயே. தவிசு-மெத்தை. ... கூ.

மூ.—திரைநீர்ச்சந்திரமண்டலம்போல் செங்கண்மால்கேசனென்றன்
திருநீர்முகத்துத்துலங்குசுட்டி திகழ்ந்தெங்கும்புடைபெயரப்
பெருநீர்த்திரையெழுகங்கையிலும் பெரியதோர்தீர்த்தபலம்
தருநீர்ச்சிறுச்சண்ணைந்துள்ளஞ் சோரத்தளர்நடைநடவாயே. ய.

பதவுரை.

தேகவல்—பரிசுத்தசரீர இவன்
தன்—தன்னுடைய
திரு—உஜ்ஜ்வலமாய்
நீர்—நீர்மையையுடைத்தான
முகத்து—திருமுகமண்டலத்தில்
துலங்கு—பிரகாசமான
சுட்டு—சுடியான
எங்கும் கிழற்று—எங்கும் விளங்கி
யுடையபர—இடமும் வலதுமாய் அசைய

கங்கையி லுயர்—கங்காநதியி லுயர்ந்த
பெரியது—பெரியதாய்
தூ—அதிநிர்மலமான
தீர்த்தபலம்—தீர்த்தபலத்தை
தரும் நீர்—தரத்தக்க ஜலத்தையுடைய
சிறு சலஞ்சம்—சிறுபசலையானது [சலஞ்சம் - குற்றமாயையும்.]
துளும்பி தொட—துளிக்கத் துளிக்க
தளர்நடை நடவா—

வ்யா. பத்தாம்பாட்டி. தீரைநீரித்யாதி. திவாகரப்படத்தை யுடைத்தான வழுதாபத்தியத்திலே சலித்துத்தீதாற்றுகிறசந்தாமண்டலம்போலே. சென்கல்மாலித்யாதி. சிவந்ததிருக்கண்களையும் அதுக்குப் பரபாகமான கறுத்தநிறத்தையு முடையவனும் பிரசஸ்தசரீரனுமிருக்கிறவன். மால்- கரியவன். தன்னிதயாதி. தன்னுடைய அழகியதாய் நீர்மையையுடைத்தான திருமுகமண்டலத்தில் விளங்குகிற சுட்டியானது எங்குமொக்க பிரகாசித்து இடம் வலம் கொண்டசையு. பெருநீரித்யாதி. தீர்த்தங்களில் பரிசுத்தமாய் பிரவாகரூபமாய் மாறாமல் அலைபெறுகிற கங்கையிலுங்காட்டில் பெரியதாய் அதிநிர்மலமான தீர்த்தபலத்தைத் தரும் ஜலத்தையுடைத்தான சிறுச்சலஞ்சமானது துளிக்கத் துளிக்கத் தளர்நடை நடவா மே. யி.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—ஆயர்குலத்தினில்வந்துதோன்றிய வஞ்சனவண்ணன்றன்னைத்
தாயர்மகிழவோன்னூர் தளரத்தளர்நடைநடந்ததனை
வேயர்புகழ்விட்டுசித்தன்சீரால் விரித்தனவுரைக்கவல்லார்
மாயன்மணிவண்ணன்றாள் பணியுமக்களாப்பெறுவர்களே. கக.

பதவுரை.

ஆயர்குலத்தினில்—இடைக்குலத்திலே
வந்து தோன்றிய—வந்து அவதரித்த
அஞ்சன வண்ணன்—மைபோன்ற
வடிவையுடைய கண்ணனை
தாயர்—பெற்ற தாயான யசோதையும்,
அவனைபோத்த பரிவர்களும்
மகிழ—ஹர்ஷிக்கவும்
ஒன்னூர்—சம்ஸாரிசத்ருக்கள்
தளர—பலமொடுங்கிப் போகவும்
தளர்நடை நடந்ததனை—தளர்நடை நடந்தப்ர
காரத்தை
வேயர்—வேயரானவர்கள்

புகழ்—ஸ்லாகிக்குமிடியான
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வார்
சீரால்—சீர்மையோடே
விரித்தன—விஸ்தரித்தருளிச்செய்த இவற்றை
உரைக்க வல்லார்—ஓதவல்லவர்கள்
மாயன்—ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனும்
மணி வண்ணன்—நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தையுடையனுமான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுடைய
தாள்—திருவடிகளிலே
பணியும்—அடிமைசெய்யத்தக்க
மக்களை—பிள்ளைகளை
பெறுவர்கள்—பெறுவார்கள்

வ்யா. ஆயிற்பாதி. சோபகுலத்திலே வந்து ஆவிர்ப்பவித்த. ராஜகுலத்திலே ர்ப்பவித்தனை அடைபற்வாதமிபுமித்தவையிலே. இதிலே எல்லாரும் அறிந்தது. அந்தரே னென்றருளினை. கண்டவர் கண்குளிருட்படி அற்புதனம் போலே யிருக்கிற திருமுகத்தை பலன்ன. தாயிற்பாதி. பெற்றதாயான பசோதையும் அவளாபாதி ஸ்நேஹிகளாயி னும் ப்ரகாரப்படியாகவும், தெருப்பு ல்லுவத்திலே பூதநாசகடாதிகள் நிரஸ்தராவை ந்த கம்ஸாதிகளான சத்ருக்கள், தலையெடுத்து மடக்க வல்லனாமை கண்டு "சரண் யப்படுதலிறும்" என்று பீதராய் அவளைக்ராப்படியாகவும் தனக்கை மடந்த ப்ரயோ ஜ, வேயிற்பாதி. * வேடர்குங்கள் குலத்துதித்தவராகையாலே அக்குடியிலுள்ளார் செய்ய தம்முடைய வைபவத்தைக் கொல்லிப்படி புட்படியான பெரியோர்வார். சீராமனி ன் சீர்மையோடே விஸ்தரித்துச்சொன்ன வில்லறை பேதிதனுமாருபடி. கொல்லைவல்லை மாயனிற்பாதி. ஆச்சர்யமான குணங்களையுடையரும் லோகத்தம்போன்ற வடிவையுடை னவனுடைய திருவடிகளிலே ஸ்வீகரத்வாதுருபமான ஸ்தித விதீசஷத்தைதப்பாமல் ஸ்துத்ரர்களைப் பெறுவர். டக்கினென்று- அவிதீசஷமாகச் சொல்லுகையாலே விதவைபோ. ஐந்டத்தாலும் வரும் உபயவித தோஷங்களையும் சொல்லுகிறது. ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரவு.—துடர் செக்கர் மின்னுக் கன்னல் முன்ன லொருகால்
படர் பக்கம் வெண் திரை ஆயர் பொன்.

ஆதிருமொழி- எ-க்கு, பாட்டு- அ.

அ. அவன் தனக்கடையாகிற பாலசேஷ்டிதத்தினுடைய ரஸத்தை, பெரியா ரான யசோதைப்பிராட்டி. தத்காலத்தில் அவனைக்குறித்து அபேக்ஷித்து அநுபவி போலே, பிற்காலமாயிருக்கச்செய்தேயும் * மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றவரா தத்காலத்தில் போலே ப்ரகாசித்து, தாமும் அந்த ரஸத்தை அநுபவித்தாராய் கீழ் இளமேல் அவனுடைய சைசவானுகுணமாக ஓடிவந்து தன்னை அவனத்துக் படியை, யசோதைப்பிராட்டி அநுபவிக்கவாசைப்பட்டு, அதுதன்னை அவனைக்குறி த்து, அவன் வந்து தன்னையணைக்கையாகிற ரஸத்தை அவள் அநுபவித்த ப்ரகார படியே தாமும் அநுபவித்து ஹர்ஷடராகிறார். அச்சோவென்று - அவன்வந்து கொள்ளுகையை அபேக்ஷிக்கையும், அந்த சேஷ்டிதரஸத்தை அநுபவிக்கையுமே

மின்னியன்மேகம்விரைந்தெதிர்வந்தாற்போல்
என்னிடைக்கோட்டரா வச்சோவச்சோ எம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. க.

பதவுரை.

பொன் இயல்— பொன்னால் பூசப்பட்ட
கிண்கிணி— சின்கிணினையையும்
சுட்டி— திருநற்றிச் சுட்டினையையும்
புறம்கட்டி— அவ்வவ் விடத்தாகங்களில்கட்டி
தன்— அந்தக் கிண்கிணியின்
இயல் தனை— ஸ்வாபாவிக தன்மையானது
சலன் சலன் என்றிட— "சலன்சலன்" என்
றொலித்து
மின் இயல்— மின்னலை இயல்வாகவுடைய
(அல்லது,) மின்னலாலே அழகிய
மேகம்— மேகமானது
விரைந்து— த்வரித்து

எதிர் வந்தாற்போல்— எதிரே வருமாப்
போலே
என் இடைக்கு— என் இடுப்பினிருப்புக்கு
ஓட்டரா— முடிவும்
‡ அச்சோ அச்சோ— என்ன அழகைத்தரும்
கொள்ளிவாணும்
எம் பெருமான்!— எனக்கு ஸ்வாமியான
வனே!
வாரா— வந்து
அச்சோ அச்சோ.

‡ "அச்சோ அச்சோ" என்றிரட்டித்துச் சொன்ன
மையால் அதிலுள்ள ஆதரத்தின் மிகுதி சோற்றுகிறது.

வ்யா. மூதற்பாட்டி. பொன்னியல்கிண்கிணி. பொன்னாலே இயலப்பட்டகிண்கிணி. அழகுக்குடலாக மேன்மேலபோன்மீதாய்த்துச் சமைத்த கிண்கிணியென்றபடி. பொன்னைஊடாதாகமாகச் சமைத்தலின்னில் த்வனிக்கக்கூடாதிறே. அன்றிக்கே, பொன்வடத்திலே கோவைப்பட்ட கிண்கிணியென்னவுமாம். "மேலேல சலன்சலனென்றிட" என்கையாலே, கிண்கிணியென்றவிது திரு அரையில் சாத்தும் கிண்கிணியையும், சேவடிக்கிண்கிணியையும் சொல்லுகிறது. சுட்டி- லலாடபூஷணம். இவற்றை, புறம்கட்டியென்றது, புறமென்று-இடமாய், அவற்றுக்கு அடைத்தல்த்தலங்களிலே கட்டியென்றபடி. "கண்காற்புறமகம்" என்கையாலே, புறமென்றசப்தம்-இடத்துக்குவாசகமிறே. தன்னிலேனித்யாதி. நிருவரையில் கிண்கிணியிலுடையவும் திருவடிகளில் சதங்கைகளிலுடையவும் தனக்கு இயல்வானத்வனி சலன் சலனென்று த்வனிக்க. சலன்சலன் என்கிறவிது- அநுகாரசப்தம். மின்னியலித்யாதி. மின்னியல்வாக வுடைத்தானமேகமானது காற்படைத்துக் கிடையிட்டுக்கொண்டு வருமாபோலே. கிட்- கிண்கிணி, சுட்டியென்றவை, "செங்கமலக்குழல்" என்கிறபாட்டிற்சொன்ன ஸ்வாபரணங்களுக்கு முபலக்ஷணமாய், திருமேனிக்கு பரபாகமான அவ்வாபரணதேஜஸ் மேலோடேகூட நடந்துவரவேணுமென்று மபேக்ஷைப்பற்ற இந்தத்ருஷ்டாந்த மருளிச்செய்தது. என்னிடைக்கித்யாதி. என்னுடைய வொக்கலையிலிருப்புக் காசைப்பட்டு ஓடிவந்து என்னை யபேக்ஷித்துக்கொள்ளவேணும். இருகாற் சொல்லுகிறது- அதில் ஆதராதிசயத்தாலே. எம்பெருமானித்யாதி. முன்சொன்னவிடத்தில் அல்பம்விளம்பிக்கையாலே, என்னுடைய நாதனே வாரா அச்சோவச்சோ வென்கிறது. அச்சோவென்றது- அபேக்ஷித்துக் கொள்ளென்றபடி. க.

மூ.—செங்கமலப்பூவிற் றேனுண்ணும்வண்டேபோல்
பங்கிதள்ளுந்துண்டவளையாய்மொய்ப்பப்

பதவுரை.

வான்— "ஸ்ரீ நரசிங்கனே" என்னும் வாயையும்

கண்டி— ஸ்ரீகளை மேலாகிய கழுத்தையும்

சக்கரம்— ஸ்ரீ ஸுதர்சந ஆழ்வானையும்

வந்திய— நெருங்கி நெருக்கிக் கொண்டிருக்கிற

அம் கைகளாலே— அழகிய கைகளாலே

வந்து அச்சோ அச்சோ;

ஆர— பரிபூர்ணமாக

தழுவாய்— தழுவியிருள்ள தேவனே!

வந்து அச்சோ அச்சோ.

சேயம் வாய்— செங்காயாம்பூ

சோதி வாய்— ஒளி பொருந்திய

வண்டிகள்— வண்டுகள்

சுருண்ட— சுருண்ட

வந்து— வந்து

உன்னுடைய

பவள வாய்— பவளம்போன்ற அதரத்தை

மோப்பக்குழைய— மோப்பக்குழையும்படியாக

நரசிங்கத்தை— நரசிங்கத்தையும்

பிள்ளை— நரசிம்மக் குழந்தையையும்

செங்கமலமித்யாதி. செந்தாமரைப் பூவிலே மதுபானம் பண்ணுகிற வண்டுகள் மோதிலே. பங்கிகளித்யாதி. சுருண்ட திருக்குழல்கள் வந்து உன் திருப்பவளத்தை மோப்பக்குழையும்படியாக. சங்கித்யாதி. ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநத்துக்கும் அழகுக்கும் முடலாய் உனக்கும்பரிகரமேயாத்ரையாயிருக்கும் ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களை பூமிவந்திறைத்தேடா மல் தரித்துக்கொண்டிருக்கு மழகையாய், அவைதானும் மிகையாம்படி வெறுப்புறத்திலே நலத்தினழிக்க வேண்டிற்படியான அழகையுடைய திருக்கைகளாலே வந்து அணைத்துக்கொள்ளவேணும். ஆரவித்யாதி. நீ அபர்யாப்தமாக வன்றிக்கே, பரிபூர்ணமாக வணைத்துக் கொள்ளவேணும். ... ... 2.

ஏழ.—பஞ்சவர்தூதனுய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு
அஞ்சப்பணத்தின்மேற் பாய்ந்திட்டருள்செய்த
அஞ்சுவண்ணனேயச்சோவச்சோ வாயர்பெருமானேயச்சோவச்சோ. 3.

பதவுரை.

பஞ்சவர் தூதனுய்— பாண்டவ தூதனாய்

பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே

கை செய்து— உதவி செய்து

நஞ்சு உமிழ்— விஷத்தை கக்காநின்ற

நாகம்— காளியநாகமானது

கிடந்த— வஸித்துக்கிடந்த

நல் பொய்கை— க்ஷுத்ரமான பொய்கையிலே

புக்கு— புகுந்து

அஞ்ச— அஞ்சும்படியாக

பணத்தின்மேல்— அக்காளியனுடைய படத்தின்மேல்

பாய்ந்திட்டு— சென்றுகுதித்து

(அவ்வளவிலே அவன் சரணம்புக)

அருள்செய்த— அவன்மேல் க்ருபைபண்ணின

அஞ்சனவண்ணனே! அச்சோ அச்சோ;

ஆயர் பெருமானே!— இடைக்குலத்துக்கு

கரசனே!

அச்சோ அச்சோ.

வாக்குய பாநந்தரணுய்க்காண்டு தூநகாந்யத்தில் அதிகரித்து, தூமியாதநாதிகள் பகதலி
லே சென்று அவர்களையும் இவர்களையும் சேர்க்கப்பார்த்த விடத்தில் அவர்கள் இசையாமை
யாலே, 'ஆனல் யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஒருவர் ராஜ்யத்தை ஆளுங்கோளென்று
சொல்லிப்போந்து, பின்பு பாண்டவர்களுக்காய் நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையும் அணியும்
வகுத்து யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சித்பாதி. விதைத்தை யுமிழாநின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பங்
கிடந்த கொடிய பொய்கையிலே அத்தை மதியாமற் சென்றுபுக்கு. நற்பொய்கையென்றது-
னிபரிநலகூடினபோய், காளியவிஷதூஷித மாகையாலே க்ரூரமான பொய்கை யென்றபடி.
அஞ்சவித்யாதி. "ஆய்ச்சிமார்களை மாபரமஞ்சிட" என்கிறபடியே இந்த ஸ்த்தாந்த
தைக் கேட்ட அநுகூல ஜநங்களெல்லாரும் "என்னைகப்புகுகிறதோ" என்று பயப்படும்படி
யாக. "இந்தலைய பைந்நாகத்தலைப் பாய்ந்தவனை" என்கிறபடியே அந்தக்காளியனுடைய
பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து நர்த்தம் செய்து அவனை யிளைப்பித்து, (க) "கூவா
முகுந்த நாராயணா" என்று தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணத்துக்காக அவன்
சரணம்புகுந்த பின்பு அவன் பக்கலிலே அருளைபண்ணினை. அஞ்சப்பணத்தின்மேல் பாய்ந்
திட்டென்றது-காளியன்தானஞ்சுபடபடாக அவன் பணத்தின்மேலே பாய்ந்தென்னவுமாம்.
அஞ்சுவண்ணனே. சரணகதரக்ஷணப் பண்ணுகையாலே அஞ்சனம்போலே குளிர்ந்து புகர்
பெற்ற திருமேனியை யுடையவனே யச்சோவச்சோ. ஆயர்பெருமானே. அமரர்பெருமானை
மேன்மைக்கெதிர்த்தட்டாக ஆயர்பெருமானை நீர்மையையுடையவனே யச்சோவச்சோ. க.

மூ.—நாறிய சாந்த மகக்கிறைநல்கென்னத்
தேறியவளுந் திருவுடம்பிற்பூச
வூறிய கூனினை யுள்ளே யொடுங்கவன்
றேறவுரு வினையச்சோவச்சோ வெம்பெருமான்! வாரா வச்சோவச்சோ. சு.

பதவுரை.

நடக்கு— "நம் உடம்புக்குத் தக்கதாய்
நாறிய— பரிமளிதமாயிராநின்ற
சாந்தம்— சந்தனம்
இறை— கொஞ்சம்
நல்கு என்ன— கொடுக்கவேணும்" என்ற
கூனியைக் கேட்க
அவளுடம்— அந்த கூனியும்
தேறி— மனம் தேறி
திரு உடம்பில்— திருமேனியிலே
பூச— நல்லசாந்தைப் பூச

அன்று— அப்போது
வாறிய— அவள் மூடுகில் புறம்பாய் விழுந்த
கூனினை— கூனை [கூன்-குப்ஜத்வம்.]
உள்ளே ஒடுங்க— சரீரத்திலுள்ளே அழுந்
தும்படி.
வர உருவினையச்!— கைகளால்நிமிர்த்து முன்
னிலையாக்கினவனே!
அச்சோ அச்சோ;
எம் பெருமான்!— எங்கள் ஸ்வாமியே!
வாரா— வந்து,— அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. நாறியவித்யாதி. ¶ ஸாங்கோபாங்கமாகக் கொன்று பரிவட்டங்கள்
சாத்தி ஸ்ரீமதுரையிலே போய்ப்புகுந்தவளவிலே, கம்ஸனுக்குச் சாந்திட்டுப்போருங் கூனி,

னைய சாறுற்றதுமில் பழுகல் இவர்கள் சாந்தின் வாசு பறிவாக்களா" என்னுட்டுத்தோறும் பட்டமான சாந்துகளைக்காட்ட; (க) "வுமருதிதஸ்" இத்யாதிப்படியே அவற்றுக்கெல்லாம் ஒரு குறைசொல்லிக் கழித்து, (உ) "சுவயாமகாதிலுஷ்டிஸம் நீபதாஉ ஈ மெலைநடி" என்று "அண்ணருடம்புக்கும் நம்முடம்புக்கும் அநுரூபமான பரிமளத்தையுடைய சாந்திலை அல்பம்தர" என்று அபேக்ஷிக்க; சாந்தை, தாமிட்டுக்கழித்தபடியையும் அபேக்ஷித்த சீர்மையையும் வடிவழகையும் கண்டு ஹர்ஷடையாய் "கம்ஸனுக்குக் கொடு போகிற விந்தை இவர்களுக்குக் கொடுத்தால் அவன் தண்டிக்கிற் செய்வதென்" என்று அந்சாதித நெஞ்சம்தேறி அவளும் உத்தமமான சாந்தை யெடுத்துத் திருமேனியிலே சாத்த. ஊறியவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநமாக அவள் கிஞ்சித்கரிக்கையாலுண்டான ப்ரீதியாலே "இவள் முதுகில் கூனை நிமிர்த்துவிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி அவள் முதுகிலே "வேர்விழுந்ததோ" என்னும்படி உறைத்துப் புறப்பட்டு நிற்கிறகூனை அவள் சரீரத்திலுள்ளே அடங்கும்படியாக அக்காலத்திலே நிமிர்த்து, திருக்கைகளாலே புருவினைவனே! அச்சோவச்சோ; எங்கள் குலத்துக்கு ஸ்வாமியானவனே வாவாவச்சோ வச்சோ. வாரா- வந்து. ... ... ச.

மூ.—கழன்மன்னர் சூழக் கதிர்போல்விளங்கி
எழலுற்றுமீண்டே யிருந்துன்னைநோக்கும்
சுழலைப்பெரிதுடைத் துச்சோதனனை
அழலவிழித்தானையச்சோவச்சோ வாழியங்கையனையச்சோவச்சோ. ரு.

பதவுரை.

கழல் மன்னர்—வீரக்கழலையுடைய ராஜாக்கள்
சூழ—சுற்றும் சேவித்திருக்க
கதிர்போல்—ஸூர்யனைப்போலே
விளங்கி—ப்ரகாசித்துக் கொண்டு,
எழல் உற்று—எழுந்திருக்க முயன்று
மீண்டே—மறுபடியும்
இருந்து—கறுவுதலாலே தெரியாதபடி யிருந்து
உன்னை—உன்னை
நோக்கும்—கலிவதாகப் பார்த்தவனும்
பெரிது—பெருமிடுக்கனும்
சுழல் உடை—சூழ்ச்சிகளையுடைய
துச்சோதனனை—துர்யோதநனை
அழல—அக்நிபோலே
விழித்தானை!—பார்த்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
ஆழி அம் கையனே!—திருவாழியை அழகிய கையிலேந்தினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கழலித்யாதி. பாண்டவர்களுக்காக ஸ்ரீதூதனாகவந்திருளுந்ற விசேஷத்தைக் கேட்டு, வீரக்கழலிட்டு ஸமர்த்தராயிருக்கும் ராஜாக்கள் பலரும் சூழ சேவித்திருக்க, தான் ஸிம்மாஸநத்தளுய்க்கொண்டு, அபிஷேகாத்யாபரண தேஜஸ்ஸாலும் ப்ரதாபத்தாலும் ஆதித்யனைப்போல் விளங்கி, "க்ருஷ்ணன் வந்தால் ஒருவரும் எழுந்திருத்தல், குசலப்ரச்நம் பண்ணுதல் செய்யாதே கொள்ளுங்கோள்" என்று நியமித்து, பொய்யா

(க) "ஸுகந்தமிமதத்." (உ) "ஆவயோர்காத்ர ஸத்கர்தம் தியதாமநுலேபநம்"

ர்த்திப்பாசாக, காலும் தலை நடுங்கி எழுந்திருக்க வுத்தேயாகித்து, மீண்டும் கறுவுதலாலே தெரியாதபடியிருந்து. உன்னேயித்யாதி. பொய்யாஸநம் முதலாக முன்பு பண்ணிவைத்த சூழ்ச்சிகளாலே நலிவதாகக்கோலி உன்னேப்பார்த்த துர்யோதநனே, உன்னகவாயிற் சீற்ற மெல்லாம் பார்க்கிற பார்வையிலே தோற்றும்படி அத்புஷ்ணமாகப் பார்த்தவனே யச்சோ வச்சோ. ஆழியங்கையனித்யாதி. திருவாழியை அழகிய திருக்கையிலே யுடையவனே அச் சோவச்சோ. ... ... ரு.

மூ.—போரோக்கப்பண்ணியிப் பூமிப்போறை தீர்ப்பான்
தேரோக்கவூர்ந்தாய்! செழுந்தார்விசயற்காய்க்
காரோக்குமேனிக்கரும் பெருங்கண்ணனே!
ஆரத்த முவாய்வந்தச்சோவச்சோ வாயர்கள்போரேறே யச்சோவச்சோ. கூ.

பதவுரை.

இப் பூமி— இந்த பூமியின்
போறை— பாரத்தை
தீர்ப்பான்— ஒழிப்பதற்காக
போர் ஒக்கப் பண்ணி— துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படி பண்ணி
செழும்— செழுமையுள்ள
தார்— தும்பைமாலையை யுடைய
விசயற்கு— "விஜயன்" என்னும் அர்ஜு நனுக்கு
ஆய்— ஸாரதியாயிருந்து
தேர்— அவன் தேரை
ஒக்க— வந்திருக்கள் தேருக்கு ஸமமாக
ஊர்ந்தாய்!— நடத்தினவனே!
கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற
மேனி— திருமேனியை உடையவனே
கரு— கறுத்து
பெரு— கர்ணந்தவிச்சாந்தமான
கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!
வந்து— அருகேவந்து
ஆ— பூர்ணமாக
முவாய்— முழுவியபருளமேவணும்;
அச்சோ அச்சோ;
ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனுப்
போர்— யுத்தோத்முகமான
ஏறே!— சிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆரும்பாட்டி. போரிந்யாதி. பதிலுருவுகொண்டு நிலைபெற்றிருக்கமும் நாறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணதிகளுமான அந்திரளாடு ஸமமாக வழுகேகொண்டு நின்ற பாண்டவர்களையவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்றுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்றுதல். இப்பூமிப்போறை தீர்ப் பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளா யிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. "மண்ணின் பாரம் தீர்க்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோ ஜநமும் மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தருதியாகச்சூழும் தும் பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) "யஸ்யதேஜ்ஜவிஹாவாஹ"

கார் ஒக்கும்— மேகத்தை ஒத்திராநின்ற
மேனி— திருமேனியை உடையவனுப்
கரு— கறுத்து
பெரு— கர்ணந்தவிச்சாந்தமான
கண்ணனே!— கண்களை யுடையவனே!
வந்து— அருகேவந்து
ஆ— பூர்ணமாக
முவாய்— முழுவியபருளமேவணும்;
அச்சோ அச்சோ;
ஆயர்கள்— இடைக்குலத்திற் பிறந்தவனுப்
போர்— யுத்தோத்முகமான
ஏறே!— சிஷபம்போல் செருக்கியிரா நின்ற வனே!

அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஆரும்பாட்டி. போரிந்யாதி. பதிலுருவுகொண்டு நிலைபெற்றிருக்கமும் நாறு ராஜாக்களும் பீஷ்மத்ரோணதிகளுமான அந்திரளாடு ஸமமாக வழுகேகொண்டு நின்ற பாண்டவர்களையவரையுங் கொண்டு யுத்தம் பண்ணி யென்றுதல்; "பாண்டவர்களுக்கு ஓர் கோல்குத்துநிலமும் கொடோம்" என்று வெட்டிதாக வார்த்தை சொன்னபின்பு துர்யோதநாதிகளை யுத்தத்திலே பொருந்தும்படியாகப் பண்ணி யென்றுதல். இப்பூமிப்போறை தீர்ப் பான். இதுதான் செய்தது, அதார்மிகராய் ஆஸுரப்ரக்ருதிகளா யிருப்பாரெல்லாரையும் யுத்தபூமியிலே கொன்று, இந்த பூமியினுடைய பாரத்தைப் போக்குகைக்காக வாய்த்து. "மண்ணின் பாரம் தீர்க்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தான்" என்கையாலே அவதார ப்ரயோ ஜநமும் மிதுவேயிறே. தேரித்யாதி. யுத்தத்துக்கும் விஜயத்துக்கும் தருதியாகச்சூழும் தும் பை, வாகைமுதலான அழகியமாலையையுடைய அர்ஜுநனுக்கு (உ) "யஸ்யதேஜ்ஜவிஹாவாஹ"

ஸமமாக அவனுடைய தேரை நடத்தினனனே. "ஆயுதமெடுக்க மொண்ணாது" என்
கையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்து, தேர்க்காலாலே ட்ரதிபக்ஷ ஸைன்யத்தை நூகளாக்கி
னனுய்த்தது. "கொல்லாமாக்கோல்" இத்யாதிப்படியே ஸாரத்யம் பண்ணின ஸமர்த்தத்
தாலேயிறே பூபாரநிரஸநம் பண்ணினது. காரோக்குமித்யாதி. வர்ஷாகவலாஹகம்போலே
யிருக்கிற திருமேனியை யுடையனுய், * கரியவாகிப் புடைபரந்திருக்கிற திருக்குழல்களை
யுடையனு யிருக்கிறவனே. இத்தால்- பூபாரத்தைப் போக்குகையாலும், ஆச்ரிதனுன அர்
ஜுநனை விஜயியாக்குகையாலு முண்டான ஹர்ஷம வடிவிலும் கண்ணிலும் தோற்றுப்படி
கின்ற நிலையைச் சொல்லுகிறது. ஆரவித்யாதி. என்னுடைய அபிநிவேசம் திருப்படி வந்து
பூர்ணமாக வணைத்தருளவேணும். ஆயர்களித்யாதி. கோபர்க்கு பவ்யனுய், அத்நாலே
யுந்தோற்முகமான ரிஷபம்போலே செருக்கியிருக்கிறவனே யச்சோவச்சோ. ... ... சு

மூ.—மிக்கபெரும்புகழ் மாவலிவேள்வியில்
தக்கதிதன்றென்று தாமம்விலக்கிய
சுக்கிரன்கண்ணினைத் துரும்பாற்கிளறிய
சக்கரக்கையனேயச்சோவச்சோ சங்கமிடத்தானேயச்சோவச்சோ. எ.

பதவுரை.

மிக்க பெரு— மிகவும் பெருத்த
புகழ்— (ஔதார்யத்தாலுண்டான) கீர்த்
தியையுடைய
மா வலி— மஹாபலியின்
வேள்வியில்— யாகத்திலே
(சென்று மூவடி யாசித்தவளவிலே,)
இது— "இவனுக்கு தாநம்செய்வது
தக்கது அன்று என்று—தகுந்ததன்று" என்று
தானம்— பூமிதாநத்தை
விலக்கிய— தடுத்த
சுக்கிரன்— அஸுரகுருவான சுக்ரனுடைய
கண்ணினை— கண்ணை
துருப்பால் — திருக்கையில் பவித்ரத்தின்
தாலியாலே
கிளறிய— கலக்கின
சக்கரக்கையனே!— திருவாழியைக்கையிலே
உடையவனே!
அச்சோ அச்சோ—;
சங்கம்— பூர்ணபாஞ்சஜந்யத்தை
இடத்தானே!— இடக்கையில் தரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மிக்கவித்யாதி. ஔதார்யத்தாலே மிகவும் பெரிய புகழை
யுடையனை மஹாபலியஜ்ஞவாடத்திலே இந்த்ரனுக்காக வாமநவேஷத்தைக்கொண்டு சென்று
"கொன்வன், நான், மாவலி, மூவடி, தா" என்ன; "புலன்கொண்டாணுய்" என்கிற
படியே ஸர்வேச்வரியாபஹாரஸூசகமான விவனுடையவடிவழகாலும், அநந்விதமாகச்சொன்ன
(க)முக்தோக்தியாலும் மஹாபலி அபஹர்தசித்தனுய், இவனபேக்ஷித்தது கொடுப்பதாக உத்
யோகிக்கிறவளவிலே, குருவான சுக்ரன், இவன் வடிவும், வாத்துமும், சொன்ன வார்த்தை
யும் அதிமாநுஷமா யிருக்கையாலே நிரூபித்து, "இவன் ஸர்வேச்வரன், தேவகார்யம்
செய்யவந்தான், உன் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்கவந்தான்; ஆனபின்பு, நீ தாநம் பண்
ணுகிற விது தகுதியன்று" என்று தாநத்தை நிரோதிக்க; அவன் அநுமோதமான உதகம்

பன்னப் புகுந்தவளவிலே, உதகபாத்ர த்வாரத்திலே சுக்ரன் ப்ரவேசித்து உதகம் விழாத படி தகைய; அந்த த்வாரோதகம் பன்னுவானைப்போலே திருக்கையில் திருப்பவித்ரத்தி னுடைய அக்ரத்தாலே அவன் கண்ணைக்கலக்கின திருவாழியைக் கையிலே புனையவனை. "நாரும்பாம் கிளறிய சக்கரக்கையன்" என்கையாலே - அந்த பவித்ராக்ரமாய்ப் புகுந்து அவன் கண்ணோக்குகலக்கிற்று - 'சுகருதுடிடம் பொரும் திருவாழி' என்று சொல்லுகிறது. சங்கமிடத்தானே. ஒருகாலும் திருவாழிக்கும் பாஞ்சஜந்யத்துக்கும் பிரிவில்லையிறே. ஆகையாலே, அவன் வலங்கையிலே சேர்ந்தாப்போலே இவன் இடங்கையிலே சொன்னும் படியாயிறே யிருப்பது. அச்சோவச்சோ. இப்படி யிருந்துள்ள கையு பாழ்வார்களுடனே சேர்த்திபோடவந்து அணைத்துக்கொள்ள வேணுமென்னை. ... ... எ.

மு.—என்னிதுமாயமென் னப்பனறிந்திலன்
முன்னெயவண்ணனெமே கொண்டனவாயென்ன
மன்னுமுசினை வானிற்சுழற்றிய
மின்னுமுடியனெயச்சோவச்சோ வெங்கடவாணனெயச்சோ வச்சோ. அ.

பதவுரை.

மன்னு— நான்பிய த்த நிலைவிடாதே நிற்கு மவனை
நமுசியை— (மஹாபலிபுத்ரனை) நமுசியை
வானில்— ஆகாசத்திலே
சுழற்றிய— சுழற்றிவிபறிந்தவனுய்
மின்னு— விளங்காநின்ற
முடியனே!— திருவபிஷேகத்தை யுடைய வனவனே!
அச்சோ அச்சோ;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையிலே
வாழ் கானே!—வாழ்பவனானவனே!
அச்சோ அச்சோ.

(திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவுடனே திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக;)
இது— "நீ இப்படிசெய்வது
என் மாயம்— என்ன மாயமாயிராநின்றதே!
என் அப்பன்— என்னுடைய தகப்பன்
அறிந்திலன்— (நீ இப்படிசெய்வாய் என்று முன்பு) அறியவில்லை;
(ஆதலால்;)
முன்னெய வண்ணம் எனகொன்றி— யாசித்தும் போதிருந்த வடிவைமேய
கொண்டு
அளவாய்— அளக்கக்கடவாய்"
என்ற— என்றுசொன்ன

(திருக்கையிலே உதகம் விழுந்தவுடனே திருவடிகளை வளர்த்து அளக்கப்புக்கவாறே, இத்தைக்கண்ட மஹாபலிபுத்ரனை நமுசி ஓடிவந்து "இதுவென்" என்று வளருகிற திருவடிகளைத் தகைய; "நீ தகைகிறதென்? நான் உதகமேற்றது அளந்துகொள்ள வேண்டாவோ" என்ன; "நீ செய்தது க்ருத்ரிம மன்றே" என்ன; "நீ க்ருத்ரிமமென்பானென்? என்னுடைய ப்ரஹ்மசர்ய வேஷத்தை யும் அர்த்திக்வத்தையும்கண்டு உன்னுடையபிதா உதகதாரம்பண்ணிப்போந்ததுபொய்யோ?" என்ன; "என்னுடைய பிதாவானவன் உன்னுடைய வஞ்சநத்திலேயகப்பட்டு உன்னுடைய படியறியாதே முடிந்திலன்" என்ன; "நான் முகப்பட்டவனென்று நீ தொல்லுலகை

திருவிளையாடலின் வரலாற்றினை அறுத்துரைத்தபின் பாயிரத்து சேஷிக்ய ப்ரகாசகமான திருவபி நேகதமானிடற்றது. கேள்கடமித்பாதி. " அன்று ஞாலமளந்தபிரான் - சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை " என்னுப்பாட அந்த வாமநாவதார சேஷியுமையான் தான்றத் திருமலைக்கு நிர்வாஹகனுய் நிற்கிறவனே! அச்சோவச்சோ. ... ... அ.

மூ.—கண்டகடலுமலையுமுலகேழும்
‡முண்டத்துக்காற்று முகில்வண்ணனேவோவென்று
இண்டைச்சடைமுடியீசனிரக்கொள்ள
மண்டைநிறைத்தானேயச்சோவச்சோ மார்வின்மறுவனே யச்சோவச்சோ.

பதவுரை.

இண்டை — நெருங்கியிராநின்ற
சடைமுடி — ஜடாபந்தத்தையுடைய
ஈசன் — ருத்ரனையவன்
கண்ட — "கண்ணுற்காணப்பட்ட
கடலும் — கடல்களும்
மலையும் — மலைகளும்
ஏழு உலகும் — ஸப்தலோகங்களும்
(ஆகியவெல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப் பார்த்தாலும்)
முண்டத்துக்கு — என்கையில் கபாலத்துக்கு

ஆற்று — போராதாயிராநின்றன;
ஓ! முகில்வண்ணனே!!— ஓ! காளத்தில் மேகத் தின்படியை யொத்தவனே!
என்று — என்றிப்படிதன் ஆர்த்திக்கிடாகக்
கொள்ள — யாசித்தவளவிலே [கதறி
மண்டை — (அக்) கபாலத்தை
நிறைத்தானே! — பூரித்தவனே!
அச்சோ அச்சோ;
மார்வில் — திருமார்பிலே
மறுவனே! — ஸ்ரீவத்ஸத்தையுடையவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கண்டவித்யாதி. கண்ணுற்கண்ட கடல்களும் மலைகளும் ஸப்தலோகங்களும் எல்லாவற்றையுமிட்டு நிறைக்கப்பார்க்கிலும் என்கையில் கபாலத்துக்குப் போராதாயிராநின்றன. முண்டம் - கபாலம். இத்தால் - கண்டவிடமெங்கும் பிரகாசித்துக்கொண்டு திரிந்தும் நிறைக்கவுணடையாலே இதினுடைய துஷ்பூரதையைச் சொன்னபடி. அன்றிக்கே, கண்டகடலும்மலையு முலகேழும் தட்டித்திரிந்தாயிலும்என்கையில் கபாலத்துக்குப் போருமிறுதியில்லை யென்னவுமாம். முகில்வண்ணனே. ஜலஸ்தலவிபாகம்பாராமல் உபகரிக்கும் மேகம்போன்ற ஔதார்ய ஸ்வபாவத்தையுடையவனே. இத்தால். நீ நிறைக்கிலொழிய நிறைக்கவல்லாரில்லை யென்கை. ஓவென்று. தன் ஆர்த்தி தோற்றக் கூப்பிட்டி. இண்டையிதியாதி. நெருங்கப்பின்னின ஜடாபந்தத்தையுடையனைப் ஈச்வராபிமானியான ருத்ரன். இத்தால் - இவனுடைய ஈச்வரத்வம் தபஃபலமாய் வந்ததென்னுமிடமும் இவனுடைய துர்மாநமும்சொல்லுகிறது. இரக்கொள்ள. (க) தத்ர நாராயண ஸ்ரீஶாந ஶாயாஹிகூ:ம வ்யாஹி தஃ " என்கிறபடியே வந்து பிரகாசிக்க. இரக்கொள்ள என்று

---

‡ " உண்டத்துக்காற்று " என்றும் பாடம். (க) " தத்ரநாராயணஸ்ரீமான் மயா

ஓரு முழுச்சொல்லாய், இரக்கமென்றபடி. மண்டை நிறைத்தனை. (க) "விஷ்ணுவை ஸ்மரணை! ஸ்வாமி கீர்த்தனையோ! வைஷ்ணவ ஸ்தோத்ரமோ! ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்தமோ! ஏதாவது ஒன்றை யாயா" என்கிறபடியே பலரும்தாவாக ஸ்புடிதமாய், போனவழிதெரியாதே போம்படி, "வேறு சொல்லாலே நிறைத்து" என்கிறபடியே தொண்டர்களில் சொல்லாலே அந்த க்கபாலத்தை நிறைத்தவனை. மார்வில் மறுவனை. ஸ்ரீவைஷ்ணவசிஹ்நமான ஸ்ரீவத்ஸத் தைத் திருமார்விலே யுடையவனை அச்சோவச்சோ.

அதவா, "உண்டதற்கு" என்று பாடமானபோது, "கண்ட" இத்யாதி க்கு-கண்டகடலிலும் மலையிலும் உலகேழிலும் சாபோபலாதனுப்ரவேசத்தில் பிரளயத்தில் புகுந்து "முடைத்தலையுண்" என்கிறபடியே துர்க்கந்தியான கபாலத்தில், அதனை யுண்டிருந்தும் ஜீவித்துத்திரிந்து, அதுக்கு ஆற்றாதே, நெருங்கப்பின்னின ஜடையையுடைய ஈச்வராபி மானியான ருத்ரன் அந்த ஆற்றாமையைப்பரிஹரிக்கைக்காக முகில்வண்ணனே வாவென்று உன் னுடைய வைலக்ஷண்யகுணத்தைச் சொல்லி ஆர்த்திபோடக் கூப்பிட்டு, "இத்தைப் போக்க வேணும்" என்று அர்த்திக்கவளவிலே, "கண்டமெல்லாழிய விஷத்துக்கு கதியில்லை" என்று "ஆர்க்குப் பிச்சைபெய் கோபாலகோளரி" என்கிறபடியே அவன்னகாயில்கபா லத்தை நிறைத்தவனை யென்றுமாம். ... ... க.

மூ.—துன்னியபேரிருள் சூழ்ந்துலகைமூட
மன்னியநான்மறைமுற்றுமறைந்திடப்
பின்னிவ்வுலகினிற்பேரிருணீங்கவன்
றன்னமதாணைனேயச்சோவச்சோ வருமறைதந்தானேயச்சோவச்சோ. ய.

பதவுரை.

துன்னிய— நிரந்தரமான
பேர் இருள் — அஜ்ஞானமாகிற மஹாந்த காரமானது
சூழ்ந்து— பரவி
உலகை— உலகத்தை
மூட— மூடும்படியாக
மன்னிய— அநாதியான
நான்கு மறை— நால்வேதங்கள்
முற்றும்— முழுதும்
மறைந்திட— திரோஹிதங்களாய்ப்போக
பின்— பின்பு
இவ்வுலகினில்— இந்தலோகத்தில் உண்டான
பேர் இருள்— பெருத்த இருளானது
நீங்க— நீங்கும்படி
அன்று— அக்காலத்திலே
அன்னமது ஆனாய்!— ஹம்ஸமாய் வந்த தொன்றினவனே!
அச்சோ அச்சோ;
அரு மறை— துர்லபமான வேதத்தை
தந்தாய்!— தந்தருளினவனே!
அச்சோ அச்சோ.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. துன்னியவித்யாதி. தேஜஸ்ஸினுடைய அஸங்கீதாநத்தில் திமிரம் வ்யாப்தமாமாபோலே கர்மப்ரஹ்ம ஸ்வரூபாதிகளுக்குக் கண்காட்டியான வேதம் போகையாலே நெருங்கின அஜ்ஞாநரூப மஹாந்தகாரமானது வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு லோக

லோகத்திலுண்டான மனுஷர்களுடைய நீங்குண்டபடியாக. அனர்த்தமாகி. அகங்காரத்தினால் வேதத்தை வெளிப்படித்துமகக்காக ஸாரஸார விவேகசக்திகமான ஜம்மமாய்வந்து தோற்றினவன. அருமறையித்பாதி. உன்னைப் பெறினும் பெறுதற்கரிதான வேதத்தை உபகரித்தவனே! அச்சோ வச்சோ. ... ... ய.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்குப் பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ—ருச்சுவார்முன்னிற்ற நாராயணன்றன்னை
அச்சோவருகவென்றுரச்சியுரைத்தன
மச்சணிமாடப்புதுவைக் கோன்பட்டன்சொல்
நிச்சலும்பாடுவார் நீள்விசும்பாள்வரே. கக.

பதவுரை.

ருச்சுவார்—	தன்னைக்காண விரும்புகிறவர் களுடைய
முன்நிற்ற—	முன்னேவந்து நிற்கிற
நாராயணன்தன்னை—	ஸ்ரீ மந்நாராயணனை
அச்சோ வருக என்ன—	அச்சோ வருக என்று அழைத்துக்கொண்டு வரவேணுமென்று
ஆச்சி—	மாதாவான யசோதை
உரைத்தன—	அழைத்துச் சொன்ன பாசுரங்களை
மச்சு அணி மாடம்—	பலநிலமான மாடங்களையுடைய [மச்சு-ஒருவிதக் கட்டிடம்.]
புதுவை—	ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்—	ஸ்வாமியாய
பட்டன்—	ப்ரத்யகமேணைத்தமான பெரியாழ்வார்
சொல்—	அருளிச்செய்த இத்தை
நிச்சலும்—	எல்லாகாலமும்
பாடுவார்—	அன்புடன் ஓதவல்லவர்கள்
நீள் விசும்பு—	பரமாகாசமென்னும் பரம பதத்தை
ஆள்வர்—	நித்யஸூரிக்கத் தலைவர்கள்.

வ்யா. ருச்சுவாரித்பாதி. ஐச்வர்யாதிகளாலுண்டான தாதமனிபாகம் பாராதே, தன்னையாசைப்பட்டவர் களெல்லார்க்கும் அவர்களாசைப்பட்ட வடிவைக்காண்டு முன்னே வந்து நிற்கும் நாராயணன்தன்னை. அச்சோனித்பாதி. அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவானுரூபமாக அவன் தன்னை யணைத்துக் கொள்ளுகையில் அம்பனைக்கு தோற்ற அச்சோவச்சோவென்றாட்டுகிறதாயானபாசுரத்தைப்பிராட்டி சொன்னபாசுரங்களை. மச்சணியித்பாதி. பலநிலமான மாடங்களையுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்ப் ப்ராப்தமான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்தவித்தை. நிச்சலும்பாடுவார். ப்ரீதியுக்தராய்க் கொண்டு போகரூபமாகச் சொல்லுமவர்கள், காலதத்வமுள்ளதனையும் பரமாகாசப்தவாச்யமான பரமபதத்தை ஸ்வாதீனமாக நடத்தப்பெறுவர். அதாவது. அங்குள்ள ஸகல போகத்துக்கும் தாங்களே நிர்வாஹகராவரென்றபடி. ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடி.வரவு.—போன் செங்கமலம் பஞ்சவர் நாறிய கழல் போர்
மிக்க வென்னிது கண்ட துண்ணிய நச்சு வட்டு.
ஆதிருமொழி- அ-க்கு, பாட்டு- கூறி.

---

† ஸாஹிஷ்ணு. § ஸோமரூபவ.

அ. கீழ்நிருமொழியிலே - யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடைய சைசவாநுகூ
லமாக முன்னே யோடிவந்து மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் ரஸத்தை யநுபவிக்க வா
ஸைப்பட்டு அச்சோ வென்கிற தன்னுடைய உக்திபாலும் அதுக்கு அநுகூலமான தன்னு
டைய ஹஸ்தமுத்ரையாலும் வந்தணைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று அவனை யபேக்ஷித்து
அந்த ரஸத்தை யநுபவித்தபடியை, தம்முடைய ப்ரேமாநுகூலமாக, தாமும் அப்படியே
அபேக்ஷித்து அநுபவித்தராய் நின்றார்; அவ்வளவன்றிக்கே, அவன் தன்னுகப்பாலே
யோடிவந்து முதுகிலே மேல்விழுந்து அணைத்துக்கொள்ளும் சேஷ்டிதரஸத்தையும் அநுப
விக்க வாஸைப்பட்டு, "புறம்புல்குவான்" என்று அதுதன்னை அவனைக்குறித்தபேக்ஷித்து,
அவனும் அப்படிசெய்ய அவ்வநுபவித்த ப்ரகாரத்தை, அவ்வளவுமல்லாத ப்ரேமத்தையுடை
யதாம், அந்த சேஷ்டிதத்தை யநுபவிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே அவனுடையமேன்மை
யையும் நீர்மையையும் சொல்லிப்புகழ்ந்துகொண்டு, "புறம்புல்குவான், புறம்புல்குவான்"
என்று பலகாலுமபேக்ஷித்து, தத்காலம்போலே தர்சித்து ப்ரகாசயநுபவிக்கிறரித்திரு
மொழியில். ... ... *

மூ.—வட்டநெடுவே வளர்கின்றமாணிக்க
மொட்டுநுனையின்முளைக்கின்றமுத்தேபோல்
சொட்டுச்சொட்டென்னத் துளிக்கத்துளிக்கவென்
குட்டன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவான் கோவிந்தனென்னைப்புறம்புல்குவான். க.

பதவுரை.

வட்டு நெடுவே — இரண்டு நீலரத்ந வட்டின்
வளர்கின்ற — வளராநிற்கிற [நடுவே
மாணிக்கம் — மாணிக்கத்தால் செய்யப்பட்ட
மொட்டு — மொட்டுஇனுடைய [மொட்டு-
குறைபாவபவம்.]
நுனையில் — நுனியிலே
முளைக்கின்ற — அரும்பியாநிற்கிற
முத்து போல் — முத்துக்கள்போலே
சொட்டுச்சொட்டு என்ன — "சொட்டுச்சொட்டு"
என்று
துளிக்கத்துளிக்க — (உள்ளில்நின்றும் புறப்
படுகிற ஜலபிந்துக்கள்) பலகாலும்துளிக்க
என் — எனக்கு பவ்யனை
குட்டன் — குழந்தையானவன்
வந்து — தாணுகபவவந்து
என்னை — என்னை
புறம்புல்குவான் — முதுகிலணைத்துக்கொள்
வானுக; (அல்லது;) முதுகிலணைத்துக்
கொள்ளாநின்றான்.
கோவிந்தன் — பசுமேய்க்கப்பிறந்தவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. வட்டித்யாதி. இரண்டு நீலரத்நவட்டின் நடுவே வளராநிற்ப
தொரு நீலரத்நத்தாலுண்டான மொட்டினுடைய அக்ரத்திலே அரும்பியாநிற்கிற முத்துக்கள்
போலே. நீலரத்ந மொட்டென்றது - நிறத்தையும் ஆகாரத்தையும்பற்ற. சோட்டித்யாதி.
உள்ளினின்றும் புறப்படுகிற ஜலபிந்துக்களிற்று முறிந்து சொட்டுச்சொட்டென்னப் பலகா
லும் துளியாநிற்க. சொட்டுச் சொட்டென்கிற விது அநுகாரம். என்குட்டனித்யாதி. என்
பிள்ளைவந்து என்னைப் புறம்புல்குவான். கோவிந்தன். லீலபணனவன் என்னைப் புறம்புல்கு
வான். புறமென்று - முதுகு. புல்குதலாவது - தழுவுகை. புல்குவான் என்று- அபேக்ஷி

ரு.—கிண்கிணிகட்டிக் கிறிகட்டிக் கையினில்
கங்கணமிட்டுக்கழுத்திற்றோடர்கட்டித்
தன்கணைத்தாலே சதிராநடந்துவந்து
என்கண்ணனென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான். உ.

பதவுரை.

கிண்கிணி— சதங்கையை
கட்டி— சாத்தியும்
கிறி— சிறுப்பவளவடத்தை
கட்டியும்— உன்கையிலே கட்டியும்
பிறிற்றில்— பறித்திலே
கங்கணம்— கிரந்தகாள்வகையை
கட்டி— சாத்தியும்
தோடர்— கம்மடத்திலே
தன்— தன்கணையை

கட்டி— சாத்தியும்
தன் கணைத்தாலே— அந்த திருவாபரணத்
திரமினாலே
சதிரா— அழகுதாக
நடந்து வந்து— நடந்து வந்து
என்— என் னுடைய
கண்ணன்— கண்ணனுனவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்;
எம்பிரான்— எனக்குள்வாரியானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

ஸ்வா. திருண்டாம்பாட்டி. கிண்கிணியித்யாதி. திருவரையிலே கிண்கிணியைக்கட்டி. சிறுதுன்னகயிலே கிறியைக்கட்டி. கிறி- சிறுப்பவள வடம். கங்கணமித்யாதி. திருத்தோள் வளையிட்டுத் திருக்கழுத்திலே சங்கிலியாகிற வாபரணத்தைச்சாத்தி. தன்கணைத்தாலே. திருவாபரணம் தன்னுடைய திரமினாலே. திருவாபரண ப்ரகரணமாகையாலே அநுக்தமான திருவாபரணத்தையும் கூட்டி, கணமென்கிறது. அன்றிக்கே, தன்கண்ணாலே என்னைக் கடாக்ஷித்தென்னை யடிமைகொண்டு என்றுமாம். அத்து- சாரியை. சதிராநடந்துவந்து. நானறியாதபடி. நடந்து வந்து. அன்றிக்கே. அழகுதாக நடந்துவந்தென்றுமாம். என்கண்ணன். எனக்குள்ளாலே யுள்ளவன். என்னைப்புறம்புல்குவான். எம்பிரான். எனக்குள்வாரியானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... ஒ.

ரூ. — கத்தக்கதித்துக் கிடந்தபெருஞ்செல்வம்
ஒத்துப்போதிந்துகொண் டுண்ணுதுமண்ணுள்வான்
கோத்துத்தலைவன்குடிகெடத்தோன்றிய
அத்தன்வந்தென்னைப்புறம்புல்குவாளையர்களோடென்புறம்புல்குவான். ஙூ.

பதவுரை.

கத்தக்கதித்துக் கிடந்த— மிகவும் கொழுத்
துக் கிடந்த
உண்ணுது— ஜீரியாமல்
மண்— பூமிப்பரப்படங்கலும்

குடிகெட— ஸந்ததி அற்றுப்போப்படி.
தோன்றிய— ஸாதிப்பித்து விளங்கின

ஆயிகளி— இடைகுலத்திற்கு
வறு— தலைவனானவன்
என்புறப்படல் துவான்.

வ்யா. புரன்றம்பாட்டி. கத்தவித்பாதி. அறம்மமனைதக்காலில உனக் மெனக் கென்று பினைந்தும்படி. கொழுத்துக்கிடக்க மறுனைச்வர்யத்தை. கதிப்பு - கொழுப்பு. அன்றிக்கே, " தக்கத்தடித்து, பக்கப்பருத்து " என்னுமாபோல, கத்தக்கதித்தென்று ஒரு முழுச்சொல்லாய், மிகவும் கொழுத்துக்கிடக்க மறுனைச்வர்யத்தை யென்னவுமாம். ஒத்திந்பாதி. பந்துக்களான பாண்டவர்களோடுகூடி. கெஞ்சு பொருந்திக்கொண்டு ஜீவியாதை. மண்ணுள்வான். பூமிப்பரப்படங்களும் தானை ஆள்வாருகப் பாரித்திருக்க. கொத்துத்தலைவன். துச்சாஸனாதிகளான ப்ராதாக்களும் பந்துக்களுமான திரளுக்கு நிர்வாஹனாய்க்கொண்டு ப்ரதானனு யிருந்துள்ள துர்யோதனனுடைய. குடிகெட. குலமாகக்குப்படி. தோன்றியவித்பாதி. (க) "யாவரும் ரயிநதோ நது வாரயிம் வவழுலா கவா கூறி கூம வகூரே" என்கிறபடியே பார்த்தனுக்கு ஸாரதியாய்க்கொண்டு ப்ரகாசகனனை ஸ்வாமியானவன், வந்து என்னைப்புறம்புல்குவான். ஆயர்களித்பாதி. கோபர்களுக்கு கெல்லாம் தலைவனானவன், என்னைப் புறம்புல்குவான். ... ... கூ.

மு—நாந்தகமேந்திய நம்பி சரணென்று
தாழ்ந்த தனஞ்சயற் காகித் தரணியில்
வேர்தர்களுட்க விசயன் மணித் தின்டேர்
ஊர்ந்தவனென்னைப் புறம்புல்துவா னும்பர்கோ னென்னைப்புறம்புல் துவான். சு.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னுமொரு
ஏந்திய— திருக்கையில் தரித்துக் கொண்டி
ருக்கிற
நட்பி— கல்பானகுணபூர்ணனான கண்ணபிரான்!
சரண் என்று— நீ ரக்ஷகனைகவேணுமென்று
தாழ்ந்த— சரணகதனான
தனஞ்சயற்கு ஆகி— அர்ஜுநனுக்காக
தரணியில்— பூமியிலுள்ள
வேந்தர்கள்— அரசர்கள்

உட்க— கொஞ்சமுருக்குமபடியாக
விசயன்— அர்ஜுநனுடைய
மணி— மஹாரதமாய்
தின்— திடமான
தேர்— தேரை
ஊர்ந்தவன்— ஸாரத்யபட்டண்ணிகடத்தினவன்
என்னைப்புறம்புல்துவான்;
உம்பர்கோன்— தேவர்களுக்கு நாதனானவன்
என்னைப்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. நாந்தகமித்பாதி. நாந்தகமென்னும் பேரையுடைத்தான திருக்குற்றுடைவாளை ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் விளம்பாஸஹனதயாலே ஸர்வகாலமும் பூமிவந்திறைம் போலே திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கைக்கிடான குணங்களால் பூர்ணனையிருக்கிற நீ ரக்ஷகனைகவேணுமென்று. தாழ்ந்தவித்பாதி. ப்ரபதநம்செய்த அர்ஜுநனுக்காக பக்ஷபாதியாய். தரணியிலித்பாதி, பூமியிலுள்ள ராஜாக்களெல்லாரும் அர்ஜுநனளவில் பக்ஷபாதத்

(க) "பார்த்தன்தேரைமாத்முரஞ்சுவலவிம் லர்வலோகனாதனும் ஏறினான்" என்றபடி.

பெதாய்த் தென்னிலத்தான தேவரை வாதிபாய்ந்து கடந்தினவன், எண்ணப்புறம் புல்லு வான். உம்பரித்பாதி. இப்படி துர்வர்க்கத்தை நிரஸிக்கைபாலே, பூபாரத்தைப் போக்கு கைக்காக அவதரித்தருள வேணுமென்று அபேக்ஷித்து தேவர்களுக்கு நிவாகைதனவன், எண்ணப் புறப்படுவான். ... ... ச.

மூ.—வெண்கலப்பத்திரங்கட்டிவிலோயாடிக்
கண்பலபெய்த கருந்தழைக்காவின்கீழ்ப்
பண்பலபாடிப்பல்லாண்டிசைப்பப்பண்டு
மண்பலகொண்டான்புறம்புல்குவான் வாமனனென்னைப்புறம்புல்குவான்.

பதவுரை.

வெண்கலம்— வெண்கலத்தாலேபண்ணின
பத்திரம்— பக்ஷத்தை
கட்டி— (ஜாத்யுசிதமாக) திருவரையிலே
கட்டிக்கொண்டு
விலோயாடி — விளையாடி
பல கண்— பலபீலிகண்களை
பெய்த— இட்டுச்சமைக்கப்பட்ட
கரு— பெருமைதங்கிய
தழை— குடையாகிற
காவின் கீழ்— சோலைநிழலின்கீழே
பல பண் பாடி — பலராகங்களைப்பாடி
பல்லாண்டு இசைப்ப — (அநுகூலர்கள்)
மங்களாசாஸநம்பண்ண
பண்டு— *பாவலிசெய்கையில் மாறுபாயப்
சென்றகாலத்திலே
மண் பல— பூமி முதலிய உலகங்களெல்லா
மெடுத்தயிட
கொண்டான் — திருவயிறு கணமளவுந்து
கொண்டவன்
புறம்புல்குவான்;
வாமனன்— அவதரித்தருளின வாமனனாய்
என்னை புறம்புல்குவான்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டில். வெண்கலமித்யாதி. வெண்கலத்தாலே பண்ணின பத்ரத்தை ஜாத்யுசிதமாகத் திருவரையிலே கட்டிக்கொண்டு விளையாடி.. கண்பலவித்யாதி. பலபீலிக் கண்களையுமிட்டுக்கட்டின பெரியகுடையாகிறசோலைநிழலின்கீழ். கண்-பீலிக்கண். பெய்தல்-அத்தையிட்டுச் சமைத்தலைச்சொல்லுகிறது. கருணை- பெருமை. தழை-குடை. அதன்தை, "கா" என்கிறது பீலியிலுடைய தழையால்வந்த குளிர்த்தியைப்பற்ற. அன்றிக்கே, "கண் பலபெய்து" என்றபாடமானபோது, கருந்தழை-கண்பலபெய்து என்ற அன்வயித்து-பலபீலிக் கண்களையும் திருமுடியிலே அலங்காரமாகச்சாத்தியென்று பொருளாகக்கடவது. கருந் தழை-பீலிப்பச்சம். கண்ணென்றது-அதிலுடையகண். தலையிலே பீலித்தழைகட்டுகை ஜாத்யுசிதமன்றிலே. காவின்கீழ். இப்படிக்கொத்த அலங்காரத்தோடே சோலை நிழலிலே விளையாடியென்கை.

பண்ணிசைத்யாதி. (க) "ஸரிஸ்ஸஸ-ஸ்ஸாஸரிஸ்ஸ" (பெ ஸ்ஸ) என்றும் "நிகைவாழியெழ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திக்குக்கள்தோறும் அநுகூலரானவர்கள் பண்கள் பலவற்றிலும் பாடி. மங்களாசாஸநம்பண்ண. இசைப்படியென்று- சொல்லிவென்றபடி. பண்டித்யாதி. மஹா

பனிபக்கலிலே அத்தியாய்ச்சென்று நீசிறற்றவக்காலத்திலே தூமித்தாடக்காரன னைகலேலாக
ங்களையும் திருவடிகளிலே வளத்துநிகாண்டவன், புறம்புல்குவான். வாமனன். அளப்
கற்கு முன்னின இரக்கைக்கு வாடாரனைனவன், என்னைப்புறம்புல்குவான். ... ... நி.

மூ.—சத்திரமேந்தித் தனியொருமாணியாய்
உத்தரவேதியினின்றவொருவனைக்
கத்திரிவர்காணக் காணிமுற்றுங்கொண்ட
பத்திராகாரன் புறம்புல்குவான் பாரளந்தானென்புறம்புல்குவான். கூ.

பதவுரை.

சத்திரம்— குடை எனப்படும் [வெண்
ஏந்தி— தரித்துக்கொண்டு
தனி— சிறந்துள்ளதோர்பிரம்மசாரி
ஒரு— அத்விதீயனான
மாணி ஆய்— பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
(யஜ்ஞவாடத்தினருகிற்சென்று,)
உத்தரவேதியில்— யாகசாலையிலே
நின்று— நின்று
ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்விதீயனான
பரசுராமனினை

சத்திரம்— குடை எனப்படும்
ஏந்தி— தரித்துக்கொண்டு
தனி— சிறந்துள்ளதோர்பிரம்மசாரி
ஒரு— அத்விதீயனான
மாணி ஆய்— பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
(யஜ்ஞவாடத்தினருகிற்சென்று,)
உத்தரவேதியில்— யாகசாலையிலே
நின்று— நின்று
ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்விதீயனான
பரசுராமனினை

சத்திரம்— குடை எனப்படும் [வெண்
ஏந்தி— தரித்துக்கொண்டு
தனி— சிறந்துள்ளதோர்பிரம்மசாரி
ஒரு— அத்விதீயனான
மாணி ஆய்— பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
(யஜ்ஞவாடத்தினருகிற்சென்று,)
உத்தரவேதியில்— யாகசாலையிலே
நின்று— நின்று
ஒருவனை— உதாரர்களில் அத்விதீயனான
பரசுராமனினை

கத்திரிவர்காண— கத்திரிப்படி
காண— காணும்படி
காணிமுற்றும்— பூமிமுழுதையும்
காணிவரம்பறுத்து— உதகபூர்வமாக
நிகாண்ட— உதகபூர்வமாக வாங்கிக்கொண்ட
பத்திரம்— பங்களாகாரனை [ஆதி.]
ஆகாரம்— வடிவுவடிவுடையவன்
புறம்புல்குவான்;
பார்— (முன்பு இரந்த) பூமியை
அளந்தான்— திருவடிகளாலளந்து கொண்ட
வன்
என்புறம்புல்குவான்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சத்திரமித்யாதி. (க) சத்திரத்தையுடம் கையிலே தரித்துக்கொண்டு
அளற்றாயஞ்ய க்ஷ்ணஜிகாமம் பஞ்சீநாடவீதமும் முந்தியுமான விந்த லோகத்தாலும் வடி
வழகாலும் அத்விதீயமான வாடாரனைக்கொண்டு பஞ்ஞவாடத்திலே சென்று. உத்தரமித்யாதி.
அத்விதீயமான ஒளதார்யகுணாத்தையுடையனும், உத்தரவேதியிலே நின்ற டரசுராமனை.
கத்திரிவரித்யாதி. ராஜாக்களெல்லாரும் காணுகனக்கு ஸ்வவ்பமான பூமியை, அவன் கண்ண
காகக் கொண்டிருக்கையாலே தான் அத்தியாய் உதகபூர்வமாய் பரிக்ரஹித்த. பத்திராகாரன்.
(உ) பத்ரமான ஆகாரத்தையுடையவன் - விலக்ஷணமான வடிவையுடையவ னென்கை. "புலன்
கொண்மாணாய்" என்றுரிறற. பாரளந்தாணித்யாதி. முன்பு இரந்த பூமியைத் திருவடி
களாலே அளந்துகொண்டவன், என்புறம்புல்குவான். ... ... கூ.

மூ.—போத்தவுரலைக்கவிழ்த்ததன்மேலேறித்
தித்தித்தபாலுந் தடாவினில்வெண்ணெயும்
மெத்தத்திருவயிறாரவிழுங்கிய

பதவுரை.

வெண்ணெயும்— நவநீதத்தையும்
திருவயிறு— திருவயிறானது
மிகுத்த ஆர— மிகவும் நிறையும்படி
விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
அச்சுதன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து என்னைப் புறம்புல்குவான்;
ஆழியான்— சக்கரத்தில் மிகவும் ஆழ்ந்தவன்
என்னைப்புறம் புல்குவான்.

பொத்த உரல்— அடிப்பிடித்தலான உரல்
கவிழ்த்து— (உறியின்கீழே) கவிழ்த்து
அதன்மேல் ஏறி— அவ்வுரலின்மீதேறி
நின்று
தடாவினில்— பானையிலே சேமித்து
வைத்த தூய்
தித்தித்த— மதுரமான
பாலும்— திரட்டுப்பாலையும்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டில். பொத்தவித்யாதி. பால் வெண்ணெய் முதலான த்ரவ்யங்களைக் களவிலே ஜீவித்துத்திரியப் புக்கவரென்று, "அவற்றை இவனுக்கிடலாகாது படி வைக்கக் கடவோம்" என்று உறிமேலே உயரச் சேமித்துவைக்க; அடிப்பொத்து உபயோகமாக்ய மன்றிக்கே எல்லாரும் உபகரித்துக்கிடந்ததொரு உரலையிருட்டிக்கொண்டுபோய்உறிக்கீழே கவிழவிட்டு அதின்மேலேறி நின்று. நல்லவரலாதல் நடுவே தேடிவாருண்டாயிருக்குமென்றுய்த்துப் பொத்தவுரலைத்தேடி யிட்டுக்கொண்டது. தித்தித்தவித்யாதி. காய்ச்சித்திரட்டுத்தடாவிலே வைத்த ரஸ்யமான பாலையும், கடைந்து தடாவிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயையும். தடாவினி லென்கிறவிது, கீழும் மேலும் அகப்படித்துக் கிடக்கிறது. விழுங்கியவென்கையாலே பாலும் திரட்டுப்பாலென்ற கொள்ளவேணும்.

மெத்தவித்யாதி. இவற்றை அமுது செய்கிற விடத்தில் அபிநிவேசாதிசயத்தாலே மிகவும் திருவயிறு நிறைய வமுது செய்த. அத்தன். ஸ்வாமியானவன். கிழ்ச்சொன்ன வர்த்தாந்த விசேஷத்தைப்பற்ற வுகந்து சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தென்னைப் புறம்புல்குவான். ஆழியான். சக்ரிமத்தில் மிகவும் அவகாஹந முடையவனென்னுதல்; கையிலே திருவாழியை யுடையவனென்னுதல். திருவாழியைப் யுடையவன் என்றபோது, ஸர்வாதிகனனவன் இவர்! கூடாத்ரவ்யப்போலே யிப்படி செய்தவனென்று கருத்து. என்னைப் புறம்புல்குவான். ௬.

மூ.—மூத்தவைகாண முதுமணற்குன்றேறிக்
கூத்துவர்தாடிக் குழலாலிசைபாடி
வாய்த்த மறையோர் வணங்க விமையவர்
ஏத்தவந்தென்னைப்புறம்புல்குவா னெம்பிரானென்னைப்புறம்புல்குவான் ௭.

பதவுரை.

மூத்து அவை— சக்ரத்தாழ்வானானது
காண— காணும்படி
முது— உன்னதமான
மணல் குன்று ஏறி— மணற்குன்றிலே ஏறி
குழலால்— வேய்ங்குழலாலே [முரளி]
இசை பாடி— இசைகளைப்பாடிக் கொண்டும்

மறையோர்— வைதிகமுனிகள்
வணங்க— வணங்கும்படி.
இமையவர்— தேவர்கள்
ஏத்த— ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியாகவும்
வந்து— இப்படிக்கூத்தாடின செவ்வியோ
டே வந்து

வ்யா. வட்டாம்பாட்டு. மூத்தவைகாண. வயஸ்ஸாலும் ஜாத்யுசிதமான வடிவாலும் மூத்த மேகாயஜநங்களானவை தன்னுடைய மேசஷ்டிதாஸ்தானத்தைக் காணும்படியாக. அன்னிக்கே, மூத்த என்கிற விடத்தைக, மூத்து என்று கடைக்குறைத்தலாய், அவை என்றஸையையாய், (க)வ்ர்த்தஜாஸையை யென்னவுமாம். முதுமணலித்யாதி. எல்லார்க்கும் தெரியும்படியான உயர்ந்த மலைற்குன்றிலேயறி. முதுமையால் - கிளர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. கூத்திதியாதி. நிலவறையிற் கிடக்கிற பெண்களும் விட்டிவந்துகாண்கைக்கு உறுப்பாகையாலே ப்ரதனைப்கொண்டு கூத்தாடி. குழலாலிசைபாடி. திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதுகிற குழல்வழியே இசைகளைப்பாடி. குழலின் த்வநி வாய்ப்பிறே மூத்தவையறிவது. தான் நினைத்த பெண்களுடைய பேரைச்சொல்லியழைக்கையும், வெறுத்தவர்களைக் கால்கட்டிப் பிணைற கொள்ளுகையும் முதலான சாதனவிசேஷங்கள் இவனேறி பழகிப் போரும் பெண்களுக்கிறே தெரிவது. "குழலாலிசைபாடி-கூத்தாலாடி." என்றன்வயித்துக்கொள்வது. குழலாலிசையாலே அபிமதனைத்தட்டி, " அவர்கள் காணப்போறேமே " என்று உகந்து கொண்டாய்த்துக் கூத்தாடுவது. பரக்கால்கூத்து, குடக்கூத்து என்று விசேஷியாணமையாலே, இவற்றில் ஏதேனுமொரு கூத்தாகக்கொள்வது.

வாய்த்தவித்யாதி. ஸ்வமேசஷ்டிதங்காண வானைப்பட்டு, கன்னை அடிமையாத்திருக்கும் விலக்ஷணரான (உ)ரிஷிகளானவர்கள் இந்த மேசஷ்டிதத்திலே மேதாற்றவணங்க, மேதாவிகளானவர்கள் இதைக்கண்டு (ங)வித்தராய்நின்று ஸ்துதிக்க. அன்னிக்கே. வாய்த்த என்கிற வல்லெழுத்தை- மெல்லெழுத்தாக்கி, வாய்ந்தவென்றாய், மறைதியாரென்கிறது - நிலவறையிலே மறைந்து நின்றவர்களென்றபடியாய், முன்பு நிலவறைகளிலே மறைந்துகிடந்து குழலிசையை வழிதிய கிட்டின பெண்கள், திருவடிகளின் மார்த்தவத்தை நினைந்து இந்தக்கூத்தை அமைக்கைக்காக வணங்க, அநிமிஷராய்க் கூத்தைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த முன்பு சொன்ன(க)வர்த்தஜாங்கள் (ங)வித்தராய் ஸ்துதிக்குமிடியாகவென்னவுமாம். வந்தித்யாதி. இப்படிக்கூத்தாடிணசெவ்விதியோடே வந்திதன்னைப் புறப்படுக்குவான். எம்பிரான். எங்களுக்கு மேஹாபகாரகனவனென்னைப் புறப்படுக்குவான். ... ... அ.

மூ.—கற்பகக்காவு கருதியகாதலிக்
கிப்பொழுதீவனென் றிந்திரன்காவினில்
நிற்பனசெய்துநிலாத்திகழ்முற்றத்துள்
உய்த்தவனென்னைப்புறம்படுக்குவானும்பர்கோனென்னைப்புறம்படுக்குவான்.

பதவுரை.

இந்திரன்— மேகமேவந்த்ரனுடைய
காவினில்— நந்தவநத்திலிராநின்ற
கற்பகக்காவு— கல்பவர்க்கூத்தை
கருதிய— (தன் அகத்து முற்றத்தில் நட்டுத்
தரமேவணுமென்று) ஆசைப்பட்ட
இப்பொழுது— இப்போதே
ஈவன் என்று— அவற்றைக்கொணர்ந்து தரக்
கடமேவனென்று
நிலா திகழ்— நிலவால் விளங்காநின்ற
முற்றத்துள்— அவளகத்து முற்றத்திலே

எல்லைப் புறம்புல்குவான்;

வ்யா. வுல்பதாம்பாட்டி. கற்பகநித்யாதி. மதவலிலாகத்திலே இந்திராணியுடைய காவிலே நிற்கிற கற்பகக்காலை, (க)சசிபன்னனின அவமதியடியாக "பிரிங்கிகொண்டிபோய் பூலோகத்திலை என்னுடைய கிலாழற்றத்திலை நட்டித்தரவேணும்" என்று ஆசைப்பட்ட ஆபிமானதான ஸத்யபாமைபிராட்டிக்கு, காளியன் ஹதல், பின்னியன் ஹதல் செய்யாதே, இப்படாதே தாக்கடவினென்று பிரிங்கிகொண்டி போகாதிற்கச்செய்தே, முற்படை ஆதரித்தஇந்திரன், தன்புஷழ்க்காடியிலை ஸ்ருதூஷ்டைப் பிரிங்கிக்கொண்டி போரப்பிபோ ரணமையாலை குபிநரப் வஜ்ரத்தாலாக்கி, துடர்ந்து யுத்தம்செய்வாரைகவந்து, வந்தகார்யம் பலியாமையாலை ஸ்தோத்ரம்செய்ய, "இப்போதுநாலை கொடிபோகவேணும், பின்பு அங்கே வந்து நிற்கக்கடவது" என்று ஸங்கல்பம்செய்துகொண்டி போந்து, "வண்துவரை நட்டான்" என்கிறபடியே பூஸாரத்வாரகையிலை கிலாழற்றத்திலை நட்டவன். உய்த்தவன் என்னையாலை இங்கேகொடிவந்து நட்டபின்பு அங்குத்தையிலங்காட்டில் கனைழும் பூவும்கொழுந்துமாய்க்கொண்டி ஸம்ருத்தமானபடி சொல்லுகிறது. என்னைபித்யாதி. இப்படி அபிமதவிஷயமான பரதந்த்ரனவன் என்னைப் புறம்புல்குவான். உம்பர்கோன். பிராட்டி புகப்புக் செல்லையாலை இல்லவபாவத்துக்குத் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்னவன் என்னைப்புறம் புல்குவான். ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

ரூ.—ஆய்ச்சியன்ருழிப்பிரான் புறம்புல்கிய
வேய்த்தடந்தோளிசோல் விட்டுசித்தன்மகிழ்ந்து
ஈத்ததமிழ்வை யீரைந்தும்வல்லவர்
வாய்த்தநன்மக்களோப் டெற்றுமகிழ்வரே. ய.

பதவுரை.

வேய்— மூங்கிலையொத்ததாய்
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளி— தோள்களையுடைய
ஆய்ச்சி— (தாயான) யசோதைப்பிராட்டி
அன்று— அக்காலத்திலே
ஆழி— திருக்கையில் திருவாழியையுடைய
பிரான்— கண்ணபிரான்
புறம்புல்கிய— புறப்புல்கின ப்ரகாரங்களை
சொல்— சொல்லி சொன்ன
விட்டு சித்தன்— பெரியாழ்வார்
மகிழ்ந்து— உகந்து
ஈத்த— அருளிச்செய்தாய்
தமிழ்— த்ராவிடமான
இவை இரண்டு ஐந்தும்— இப்பத்துப் பாசுரங்களையும்
வல்லவர்— ஓதவல்லவர்கள்
வாய்த்த— கம்பெருமானுக்குப் பல்லாண்டு பாடுகைக் கிடாகப் பொருந்தின
நல் மக்களை— விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை
பெற்று— பெற்று
மகிழ்வர்— ஸந்தோஷிப்பர்கள்.

வ்யா. வேய்த்தடந்தோளி-ஆய்ச்சி, பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேய்போலையாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையளான யசோதைப்பிராட்டி. அன்

(க) ஸபி. [இந்திராணி]

றித்யாதி. அக்காலத்திலே கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேச்வரன் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டால் வந்த சைசவாநுகுணமாகத் தன்னைப் புறம்புல்கின ப்ரகாரங்களைச் சொன்ன சொல்லே. விட்டுசித்தனித்யாதி. பெரியாழ்வார் தத்காலம்போலே அநுபவித்து ப்ரீதராய், அது தன்னை யெல்லாருமநுபவிக்கும்படி உபகரித்ததாய் ஸர்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருக்கிற இவை பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். வாய்த்தவித்யாதி. ஸர்வேச்வரனுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுகைக்கிடாக வாய்த்த விலக்ஷணரான சிஷ்யபுத்ரர்களை லபித்து, அத்தால் வந்த ஆநந்தத்தையுடையரானவர். ... ... ம.

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.— காட்டுக் கிண்கிணி கத்த நாந்தகம் வெண்கலச் சத்திரம் பொத்த முத்த கற்பகம் ஆய்ச்சி மெச்சு.

ஆக - திருமொழி, கக்- க்கு, பாட்டு-கo சு.

முதற்பத்து முற்றிற்று.

—(*)—

இரண்டாம்பத்து.

அ. கீழ்ச்சொன்ன திருமொழியிலும் — "அச்சோ" என்றும், "புறம்புல்குவான்" என்றும் அவன், சைசவாநுகுணமாக ஓடிவந்து மேல்விழுந்து முன்னும் பின்னுமணைக்கும் ரஸத்தை, தானநுபவிக்க வாசைப்பட்டு அவனைக்குறித்து ப்ரார்த்தித்து அவன் அப்படி செய்ய மீகாமைதப்பிராட்டி அநுபவித்தாற்போலே, இந்த சேஷ்டிதங்களினுடைய ரஸத்தை யநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தாமும் அப்படி ப்ரார்த்தித்து தத்காலம்போலே யநுபவித்து இனியராஞர்; சிறுப்பிள்ளைகள் அப்பூச்சிகாட்டி விளையாடுமத்தையும் அவதாரத்தின் மெய்ப்பாடு தோற்ற அவன் ஆசரித்ததை தத்காலத்திலுள்ளா ரநுபவித்து ஹர்ஷடராய்ப் பேசினாற் போலே, பிற்காலமாயிருக்கச் செய்தேதாயும் தத்காலம்போலே தாமுமநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷடராகிறார் இத்திருமொழியில். ... ... ※

மூ.—மெச்சூதுசங்கமிடத்தானல்வேயூதி

[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible] [முளையை]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]
[illegible] ஆய் —	பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாயாய்
[illegible] —	[illegible]
[illegible] —	[illegible]

அன்று —	அக்காலத்தில்
பாரதம் —	பாரதயுத்தத்தில்
கைசெய்த —	ஸ்வீகரித்தருளின
அத்தூதன் —	அந்த தூதருணவன்
அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான் — †	அப்பூச்சிகாட்டா நின்றான்!
$ அம்மானே! —	அஹோ!

அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான்.

---

† அப்பூச்சி காட்டுகையாவது — பாலர்கள் எதிர்த்தலைத் பயங்காட்டுவதற்காகச் செய்யும் கண்ணெனயிறுத்துவது, மயிர்முகத்தை மறைத்துக் காட்டுவது முதலான சில சேஷ்டிதங்கள்.

$ அம்மானே — இது-கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்லும் சொல்.

விடா. முதற்பாட்டு. மெச்சூது சங்கமிடத்தான். "ஆச்சரியபராக்ரமனான பாண்டவ தூதன்" என்று எல்லாரும் மெச்சும்படியாக ஆதுகிற ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியை மிடத்திருக்கபிலியுடையவன். "மெச்ச" என்கிறவிது, "மெச்சு" என்று கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. மெச்ச ஆதுகிறவென்றபடி. மெச்சுதல் - கொண்டாட்டம். ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாதீனன் ப்ரதிகூலர் மண்ணுண்ணும்படியும் அநுகூலர் வாழும்படியும் மாயிதேறி யிருப்பது. (க) பலம்) நாமிதந ஸிதிதா நாம வைஹாரிராஜாய த । ஒவ்வா நாமவவ்வ ஸ்ய ஸிதஜ் வலாஜிஸ்ரவ ஸொமி நாழி" என்கிறபடியே. நல்வேலூதி. இதிதேற அவதாரத்துக் கதுகுணமான நிருபகம். அநுகூலர் வாழும்படி நல்லகுழலே யூதுமவன். குழலுக்கு நன்மைபாவது - "சன்னரம்புடைய தும்புருவீணாடு நாரதனும் தந்தம் வீணைமறந்து" "மாந்கள்கின்று மதுதாரைகள்பாயும்" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய த்வநியாலே சேதநாசேதநங்களாகமுற சமபடித்தவற்றை. ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும் திருக்குழலும் இவ்வவதாரத்தில் கைதாடனபிதேறி யிருப்பது. பசுமேய்த்துத் திரியுங்காலத்திலுட், "ஆநிரையினம் மீளக் குறித்த சங்கம்" என்றும், "கேயத்தீங்குழ லூதித்தும் கிளைமேய்ந்ததும்" என்றும் சொல்லுகிறதிறே.

பொய்ச்சூதில் தோற்ற. க்ருத்ரிமமானசூதிலே பராஜிதராய் ஸர்வஸ்வத்தையு மிழந்து. செய்கையில் இவர்களை ஜயிக்கப்போகாதிறே; க்ருத்ரிமத்தாலேயிறே இவர்களை ஜயித்தது. பொறையுடை மன்னர்க்காய். அவர்கள்செய்தது க்ருத்ரிமமென்று அறிந்திருக்கச்செய்தேயும் க்ஷாதவிக்ரமத்தின்றிக்கே, க்ஷமையை யுடையராயிருந்த ராஜாக்களுக்காய். துர்யோதநாதிகள், இவர்கள் ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமித்தனையல்லது இவர்கள் க்ஷமையை அப

நெக்கு நிந்தகமாகச்சொல்லுகிறது. மன்னர்க்காய். (க) " யஸ்யஜ்ஞே மொதாவ வஸ்ஹ்ர மெஹ ஸ நாஜயத்" என்கிறபடியே அவர்களுக்கு ஸர்வவிதமான துணையும் தானைபாய்க் கொண்டு பரதந்த்ரனாய்.

பத்தூரித்பாதி. இவர்களுக்காக பூரீதூதழுந்தருளி " பாண்டவர்களும் நீங்களும் விரோதித்திராதே உள்ளார்க்குள்ள அம்சங்களை விபஜித்துக்கொடுத்து, கூடிக்கலந்திருக்கில் (உ)தீர்க்கஜீவிகளாகலாம் " என்ன; அவர்கள், " நாங்கள் அதுசெய்யோம் " என்ன; " ஆனால், சிறிது குறையவாகிலுங் கொண்மின்கோள், அவர்களை நான் பொருத்துகிறேன் " என்ன; அதுக்கும் அவர்களிணையாமையாலே, " ஆனால், அவர்களெவர்க்கும் தலைக்கிரண்டாகப் பத்துர்தன்னைக் கொன்மின்கோள்" என்ன; "இவையொன்றும் நாங்கள் செய்வதில்லை, வீரபோக்யை பன்மோ வலைந்தனை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்கள் ஜீவிக்குமித்தனை" என்ன; ஆனால், " அது தன்னைச்செய்யுங்கோள் " என்று பொருது, இத்தலையையும் யுத்தத்திலே பொருத்தி, அன்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும்வகுத்து, ஸாரதியாய் நின்று நடத்தின ஆச்ரிதபக்ஷபாதியான அந்தத்தூதனனவன். அப்பூச்சி - பயங்கரமா யுள்ளது. அதாவது- லோகத்தில் பாலரானவர்கள் எதிர்த்தலைக்கு பயங்கரமாகக் காட்டுவன சில சேஷ்டிதங்கள்.

இவ்விடத்தில் விசேஷமுண்டு. அதிதமதன்னில்; நீர்மையைக்கண்டு " நம்மிலேயொருவன் " என்றிருக்குமவர்கள் பயப்படும்படி ஈச்வரத்வசிஹ்நங்களைக்காட்டுகை. " இவ்விடத்தை, ¶ உய்ந்தபின்னை பாடாநிற்க, திருவேலக்கத்திலே, அத்தூதனென்று - பெருமானைக்காட்டுவது, அப்பூச்சியென்று - கண்ணை யிறுத்துக்கொண்டு வருவதாய் அபிநயிக்க; உடையவர்பின்னை லேவித் தெழுந்தருளியிருந்த எம்பார் - திருக்கைகளைத் திருத்தாள்களாகி சேர்த்துக்காட்ட, அவரும், அப்படியே அபிநயித்துக்கொண்டுவர, ' இதுக்கடியென் ' என்று விசாரித்துப் புரிந்து பார்த்தருளி, ' பூரீகோவிந்தப் பெருமாள்! இருந்தீரா ' என்றருளிச்செய்தார் " என்று ப்ரஸித்தமிறே. அப்பூச்சி யென்கிறது - இரண்டு திருக்கையி லாழ்வார்களையும். அம்மனே யென்கிறது - கண்டு பயப்பட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. ... ... க.

பூ.---மலைபுரைதோண்மன்னவருமாரதருமற்றும்
பலர்குலையநூற்றுவரும் பட்டழியப்பார்த்தன்
சிலைவலையத் தேரோடர்மேன் முன்னின்றசெங்கண்
அலைவலைவர்நப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். உ.

பதவுரை.

மலை புரை— மலைபோலே திண்ணிதான
தோள்— தோள்களையுடைய
மன்னவரும்— அரசர்களும்
மாரதரும்:— பீஷ்மர்முதலிய மஹாரதர்களும்

மற்றும் பலர் — மற்றுமுள்ள பல அதிரத மஹாரதர்களும்
குலைய— நடுங்கும்படியாகவும்
நூற்றுவரும் — துர்யோதநன் முதலிய நூற்றுவரும்

பார்த்தன்— அர்ஜுனனுடைய

சிலை— காண்டீவமென்னும் வில்லானது

வசைய— வசையும்படியாகவும்

தின் தேர் மேல்— தின்னிய தேரின்மேலே

ஆலி வலை— அவன் ஐயத்தைக் கொல்லிப்

புகழுடையனை கண்டானன்

வந்து அப்புக்கி காட்டுகின்றனன்

இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. மலையித்யாதி. மலைபோலே ஒருவரால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதபடி தின்னிதான தேர்களையுடையரான அரசர்களும். இத்தால் - அதி பலபராக்ரமராகையாலே ஒன்றுக்கு மஞ்சாதவர்களென்கை. மாரதரும். பீஷ்ம த்ரோணாதிகளான மஹாரதரும். பீஷ்மர், த்ரோணாசார்யர், கர்ணன் என்கிற இவர்கள் ஒவ்வொருவரே அதிசூரராகையாலே ஓரொரு எதிரிகளுக்கு மஞ்சாதவர்களிறே, மற்றும்பலர். தனித்தனியே மயல்வினி முடியாமையாலே மற்று மிவர்களோடொக்க விகல்பிக்கலாம்படி யிருப்பர ரதிகரென்கிறார். பதினேரக்ஷோஹிணியாலே அதில் எத்தனேசூர ருண்டாயிருக்கும்; ஆகையாலே ஸமுச்சயித்துச் சொல்லுமித்தனையிறே. குலைய. "கர்ஷணன் ஸாரத்யம் பண்ணுவதாகவிவறிஞன்" என்று கேட்டபோதே "நாம் இனி ஜீவிக்கை யென்றொரு பொருளுண்டோ" என்று பீதராய் நடுங்கும்படியாக. கீழே, அவர் இவர் என்றுற்றபோலே விசேஷஞ் சொல்லி, "குலைய" என்கையாலே- இருதிக்கத்தில் வந்தால் ஒருவர்க்கு மொரு விசேஷமுமில்லையென்கை.

நூற்றுவரும்பட்டழிய. கீழே - மன்னவருமென்று - ராஜாக்களைச்சொல்லி முருக்கச் செய்தே, இவர்களைப் பிரித்தெடுக்கையாலே- கோபலீவர்த்தந்யாயத்தாலே அங்கு இவர்களை பொழிந்தவர்களைச் சொல்லிற்றாகக்கடவது. பாண்டவர்களோடே யுத்தம்பண்ணி ஜயித்து பூமிப்பரப்படங்கலும் தங்களே யாளுவதாகக் கோலியிருந்த துர்யோதநாதிகள் நூற்றுவரும்பட்டழிய. (க) "ஸகலைஸ்வர்யஸம்பந்நா ஸர்வே ஸர்வத்ர ஸூரா:" என்கிற படியே கர்ஷணன் அழியச்செய்வதாக ஸங்கல்பித்தபோதே நின்று நின்று மேலாநாளாய்போலே பட்டு பின்னை யுருவழிந்துபோம்படியாக.

பார்த்தன்சிலைவசைய. அர்ஜுநன்கையில் காண்டீவம் வசைய. அதாவது - அதி ரதமஹாரதரான பீஷ்மாதிகளை மதியாதே, அர்ஜுநன் எதிர்த்து நின்று வில்வலித்து யுத்தம் பண்ணவல்லனுப்த்து இவனுடையஸஹாயபலத்தாலென்கை. தின்டேர்மேல்முன்னின்ற மஹாரதரான பீஷ்மாதிகள்விட்ட ஆக்நேயாஸ்த்ராதிகளாலே (உ) தக்தடாய்விழாமல் தன் திருவடிகளின் ஸம்பந்தத்தாலே தின்மையை யுடைத்தாய்நின்ற தேரின்மேலே (ங) "உலுலாயயாயயா ஊவவ வாயஷ்வஹூர ஊ ஸாயவ:" என்கிறபடியே அர்ஜுநனால் பொறுக்க வொண்ணாத அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்கள் வந்தாலும் தன்மேலே யேற்றுக்கொள்ளும்படி ஸாரதியாய் முன்னின்ற.

செங்கணலவலே. தான் ஸாரத்யம் பண்ணின ஸாமர்த்யத்தாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று அந்த விஜயத்தை அர்ஜுநன் மேலே யேறிட்டு அவன்பக்கல் வாத்ஸல்யந்தோற்றக் கடாக்ஷித்து நின்று அவன் விஜயந்தோற்றப் பலவற்றையும் சொல்லிப் புகழுமவன்.

(க) "மயை வைதே நிஹதாஸ் பூர்வமேவ." (உ) உபி.

வைக " என்கிறபடியே. அதுவா, பார்த்தன் சிலவோயுத்தின்மீ ர்மீடல் முன்னின்று செங் கணாலயலே யென்னையாலே- (உ) அர்த்தங்கள்கேதவுகாருன்ய தர்மாதர்மதர்யா குளுறுப், (ஊ) " நகர மெஜ்ஜி விஜ பலகூஜ்ஜுண " இத்யாதிப்படியே விஜயமும் மேவண்டா, ராஜ்யாதிகளும் வேண்டாவென்று உபதேசித்த (எ) "ரமெரடவலஉடாவிபதம்" (ஏ) "கிவ்வுஜுவபரமாஜுர டம வொகூயம்வி ஹிரு டலம்" என்கிறபடியே சோகத்தாலே சிவதனுவை மநல்லை யுடையவ முப் வில்லையும் பொகட்டு யுத்தாந்விர்த்தனுப்த் தேர்த்தட்டிலே யிருந்த அர்ஜுனன் தெ ளிந்து (ஐ) " கரிஷ்யே வசநந்தவ " என்றெழுந்திருந்து வில்லெடுத்து யுத்தம்பண்ணு ப்படியாக, ப்ரக்ர்த்யாதம விவேகந்தாடங்கி பரமாறஸ்பமான பரபக்தி பர்யந்தமாக வுபதே சித்த அலவலத்தனத்தைச் சொல்லவுமாம்.

அலவலியென்பது - அர்த்த சிளாயமும் அதிகார சிளாயமும் பாரதந்தர்யந் தன் ந ந்தில் ப்ரதிபந்தமானவற்றைச் சொல்லுமவரிதே. அது இங்கு முண்டாகையாலே இவ்வா யும் அலவலி யென்னலாமிதே. இப்படி தான் அருளிச்செய்தது சரணாகதரான்வள் குழல் முடிப்பிக்கைக்காகவிதே. வர்த்திப்பாதி. இப்படி பலர் குலையவும் பட்டழியவும் சிலவலை யவும் தேர்முன்னின்று லாரத்யம்பண்ணின, ஆச்சரிய விசோதிதிரனாகட்ட, ஆச்சரியபாரதந்தர்யம் முதலான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் வந்து அப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். அம்மனே. பூர்வவர்.. உ.

மூ.—காயுநீர்புக்குக் கடம்பேறிக் காளியன்
தீயபணத்திற் சிலம்பார்க்கப் பாய்ந்தாடி
வேயின்குழலூதி வித்தகனுய்நின்ற
ஆயன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். ரு.

பதவுரை.

காயுட்— காளியன்விஷாக்கியால் கொதிக்கிற
நீர்— மடுவின் ஜலத்திலே
புக்கு— புகுந்து
கடம்பு ஏறி— (அருகேகின்ற) கடம்ப மரத்தின்மேலேறி
காளியன்— காளிய நாகத்தினுடைய
தீய— கொடியதான
பணத்தில்— படத்திலே
சிலம்பு— திருவடிச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— கலகலவென்று சப்திக்குப்படி
பாய்ந்து— குதித்து
ஆடி— கூத்தாடி.
வேயின் குழல்— வேய்ங்குழலை
ஊதி— ஊதி
வித்தகனுய்நின்ற—விஸ்மய நீயனுயிராநின்ற
ஆயன்— இடைப்பிள்ளையான கண்ணன்
வந்து இத்யாதிபூர்வவத்.

(க) " அவாக்யநாதரு. "

(உ) " சுவுஸா நுவ்வுஹுகூரானை யதிரூயதிபூயிபாசூறு. "

(ஙு) "நகாங்கேசூ விஜயம் க்ர்ஷ்ண." (ச) " ரதோபஸ்த உபாவிசத். " (ஞ) "விஸ் ர்ஜ்ய ஸஶரம்தநுரம் தேதனுயம்யுத்யமாதலுி " (ட) " கரிஷ்யே வசநந்தவ "

[illegible] பதிவாயம் சென்றுடுக்கு. " கறிவிடமுடைய காளியன் தடத்தைக் கலக்கி "
[illegible] அந்த தடாகத்தைக்கலக்கி, காளியன் கருத்தனுப்பத் தலையெடுத்தழுந்திருக்
[illegible]. தடம்பேறி. அந்த விஷாக்நியாலே அருகே பட்டு நிற்கிற தொருகடம்பை,
[illegible] *பச்சிலைப் பூங்கடப்பாக்கி அதின்மேலேயேறி. காளியனிதயாதி. காளி
[illegible] விஷாக்நியாலே க்ரமமான பணத்திலே திருவடிகளில் திருச்சிலம்பு தவ
[illegible]டி சென்று குதித்து, அவன் பணங்கள் மிசிந்து வாய்களாலே சக்தும் சொரியும்படி
[illegible]த்து சணம் புருருமலையும் அதின்மேலே நின்று நர்த்தம் செய்து. வோயித்யாதி.
இந்த ப்ரத்தாக்தத்தைக் கண்டிம் மேகம்பம் " என்னைப்புருஷமேதா " என்று தறைப்பட்
[illegible] நின்ற சதிபதிகிற இவ்வதுகூல ஜாங்கள் தலையெடுத்து ப்ரீகராய் வாழும்படி. திருக்கை.
[illegible] வேலின் குழல்லுதி, இவ்வதுமா தூஷ மோஷடி தத்தாலே விஸ்மாபநியனைப் கின்ற. ஆயன்.
[illegible]லாம் சொன்னாலும் ஜாந்துசிதாடாஸ இடைத்தனத்தில் குறை)லையாதவன். வந்துப்பூச்சிகாட்டு
கின்றன். ... ... கூ..

மு.——இருட்டிற்பிறந்துடோ யெழைவல்லாயர்
மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து வன்சுஞ்சன்மாளப்
புரட்டியங்காளோங்கள் பூம்பட்டுக்கொண்ட
அரட்டன்வந்துப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னெம்மனேயப்பூச்சிகாட்டுகின்றன். சு.

பதவுரை.

இருட்டில்— அந்தகாரத்திலே
பிறந்து— திருவவதரித்து
போய்—(பின்பு) திருவாய்ப்பாடியிலேபோய்
பனை— தன்பக்கல் சாபல்யமுடையராய்
வல்— கர்வத்தைச்சயத் தாலுண்டான பலத்தை
யுடையரான
ஆயர்— இடையர்களுடைய
மருட்டை— மதிமயங்கிப்பேசும் பேச்சுக்களை
தவிர்ப்பித்து— தவிருமாப்படி பண்ணி
வன் சுஞ்சன்— வன்னெஞ்சனான கம்ஸன்

மனை— மாளுமாப்படியாக
புரட்டி— மயிலைத் தூக்கிப் பிடித்தாப்
புரட்டி
அங் காள்— பணி ரோட்டின அந்த காளிலே
எங்கள்— எங்களுடைய
பூ பட்டு— அழகிய பட்டுக்களை
கொண்ட— வாரிக்கொண்டுபோன
அரட்டன்— திண்பனனவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. காலாம்பாட்டு. இருட்டில் பிறந்து. (க) " மயூரகேவிராயாரே ஜாயு
சரெநஜநாஉபெந " என்கிறபடியே கம்ஸன் முதலான துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கண்படாதபடி
அருகுகின்றனைத் தெரியாத விருளிலேவந்தவதரித்து. " எப்போது பிறப்பது " என்று
ஹிம்ஸிக்கைக்காக வரிவின வாளை உறையிலிடாம லிருக்கிறவன், கண்ணால் கண்டால் விடா
னிறே. (உ) " ஜாநாதசோவதாரெ கம்ஸவாயம் ஹிதிஜநஜஃ " என்றுளிறே தேவ

(க) " மத்யராத்ரே கிலாதாரே ஜாயமாநே ஜநார்த்தநே. " (உ) " ஜாநாதுமாவதாரம்தே
கம்ஸராயம் ஹிதிஜந்மநஃ. "

ண்டிகடந்து கதறுநிற்குத் திருவாய்ப்பாடியிலே போய்.

ஏழைவல்லாயர் மருட்டைத்தவிர்ப்பித்து. கன்பக்கல் சபலராய்,(க) "கூஷ்ணாஶ்ரயாஃ கூஷ்ண வேஶாஃ" என்கிறபடியே தன்னையடைந்த பிருந்தைக்குப் பலத்தை யுடையரான கோபாலனல்கள், சேருக்காலே தாங்கள் கம்ஸனை அழிக்கவல்லாரைப்போலே சொல்லுப்(உ)ப்ரமேகாத்திகளே, "நீங்களெல்லாருங் கேளுமினோ, நான் சொல்கிறேன்" என்றாற்போலே சொல்லும் தன் னுடைய உத்தியோகஸ்தர்களிலே தலைக்கும்படி பண்ணி. வன்கஞ்சன் மாளப்புரட்டி. நான் செய்கிறே னென்றது உத்தமாத்மாவைப் போகாமே கம்ஸப்ரேரிதனும், தன்னபராதத்துக்கொண்டுபோகவந்த அக்ரூரனுடனே பூரீமதுரையிலே யெழுந்தருளி, உத்ஸவத்துக் கென்றழைத்துவிட்டு, வழியிலே தலைப்பட்டபடியாக தன் குவலயாபீடத்தையும் மல்லரையும் நிறுத்தி (ங) "தனுஷி வ்யவஸ்திதஃ" என்கிறபடியே, தான் உயர்ந்த நிலத்திலேயிருந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்த வன்னெஞ்சனான கம்ஸன் முடியுமிப்படியாக, அவன் வழியில் நிறுத்தின விரோதிகளை நிரஸித்துக்கொண்டு சென்று அவனிருக்கிற மஞ்சஸ்தலத்திலே யெ ழுப்பாய்ந்து, (ச) "சகலபுவனகூடவிகடஸ்ப்ருடஸ்ப்ருடாகண்டலகண்டவிகடகடோரகடோரவ" என்கிறபடியே யுபரிசரகத்தைத் தட்டிப்பிளந்திட்டு, மயிரைப் பிடித்திழுத்து, கீழேபூமியிலேயிழுத்துள்ளி, அவன்மேலே குதித்து, "கஞ்சன் குத்சிபிடித் தடித்த" என்கிறபடியே மயிரைத் தூக்கிப்பிடித்து, நிலத்திலேயிட்டுப் புரட்டி. அங்கா ளித்யாதி. பணிநீராட்டினை வர்ணனியிலே எங்களுடைய அழகிய பட்டுக்களை வாரிக்கொண்ட திம்பனைவன். அரட்டு-தீம்பு; மிடுக்காகவுமாம். வந்துப் பூச்சிக்காட்டுகிறான். ... ச.

மூ.—சேப்பூண்டசாடுசிதறித் திருடிநெய்க்
காப்பூண்டு நந்தன்மனைவிகடைதாம்பால்
சோப்பூண்டுதுள்ளித் துடிக்கத்துடிக்கவன்
ரூப்பூண்டானப்பூச்சிகாட்டுகின்ரு னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்ரான். ரு.

பதவுரை.

சேப்பூண்ட—— எருதுகள் பூண்டு வலிக்கப் பட்ட

சாடு—— சகடத்தை [சகடாஸுரனை]

சிதறி—— உதைத்து

நெய்க்கு—— நெய்க்கு ஆசைப்பட்டு

திருடி—— களவுகண்டு

ஆப்பு உண்டு—— இடைச்சிகளால் கட்டப் பட்டு

நந்தன்—— நந்தகோபருடைய

மனைவி—— பத்தினியான யசோதைப்பிராட்டி யானவள்

கடைதாம்பால்—— கடைகிற கயிற்றிலே

துள்ளி துடிக்கத்துடிக்க—— மிகவும் துள் ளித்துடிக்கும்படி

சோப்பு உண்டு—— அடியுண்டு

அன்று—— அப்போது

ஆப்பு உண்டான்—— கட்டுண்டிருந்தவன்

அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

(க) "க்ருஷ்ணாஶ்ரயாஃ க்ருஷ்ணபலாஃ." (உ) ஹரிகோகி. (ங) "துங்க மஞ்சவ்யவஸ்திதஃ." (ச) "சகசே ஷ்வாக்ஷ்ய விகளத் கிரீட மவநீதலே - ஸகம்ஸம்

வாழ்ந்து [illegible] அதற்பாரமான சகடம் அஸ்திவாரத்தின்மேல் நிலைத்திருக்
கும்படி [illegible], மூலவாழ் தாழ்த்துச் சிறிதிறக்க திருவடிகளாலே அத்தை உருக்
குலைப்பதாயிற்று. திருடிபிதற்பாதி. நெய்க்காணச்சட்டி களவு கண்டு தரவ்ய முடைபவ
ரெல்லாரையும் வதைப்பட்டிக்கட்டுவன். ஈந்தன்மனைவி யிதற்பாதி. "என் பிள்ளையைக் கள
வென்று, உன்னுடைய சொரண்டியாலே கண்டுபிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வாருங்கோள்"
என்று முன்பே சொல்லினவளைக்கையாலே, தாயாரான தன்முன்னே யவர்கள் கட்டோடே
கொண்டபோது, ஈந்தன் மனைவி, "பிள்ளை மடற்று வளர்த்தபடி பழுதாயிருந்தது" என்று
தன்னெஞ்சாரை நோதிக்கொண்டு, அவர்கள் முன்னே தன்னழற்றியெல்லாம் தீராற்றாப்படி,
கடைகளிற்றலை படிற்றையாலே துள்ளித் துடிக்கத் துடிக்க அடியுண்டு. அன்றிற்பாதி.
அடக்கவனமின்றிக்கே, ஓரிடத்தில் நோகாதபடி. அவள் பிடித்துக்கட்டி, அப்போது
கட்டின்றிருந்தவன் இன்று அப்புச்சிக் காட்டிகின்றான். நோப்பூண்டு, ஆப்பூண்டு என்கிற
விடம் சிட்டிச் சொல்லிக்கிடக்கிறது. ... ... ரு.

மு.—செப்பிளமென்முலைத் தேவகிநங்கைக்குச்
சோப்படத்தோன்றித் தோறுப்பாடியோம்வைத்த
நெய்பமும்பாலுந் தயிரும்விழுங்கிய
அப்பன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்றனம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

செப்பு— செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்தி
வேசத்தனத்தையுடைத்தாய்
இள— இளமைதாய்
மெல்— மிருதுவாயிருக்கிற
முலை— முலைகளையுடையளாய்
தேவகி நங்கைக்கு— ஆத்மகுணபூர்ணை
யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு
சோப்பட— நன்றாக
தோன்றி— பிரகாசித்து

தோறுப்பாடியோம்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள
ஆய்ங்கள்
வைத்த— சேமித்துவைத்த
நெய்பமும்— நெய்யையும்
பாலும்— பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
விழுங்கிய— அமுதுசெய்த
அப்பன்— உபகாரகனானகிருஷ்ணன்
வந்து இதற்பாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஆறாம்பாட்டு. செப்பிதற்பாதி. செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸந்திவேசத்தை
யுடைத்தாய். இளகிப்பதித்து மிருதுவாயிருக்கிற முலைகளை யுடையளாய் ஆத்மகுணபூர்ணை
யான தேவகிப்பிராட்டிக்கு. இப்போது இவருடைய முலைகளை வர்ணிக்கிறது கிருஷ்ணன்
பிடித்து அமுதுசெய்கைக்கு யோக்யமான முலைகளென்று தோற்றுகைக்காக. கம்ஸபீதி
யாலே அவனை ஸ்தலாந்தரத்திலே போகவிட்டவித்தனையிறே யுள்ளது. நங்கை யென்கிறது
மெல்லினவதறியவல்லவறிவும், பிள்ளையை அவஸ்தாநுகுணமாக நோக்கவல்ல ப்ரேமமும்,
பரமபுருஷனை யுடையவளாகையாலே.

சோப்படத்தோன்றி. நன்றாகத்தோன்றி. அதாவது— "ஸர்வேச்வரனைப் பிள்ளை
யாகப் பெறவேணும்" என்று நோன்பு நோற்றதுக்கிடாக, (க) "ஜாதோஸி தேவதேவ
வைகுண்டபதயே!" என்கிறபடியே லோகரக்ஷணார்த்தமாக திவ்யாயுதங்களை தரித்

என்றது, (உ) ‘‘ தெவகீ டமூயுவஸுத்யாயாபாவிஹுமுதிழ ’’ என்கிறபடியே கர்ப்பவாஸ மோக்ஷமாற ஆவிர்ப்பவித்தமையைப் பற்ற. (ங) ‘‘ மிநஷமஹுகூவோவெஷு நமோநூர் ஷியபதிஹு ’’ என்னக்கடவதிறே.

தோறுப்பாடியோம். தோறு- பசு. தோறுவர்- ஆயர். தோறுப்பாடியோமென்றது- ஆப்பாடியிலுள்ளாரான நாங்களென்றபடி. வைத்த. சேமித்துவைத்த. துப்பமித்பாதி. துப்பம்- நெய். நெய்யையும் பாலையும் தயிரையு மமுதுசெய்த. எல்லாவற்றையும் சேர விழுங்கினவென்கையாலே- ‘‘நுப்பழும் பாலும்’’ என்கிற விடத்தில், தூஞ்சின நெய்யுட் காய்ந்த பாலும் விவக்ஷிதம். அன்றிக்கே, ‘‘விழுங்கிய’’ என்கிறவிது- அமுதுசெய்கிறத்துக்கு பர்யாயமான சொல்லாய், த்ரவ்யாநுகுணமாகக் கொள்ளவுமாம். அப்பன். உபகாரகன். இவ்வோ த்ரவ்யங்களை விரும்பியமுதுசெய்த வுபகாரத்தன்மைச் சொல்லுகிறது. வந்துப்பூச்சிகாட்டு கின்றான். ... ... சூ.

மூ.—தத்துக்கொண்டாள்கொலோ தானேபெற்றுள்கொலோ
சித்தமனையா ளசோதை யிளஞ்சிங்கம்
கோத்தார்கருங்குழற் கோபாலர் ¶ கோளரி
அத்தன்வந்துப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனை யப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். எ.

பதவுரை.

தத்து— ஸ்வீக்ருதபுத்ரனை
கொண்டாள் கொல் ஓ— வளர்த்துக்கொண்
டாளோ;

(அன்றிக்கே,)

தானே— தானே [மெய்கொந்து]
பெற்றுள்கொல் ஓ— பெற்றாளோ;
சித்தம் அனையாள்— தன்கருத்துக்கு ஒத்து
நடக்குமவளான
அசோதை— யசோதையின் வயிற்றில் பிறந்த
வனுய்

இள சிங்கம்— பாலஸிம்ஹம் போலேயிரா
நின்றவனுய்
கொத்து— பூங் கொத்துக்களாலே
ஆர்— நிறைந்திரா நின்றதாய்
கரு— கறுத்திராநின்ற
குழல்— கேசபாசத்தையுடையனுய்
கோபாலர்— இடையர்களுக்கு
கோள்— மிடுக்கையுடைய
அரி— ஸிம்ஹம் போன்றவனுய்
அத்தன்— ஸ்வாமியானவன்
வந்து இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. தத்தித்யாதி. (ச) தத்த புத்ரனை வளர்த்துக்கொண்டாளோ; அன்றியே, தானே மெய் நொந்து பெற்றாளோ. அதாவது-‘‘அசோதையிளஞ்சிங்கம்’’ என்ன; இவள் (ச) தத்தஸ்வீகாரம் செய்யக்கண்டிலோம், இவள் பெறுகிறபோது இவளைப்பார்த்

(க) “ ஸுலபம் தேவி! ஸுஜ்ஞாதம் ஜாதேநாஹம் யத் தவோதராத். ”
(உ) “ தேவகீ பூர்வஸந்த்யாயாம் மாவிர்ப்பூதம். ”
(ங) “ நைஷகர்ப்பத்வமாபேதே நயோர்ந்யா மவஸத்ப்ரபு. ”

(க) “ ததர்சச ப்ரபுந்தாஸா யதீசாதா ஜாதமாத்மஜம். ” (உ) “ அஞ்ஜநபுந்நஜ்யாடம

(ச) “ ஏகஸ்வவ்யுவ ஸ்ரீவஸ்வா உவ்யாஜாஜ தர்ம தூஜ ” என்கிறபடியே அவரும் அப்போது மோதுவித்தங்கிடந்து உணர்ந்த பின்பிறே யிவனைக்கண்டது. இப்படி தான் சொல்லுகிறது அதிலாகபான விவனுடைய ரூபகுணசேஷ்டிதங்களைக் கண்டால் “ இவள்பிள்ளை ” என்று சொல்லப்போகாதபடி யிருக்கையாலே. அவள் தானும், “ இம்மாயம் வல்ல பிள்ளை தப்பி யுள்ளை யென்மகனை யென்பார் நின்றார் ” என்று இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக்கண்டால் நீ என்னுடைய பிள்ளையாகக்கூடாது, நடிநின்றவர்கள் உன்னை என்னுடைய பிள்ளை என்றே சொல்லாநின்றார்கள் என்னும்படியாயிறே யிருப்பது.

சித்தமித்தாதி. தீம்புகண்டாலும் நியமியாதே தன் கொஞ்சத்துக்கு ஒத்து கடக்கும் யசோதையுடைய பிள்ளையாய் பாலஸிஹ்மம்போலே அவளுக்கு அடங்காதே திரிகிறவன். நியமித்தாளாகிலும் “ அங்ஙனும் தீமைகள் செய்வர்கொலோ நம்பீ! ஆயர் மடமக்களை ” என்று இவன் தீம்பிலே கைவளருமபடியாக வாய்த்து நியமிப்பது. “ அஞ்சவரப்பாளசோ தையாணடவிட்டிருக்கும் ” என்னக்கடவதிறே. கர்வத்தாலும் அநபிபவநீயதையாலும்- இளஞ்சிங்கமென்கிறது. கொத்தாரித்யாதி. உகந்தார் உகந்தபடி சூட்டின பூங்கொத்துக்களாலே நிறைந்திருப்பதாய் (உ) “ சுஜூநவ ஸ்ரஜாயுக்தம் மஹதீ ” என்கிறபடியே இருண்டிருப்பதான திருக்குழலை யுடையனும், கோபாலர் கீழடங்காமல், மிடுக்கையுடைத்தான ஸிஹ்மம்போலே செருக்கி மேணணித் திருக்குமவன். அசோதை யிளஞ்சிங்கம்- கோபாலர் கோளரி. தாய்க்கடங்காதவன் ஊர்க்கடங்கானிறே. கோள்- மிடுக்கு. அத்தன். ஸ்வாமி. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவங்களுக்குத் தோற்றுச் சொல்லுகிற வார்த்தை. வந்தப்பூச்சி காட்டுகின்றான். ... ... 61.

மூ.—கொங்கைவன்கூனி சொற்கொண்டு குவலயத்
துங்கக்கரியும் பரியுமிராச்சியமும்
எங்கும்பரதற்கருளி வன்கானடை
அங்கண்ணனப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். 4.

பதவுரை.

கொங்கை — முதுகிலே முழைபுறப்பட்டாப்போலே கிளர்ந்ததாய்
வன்— வலியதான
கூனி— கூனையுடைய மந்தரையின்
சொல் கொண்டு— வார்த்தையைக்கொண்டு
குவலயம்— பூமண்டலத்திலுள்ள ஆனை குருக்குள்ளே
துங்கம்— உயர்ந்திருப்பதான
கரியும்— ஆனைகளையும்
பரியும்— குதிரைகளையும்
இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
எங்கும்— எழுந்நருளுகிற காட்டையும்
பரதற்கு— பரதாழ்வானுக்கு
அருளி— கொடுத்து
வன்— ஒருவராலும் புகுதற்கரிதான
கான்— காட்டை
அடை— அடைந்து
அம்— அழகிய
கண்ணன்— கண்களையுடையவன்
அப்பூச்சி இத்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டி. கொங்கைபித்தாதி. முதுகிலே முலைபுறப்பட்டாற் போலே திரண்டு கிளர்ந்த வலிய கூனையுடையளான மந்தரையுடைய வசனத்தைக் கொண்டு, காட்டுக் குப்போயிற்று பித்ர்வசனங்கொண்டாயிருக்க, குப்ஜையுடைய வசனங்கொணடென்பா னென்னில்; க, " ந்த்ந யாய ந்யக்ர தை ரூஸ்ர மதா ந்ர ஸாஜீ " என்கிறபடியே வப்பாலவசனே ஹ துக்கள் சொல்லுகிறவிடத்தில் முந்துறவெடுத்தது இவளாயிறே. இவளுடைய வசனத்தாலே *கலக்கிய மாமனத்தனளாயிறே கைகேசி வரம் வேண்டிற்று; அதடியாகவிறே சக்ரவர்த்தி போகச்சொல்ல வேண்டிற்றும். ஆகையால் எல்லாவற்றுக்கும் மூல மிது வாகையாலே இவளுடைய சொல்தொண்டு போனதென்கிறது.

குவலயத்துங்கக்கரியும். பூமியிலாகாக எல்லாவற்றிலும் விஞ்சின சக்ருஞ்சயன் முதலானவாணகளும். பரியும். அப்படி லோகவிலக்ஷணமான குதிரைகளும். இராச்சியமும். அகண்டகமான ராஜ்யமும். எங்கும். (உ) " உக்ஷாகூ மனாதிபம ஹமீ ஸுமிமமவு நகா நம " என்கிறபடியே எழுந்தருளுகிற காடுதானும். பரதற்கருளி. கைகேயீவரா நுகுண மாக சக்ரவர்த்திவசனத்தின்படியே ஸ்ரீ பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்து. வன்கானடையித் யாதி. ஒருவரால் ப்ரதிவசிக்க வரிதான வலிய காட்டையடைந்த வழகிய லக்ஷ்மணனவன். கட்டினகாப்போடே காடேறப் போகச் சொன்ன விடத்தில் முகத்தில் கருகுதலின்றிக்கே முடியையுத் தவிர்ந்து ஜடையைப் புனைந்து நாட்டை விட்டுக் காடேறப் போனபடியை நினைத்து, அழகிய லக்ஷ்மனென்கிறது. அன்றிக்கே, (ங) " ராஜீவலோசநோ " என்கிறபடியே அழகிய திருக்கண்களையுடைய னென்னவுமாம். அப்போது, " ராஜ்யைச்வர்யத்தைவிட்டுக் காட்டிற்போந்தோம் " என்னும் க்லேசமின்றிக்கே முகவாயில் ஹர்ஷம் திருக்கண்களிலே தோன்றும்படியாகப் போனபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... அ.

மூ.—பதகமுதலிலவாய்ப் பட்டகளிறு

கதறிக்கைகூப்பி யென்கண்ணேகண்ணேவென்ன

உதவப்புள்ளூர்ந்தங் குறுதுயர்தீர்த்த

அதகன்வந்தப்பூச்சிகாட்டுகின்ற னம்மனையப்பூச்சிகாட்டுகின்றான். கூ.

பதவுரை.

பதகம்— திகழ்பதான
முதலில்— முதலியின்
வாய்— வாயில்
பட்ட— அகப்பட்ட
களிறு— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வான்
கதறி— கதறிக்கொண்டு
கை கூப்பி— அஞ்சலிபண்ணி
என் கண்ணே! கண்ணே! என்ன— "எனக்கு நிர்வாஹகனானவனே!" என்று பலகாலும் கூப்பிட
உதவ— அவ்வாபத்காலத்தில் உதவுனைக்கு
புள்— பெரிய திருவடி நாயனாரை
ஊர்ந்து — வேகமாய் நடத்திக்கொண்டு சென்று

ப்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பதகமுதலே. பதகம்-கொடுமை. "கொடியவாய்னிலங்கு" கன்னக்கடவதிறை. "அதின்விடத்திலுக் கனுங்கியழுங்கியவாலே" என்னப்படி. ஸ்ரீகமீஜு ந்தாழ்வானே மோயடித்தின கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "பாதகம்" என் நிறந்தை, "பதகம்" என்று குயைத்துக்கிடக்கிறதாய் - பாதகத்தை யுடைத்தான முதலே யென்னவுமாம். அதாவது- சாபோபஹதமாய் வந்து கிடந்திறை. இப்முகத்தாலே தன் னுடைய சாபமோகூடிடன்று அறிகையாலே தன்காரியஸித்தியைவிட இவன் காலப்பிடி ந்த பிடி கழுவவிடாதென்றபடி. வாய்ப்பட்டகளிறு. அதன்வாயிலே அகப்பட்ட பாலையானது. தன்னிலமல்லாமையாலே ஒரு நீர்ப்புழுவின்கையிலே யகப்பட்டதாப்த்து. வெளிநிலமாகில் இதின் அருகுவரமாட்டாதிறைய து.

கதறியித்யாதி. அதின்வாயிலே யகப்பட்டவிடத்தில் "நம்முடைய பாதத்தாலே தள்ளி கனைதியறுகிறேரும்" என்று (க) "ஜஜ்ஞகுவஷ்ஸ்ரீத தீரே ஸ்ரீ வஸ்ரீ ஸ்ரீ ஸ்ரீவட ஸ்ரீ ஸ்ரீஜு" என்கிறபடியே ஆயிரம் தேவஸ்ரீவஸ்ரீம் அது நீருக்கிழுக்க, தான் கலைக்கிழுக்கச் சென்ற விடத்திலே, அதுக்குத் தன்னில மாகையாலும் அபிமத விநித்தியாலும் "முழுவினிழுதலே" என்னுப்படி பலபதிசயித்து, தனக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதாலபத்தாலும் பலம் கூணிடாய், துதிக்கை முழுத்துப்படியாகையாலே "இனி கப்மாற் செய்பலாவ தொன்றுமில்லே" என்று (உ) "வ ஸ்ரீவஸ்ரீவஸ்ரீவ ஸ்ரீ நஸ்ரீ உஸ்ரீஜுவட ஸ்ரீ" என்கிற படியே அத்தசையில் ஸர்வேச்வரனேயே தனக்கு ரகூகனாக நினைத்து, தன்னைவயிறுத்த அந்சலிபன்னி, தன்னுர்த்தியெல்லாம் தோற்றுப்படி கூப்பிட்டுக்கொண்டு, எனக்கு நிர் வாஹகனனவனேயென்று பலகாலும்சொல்ல. "நாராயண! ஓ!மணிவண்ண! நாகணேயாய்! வாராய்" என்று கூப்பிட்டாணைகவருளிச்செய்தார் திருமங்கையாழ்வார்; இவர் "என்னை என்ணை" என்று கூப்பிட்டாணைக வருளிச்செய்தார்; (ங) "ஸ்ரீ ஸ்ரீவஸ்ரீ ஸ்ரீவஸ்ரீவ ஸ்ரீ ஸ்ரீவ ஸ்ரீவ ஸ்ரீ ஸ்ரீவ ஸ்ரீவ ஸ்ரீவ" என்று கொண்டு- "ஆதிமூலமே" என்று கூப்பிட்டாணைக யெம்மானிகர் சென்ற ருள்களிறை. இவை தன்னில் சேருமட்படி யென்னென்னில்; "மூலம்" என்கிறவிடத்தில் அவை காரண விக்ரஹ விசிஷ்டனான ஆகாரத்தை நினைத்துக் கூப்பிட்டாரானபோலே, அதுக்கு பர் யாய சப்தங்களாயிட்டு ஆழ்வார்களருளிச்செய்தார்களாகையால் எல்லாம் சேரக்குறையில்லே.

உதவித்யாதி. இந்த ஆர்த்தத்வனி திருச்செவிப்பட்டபோதே திருப்பாற்கடலில் நின்றும் பதறியெழுந்திருந்து (ச) "கூதஸ்ரீ கஸ்ரீவஸ்ரீவ ஸ்ரீவஸ்ரீ ஸ்ரீவஸ்ரீ ஸ்ரீவஸ்ரீ" இத்யாதிப் படியே ஸ்ரீவைகுண்டநாதனான

வரப்பெறுமல், வெறும்புறத்திலே மேற்கொண்டு, "அந்த ஆர்த்திக்குகவலேவேறுண்டு" என்று கைகளைப்பற்ற அவனை ப்ரேரித்துவினாவை நடத்திக்கொண்டுசென்று, அந்தப் பொய்கையில் ஹம்ஸமிதுனங்களிலே யகப்பட்டு ஸ்ரீகஜேந்த்ரன்பட்ட அதிமாத்ர ஶ்ரமத்தைப்போக்கின. ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுக்கு துக்கமானது (ச) "தாஹமங்கலைவோஹ்யாஹ்ய தீர்ணாயுஷமயா ஸமுத்ஸ்ருஜ்ய கலேவராணி நூனம் வைகுண்டமாஸ்தி நயே வாஹரியோரவிந்தஹஸ்தஸ்" என்கிறபடி யானைகளிற்சிலர், சென்விபதிபோல் திருவடிகளிற்சாத்தப் பெறுகிறிலோமென்றபடி. அதுகண்டு. பிரிக்கள். இடைபடு ஆர்ந்த ரகுநாயப்பண்ணினை சத்தினிசெஷத்தைச் சொல்லுகிறது. வர்த்திக்கிறுட்டு கின்றனன். ... ... கூ.

மூ.—வல்லாளிலங்கைமலங்கச் சரந்துரர்த்த
வில்லாளனை விட்டுசித்தன்விரித்த
சொல்லார்ந்தவப்பூச்சிப் பாடலிவைபத்தும்
வல்லார்கேடில்லைவதுந்த மன்னிய்ருப்பரே. ம.

பதவுரை.

வல்லாளி— வலிய ஆண்கையையுடைய
இலங்கை— லங்காபுரியானது
மலங்க— கலங்குமாறு
சரந்துரர்த்த— பாணத்தையே
வில்லாளனை— வீரனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— பரப்பி அருளிச்செய்த வைபவம்
சொல்லார்ந்த-சொற்களால்நிறைந்திருப்பதாய்
அப்பூச்சி— அற்புதமான விஷயமான
பாடல்— பாட்டுக்களாகிய
இவைபத்தும்— இப்பத்துமும்
வல்லார்— அதிகரிக்கவல்லவர்கள்
கேடில்— ப்ரதிபந்தியுண்டாவதற்கு முன்பே
வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
மன்னி இருப்பர்— பொருந்தி யிருப்பார்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வல்லாளிலங்கை. வலிய ஆள்களை யுடைத்தாகையாலே ஒருவரால் அடக்கவொண்ணாத பரிகரத்தோடுகூடின லங்கையானது. ராவணன் மதிக்கும் படியான ஆண்பிள்ளைகள் வர்த்திக்கிறவூரிறே. மலங்க. சரமும் தேரும் ஒக்கக்கட்டுப் போக்கிடங்தேடி மலங்குமாப்போலே. சரந்துரர்த்த வில்லாளனை. திருச்சங்கையே மேன்மேலும் நடத்தின வில்லையுடையவனை. இத்தால்-ஈச்வரத்வப்பிரகாரமான ஸர்வஜ்ஞத்வத்துக்கு சரமுகுணமாகநின்ற அப்பாலே அவ்வாயுதபரிக்ரஹமான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திருமொழி க்ருஷ்ணாவதார விஷயமாயிருக்க, நிகமத்தில் இப்படியருளிச் செய்தது, அவ்வவதாரத்துக்கும் இவ்வவதாரத்துக்குமுண்டான ஐக்யத்தைப்பற்றவிறே. "வன்கானடையுங்கண்ணன்" என்று இந்த ஐக்யம் கீழும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விட்டுசித்தன்விரித்த. பெரியாழ்வார் விஸ்தரிணவருளிச் செய்தவைபவமான. சொல்லார்ந்தவிதயாதி. சொல்நிரப்பத்தையுடைத்தாய் அப்பூச்சிவிஷயமான பாட்டுக்களாயிருக்கிற இப்பத்தையும் வல்லதொரு மொருபடிவல்லவர்கள். சொல்லார்ந்தவென்றது- அதிகரிப்பார்க்கு

வளாபதி தேறதலாக அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலேபோய முர்ரிவைகுண்டத்திலே பிரணபதிப்பி
ச்சு மகனாசாஸனம் பண்ணிக்கொண்டு யாவத்காலமு மிருக்கப்பெறுவர். ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மெச்சு மலி காயிருட்டுச் செப்புஞ்சுட செப்புத்
தத்துக் கொங்கை பதகம் வல்லா ளரவணை.

ஆக - திருமொழி. ம- க்கு, பாட்டு-களுக்கு.

அ. ஆழ்வார்களெல்லாரும் க்ருஷ்ணவதார ப்ரவணராயிருந்தார்களேயாகிலும், அவர்
களெல்லாரையும் போலன்றிக்கே, க்ருஷ்ணவதாரத்திலே அநுப்ரவணராய், அவ்வவதார ரஸா
நுபவத்துக்காக மேகாபஜந்மத்தை ஆஸ்தாநப்பண்ணி, "போகத்தில் வழுவாத புதுவை
யர்கோன்" என்கிறபடியே அவ்வவதார ரஸமுள்ளிதல்லாம் அநுபவிக்கிற வராகையாலே,
முதல் திருமொழியிலே - அவன் அவதரித்த ஸமயத்தில் அங்குள்ளார்செய்த உபலாளந
விசேஷங்களையும், அநந்தரம், யசோதைப்பிராட்டி. அவனுடைய பாதாதி கேசாந்தமான
அவயவங்களி லிண்டான வழகை ப்ரத்யேகம் ப்ரத்யேகமாகத் தானநுபவித்து, அநுபூஷ
க்களையும் தான் அழைத்துக்காட்டினபடியையும், அநந்தரம், அவள் அவனைத் தொட்டிலிலே
ற்றித் தாலாட்டினபடியையும், பிற்காலமாயிருக்க, தத்காலம்போலே பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே
யசோதாதிகளுடைய ப்ராப்திையயும் ஸ்ரீநந்தகோபரை முடையராய்க்கொண்டு தாமநுபவித்து
அநந்தரம், அவன் அம்புலியை யழைக்கை, செங்கீரையாடுகை, சப்பாணிகொட்டுகை, தவழ்
நடை நடக்கை, அச்சோவென்றும், புறம்புல்குவானென்றும், யசோதைப்பிராட்டி அபேக்ஷி
க்க முன்னும்பின்னும் வந்தணைக்கையாகிற பாலசேஷ்டிதங்களை, (க) தத்பாவபுத்தராய்க்
கொண்டு அடைமேல அநுபவித்துக்கொண்டிவந்து, பிழைத்திருமொழியிலே-அவன் திருவாய்ப்
பாடியிலுள்ளாரோடே அப்படிச்சிகாட்டி விளையாடின சேஷ்டிதங்களையும் தத்காலத்திலே அவள்
அநுபவித்துப் பேசிறற்போலே தாமும் அநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷடராஞர்; இனி, அவன்
லீலா வ்யாபாரச்சாந்தனுய் முலையுண்கையையும் மறந்து நெடும்போதாகக்கிடந்து உறங்குகை
யாலே "உண்ணப்பிள்ளையைத்தாயறியும்" என்கிறபடியே யசோதைப் பிராட்டி அத்தை
யறிந்து, "அம்ம முண்ணைத்துயிலெழாயே" என்று அவனை யெழுப்பி, நெடும்போதாக
முலையுண்ணுமே கிடந்தமையை அவனுக்கறிவித்து, நெறித்துப்பாய்கிற தன் முலைகளை
யுண்ணவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, அவன் இருப்பத்திருந்தவளவிலும் விடாதே நிர்ப்பந்
தித்துமுலையூட்டின ப்ரகாரத்தை, தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, (க) தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு
அவனை அம்ம முண்ண வெழுப்புகை முதலான ரஸத்தை யநுபவித்துப்பேசி ஹர்ஷட
ராகிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

(க) தத்பாவயுக்தராய்.

வரவுங்காணேன் வயிறதைந்தாய் வனமுலைகள் சோர்ந்துபாயத்
திருவுடையவாய்மடித்துத் தினைத்துணைத்துப் பருகிடாயே. க.

பதவுரை.

அரவு— திரு அனந்தாழ்வானை
அன்னையாய்— பரிக்கைபாகவுடையவனுக்கு
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
எழில்!— தலைவனாவனே!
அம்மம் உண்ண— முலைப்பால் உண்ண
துயில்— திருப்பள்ளியில் நின்றும்
எழாய்— எழுந்திருக்கவேணும்;
நீ— நீ
இரவும்— நேற்றுராத்திரியும்
உண்ணாது— முலையுண்ணாமல்
உறங்கி போய்—உறங்கிப்போனதுமன்றிக்கே
இன்றும்— இன்றைக்கும்
உச்சி கொண்டது— நடுப்பகலாயிற்று;
வரவும் காணேன்— (நீயாக எழுந்திருந்து
அம்மமுண்ண வேணுமென்று) வந்த
படியும் கண்டிலேன்,
வயிறு அணைத்தாய்— (அபேக்ஷாநியமமில்லை
யென்ன வொண்ணாதபடி) வயிறு
தளர்ந்திரா நின்றாய்,
வனம் முலைகள்— அழகியமுலைகள்
சோர்ந்து பாய— பால் சொரிந்து பாயும்
படியாக
திரு உடைய— அழகு பொருந்திய
வாய்— திருப்பவளத்தை
மடித்து— வைத்து
நினைத்து— கர்வித்து
உதைத்து — கால்களா லென்னுடம்பி
லுதைத்துக் கொண்டிருந்து
பருகிடாய்— பாகம் பண்ணவேணும்,
(ஆல், ஓ, ஏ, - இவை அசைச்சொற்கள்.)

வ்யா. முதற்பாட்டில். அரவணையித்யாதி. மென்மை, குளிர்த்தி, நாற்றம் தொடக்கமானவற்றை ப்ரக்ருதியாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானைப்படுக்கையாகவுடையனாயிருந்துவைத்து (க) "நாமவாஜ்ஜீவகாஜ்ஞாமதம்" என்கிறபடியே அப்படுக்கையை விட்டுப் போந்து அவதீர்ணனாய் ஆயர்க்கு ப்ரகாசனானவனே. அப்படுக்கைவாய்ப்பாலே பள்ளிகொண்டு போந்தவாஸனையோ ஆயரோடானவிடத்திலும் படுக்கைவிட்டெழுந்திராதே பள்ளிகொள்ளுகிறது? அவன்தான் இதர ஸஜாதீயனாய் அவதரித்தால் "சென்றால் குடையாம்" என்கிறபடியே (உ) சந்தானுவர்த்தியாய் அடிமைசெய்யக்கடவ திருவனந்தாழ்வானும் அவனுடைய அவஸ்தானுகுணமாகப் பள்ளிகொள்வதாரு திருப்படுக்கையான வடிவைக் கொள்ளக்கூடுமிறே. ஆகையால் அங்குண்டானஸுகமெல்லாம் இங்குண்டாயிருக்குமிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுக்கு. அம்மமுண்ணத்துயிலெழாயே. "முலையுண்ண" என்னுதே, அம்மமுண்ண வென்றது - சைசவானுகுணமாக அவள்சொல்லும் பாசுர மதுவாகையாலே. துயில்-நித்ரை. எழுகையாவது - அது குலைந்தெழுந்திருக்கை. எழா யென்கிறது - எழுந்திருக்க வேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை. இரவுமித்யாதி. நீ ராத்ரியுண்ணுதே புறங்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே இன்றும் போது உச்சிப்பட்டது. ராத்ரி அலைத்தலாலே கிடந்துறங்கினால் விடிந்தாற்றுணுகிலுமுண்ணவேண்டாவோ; விடிந்தவள்வேயோ, போது உச்சிப் பட்டதுகாண். ஆனும் ஓவு

(க) "நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ." (உ) உபநாநுவர்த்தி.

அம்மைமுன்னை மேலுறு பெண்டிர வரவுப் கண்டு நிலன்; அதேபோலகூடி யில்லையென்ன வொண்ணுத பரு வயி றுதுயர்ந்தினாகின்றுப். வண்முலைகள்சோர்ந்துடாய. வனப்பு- அழகும், பெருமை யும். முலைகளானைவ யுன்பக்கல் ஸ்பரஹத்தாலே நெறித்து, பால் உள்ளடங்காமல் வழிந்து பரக்க. உனக்குப் பசியுண்டாயிருக்க, இப்போல் இப்படி. வடிந்துபோக உன்னைதாழிவதே! என்று கருத்து. திருவுடையவாய்மதேந்து. அழகிய திருப்பவளத்தைதமித்து. திரு- அழகு. இல்வளாழலையிலே உன்னுடைய திருவுடை பவளை அபிநிவேசம் தோற்ற மதித்து. தினைத் திப்பாதி. முலையுண்கிற குழந்தைக்கு தோற்ற கர்வித்துக் கல்களாலே யென்னுடம்பிலே யுதைத்துக் கொண்டிருந்து உண்பிடாப். பருகுதல்- பாலப்பவம்னுதல். ... ... க.

மு.—வைத்தநெய்யுங்காய்ந்தபாலும் வடிதயிரு நறுவெண்ணெயும்
இத்தினையும் பெற்றறியே னெம்பிரான்! நீபிறந்தபின்னை
எத்தினையுஞ் செய்யப்பெற்று யேதுஞ்செய்யேன் கதம்படாதே
முத்தினைய முறுவல்செய்து முக்குறிஞ்சி முலையுணையே. 2..

பதவுரை.

செய்ய பெற்றாய்— செய்யக்கடனல்,
வதும் செய்தியேன்— நானுன்னைப் பிடித்து
லடித்தல் முதலியனவையொன்றும் செய்
யக் கடமேனல்லேன்;
கதம் படாதே— நீ கோபியாதேகொள்;
முத்து அனைய— முத்துப்போன்ற
முறுவல் செய்து — ஸ்மிதம் பண்ணிக்
கொண்டு
முக்கு உறிஞ்சி— முக்காலே உறிஞ்சிக்
கொண்டு

எம் பிரான்!— எனக்கு ஸ்வாமியானவனே!
நீ பிறந்தபின்னை — நீ எனக்குப் பின்னை
யாக வந்து பிறந்ததற்குப்பின்பு
வைத்த நெய்யும்— உருக்கிவைத்த நெய்யும்
காய்ந்த பாலும்— காய்ச்சின பாலும்
வடி தயிருந்— கட்டியாகத் தோய்த்ததயிரும்
நறு வெண்ணெயும்— மநோஹரமான வெண்
ணெயும்
இத்தினையும்— (ஆகிய) இவற்றிலொன்றும்
பெற்று அறிதியேன்— பெற்றறியாவில்லை
எத்தினையும்— உனக்குத் தோன்றின படி
யெல்லாம் முலை உணாய்— முலைப்பாலுண்ணவேணும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வைத்தவிதியாதி. பழுதற வுருக்கிவைத்த நெய்யும், செறிவுறக்காய்ந்த பாலும், நிருள்ளது வடித்துக் கட்டியாயிருக்கிற தயிரும், செவ்வையிலே கடைந்தெடுத்த நறுவிய வெண்ணெயும். எம்பிரான் நீபிறந்தபின்னை - இத்தினையும் பெற்றறி யேன். என்னுடைய நாயனே! நீ பிறந்தபின்பு இவையொன்றும் பெற்றறியேன். அன் றிக்கே, இத்தினையுமென்றது- எதோதசமு மென்றபடியாய், இவற்றில் அல்பமும் பெற்றறியே னென்னுதல். இப்படி பென்னைக் களவேவற்றுவதே! என்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் செய்ய வன்றோ நீ இவ்வார்த்தை சொல்லிற்றென்று குபிதனாய், எத்தினையும் செய்யப்பெற்றாய். உன க்கு வேண்டினதெல்லாம் செய்யக்கடவை. ஏதும்செய்யேன் கதம்படாதே. நான் உன்னைப் பிடித்தல் அடித்தல் ஒன்றும் செய்யக்கடவேனல்லேன், நீ கோபிக்க வேண்டா. கதம்-

மு.—தந்தட்மக்க ளழுதுசென்றுற் றுய்மாராவார் தரிக்ககில்லார்
வந்துநின்மேற் பூசல்செய்ய வாழவல்ல வாசுதேவா!
உந்தையாருன் றிறத்தரல்ல ருன்னேநாளெனென் றுரப்பமாட்டேன்
நந்தகோப னணிசிறுவா! நான்சுரந்த முலையுணையே. கூ.

பதவுரை.

தம் தம்— தங்கள் தங்களுடைய
மக்கள்— பிள்ளைகள்
அழுது சென்றுல்— அழுது கொண்டு போனால்
தாய்மார் ஆவார்— அவர்களுடைய தாயா ரானவர்கள்
தரிக்க கில்லார்— பொறுத்திருக்க மாட் டார்கள் [கில்லார்- ஸடர்த்தைகளாக மாட்டார்கள்.]
வந்து— ஊரார் தங்கள் பிள்ளைகளைப்பிடித் துக் கொண்டு வந்து
நின்மேல்— உன்மேல்
பூசல் செய்ப— சண்டையிட
வாழவல்ல—இதுவே வாழ்ச்சியாயிருக்கவல்ல
வாசுதேவா! — பூரீ வஸுதேவர் திருமக னென கண்ணனே!
உந்தையார்— உன் தமப்பனர்
உன் திறத்தர் அல்லர்— உன் சேஷ்டைகளை நோக்குந் தன்மையை யுடையரல்லர்,
நான்— நானே
உன்னை— பெருந்தீம்பனை உன்னை
ஒன்று— ஒருபடியாகவும்
உரப்ப மாட்டேன்— நியமிக்க வல்லனல்லேன்
(அவையெல்லாம் கிடக்க;)
நந்த கோபன்— நந்த கோபருடைய
அணி சிறுவா!— அழகிய பிள்ளாய்!
நான் சுரந்த—: (இப்போது) நான் சுரந்த
முலை உணாய்-முலைப்பாலை உண்ணவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. தந்தமித்யாதி. ஊரில் பிள்ளைகளோடே விளையாடப் புக் கால் எல்லாரையும் போலன்றிக்கே, நீ அவர்களை அடித்துக் குத்தி விளையாடா நின்றாய்; இப் படி செய்யலாமோ, நந்தம் பிள்ளைகள் அழுது சென்றால் அவர்கள் தாய்மாரானவர்கள் பொ றுக்கமாட்டார்கள். வந்துநின்மேல் பூசல் செய்ய. அவர்கள் தாங்கள், தங்கள் பிள்ளைகளையும் பிடித்துக்கொடுவந்து உன்மேலே $ சிலுகிட்டுப் பிணங்க. வாழவல்ல. அதில் ஒரு சற்று மிளப்பின்றிக்கே ப்ரியப்பட்டு இதுவே போகமாக இருக்கவல்ல. வாசுதேவா. வஸு தேவ புத்ரனானவனே. பசுவின் வயிற்றிலே புலியாயிருந்தாயே!. உந்தையாரித்யாதி. உன் னுடைய தமப்பனாரானவர் உன்னிடையாட்ட மிட்டெண்ணார். உன்னை சிக்ஷித்து வளர்க்கா சென்றபடி. உன்னையித்யாதி. தீம்பனை யுன்னை அபலையான நான் ஒருவழியாலும் தீர நியமிக்கமாட்டேன். நந்தகோபனணிசிறுவா. பூரீநந்தகோபர்க்கு வாய்த்த பிள்ளாய்!. அணி-அழகு. இவன் தீம்பிலே உளைந்து சொல்லுகிறவார்த்தை. நான்சுரந்தமுலையுணையே. அவை யெல்லாம் கிடக்க; இப்போது நான் சுரந்தமுலையை அமுது செய்பாய். ... ... கூ.

மு.—கஞ்சன்றன்னுற் புணர்க்கப்பட்ட கள்ளச்சகடு கலக்கழியப்
பஞ்சியன்ன மெல்லடியாற் பாய்ந்தபோது நொந்திடுமென்று

---

‡ முழுசி- முட்டி.. $ சிலுகு- சண்டை.

அஞ்சினேன்கா ணமரர்கோவே! யாயர்கூட்டத் தளவன்றுலோ
கஞ்சனையுன் வஞ்சனையால் வலிப்படுத்தாய்! முகிலுயுணையே. சு.

பதவுரை.

அமரர் கோவே!— தேவாதிராஜனே!
கஞ்சன் தன்னால்— (உன்மேடல் கறுவா
நின்று) கம்ஸனுமேல்
புனைந்தப்பட்ட— (உன்னாலிவதற்காக)
கற்பிக்கப்பட்ட
கள்ளம்— க்ருத்ரிமமான
சகடு— சகடமான து
கலக்கு அழிய— லந்திபத்தங்கள் குலைந்து
உருமாய்ந்து போம்படி
நீபஞ்சி அன்ன — பஞ்சுபோலே
மெல்— ம்ருதுவான
அடியால்— திருவடிகளாலே
பாய்ந்தபோது— உதைத்தகாலத்திலே
நொந்திடும் என்று— நோவுண்டாகுமென்று

அஞ்சினேன் கான்— பயப்பட்டேன் காண்;
ஆயர் கூட்டத்து அளவு அன்று— நான்
பயப்பட்டது இடையருடைய திரள்
பயப்பட்ட வளவல்ல;
ஆல் ஓ!— ஐயோ!
கஞ்சனை— உன் விஷயத்தில் வஞ்சனைசெய்த
உன் வஞ்சனையால்— நீ அவன் விஷயத்தில்
செய்த வஞ்சனையிறேலே
வலிப்படுத்தாய்!— தப்பாதபடி அநுப்பபடுத்தி
முடித்தவனே!
முகில் உணைய்.

---

† "பஞ்சி" என்கிறவிது "பஞ்ச" என்பதற்குப் போலி.

வ்யா. நாலாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. உன்மேலே தமையனான கம்ஸனுமேலே உன்னை கொலைக்காகக் கற்பிக்கப்பட்ட க்ருத்ரிமமான சகடமானது. அனாயாஸமாய் வருகையாலே- கள்ளச்சகடமென்கிறது. கலக்கழிய. "தலைந்தும் முறிந்தும் உடல் வேறுகப் பிளந்தவிய" என்கிறபடியே கட்டுக்குலைந்து உருமாய்ந்து போம்படியாக. பஞ்சியித்யாதி. பஞ்சுபோலே ம்ருதுவான திருவடிகளாலே உதைத்தபோது 'திருவடிகள் நோம்' என்று பயப்பட்டேன் காண். அமரர்கோவே. தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனானவனே. உன் நினைவொன்றே தங்கள் விரோதியைப் போக்கி வாழுமிருக்கிற வவர்கள் பாக்யத்தாலேயிறே உனக்கொரு நோவு வாராமலிருக்குமிருப்பு. ஆயர்கூட்டத்தளவன்றுலோ. ஆயருடைய திரள் அஞ்சினவளவல்லகாண் நானஞ்சினபடி. ஆல், ஓ என்றுனை விஷாதஸூசகமான அவ்யயங்கள். கஞ்சனைவஞ்சித்யாதி. உன்நிறுத்தினால் வஞ்சனைகளைச்செய்த கட்டளை நீ அவன் திறத்திற் செய்த வஞ்சனையாலே தப்பாதபடி யநுப்பபடுத்தி முடித்தவனே. முகிலுயுணையே. இப்போது முகிலை யழுதுசெய்யவேணும். ... ... சு.

மு.—தீயடுத்திக் கஞ்சனுன்மேற் சினமுடையன் சோர்வுபார்த்து
மாயந்தன்னால் வலிப்படுக்கில் வாழகில்லேன் வாசுதேவா!
தாயர்வாய்ச்சொற் கருமங்கண்டாய் சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா
ஆயர்பாடிக் கணிவிளக்கே யமர்ந்துவர்தென் முகிலுயுணையே. ரு.

பதவுரை.

மாயம் தன்னால்— கபடத்தாலே
வலை படுக்கில்— (நழுவாதபடி) பிடித்துக் கொண்டால்
வாழ கில்லேனென்— (நான் பின்பு) ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்
தாயர்— தாய்மாருடைய
வாய் சொல்— வாயால் சொல்லப்படுமது

சாற்றி சொன்னேன்— எல்லாருமறியும்படி-
வெளிப்படையாகச் சொன்னேன்;
போகவேண்டா— நீ விளையாடுவதற்கும்
தனியனாய் எங்குமேபோகவேண்டா;
ஆயர் பாடிக்கு— திரு ஆய்ப்பாடிக்கு
அணி விளக்கே!— எங்கள தீபமானவனே!
அமர்ந்துவந்து— பொருந்திவந்து
என் முலை உணாய்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டி. தீய புந்திக் கஞ்சன். துர்புத்தியான கம்ஸன். பிள்ளைக் கொல்லியிறே. *மக்களுவனைக்கல்லிடமோதின பாபிஷ்டனிறே. உன்மேல்சினமுடையன். "தேவகியுடைய அஷ்டமகர்ப்பம் உனக்கு சத்ரு" என்று அசரீரிவாக்யத்தாலே கேட்டிருக்கையாலும், பின்பு தூய்கை சொல்லிப்போன வார்த்தையாலும் "நமக்கு சத்ரு வானவன் கைதப்பிப்போய் நம்மால் கிட்டவொண்ணாதபடி மலைத்தலத்திலே புகுந்தான், இவனை யொருவழியாலே நிரஸித்தாய்விடுப்படியென்" என்றிருக்கையாலும், உன்னுடையமேன்மேலே மிகவும் க்ரோதமுடையவன். சோர்வுபார்த்து. அவிழ்ச்சிபார்த்து. அதாவது - நீ அஸஹாயனாய்த்தரியும் அளவைபார்த்திருக்கை. மாயந்தன்னால் வலைப்படுக்கில். உன்னை நலிகைக்காக மாயாநூபிகளான ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை நிர்மிக்காயும் ஸ்தாவரமாயு முள்ள வடிவுகளைக் கொண்டு நீ வ்யாபரிக்கும் ஸ்தலங்களிலே நிற்கும்படிபண்ணி, நீ அறியாமல் வஞ்சநத்தாலே நழுவாதபடி பிடித்துக்கொள்ளில். வாழகில்லேன். நான்பின்னை ஜீவித்திருக்க கூடாமையாலே னென்; முடிந்தேனென்கிறான். வாசுதேவா. உன்னுடலிலேபிறந்த ஸாதுவான வவரும் சிறைப்பட வேண்டிற்று. தாயரித்யாதி. தாய்மார்சொல்லு காரியங்காண். அதாவது - உத்தேசியத்தை யாரும் பரிவாலும் தாய்மார் வாக்கால் சொல்லுவது பிள்ளைகளுக்கு அவச்யகரணீயங்காணென்கை. சாற்றிச்சொன்னேன் போகவேண்டா. இதுதன்னைத் †குன்றுங்குருச்சியாக வன்றிக்கே எல்லாருமறியும்படி ப்ரஸித்தமாகச்சொன்னேன்; லீலார்த்தமாகவும் நீ தனித்து ஓரிடத்தில் போகவேண்டா. ஆயர்பாடிக்கணிவிளக்கே. திருவாய்ப்பாடிக்கு ஒருமங்கள தீபமானவனே. அணி - அழகு. இத்தால் எனக்கேகபன்று, உனக்கொரு தீங்கு வரில் இவ்வூராக இருள்மூடி விடுங்கிடாயென்கை. அமர்ந்திருத்தி. ஆனபின்பு, பரபரப்பைவிட்டு ப்ரதிஷ்டிதனுப்வந்து உனக்கென்று சரத்திருக்கிற முலையை யமுதுசெய்யவேணும். ... ... நி.

மூ.—மின்னனைய நுண்ணிடையார் விரிகுழன்மே னுழைந்தவண்டு
இன்னிசைக்கும் வில்லிபுத்தூ ரினிதமர்ந்தா யுன்னைக்கண்டார்
என்னநோன்பு நோற்றுள்கொலோ விவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்
என்னும்வார்த்தை யெய்துவித்த விருடீகேசா முலையுணையே. சு.

பதவுரை.

மின் அனைய— மின்னலையொத்ததாய்
நுண்— ஸூக்ஷ்மமாயிராநின்ற

இடையார்— இடுப்பையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய

விரி— பரம்பின
குழல் மேல்— கேசபாசத்தின் மேலே
நுழைந்த— மதுபாநார்த்தமாகப் படிந்த
வண்டு— வண்டுகளானவை
இன் இசைக்கும்— இனிதாக இசைகளைப் பாடா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூரிலே
இனிது— திருவுள்ளம் பொருந்தி
அமர்ந்தாய்!— வர்த்திக்கிறவனே!
உன்னை கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
இவனை— "லோகவிலக்ஷணனான இவனை
பெற்ற வயிறு உடையாள்— பெற்றவயிற்றை உடையவள்
என்னபுண்ணியம் நோற்றாள் கொல்லோ— (இதுக் குடலாக) என்னதபஸ்ஸை பண்ணினாளோ"
என்னும் வார்த்தை— என்று புகழ்ந்துசொல்லும் சொல்லை
எய்துவித்த— எனக்கு உண்டாக்கித்தந்த
இருடீகேசா!— ஹ்ருஷீகேசனே!
முதலை உணாய்.

வ்யா. அரும்பாட்டி. மின்னித்யாதி. மின்னைடொத்த நுண்ணிய இடையையுடையவர்களென்றுதல்; மின்னை ஒருவகைக்கு ஒப்பாகவுடைத்தாய், அவ்வளவன்றிக்கே, ஸூக்ஷ்மமான இடையையுடையவர்களென்றுதல். விரிகுழல்மேல் நுழைந்தவண்டு. விஸ்தர்தமான குழல் மேலே மதுபானார்த்தமாக அவகாஹித்த வண்டுகளானவை. இன்னிசைக்குமித்யாதி. மதுபானத்தாலே செருக்கியினியவிசைகளைப் பாடாநிற்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே, பரமபதத்திலுங் காட்டில் இனிதாகப்பொருந்தி வர்த்திக்கிறவனே. தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலான தேசமாகையாலே திருவுள்ளம்பொருந்தி வர்த்திப்பது இங்கேயிறே. பரமபோக்யபாவர்க்கு முகங்கொடுத்துக் கொண்டிருக்கு மித்தனையிறே பரமபதத்தில். இங்கு இரண்டும் விசேஷிக்குமிறே. உன்னைக்கண்டாரித்யாதி. நாட்டிற் பிள்ளைகளைப்போலன்றிக்கே, ரூபகுணசேஷ்டிதங்களால் வ்யாவர்த்தனாயிருக்கிற உன்னைக்கண்டவர்கள், நாட்டிலே பாக்யாநுகூலமான பிள்ளைகளைப் பெறுவாருமுண்டிறே. அவ்வளவன்றிக்கே, லோகத்தில் கண்டறியாத வைலக்ஷண்யத்தையுடைய விவனைப்பெற்ற வயிறுடையவள் இதுக்குடலாக என்ன தபஸ்ஸைப் பண்ணினாளோவென்று ச்லாகித்துச்சொல்லும் வார்த்தையை யெனக்குண்டாக்கித்தந்த. இருடீகேசா. கண்டவர்களுடைய ஸ்ரீவந்த்ரியங்களையும் வ்யக்த்யந்தரத்தில் போகாதபடி உன் வசமாக்கிக்கொள்ளும் வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவனே, முதலையுணாயே. கூ.

மூ.—பெண்டிர்வாழ்வார் நின்னெப்பாரைப் பெறுதுமென்னு மாசையாலே
கண்டவர்கள் போக்கொழிந்தார் கண்ணிணையாற் கலக்கநோக்கி
வண்டலம்பூங் குழலினருன் வாயமுத முண்ணைவெண்டிக்
கொண்டுபோவான் வந்துநின்றார் கோவிந்தா! கீழுலகுண்டாயே. எ.

பதவுரை.

பெண்டிர்— தந்தாமுடைய பர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய்
வாழ்வார்— வாழாநின்றவர்களாய்
கண்டவர்கள்— உன்னைக் காணநின்றவர்கள்
போக்கு ஒழிந்தார்— கால் வாங்கிப் போகமாட்டாதே நின்றுவிட்டார்கள்;
வண்டு உலாம்— வண்டுகள்படிந்து உலாவா நின்ற
பூ— புஷ்பங்களினாலலங்கரிக்கப்பட்ட

தாய தீசாளையைப் பார்த்து
உன் வாய் அழுதப்— உனது வாகபர்த்தத்தை
உன்ன வேண்டி— உன்ன விருப்பி
கொண்டி போவான்— உன்னைக் கொண்டு
போவதாக

வ்யா. எழாம்பாட்டு. பெண்டிரின்யாதி. ஸ்வபர்த்தாக்களுக்கு பார்யைகளாய் வர்த்திப்பாராய் உன்னைக் கண்டவர்கள், உன்னைப்போலேயிருக்கும் பிள்ளைகளோப் பெறவேணுமென்று மாளைபாலே கால்வாங்கிப் போகமாட்டாதபடியாய் விட்டார்கள். வண்டுலோம் பூங்குழலினர்- கண்ணிணையால் கலக்க நோக்கி. பெருக்காற்றிலே இழியமாட்டாமல் கரையிலே நின்று ஸஞ்சரிப்பாரைப் போலே, மதுவின் ஸம்பந்தியாலே உன்னை அவகாஹிக்கமாட்டா வண்டுகளானனை மேலே நின்று ஸஞ்சரிக்குப்படி பூவாலே அலங்கரிதமான குழலையுடையவர்கள் தங்களுடைய கண்களாலே உன்னுடைய வழுதாய தீசமாதர்சனத்தை மசப்து. கலக்கமோக்குகையாவது- தாவயவத்திலே உற்று நிற்கையன்றிக்கே, திருமேனியை பெங்குமாகப் பார்க்கை. கிழ்- "பெண்டிர் வாழ்வார்" என்று - பக்கலைகளாய்ப் பர்த்பாதந்தரைகளாய் புத்ரஸாமபனைஷிகளானவர்களைச் சொல்லிற்று; இந்த, வண்டுலாம் பூங்குழலினென்று- பாரம்ய பெளவனைகளாய் போகஸாமபனைஷிகளானவர்களைச் சொல்லுகிறது. உன்னித்யாதி. உன்வாகம்தம் புஜிக்கவேண்டி புன்னை யடித்துக்கொண்டி போவதாக வந்து நின்றார்கள். கோவிந்தா. ஸர்வஸுலபனனவனே, உன் ஸௌலப்யத்துக்கு இது சோதது. நீ முலையுணையே. அது வேண்டினபடியாகிறது, நீ இப்போது முலை யுன்னவேணும். ... ... எ.

மூ.—இருமலேபோ லெதிர்ந்தமல்ல ரிருவரங்க மோரிசெய்தாயுன்
திருமலிந்து திகழ்மார்வு தேக்கவந்தென் னல்தலேறி
ஒருமுலையை வாய்மடித் தொருமுலையை நெருடிக்கொண்டு
இருமுலையு முறைமுறையா வெங்கியேங்கி யிருந்துணையே. ஆ.

பதவுரை.

‡இரண்டிடலேபோல்-இரண்டிமலைகள் போலே | வாய் மடித்து— திருப்பவளத்திலே வைத்து
எதிர்ந்த— மல் போருவதாக எதிர்த்துவந்த
மல்லர் இருவர்— சாணூர முஷ்டிகராகிற
இரண்டு மல்லர்களுடைய
அங்கம்— சரீரத்தை
எரி செய்தாய்!— பயாக்நியாலே கொளுத்தி
விழும்படி பண்ணினவனே!
உன்— உன்னுடைய
திரு மலிந்து— அழகு மிகுந்து
திகழ்— விளங்காநின்ற
மார்வு— மார்பானது
தேக்க— முலைப்பாலாலே நிறையும்படி
வந்து என் அல்குல் ஏறி— என்மடியிலே
ஒரு முலையை— மற்றொருமுலையை
நெருடிக்கொண்டு— திருக்கையாலே பற்றி
நெருடிக்கொண்டு
‡ இரண்டி முலையும்— இரண்டு முலைகளையும்
முறை முறையா— மாறி மாறி
எங்கி எங்கி இருந்து—நின்றே நின்றே இனிதாக்
இனிதாக்திருந்து
உறைய்— உன்னைவேணும்.

---

‡ "இரண்டிறைற்றுயிரோக வுவ்வருமே" என்னும் நன்னூற் சூத்திரங்கொண்டு "இரு முலையும்" என்னும் பதத்தை "இரண்டு முலையும்" என்று பிரித்துரைத்தது. இவ்

வம்மே மல்லருடையவுட் சார்மானது(க)பயாகநிபாலே(உ)தகுகடோயவ்முமேபடி. பிணைணைவிலை. உன்னித்யாதி. உன்னுடைய அழகுமிக்கு விளங்காகின்றுள்ள மார்வானது. மலிதல்-மிருதி. திருச்சி- விளக்கம். அன்றிக்கே, திருவென்று- பிராட்டியைச் சொல்லுகிறதாய், அவளை பூர்த்தாளி பிரிக்கைகாபாலே மிகவும் விளங்காகின்றுள்ள வன்னுடைய மார்விலண்ணவுமைம். தேக்க. தேங்க. முக்கப்படாலாலே நிறையப்படாமாக. வர்தென்னல்குலேறி. என்மடியிலே வர்தேறி. ஒருமுலையிற்யாதி. ஒருமுலைக்கையைத் திருப்பவளத்திலே வைத்து ஒருமுலையைத் திருக்கையாலே பற்றி மெருடிக்கொண்டு இரண்டு முலைகையும் மாறி மாறி, பால் பரவினை மிகுதி திருப்பவளத்தில் அடங்காமையாலே நடநடிலே இரண்டுதிவளத்து அடமவிருந்து அழுது செய்யவேணும். ... ... அ.

மூ.—அங்கமலப் போதகத்தி லணிகொண்முத்தஞ் சிந்திறற்போல்
செங்கமல முகம்வெயர்ப்பத் தீமைசெய்தீம் முற்றத்தூடே
அங்கமெல்லாம் புழுதியாக வவ்வேவண்டா வம்மவிம்ம
அங்கமரர்க் கமுதளித்த வமரர்கோவே முலையுணாயே. கூ.

பதவுரை.

அம்ப!— ஸ்வாமி!
அம்— அழகிய
கமலப்போது அகத்தில்—தாமரைப் பூவினிடத்தில்
அணி கொள்— அழகு கொண்ட[அழகிய]
முத்தம்— முத்துக்கள்
சிந்திறல்போல்— சிதறினாற்போலே
செம் கமலம்— செந்தாமரை மலர்போன்ற
முகம்— முகமானது
வெயர்ப்ப— குறுவெயர்ப்பு அரும்பும்படி
இம்முற்றத்தூடே—இந்த முற்றத்துள்நின்று
தீமை செய்து—தீம்புகளைச் செய்து
அங்கம் எல்லாம்— உடம்பு முழுதும்
புழுதி ஆக— புழுதியாகும்படி
விம்ம— நிரந்தரமாக
அவ்வே வண்டா— புழுதியேளாமே தருகாள்;
அங்கு— தூர்வாஸச் சாபத்தால் வருந்தின
அக்காலத்திலே
அமரர்க்கு— தேவர்களுக்கு
அமுது அளித்த— அம்ருதத்தை உண்டாக்
கொடுத்தருளின
அமரர் கோவே!— தேவராஜனே!
முலை உணாய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அங்கமலமித்யாதி. நிறத்தாலும் மணத்தாலும் செல்வியாலும் விகாஸத்தாலும் அழகியதாயிருக்கும் தாமரைப்பூவினிடத்தில். போது - புஷ்பம். அகம்- இடம். அணியித்யாதி. நீர்மையாலும் ஒளியாலும் அழகை யுடைத்தான முத்துக்களானவை சிதறினாற்போலே. செங்கமலமித்யாதி. சிவந்து மலர்ந்த தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிற திருமுகமானது குறுவெயர்ப் பரும்பும்படியாக. தீமையித்யாதி. இம்முற்றத்துள்ளே நின்று தீம்புகளைச் செய்து உடம்பெல்லாம் புழுதியாகவிருந்து புழுதியளையவேண்டா. அம்ம. ஸ்வாமீ! யென்னுதல்; இவன் சேஷ்டித தர்சநத்தால் வந்த ஆச்சர்யோக்தியாதல். விம்மவித்யாதி. தூர்வாஸச் சாபோபஹதராய் அஸுரர்கள் கையிலே யீடுபட்டுச் சாவாமைக்கு

(க) ஹயாதி. (உ) உம.

அவர்களுடைய பிரிவுக்காக அழுது கொண்டிருப்பதல்ல, இடைப்பிறந்து என்னுடைய விரோதிக்காக நான் முல்லையுன்னை வேண்டுகின்றேன். ... ... கூ.

மூ.—ஓடவோடக் கிண்கிணிக ளொலிக்குமோசைப் பாணியாலே
பாடிப்பாடி வருகின்றவையைப் பற்பாக ளென்றிருந்தேன்
ஆடியாடி யசைந்தசைந்திட் டதனுக்கேற்ற கூத்தையாடி
ஓடியோடிப் போய்விடாதே யுத்தமா! நீ முல்லையுனையே. ய.

பதவுரை.

உத்தமா!— புருஷோத்தமனைவனே!
ஓட ஓட— மிகவும் பதறி ஓட
கிண்கிணிகள்— திருவடிச்சதங்கைகள்
ஒலிக்கும்— த்வனிக்கிற
ஓசை— த்வனியாகிற
பாணியாலே— சப்தத்தாலே
பாடிப்பாடி— நிரந்தரமாகப் பாடிக்கொண்டு
அதனுக்கு ஏற்ற— அந்தப்பாட்டிக்குத் தகு
தியான
கூத்தை— நர்த்தநத்தை

அசைந்தசைந்திட்டு ஆடி ஆடி ஆடி— அதி
கம்பீரமாய் அசைந்தசைந்தாடிக்கொண்டும்
வருகின்றவையை— என்னை நோக்கி வருகிற
வண்ணம்
பற்பநாபன் கண்ணா— "இவன் பத்மநாபன்
அன்றே" என்று
இருந்தேன்— ஆச்சர்யப்பட்டுக்கொண்டிரு
ந்தேன்,
(ஆனபின்பு,)
ஓடி ஓடி போய்விடாதே— ஓடியோடிப்போ
காமல்
நீ முல்லை யுனைப்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டில். ஓடவோடவித்யாதி. நடக்கும்போது மெத்தென நடக்கையன்றிக்கே, பால்யத்துக்கீடான செருக்காலே பதறி ஓடவோட, பாதச்சதங்கைகளான கிண்கிணிகள் த்வனிக்கும் த்வனியாகிற சப்தத்தாலே. பாடிப்பாடி- அதனுக்கேற்ற கூத்தை- அசைந்தசைந்திட்டு-ஆடியாடி. அந்த பாட்டிக்குத் தகுதியான நர்த்தநத்தை, திருமேனி யிடம் வலங்கொண்டு அசைந்தசைந்திட்டு நடக்கிற நடையாலே ஆடியாடி. *கூத்தன் சோவலனிறே. நடக்கிற நடையெல்லாம் வல்லராடி-ஞற்போலேயிறே யிருப்பது. ஆகையால் விரைந்து நடந்துவரும்போது திருவடிகளிற் சதங்கைகளிலுண்டைய மோனைசெல் தானே பாட்டாய், நடக்கிற நடையெல்லாம் ஆட்டமாயிருக்குமாப்போது. அன்றிக்கே, கிண்கிணிகளொலிக்குமோசை தானமாக, வாயாலே பாடிப்பாடி, அதனுக்கேற்ற கூத்தை அசைந்தசைந்திட்டாடியாடி யென்று பொருளாகவுமாம். வருகின்றவையைப் பற்பநாபனென்றிருந்தேன். இப்படி யென்னை நோக்கி வாராநின்றுள்ள வண்ணம் "பொய்நீழலெழுகமலப் பூவழகர்" என்கிறபடியே மேன்மை ராபரணம் மேண்டாதே திருநாபீகமலந்தானே ஆபரணமாம்படி யிருப்பானொருவனன்றே, இவனுக்கு மேலொரு பாட்டும் ஆட்டும் மேலணியோ, சதங்கையோசையும் நடையழகுந்தானே பாட்டுமாட்டுமா யிருந்தபடியென்! என்று ஆச்சர்யப்பட்டிருந்தே னென்றுதல். அழிந்து கிடந்ததை யுண்டாக்குமவனன்றே, நம்முடைய ஸத்தையைத் தருகைக்காக வருகிறனென்றிருந்தேனென்றுதல். ஓடியோடியித்யாதி. இவள் சொன்னதின் கருத்தறியாதே, "இவள் நம்முடைய நீர்மையைச் சொல்லாமல் ஸ்வாதந்த்ர்ய ப்ரகாசகமான மேன்மையைச் சொல்லுகிறதே!" என்று மீண்டு ஓடிப்போகத் தொடங்குகையாலே. இப்படியாடிக்

கொணமி என் கைக்கெட்டாதபடி ஓடியொடிப் போய்விடாதே நீ புருஷோத்தமனையாலே ஆச்சிதடாதத்தாலாபின்பு என்னைத்தேலை வந்து என்முகத்தை யுண்ணவேணு மென்கிறாள்.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—வாரணிந்த கொங்கையாச்சி மாதவாவுண் ணென்றமாற்றம்
நீரணிந்த குவளாவாச நிகழ்நாறும் வில்லிபுத்தூர்ப்
பாரணிந்த தொல்புகழான் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
சீரணிந்த செங்கண்மான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. கக.

பதவுரை.

வார் அணிந்த—கச்சாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட [கச்சு-கருஞ்சுகம்.]

கொங்கை— முலைகளை யுடைய

ஆச்சி— தாயான யசோதைப்பிராட்டி-

மாதவா!— "ஸ்ரியபதியானவனே!

உண்— முலை உண்" [யை

என்ற மாற்றம்— என்று சொன்ன வார்த்தை

நீர் அணிந்த— நீருக்கு அலங்காரமாக அலர்ந்த

குவளை— செங்கழுநீர்ப் பூவின்

வாசம்— வாஸனையான து

நிகழ்— ஒருபடிப்பட

நாறும்— பரிமளியா நின்றுள்ள

வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய்

பார்— பூமியிலடங்கலும்

அணிந்த— பரவினதாய்

தொல்— ஸ்வபாவஸித்தமான

புகழான்— கீர்த்தியை யுடைய

பட்டர்பிரான்— ப்ரஹ்மண்யத்தமரான பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்த

பாடல்— பாட்டுக்களை

வல்லார்தாம்— ஓதவல்லவர்கள்

சீர் அணிந்த— கல்யாணகுணபூஷிதரும்

செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையவரும்

மால்மேல்— ஆச்ரிதர் நிறத்தில் வ்யாமோஹமுடையவனும் எம்பெருமான் விஷயத்தில்

சென்ற சிந்தை— சென்ற மநஸ்ஸை

பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. வாரணிந்த கொங்கையாச்சி. ராஜாக்களுக்கு அபிமதமான த்ரவ்யங்களை பரிசாரகரானவர்கள் கட்டி இலச்சினை யிட்டு, கொண்டு திரியுமாபோலே, க்ருஷ்ணனுக்கு போக்ய மானமுலைகள் பிறர்கண்படாதபடி கச்சாலே மேமித்துக்கொண்டு திரிகையாலே வாராலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவளான ஆய்ச்சியென்று ச்லாகித்துக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். மாதவா வுண்ணேனென்றமாற்றம். ஸ்ரியபதியாகையாலே அவாப்த ஸமஸ்த காமனான வனை அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக முலை யுண்ணென்ற சப்தத்தை. நீரித்யாதி. நீருக்கலங்காரமாக அலர்ந்த செங்கழுநீரினுடைய பரிமளமானது ஒருபடிப்பட ப்ரகாசியாநிற்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய். பாரித்யாதி. பூமியில் ராஜாக்களில் ப்ரதாநனான பாண்டியனும், ஜ்ஞாதாக்களில் ப்ரதாநரான செல்வநம்பி தொடக்கமானவர்களளவன்றிக்கே பூமியெங்கும் கொண்டாடும்படி வ்யாப்தமாய், வ்ருத்தி யன்றிக்கே, ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமான புகழையுடையராய் ப்ரஹ்மண்யத்தமரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலை

றிக்கிக, சீரித்யாதிக்கு - ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யமாகிற குணத்தாலே யலங்க்ருதனுய், இந்நீர்மை க்கும் மேன்மைக்கும் ப்ரகாசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனுய் ஸர்வஸ்மாத்பர னுயிருக்கிறவன் விஷயத்திலே யென்று பொருளாகவுமாம். சென்றவித்யாதி. பாடல் வல்லார் தாம் செங்கண்மால் பக்கலிலே யொருபடிப்பட்ட மநஸ்ஸை யுடையவராவர். கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அரவணை வைத்த தந்தம் கஞ்சன் தீய மின்
பெண்டிர் இருமலை யங்கமல மோட வாரணி போய்.

ஆக - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- கஉசு.

அ. கீழிற்திருமொழியிலே- இவனுடைய பால்யாநுகூலமாக முலை யுண்கையை மறந்துகிடந்து உறங்குகிறவனை யெழுப்பி, முலையுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷித்து, அவன் இழுப்பத்திருந்தவளவிலும் விடாதே பலவாறுமுகமாக நிர்ப்பந்தித்து யசோதைப்பிராட்டி முலை யூட்டினப்ரகாரத்தை, அவளுடைய ப்ராப்திபையும் ஸ்நேஹத்தையு முடையராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்துப் பேசி யநுபவித்து இனியராஞர்; அவள் அவனுக்குக் காதுகுத்திக் காதுபெருக்கிக் காதுப்பணிகளுமிட்டநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, காதுகுத்து கையாகிற உத்ஸவத்துக்கு ஊரில் பெண்களை யெல்லாம் அழைத்துவிட்டு, வந்தவர்களை ஸம் பாவிக்கைக்கீடான பதார்த்தங்களும் ஸம்பாதித்துவைத்து, "அவனைக் காதுகுத்த" என்று அழைக்க, அவன் "நோம்" என்று அஞ்சி, "மாட்டேன்" என்னச் செய்தேயும் அவன ஞ்சாதபடியான வசநங்களைச் சொல்லியும் அவனுக்கு அபிமதமான பதார்த்தங்களைக் காட்டி யும் உடன்படுத்திக்கொண்டு காதுபெருக்கின ப்ரகாரத்தை, தாமும் அவளைப்போலே அநுப விக்கவாசைப்பட்டு, ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு தத்காலம்போலே அவனைக்குறித்து அப் பாசுரங்களைப் பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராகிறரித்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—போய்ப்பாடுண்டைய நின்தந்தைபுந் தாழ்த்தான் பொருதிறற் கஞ்சன்கடியன்
காப்பாருமில்லைக் கடல்வண்ணு வுன்னைத்தனியே போயேங்குந்திரிதி
பேய்ப்பால் முலையுண்ட பித்தனே கேசவநம்பீ யுன்னைக்காதுகுத்த
ஆய்ப்பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தாரடைக்காய் திருத்திநான்வைத்தேன். க.

பதவுரை.

போடு உடைய— ஸ்வஜநரக்ஷணத்தில் பரிவை , தாழ்த்தான்— வருவதற்குத் தாமஸித்தான்;

கடல் வண்ணை!— கடல் போலே ச்சமஹர

மான வடிவையுடைய கண்ணனே!

உன்னை— உன்னை

காப்பாரும்— ரக்ஷிக்கவல்லவரும்

இல்லை— (இங்கே) இல்லை;

(நீயோ வென்றால்,)

கனிவை— அஸஹாயனைப்

எங்கும் போய்— எல்லாவிடங்களிலும் போய்

திரிதி— யதேச்சமாகத் திரியாநின்றாய்;

பேய்— பூதனையின்

முலை பால்— முலைப்பாலை

உண்ட— உண்ட

நம்பீ!— நீட்பில் கைதேர்ந்தவனே!

உன்னைக்காதுகுத்த— உன்காதுகுத்துகைக்கு

ஆய்— ஆய்ப்பாடியிலுள்ள

பாலர்— பாலர்களும்

பெண்டிகள்— இடைப்பெண்களும்

எல்லாரும்— ஆகிய இவர்களெல்லாரும்

வந்தார்— வந்திராநின்றார்கள்;

(அவர்களை ஸம்பாவிக்கைக் கிடாக)

அடைக்காய்— அடைக்காய் முதலானவற்றை

நான் திருத்தி வைத்தேன்— நான் ஸந்தத்த

மாக்கிவைத்தேன்.

வ்யா. முதற்பாட்டு. போயித்யாதி. பாடையுடைய நின்தன்மையும்- போய்- தாழ்த்தான். புத்ரக்ஷணத்திலும் ஸ்வஜீவக்ஷணத்திலும் இடமுடைய மநஸ்ஸையுடையனை உன்னுடைய பிதாவும் "பசுக்கடையிலே சென்றுவருகிறேன், வருமளவும் நீ பிள்ளையை ரக்ஷித்துக் கொள்" என்று போய் வரவுதாழ்த்தான். அன்றிக்கே, "போய்" என்கிற விது - மிகுதிக்கு வாசகமாய், ரக்ஷ்யவர்க்கத்திலுடைய ரக்ஷணத்திலே மிகவுமளவுடையனும் "கூர்வேற் கொற்றந்தாழிலன்" என்கிறபடியேதீபிறந்தவன்றுதொடங்கி லோகப்புகழமுக்கடைந்துபிடித்து, தொட்டிற்கீழே ஓரெறும்பூரிலும் ஸிம்மத்தின்மேலே சீறுமாப்போலே சீறி, உன்னை நோய்க்கிக்கொண்டு திரியும் பிதாவானவனும் கார்யார்த்தமாகப் போனவிடத்தே விளம்பித்தானென்னவுமாம். பொருதிறல்கஞ்சன்கடியன், பொருகையிலே மிடுக்கையுடைய கம்ஸன் உன்னையில் மிகவும் க்ரூரன். உன்னை நலிகைக்கு இடம்பார்த்துத் திரிகிறவனுகையாலே ஆரைவரவிடுத், தது செய்விக்கும் என்று தெரியாது.

காப்பாருமில்லை. அதுக்கு மேலே விரகறிந்து ரக்ஷிக்கவல்லாரு மிங்கில்லை. ரக்ஷகரானவர் வந்திலர், நாமேறு அபலை, வேறொருபரிவர் கானாவில்லை, யார்தான் ரக்ஷிப்பார். கடல் வண்ணை வுன்னை. "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்கிறபடியே இவ்வூரில் திரிகிற வேறு பிள்ளைகளுக்குள்ளே நானுமொருவனுப்த் திரியாநின்றால் என்னை அவர்கள் அறியப்புகா நின்றார்களோவென்று நீ நினைக்கவேண்டா, கடல் போலே ச்சமஹரமாயிருக்கிற வுன்வடிவழகை உன்னைக் காட்டிக்கொடாதே; இப்படியிருக்கிற வுன்னையுணர்ந்து ரக்ஷிப்பாரு மில்லையென்னுதல்; ஒரு விரோதிகளில்லையேயாயினும் *அஸ்தாநே பயசங்கை பண்ணி மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான அழகுடைய வுன்னை விரோதி பூயிஷ்டமான விவ்விடத்தில் பரிவராய் ரக்ஷிப்பாருமில்லையென்னுதல். தனியேபோ யெங்கும்திரிதி. பிள்ளைகள் தன்னையேடை திரிகிறு யென்னவுமொண்ணுதபடி அவர்களையும் விட்டுத் தனியேபோய் எங்கும் ஸஞ்சரியா நின்றாய்.

அவர்கள் தன்னையேடைகூடப் போறற்றான் ப்ரயோஜநமென்; பேய்ப்பால் முலையுண்ட

களைப் பிள்ளைகளோபாதி தோழன்மாராக நினைப்பானொருவனிலை நீயென்கை. கேசவநம்பி. இப்படி நீயென்செய்ய பயப்படுகிறது, நான் கேசவநம்பியன்றே, என் கையிலேகிடைத்த தறியாயோவென்று தன் சௌர்யபூர்த்தியைக்காட்ட, அத்தை யவ்வளவிலே விட்டு, தான் உபக்ரமித்த காரியத்திலே புரிந்து, நானேயன்றுகாண், உன்னைக்காதுகுத்துவதாக ஆய்ப் பாலர் பெண்டுகளெல்லாரும் வந்தார்கள்; வந்தவர்களை ஸம்பாவிக்கைக்கிடான அடைக்காய் முதலானவையும் நான் திருத்திவைத்தேன்; ஆனபின்பு, நீ காதுகுத்தும்படி வரவேணு மென்கிறாள். ... ... க.

மூ.—வண்ணப்பவள மருங்கினிற் சாத்திமலர்ப்பாதக் கிண்கிணியார்ப்ப
நண்ணித்தொழுமவர் சிந்தைபிரியாத நாராயணை விங்கேவாராய்
எண்ணற்கரியபிரானே திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன்
கண்ணுக்குநன்று மழகுமுடைய கனகக்கடிப்பு மிவையா. உ

பதவுரை.

நண்ணி— உன்னை அணுகி
தொழுமவர்— தொழாநின்றவர் களுடைய
சிந்தை— மநஸ்ஸில் நின்றும்
பிரியாத— நீங்காத
நாராயணை!— நாராயணனே!
வண்ணம்— நல்ல நிறத்தையுடைய
பவளம்— பவழ வடத்தை
மருங்கினில்— அரையிலே
சாத்தி— தரித்து
மலர்— தாமரைப்பூப் போன்ற
பாதம்— திருவடிகளில் சாத்தியிருக்கிற
கிண்கிணி— சதங்கையான து
ஆர்ப்ப— த்வனிக்கும்படி
இங்கே— நானழைக்கு மிவ்விடத்துக்கு
வாராய்— வந்தருளாய்;
என்னற்கு— "இப்படிப்பட்டவன்" என்று
நினைக்கைக்கும் கூட
அரிய— அரியனாயிராநின்ற
பிரானே!— உபகாரகனானவனே!
காதுக்கு— உன்காதுகளுக்கு
திரியை— திரியை
எரியாமே— தீயாவாதபடி
இடுவேன்;
கண்ணுக்கு— பார்வைக்கு
நன்றும்— மிகவும்
அழகு உடைய— அழகிதாயிராநின்ற
கனகம்— ஸ்வர்ணமயமான
கடிப்பு இவை— இந்த கர்ண பூஷணங்கள்
ஆ— ஆச்சர்யகரமாயிராநின்றன.
[இவற்றைப்பாராய் என்றுகருத்து.]

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வண்ணமித்யாதி. ஆகரத்திலே பிறக்கையாலே நிறமுடைத்தாயிருந்துள்ள பவளத்தினுடைய வடத்தை அது தனக்கும் அழகு கொடுக்கவற்றான திருவரையிலே சாத்தி. மலரித்யாதி. தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளிற் சதங்கைகளானவை த்வனிக்க. திருவரையும் பவளவடமுமான சேர்த்தியழகு தோற்றும்படியாகவும் திருவடிகளிற்சாத்தின சதங்கைகள் த்வனிக்கும்படியாகவும் வரவேணுமென்று கருத்து. நண்ணியித்யாதி. அஹங்காராதிகளாலே உன்னையகன்று திரிகையன்றிக்கே, தத்ராஹித்யத்தாலே உன்னைக்கிட்டி ஸ்வசேஷத்வானுரூபமாகத் தொழுகையே யாத்ரையாயிருக்கு

னர்வதேசத்தா விதேபமாகக்கைக்கொண்டு கடிணகாலமும் விடாபிரியாதே வாத்திக்குமகாரா யணனே கானழைக்கிற விவ்விடந்தேதவாராய். எண்ணற்கரியபிரானே. உன்பக்கல் ஸ்நேகமில்லாதார்க்கு நிக்கைக்குங்கூடவரியனாயிருக்கும் உபகாரகனாவேனே. ஆச்சிதார்க்கு ளாலபனாயிருக்கையும், அநாச்சிதார்க்கு துர்லபனாயிருக்கையும், மங்களாசாஸநபராயிருப்பார்க்குத் கம்பேரும்பிறையிருப்பது. நீனன்னே யழைக்கிறது, திரியை என்காது எரிய நிநைக்கன்றே வென்ன; திரியையெரியாமே காதுக்கிடுவன். திரியை யுன்காதுகளுக்கு எரிச்சல் வாராதபடி அநுகூலமாக இடுவன். கண்ணுக்கித்யாதி. திரியேற்றிக் காதுமடருக்கிறல் உனக்கு மிவதாகச்சமைத்த, கண்ணுக்கு மிகவும் அழகையுடைத்தாயிருக்கிற பொற்கடப்பக்கனான வினையு மிருக்கிறபடி பாராய். அழகும் என்றவிடத்தில், (க) சசப்தம் அவ்யயம். நன்று மழகுடையவென்றும் கநகக்கடப்பென்றும் சொன்னவினை யிரண்டாலும்- பணித்திருத்தலும் உபாதாநவைலக்ஷண்யமும் சொல்லுகிறது. ... ... உ...

மூ.—வையமெல்லாம்பெறும் வார்கடல்வாழ மகரக்குழை கொண்டுவைத்தென்
வெய்யவேகாதிற் றிரியையிடுவன் நீ வேண்டியதெல்லாந் தருவன்
உய்யவிவ்வாயர் குலத்தினிற்றோன்றிய வோண்சுடராயர் கொழுந்தே
மையன்மைசெய்திள வாய்ச்சியருள்ளத்து மாதவனே யிங்கேவாராய். நக.

பதவுரை.

உய்ய— யாவரும் உஜ்ஜீவிக்கும்படி.
இவ்வாயர் குலத்தினில்— இவ்வினைடைக்குலத்திலே
தோன்றிய— அவதரித்தவனாய்
ஓண் சுடர்— மிக்க தேஜஸ்ஸையுடையனாய்
ஆயர்— இடையர்களுக்கு
கொழுந்தே!— தலைவனானவனே!
வையம் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
பெறும்— விலைபெறும்படி. பெருவிலையனாய்
வார் கடல்— விசாலமான கடலிலே
வாழும்— வாழாநின்ற
மகரம்— முதலைகள் போன்ற
குழை— காதுப்பணிகளை [மகரகுண்டலம்.]
கொண்டு வைத்தென்— சேமித்துக் கொண்டு
வைத்தென்;
காதில்— காதுகளில்
திரியை— திரியை
வெய்யவே— கொடுஞ்சுடனாக
இடுவன்— இடுவேன்;
நீ வேண்டியது எல்லாம்— நீ விரும்பியதெல்லாம்
தருவன்— கொடுப்பேன்;
இள ஆய்ச்சியர்— இடைப்பெண்களின்
மையன்மை செய்து— உள்ளழிவுசெய்து
உள்ளத்து— அவர்கள் மனத்தில் எப்போதும்
இருப்பவனாய்
மாதவனே!— நீ யிப்படியானவனே!
இங்கே வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வையமித்யாதி. பொற்கடிப்பளவே யல்ல, காதுமடருக்கினால் இப்படியாக பூமியெல்லாம் பெறும்பெருவிலையனை, நீண்டகடலிலே வர்த்திக்கும் மகரம்போலே யிருக்கிற காதுப்பணிகொண்டு வைத்தேனென்ன; நீ யிது சொல்லுகிறது- இப்போது என்காதுக்குத் திரியிடுகைக்காகவன்றோ, திரியிட்டபோதே காது தினவுதின்று

யாலே, இசைகைக்காக, நீவேண்டியதெல்லாம் தருவன். நீ விருப்பியிருக்கும் அணுபவலாதி களெல்லாம் தருவேனென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, உய்ய விவ்வாயர் குலத் தினிற்றோன்றிய வொண்சுடராயர் கோழந்தே!. இருந்தீதகுடியாக வாழ்ந்தீவிக்கும்படி இவ்விடை க்குலத்திலவந்து பிறந்து, அதுதானே யுனக்கு மிகவும் தகுந்ஸ்வாம்படியிருப்பானுப்; வே ரிலே லெக்கைகட்டிஞல் கொழுந்துழற்படவாதிபோலே இடையருக்கு ஒருவ்வஸகம்வரில் முந்துறவன்முகம் வாடும்படி அவர்களுக்குத் தலிவனுனவனே. மெயன்மை செய்திளவாய்ச்சி யருள்ளத்து மாதவனே!. ஒருபருவத்தினிடைப்பெண்கடீன உன்னுடைய லீலைகளாலே மதிமயங்கும்படிபண்ணி, அவர்களுடைய நெஞ்சுக்கு ளிவ்வகாலமும் விஷயமாம் படியிருப்பானுப், உன்னுடைய நெஞ்சைத்தீ திணறிகாண்டும்பிராட்டிக்கு வல்லபனுனவனே! இங்கு வாராய் என்று ஸ்துதிபூர்வகமாக வழைக்கிறர்.

மூ.—வணாநன்றுடைய வைரக்கடிப்பிட்டு வார்காதுதாழப் பெருக்கிச்
குணாநன்றுடைபரிக் கோடாலபிள்ளைகள் கோவிந்தாநீ சொல்லுக்கொள்ளாய்
இணாநன்றழகிய விக்கடிப்பிட்டா வினியபலாப்பழந்தந்து
சுணாநன்றணிமுலை யுண்ணத்தருவன்நான் சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய்.

பதவுரை.

நன்று— நன்முன
வெ(ண்)ணம் உடைய— வெண்ணெய்யுடைய
வைரக்கடிப்பு— வஜ்ரகுண்டலத்தை
இட்டு— தரித்துக்கொண்டு
வார் காது— நீண்டகாதான து
தாழ— தோள்வரைக்கும் தாழும்படி
பெருக்கி— (காதுகளை) வளர்த்துக்கொண்டு
இக்கோபால பிள்ளைகள்— இவ்விடைப்பிள்ளை
கள்
நன்று குணம் உடையர்— (தாய்மார் முத
லானோர் சொன்னதைத்செய்து) நல்ல
குண முடையவர்களாயிராநின்றார்கள்;
கோவிந்தா!— ஸுலபனுனவனே!
நீ— அப்பிள்ளைகளோடே சேரவிருப்புகிறநீ
சொல்லு— என் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— கைக்கொள்ளமாட்டுகிறிலை;
இணை— ஒன்றுக்கொன்றொத்தது
நன்று அழகிய— மிகவுமழகிய
இக்கடிப்பு— இக்காதுப்பணிகளை
இட்டால்— நீ இட்டுக்கொள்ளு வதாகில்
இனிய— உனக்கு ருசிகரமான
பலா பழம்— பலாப்பழத்தை
தந்து— கொடுத்து
சுண(ங்கு)ம்— தோடமிலபுடைத்தாய்
நன்று அணி— மிகவுமழகிதான
முலை— முலையை
உண்ண— நீ உண்ணும்படி
நான் தருவன்— நான் கொடுப்பேன்;
பிரான்!— உபகாரகனுனவனே!
சோத்தம்— உன்னைத்தொழுகிறேன்;
இங்கே வாராய்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வணபித்யாதி. இப்படி ஸ்துதித்துக்கொண் டனைழத்தவிட த்திலும் வாராமையாலே, இது தன்னைச் சொன்னலாகிலும் வருமோவென்று இந்த இடைப்

(க) சுணாநன்றதி— தினவு. ¶ வெச்சரப்பு— அல்பமான உஷ்ணரை.

குணமுடையரா யிருக்கிறபடி பாராய்; நீயு மிப்படி யிருக்கவேண்டாவோ. கோவிந்தா! நீ சொல்லுக்கொள்ளாய். மெளலப்பத்துக்கு "கோவிந்தன்" என்று பேரிட்டுக் கொண்டி ருக்கிற நீ என்சொல்லு கைக்கொள்ளுகிறு யில்லை யென்ன; உன்சொல்லுக்கேட்டு, நான் கடிப்பிடித்துக்கொண்டால் எனக்கென்னன்பு தருவாயென்ன; இனைநன்றழகிய விக்கடிப் பிட்டால். ஒன்றுக் கொன்றிரப்பாய் மிகவு மழகியதாயிருக்கிற விந்தக்கடிப்பை யிட்டால். இனிய பலாப்பழம்தந்து. உனக்கினிதான பலாப்பழம் தந்து. சுணைநன்றணி முலையுண்ணத் தருவன்நான். சுணைங்கையுடைத்தாய் நன்றாய் அழகியதான முலையை நீ யமுது செய்யும்படி தருவன் நானென்ன. சுணைந்த-முலைமேல் தோன்றும் நிறம். நன்றுகையாவது - ம்ர்து வாயிருக்கை. சோத்தம் பிரானிங்கே வாராய். இப்படி சொன்ன வளவிலும் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைக்கும்பிடுகிறேன், இங்கேவாராயென்று இரந்தழைக்கிறாள். சோத்த மென்கிற விது- அஞ்சலி பண்ணுமவர்கள் அதுச்சு அநுகூலமாகத் தாழ்ச்சி தோற்றச் சொல்லுவ தொரு சப்த விசேஷம். ... ... ஈ.

மூ.—சோத்தம்பிரா னென்றிரந்தாலுங் கொள்ளாய் சுரிகுழலாரோடு நீபோய்க்
கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தாற் குணங்கொண்டிடுவனே நம்பீ!
போர்த்தும்பெரியன வப்பந்தருவன் பிரானேதிரியிட வோட்டில்
வேய்த்தடந்தோளார் விரும்புகருங்குழல் விட்டுவேரீ யிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

பிரான்!— "உபகாரகனெனவனே!
சோத்தம் என்று— உன்னைத் தொழுகிறேன்"
என்று
இரந்தாலும்— வேண்டிலு லும்
கொள்ளாய்— அதை நீ அங்கீகரிக்கிறிலை;
நம்பீ!— நீம்பில் கைதேர்ந்தனவனே!
நீ— நீ
சுரி குழலாரொடு போய்— சுருண்ட குழலை
யுடைய பெண்களோடே போய்
கோத்து— கைகோர்த்து
குரவை பிணைந்து— ‡ குரவைக் கூத்தாடி.
இங்கு வந்தால்— இங்கே வந்தால்
குணம் கொண்டிடுவனே — அதை நான்
குணமாகக் கொள்ளுவேனே;
பிரானே!— உபகாரனே!
திரி இடவொட்டில்— உன்காதில் திரியை
இடவொட்டிலுயாகில்
போர்த்தும்— பின்னையும்
பெரியன— பெரியவையான
அப்பம்— அப்பங்களை
தருவன்— தருவேன்;
வேய்— மூங்கில் போன்ற
தட— பெருத்திராநின்ற
தோளார்— தோள்களையுடைய பெண்கள்
விரும்பு— விரும்பும்படியான
கரு— கறுத்த
குழல்— குழலையுடைய
விட்டுவே!— விஷ்ணுவே!
நீ இங்கே வாராய்.

---

‡ குரவைக்கூத்தாவது— "கூஉ நாஉ நா உகொ ரொ சாயவம்" இத்யாதிப்படியே- ஒவ் வொரு ஆய்ச்சியின் பக்கத்தில், ஒவ்வொரு கண்ணுக இருந்தாடுவ தொரு கூத்து. இதைத்தான் "ராஸக்ரீடை" என்பர்கள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. சோத்தமித்யாதி. "சோத்தம்பிராணிங்கே வாராய்" என் றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, பிரானே உன்னைத் தொழுகிறேனென்று இரந்தாலும்

தில் குணங்கொள்ளாமல் மேற்று என்னை யடித்தவளன்றே நீ என்ன; அதுவோ? சுரிகுழ லாரோடு நீ போய் கோத்துக்குரவை பிணைந்திங்குவந்தால் குணங்கொண்டிடுவேனே நம்பீ. ஆளற் றவிடத்திலே நீ போய், சுருண்டகுழலை யுடையராயிருக்கும் பெண்களோடே கைகோத்துக் குரவை பிணைந்தாடியிங்கேவந்தால் பொறியாதே குணவானென்று உன்னைக்கொள்வேனே நம் பீ என்று இவள் சொன்னவாறே, நிருத்தரைப் நிற்க, அவ்வளவிலே கையிலே திரியை எடுத்து இத்தை மிடுப்படிவாராயென்ன; அவன் "அது இடவொட்டேன்" என்ன; பிராணே திரியிடவொட்டில் - போத்தும் பெரியனவப்பம் தருவன். எனக்கெல்லாப்படியாலும் உபகாரகனைவனே திரிபித்தனைபு மிடவொட்டுதியாகில், நீ சிறிது சிறிதென்று பொகடப் பொகட, நீ விரும்பும்படி பெரியனவான அப்பங்களைத் தருவேன் என்றவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே; வேபித்யர்தி. பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் மூங்கில்போலேயாய், பெருத்திருந்துள்ள தோள்களையுடையரான பெண்கள் விரும்பும் படியாய், இருண்டுநீண்டதிருக்குழலையுடையனை விஷ்ணுவே! நீ இங்கே வாராயென்று அவன் வைலக்ஷண்யத்தைச்சொல்லிப் புகழ்ந்துகொண்டழைக்கிறாள். ... ... நு.

மூ.—விண்ணெல்லாங்கேட்க வழுதிட்டாயுன் வாயில்விரும்பி யதனைநான்நோக்கி
மண்ணெல்லாங்கண்டென் மனத்துள்ளேயஞ்சி மதுசூதனை யென்றறிந்தேன்
புண்ணேதுமில்லையுன் காதுமறியும் பொறுத்திறைப்போதிருநம்பீ!
கண்ணிவென்கார்முகிலே கடல்வண்ணா காவலனே முலையுணையே. சு.

பதவுரை.

"மண்தின்றாய்" என்று அடித்தவாறே, விண் எல்லாம்— ஆகாசப்பரப் படங்களும் கேட்க— கேட்கும்படி.
அழுதிட்டாய்— அழுத
உன்— உன்னுடைய
வாயில்— வாயிலே
விரும்பி— ("மண்தின்ற சுவடுண்டாகில் பார்ப்போம்" என்று) ஆசைப்பட்டு
அதனை— அத்தை
நான் நோக்கி— நான் பார்த்தவளவிலே
மண் எல்லாம்— பூமியெல்லாம்
கண்டு — உன் திருவயிற்றிலிருக்கிற படியைக் கண்டு
என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே
அஞ்சி— ("நம்முடைய பிள்ளை யென்றிவனை அடித்தோமே" என்று) அஞ்சி
மதுசூதனை என்று— 'இவன் மதுவை நிரசித்தவர்வேச்வரனே' என்று
அறிந்தேன்— தெரிந்து கொண்டேன்;
புண் ஏதும் இல்லை— புண் ஒன்றுமில்லை;
உன் காது— உன்னுடைய காதானது
மறியும்— தன்மை பூரணம்;
இறைப்போது— சற்றுப்போது
பொறுத்து இரு— பொறுத்துக் கொண்டிரு;
நம்பீ!— பூர்ணனே!
கண்ணா!— கண்ணனே!
என்— எனக்கு
கார் முகிலே!— காளமேகம் போல் உதாரனவனே!
கடல் வண்ணா!— கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனே!
காவலனே!— எனக்கு ரக்ஷகனானவனே!

முலை உணையே.

முடைய பிள்ளையல்லன், லக்ஷ்மிவல்லப னென்றறிந்தேன்" என்றவாறே, "கஷ்டமிவளுக்கு நேரவாகாது சரி", என்னுடைய ஞாகத்தில் இவள் அங்ஙனுக்கு வார்த்தை சொன்னது ஸரியாயமல் அதிகமாயிருந்தது, "தன்பின்னை" என்று இவளுணர்த்துக் கொள்ளுமட்டிலு மிருக்கிட்டு நிற்க; அவ்வளவிலே இவன், காதுக்குக் கடிப்பிடுவதாக வத்தியாகிக்க; "என் னுடைய காது புண், எனக்கு அதுவேண்டா" என்று அவன் சொல்ல; புண்ணெனுமிக்யாதி; புண்ணென்றுமில்லை, உன்னுடையகாது கண்டிபாயநம், சற்றுப்போது பொறுத்திரு நப்பீ யென்ன; அவன் பொறுத்தபடியாலே ப்ரீதையாய்; கண்ணழு. எனக்கு ஸுலபனவனே. என்காரியிலே. ஜலஸ்தலவிபாகம் பாராமல் உபகரிக்கும் காளமேகம்போலே யெனக்கு உன்னையுபகரித்தவனே. கடல்வண்ணனே. எனக்கு அநுபாவ்யமான கடல்போன்ற நிறத்தை யுடையவனே. காவலனே. எனக்குரக்ஷகனவனே என்று ஸ்தோத்ரம்பண்ணி முலை யுண்ணவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறாள். ... ... கூ.

மூ.—முலையேதும்வேண்டேனென்றுரை நின்காதிற்கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டு
மலையையெடுத்து மகிழ்ந்து கன்மாரிகாத்துப் பசுநிரைமேய்த்தாய்!
சிலையொன்றிறுத்தாய்! திரிவிக்கிரமா! திருவாயர்பாடிப்பிரானே!
தலைநிலாப்போதே யுண்காதைப்பெருக்காதே விட்டிட்டேன் குற்றமேயன்றே. எ.

பதவுரை.

முலை— "நீ கொடுக்கும் முலையையும்
எதும்— மற்றுமுள்ள பக்ஷ்யபோஜ்யங்களையும்
வேண்டேன்— நான் விரும்புகிறிலேன்"
என்று சொ— என்று சொல்லி
ன்னை ஓடி— என்னை கழிய ஓடி.
நின்— உன்னுடைய
காதில்— காதில் இட்ட
கடிப்பை— பூஷணத்தை
பறித்து எறிந்திட்டு— பிடுங்கி யெறிந்து போகட்டு,
(அவ்வளவிலே இந்த்ரன் பசிக்கோடத்தாலே வர்ஷிப்பிக்க;)
மலையை— கோவர்த்தன பர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
மகிழ்ந்து— ஆயாஸம் தோற்றுதபடி மன முகந்து
கல் மாறி— அக்கல் வர்ஷத்தினின்றும்
காத்து— இடையர்களையும் பசுக்களையும் ரக்ஷித்து
பசுநிரை— பசுக்கூட்டங்களை
மேய்த்தாய்!— இடையர் மேய்க்கும் படி பண்ணினவனே!
ஒன்று— அத்விதீயமான
சிலை— லீலாவிநோத சுலக்ஷணமான ருத்ர தநுஸ்ஸை
இறுத்தாய்!— முறித்தவனே!
திரி விக்கிரமா!— திருவடிகளை வளர்த்து உலகங்களை யளந்தருளினவனே!
திரு ஆயர்பாடி— திரு ஆய்ப்பாடியிலுள்ள ஜநங்களுக்கு
பிரானே!— ஸ்வாமியானவனே!
தலை— தலையான து
நிலா— நில்லாத
போது— இளம் பருவத்திலே
உன் காதை— உன் காதை
பெருக்காது— பெருக்காமல்
விட்டிட்டேன்— விட்டுவைத்த என்னுடைய
குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றே.

யிட, அக்தாலே சிறி; முலே மீபெதும் வேண்மீடனேன்மீருடி. நீ தருகிற முலேயும் மற்றுமுண்
டான அடுபாதிகளும் மீவண்மீடனேன்று எனக்குப்பிடிபடாது என்னைகழியமீவாடி. கான்
பின்திருடர்க்துவக்தனளில் எனக்கு தரிப்பாக, நின்காதில் கடிப்பைப் பறித்தெறிந்திட்டே.
உன் காதிலிட்ட கடிப்புக்களே க்கோதுக்தாற்றப் பிரிக்கி என்முன்னே எறிந்து பொகட்டி.
அவ்வளவிலே இந்தன் பசிக்கோபத்தாலே வாஞ்சிப்பிக்க, அதில் சக்கிபவாக்கம் கோபப
டாதபடி மலேயையெடுத்து. முன்பு சகுந்தலையென்று கொவாக்காகுரிதன்னேயை
குடையாக வெடித்து. பகிழ்ந்து. மலேயைச் சுமந்துகொடிந்திற்கிறவளவில் சற்றுமிடைப்பின்
றிக்கோ, "சக்திபவாக்கத்தினுடைய சகுந்தலம் பண்ணப் பெற்றோம்" என்று உகந்து. கன்
மாரிகாத்து. அந்தக் கல்வாக்கத்தில் ஒருபசுவின்மீமேலியாதல், ஓரிடையன்மீபலே பாதல்
ஒருதுளிழாதபடி சகுந்து. பசுரிரைமேய்த்தாய். "இனவாகினைபாடி யங்கேகமையாடிக்க"
என்கிறபடி. மீபே-மலே, பசுமேய்க்கிறவிடத்தன்னிலேகென்று வாக்குமொக்கக் கவிகையாலே,
பசுக்களே இடையர் மீமேய்க்குப்படி பண்ணினனன்ன. சிலயோன்றிறுத்தாய். பூரீஜாகராஜன்
தருமகருக்கு சுல்காமாகவிட்டதாய் ஒருவரால் மீபர்க்க வெடிக்கவொண்ணாபடி அத்
விரிபடாயிருக்துள்ள சனத்ராமன வில்லே முறித்தனேன. திரிவிக்கிரமா. இந்தன் திழந்த
ராஜ்பத்வாகு பிட்டிக்கொடிக்வைக்காக, எல்லே காடப்பாவாப்மீபாலே திருவடிகளால் லோ
லோகத்வாகு படைத்தனேன. திருவாயர்பாடிப்பிரானே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள ஜாங்க
ருக்கு ஸ்வாப்பாகாத்தாலிடம் உடகாகனவனேன. இப்படி, எல்லார்க்கு முபகாரகனன நீ
கன்னுடைய அபேக்ஷிக்முடம் செய்பவேனுங் காணென்று, முன்பு பறித்தெறிந்த கடிப்புக்
களே யிடிவதாக உத்தியாகிக்க; அதுக்கவ னிசையாகிகாழிய; தலேநிலாவித்யாதி. தலே செவ்வே
கில்லாகு இளம்பாவுவத்திலே புன்னுடைய காதுகளேப்பெருக்காதே விட்டுட்டினவத்த வென்
னுடைய குற்றமன்றே, உன்னே வெறுக்கிறதென்னென்று தன் செப்திதாழ்வைச்சொல்லி
கோவபடிகிறான். ... ... ன.

மூ.—என்குற்றமேயென்று சொல்லவும் வேண்டாகா ணேன்னை நான் மண்ணுண்டே
அன்புற்றுநோக்கி யடித்தும் பிடித்து மனைவர்க்குங் காட்டிற்றிலேயே [ணை
வன்புற்றரவின் படைக்கொடி வாமன நம்பீபுன் காதுகடிரும்
துன்புற்றனவெல்லாந் தீர்ப்பாய்! பிரானே! திரியிட்டேச்சொல்லுகேன் மெய்யே. அ.

பதவுரை.

என்னை பிடித்தும்— சுவடு கண்டானைப்
போலே என்னைப் பிடித்தும்
அடித்தும்— அடித்தும்
அனைவர்க்கும்— எல்லார்க்கும்
காட்டிற்றிலேயே— 'இவன் மண்ணுண்ணும்
படியைப் பாருங்கள்' என்று காட்ட
வில்லேயோ?
(என்று அவன் சொல்ல;)

என் குற்றம் என்று— 'என்னுடையகுற்
றம்' என்று
சொல்லவும் வேண்டா காண்— நீ சொல்ல
வேண்டியதில்லே காண்;
நான் மண் உண்டேனுக— நான் மண் தின்ற
தாக நினைத்து
அன்புற்று— அன்பையுடையனாய்க்கொண்டு
நோக்கி — என் வாயில் மண்தின்ற சுவ

கத் கடக்கற் பாடுபடு

பகை— சத்துருவான கருடனை

கொடி— த்வஜமாகவுடையனுய்

வாமன நம்பி!— * குறள் பிரமசாரியாகப்

போய் அபிமதம்பெற்று பூர்ணனவனே!

உன் காதுகள்— உன்னுடைய காதுகள்

தாரும்— தந்துவிடும்

உற்றன— அச்சிதர்கள்பட்ட

துன்பு எல்லாம்— துன்பந்தை யெல்லாம்

நிரை இட்டு— உன்காதில் திரியை இட்டு

மெய் ¶ சொல்லுகேன்— மெய்யே சொல்லைக்

கடவேன்.

¶ "செல்லுகேன்" என்று பாடமானபோது "உன்காதில் திரியை இட்டுவிட்டு மெய்யே கடக்கப்போய் விடுகிறேன்" என்று பொருளாகக்கடவது.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. என்குற்றமித்யாதி. "நீ உன் குற்றம் சொல்லி வெறுக்கின்றது நான் உன்சொல்லிற்றுச் செய்திலன் என்று என் குற்றத்தை நினைத்தன்றே, என் குற்றமேயென்று சொல்லவும்வேண்டாகாண்" என்ன; "பின்னை யார்குற்றம்" என்ன; "உன்குற்றமில்லேயோ" என்ன; "உன்னை நான் என் செய்தேன்" என்ன; என்னை நான்மன்னவென்டேனுக. மன்னவுன்னைதவென்ன நான் மன்னவுன்னிடனுக நினைத்து. அன்புற்றுநோக்கி. ன்மேனறிகளைப்போலே யென்னுடைய வாயிலும் கையிலும் மண்சுவடின்டோவென்று பார்த்து. அடித்தும்பிடித்து மனைவர்க்கும் காட்டிற்றிலேயே. சுவடு கண்டானைப்போலே என்னைட்பிடித்தும், அவ்வளவன்றிக்கே அடித்தும், "பாரிமேகாள் இவன் மண்தின்னுப்படி" என்று எல்லார்க்கும் காட்டிற்றில்லேயோ வென்ன; வன்புற்றரவின் பகைக்கொடி வாமன நம்பி. வயிடபுற்றிலே (க) பாதகபீதியாலே கிடக்கும் பாம்புக்குப் பகையான கருடனை த்வஜமாகவுடையனுய், *கொடுங்கோனால் நிலங்கொண்டவாமனனை முதலியானவனே. இத்தால்-திருவனந்தாழ்வானைப் படிக்கையாகக்கொண்டு பெரியதிருவடியை த்வஜமாகக்கொண்டிருப்பானொருவனை கையாலே, லோகத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சேராதகாயுள்ளவற்றைச் சேர்த்து நடத்தவல்லனுமாய், க்ரூரமாகச் செய்தவற்றை ந்யாயமாக்கவும் வல்லவனன்றே வென்னை. உன்காதுகள் தாரும். இப்படி நீயொன்றுசொல்ல நானொன்றுசொல்லிப் போதுபோக்கியிருந்தால் உன்னுடைய காதுகள் தாருங்காண். துன்புற்றனவெல்லாம் தீர்ப்பாய்நானே. ஆச்சிதரானவர்கள் துக்கப்படுமவையெல்லாம் போக்குமுபகாரகனுனவனேயென்ன; நீ என்னை ஸ்தோத்ரம்பண்ணவேண்டா, 'இனியுன்னை முன்போல் பிடிக்குதல், அடிக்குதல் செய்யேன்' என்றுமெய்யாக ஒரு வார்த்தை சொல்லு - நான் திரியிடுகைக்கு இசையுமட்படியேயென்ன; திரியிட்டுச் சொல்லுகேன்மெய்யே. திரியைபோயிட்டுவிட்டவாறே பின்னை மெய்யே சொல்லக்கடவேனென்கிறுள். ... ... அ.

மூ.—மெய்யென்றுசொல்லுவார் சொல்லைக்கருதித் தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை
கையைப்பிடித்துக் கரையுரலோடென்னைக் காணவே கட்டிற்றிலேயே [யென்று
செய்தனசொல்லிச் சிரித்துங்கிருக்கிற் சிரீதரா வுன்காதுதாரும்
கையிற்றிரியை யிடுகிடா யிங்ஙின்ற காரிகையார் சிரியாமே. கூ.

செய்தன— இப்படி நான்செய்தவற்றை

சொல்லி— சொல்லிக்கொண்டு

சிரித்து— சிரித்துக்கொண்டு

அங்கு இருக்கில்— என்னிடம் வராமல் காலயாபநம் பண்ணிக்கொண்டு அங்கிருந் தாயாகில்

உன் காது தூருடம்— உன் காதுகள் தூங்கு விடும்;

(ஆதலால்,)

நின்ற— இங்கு நிற்கிற

இக்காரிகையார்— இப்பெண்கள்

சிரியாமே— 'கூழைக்காது' 'சுணைக் காது' என்றிப்படி சொல்லிச்சிரியாதபடி

கையில் திரியை — என்கையி லிருக்கிற திரியை

இடி கடாய் — உன்காது பெருக்கும்படி இட்டுக் கொள்கிடாய்.

சொல்லுவார்— இவன் வெண்ணைப் திருடி னனென்றுற் போலே சொல்லுகிறவர் கருடைய

சொல்லை— வார்த்தையை

மெய் என்று கருதி — உண்மையாக நினைத்து

வெண்ணையை— வெண்ணையை

தொடுப்பு உண்டாய் என்று — களவுகண்டு உண்டாய் என்று

கையை பிடித்து— என்கையைப் பிடித்து

கரை— விளிம்பையுடைய

உரலோடு— உரலோடே

கானை— எல்லாரும் பார்க்கும்படி

என்னை— வெண்ணைப் திருடாதவென்னை

கட்டிற்றிலையே— கட்டவில்லையோ?

(என்று அவன் சொல்ல;)

சிரிதரா!— ஸ்ரீபதியானவனே!

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மெய்யித்யாதி. "நீரியிட்டுச் சொல்லுகின் மெய்" என்றவாறே, உன் வார்த்தை விச்வஸிக்கப்போகாது, சொன்னோர் சொன்னவார்த்தை கேட்டு என்னை சிக்ஷிப்பாளொருத்தியன்றே வென்ன; நான் அப்படி செய்ததுண்டோ வென்ன; மெய்யென்று சொல்லுவார் சொல்லைக்கருதி. "இவன் வெண்ணெய் களவு கண்டான்" என்று சொல்லுவார் சொல்லும் வார்த்தையை மெய்யென்று புத்திபண்ணி. தொடுப்புண்டாய் வெண்ணெயை யென்று. வெண்ணையைக் களவிலே ஜீவித்தாயென்று. தொடுப்பு- களவு. கையைப் பிடித்தித்யாதி. என்கையைப் பிடித்துக்கொண்டு (க) பாரமான கரையுரலோடே யெல்லாரும் காணும்படி என்னைக் கட்டிற்றில்லையோ வென்று சொல்லி மந்தஸ்மிதஞ் செய்திருக்க. கரையுரலாவது- விளிம்பு சுற்றணையான வுரல். செய்தனவித்யாதி. இப்படி நான்செய்த குற்றங்களைச் சொல்லி ஸ்மிதம் பண்ணிக்கொண்டு என்பக்கல் வாராமல் போதுபோக்கி நீ அங்கேயிருக்கில், ஸ்ரீதரனே! உன்காது தூருங்காண். அவர்களுக்காகவாகிலும் வாவென்ன; அவ்வளவிலும் அவன் வாராமையாலே, கையில் திரியையித்யாதி. நீ விரும்பத்தக்க அழகையுடையார் உன் பக்கல் ப்ராவண்யத்தாலே உன்னைவிட்டுப் போகமாட்டாமல் லஜ்ஜிதைகளாய்நிற்கிற இப்பெண்களானவர்கள், "கூழைக்காது, சுணைக்காது" என்றுற்போலே சொல்லிச் சிரியாதபடி உன் காது பெருக்கும்படி யென்கையில் திரியையிடுகிடா யென்கிறாள். கூ.

மூ.—காரிகையார்க்கு முனக்கு மிடமத்தற்றென் காதுகள் வீங்கியெரியில்

எர்விடைசெற்றிளங்கன் றெறிந்திட்ட விருடீகேசா வெனறனகணேணை. ய.

பதவுரை.

செற்று— முடித்து

இளகன்று— இளங்கன்றின் வடிவாய்நின்ற அசுரனை

எறிந்திட்ட— விளாவாய்நின்ற அசுரன்மேல் எறிந்துவிடாமுட்ட—

இருடீகேசா!— ஹ்ருஷீகேசனே!

என் தன் கண்ணை!— எனக்குக் கண்ணழகனே!

சேரியில்— இவ்விடைச்சேரியிலுள்ள

பிள்ளைகள் எல்லாரும்— எல்லாப் பிள்ளைகளும்

காது பெருக்கி— நிறையக் காதுகளைப் பெருக்கிக்கொண்டு

நிறையும்— நிறைவாகிற்கு

காண்பு— காலமென்றும்.

காதுகள்— என்காதுகளானவை

வீங்கி எரியில்— துடித்து எரியுடலாகில்

காரிகையார்க்கும் — சிரிக்கிற அப்பெண்

களுக்கும்

உனக்கும்— நிறையிட வந்துநிற்கிற உனக்கும்

இழுக்குற்று என் — சேதமன்ன ?

(என்று அவன் சொல்லி;)

காரியது ஆகில்— நிறையிதுவாகில்

தாகில்

தலை நொந்திடும் என்று— தலை நோவெடுக்கும் என்று

விட்டிடேன்— இளம்பருவத்தில் விட்டு

வைத்த என்னுடைய

குற்றம் அன்றே— குற்றமன்றோ;

பரிவிடை— எதிர்த்துவந்த 'அரிஷ்டரோஷபத்தை

என்னுடைய

உண்ணைக்கனிகடருவன் கடிப்பொன்று கோவாமேகாதுக்கிடுவன்
பண்ணைனக்கிழியப் சக— முதைத்திட்ட பற்பாபா விம்கைவோரும். கக.

பதவுரை.

கடி கமழ் — பரிமளம் வீசாகின்ற
தூ குழலார்கள் — தூக்களாரிந்த கூந்தலை
யுடைய பெண்கள்
‡ கண் குளிர— தங்கள் கண் குளிரும்படி
எங்கும் கலந்து நோக்கி — உன்னுடைய
அவயவசோபையை எங்குபோக்க னும்
தாப மாகப்பார்த்து
எண்ணத்துள் — உன்னிஞரி கலக்கமிவ ணறு
மென்னும் நினைவில்
என்றும் இருந்து— என்றும் பொருந்தி
யிருந்து
தித்திக்கும்— அவர்களுக்கு போக்பனகா
கின்ற
பெருமானே!— பெருமையை யுடையவனே!

எங்கள் அழுதே! — எங்களுக்கு அப்த
டானவனே!
சகடம்— சகடாஸுரனை
பண்ணை கிழிய உதைத்திட்ட— கட்டிக்
குவைபோல உதைத்த
பற்பநாபா!— பத்மநாபனே!
உன்னை— நி அழகை நெய்ய
கணிகள் குருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
நல்லும் கோவாதபடி— சுற்றும் கோவாதபடி.
காதுக்கு— உன்காதழகுக்கு
கடிப்பு இடுவன்— பூஷணமிடுவேன்;
இல்லை வாராய்— அதற்கிணங்கு நில்லை வா.

‡ "கண்ணை" என்கிறவிடத்தில் "ஐ" என்னுமது சாரியை.

வ்யா. பதிதிரைராம்பாட்டி. கண்ணணயித்யாதி. * இவளாய்ச்சியர் கண்ணனுள் விடாவிலக்கைச் செய்து விழிக்குமவனைகாணாமல கண்ணணக்குளிரக்கலந்து. உன்னுடைய கண்ணை அவர்களுடைய கண்களாலே குளிரக்கலந்து. இத்தால் - கண்களினாலே சொன்னபடி. எங்கும்நோக்கி. அவர்களுடைய வடிவை யழகுதானே பார்த்து. கடிகமழ் தூங்குழலார்கள். பரிமளப்பிரசாரான தூக்களாலே அலங்கரிக்கபட்டிருந்துள்ள குழலை யுடையவர்களுடைய. எண்ணத்து ளென்றுமிருந்து தித்திக்கும் பெருமானே. சொல்லுக்குள்ளே யிருந்து சமிக்கும்பெருமானை. அன்றிக்கே, கண்ணை யென்கிறபிடத்தில், ஐகாரத்தை யுன்பபடமாக்கி, கடிகமழ் தூங்குழலானவர்கள் தங்கள் கண்குளிரும்படி. உன்னுடைய அவயவசோபையைக் கலக்கநோக்கி எங்குபோக்கப்பார்த்து, உன்னுடைக்கலவியின் ப்ரகாரங்களை யவர்களுடைய அபிமதானுபடான எண்ணங்கடவாமல் அநுக்ரஹிக்கை யிருந்து அவர்களுக்கு நிதிசயம்போக்யமாகிற்கும் பெருமையை யுடையவனே யென்ன வுமாம். எங்களழுதே. எங்களுக்கு நிதிசயம்போக்யனுமாய் வந்தாதா(ப)கனுமாயிருக்கிறவனே. உனக்கபிமதைகளான வவர்களுக்கும் பரிவான வெங்களுக்கு முகப்பாம்படி. உன் காது பொருக்குலைக்கு வாவென்ன; நான் வருகிறன், நீ எனக்கு என்னப்புகுருவாயென்ன; உண்ணைக்கனிகள் தருவன். நீ விரும்பி யழுதுசெய்யுமபடி யுனக்குப் பழங்கள் தருவே னென்ன; ஆரை யிட்டு கடிப்பிடப்புகுந்தால் காதுநோமே யென்ன; கடிப்பொன்றும் கோவாமே காதுக்கிடுவன். சற்றும் கோவுவாராதபடி உன்காதுகளுக்குக் கடிப்பிடுவேனென்றவாறு உடன்பட்டமை தோற்றநிற்க; பண்ணையித்யாதி. கண்வளர்ந்தருளுகிற தனியிடத்திலே காலில்லைக்கு தடம் முளாதாவிக்கு மாய் உன்னை தனிபவர். அத்தைத்தோப்புக்குலபவனைத்

வாவாயென்று புகழ்ந்துகொண்டழைக்கின்றன. ... ... கக.

மூ.—வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப்பிடித்து வலியவேகாதிற்கடிப்பை
நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென் காதுகணைந்திங் கில்லேன்
நாவற்பழங்கொண்டே வைத்தேனினைவையாணைய் நம்பீ மூன்வஞ்சமகளைச்
சாவப்பாலுண்டு சகடிறப்பாய்ந்திட்ட தாமோதரா விங்கேவாராய். கஉ.

பதவுரை.

வா என்று சொல்லி— 'வா' என்று
சொல்லியழைத்து
என் கையை— என்னுடைய கையை
பிடித்து— சிக்கெனப் பிடித்துக் கொண்டு
வலிய— பலாத்காரமாக
காதில்— என் காதில்
கடிப்பை— கடுக்கனை
நோவ— நோம்படி
திரிக்கில்— திரிகை இட்டாயாகில்
உனக்கு— உனக்கு
இங்கு— இப்போது
இழுக்குற்று என்— தீசதமாவ துண்டோ?
காதுகள் நொந்திடும்— என்காதுகள் நோகும்,
(ஆதலால்)
கில்லேன்— (வ)மாட்டேன்;
(என்று அவன் சொல்ல;)

நம்பீ!— பூர்ணனைவினை
நாவல் பழம்— (நீயுகக்கும்) நாவற்பழங்களை
கொண்டு வைத்தேன் — ஸம்பாதித்துக்
கொண்டுவந்து வைத்தேனன்;
இவை ஆணைப்— இவற்றைப்பார்;
முன்— முன்பு
‡ வஞ்சமகள்— வஞ்சகையான பேய்ச்சி
சாவ— மாளும்படி
பால் உண்டு— அவள் முலையில் பாலையுண்டு
சகடு— சகடமான து
இற— இற்று முறிந்துவிழும்படி
பாய்ந்திட்ட— அவன்மேல் பாய்ந்த,
தாமோதரா!— தாமோதரனே!
இங்கேவாராய்.

---

‡ "வஞ்சமகளை" என்கிறவிடத்தில் ஐகாரம் சாரியை.

வ்யா. பன்னிரண்டாம்பாட்டு. வாவித்யாதி. "பற்பநாபாவிங்கேவாராய்" என்றவாறே வாவென்றுசொல்லி யென்கையைப் பிடித்து. என்னை வாவென்றுசொல்லியழைத்து, நான் வரக்கொள்ள, என்கையை யுறைக்கப்பிடித்துக்கொண்டு. வலியவே காதில் கடிப்பை நோவத்திரிக்கிலுனக் கிங்கிழுக்குற்றென். பலாத்காரேண என்காதில் கடிப்பை நோம்படி திரிகை யிடுவதியாகில் உனக்கு இங்குச் சேதமாவதுண்டோ, என்காதுகள் நோங்காண், வரமாட்டேனென்ன; நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேனினையாணைய் நம்பீ. இவன் வருகைக்காக, "நீயுகக்கும் நாவற்பழம் கொண்டுவைத்தேன்; இவற்றைப் பாராய் நம்பீ" என்று காட்ட, அத்தைக்கண்டவாறே வருவானைப்போலே நிற்க, முன்னித்யாதி. முன்பு தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவுகொண்டு வஞ்சகையாய்வந்த பேய்ச்சியைச் சாம்படியாக முலைப்பாலையுண்டு, கலிவதாக மேலிட்டுவந்த சகடத்தை முறியவுதைத்துப்போகட்டு, அவ்விரோதிகள் கையில் அகப்படாமல் உன்னைநோக்கித் தந்தானைய், அந்தசக்திமாளு யிருக்கச்செய்தே அவக்தரைப்போலே யென்கையிலே பிடியுண்டு நான் கட்டின கயிற்றின் தழும்பு உன்வயிற்றிலே கிடக்கையாலே தாமோதரனென்று போராம்படி யென்கையாலே கட்டுண்டிருந்த நீர்மையை

மூ:—வொருகாதுதாழப் பேருகையம்மைத்து மகரக்குழையிட வேணிமிசை
சீரானசோணை திருமாலைச் சொன்னசொற் சிந்தையுணின்றுதிகழப்
பாரார்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பன்னிரு நாமத்தாற் சொன்ன
ஆராதவந்தாதி பன்னிரண்டும் வல்லாரச்சுதனுக் கடியாரே. கக.

பதவுரை.

வார்— இப்பல் பாகுமேவ நீண்டிரா நின்ற
காது— காதான்து
தாழ— தாழும்படியாக
பெருக்கி— பெருக்கச் செய்து
அணைத்து— அளவிலில அணைத்து
மகரக்குழை— மகரகுண்டலங்களை
இடவெண்டு— சாத்த ஆசைப்பட்டு
சீரால்— சீர்மையோடே
யசோதை— யசோதைப்பிராட்டி
திருமாலை— ஸ்ரீயபதியான வம்மைக் குறித்து
சொன்ன— சொன்ன
சொல்— சொலவுகளானவை
சிந்தையுள்— தம் திருவுள்ளத்தில்
நின்று— ஸர்வகாலமும் நின்று
திகழ— விளங்குப்படி
பார் ஆர்—பூமிப்பரப்படங்கலும்நிறைந்ததாய்
தொல்— ஸ்வாபாவிகமான
புகழான்— கீர்த்தியை யுடையராய்
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்னன்— நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார்
பத்து இரண்டு நாமத்தால் — கேசவாதி
த்வாதச நாமத்தோடு
சொன்ன— அநுபவித்து
ஆராத— அநுபவித்து முடியாததாய்
அந்தாதி— அந்தாதியான
பத்து இரண்டும்— இப்பன்னிரண்டு பாசுரங்
களையும்
வல்லார்— நன்றவல்லவர்கள்
அச்சுதனுக்கு— ஆச்ரிதரை ஒருகாலும்
நழுவவிடாதவனுக்கு
அடியார்— அந்தரங்க கிங்கராவர்.

வ்யா. வாரித்யாதி. ஸ்வபாவமே. யொழுகுதண்டகாதவென்றிமளவும்தாழப்பெருக்கி, மட்டிலேயணைத்து, மகரக்குழை சாத்தவேணுமென்றுசைப்பட்டு. சீராலித்யாதி. சீர்மைகுன்றுபடி. யசோதைப்பிராட்டி. ஸ்ரீயபதியானவம்மைக் குறித்துச்சொன்ன சொலவுகளானவை, சிந்தையுள் நின்று திகழ. தம்முடைய திருவுள்ளத்திலுள்ளே ஸர்வகாலமும் நின்றுவிளங்க. பாரார்தித்யாதி. பூமியிலுள்ளாருடைய ஹ்ருதயங்கள் நிறையும்படி பழையதான புகழையுடை யராய்த் திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார். பன்னிருநாமமித்யாதி. வைஷ்ணவசிஹ்நமான திருத்வாதசநாமங்களோடே யருளிச்செய்ததாய், அதனை அநுபவிதாக்கருக்கு ஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாதே மேன்மேலும் மநோரதிக்குப்படி நிரதிசயபோக்யமாயிருக்கிற அந்தாதியான விவை பன்னிரண்டு பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். அச்சுதனுக்கடியாரே. ஆச்ரிதரை யொருகாலும் நழுவவிடாத ஸ்வபாவனானவனுக்கு அநவரத கிங்கராபராகப்பெறுவர். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடி களே சரணம்.

(*)

அடிவரவு.—போய் வண்ணை வையம் வணம் சோத்தம்
விண் முலை என் மெய் காரிகை கண்ணை வா வார்காது வெண்ணெய்.

ஆண்டாள் திருமொழி - கஉ - க்கு, பாட்டி - கஉக.

இரண்டாம்பத்து- ஈராஞ்திருமொழி- வெண்ணெயளைந்த- ப்ரவேசம்.

ஸ்ரீகிருஷ்ணன் யசோதைப்பிராட்டி அவனுடைய விஷயத்தின் மேல்படாட்டாலே வந்து போல்யதாக்ஷணமாக அவனை யதூகரித்துக்கொண்டு, காதுபடுக்கி, திரியுடன் கூடப்படும் முதலணைவிட்டுக் காதுஞ்சுத்திப் பெருக்கித் தலைக்கட்டுணவந்தார், பின்னைக்கொக் காதுபெருக்கினால் அந்தச்சொடி நீங்கக் குளிப்பாட்டும் க்ரமத்திலே இவனபஞ்சனமாட்டினை மென்று உதிரப்பண்ணி, அதுக்கு மேலும் முடகாணங்களையும் ஸ்ப்பாதித்து வைத்து நீராட்டி வாலென்றலைந்து, அவன் இஷ்டாநுஸாரியாய் விடாதிருப்பத்திருந்து, அவசியம் இன்று திருமஞ்சனம் செய்யவேண்டுமென்கிற தாக்ஷண்யம் மாதாவுக்குண்டாயிருந்தது, திருமஞ்சனம் செய்தால் பின்பு திருப்பணிக்கலங்காரமாகச் சாத்துவதாக ஆபரணங்களையும் கொடுத்தான் என்கிறவிடத்தை வைத்து அந்காரணத்தையும் காட்ட இவைந்துவருகைக்குடலாக அவனுக்கு அபிமதமான அடுப்பங்கரையும் முன்னிட்டு அவன்படுக்கல் தனக்குமுண்டான ஸ்நேஹாதிசயமும் சொல்லி, * புழுதி யளைந்த பொன்மேனிகாண என்கிறபாசுரம் விருப்பியிருப்பன், ஆழ்வார்கள் "ஒரு குத்தி பிள்ளைவளர்த்தாயடியென்" என்று பழிப்பதாக்கள்; அவ்வளவேயுமன்று. நீபுழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிறபடியைக் காணில் உனக்கிடமதுவான தற்பின்னைப்பிராட்டி சிரிக்குமென்றாற்போலே சிலவற்றைச் சொல்லியும் அவனைவருத்தி யுடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டினபிரகாரத்தையும் ஸ்ரமஹரமாயிக்க வாசைப்பட்டு, பாலகாட்பாகர்ஷத்தாலே தகுவல்லத்தாடம்மாயிக்கொண்டு அவன் அப்போது போலே காட்டாதே பாசுரக்கரும்பெல்லாம் தத்தாலட்சேபாலே அவனுக்குறித்துப்பேசி, அவ்வா மஞ்சனமாட்டினகாலாகிற அனந்தரத்தைத் தாழுமநுபவித்து ஹர்ஷடராகிறபடி இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—வெண்ணெயளைந்த குணுங்குதம் விளாயாடு புழுதியுங்கொண்டு
தின்னெனவிவ்விரா வுன்னைத் தெய்த்துக்கிடக்க நாணுட்டேன்
எண்ணெய்புளிப் பழங்கொண்டிங் கெத்தனைபோது மிருந்தேன்
நண்ணலரிய பிரானே! நாரணா! நீராட வாராய். க.

பதவுரை.

வெண்ணெய் [வெள் நெய்]— (உன் உடம்பில் நுரைகளுக்கு உரிய) வெண்ணெய்க்காப்புப்

புழுதி பழம்— அந்த வெண்ணெயைக் கழற்று வதற்குப் புழுக்காப்பையும்

கொண்டு— கையில் கொண்டு

இங்கு— இவ்விடத்தில்

எத்தனை போதும்— நெடும் போதாக

இருந்தேன்— இராநின்றேன்;

நண்ணல் அரிய— ஸ்வபுருஷத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத

பிரானே!— உபகாரகனே!

வெண்ணெய் அளைந்த— வெண்ணெயோடு கூடின

அழகிய பொன்— அழகிய பொன்போன்ற

குணுங்குதம்— முதுகிலே வாரிக்கொள்ளுதலும்

விளையாடு— விளையாடுதலையுடைய

புழுதியும்— புழுதியையும்

கொண்டு— கொண்டு

இவ்விரா— இன்னிரவில்

உன்னை— உன்னை

தெய்த்து— தினவால் உடம்பைப் படுக்கையி லிலே தெய்த்துக் கொண்டு

ிறையுந்தினையும் வயிறுநிறையுமென்னும் (க)மெளக்திபத்தாலே வெண்ணெய்த்தாழிக்கு
ர திருக்கைகளுள்ளவும் நீட்டி யள்ளியும் " முழுதும்வெண்ணெயளைந்து " என்கிறப
வெண்ணையை முழுக்க விருந்தளைந்து அமுது செய்கையாலே திருமேனி யெங்கும்
ன்னெய் முடையாயிறே யிருப்பது. விளையாடுபுழுதியும். அதுக்குமேலே விளையாடப்
ல் புழுதியிலேபோயிருந்து அளைந்துவிளையாடுகையாலே அந்த வெண்ணெய்ப்பசையோ
திருமேனியெங்கும் புழுதியும்பற்றியிறே கிடப்பது. கொண்டு. இப்படி வெண்ணெ
கையால்வந்த குணுங்குநாற்றத்தையும் விளையாடினபோதைப் புழுதியையும் கொண்டு.
ணென. திண்ணிபதாக- நிச்சயமாக வென்றபடி. இவ்விராவித்யாதி. இந்தராத்ரியில்
ன கண்டநிபாலே உடம்பைப் படுக்கையிலே தெய்த்துக்கொண்டுகிடக்க நான் ஸம்வதி
ன். திண்ணென- ஒட்டேன். நிச்சயமாக வுன்னை யிப்படி கிடக்கவொட்டேன், நான்
ட்டியவிடுவேனன்ன; எனக்கு குளிக்கைக்கு வேண்டுமவை கொண்டுவந்தாயோ வெ
; எண்ணெயித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு முந்துறச்சாத்துகைக்கு எண்ணெய்க்காப்பும்,
பு அது கழற்றுகைக்குப் புனிக்காப்பும் கொண்டு அநேகம்போதில்லையோ இங்கே நானி
கிறது. நண்ணலரியபிரானே. ஸ்வயத்நத்தால் ஒருவர்க்கும் கிட்டவொண்ணாத வுபகார
னவனே. நாரணனே. நேமன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ப்ரகாசகமான திருநாமமிறே யிது.
மைபிலையிறே யிவனருக்கிப்போதறிகாக்கு. நீராடவாராய். ஒட்டேனென்று ப்ரேமத்தா
சொன்னாலும் உபகரணங்களை முன்னிட்டாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, நீவந்தாலிறே ப்ர
ஜநமுள்ளது; ஆனபின்பு, நீராடவாவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறள். ... ... க.

மூ.—கன்றுகளோடச் செவியிற் கட்டெறும்பு பிடித்திட்டால்
தென்றிக்கெடுமோகில் வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமா காண்டன்
நின்றமராமரம் சாய்த்தாய்! நீ பிறந்த திருவோணம்
இன்றுநீ நீராடவேண்டு மெம்பிரா வேடாதேவாராய். உ.

பதவுரை.

கன்றுகள்— கன்றுகளானவை
வெருண்டோடும்படி— வெருண்டோடிப்படி
செவியில்— அவற்றின் காதுகளில்
கட்டெறும்பு— கட்டெறும்பை
பிடித்து இட்டால்— பிடித்து விட்டாயாகில்
ஒன்றி— ஒன்று போனவழி ஒன்று போகா
மல் சிதறி
ஓடிம் ஆகில்— ஓடிப்போய் விடுமாறுல்
(பிறகு நீ,)
வெண்ணெய் திரட்டி— வெண்ணெயைத்
திரட்டி
விழுங்கும் ஆ— விழுங்கும்படியை
காண்பன்— காண்போன்; [காணமாட்டேன்
என்றபடி.]

[கன்றுகள் சிதறி ஓடிப்போனால், பசுக்
கறவாதாகையால் பால் கிடைக்காமற் போக
வே உனக்கு ஜீவநமான வெண்ணெய் குறை
ந்து விடும் என்று கருத்து.]

நின்ற— நெருங்கி நின்ற
மராமரம்— ஸப்தஸால வ்ருக்ஷங்களை
சாய்த்தாய்!— முறித்துச் சாய்த்தவனே!
இன்று— இந்நாள்

(க) ஏழு.

நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த
திருவோணம்— சிரவண நக்ஷத்திரங்காண்;
(ஆதலால்,)
நீ நீர் ஆடவேண்டும்— நீ திருமஞ்சனம்
கொண்டருள வேணும்;
ஓடாதே— (என்னை வஞ்சித்து) ஓடிப்
போகாமல்
வாராய்— வந்தருளவேணும்.

வயா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றித்யாதி. இவளைழக்கச்செய்தேயும் வாராமே, லோபரைப்போன்று கன்றுகள் வெருண்டோடுகிறது காண்கைக்காக அவற்றின் செவியிலே கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட அத்தைக்கண்டு சொல்லுகிறாள்;— கன்றுகள் வெருண்டோடும்படியாக அவற்றின் செவியிலே முறியக்கடிக்கும் கட்டெறும்புகளைப் பிடித்திட்டால். தென்றியித்யாதி. வெருண்டு ஒன்றுபோனவழி ஒன்றுபோகாத சிதறி, காணவொண்ணாதபடி ஓடிப்போய்விடுமாகில். வெண்ணெய்திரட்டி விழுங்குமாகாண்பன். வெண்ணெயிலுண்டான விருப்பத்தாலே அத்தைதிரட்டியிருந்து நீவிழுங்கும்படியைக்காணக்கடவேன். கன்றுண்டானலன்றே பசு கறக்கலாவது, பசு கறந்தாலன்றே பாலுண்டாவது; பாலுண்டாய்வெண்ணெயுண்டாகவேணும், ஆகையால் உன்னுடைய ஜீவநந்திடாய் குறையப்புகுகிறதென்கை. நின்ற மராமரம் சாய்த்தாய். ‡ ஒராச்சிதனுடைய அதிசங்கையைப் போக்குகைக்காக நினைத்தபடி இலக்குக் குறிக்கவொண்ணாதபடி. நெருங்கிநின்ற பராமரங்களை மறுபாடுருவ எய்து சாய்த்தவனே. நீ பிறந்த திருவோணமின்று. நீ யவதரித்த திருவோணநக்ஷத்திரங்காணின்று. இதுதான் வைஷ்ணவ நக்ஷத்ர மாகையாலும் அவதாரநக்ஷத்திரங்களிலே இந்த நக்ஷத்ராந்வய முண்டாகக்கூடுகையாலும் தர்ம்மயக்யத்தைப் பற்றச்சொல்லுகிறது. நீ நீராடவேண்டும். பிறந்தகாலைக்கும் குளியாதிருப்பாருண்டோ;(க)ஸ்வதா நீயின்று திருமஞ்சனஞ்செய்யவேணுமென்ன; “மாட்டேன்” என்று ஓடப்புக்கவாறே எம்பிராலோடாதேவாராய். என்னுடைய நாயனே! ஓடலாகாது காண், வாராயென்கிறாள். ... ... உ—

மூ.—பேய்ச்சிமுலையுண்ணைக்கண்டு பின்னையு நில்லாதென்னெஞ்சம்
ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவு நான்முலைதந்தேன்
காய்ச்சின நீரோடு நெல்லிக் கடாரத்திற் பூரித்துவைத்தேன்
வாய்த்த புகழ்மணிவண்ணனே! மஞ்சனமாட நீவாராய். ரு.

பதவுரை.

பேய்ச்சி— பூதனையின்
முலை— முலைப்பாலை
உண்ண— அவள் மாளும்படி நீ அமுது
செய்யாநிற்க
கண்டு பின்னையும்— கண்டபின்பும்
என் நெஞ்சம்— என் நெஞ்சானது
நில்லாது— (உன்னிடத்தில் ப்ரீதியாலே)
தரிக்கமாட்டாமல்
ஆய்ச்சியர் எல்லாரும்— இடைச்சிகளெல்லாரும்
கூடி— ஒன்றுசேர்ந்து
அழைக்கவும்— (“அவன் பூதனையின் முலையுண்ட போதைச் செய்தி கண்டோமியாயோ? நீயுமவனுக்கு முலைகொடுக்கப் புகுகிறாயே” என்று பயப்படுத்த)
என்னை வணமடியாநிற்கச்செய்தேயும்

முலைதந்தேன் நான்— உனக்கு அஞ்சாமல் முலை கொடுத்த நான்;
நெல்லியொடு— நெல்லியோடே
காய்ச்சின— காய்ச்சின
நீர்— தீர்த்தத்தை
கடாரத்தில்— திருமஞ்சனத் தாழியிலே
பூரித்து வைத்தேன்— நிறைத்துவைத்தேன்;
வாய்த்தபுகழ்— நல்லயசஸ்ஸை யுடையனும்
மணி வண்ணனே!— நீலமணி போன்ற வர்
ணத்தை யுடையனை கண்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட— (புழுதிமுதலியவை போம்
படி) நீராட
நீ வாராய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. பேய்ச்சியித்யாதி. "வஞ்சனையால்வந்த பேய்ச்சி" என்கிறபடியே- தன்வடிவை மறைத்து என்வடிவைக்கொண்டுவந்த பேய்ச்சியுடைய முலையை அவள் முடியும்படி யுண்டமைகண்டிருக்கச்செய்தே. பின்னையும் நில்லாதென் னெஞ்சம். இத்தைக்கண்டால் அஞ்சியோடவேண்டியிருக்க, பின்னையும் என்னுடைய நெஞ்சானது உன்பக்கல் ஸ்நேஹமடியாக (க) தரிக்கமாட்டாதே. ஆய்ச்சியரெல்லாருங் கூடியழைக்கவும். பேய்ச்சி பட்டுக்கிடக்கிறபடியையும் நீ அவள்மேலேயிருந்து முலையுண்கிறபடியையும் கண்டு, இடைச்சிகளெல்லாரும் (உ) பீதைகளாய்க் கூப்பிடச்செய்தேயும் நானஞ்சாமல்வந்து உன்னை யெடுத்து முலையைத்தந்தேன். இப்படியன்றோ எனக்கு உன்பக்கலுண்டான ஸ்நேஹம்; ஆன பின்பு நான்சொன்னது செய்யவேணுங் காணெண்கை. காய்ச்சினநீரித்யாதி. உன்னுடைய திருமேனிக்கநுகூணமாக நெல்லியோடே காய்ச்சின திருமஞ்சநத்தைக் கடாரத்திலேபூரித்து வைத்தேன். வாய்த்தபுகழித்யாதி. பேய்ச்சியுடைய வஞ்சனையிலே அகப்படாதே அவளை நிரஸித்து உன்னைநோக்கித் தருணகையாலே நன்றான புகழையுடையனும், அநுபவிப்பார்க்கு ஆகர்ஷகமாம்படி நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுமுடையவனே. மஞ்சனமாட நீவாராய். மாணிக்கத்துக்கு மாசுசறிஞற்போலே உன் திருமேனியில் வந்தேதறியான புழுதி முதலானவை போம்படி திருமஞ்சநம் செய்யவரவேணும். ... ... கூ.

மூ.—கஞ்சன் புணர்ப்பினில்வந்த கடியசகடமுதைத்து
வஞ்சகப்பேய் மகடுஞ்ச வாய்முலைவைத்த பிரானே!
மஞ்சளும் செங்கழுநீரின் வாசிகையு நாறுசாந்தும்
அஞ்சனமுங் கொண்டுவைத்தே னழகனே! நீராடவாராய் சு.

பதவுரை.

கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
புணர்ப்பினில் வந்த— ப்ரேரணையிலுல் வந்த
கடிய— க்ரூரமான
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— திருவடிகளால் முறித்து
வஞ்சகம்— வஞ்சனையையுடைய
பேய் மகள்— பூதனையானவள்
துஞ்ச— மாண்டுபோம்படி
முலை— அவள் முலையில்
வாய் வைத்த— வாய் வைத்தமுது செய்த
செம் கழுநீரின் வாசிகையும் — செங்கழு
நீர்மாலையும்
நாறு— கஸ்தூரி, பனி நீர் முதலியவற்றுல்
பரிமளியாநின்ற
சாந்தும்— (கலவைச்) சந்தநமும்
அஞ்சனமும்— (திருக்கண்களுக்குச் சாத்த)
அஞ்சநமும்
கொண்டு வைத்தேன்— ஸம்பாதித்துவைத்
திருக்கிறேன்;
(ஆதலால்,)

சகடாஸுரனே, முலைவரவு தாழுத்துச்சற்றி நிமிர்த்த திருவடிகளாலே கலக்குழியுட்படி யுதைத்து. வஞ்சகமித்யாதி. தாய்வடிவுகொண்டுவந்த வஞ்சகியான பேய்ச்சி முடியுட்படியாக அவள் முலையிலே உன் திருப்பவளத்தைவைத்து உண்ட வுபகாரகனனவனே. சகடாஸுரன் கையிலும் பூதனைகையிலும் அகப்படாமல் உன்னை நோக்கித்தந்த வுபகாரகனனவனன்றேவென்கை. மஞ்சளுமித்யாதி. உன் திருமேனிக்கு நிறம்பெறச் சாத்துகைக் கீடான மஞ்சளும், உன் திருமுடிக்கலங்காரமாகச் சாத்தத்தக்க செங்கழுநீர் வாசிகையும், உன் திருமேனிக்கநுகுணமாம்படி ஆறிக்குளிர்ந்து மணத்திருக்கிற சாந்தும், உன்னுடைய திருக்கண்களுக்குச் சாத்துகைக்கீடான அஞ்சனமும் கொண்டுவந்து வைத்தேன். அழகனே நீராட வாராய். இவையெல்லாம் மிகையாம்படியான வழகையுடையவனே! உன்னழகு தோன்றும்படி திருமஞ்சனம் செய்ய வரவேணும். ... ... சு.

மூ.—அப்பங்கலந்த சிற்றுண்டி யக்காரம் பாலிற்கலந்து
சோப்படநான் சுட்டுவைத்தேன் தின்னலுறுதியேனம்பி!
செப்பிளமென்முலையார்கள் சிறுபுறம்பேசிச் சிரிப்பர்
சோப்பட நீராடவேண்டுஞ் சோத்தம்பிரானிங்கேவாராய். ரு.

பதவுரை.

நம்பீ!— பூர்ணனனவனே!
நான்— தாயான நான்
அப்பம் கலந்து— அப்பத்தோடே சேர்ந்த
சிறு உண்டி— சிற்றுண்டியை
பாலில்— பாலிலே
அக்காரம் கலந்து— $ கருப்புக்கட்டியை இட்டுப் பிசைந்து
சோப்பட— நன்றாக
சுட்டு வைத்தேன்— பக்குவமாக்கி வைத்தேன்;
தின்னல் உறுதியேல் — அவற்றை அமுது செய்ய விருப்புற்றிருந்தாயாகில்
சோப்பட— நன்றாக
நீர் ஆடவேண்டும்— திருமஞ்சனம் கொண்டருள வேணும்;

(நீராடா திருந்தால்,)
செப்பு— செப்புப்போன்ற ஸ்தி ரவசனத்தை யுடைத்தாய்
இள— இனியதாய்
மெல்— மிருதுவான
முலையார்கள்— முலையை யுடையபெண்கள்
சிறு— தோற்றின நிசபாவிதங்களை
புறம்பேசி— காணாதவிடங்களிலே சொல்லி
சிரிப்பர்— பரிஹஸியா நிற்பர்கள்;
பிரான்!— நாயனே!
சோத்தம்— உன்னைத் தொழுகிறேன்;
இங்கேவாராய்— (அவர்கள் பரிஹாஸத்துக் கிடமாம்படி.) இங்கே வரவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அப்பாதித்யாதி. அப்பத்தையும் அத்தோடே சேர்ந்த சிற்றுண்டியாகிற அபூப விசேஷத்தையும். அக்காரம் பாலில்கலந்து. பாலிலே $கருப்புக்கட்டியையிட்டுப் பிசைந்து. சோப்படவித்யாதி. நன்றாக நான் சுட்டுவைத்தேன். சோப்பட - நன்றாக. தின்னலுறுதியேல் நம்பி. பிள்ளைத்தனத்தில் பூர்த்தியை யுடையவனே! அமுது செய்யவேணுமென்று அதிலே உற்றிருந்தாயாகில், நீராடவேண்டுமென்று மேலே அன்வயம். செப்புப்போலே யிருக்கிற ஸ்திரவசனத்தையுடைத்தாய் இனியதாய் மிருதுவாயிருக்கிற முலை

யையுடையவர்கள். சிறுபுறம் பேசிச்சிரிப்பர். நீ நீராடாமலிருக்கிற வடிவைக்கண்டால் தோற்றின புன்மைகளைக் காணுதவிடங்களிலே சொல்லிச் சிரியாநிற்பர்கள். சிறுமை - புன்மை. புறம்பேசுகையாவது - காணுதவிடத்தே சொல்லுகை. சொப்பட நீராடவேண்டும். அதுக்கிடமறும்படியாகவும் நன்றாக நீராடலாமென்ன; துவளவிழுமும் அவன்வாராமையாலே சோத்தம்பிரா னிங்கேவாராய். பிராணே! உன்னைத்தானழைக்கிறன், இங்கே வாராயென்று அழைக்கிறாள். ... ... ரு.

மு.—எண்ணெய்க்குடத்தையுருட்டி யிளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பிக்
கண்ணைப்புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும்பிரானே!
உண்ணைக்கனிகடருவ னெனிகடலோத நீர்போலே
வண்ணமழகியாரம்பி! மஞ்சனமாட நீ வாராய். சு.

பதவுரை.

பிரானே!— ஸ்வதந்த்ரனே!
உன்ன— நீ புஜிக்கும்படி
கனிகள் தருவன்— பழங்கள் கொடுப்பேன்;
(ஆனைபின்பு,)
ஒலி— கோஷியா நின்ற
கடல்— ஸமுத்ரத்தின்
ஓதம்— திரைக் கிளப்பத்தையுடைய
நீர் போலே— ஜலம்போலே
அழகிய வண்ணம்— அழகிய நிறத்தை யுடைய
ஆரம்பி!— பூர்ணனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

என்னெய்குடத்தை—எண்ணெய்க்குடத்தை
உருட்டி— உருட்டியும்
இள பிள்ளை— (தூங்குகிற) சிறுப் பிள்ளையை
கிள்ளி எழுப்பி— விரிட்டுக் கூப்பிடும்படியாகக் கிள்ளி எழுந்திருக்கச் செய்தும்
கண்ணினை— கண் இணையை
புரட்டி விழித்து— அகவாய் புறவாயாகப் புரட்டி விழித்து [அப்பூச்சி காட்டி என்றபடி..]
கழகண்டு— இப்படி பொறுக்க முடியாத தீம்புகளை
செய்யும்— செய்யா நின்ற

வ்யா. ஆழும்பாட்டு. எண்ணெயித்யாதி. அசத்நிலுள்ளா ரெல்லாரும் அய்யபா ரம்படியாக எண்ணெய்க்குடத்தை யுருட்டி. அத்தை யிறைப்பார் வழிப்பாராய்க்கொண்டு வ்யாகுலப்படாநிற்கச்செய்தே; இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி. அத்தைவிட்டிங்கே யோடிவர வேண்டும்படி-கிடந்துறங்குகிற சிறுப்பிள்ளையைத் தேவளறிந்தாற்போலே விரிட்டுக்கூப்பிடும் படியாகக் கிள்ளியெழுப்பி. கண்ணைப்புரட்டிவிழித்து. அருகுநின்றவர்கள் முகத்திலே "அப் பூச்சி" என்று கண்ணினிமையை அகவாய் புறவாயாகப்புரட்டி விழித்து. கழகண்டு செய்யும் பிரானே. இப்படி துஸ்ஸஹமான தீம்புகளைச் செய்யும் ஸ்வதந்த்ரனனவனே. ஒருத்தர் கையிலும் அடங்காதானு யிராநின்றுயே யானாலும், நான் இப்போது சொல்லிற்றுச் செய்ய வேணுங்காணென்று கருத்து. உண்ணைக்கனிகள்தருவன். நீ விரும்பி யமுது செய்யும்படி

மூ.—கறந்தநற்பாலுறுதயிருங் கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய்
பிறந்ததுவேமுதலாகப் பெற்றறியே னெம்பிரானே!
சிறந்தநற்ற யலர்தூற்று மென்பதனுற் பிறர்முன்னே
மறந்து முரையாடமாட்டேன் மஞ்சனமாட நீ வாராய். எ.

பதவுரை.

எந்தாய்!— என் தாயினே!
பிறந்தது முதலாக — நீ பிறந்தவன்று தொடங்கி
கறந்த— ப்ராப்தகாலங்களில் கறக்கப்பட்ட
நற் பாலும்— நல்ல பாலையும்
தயிரும்— தயிரையும்
கடைந்து— கடைந்து
உறி மேல் வைத்த — உறி மேல் வைக்கப் பட்ட
வெண்ணெய்— வெண்ணெயையும்
பெற்று அறியேன்— நான் பெற்றதேயில்லை;
சிறந்த நல்தாய்— "பிள்ளைமேல் குற்ற முண் டாலும் மறைக்கக் கடவ மிக்க ப்ரீதியை யுடைய தாயானவள்
அலர் தூற்றும்— பழி தூற்று நின்றுள்"
என்பதனால்— என்று உலகத்தார் சொல்லும் மத்தைப்பற்ற
பிறர் முன்னே— அயலார் முன்பு
மறந்தும்— ஞாபகம் தப்பியும் கூட
உரையாட மாட்டேன்— வாய்விடமாட்டேன்;
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. கறந்தவித்யாதி.. ப்ராப்தகாலங்களிலே கறந்த நல்லபாலும்.. நன்மையாவது - நாழியும் உழக்குமெய்போருகை. தயிரும்.. அந்தப்பாலிலேயுறைந்ததயிரும்.. கடைந்துறிமேல் வைத்தவெண்ணெய். அப்படி யிருந்துள்ள தயிரைக் கடைந்து நாழியிலே சேர்த்து உறிமேலேவைத்த வெண்ணெயும். பிறந்ததித்யாதி. நீபிறந்தவன்றுதொடங்கி, என் தாயினே! இவை நான் பெற்றறியேன். சிறந்தவித்யாதி. குற்ற முண்டாலும் மறைக்கக் கடவ மிகவும் ஸ்நேஹநிதியான தாயானவள்தான் பழிதூற்றுகின்றாளென்று லோகம்சொல்லும் மத்தைப்பற்ற அந்யருடையமுன்பு அபுத்திபூர்வகமாகவும் வாய்விடமாட்டேன். மஞ்சன மாடநீவாராய். இப்படி உனக்கு ஸ்நேஹநிதியான வெனக்கு ப்ரியமாக நீ மஞ்சநமாட வர வேணும். ... ... எ.

மூ.—கன்றினை வாலோலைகட்டிக் கனிகளுதிரவெறிந்து
பின்றொடர்ந்தோடியோர் பாம்பைப் பிடித்துக்கொண் டாட்டினைப்போலும்
நின்றிறத்தேனல்லே னம்பி! நீபிறந்த திருநன்னாள்
நன்று நீ நீராடவேண்டும் நாரணனோடாதேவாராய். வ.

பதவுரை.

கன்றினை— ஒரு கன்றை
வால் ஓலை கட்டி— வாலில் ஓலையைக்கட்டி
கனிகள் உதிர எறிந்து— பழங்கள் உதி
ஓடி— ஓடிச்சென்று
ஓர் பாம்பை— ஒரு பாம்பை

நகத்தர்ங்காண்— நகத்தர்ங்காண்டு இன்று;
நீ பிறந்த— நீ அவதரித்த
நல்— விலக்ஷணமான
திரு நாள்— திரு நக்ஷத்ரங்காண் இன்று;
நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும்.
ஒருகாலும் நீராடாதாரும் பிறந்தகாலில் நீராடாதாரில்லையிறே. நாரணா வோடாதேவாசாய்.
ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாசாய். ... ... அ'

நாரணா!— நாராயணனே!
ஓடாது வாராய்— ஓடாமல் வந்தருளாய்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. கன்றினையித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கப்போனவிடத்தே வெருண்டு துள்ளியோடுமது காண்கைக்காக ஒருகன்றை வாலிலே ஓலையைக்கட்டி, உன்னை நலிகைக்காகக் கன்றுகளின் நடுவே கலசிவந்து நின்றமேதார் ஆஸுரமானகன்றைக்குணிலாகக்கொண்டு ஆஸுரமான விளாவினுடைய பழங்கள் உதிரவெறிந்து. பின்னித்யாதி. அதுக்குப் பின்பாக வோடிச்சென்று ஒருபாம்பைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆட்டினையோதான். நீயிப்போது செய்கிற தீம்பால் அவையும் செய்தாயாக நான் கேட்டதுங்கூடமிறே. துடர்ந்தென்றது - (க) கறிவாசியாய், சென்றென்றபடி. நின்னித்யாதி. உன்படிகளைனக்கொன்றும் தெரிகிறதில்லை. அதுகிடக்கிடீ. நீபிறந்த திருநாள். நீ யவதரித்த விலக்ஷணமான திருநக்ஷத்ரங்காணின்று. நன்று நீ நீராடவேண்டும். நன்றாக நீ திருமஞ்சநம் செய்யவேணும். ஒருகாலும் நீராடாதாரும் பிறந்தகாலில் நீராடாதாரில்லையிறே. நாரணா வோடாதேவாசாய். ஸர்வாத்மாக்களோடும் ஒழிக்கவொழியாத ஸம்பந்தத்தை யுடையவனே! என்னுடைய சொல்லை மறுத்து ஓடலாகாதுகாண், வாசாய். ... ... அ'

மூ.—பூணித்தொழுவினிற்புக்குப் புழுதியளைந்த பொன்மேனி
காணட்பேரிது முகப்ப ருகிலுங்கண்டார் பழிப்பர்
நாணைத்தனையுமிலாதாய்! நற்பின்னை காணிற்சிரிக்கும்
மாணிக்கமே! என்மணியே! மஞ்சனமாட நீவாராய். கூ.

பதவுரை.

பூணித் தொழுவினில்— பசுக்களை யடைத்துத் திறந்து விடும் தொழுவிலே
புக்கு— ப்ரவேசித்து
புழுதி அளைந்த— புழுதியை அளைந்த
பொன் மேனி— பொன் போன்ற திரு மேனியை
காண— காண்கைக்கு
பெரிதும்— மிகவும்
உகப்பன்— விரும்பியிருப்பேன்;
ஆகிலும்— நாணுகந் திருந்தாலும்
கண்டார்— உன்னைப் பார்த்தவர்கள்
பழிப்பர்— (“ஒருத்திபிள்ளை பெற்று வளர்த்தபடியென்!” என்று) பேசுவர்கள்;
எத்தனையும்— சற்றேனும் [துளிகூட]
நாண் இலாதாய்!— வெட்கமில்லாதவனே!
நற் பின்னை— நப்பின்னையாண்டாள்
காணில்— உன் உடம்பைக் கண்டாளாகில்
சிரிக்கும்— சிரியாநிற்கும்;
(ஆதலால்,)
என்— எனக்கு
மாணிக்கமே!— மாணிக்கம்போன்றவனே!
மணியே!— மணிபோன்றவனே!
மஞ்சனம் ஆட நீ வாராய்.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. பூணியித்யாதி. பசுக்களையடைத்துத் திறந்துவிடும் தொழுவிலேபுக்கு. ஜாத்யுசிதமாகத் தொழுக்களிலே புகுந்து விளையாடாநிற்குமிறே. புழுதி

(க) கறிவாசியாய்,

பற்றச்சொல்லுகிறது. காணப்பெரிதுமுகப்பன். நீராட்டிக்காண்பதிலும் (க) முத்தபாவம் தோற்றுனகபாலை, இப்படி யிருக்கிற வுன்திருமேனியைக் காண்கைக்கு மிகவும் விரும்பி யிருப்பன். ஆகிலும் கண்டார் பழிப்பர். காலுகத்திருந்தாலும் உன்னைக்கண்டவர்கள் "ஒருத் தி பிள்ளை பெற்றுவளர்த்தபடியென்!" என்று ஏசுவர்கள். நாணைத்தனையுமிலாதாய். எகமே சமும் லஜ்ஜையில்லாதவளை. நற்பின்னைகாணிற் சிரிக்கும். நீ புழுதியும் உடம்புமாயிருக்கிற படியை நற்பின்னை காணுமாகில் மைத்துனனையாலே சிரிக்கும். நாட்டார் பழிக்கு அஞ்சு கிறாளத்தனை, நற்பின்னை சிரிப்புக்கு லஜ்ஜிக்கவேண்டாவோ. நீ அதுசெய்யாதொழிகிறது நிர்லஜ்ஜனகையாலேயென்று கருத்து. மாணிக்கமேயென்மணியே. வடிவழகுக்கு ஒன்றே உபமானமாவதொன்றில்லாமையாலே அங்குமிங்கும் கதிர் பொறுக்குகிறுள். மாணிக்கம் போலேயும் மரகதம்போலேயு மிருக்கிற வடிவழகை யுடையவனை யென்கை. மஞ்சனமாட நீ வாராய். இப்படி யிருக்கிற வுன்திருமேனியில் வந்தேறியான அழுக்குக் கழிந்து விளங்கும் படி திருவந்தகமாட வாவென்றுமாம். ... ...

அ. நிகமத்தில்- இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித்தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கார்மலிமேனிநிறத்துக் ¶கண்ணபிரானையுகந்து
வார்மலிகோங்கையதோதை மஞ்சனமாட்டியவாற்றைப்
பார்மலிதொல்புதுவைக்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்னபாடல்
சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார் தீவினையாதுமிலரே. ௧.

பதவுரை.

கார்— நீர் கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற் காட்டில்
மலி— மிகுத்திருந்துள்ள
மேனி நிறம்— திருமேனி நிறத்தை யுடை பனை
கண்ண பிரானை— கண்ணபிரானை
உகந்து— ஆதரித்து
வார் மலி கொங்கை— கச்சி லடங்காமல் விம்முமிப்படியான முலையைபுடைய
அசோதை— யசோதையானவள்
மஞ்சனம் ஆட்டிய— நீராட்டின
ஆற்றை— ப்ரகாரத்தை
பார் மலி — பூமியில் லடங்காத எற்றத்தை யுடையதாய்
தொல்— ப்ராசீநமான
புதுவை— பூரீ வில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டர் பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்ததாய்
சீர் மலி— லக்ஷணங்களமைந்ததாய்
செம் தமிழ்— செந்தமிழா யிருந்துள்ள
பாடல்— (இப்)பாடலை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
தீவினை யாதும் இலர்— தீவினை யொன்று மில்லாதவர்கள்.

வ்யா. கார்மலிமேனிநிறத்து. நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகத்திற்காட்டில் மிகுத்தி ருந்துள்ள திருமேனி நிறத்தையுடைய. கண்ணபிரானையுகந்து. ஆச்ரிதர்க்கு ஸுலபனு மாய் உபகாரகனுமான்வனை ஆதரித்துக்கொண்டு. வார்மலியித்யாதி. கச்சி லடங்காமல்

கைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. சீர்மலிசெந்தமிழ்வல்லார். சீர்மலிகை யாவது- சப்தலக்ஷணங்களில் குறைவற்றிருக்கையாலே அழகுமிக்கிருக்கை. அன்றிக்கே, பகவத்குணங்களால் நிறைந்திருக்கிற வென்றுதல். செந்தமிழ். ஆர்ஜவயுக்தமான தமிழ். அதாவது- சப்தத்திலுடைய ப்ரஸந்நதையாலே உள்ளில் கிடக்கிற அர்த்தம் தானே ப்ரகாசிக் கும்படி யிருக்கை. பாடல். பாட்டுக்கள். வல்லார். இவற்றை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். தீவினையாதுமிலரே. தீவினையொன்று மில்லாதவராவர். அவர்களுக்கு ஒரு துஷ்கர்மங்களுமில்லை யென்கை. ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடையவ.—வெண்ணெய் கன்று பேய்ச்சி கஞ்ச னப்ப மெண்ணெய்
கறந்த கன்றினை பூணி கார் பின்னை.

—(*)—

ஆ - திருமொழி, கக - க்கு, பாட்டு- கசக.

அ. "எல்லாம் தெய்வங்கை பிசாதை பெற்றுளே" என்கிறபடியே அவதார ஸமயமே தொடங்கி இவ்வவதாரசேஷ்டித ரஸமெல்லாம் தானே முற்றூட்டாக வநுபவித்த பிசாசைநப்பிராட்டி, அவனுடைய அவதாரத்தின் மேல்பாட்டால் வந்த பால்யாநுகுண மாக அவள் அவனை "மஞ்சனமாடவாராய்" என்று அர்த்திக்க, அவன் அதுக்கிசையா மையாலே அதிக ப்ரகாரண அநுஸரித்து உடன்படுத்தி மஞ்சனமாட்டித் தலைக்கட்டின வகுந்தரம், அவனுக்குத் திருக்குழல்வாருவதாக உத்தியோகித்து அவன் பிணங்கியோடாமல் இசைந்து நிற்கைக்காக, லோகத்தில் சிறுப்பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார், அவர்களை வசப் படுத்துகைக்காக மருட்டிச் சொல்லுமாபோலே, இவனுடைய பால்யாநுகுணமாக "அக் காக்காய் குழல்வாரவா" என்று பலகாலு மிவன் செவிகேட்கச் சொல்லிச் சீராட்டிக்கொ ண்டிருந்து திருக்குழல்வாரின ப்ரகாரத்தையும் தாமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, பாவநாப்ரகர் ஷத்தாலே ததவஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தத்காலம்போலே தாம் அவனைக்குறித்து அப்பா சுரங்களைச் சொல்லி, திருக்குழல் வாருகையாகிற ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார். ... ... *

மூ.—பின்னைமணாளனைப் பேரிற்கிடந்தானை
முன்னையமரர் முதற்றனி வித்தினை
என்னையுமெங்கள் குடிமுழுதாட்கொண்ட
மன்னனைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
மாதவன்றன்குழல் வாராயக்காக்காய். க.

பதவுரை.

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு	பேரில்— "திருப்பேர்" என்னும் திவ்ய தேசத்தில்

முன்னே அடியார்— நக்கபிரானருளாலே

முதல்— தலைவனுக்கு

தனி விந்தினை— அத்விதீயமான பூதலப்

என்னையும்— என்னையும்

எங்கள் குடிமுழுது— * எழாட்காலும் பழிப்

பில்லாத எங்கள்குடியிலுள்ளாரெல்லாரை

யும்

ஆள் கொண்ட— அடிமை கொண்ட

மன்னனை— ராஜாவானவனை

வந்து— அருகே வந்து

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

‡ குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

---

‡ இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல் வாருவார் சொல்லுகிற பாசுரம். மேலில் "உற்றனை பேசி நீ யோடித் திரியாதே" என்றும், "பிண்டத் திரளையும் பேய்க்கிட்ட நீச்சோறு முண்டற்கு வேண்டி நீ யோடித் திரியாதே" என்று மருவிச் செய்தையால் காகத்தைநோக்கிச் சொல்லும் பாசுரமென்று கொள்ளலாகும். "அக்காக்காய்" என்பது வ்யாவஹாரிகச் சொல்லு.

வ்யா. முதற்பாட்டு. பின்னைமணாளனை. நற்பின்னைப் பிராட்டிக்கு வல்லபனான வனை. இவ்வதாரத்துக்கு ப்ரதாநமஹிஷி பிவளிறே. மேன்மைக்கு ஸ்ரீயபதியென்னுமா போலேயிறே நீர்மைக்கு இவளுக்கு வல்லபனென்கிறதும். பேரில் கிடந்தானை. அதுக்கு மேலை ஒரு நீர்மையிறேயிது. அவதார ஸௌலப்யம் போலன்றிறே அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யம். "கொடம்பிளர் பின்னை கோலங்கூடுதற்கேறுகொன்றான் - நெடுந்திருப்பேரருள் மேவு மெம்பிரான்" என்னுமாபோலே - பின்னைக்கு மணாளனைதுக்கும் பேரில்கிடந்ததுக்கு மொரு சேர்த்தியுண்டிறே. நற்பின்னைப்பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்து, பின்பு அவளோடே கூடவந்து கண்வளர்ந்தருளிற்றுத் திருப்பேரிலேபோலே காணும். முன்னேயமரித்தபடி. கீழ்ச்சொன்ன நீர்மைக்கெதிர்த்தட்டான மேன்மையைச்சொல்லுகிறது. (க) "ப்ரகு ஸ விவை-ஷாயஸ்ஸ ஹி வேத" என்கிறபடியே பகவதநுபவத்துக்கு முற்பாடரான நித்யஸூரிகளுக்கு சேஷித்வேநப்ரதாநரும் அவர்களுடைய ஸத்தாதிகளுக்கும்(உ) காரகாதிகளுக்கும் தாமே தோறதுவானவனை. என்னையுமித்பாதி. தன்னைப் பரிந்தன்றி உகவாதவனையும் *எழாட்காலும் பழிப்பில்லாத எங்கள்குடியிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஸ்வரூபாநுரூபமான வடிமையைக்கொண்ட. மன்னனை. ராஜாவானவனை. வந்துதழல்வாராயக்காக்காய். இது சிறுப் பிள்ளைகளைக் குழல்வாருவார் சொல்லும் பாசுரம். மாதவனித்பாதி. நீர்மைக்குப் பின்னைமணாளனைஒற்போலே, மேன்மைக்கு ஸ்ரீயபதியானவனுடைய குழல்வாராய் வந்துக் காக்காய். ... ... ங.

ரு.—பேயின்முலையுண்ட பிள்ளையிவன் முன்னம்
மாயச்சகடு மருது மிறத்தவன்
காயாமலர் வண்ணன் கண்ணன் கருங்குழல்
தூய்தாகவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
தூமணிவண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். உ.

பதவுரை.

இவன்— இச்சிறுப் பிள்ளையானவன்
முன்னம்— முன்பு
பேயின்— பூதனையின்
முலை— முலைப்பாலை

வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்காண்;
கண்ணன் — (இப்படியிரா நின்ற) கண்ணை
யுண்டைய
கரு குழல்— கறுத்திரா நின்ற திருக்குழலை
தூய்தாக— நன்றாக

வந்துகுழல் வாராய் அக்காக்காய்;

தூமணி— பழிப்பற்ற நீலமணி போன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடைய வனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பேயின்முலையுண்ட பிள்ளாயிவன்முன்னம். முன்னம் தாய் வடிவுகொண்டுவந்த பூதனையுடைய முலையை, தாய்முலையுண்ணுமாபோலே யிருந்துண்ட (த) முக்தனிவன். இவனுக்குப் பிள்ளைத்தனத்தில் புரையில்லையாகில் அவள் முடிந்தபடியென் னென்னில்; ப்ரதிகூலித்துக் கிட்டினார் முடியக்கடவ வஸ்து ஸ்வபாவத்தாலே முடிந்த வித் தனை. மாயச்சகடமருது மிறுத்துவன். அதுக்குப் பின்பு, கண்வளர்ந்தருளா நிற்கச்செய்தே அஸுரா விஷ்டமாய் நலியவந்த க்ருத்ரிமமான சகடத்தையும், தவழ்ந்து போகா நிற்கச் செய்தே நடுவே நலிவதாகின்ற யமளார்ஜுநங்களையும் காலாலும் துடையாலும் தள்ளி முறித்துப் போகட்டவன். காயாமலர்வண்ணன். ஆத்மகுணங்கள் மிகையாம்படி அப்போ தலர்ந்த செவ்விக்காயாம் பூப்போலேயாய், அநுகூலரை எழுத்திடி வித்துக் கொள்ளும் வடி வழகு படைத்தவன். கண்ணன். விரூபஞ்ஞனும் விடவொண்ணுத ஸௌலப்யத்தை யுடையவன். கருங்குழல். குழலுக்கு ஒரு போலி காணுமையாலே வெறும் கருங்குழ லென்கிறது. தூய்தாகவந்து குழல்வாராய். நன்றாகவந்து குழல்வாராய். தூய்தாக வாரு கையாவது - அலகலகாய்ச் செப்பம் கிடக்கும்படி வாருகை. தூம்மணிவண்ணன். பழிப் பற்ற நீலரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். காயாம் பூப்போலே போது செய் யாதே ஒரு படிப்பட்டிருக்கும் நீலரத்நம் போன்ற வடிவழகையுடையவனென்கை. ... உ.

மூ.—திண்ணைக் கலத்துத் திரையுறி மேல் வைத்த
வெண்ணெய் விழுங்கி விரையனுறங்கிடும்
அண்ணலடியார் பெருமானே யாயர்தம்
கண்ணனேவந்து குழல்வாரா யக்காக்காய்
கார்முகில்வண்ணன் குழல்வாரா யக்காக்காய். ரு.

பதவுரை.

திண்ணம்— திண்ணிதான்
கலத்து—கலத்திலே
திரை— கயிறுகளால் பின்னப்பட்டுப் பெரி
தாயிருந்துள்ள

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை
விழுங்கி— விழுங்கி
விரையன்— சுடுக ஓடிவந்து
உறங்கிடும்— உறங்குவான் போல் கிடக்கு

அமரர் பெருமானே— நித்யஸூரி நாதனுய்
ஆயர்தம்— இடையர்களுக்கு
கண்ணனே— கண்ணன என்னுடைய
குழல் வத்து வாராய் அக்காக்காய்;

கார்முகில்— நீலமேகம் போன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடைய வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. திண்ணைக்கலத்து. சிக்கென்ற கலத்திலே. கோல்களாலே மாறியடித்தாலும் ஈடுபடாத கலமென்னை. திரையுறிமேல்வைத்து. பெரிய உறிமேலே வைத்த. திரையுறியாவது - கயிற்றுப் பின்னலாகக் கொண்டு சமைத்த பெரியவுறி. வெண்ணெய் விழுங்கி. இப்படி சேமித்துவைத்த வெண்ணையை வைத்தகுறிபழியாமல் " தைவம் கொண்டதோ " என்னும்படி விழுங்கி. விரையவுறங்கிடும். உடையவர்கள் காணுமதற்கு முன்னே கடிகப் போந்து, அறியாதாரைப் போலே கிடந்துறங்கா நிற்கும். வெண்ணெய் விழுங்குகிற போதைப் பதற்றத்திலுங் காட்டிலும் பதறி உறங்கப்புக்கால் கண் ணுறங்குமோ. குறுவிழிக்கொண்டு, வந்தார், போனார் நிழலாட்டம் பார்த்துக் கொண்டி கிடக்கையாலே, " இதென்ன பொய்யுறக்கம் " என்று பிடித்துக் கொள்ளுமவர்களிறே. அண்ணல். ஸ்வாமி. இந்த ஸவநீதசௌர்ய வ்ருத்தாந்தத்தாலே அநுகூலரானவர்களை பெழு தித் கொள்ளுமவன். அமரர்பெருமானே. * அயர்வறு மமரர்களதிபதியை. மேன்மைக்கு இதுக்கவ்வருகு சொல்லலாவதில்லையிறே. ஆயர்தம்கண்ணனே. அம்மேன்மைக்கெதிர்த்தட் டான நீர்மை சொல்லுகிறது. இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்க்கு நிர்வாஹகனை வனே. கண்ணன். அவர்களுக்குக் கண்ணனவனென்னவுமாம். கார்முகில்வண்ணன். ஸ்ரீ கவலாஹகம்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். இத்தால்- அநுபவிப்பார்க்கு ச்ரமஹர மான வடிவையுடையவனென்கை. குழல்வாராய். ... ... கூ.

மூ.—பள்ளத்தில்மேயும் பறவையுருக்கொண்டு
கள்ளவசுரன் வருவானைத் தான்கண்டு
புள்ளிதுவென்று பொதுக்கோவாய் கீண்டிட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
பேய்முலையுண்டான் குழல்வாராயக் காக்காய். சி.

பதவுரை.

பள்ளத்தில்— நீர்த்தாழ்வு களிலே
மேயும்— இரை தேடித்திரியா நிற்கிற
பறவை— கொக்காகிற பக்ஷியின்
உரு கொண்டு— ரூபத்தைக் கொண்டு
வருவான்— வரா நின்ற
கள்ள அசுரனை— க்ருத்ரிமனான அஸுரனை
[பகாஸுரன்.]
தான்— பராக்காய் கண்ணுமேடப்த்து விரை
யாடுகிற தான்
கண்டு— பார்த்து

இது புள் என்று— அஸுரனென்று இந்
தைப் பெருக்க நிச்சயாதிக்ருத ரூபத்
தென்று அபாஸமாக நிச்சயித்து
வாய்— அதின் வாயை
பொதுக்கோ— சடக்கென
கீண்டிட்ட— கிழித்துப் போகட்ட
பிள்ளையைவந்து குழல்வாராய் அக்காக்காய்;
பேய்— பூதனையின்
முலை உண்டான்— முலையை உண்டவனுடைய
குழல்வாராய் அக்காக்காய்.

தன்னுடைய நடத்தை மறைத்து பசுநடங்கொண்டிவந்தது. கற்றினமேய்க்கையாலிதே. வரு வானேத்தான்கண்டு. இப்படிப் பசுக்கூட்டங்கொண்டி தன்னை கலிய வருகிறவனை, அப்படி யுப் கன்றுமேய்த்துநின்று விளையாடுகிற தான்தன்றி. புள்ளிதுவென்று. அஸுரனென்று இந்தைப்பெருக்க நினையாதே, ஒருபசுவென்று ஆயனாடாகநினைத்து. பொதுக்கோ வாய்கீ ண்டிட்ட. தன்னை கலிவதாக அங்காத்துவருகிறவாயை, அகலமாக நினைவுக்கிடமாம்படி சடக்கெனக்கிழித்துப்பொகட்ட. பொதுக்கோவெனல்கிறது- பொதுக்கெனவென்றபடி. அதா வது- சடக்கெனவென்னை. பிள்ளாயை. பின்னைத்தனத்தில் புலையில்லாதவனை. இத்தனையும் செய்பாகிற்கச்செய்தே இதுதானறியாதாபோலு விளையாட்டாயிருந்தபடி. பேய்முலையுண்டான். அவன் முலையுண்கிறவிடத்தில் பின்னைத்தனத்தில் புலையில்லாதாற்போலே- இதுவும்.

மூ.—கற்றினமேய்த்துக் கனிக்கோருகன்றினைப்
பற்றியெறிந்த பரமன்றிருமை-
உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே
அற்றைக்கும்வந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
ஆழியான்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். (ரு.

பதவுரை.

கன்று இனம்— கன்றுகளின் திரளை
மேய்த்து— மேய்த்து
ஒரு கன்றினை — அஸுரமயமாய் வந்த ஒரு கன்றை
பற்றி— காலைப்பிடித்துத் தூக்கியெறித்து
கனிக்கு— அஸுரமயமாய் நின்ற விளாவின்
கனி உதிருகைக்காக
எறிந்த— அதன்மேல் வீசியெறிந்த
பரமன்— உபகாரகனுடைய
திரு முடி— அழகிய திருக்குழலை
உற்றன— உன் ஜாதிக்கேற்றவற்றை
பேசி— சொல்லிக்கொண்டி
நீ ஓடி திரியாதே— நீ ஓடிப் போகாமல்
அற்றைக்கும்— காலம்தோறும்
வந்து குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆழியான் தன் — திருவாழியைக் கையிலேந்தின வனுடைய:
குழல் வாராய அக்காக்காய.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. கற்றினம்மேய்த்து. கன்றுகளினுடைய திரளைமேய்த்து. பால்பத்தில் கன்றுகள் மேய்த்து, பின்பிறை பசுக்கள்மேய்ப்பது; ஆகையாலே இவனும் கன்றுகள்மேய்க்கத் தொடங்கினனுப்பத்து. கனிக்கோருகன்றினைப் பற்றியெறிந்த. இப்படி கன்றுமேய்த்துத் திரியாநிற்கிறவிடத்திலே தன்னை கலிகைக்காகக் கன்றுன வடிவைக்கொ ண்டும் விளாவானவடிவைக்கொண்டும் வந்துநின்ற சிலவஸுரர்களைக்கண்டு, " விளங்கனிக் கிளங்கன்று விசிறி " என்கிறபடியே முள்ளாலே முள்ளைக்களையுமாபோலே அஸுரமயமா ய்வந்து நின்றதொருகன்றை, காலைப்பிடித்துத்தூக்கியெறித்து அந்த விளங்கனி யுதிருகைக் காக எறிந்து இரண்டையும் சேரமுடித்துப் பொகட்ட. பரமன்திருமுடி. தன்னை கலியவந்த இவற்றின் கையில் தான்படாதே, அவற்றை நிரஸித்து ஜகத்துக்கு பரமசெஷியான தன்னை நோக்கித்தந்த உபகாரகனுடைய திருமுடியை. உற்றனபேசி நீயோடித்திரியாதே. உன்னு

விழிக்குமளவிலே வேறுத்தாணைக்
குழற்கணியாகக் குழல்வோராயக் காக்காய்
கோவிந்தன்றண் குழல்வாராயக் காக்காய். கூ.

பதவுரை.

கேசி இலாதானை— க்ஷீணமுச்சயத்தால் நரை
குறையுடில்லாது இந்தாதிகளை
அழிப்பான்— அழிப்படுதாக
நினைந்திட்ட— நினைந்த
கிழக்கில் குடி— ப்ராக்ஜ்ஜோதிஷ புரவாஸி
களான
மன்னர்— நரகாஸுரன் முதலான வர்களின்
விழிக்குள் அளவிலே— ஒரு நிமிஷத்தைப் பொழு
திலே [கண் மூடித் திறப்பதற்குள்ளே]

சேனை அழித்தானை— வேறுப்பட்ட பல
பாணங்களை வலுவுடைய
குழற்கு— திருக்குழலுக்கு
அணி ஆக— அலங்காரமாக
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
கோவிந்தன்— பசு மேய்ப்பவ வலுவுடைய
தண் குழல்— சீறந்த குழலை
வாராய் அக்காக்காய்.

வ்யா. ஆழிப்பாட்டி. கிழக்கில் குடிமன்னர். ப்ராக்ஜ்ஜோதிஷ புரவாஸிகளாய் நர காஸுரப்ரப்திகளான ராஜாக்களை. கேடிலாதானை. வரபல புஜபலங்களுண்டாகையாலே நடக்கிகாருமிகடில்லையென்று நினைத்திருந்தவர்களை. அழிப்பான் நினைந்திட்டு. ஆச்சிதரான இந்தாதிகளை கணிகையாலே அழிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றி. அவ்வாழியதனால். * கருதுமிடம் பொருடதாய், "அறமுயலாழி" என்கிறபடியே தன்னிலுங்காட்டில் ஆச்சிதவிரோதி நிரஸநத்தில் மிகவும் முயலாநிற்கும் ஏற்றத்தையுடைய திருவாழியாலே. விழிக்குமளவிலே வேறுத்தானை. இமைத்து விழிக்கும் முன்னே கிழங்கெடுத்துப் பொகட்டவனை. அதவா, கேடிலாதானை பழிப்பான் நினைந்திட்டு- கிழக்கில் குடிமன்னர்- விழிக்குமளவிலே- ஆழிபதனால்- வேறுத்தானை என்று அந்வயமாக்கி— "நமக்கு ரக்ஷகனாக ஈச்வரன் உண்டு" என் றிருக்கையாலே- தங்களுக்கிகாரு கேடின்றிக்கே பிருக்குமிந்தாதிகளை அடர்த்தழிப்பதாகக் கோலின ப்ராக்ஜ்ஜோதிஷபுரவாஸிகளான நரகப்ரப்த்யஸுராஜாக்களானவர்களை பழிக்கப் பார்க்கிற வளவிலே அச்செய்தி இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பம்செய்தவந்நாளம், பெரிய திரு வடியை மேற்கொண்டு நரகபுரத்திலே பெழுந்தருளி *கருதுமிடம் பொரவல்ல திருவாழி யாலே அந்த நரகாதிகளை மறுகிளாயுண்டாகாதபடி அறுத்துப்பொகட்டவனை யென்னை மாம். குழற்கணியாகக் குழல்வாராய். திருக்குழல்களுக்கு அழகு பிறக்கும்படி குழல்வாராய். கோவிந்தன். பரகூனைத்திலே தீர்ந்த வ்யாபாரங்களையுடையவன். தண்குழல். ச்லாக்ய மானகுழல். ... ... கூ.

மூ.—பிண்டத்திரளும் பேய்க்கிட்ட நீர்ச்சோறும்
உண்டற்குவேண்டி நீ யோடித்திரியாதே
அண்டத்தமரர் பெருமானழகமர்
வண்டோத்திருண்ட குழல்வாராயக் காக்காய்

மாயவன்றண் குழல்வாராயக் காக்காய். எ.

அண்டம் — நித்ய விபூதியிலிரா நின்ற

அமரர் — நித்ய ஸூரிகளுக்கு

பெருமான்— அகிலாண்டாதிபத்யமுடைய

அழகு அமர் — அழகு மிகவும் நிலா நின்றுகொண்

வண்டு தூக்கு— வண்டு மேலே

இருண்ட— கருத்திரா நின்ற

குழல் வாராய் அக்காக்காய்;

மாயவன் தன்— ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனான

வனுடைய

குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

பிண்டம் — பிதாதிகளைக் குறித்திடுகிற பிண்டங்களாகிற

திரளையும்— திரளையும்

பேய்க்கு— பிசாசங்களைக் குறித்திட்ட

நீர் சோறும்— நிரோடு சேர்ந்த சோறுகளையும்

உண்டற்கு வேண்டி— உண்ணைக்கு ஆசைப்பட்டு

நீ— பலிபுக்கான நீ [ஸ்வீகரி.]

ஓடி திரியாதே — அதுக்கிடம் தேடித் தட்டுத் திரியாமல்

வ்யா. ஏறாப்பாட்டி. பிண்டத்திரளையும். பிதிர்க்கள் முதலாயுளை யுத்தேசித்து இடும் பிண்டங்களாகிற திரளையும். பேய்க்கிட்டநீர்ச்சோறும். பிசாசங்களை யுத்தேசித்து இட்ட ஜலமேறினதான சோறுகளையும். உண்டற்குவேண்டி. உண்ணைக் காமிக்கப்பட்டு.. நீயோடித்திரியாதே. அது கிட்டினவிடத்தைத் தேடி நீ தட்டித்திரியாதே. அண்டத்தமரர்பெருமான். நித்யவிபூதியிலே ஸூரிகளுக்கு தாபகாதிகளில்லாமல் காமனையாயிருக்கும் பெரியவனுடைய அழகமர்வண்டோத் திருண்டகுழல்வாராய். அழகுமிகவும் நிலாநின்ற வண்டுமேலே சுருண்டிருண்டிருக்கிற குழல்களை வாராய். மாயவனித்யாதி. ஆச்சர்யசக்தியுக்தனவனுடைய குழலே வந்தவாராய். ... ...ள

மூ.—உந்தியெழுந்த வுருவமலர் தன்னில்
சந்தச்சதுமுகன் றன்னைப் படைத்தவன்
கொந்தக்குழலைக் குறுந்துவளியட்டித்
தந்தத்தின் சீப்பாற் குழல்வாராயக் காக்காய்
தாமோதரன்றன் குழல்வாராயக் காக்காய். ஆ.

பதவுரை.

உந்தி யெழுந்த— திருநாபியிலுண்டான

உருவம்— அழகிய

மலர் தன்னில்— தாமரை மலரின்மேல

சந்தம்— சந்தஸ்ஸை நிரூபகமாக வுடைய

சதுர முகன் தன்னை — நான் முகனைப் ப்ரஜா

பதியை

படைத்தவன்— ஸ்ருஷ்டித்த வனுடைய

அட்டி — உரலுக்குத்தடவி

தந்தத்தின் சீப்பால்— தந்தத்தால் செய்யப்பட்ட சீப்பாலே

குழல்வாராய் அக்காக்காய்;

தாமோதரன் தன் — தாமோதர னுடைய

விகல்பிக்கலாம்படி ஜ்ஞாநசக்திகளால்வந்த வைலக்ஷண்யத்தையுடைய சதுர்முகனை ஸ்ருஷ்டித்தவன். சந்தம் - அழகு. அன்றிக்கே, சந்தமென்று (க) சந்தஸ்ஸாய், வேதத்தைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய னென்னவுமாம். கொந்தக்குழலைக் குறந்துபுளியட்டி. திருமஞ்சனஞ் செய்கிறபோது புளிகுறந்து அட்டித் திருமஞ்சனஞ்செய்கையாலே நெறித்திருக்கிறகுழலை. கொந்தம் - நெறிப்பு. புளியட்டிக்கொன்னக் குழலென்றது - புளியட்டினை கொந்தக்குழலென்றபடி. திருக்குழல் வாருகிறகாலத்தில் இது கூடாமையாலே திருமஞ்சனகாலத்திற் செய்த தென்னுமிடம் நிச்சிதமிறே. * எண்ணெய் புளிப்பழங்கொண்டிறே திருமஞ்சனஞ்செய்தது. அதவா, கொந்தக்குழலை - நெறித்திருக்கிற திருக்குழலை, குறந்து புளியட்டி. அகங்களில் வளர்ந்ததனால் ஸ்வல்பமாகக் குறந்தது. புளியுண்டி - ‡ புழுகு, அந்தை வார்த்தன்னமாம். குறந்தது புளியென்கிறவிடத்தில், துகரம் கடைக்குறைத்தலாய்க் கிடக்கிறது. $* ஒண் சங்கதை வாள்போலே. “புழுகட்டி” என்று பாடமாகில் - புழுகைக்குறுக்கட்டி என்று பொருளாகக்கடவது. தந்தத்தின்சீப்பால்குழல்வாராய். திருக்குழலிலுடைய சலாக்யதாது குணமாகத் தந்தத்தால்பண்ணின சீப்பைக்கொண்டு குழல்வாராய். தாமோதரனித்யாதி. அபலையான வெனக்குப் பிடித்துத் கட்டலாம்படி. ஸ்ரீலபரு பிருக்கிறவனுடைய குழல் வாராய். ... ... அ.

மூ.—மன்னன்றன் தேவிமார்கண்டு மகிழ்வெய்த
முன்னிவ்வுலகினை முற்றுமளந்தவன்
பொன்னின்முடியினைப் பூவணைமேல்வைத்துப்
பின்னேயிருந்து குழல்வாராயக் காக்காய்
பேராயிரத்தான் குழல்வாராயக் காக்காய். கூ.

பதவுரை.

மன்னன் தன்— அஸ்ரராஜனை மஹாபலியின்
தேவிமார்— மஹிஷியாட்டிகளானவர்கள்
கண்டு— இவன் வேஷத்தையும் பாஷணத்தையும் பார்த்து
மகிழ்வு எய்த— களிக்கும்படி
முன்— முன்னே
இவ்வுலகினை முற்றும்— இந்தலோகம் முழுதையும்
அளந்தவன்— அளந்து கொண்ட வனுடைய
¶ பொன் முடியினை— அழகிய திருமுடியை
பூ அணைமேல் வைத்து— பூப்போலே மெத்தென்ற படுக்கையின்மேலே வைத்து
பின்னை இருந்து— பின்புறத்திலே நின்று
குழல் வாராய் அக்காக்காய்;
ஆயிரம் பேரான்— ஆயிரம் திருநாமத்தையுடையனை வனுடைய
குழல் வாராய் அக்காக்காய்.

¶ “பொன்னின்” என்கிறவிடத்தில் ‘இன்’ என்னுமது சாரியை.

(க) ஹந்தஸ்ஸாய். ‡ “புழுகு” என்பதைத்தான் “புணுகு” என்பர்கள்.
$ “ஒண்சங்கதை வாளாழியான்” என்கிறவிடத்தில், சங்கு கதை-சங்கதை, என்று கடைக்குறைத்தலாய்ப் புணர்த்தாற்போலேயென்றை.

இக்பாதிப்படியே - அவ்வழகுக்குமேலே கிளர்ந்து விளங்காநின்றுள்ள யஜ்ஞோபவீத முமும், க்ஷ்ணஜினமும், முஞ்சியுமான விசித்திவேஷமுமாய்க்கொண்டு மஹாபலியஜ்ஞ வாடத்திலே வல்லாராடிணற்போலே பதறி நடந்துசென்று நின்ற நிலையையும், "கொள்வன்கான்" இத்யாதிப்படியே சொன்ன (க) முக்தஜல்பத்தையும்கண்டு, அஸுராராஜனை மஹாபலியுடைய ஸ்த்ரீகளானவர்கள் ப்ரீதைகளாடம்படி முந்துறநின்று அர்த்தித்து, கையிலே நீர் விழுந்த ஸமநந்தரம், முன்பே தன்னதாயிருக்கிற விந்தலோகத்தைபெல்லாம் இப்போது அபூர்வமாகப்பெற்றாற்போலே பளந்து கொண்டவனுடைய. பொன்னின் முடியினை. அழகிய திருமுடியை. பொன் - அழகு. இன் - சாரியை. பூவணைமேல் வைத்து. திருமுடியை மார்த்தவத்துக்கிடாக, பூப்போலே ம்ர்துவான அணைமேலவைத்து. பின்னேயிருந்து குழல் வாராய். வாருகைக்கு அநுகுணமாகப் பின்னேயிருந்து திருக்குழல்வாராய். பேராயிரத்தான். தன் லாலஸ்ய்யத்தைக்கண்டு ஸ்துதிக்குமவர்களுக்கு இழிந்த விடமெல்லாம் தஞ்சமாம்படி (உ) "ஸ்ரீ ஸ்வா நாத்ஸ்ஸஹ ஸ்ரயாது" என்கிறபடியே அநேகம் திரு நாமங்களை யுடையவனுடைய குழல்வாராய். ... ...க.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—கண்டார்பழியாமே யக்காக்காய் கார்வண்ணன்
வண்டார்குழல்வார வாவென்றவாய்ச்சிசொல்
விண்டோய்மதிள் வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டன்சொல்
கொண்டாடிப் பாடக்குறுகா வினைதானே. ய.

பதவுரை.

அக்காக்காய்— "அக்காக்காய்!
கண்டார் பழியாமே— 'கண்டவர்கள் பழி
யாத படி.
கார் வண்ணன் — நீல மேகவர்ணனை
னுடைய
வண்டு ஆர்— மதுபாநார்த்தமாக வண்டுகள்
படிந்திருக்கிற
குழல்— திருக்குழலை
வார— வாருவதற்கு
வா என்ற— வா" என்று சொல்லியழைத்த
ஆய்ச்சி— யசோதைப் பிராட்டியின்
சொல்— சொலவை
விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மதிள்— மதிளையுடைய
வில்லி புத்தூர்— ஸ்ரீ வில்லிபுத் தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
பட்டன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த இத்தை
கொண்டாடி— சப்தார்த்தவைலக்ஷண்யத்
தைப் புகழ்ந்து கொண்டு
பாட— பாடுமளவில்
வினைதான் — "வினை" என்று பேர்
பெற்றவை யெல்லாம்
குறுகா— அவர்களருகில் கிட்டமாட்டாது.

வ்யா. கண்டாரித்யாதி. திருமஞ்சநஞ்செய்து குழல்வாராதிருந்தால் கண்டவர்கள் பழிக்கக்கூடும், அவர்கள் பழியாதபடியாக. அக்காக்காய். கார்வண்ணனித்யாதி. மேகம்

(க) முன்னுரை. (உ) விஷ்வக்ஸேநஸஹஸ்ரநாமம்.

போலே சியாமளமான வடிவை யுடையவளுடைய, இருட்சியாலும் சுருட்சியாலும் வண்டு போலேயிருக்கிற திருக்குழலே வாருமென்று சொன்ன பரிசாகைப்பிராட்டியி னுடைய சொலவை. விண்டோயித்யாதி. ஆகாசத்திலே மிகவுமுயர்ந்த பதினேயுடைய ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வா ருருளிச்செய்த வித்தை. கொண்டாடியித் யாதி. சப்தார்த்த வைலக்ஷண்யத்தைக் கொண்டாடி, ப்ரீதிப்ரகாசத்தைக்கொண்டு பாட, வினை யென்று பேர்பெற்றவை படங்களும் தானே யருகுவந்துகிட்டா. ... ... ம.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரவு.—பின்னைப் பேய் தின்னைப் பள்ளம் கற்றுக்
கிழக்கில் பிண்ட முந்தி மன்னன் கண்டார் மேலி.

ஆசிரியமொழி - ச - க்கு, பாட்டு - நடிக.

அ. பரிசாகைதப்பிராட்டி அவர்களைத் திருக்குழல் வாருவதாக உத்தேசித்து, அவள் "ஒட்டேன்" என்று அழுதும் இறங்கிப்போடாமைக்காக அவளுடைய பால்யத்துக் கது குணமாப்படி, அக்காக்காய் குழல் வாரவாவென்று பலகாலும் அவள்செவிகேட்கச்சொல்லி யிருந்து அவளை புகப்பித்துத் திருக்குழல் வாரின படியை, காமநுபவிக்கையில் ஆசையுடை யராய், பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவளான நிலையையடைந்து, தத்காலம்போலே அவளைக் குறித்துப் பாசுரங்களைப்பேசி யநுபவித்தாராய்பின்னும் - கீழ்; திருக்குழல் வாரினவநந்தரம் தூச்சூட்டுவதாகத் தேடுகிறவளவிலே, ஜாத்யுசிதமாகக் கன்றுமேய்க்கப்போகிற பிள்ளை களோடே தானும் போவானாக வத்யோகித்து, கன்றுகள்மேய்த்து மடிக்கிற கோலத்தா வென்ன; அவள் இணைசந்து கோலக்கொடாமல், "இவளை ஒப்பித்துக்காணவேணுமே" என் னும் கருத்தாலே கோலவாங்கித் தருகிறேனென்று இவளை யழுகைமருட்டி "அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா" என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தந்பாவபுக்நாய்க்கொண்டி அவளைப்போலே தாமும் அவளைக்குறித்துப்பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திரு மொழியில். ... ... *

மூ.—வேலிக்கோல்வெட்டி விளையாடுவில்லேற்றித்
தாலிக்கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு
பீலித்தழையைப் பிணைத்துப் பிறகிட்டுக்
சாலிப்பின் போவாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
கடனிறவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா க.

தாலி— பனையிலையுடைய
கொழுந்தை— வெண் குருத்தை
தட கழுத்தில்— பெரிய கழுத்தில்
பூண்டி— ஆபரணமாகப் பூண்டி
பீலி— மயிலிறகுடைய
தழையை— தோகைகளை
பிணைத்து— சேர்த்து
பிறகு— திருமுதுகிலே
இட்டு— தொங்க விட்டு
காலி பின்— கன்றுகளின் பின்னே
போவாற்கு— மேய்க்கப் போமவனுக்கு

¶ ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிறம்— கடலோடொத்த நிறத்தை
யுடைய
¶ வண்ணற்கு— வடிவையுடைய வனுக்கு
¶ ஓர் கோல் கொண்டுவா.

¶ "ஓர் கோல் கொண்டுவா" என்கிறவிதுவும், அக்காக்காய் விளித்துச் சொல்லும் பாசுரமெண்ணுமது ஏழாம்பாட்டாலும், கடைப்பாட்டாலும் விளங்கும். இவ்விடத்தில் கோலாவது - கன்றுகள் மேய்த்து மறிக்கிறகோல்; அதைக்கொண்டுவாவென்றபடி.
¶ "அண்ணற்கு" என்று பிரித்தால், ஸ்வாமிக்கென்று பொருள்

வ்வா. முதற்பாட்டி. வேலிக்கோல்வெட்டி. வேலிக்கால்களிலே வளர்ந்து நிற்கும் கோல்களைவெட்டி. அன்றிக்கே, வேலியென்று- வளைவாய், வளைந்தகோலைவெட்டி யென்னவுமாம். விளையாடு வில்லேற்றி. லீலார்த்தமாக வில்லாகப்பண்ணி நாணியேறிட்டு. தாலிக் கொழுந்தைத் தடங்கழுத்திற்பூண்டு. ஜாத்யுசிதமாகையாலே ச்ரேஷ்டமாயிருந்துள்ள ஆனைத் தாலியைத் தடவிதான கழுத்திலேபூண்டு. அன்றிக்கே, தாலியென்றது- தாளியென்றபடியாய், கொழுந்தென்றது- அதின் வெண்குருத்தாய், அது வெள்ளிபோலே யிருக்கையாலே அத்தை ஆபரணமாகத் தெற்றிப் பூம்பர்களிறே யிடையர்; அத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். பீலியித்யாதி. பீலிப்பிச்சங்களைச் சேர்த்துத் திருமுதுகிலே நாற்றி. காலியித்யாதி. கன்று காலியின் பின்னே அவற்றை மேய்க்கைக்காகப் போமவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. கடலித்யாதி. கடலோடொத்த நிறத்தையுடைத்தான வடிவை யுடையவனுக்கு. ... ... க.

மூ.—கொங்குந்குடந்தையுங் கோட்டியூரும் பேரும்
எங்குந்திரிந்து விளையாடு மென்மகன்
சங்கம் பிடிக்குந் தடக்கைக்குத் தக்கநல்
அங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா
அரக்குவழித்ததோர் கோல்கொண்டுவா. உ.

பதவுரை.

கொங்கு— (புஷ்பாதிகளால்) பரிமளத்தை
யுடைய
குடந்தையும்— திருக்குடந்தையிலும்
கோட்டி ஊரும்— திருக்கோட்டியூரிலும்
பேரும்— திருப்பேர் நகரிலும்
எங்கும்— மற்றுமுள்ள திருப்பதிகளிலும்
திரிந்து— வ்யாபரித்து
விளையாடும்— விளையாடா நிற்கிற
பிடிக்கும்— பிடித்துக்கொண்டிராநின்ற
தட— விசாலமான
கைக்கு— திருக்கைக்கு
தக்க— தகுந்திராநின்றதாய்
நல் அங்கம் உடையது— நல்லவடிவையுடைத்
தான
ஓர் கோல் கொண்டுவா;

[illegible]. கொன்றுதடந்தை பெண்கிறவல்லிலொற்று மிடல்லொற்றுயிர்க் கிடன்றுது.
[illegible] மாலைகளினு முன்டான பரிமளமும், உன்னுக்கண்வளர்ந்தருளுகிறவனு
[illegible] பரிமளமுமாய்க்கொண்டு ஊரடங்கலும் பரிமளமாய்க் கிடக்குமிருப்பை.
[illegible] திருக்கோட்டியூரிலும், பேரும், திருப்பேரிலும், எங்கும், அதற்குமாலை
[illegible]. திருக்குலவிளாயாடு மென்மகன், வ்யாபரித்து விளையாட நிற்கு மென்னிலை
[illegible] சங்கம்பிடிக்கும் தடக்கைக்குத் தக்க. பூரீபாஞ்சஜந்யத்தைப் பிடிக்கும் பெரிய திருக்
[illegible]. கல்லங்கமுடையதோர் கோல்கொண்டுவா. கல்லவடிவையுடைத்தான
[illegible] கொண்டுவா. அரக்குத்பாதி. நிறமுடைத்தாப்பாடி அரக்குவடிவுள்ளதாயிருக்கும்
[illegible]. ... ...

௮.—கறுத்திட்டெதிர்நின்ற கஞ்சனைக்கொன்றுன்
பொறுத்திட்டெதிர்வந்த புள்ளின்வாய்கீண்டான்
நெறித்த குழல்களை நீங்கமுன்னேழைச்
சிறுக்கன்று மேய்ப்பபாற்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா. ஈ.

பதவுரை.

எறுத்திட்டு— கோபத்தை யுடையனுய்க் கொண்டு
எதிர்நின்ற— எதிர்த்து நின்ற
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்றுன்— முடித்தவனுய்
பொறுத்திட்டு— வருகிற போதை சகித்
தைப் பொறுத்து நின்று
வந்த— தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த
புள்ளின்— பகாஸுரனுடைய
வாய்கீண்டான்— வாயைக் கிழித்தவனுய்
நெறித்த— நெரித்து முன்னே தொங்கா
நின்ற

‡ குழல்களை— நெருங்குழல் களாகையால்
நீங்க— முடிந்து சொருகிக்கொள்ள இயலாமல்
முன் ஓடி— கன்றுகளுக்கு முன்னே ஓடி
சிறுகன்று— இளங்கன்றுகளை
மேய்ப்பபாற்கு— மேய்த்து ரக்ஷிக்கிற வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
தேவபிரானுக்கு— தேவபிரானுக்கு ஓர்
கோல் கொண்டுவா.

‡ "குழல்களை" என்கிற விடத்தில் இளங்
கன்றுகளை.

டிபா. முன்முப்பாட்டி. கறுத்திடாதி. கறுப்பு- சிற்றம். தன்மேலே சீறிவருகிறவனை
எதிர்த்துநின்று, தன்னை நலிவதாக எதிரேவந்த பகாஸுரனுடைய வா
யைக்கிழித்தவன். நெறித்தகுழல். நெறித்து முன்னே தொங்கா நின்ற பிரகாரமான கம்ஸனுடைய படியைச் செய்ததிலே தேவபிரா

மூ.—ஒன்றேயுரைப்பா ரொருசொல்லே சொல்லுவான்
துன்று முடியான் துரியோதனன் பக்கல்
சென்றங்குப் பாரதங் கையெறிந்தானுக்குக்
கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா
கடல்சூழ்நிலவண்ணற்கோர் கோல்கொண்டுவா சு.

பதவுரை.

ஒன்றேறு— அறிந்தாரைக் கைவிடாமையா
கிற ஓரர்த்தத்தைதீ
உரைப்பான்— சொல்லுமவனுக்கு
ஒரு சொல்லே — எல்லார்க்கும் அபயப்ரதா
னம்பண்ணுகையாகிறசொல்லொன்றைமீ
சொல்லுவான்— சொல்லா நிற்பானுக்கு
துன்று— நவரத்நங்களழுத்தின
முடியான்— கிரீடத்தையுடைய
துரியோதனன் பக்கல் — துர்யோதநனிடத்
திலே
சென்று — பாண்டவர்கள்தூதனாகச் சென்று
பாரதம்— பாரதயுத்தத்துக்கு
அங்கு— அங்கே
கை கரந்தானுக்கு— கைதட்டிப் போக்கி
யருளின வனுக்கு
கன்றுகள்— கன்றுகளை
மேய்ப்பது— மேய்க்கத்தக்க
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
கடல் நிலவண்ணற்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒன்றித்யாதி. "பாண்டவர்களும் நாங்களுங்கூடி ஜீவிப்பதில்லை" என்று மீமாரர்த்தமீம சொல்லுவானுப், "கூடிஜீவிப்பதில்லையேயாகிலும், அவர்களுக்கும் ஏதேனும் சில கொடுக்கவேண்டாமோவா" என்று மத்யஸ்தர் சொன்னால் "அவர்களுக்கு ஒருமீகாற்குந்து நிலமும் கொடுப்பதில்லை" என்றுமொரு வசனமீம சொல்லுவானுமாயிருக்குமவனென்னை. அன்றிக்கே, ஆச்ரிதவிஷயத்தில் (க)"தி ஹாவெ நஸ்வெ ஹாதெ" இத்யாதிப்படியே-ஒருபடியாலும்அவர்களைக்கைவிடாமையாகிற ஓரர்த்தமீமசொல்லுமவனுப் (உ) "கூயம் ஸவ்ஹூமிதலோ ஹரா" இத்யாதிப்படியே - அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்குடலான வசனமொன்றுமீம சொல்லாநிற்பானு மிருக்குமவனென்று பகவத்விஷயணமாகவுமாம். துன்றுமுடியான். நவரத்நங்களிழுலே நெருங்கின அபிமேஷகத்தை புடையவன். அபிஷிக்தக்ஷத்ரியராலே நெருங்கி சேவிக்கப் படுமவனென்னுதல். துரியோதநன் பக்கல். ஏவம்பூதனான துர்யோதநன்பக்கலிலே. சென்றங்குப்பாரதம் கையெறிந்தானுக்கு. இரண்டு தலையும் பொருந்தவிடலாமோவென்று தூதனுப்சென்று பொருந்தப்பார்த்தவிடத்தில் பொருந்தாமையாலும் யுத்தத்திலே, பொருந்துகையாலும்; ஆனால், அதுதன்னைச் செய்கவென்று பாரதயுத்தத்துக்கு அங்கே கைதட்டிப் போந்தவனுக்கென்னுதல். அன்றிக்கே, ஆனால் அதுதன்னைச் செய்வதென்று இசைந்துபோந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று பாரதயுத்தத்திலே கையுமணியும் வருத்தவனுக் கென்னுதல். எறிதல்- இடுதலாகையாலே, வேண்டுனபொருள் கொள்ளலாமிறை. கன்றுகள்மேய்ப்பதோர் கோல்கொண்டுவா. பசுமேய்க்கையிலும் அவன் விரும்பியிருப்பது கன்றுகள் மேய்க்கையாய்த்து. அதுக்குத் தகுதியாயிருப்ப

ஆ.—சீரோன்றுதூதாய் துரியோதனன்பக்கல்
ஆரோன்று வேண்டிப் பெறுத வுரோடத்தால்
பாரோன்றிப் பாரதங் கைசெய்து பார்த்தற்குத்
தேரோன்றை யூர்ந்தார்க்கோர் கோல்கொண்டுவா
தேவபிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா ரு.

பதவுரை.

ஆ— அரிய பாரதந்தியமாகிற குணம்	பெறுத— வேண்டினபடி லபியாத
ஒ— சேருமைக்கு உறுப்பான [ஒன்று	உரோடத்தால்— ரோஷத்தாலே
மை— கூடுகை]	பார் ஒன்றி— பூமியிலே கால் பாவி நின்று
தூ— தூதகார்த்தியம் அதிகரித்த	பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே
வுரை	பார்த்தற்கு— அர்ஜுநனுக்கு
துரியோதனன் பக்கல் —	கை செய்து— துணையாயிருந்து
துரியோதனனிடத்தில்	ஒன்று தேரை— ஒப்பற்ற தேரை
உரோடத்தால்—	ஊர்ந்தார்க்கு— நடத்தியருளின வனுக்கு,
ரோஷத்தாலே	ஓர் கோல் கொண்டுவா;
	தேவபிரானுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா.

ஆ. ஆச்சார்யாட்டம். சீரோன்றுதூதாய். "இன்னுர் தூதனென நின்றான்" என்
ஆசார்ய பூர்த்தியபாரதந்தியமாகிற குணம் தனக்குச் சேருமைக்குறுப்பான தூதகார்த்தியத்
திலே அதிகரித்து. துரியோதனன்பக்கல் வுரோன்றுவேண்டி. அதார்மிகனைப் பற்றுக்கோடா
ஆண்டு, பலத்தாலே ஜீவிக்கவிருக்கிற துர்யோதனன்பக்கலிலே சென்று "உங்களுக்குள்ள
அர்ச்சுநனை விரோதித்து இரண்டுதலையும் பொருந்தி ஜீவித்திருங்கோள்" என்று முகத்துதி
சொன்னவளவில், அவன் "அதுசெய்யேன்" என்றவாறே, "ஆனால் பத்தூர்தன்னைக்
கொடுக்கப்பார்ப்பது" என்ன; "அதுவும்செய்யேன்" என்றவாறே "ஓரூர்தன்னையா
யினும் கொடு" என்றவளவில், அவன் அதுக்குமிசையாமல், "அவர்களுக்கு தர்மமுண்டு,
(க)த்தலமான ஸ்வர்க்காதி லோகங்களுமுண்டு, அதை தபஸ்பண்ணக்கடவர்கள், எங்களுக்கு
இத்தனையுமன்றே யுள்ளது, அதில் ஒன்றும் கொடுப்பதில்லை" என்று வெட்டிநாகவார்
த்தைசொல்ல; பெருத வுரோடத்தால். ஓரூர்தானும் பெறுத ரோஷத்தாலே. ஆனால் *வீர
சொக்கயபன்றே யவர்தந்தை, யுத்தத்தைப்பண்ணி ஜயித்தவர்களொருவர் பூமியை யாளு
ங்கோவென்ன; அவன் அதுக்குப் பொருந்தினவாறே; பாரோன்றி. திருவுள்ளமுகந்து,
பூமியிலே பாதங்களால்பாவிநின்று. பாரதம் கைசெய்து. பாரத யுத்தத்திலே பாண்டவர்க
ளுக்காக நின்று கையுமனியும் வகுத்து. பார்த்தற்குத்தேரோன்றை யூர்ந்தாற்கு. ஆயுதமெடு
க்க மொன்னையாலே ஸாரத்யத்திலே அதிகரித்தனுய், அர்ஜுநனை (க)ரணியாக்கி, ப்ரதி
பக்ஷத்தை உருவாக்காலாலே நெருக்குகைக் குறுப்பாகையாலே அத்விதீயமான தேரை நட
த்தினவனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. தேவபிரானுக்கு. இந்தநீர்மைக் கெதிர்த்தட்டாம்படி

டாலப்பிராயத் தே பார்த்தற்கருள்செய்த
கோலப்பிரானுக்கோர் கோல்கொண்டுவா
குடந்தைக்கிடந்தார்க்கோர் கோல்கொண்டுவா. சு.

பதவுரை.

அருள் செய்த— கிருபை செய்தருளின வனுக்கு
கோலம்— அழகியவனுக்கு
பிரானுக்கு— மேலான கோபகாரகனாவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
குடந்தை— திருக்குடந்தையிலே
கிடந்தார்க்கு— கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு.
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

† ஆல் இலையான்— ஆலிலையில் கண் வளர்ந்தருளுபவனுக்கு
¶ அரவு அணைமேலான்— திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுமவனுக்கு
நீலம்— (திருமேனியின் நிழலிட்டாலே)
கடலுள்— ஜலத்திலே
நெடு காலம்— பிரளயம் வருமளவும்
கண் வளர்ந்தான்— திருக்கண் வளர்ந்தருளுமவனுக்கு
பாலப் பிராயத்து— இளம்பருவத்திலே
பார்த்தற்கு— அர்ஜுனனுக்கு

† "ஆல் இலையான்" என்கிற விடத்தில் 'அந்து' என்னுருபுமாம்.
¶ "அரவினணைமேலான்" என்கிற விடத்தில் 'இன்' என்னுருபும் சாரியை.

வ்யா. ஆழ்வார்பாட்டில். ஆலத்திலையான். ஜகத் ப்ரளயகாலத்திலே வடதளத்திலே கண்வளர்ந்தருளினவன். அந்து- சாரியை. அரவினணைமேலான். திருவனந்தாழ்வானகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (க) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோவிது: | ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாமதேஹோராத்ரவிதோஜநா:" என்கிறபடியே - வடவ்ருக்ஷமாகிலும் திருவனந்தாழ்வானாகிலும். ஆலத்திலையான் அரவினணைமேலான் என்னுமிடமே - அந்த அர்த்தமும் சொல்லுகிறது. நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தான். க்ஷீரமாகையாலே வெளுத்திருக்குமாயிருக்கச்செய்தேயும், திருமேனியின் நிழலிட்டாலே நீலமான நிறத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கடலிலே, ப்ரளயாவஸ்தையாகக் கண்வளர்ந்தருளினவன். "கருந்தண்மாகடல் கண்துயின்றவன்", "உவர்க்குங்கருங்கடல் நீருள்ளான்" என்னையாலே நீலக்கடலென்று - இந்த லவணஸமுத்ரத்தன்மைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அரவினணைமேலானுப்க்கொண்டு நீலக்கடலுள் நெடுங்காலம் கண்வளர்ந்தானென்று மேலில அந்வயிக்கவுமாம். பாலப்பிராயத்தே பார்த்தற்கருள்செய்த. இந்த்ரன்வந்து "என்னுடைய புத்ரனை விவேகஞ்சித்தருளவேணும்" என்று காட்டிக்கொடுக்கையாலே, பாண்டவபக்ஷபாதியான அர்ஜுனனுக்கு அருள்செய்தபின்பு, இவன், தன்னளவிலே ஸ்நேஹித்து வசவர்த்தியாய்ப் போருகையாலும், எல்லாரளவிலுமேபோலன்றிமேயிவனளவில் தான் பக்ஷபாதித்துப் போருகையாலும் அவ்வருள் மேன்மேலன வளர்ந்துசென்ற வித்தனையிறே. கோலப்பிரானுக்கு. அழகிய

(க) "ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத் ப்ரஹ்மணோவிது: | ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாமதேஹோராத்ரவிதோஜநா:"

... ன்கிறபடியே கண்வளர்ந்தருளுவது. அங்கும் கோலப்பிராணனப்போலே, இங்கும் ... ... சா.

... கோலச்செழுவிசும் சாய்ந்தருளுவது.

மு.—போற்றிகழ் சித்திரகூடப் பொருப்பினில்
உற்றவடிவி லொருகண்ணுங் கொண்டவக்
கற்றைக்குழலன் கடியன் விரைந்துன்னை
மற்றைக்கண் கொள்ளாமே கோல்கொண்டுவா
மணிவண்ணனம்பிக்கோர் கோல்கொண்டுவா. எ.

பதவுரை.

... — ... கள். சுனைகள் முதலிய
... — ... னை பொலிவையுடைத்தாய்
... — ... கின்ற
... — "சித்ரகூடம்" என்கிற
... — ... லின் சாரலில்
... — ... ராட்டியின் வடிவில்
... — ... ர்க்கடுக்கியாலே சென்று உற்ற
இரண்டு கண்களில்
... — ஒரு கண்ணை
... — பறித்து விட்ட
... — வடிவழகையுடைய தன்னழகை உடைய
மறு
... — ... ரத்தை
... — ... யிற் முடிவை யுடையவரும்

கடியன்— குற்றத்துக் கீடாக சிக்ஷிக்கும்
கொடுந் தன்மையை யுடையவனான இவன்
உன்னை— (கோல் கொண்டுவராத) உன்னை
(க் குறித்)
மற்றை கண்— மிகுத்திருக்கும் மற்றொரு
கண்ணையும்
கொள்ளாமே— பறியாதபடி
விளைந்து— விரைவாய்
கோல்கொண்டுவா;
மணி வண்ணன்— நீலமணிபோன்ற வடிவை
யுடையவரும்
கம்பிக்கு— பூர்ணானவனுக்கு
நீ கோல் கொண்டுவா.

(க) "ஸுலக்ஷணஸித்ரகூடோயம் கிரிராஜோபமோகிரிஃ । யஸ்மிந்வஸதி காகுத்ஸ்தஃ ஸ்வர்கோ நியதமாஸ்ரிதஃ ।।" (உ) "பர்யாயேண ப்ரஸுப்தஃ"

ரீத புத்திபாலே வந்து திருமேனியிலே புன்படுத்த, அத்தாலே பெருமாள் சீறியருளி, காகந்தைக்குறித்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்க; அது, புக்கவிடமெங்கும் தொடருகை யாலே ஸரிடத்திலும் போக்கற்று, (க) "திவிவ ஸுஸுணோ ஹ ஃ" என்கிறபடியே தன்னுடைய ப்ராணரக்ஷணார்த்தமாக வந்து சரணம்புக, அத்தாலே, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவைக் கற்பித்து, ப்ராணனோடே போகவிட்ட கதையைச் சொல்லுகிறது- உற்றவடி விலொருகண்ணழுங் கொண்ட என்று. அதாவது - விபரீதபுத்தியடியாகப் பிராட்டியுடைய வடிவிலே சென்றுற்ற இரண்டு கண்ணில் ஒரு கண்ணைப் பறித்துவிட்டவ னென்கை. அக்கற் றைக் குழலன் கடியன். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவனாய், சொன்ன திருக்குழலை யுடையனாயி ருக்கிறவன், குற்றத்துக்கிடாக தண்டிக்கும் க்ரூரன். விரைந்தித்யாதி. ஆனபின்பு சொன் னது செய்யாமையாலே உண்ணச் சிறி, மற்றைக் கண்ணையும் பறியாதபடியாக விரைந்து கோல்கொண்டுவா. மணிவண்ணனம்பிக்கு. நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையனாய், ஸ்வா தந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான வனுக்கு ஓர் கோல்கொண்டுவா. ... ... எ.

மூ.—மின்னிடைச்சீதை பொருட்டாவிலங்கையர்
மன்னன்மணி முடிபத்து முடன்வீழத்
தன்னிகரோன்றில்லாச் சிலைகால்வளைத்திட்ட
மின்னுமுடியற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேலையடைத்தாற்கோர் கோல்கொண்டுவா. யு.

பதவுரை.

மின்— மின்னலையொத்த
இடை— இடையையுடைய
சீதைபொருட்டா— ஸீதையின் நிமித்தமாக
இலங்கையர்— லங்காவாஸிகளான ராக்ஷஸர்
களுக்கு
மன்னன் — தலைவனான ராவணனுடைய
மணி— ரத்ந கிரீடங்களால் விளங்கா நின்ற
முடி பத்தும்— பத்துத்தலைகளும்
உடன்— ஏககாலத்திலே
வீழ— அற்று விழும்படியாக
தன்— தனக்கு [வில்லுக்கு]
நிகர் ஒன்று இல்லா— ஒப்பானதான்றில்
லாத [ஒப்பற்ற]
சிலை— தநுஸ்ஸை
கால் வளைத்து— கால்வளையப்பண்ணி
இட்ட— எய்தவனுக்கு
மின்னு—விளங்கா நின்றுள்ள
முடியற்கு— திரு அபிஷேகத்தை யுடையவ
னுக்கு ஓர் கோல் கொண்டுவா; [னுக்கு
வேலை— கடலை
அடைத்தாற்கு- மலையாலணைகட்டினவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. மின்னித்யாதி. மின்னோடொத்த இடையையுடைய ஸீதை யாலே - விரஹாஸஹையல்லாத ம்ர்துப்ரக்ர்தியாய், அயோநிஜை யாகையாலே- கர்ப்பவாஸ க்லேசமுமுட்பட வறியாத பிராட்டிக்காக. இலங்கையர் மன்னன். இப்படி யிருக்கிறவளைப் பிரித்துக்கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்தவனுய், லங்கையிலுள்ளார்க் கெல்லாம் நிர்வாஹகனு யிருக்கிற ராவணனுடைய. மணிமுடிபத்து முடன்வீழ. ரத்நாதிகளாலே அலங்க்ர்தமான

னுகைபோலே - விளங்காகின்றுள்ள ஸ்ரீராமிஷகத்தையுடையவனுக்கு. வேலை யடைத்தாற்கு. "சுரிகுழல் கனிவாய்" இத்யாதிப்படியே வேய்ங்குடைத்ததும் பிராட்டிக் காகவிறே. ... ... அ.

மூ.—தென்னிலங்கைமன்னன் சிரந்தோடுணிசெய்து
மின்னிலங்குபூண்ண விபீடணனைம்பிக்கு
என்னிலங்கு நாமத்தளவு மரசென்ற
மின்னிலங்காரற்கோர் கோல்கொண்டுவா
வேங்கடவாணற்கோர் கோல்கொண்டுவா. கூ.

டதவுரை.

தென்— தென் திசையிலுள்ள
இலங்கை— லங்காபுரிக்கு
மன்னன்— அரசனான ராவணனுடைய
சிரம்— தலைகளையும்
தோள்— தோள்களையும்
துணி செய்து— அறுத்துப் போகட்டு
மின் இலங்கு— மிகவும் விளங்கா நின்ற
பூண்— ஆபரணம் பூண்டவனுய்
நம்பி— ராமபக்தியால் பூர்ணனான
விபீடணனுக்கு— விபீஷணாழ்வானுக்கு
இலங்கு— "விளங்கா நின்றுள்ள
என் நாமத்தளவும்— என் பெயர் இவ்வுல
கில் செல்லு மளவும்
அரசு— உனக்கு அரசு செல்லக்கடவது"
என்று— என்றருளிச் செய்தவனுய்
மின் இலங்கு— மின்னல் போல் விளங்கா
நின்ற
ஓரற்கு— ஏகாத்தை யுடைய வனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா;
வேங்கடம்— திருவேங்கடமலையில்
வாணற்கு— வர்த்திக்கு மவனுக்கு
ஓர் கோல் கொண்டுவா.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தென்னித்யாதி. (க) தூர்க்கதர்பயுக்தமாகையாலே ஒரு வரால் அழிக்கவொண்ணுதபடி யிருக்கும், கட்டளைப்பட்ட லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவ ணனுடைய. தென் என்று - அழகாய், கட்டளைப்பட்டதுக்கனைபச் சொல்லுகிறது. சிரந் தோள் துணிசெய்து. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே அழிவில்லையாக நினைத்திருந்த தலைகளையும் தோள்களையும் துணித்துப்போகட்டு. மின்னிலங்கு. ஒளிவிடாகின்றுள்ள ஆபரணத்தையுடைய ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்கு. (உ.) 'கூடுதல் கூட மதுஸூதன் உறவு" எல்லா றபடியே லங்கையைவிட்டு அந்நிகரஷகதனனேபோலே ராவணஸம்பந்தத்தால் வந்த அபூர்வ-மேபாய், ராமஸம்பந்தத்தால்வந்த ஸ்ரீபால் பூர்ணனாகையாலே நம்பியென்கிறது. என்னி லங்கித்யாதி. என்னுடைய உஜ்ஜ்வலமான நாமம் இந்த லோகத்தில் எவ்வளவும் செல்லும், அவ்வளவும் உனக்கு ராஜ்யம் நடக்கக்கடவதென்று அருளிச்செய்த. மின்னிலங்காரற்கு. ஒளி விடாகின்ற வொப்பனையை யுடையவனுக்கு. அலங்காரம் - ஒப்பனை. அன்றிக்கே, "மின் னிலங்காரற்கு" என்று பாடமானபோது - மின்போலே விளங்காகின்றுள்ள ஏகாத்தை யுடையவனுக்கென்று பொருளாகக்கடவது. வேங்கடவாணற்கு. "மிடைந்தவேழ மாங்க

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—அக்காக்காய்நம்பிக்குக் கோல்கொண்டுவாவென்று
மிக்காளுரைத்தசொல் வில்லிபுத்தூர்ப்பட்டன்
ஒக்கவுரைத்த தமிழ்பத்தும் வல்லவர்
மக்களைப்பெற்று மகிழ்வரிவ் வையத்தே. ஙு.

பதவுரை.

நம்பிக்கு—"நீலமேகம் கைவளர்ந்த விவனுக்கு

கோல் கொண்டுவா வென்று— கன்று மேய்க்க

கத்தக்க கோல் தெடுத்தா" வென்று

மிக்காள்— கண்ணனுடைய சைசவ சேஷ்டித

தங்களை அநுபவிக்கப் பெறுத நிலவகிப்

பிராட்டியிற் காட்டில், தநுபவத்தா

லுண்டான மேன்மையை யுடையளான

யசோதைப்பிராட்டி.

உரைத்த— சொன்ன

சொல்— சொல்லை

வில்லி புத்தூர் — ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு

நிர்வாஹகரான

பட்டன்— பெரியாழ்வார்

ஒக்க— அவள்சொன்னற் போலே

உரைத்த— அருளிச்செய்த

தமிழ்— த்ராவிடமான

பத்தும்— (இப்) பத்துப் பாட்டையும்

வல்லவர்— கற்கவல்லவர்கள்

மக்களை— பகவதபிமுகர்களானசிஷ்யபுத்ர

பெற்று— பெற்று [களை

இவ்வையத்து— இந்த மண்ணுலகில்

மகிழ்வர்— களித்திருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. அக்காக்காய் நம்பிக்குக் கோல் கொண்டுவாவென்று. கன்றுகள் மேய்க்கப் போம்படி கோல்தெடுத்தாவென்று, அழுகிறவவளை அழுகைமருட்டிகைக்காகச் சொன்ன பாசுரமாய்த்திறு. கீழ், "அக்காக்காய் குழல்வார வா" என்றதோபாதியிறே -இங்கு, அக்காக்காய் கோல்கொண்டுவா வென்றதும். மிக்காளுரைத்தசொல். இருவருமொக்க நோன்பு நோற்கச்செய்தே, இவளைப் பெற்றமாத்ரமேயாய், இவளுடைய பாலசேஷ்டிதங்க ளொன்று மநுபவிக்கப் பெறுமையாலே "திருவிலேனென்றும் பெற்றிலேன்" என்ற தெவகிப்பிராட்டியைப் போலன்றிமே, "எல்லாம் தெய்வகங்கை யசோதை பெற்றாள்" என்னும்படி இவ்வவதாரத்திலுள்ள ரஸமெல்லா மநுபவிக்கப்பெற்ற பாக்யாதிகையான யசோதைப் பிராட்டி சொன்னசொல்லை. வில்லிபுத்தூர்ப் பட்ட ரெக்கவுரைத்த தமிழ் பத்தும் வல்லவர். ஸ்ரீவில்லி புத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் அவளுடைய பாவபந்தத்தை யுடையராய், அவள் சொன்னற்போலே சொன்னதாய், ஸ்வாதிகாரமான த்ராவிடமாயிருந்துள்ள பத்துப் பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். மக்களித்யாதி. பகவ(ஜ்)த் ஜ்ஞாநாதிரேக பரிபூர்ணரான சிஷ்யபுத்ராதிகளைப் பெற்று, அவர்களுடம் தாங்களுமாய்க்கொண்டு, இந்த ஸம்ஸாரபூமியிலே ஆநந்திகளா யிருக்கப் பெறுவர். ... ... ஙு.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரவு.—வேலி கோங்கு கறுத் தோன்றே சீ ராலப் டோற்றிகழ்
மின்னிடைத் தென்னிலங்கை அக்காக்கா யாநிரை

ஆதிருமொழி- கரு - க்கு, பாட்டு - கசடக.

அ. தாபரான யசோதைதப்பிராட்டி, தனக்குக் குழல்வாயின வருத்தம், தூக்கூட்டிவை
த்திருப்பதிலை. அவன் கன்றுகள் மேய்க்கப்போவதாக நினைத்து, "அவை படுத்து
ங்கிடான கால் தரிவறும்" என்றபேக்ஷிக்க, அது, தனக்கு அநிஷ்டமான
. அவன் கோடமிகாழிகையாலே, அவன் அழட்புக்கவாறே, அவனை அழைகாருட்
"அக்காக்காய் கொல்காண்டுவா" என்று பலகாலும் சொல்லி அவனழைகையை
த்த பின்பு, அவனுக்குப் தூக்கூட்டுவதாகச் சொலி, சென்பகம் மல்லிகை செ
இவைகளாலாகிய சுகாடக்கமாய், நிறத்தாலும் மணத்தாலும் ஒன்றுபோலொன்றன்றிக்
கையாயிருக்கும் புஷ்பங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றைத் தனித்தனியே சொல்லி,
இன்ன தூக்குட்டிம்படி வாவென்று அதுவர்த்திக்கையழத்துப் தூக்கூட்டினை
த்தைத் தாயுடையதுபவிக்க வாசைப்பட்டு, தத்பாவயுக்தராய்க்கொண்டு, அவனைக்குறித்து
பாசுரம் போலே பேசி அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

மூ.—ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி யருமருந் தாவதறியாய்
கானகமெல்லாந்திரிந்துன் கரியதிருமேனிவாடப்
பானையிற்பாலப்பருகிப் பற்றுதாரேல்லாஞ் சிரிப்பத்
தேனிலினியபிரானே! சென்பகப்பூச் சூட்டவாராய். க.

பதவுரை.

ஆநிரை— பசுக்களின் திரள்
மேய்க்க— மேய்ப்பதற்கு
நீ— பிருந்தாவனத்தை நீ
போதி— போகா நின்றாய்;
அரு— பெறுதற்கரிய
மருந்து ஆவது— பாற்சோறாயிருக்கும் தன்னை
அறியாய்— அறிகிறிலை;
[இந்த மேனி ஸர்வாதிகருக்கு * போஜ்ய
களாறுக்கும் மருந்தாய் நித்யஸூரிகளுக்கு
*போக்ய பதார்த்தமாயிருக்க; இந்
தைக் கொண்டு காட்டில் வாட்டு கிறாயே
என்று அறிகிறாயில்லை என்று கருத்து.]
(ஆகலால் பசுமேய்க்கப் போகை தவிர்ந்து)
செண்பகப் பூ— செண்பகப்பூவை
சூட்ட— நான் சூட்டும்படி
வாராய்— வந்தருள வேணும்.

வ்ய. முகந்பாட்டி. ஆநிரைமேய்க்கநீபோதி. உன்வாகியறியாதே, தனக்கு மேய்க்கு
. காடேபிறகு ஓடாதிற்கும் பசுநிரையை மேய்க்கைக்காக ஸுகுமாரனை நீ போகாதின்
. கருடருந்தாவதறியாய். நீ உன்னைப் பெறுதற்கு அரியமருந்தாவதறிகிறிலை. இங்குள்ளை

மேவணுமீறு. உனகார்யதிருமேனிவாட. * கண்டவாகள கணகுளிருமபடியா நுக்கூர, உன்னு னடைய ச்யாமளமான திருமேனியானது, காட்டழல் பொருளையாமல மெலக்கைகட்டின பூப் போலே வாடும்படியாக.

பானையிற்பாலைப்பருகி. கறந்தபாலை யொடே யிருக்கிற பச்சைப்பாலை, அந்த பாத் பத்திலே யிருக்கச்செய்தே பருகி. பற்றுதாரெல்லாம் சிரிப்ப. உன்னையுகவாதா ரெல்லாரும் "எங்கள் வீட்டில் கைப்பானையில் பாலைக் குடித்துப் போந்தான்" என்று சிரிக்கும்படியாக. தேனிலினியபிரானே. தேனிலுங் காட்டிலினியனை உபகாரகனனவனே. இத்தால் - அநு பவிப்பார்க்கு ஒருகாலும் த்ருப்தி பிறவாதே, மேன்மேலன அநுபவிக்க வேண்டும்படி யிருப் பானு யிருக்கிற தன்னை யுபகரிப்பானும் தானேயா யிருக்குமவ னென்னை. செண்பகப் பூச் சூட்டவாராய். காலபுஷ்பமான செண்பகமானது செவ்விகுன்றுமல் சாத்தவாராய். தேனி னினிய பிரானே - பற்றுதா ரெல்லாம் சிரிப்ப - பானையிற் பாலைப்பருகி - உன்கரிய திருமேனி வாட - கானகமெல்லாந்திரிந்து - ஆநிரைமேய்க்க நீ போதி - அநுபருந்தாவ தறியாய் - செண் பகப்பூச் சூட்டவாராய் என்றுங்வயம். ... ... க.

மூ.—கருவுடைமேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டாலொக்குங் கண்கள்
உருவுடையாயுலகேழு முண்டாகவந்து பிறந்தாய்
திருவுடையாண்மணவாளா! திருவரங்கத்தே கிடந்தாய்
மருவிமணங் கமழ்கின்ற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். உ.

பதவுரை.

கரு உடை— ஜலகர்ப்பமான [நீர்கொண்
மேகங்கள்— மேகங்களை [டெழுந்த
கண்டால்— பார்த்தால்
உன்னை— உன்னை
கண்டால்ஒக்கும்— கண்டாற்போலேயிருக்கிற
கண்கள்— கண்களினுடைய
உருவ உடையாய்!— அழகையுடையவனே!
உலகு ஏழும்— ஏழ்ந லோகங்களுமே
உண்டாக— ஸத்தை பெறும்படி
வந்து— திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து
பிறந்தாய்!— திருவவதரித்தவனே!
திரு உடைபார்— உன்னை, தனக்கு ஸம்பத் தாக உடையளான பிராட்டிக்கு
மணம் ஆனாய்!— வல்லபனனவனே!
திரு அரங்கத்து — திருவரங்கம் பெரிய கோயிலில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந்தருளினவனே!
மணம்— பரிமளமானது
மருவி— பொருந்தி நின்று
கமழ்கின்ற— வீசாநிற்கிற
மல்லிகை பூ— மல்லிகைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கருவிதயாதி. கண்கள்- உன்னைக் கண்டால்- கருவுடை மேகங்கள் கண்டாலொக்கும்- உரு உடையாய். கண்களானவை உன்னைப்பார்த்தால், நீர்கொண் டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டாற்போலே குளிரும்படியான வடிவையுடையவனே. அன் றிக்கே நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்களைக்கண்டால் உன்னைக்கண்டாற்போலே யிருக்கும்.

டைய அவதாரத்தால் லக்ஷ்மணத்தாகமாய் உஜ்ஜ்வலிக்கும்படி வந்து பிறந்தவனே. திருவுடை யாள் மணவாளா. "கஸ்ரீயஃ" "ரிபுயஸ்ரீஃ" "திருவுக்கும் திருவாகிய" என்கிற படியே - உன்னை, அனந்தரஷ்டத்தால் வயிடயனாயிருக்கும் பெரிய திருவாட்டியாருக்கு வல்லபனானவனே. திருவரங்கத்தே கிடந்தாய். அவதரிப்புக்காக லக்ஷ்மி சேதநரை ரக்ஷித்தருளும்படி கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. மருவியிக்யாதி. பரிமளமானது நீங்காமல் நின்று கமழாநிற்கிற மல்லிகைப்பூச் சூட்டவாராய். ... ... உ.

மூ.—மச்சோடுமாளிகையேற் மாதர்கடம்மிடம்புக்குக்
கச்சோடுபட்டைக்கிழித்துக் காம்புதுகிலவைகீறி
நிச்சலுந்தீமைகள்செய்வாய்! நீடிருவேங்கடத்தெந்தாய்!
பச்சைத்தமரகத்தோடு பாதிரிப்பூச் சூட்டவாராய். கூ.

பதவுரை.

மச்சோடு— நடு நிலத்தோடு கூட
மாளிகை— மேல் நிலத்தையும்
ஏறி— சென்று ஏறி
[நடு நிலங்கள் மேலுமிடம், மேல்நிலம் கள்மேலுமேறி என்றபடி.]
மாதர்கள்தம் இடம்— பெண்கள் களிருக்கிற விடங்களிலே
புக்கு— புகுந்து
கச்சொடு— அவர்கள் முலைக்கச்சோடு கூட
பட்டை— அதற்கு மேலிடான பட்டுக்கலையும்
கிழித்து — கிழித்து
[கச்சையும் பட்டுக்கலையும் கிழித்து என்றபடி..]
காம்பு துகில் அவை — நல்ல கரையையுடைய புடவைகளையும்
கிறி— கிழித்து
நிச்சலும்— நாள் தோறும்
தீமைகள் செய்வாய்! — தீம்புகள் செய்யுமவனே!
நீள்— உயர்த்தியையுடைய
திருவேங்கடத்து— திருவேங்கட மலையி லெழுந்தருளி யிருக்கிற
எந்தாய்!— என் ஸ்வாமியானவனே!
பச்சை— பசுமை குன்றாத
தமரகத்தோடு— தவரத்தோடு
பாதிரி பூ— பாதிரிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மச்சு-ஹர்யாதி. மச்சு- நடுநிலம். மாளிகை- மேல்நிலம். மச்சோடுகூட மாளிகையிலே சென்றேறி. மாதர்கள்தம்மிடம்புக்கு. பெண்களிருக்கிற விடங்களிலே புக்கு. கச்சோடுபட்டைக் கிழித்து. அவர்கள் முலைக்கச்சோடே அதற்கு மேலிடானபட்டுக்கலையும் கிழித்து. காம்புதுகிலவைகீறி. பணிப்புடவைகளானவற்றையும் கிழித்து. காம்பு துகில்- விளிம்பில் பணியுடன் சேர்ந்தபுடவை. நிச்சலும் தீமைகள் செய்வாய். நாடோறும் தீம்புகளைச் செய்யுமவனே. வளர வளர தீம்பு கையேறிச் செல்லாநின்றதிறே. நீள் திருவேங்கடத்தெந்தாய். ஒக்கத்தையுடைத்தான வடக்குத்திருமலையிலே நிற்கிற என் ஸ்வாமியானவனே.

மூ.—தெருவின்க ணின்றிளவாய்ச்சிமார்களைத் தீமைசெய்யாதே
மருவுந்துமகழுஞ் சீர்மாலேமணங்கமழ்கின்ற
டருவெங்கருங்குழனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே
உருவமழகியாம்பீ புகுந்திலை கூட்டதிவாராய். சு.

பதவுரை.

டிருவாய்— டிருவாயிலும்
கழு— கழுத்திலும் கின்ற
குழல்— நீண்ட குழலும்
செற்றி— (நின்னிடத்தும் மற்றுள்ள விடங்களி லுள்ள) செருக்கும்
(ஆகிய இவ்வையாவை தீமையாகிலும்,)
பொலிந்த— விளங்கின நிற்கின்றதாய்
முகில் கன்று போலே— மேகக்கன்றைப் போன்ற
உருவம் அழகிய— வடிவழகையுடைய
கார்!— காளாய்!— எம்மைவிட்டுப் பிரிந்திலை (யென்னை) கண்டாயே!
தெருவின் கண் நின்று— வீதியில் நின்று
இள— பருவத்தால் இளைய
தூங்கிடையர்க்கு— இடைப்பெண்களிடத்
திலே
தீமை செய்யாதே— தீம்பு செய்யவேண்டா;
மனம் கழுவின்று— பரிமளம் வீசாநின்ற
மருவுதல்— பரிசுவையுடன்
கமழ்கின்ற— கலந்தநறுமணம் வீசுந்துக் கட்
டினை
நீள் மாலே இனை— அழகிய இடம்மாலைகளை
உகந்து சூடி— கருணைகூர்ந்து சூடிக்கொண்டு
நீ வாராய்— நீ வருதல் வேண்டும்.

வ்யா. நாள்தோறும் நீ. தெருவின்கண்ணின்று. கன்றாயிருப்பாய் மனவினைகாரி னுடைய மேலே சொல்லுகிறது, தெருவின்கண்ணின்றும் நின்றீரன், பசுக்களை நீ நோக்கி யுகந்து வளர்க்கும் வகையன்றென்னை; அவற்றை நீ நோக்கி யுகந்து வளர்க்கின்றாயல்லை. தெருவில் நின்றும் நீங்கி மேல் நின்று. இளவாய்ச்சி மார்களைத் தீமைசெய்யாதே. அவ்விடத்தில் விசேஷமாகவிருந்து பரிசுவைத்துள்ள இடைப்பெண் களுக்குத் தீமைசெய்யாதே. நிற்றலில் நிலைகுலைத்தல், விசேஷமாகவிருத்தல் பரிக்கை, அவர்க ளென்றே. மனம்பிறக்கிற்கையாக நிற்கையாக இவைகள் செய்யாதே விசேஷங்கள் வாசாமகோசரமானவை யாதலை, நீயாயிருந்து ஏகாந்தமாயிருந்து மனத்தினால் நினைக்கவேண்டுமென்கை. மருவுந் துமகழுஞ் சீர்மாலே மணங்கமழ்கின்ற. பரிசுவைக்கு நிலைக்களமாகை அழகிய மாலைகளாலை பரிமளம் கமழாநின்றன. உன் திருக்குழலில் மேல் பிரகாசத்துக்கு மனம் பண்ணுகிறபோதைக்கு. டருவெங் கருங்குழனெற்றிப் பொலிந்த முகிற்கன்றுபோலே. டருவெங்கருங்குழல் நெற்றி. டாமரைபோலேயிருக்கிற முகம், இருண்டு நீண்ட குழலையுடைத்தாய் இவைகளிரண்டுக்கும் மேலே விளங்கிக்கொண்டிருக்கிற இவ்வையாவைக்காட்டிலும் மேலே ஒரு நீலக்கொடியாயிருப்பதொரு முகிலின்கன்று போலே யிருக்கையாலே அழகியதாயிருக்கிற வடிவழகையுடையனாய் வைத்து ஏகாந்தமாக மனத்தினால் நினைக்கவேண்டுமென்கை. உகந்திராயி. "உனக்குச் சூட்டக் கொடுக்கிறேன்" என்கிற வகைப்பாடன்றே, மனம் கழுவின்றுள்ள இவ்வாலைகளை நான் உனக்குச் சூட்டுகைக்காகவன்றோ. ... ... சு.

டூ.— டுள்ளிக்கோவாய் பிளந்திட்டாய் பொருகளிற்றின் கொம்டொசித்தாய்
கள்ளமரக்கினை டுருக்கொரு காலைனைத் தலைகொண்டாய்
அள்ளிக் வெண்ணெய் விழுங்க வுந்தாதடியே னெடித்தேனுன்
வெள்ளிய மிதிலையன்ன வெங்கடமுட் சுட்டவையாய் நீ

தலை கொண்டாய்!— தலைகளோடு மறுத்துப்
போகட்டவனே!

நீ— நீ

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

அள்ளி விழுங்க— அள்ளி அமுது செய்யும்
போது

அடியேன்— அடியேன்

அஞ்சாது— உன் திருமேனியின் வளரு
மார்பத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமல்

அடித்தேன்— அடித்தேன்;

(ஆனபின்பு, நான் செய்ததைப் பொறுத்து)

தெள்ளிய நீரில்— நிர்மலமான நீரிலே

எழுந்து— விகஸித்த

செங் கழுநீர்— செங்கழுநீரை

சூட்ட வாராய்.

ம்பா. சித்தாப்பாட்டு. புள்ளிணயித்யாதி. கன்றுகள் மேய்க்கிறவிடத்தில் * பள்
த்திலே நெருப்பு பற்றவைத்துக்கொண்டு உன்னை நலிவதாகவந்த பகாஸுரனை வாயைக்கிழித்
ப்போகட்டவனே. போருவித்யாதி. "கல்யாணத்துக்கு" என்று அழைத்துவிட்டு
ப்பிலே விஷத்தை கக்கின்று நிறுத்திவைத்ததாய், உன்மேலே யுத்தோத்முகமாய்வந்த குவ
லயாபீடத்தின் கொம்பை அநாயாஸமாகப் பிடுங்கிப் போகட்டவனே. கள்ள மித்யாதி.
"நெருக்குநேராவன்" என்று க்ருத்ரிம வேஷந்கொடுவந்த சூர்ப்பணகியாகிற ராக்ஷஸி
யை நாஸி அவளுக்கு ஸஹோதரனான ராவணன் தலையையும் அறுத்துப்போகட்டவனே. இவ
ற்றுக்கு முன்பு காலலுனகையாவது - இவனே "ஸ்னேஹஸந்தாபம் பண்ணித்தரி" என்று
ப்ரார்த்தித்து. அன்றிக்கே, போதுமிலே, காவலமனன்னுகையாலே ராக்ஷஸஜாதிக்காக ரக்ஷ
கனான்னாயிற்று. இத்தால் - ப்ரபலவிரோதிகளை அநாயாஸமாய்போக்கி, உன்னை யநுபவி
ப்பார்க்கு முன்னே யுபகரித்தவனன்றே வென்னை. அள்ளியித்யாதி. "இவன், வெண்ணெய்
களவுகண்டு விழுங்கவல்லனவு தெப்போதே" என்று ப்ரார்த்தித்திருந்த நான், நீ வெ
ண்ணெயை அள்ளி விழுங்கையும் பெற்றுவைத்து உன்மார்த்தவத்தைப் பார்த்தஞ்சாமல் அடி
த்தனைத்தேன். யாவர்சிலரும் அநுதாபம் தலையெடுத்தால் "அடியேன்" என்றிறே சொ
ல்லுவது. இவன்தான் அநுதண்ணை முன்னே நினையாதே அடிக்கவேண்டிற்றும், இவன் மற்
றையோரிடத்திலே இது செய்யுமாகில் வரும்பழிச்சொலவுக்கு அஞ்சியிறே. தெள்ளிய மித்
யாதி. இனிப்பு நான் முன்செய்த வத்தைப் பொறுத்து, தெளிந்த நீரில் எழுந்ததாமை
யாலே நிறத்தாலும் பரிமளத்தாலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிற செங்கழுநீரை செவ்வைபிலே
நான் சூட்டும்படி வாராய். ... ... ரு.

ழ்.—எருதுகளோடுபோருதி யேதுமுலோபாய் காணம்பி!

கால் கொடு— உன் திருவடிகளைக் கொண்டு [திருவடிகளாலே]

பாய்ந்தாய்— உதைத்தாய்;

தெருவின் கண்— அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிற வழியிலே

தீமைகள் செய்து— வண்ணானைக் கொன்ற தும், வில்லை முறித்ததுமான தீமைகளைச் செய்து

மல்லர்களோடு— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லரோடு

நிகழன— நிரந்தரமாக

பொருது— போர் செய்து

வருகின்ற— வருகிற

பொன்னே!— பொன் போன்ற வடிவை யுடைய கண்ணனே!

புன்னை பூ— புன்னைப் பூவை

சூட்ட வாராய்.

நம்பி!— நப்பின்னைபிடத்தில் ப்பாதிமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே!

எருதுகளோடு — அஸுராவிஷ்டமான எருதுகளோடே

பொருதி — (நப்பின்னைக்காக) போர் செய்யா நின்றாய்;

எதும்— ஒன்றிலும்

உலோபாய் காண்— ஆசைபற்றாதே நின்றாய் காண்;

[தேஹாத்மாபிமானத்தைப் போக்குதல், ப்ராணனைப் போக்குதல் ஒன்றும் செய்யாதிராநின்றாய் என்று கருத்து.]

கருதிய— கம்ஸன் உன்மேல் செய்ய நினைத்த

தீமைகள்— தீமைகளை

செய்து— அவன்மேல் நீ செய்து

கஞ்சனை— கம்ஸனை

ல்யா. ஆறும்பாட்டு. எருதுகளோடு பொருதி. நற்பின்னைப் பிராட்டியை லபிக்கையிலுண்டான ஆசையாலே உன் திருமேனியின் மார்த்தவம்பாராமல் அஸுராவிஷ்டமான எருதுகளோடே பொராநின்றாய். காலாந்தரமாயிருக்கச் செய்தேதயும் தத்காலம்போலே ப்ரகாசிக்கையாலே, "பொருதி" என்று- வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது. எதுமிலோபாய் காண். ஒன்றிலும் லோபமற்றிரா நின்றாய்காண். அதாவது- தேஹாத்மாபிமானத்தைப் போக்குதல், ப்ராணனைப்போக்குதல் செய்யாதிருக்கை. நம்பி. நற்பின்னையளவிலே ப்பாதிமோஹத்தால் பூர்ணனானவனே. கருதியதீமைகள்செய்து. கஞ்சன் உன்திறத்தில் செய்யக்கருதின தீமைகளெல்லாவற்றையும் அவன் திறத்திலே நீசெய்து. கஞ்சனைக்கால்கொடு பாய்ந்தாய். கம்ஸனைத் திருவடிகளாலே உதைத்தாய். அதாவது (க) " தூஹீஸுவ்யவஸ்திதம் " என்கிறபடியே அவனிருந்த உயர்ந்தமஞ்சஸ்தலத்திலே சென்று குதித்து, (உ) " கெஸொஷாகூஷ்யவிமஉ த்ரீடஉலநீதலெ । ஹாகரஸஎவா தயாசாஸ கஸ்யாவரிவஎவா தஉ " என்கிறபடியே அபிஷேகத்தைப் பறித்தெறிந்து, மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சஸ்தலத்தில்நின்றும் பூமியிலே விழத்தள்ளி, அவன்மேலே குதித்திறே அவனைக்கொன்றது. தெருவின் கண் தீமைகள் செய்து. தெரு- வழி. அவனை நிரஸிப்பதாகப் போகிறபோது வழியிலே அவனுடைய ரங்கொல்லியான ரஜகனைக்கொன்று, ஆயுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு மறம்பிறக்கும்படி 'வில்விழ

(க) " துங்கமஞ்ச வ்யவஸ்த்திதம். " (உ) " கேகேசஷ்வாக்ஷ்ய விகளத் கிரீட

மல்லர்களோடு போருது. "ஏயிற்றுச்செயவாமேனமேற்றிரந்து வருகலைலா" என்றபடியே கட்சன் எனது செய்யமேவனுமென்று மற்போருகையை ஏன்றுகொன்றிவந்தவனாகிய மல்லரோடே ப்ரதிஜ்ஞா பூர்வகமாக உறைக்கப் பொருதழித்து. வருன்றடோன்னே. இப்படி விரோதிவர்க்கத்தை நிரஸித்து வருகிறபோதைச் செருக்காலே போல் போலே உஜ்ஜ்வலமான வடிவையுடையனேன. முந்துற கம்ஸநிரஸநத்தைச்சொல்லி, அதற்கு பூர்வத்திலுள்ளவற்றை, பின்பு சொல்லுவானென்னென்னில்; கம்ஸநிரஸநமே ப்ரதானமாய், இவை அதற்குறுப்பாக, போகிறவழியில் செய்த வ்யாபாரங்களாகையாலே அதற்கு முன்னே சொன்ன விதில் விரோதமில்லை. புன்னையித்யாதி. உனக்குப்பாங்கான புன்னைப்பூச்சூட்டிம்படியாக நீவாராய். "பொன்னே புன்னைப்பூச்சூட்டவாராய்" என்கையாலே- போல் நேரே பொன்னைச்சேர்ப்பாரைப்போலே, பொன்போலேயிருக்கிற திருமேனியிலே போல் னெய்ந்த தாதையுடைய புன்னைப்பூவைச்சூட்டப் பார்க்கிறவளாகிறாள். ... ...

மூ.—குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்லவெங்கோவே
மடங்கொண்மதிமுகத்தாரை மால்செய்யவல்ல வென்மைந்தா
இடந்திட்டிரணியனெஞ்சை யிருபிளவாகமுன்கீண்டாய்
குடந்தைக்கிடந்தவெங்கோவே குருக்கத்திப்பூச்சூட்டவாராய். எ.

பதவுரை.

குடங்கள்— பல குடங்களை
எடுத்து— கையிலெடுத்துக் கொண்டும்
எறிவிட்டு— ஆகாசத்தில் எறிந்தும்
கூத்தாட வல்ல— கூத்தாடுவதில் ஸமர்த்தனாய்
எம் கோவே!— எங்களுக்கு ஸ்வாமியான வனே!
மடம் கொள்— மடப்பத்தை யுடையராய்
மதி முகத்தாரை— பூர்ணசந்த்ரனைப் போலே குளிர்ந்தமுகத்தை யுடையரான பெண்களை
மால் செய்ய வல்ல— மயக்கவல்ல
என் மைந்தா!— என் பிள்ளையானவனே!
முன்— முற்காலத்தில்
இரணியன்— ஹிரண்யனாகிற அஸுரனுடைய
நெஞ்சை— மார்பை
இடந்து— திருகுகிர்களாலே வகுந்தெறிந்து
இரு பிளவாக— இரண்டு பிளவாகும்படி
கீண்டாய்!— கிழித்துப் பொகட்டவனே!
குடந்தை— திருக் குடந்தையிலே
கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளுகிற
என் கோவே!— என் நாயகனே!
குருக்கத்தி பூ— குருக்கத்திப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

வ்யா. வழாம்பாட்டி. குடங்களித்யாதி. ப்ராஹ்மணர் ஐச்வர்யம் விரும்பினால் யாகாதிகள் பண்ணுமாபோலே, இடையர் ஐச்வர்யம் விரும்பினால் செருக்குக்குப் போக்குவிட்டு மெய்தாரு கூத்தாய்த்து - குடக்கூத்தாவது. உபயவிபூதி யைச்வர்யம்போலன்றிக்கே, பிறந்த படைத்த ஐச்வர்யமிறே யிவனுக்கிது. இடையர்க்கு ஐச்வர்யந்தானவது- கோஸம்பத்திறே. அந்தஸம்பத்தி குறைவறவுள்ளது தனக்கெயாகையாலே, அத்தால்வந்த செருக்குக்குப் போக்குவிட்டுக் குடக்கூத்தாடினபடி சொல்லுகிறது. தலையிலே அடுக்குக்குடமிருக்க, இரண்டு நாள் கனிலும் குடங்களிருக்க, இரண்டு கைகளிலும் குடங்களை யேந்தி அதரதத்திலே நின்றாடினபடி.

னையும் கொண்டி ஆடினமைனைப் சொல்லுகிறது. "எடுத்தேதறவிட்டு" என்னையாலே- அவற் றைத் திருக்கையிலே யெடுத்து ஆகாசத்திலே உயர எறிவது வற்பதானமையைச் சொல்லு கிறது. கூத்தாடவல்ல வென்னையாலே - மற்றும் இக்கூத்தாலொருண்டேயாகிலும், இவன் ஆடின கட்டளை ஒருவர்க்கு மாடப்போகாதென்னு மிடம் சொல்லுகிறது. இவனுடன வைசித்ரி பரதசாஸ்த்ரத்திலும் காண வரிதாயிருக்கை. எங்கோவே. எங்களுக்கு நாய கனைவனே. மடங்கொளரித்யாதி. இப்படி யிருக்கிற சேஷ்டிதத்தாலே மடப்பத்தையுடை யராய், பூர்ணசந்த்ரனைப்போலே குளிர்ந்து ஒளிவிடாநின்ற முகத்தையுடையரா யிருக்கிற ஸ்த்ரீகளைப் பிச்சேற்றவல்ல வென்னுடைய பிள்ளையானவனே. இடந்திட்டிக்யாதி. நெஞ் சென்று - மார்வைச் சொல்லுகிறது. தேவர்கள் கொடுத்த வரபலத்தாலே பூண்கட்டியிருக் கிற ஹிரண்யனுடைய மார்வை, "கொலைக்கையானன் நெஞ்சிடந்த கூருகிரானன்" என் கிறபடியே கூரிய நிருவுகிர்களாலே உறைக்க வுன்றியிடந்து இரண்டு கூறும்படியாக முற்கா லத்திலே கிழித்துப் பொகட்டவனே. இத்தால் - சிறுக்கனுடைய ஆபத்திலே வந்து உத வினவனுகையாலே தளர்ந்தாரை தேற்குமவனென்னுமிடம் சொல்லுகிறது. குடந்தையி ற்பாதி. அவதாரங்களுக்குப் பிற்பாடரானவர்களுக்கும் உதவுகைக்காகத் திருக்குடந்தை யிலே கண்வளர்ந்தருளின என்னுபகாரனவனே. குருக்கத்தியிற்பாதி. உனக்கென்று தேடி வைத்த குருக்கத்திப்பூவை உன் திருக்குழலிலே சூட்டிக்கொடுக்கவாராய். ... ...எ.

மூ.—சீமாலிகனவனுடை தோழமைக் கொள்ளவும்வல்லாய்
சாமாறவனே யெண்ணிச் சக்கரத்தாற்றலைகொண்டாய்
ஆமாறறியும்பிரானே யணியரங்கத்தே கிடந்தாய்
ஏமாற்றமென்னைத்தவிர்த்தா யிருவாட்சிப் பூச்சூட்டவாராய். அ.

பதவுரை.

$ மாலிகன் — 'மாலிகன்' என்னும் பெயரையுடையனுப்
அவனை — ஆஸுரப்ரக்ருதிகளுள் தலை வன் என்று ப்ரஸித்திபெற்ற அவனை
நீ தாழுமை கொள்ளவும் — ஸ்நேஹிக்கவும் வல்லாய்! — ஸமர்த்தனனவனே!
‡ அவன் — அவ்வஸுரனுடைய
சாம் ஆறு — சாகத்தக்க வழிகளை
நீ எண்ணி — நீ யோசித்து
சக்கரத்தால் — சக்ராயுதத்தாலே
தலை கொண்டாய்! — அவன் தலையை அறுத் துப் பொகட்டவனே!
ஆம் ஆறு — மேல் வருமதை
அறியும் — அறியுமவனல்ல
பிரானே! — நாயகனே!
அணி — அழகு பொருந்திய
அரங்கத்து — திருவரங்கமாநகரில்
கிடந்தாய்! — கண்வளர்ந்தருளுமவனே!
‡ என் — உன்மேல் பரிவையுடையளான என்
ஏமாற்றம் — துக்கத்தை [னுடைய
தவிர்த்தாய்! — நீக்கினவனே!
இருவாட்சி பூ — இருவாட்சிப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

$ "சீ மாலிகன்" என்கிறவிடத்தில், 'சீ' என்னுமது ஔபசாரிகச் சொல்லு. 'நீ' என்னுமது 'சீ' என்றுப், கண்ணை மூடு கட்புக்கொண்டதால்வந்த சீர்மையைச் சொல்லுகிறதென்பர்.

‡ ஐகாரம் சாரியை.

ணவுக்கு ஸகாவாய்ப், பல ஆயுதங்களும் பயிற்றுவிக்க கர்ஷணன்பக்கலிலே கற்று, இந்த ஆ
ஸ்திபலத்தாலே ஒருவர்க்குமஞ்சாபல் மோகத்திலுள்ள ஸாதுக்களை ரக்ஷித்து திரியப்புக்க
வாறே, " ஸகாவாய்ப்போந்து விவஸ்வ நிரஸிக்கவொண்ணாது " என்று திருவுள்ளத்தில்
அத்யந்தவ்யாகுலம் நடந்துபோருகிற காலத்திலே, அவன் ஒருபோது கருகதியபித்தவாறே,
அவன்முன், " நமுகுழுகு " என்றாற்போலே சிலபிரதம், எல்லா வாயுதங்களும் பயி
ற்றுவித்தீரேயாகிலும், என்னை, " ஆழிபயிற்றுவித்தில்லீரே " என்ன; " இதுகமக்கு அஸா
தாரணம், உனக்கு கர்த்தவ்யமன்றுகாண் " என்ன; " எனக்கு கர்த்தவ்யமன்றியிலே யிரு
ப்பதோராயுதமுண்டோ " என்று அவன் நிர்ப்பந்தங்களைப் பண்ணினவாறே, இவனுடைய
துல்ஸ்வபாவங்களடியாக, " இவனை நிரஸிக்கவேணுமே " என்று திருவுள்ளம்பற்றி, தன்னு
டைய சீர்மைகுன்றுதபடி- ஆயுதம் பயிற்றுவிக்கிறமுகத்திலே திருவாழியை ஒருவிரலாலே சுழற்றி
ஆகாசத்திலே எழுப்பி, சுழன்று வருகிற திருவாழியை மீண்டும் திருக்கையிலே அரு
யாஸை ஏற்க, அவன் இத்தைக்கண்டு, " எனக்கு இது அரிதோ " என்று கைநீட்ட,
" உனக்கு இது அரிதுகாண் " என்னாதேயும் அவன் வாங்கிச்சுழற்றி மேலேவிட்டு,
மீண்டும் சுழன்று வருகிறபோது பிடிப்பானாகநினைத்து, தன்கழுத்தை யறுத்தத்தன்விரலையெடு
த்துக் கொடுநிற்க, அது * வட்டவாய் நுதிமீனபாணபோலே கழலாத இடம் போராதது
கொண்டு அதன்வீச்சு இவன்கையில் பிடிபடாமல் இவன்தலையை யரிந்து போகட்டது
என்று இதிஹாஸாதிகளிலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீகிருஷ்ணனை இப்போட்டியில் தூர்வார்
த்ருஷ்டாலே ஸங்க்ஷேபேண சொல்லுகிறது.

சீமாலிகனவனோடு தோழமைக்கொள்ளவும் வல்லாய். சீ- ஸ்வபாவிகப். மாலிகனென்று மேலைபுடையனுய் ஆஸுரப்ரக்ருதியாயிருக்கிறவனோடு, உன் குணத்தாலே கலந்து மேதாழமைக்கொள்ளவும் வல்லவனே.

சாமாறுவினை நீயெண்ணினி. ஸாதுபரிபாலநத்தைப் பண்ணப்புக்கவனே, இனி அவனை யழியச்செய்யாவிடில் நாடு குடிபோகாது " என்று அவன் சாகஸத்துக்கு வழிகளை நீட்டி கிடந்து. அதாவது- " மேதாழமைக்கொன்றுன் " என்று தனக்கு அபலாதம் வராதபடியாகவும் " தன்னாலேதான் முடிந்தான் " என்னுமிடமுடியாகவும் தக்கவழியைச் சிந்திக்கை. " அவனை " என்கிற இடத்தில், ஐகாரம்- அஸ்வயபம். சக்கரத்தால் தலைகொண்டாய். " நமக்கு அஸா தாரணமான ஆயுதம், உனக்கிதாகாதோ காண் " என்னச்செய்தேயும் அவன் நிர்ப்பந்தம் பண்ணினதுக்காக, அவனை, ஆழிபயிற்றுவிப்பானைப்போலே உபாயபூதமான திருவாழியாலே சிரச்சேதம் பண்ணிப் போகட்டவனே. ஆமாறறியும்பிரானே. சதுரநிரஸநம், ஆச்ரிதரக்ஷணமாகிற விஷயத்தில் ஏதேதனுமொன்றில் புகுந்தால், மேல்விளைவதறியும் உபகாரகனனவனே.

அணியரங்கத்தே கிடந்தாய். " இங்கேகிடந்தால் நமக்கு முழுகூடக்கலை லபிக்கலாம் " என்று ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலிலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ஏமாற்ற மென்னைத்தவிர்த்தாய். " நல்லார்கள் வாழும் நளிரரங்கம் " என்கிறபடியே பரிவருள்ள சேத நத்திலே பள்ளிகொள்ளுகையாலே உன் ஸௌகுமார்யாதிகளை நினைத்து, " உனக்கென்வரு கிறதோ " என்று வயிறெரியாநிற்குமென்க்லேசத்தைப் போக்கினவனே. ஏமாற்றமாவது- தூக்கம். இருவாட்சிப் பூக்கூட்டவாராய். காலைத்தூமலரிடு செவ்வியபரிவதற்கு முன்னே

உண்டிட்டுலகினையெழு மொராலிலையிற்றுயிற்றுதோன்றாய்!
கண்டுகொலுன்னினையுகக்கக் கருமுகைகட்டுச்சுட்டவாறாம். கூ.

பதவுரை.

¶ அண்டத்துள்— பூரீ வைகுண்டத்திலே
அத்தாணி— நித்ய ஸூரி கோஷ்டி
அமரர்கள்— நித்யஸூரிகள்
சூழ— சூழ்ந்து சேவித்திருக்க
அங்கு— அவர்கள் நடுவே
இருந்தாய்!— வீற்றிருக்குமவனே!
நாணாண்பாற்கள்— பசுக்கள் கன்றுகளையுடைய
கொழுந்தில்— மேய்ச்சலில்
உறைவாய்!— நித்யவாஸம் செய்யுமவனே!
நு— பரிசுத்தமான
மலையாள்— காமனைமலைப் பிறப்பிடமாக
வுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு
மணம் நூளா!— வல்லபனானவனே!
எழு உலகினையும்— ஸப்தலோகங்களையும்

உண்டிட்டு— (ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி)
தன் நடையிற்கீழ்வைத்து
நுர் ஆல் இலையில்— தூ தளிர்ச்சாலிலை
துயில் கொண்டாய்!— கண்வளர்ந்தருளினவனே!
மன்னை— எம்பெருமானை
மதன் கலி— மதன் பரத்தை
ஊசுக்க— அடக்கிக்குப்பிட
கருமுகை நு— கருமுனைப் பூவை
சூட்ட வாராய்.

¶ "உள்ளங்கிருந்தாய்" என்றவிடத்திலுள்ள 'உள்' என்பதை இவ்விடத்தில் அன்வயித்துக் கொடுக்கிறது.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. அண்டத்தித்யாதி. "இறந்தால் சுற்றுமூரண்டமே" என்றும், "அண்டம்மீபோ யாட்சியவர்க்கு" என்றும், பரமபதத்தை "அண்டம்" என்று சொல்லுகையாலே. அண்டத்துள் அத்தாணி- அமரர்கள் சூழ - வீற்றிருந்தாய். பரமபதத்திலுள்ளே அருகிருப்பையுடையரான நித்யஸூரிகள் சூழ வீற்றிருக்க, அவர்கள் நடுவே * எழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்தருளினவனே. அத்தாணி- அருகிருப்பு. தொண்டர்கள் கெஞ்சி யுறைவாய். இந்த விபூதியில் முமுக்ஷுக்களாய் உன்பக்கல் ப்ரேமமுக்தராயிருக்குமவர்களுடைய மநஸ்ஸிலுள்ளே, பரமபதத்தினிருப்பை இங்காட்டில் உகந்து நித்யவாஸம் பண்ணுமவனே. நுமலாள்மணவாளா. தூய்தான தாமரைப்பூவைப் பிறந்தகமாகவுடைய பெரிய பிராட்டியார்க்கு நாயகனானவனே. (க) "நு பாலாய கழி" என்கிறபடியே பரமபதத்நிலும், "அரவிந்தப்பாவையுந்தானும்" என்கிறபடியே தொண்டர்களுடைய ஹ்ருதயத்நிலும், பிராட்டியும் தானும் கூடவிறே யெழுந்தருளி யிருப்பது.

உண்டிட்டித்யாதி. ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்து ஒரு பவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளினவனே. இந்த ஆபத்ஸகத்வத்துக்கு மிறது, கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபோதித்வமிறே. (உ) "யலகுவீக்கு உவதெஞ்சுதவாயி மிகா விபவித்துவிமிழி" என்கிறபடியே ஸகலமும் அவருடைய இங்கிதபாதீநமாயிறே

(க) "க்ரியா ஸார்த்தம்." (உ) "ஸ்வயா விக்ஷ்ய முகம் தஜ்ஜிக்ஷித பாதீநா ஸித

ரு .—சென்பகமல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி
எண்பகர்பூவுங்கொணர்ந்தே னின்றிவைசூட்டவாவென்று
மண்பகர்கொண்டானை யாய்ச்சி மகிழ்ந்துரைசெய்தவிம்மாலை
பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான்சொன்னபத்தே. ரு.

பதவுரை.

சென்பகம்— “சென்பகமும்
மல்லிகைமாதி— மல்லிகையுமாகிற இப்
பூக்களெல்லாம்
செங்கழுநீர்— செங்கழுநீரும்
இருவாட்சி— இருவாட்சியும் முதலாக
என்பகர்— ‘இன்னது இன்னது’ என்று
என்னாலே சொல்லப்பட்ட
பூவும்— பூக்களெல்லாவற்றையும்
கொணர்ந்தேன்— நீதுடக் கொண்டுவந்தேன்;
இவை— இப்படிப்பட்டவை
இன்று— இப்போது
சூட்ட— சூட்டுவதற்கு.
வா என்று— வரவேணுமென்று” என்று
பகர்— தன்னது என்று சாஸ்த்ரஸித்தமான
மண்— பூமியை
கொண்டானை— பகைவர்களிடத்தில் நீதியற்று
அபஹரித்துக்கொண்டவனைக் குறித்து

ஆய்ச்சி— யசோதைப்பிராட்டி
மகிழ்ந்து— மனமுகந்து
உரைசெய்தது— சொன்னவற்றை,
பண்— பண்ணிலே சேருமிடம் [பண்— ராகம்.]
பகர்— சொல்லா நிற்கிற
வில்லிபுத்தூர் கோன்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் என்னுந் திவ்யதேசத்துக்கு நிர்வாஹகனான
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
இம்மாலை— சொல்மாலையான இவையும்
பத்தே!— பத்துமே!

[என்று இப்பத்தின் பலச்ருதியைப் புகழ்ந்து, இதனுடைய ஸ்வாத்யாயத்தாலே இதுக்கு பலமென்று சொல்லுகிறார்.]

சென்பகமல்லிகையோடிப்பாதி. ப்ராதஃகால புஷ்பிதமான சென்பகமும் ஸாயங்கால புஷ்பமான மல்லிகையுமாகிற விவற்றிரண்டோடே, ப்ராதஃகாலபுஷ்பங்களான செங்கழுநீரிருவாட்சியும் முதலாக என்னாலே சொல்லப்பட்ட பூக்களெல்லாங் கொண்டு வந்தேன். அன்றிக்கே, என்பகர்பூ வென்றது- இன்னதின்னதென்று பரிகணிக்கப்படுமதாய் சாஸ்த்ரஸித்தமுமாகிற பூக்களென்னவுமாம். கொணர்ந்தே னென்றது-கொண்டுவந்தேனென்றபடி. இன்றிவைசூட்டவாவென்று. இப்போது இவற்றை உன்திருக்குழலிலே சூட்டவரவேணுமென்று. மண்பகர் கொண்டானை. பகர்ந்தமண்ணைக் கொண்டவனை. பகர்தல்- “மூவடி தா” என்ற இவனுடைய உக்தியாதல்; “தந்தேன்” என்ற மஹாபலி உக்தியாதல். சாஸ்த்ரஸித்தமான பூமியையெல்லாம் கொண்டவனை யென்றுதல். ஆய்ச்சிமகிழ்ந்துரைசெய்த. இப்படியிருக்கிறவனைக்குறித்து இன்றிவைசூட்டவாவென்று யசோதைப்பிராட்டி உகந்துசொன்ன ப்ரகாரங்களை. செய்த வென்றது - செய்தவற்றையென்றபடி. பண்பகர்வில்லிபுத்தூர்க்கோன் பட்டர்பிரான் சொன்ன - இம்மாலை - பத்தே. ஆரேனுமொருவர் எதேனுமொன்றைச் சொல்லிலுமிடம் பண்ணிலேசேருமிடமாகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார

சருளிச்செய்த இம்மாலையும் ஒருபத்தே! என்று இதனுடைய சாக்யத்தையைச் சொல்லுகிறது. இதுக்கொரு பலம் சொல்லாதே இதனைக் கற்றுவல்லவர்களுக்கு இதுவே பலமென்று தேற்றுகைக்காக. ... ...

பெரியதிருவடிகளே சரணம்

———(*)———

அடிவரவு.—ஆனிரை கருமச்சு தெருட்டுஞ் எருது குடம்
சீமாலண்டம் சென்பக மிந்திரன்.

ஆ - திருமோழி, கசு - க்கு, பாட்டு- களை.

அ. நிகழ, அவனைத் திருமஞ்சனமாட்டித் திருக்குழல்வாரின யசோதைப்பிராட்டி "அவன் திருக்குழலுக் கலங்காரமாகப் பூச்சூட்டவேணும்" என்றுசொல்ல, ஒன்றுமே பாலொன்றன்றிக்கே விலக்ஷணமான புஷ்பங்கள் பலவற்றையும் ஸம்பாதித்து "இவைசெவ்வி யழிவதற்கு முன்னே உனக்கு நான் சூட்டும்படி வரவேணும்" என்று அவனைப் பலகாலுமழைத்துப் பூச்சூட்டினவநந்தரம், "அவனழகுக்கு தீங்குவராதபடி காப்பிடவேணும்" என்று நினைத்து, "ஸாயங்காலத்திலே உன்னைமேலிப்பதாக தேவஜாதியெல்லாம் வந்து நில்லாநின்றது, காலமும் ஸந்த்யை ஆயிற்று. இக்காலத்தில் உக்ரதேவதைகள் ஸஞ்சரிக்கும் மன்றுமுதலான ஸ்தலங்களில் நில்லாதே உனக்கு அந்திக்காப்பிடும்படி வரவேணும்" என்று பலகாலுமநுவர்த்தித்தழைத்துக் காப்பிட்ட ப்ரகாரத்தை, தாழுமநுபவிக்க வாசைப்பட்டு, உகந்தருளின நிலமான திருவெள்ளறையில் அவன்நிற்கிற நிலையிலே அவனைக்குறித்து, யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்நேஹத்தையும் பரிவையும் முடையராய்க் கொண்டு, அவள்பேசுமாபோலேபேசி அவனுக்குத் திருவந்திக்காப்பிடுகையாகிற ரஸத்தை பழுபடவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—இந்திரனேடு பிரமனீசனிமையவரேல்லாம்
மந்திரமாமலர்கொண்டு மறைந்துவாய் வந்துநின்றார்
சந்திரன்மாளிகைசேருஞ் சதுர்கள்வெள்ளறைநின்றாய்
அந்தியம்போதிதுவாகு மழகனே காப்பிடவாராய். க.

பதவுரை.

இந்திரன்— சந்த்ரனைவன்
மாளிகை— ப்ராஸாதங்களிலே
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளுமவனே!

இமையவர் எல்லாம் — மற்றுமுள்ள தேவதைகளெல்லாரும்

மந்திரம் — புருஷஸூக்தாதி மந்த்ரங்களால் அபிமந்த்ரிக்கப்பட்ட

மா மலர் — சிறந்த கல்பகாதிபுஷ்பங்களை

கொண்டு — கையில் கொண்டு

மறைந்து — அபலார் கண்ணுக்குப் புலப்படாதபடி

உவராய் — அதூர விப்ரக்ஷ்டர்களாய்

வந்து நின்றார் — வந்திராநின்றார்கள்;

அழகனே! — (கண்ணைக்கில் வாராமைக்காக, எப்போதும் காப்பிடவேண்டும்படியான) அழகையுடையவனே!

இது — இந்தஸமயமானது

அந்தியம் போது ஆகும் — ஸாயம் ஸந்த்யா காலமாயிருக்கும்;

(ஆகையால்,)

காப்பு இட — உன்னழகுக்குத் திருவந்திக் காப்பிடும்படி.

வாராய் — நீ வந்தருளாய்.

வடபா. மூதற்பாட்டு. இந்திரனித்யாதி. த்ரைலோக்ய பாலகனான இந்த்ரனுடே, சதுர்முகபுவன ஸ்ரஷ்டாவான ப்ரஹ்மாவும், ஜகத் ஸம்ஹாரகர்த்தாவான ருத்ரனும், இவர்களுக்கு பரதந்த்ரராய் வர்த்திக்கும் மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாம். இத்தால் - அதிகாரி புருஷர்களோடு அவர்களுக்குக் குடிமக்களாய் வர்த்திக்குமவர்களோடு வாசியற எல்லாருமென்றபடி. ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள் மூவரையும் சொல்லுகிறவிடத்தில், இந்த்ரனை முந்துறச் சொல்லிற்று - அவனிலுபாதி ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் அதிகரித்த காரியத்தால் வந்த ஏற்றமிருக்கையாலென்ற, ஈச்வரத்வ கந்தமில்லை யென்று தோற்றுகைக்காக. இவர்கள்தான் தொட்டில் புருவமேம பிடித்து இவ்விஷயத்திலே கிஞ்சித்காரித்திறே போருவது. ஆகையாலே * எழிலுடைத்திகிரினி தந்துவணப்நின்ற விந்த்ரனேடே, * வண்ணச்சிறுத்தொட்டில் வரவிட்ட ப்ரஹ்மனையும், * உடையார் கமலணிவாவிட்ட ருத்ரனும், * வலம்புரி, சேவடிக்கிண்கிணி முதலானவை வரவிட்ட மற்றுமுண்டான தேவர்களுமெல்லாமென்கை.

மந்திரமாமலர்கொண்டு. திருமந்த்ரபுஷ்பங்கொண்டு. மந்திரமென்கிறது - * மறைகொண்ட மந்திரமான ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளை. மாமலரென்கிறது - ச்லாக்யமான கல்பகாதிபுஷ்பாதிகளை. மறைந்துவராய் வந்துநின்றார். "கட்கரிய பிரமன் சிவனிந்திரன்" என்கிறபடியே இவர்களுடைய கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவர்களாகையாலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடியாக நீ பரனுள்பாடிட்டவாறே வரும்படி உனக்கு அதூரவிப்ரக்ஷ்டராய் வந்து நின்றார்கள். "மறைந்துவரா" என்று பாடமானாலும், உவரா - அதூர விப்ரக்ஷ்டராகவென்று பொருள்.

சந்திரனித்யாதி. சந்த்ரபதத்தளவும் செல்ல ஓங்கியிருக்கையாலே, சந்த்ரன், மாளிகைகளிலே வந்து சேரும்படியிருப்பதாய், உன் ஸௌகுமார்யாதிகளையறிந்து மங்களாசாஸனம் பண்ணிப் போக்கவல்ல ஸமர்த்தரானவர்கள் வர்த்திக்கிற திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. அந்தியம்போதிதுவாகும். இது ஸந்த்யாகாலமாயிருக்கும். விளையாட்டுப்பராக்காலே அஸ்தமித்ததுபம் அறிகிறியில்லையீ!. அழகனே. தர்ஷநீயதாஸ்யையுக்தரே

பதவுரை.

பசு கன்னாய்— பசுக்கன்னாய்

கன்றுகள் இல்லிடம்— கன்றுகள் நிற்கிற இடத்திலே

புகுந்து— வந்துபுகுந்து

குதறுகின்றன— கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாதபடியால் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன;

உன்னை நினை— உன்னை யானழைத்து

நின்று முழைத்தேன்— நின்றுவிட்டேன்;

[நானுன்னை அழைப்பதில் உற்றார் உத்தமர்களால் கன்றுகளுக்குடுக்கவிடாதிராருவருமில்லாமலும்பாகவே பசுக்கள் கதறுகின்றனவென்று கருத்து. இப்போது சொல்லுகிறது - சடக்கென்னைக் காப்பிட வேண்டுமென்று முதுக்குறுப்பாக.]

நேசம் ¶ நுன்னுடை— என்பக்கல் அன்பனிதாகிய நீயும்

நினைதாய்!— நினைதலையினை!

அந்தி போது— மாலைப் போது

மன்றில்— கூப்பிடுந்தூரத்திலே

நில்லாதிகழ்கின்; நில்லாதிகழ்கின்;

மடுகின்— மடுக்கின்றபடைய

திருவெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே

நின்றுப்— நின்றருளுகின்றவனே!

சான்றனை— தகுதியான மனத்தையுடைய

சொல்லு— சொல்லானது

கன்றுகண்டாய்— உனக்குப்பிரியமாயிருக்குங் கிடாய்;

(ஆகில் என்செய்ப்போவதென்று அவன் கேட்க;)

நான் உன்னை காப்பு இட வாராய் என்கிறாள்.

(¶ ஏல் - அசை.)

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கன்றுத்பாதி. பசுக்களானவை யெல்லாம் கன்றுகள் நிற்கிறவிடத்திலே வந்து புகுந்து, கன்றுகளைக் குடிக்கவிடுதல், கறக்குதல் செய்வாரில்லாதது கண்டு முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றன. அதவா, "கதறுகின்ற" என்றதனை, கீழும் மேலும் அன்வயித்து- கன்றுகளெல்லாம் தொழுவத்தில் தந்தாம் நிலைகளிலே புகுந்து முலைப்பாலை பெறுமையாலே நாக்காட்டிக் கதறுகின்றன; பசுக்களெல்லாம் புறம்போய் நின்று, கன்றுகள் குடித்தல் கறத்தல் செய்யப்பெறாமல் முலைக்கடுப்பாலே கதறுகின்றனவென்னவுமாம். அவை அப்படிக் கதறுமிவனிகிறது - முன்போலே நீ கன்றுகளை விட்டுக் கறவாமையன்றோ, அது செய்யாதொழிவானென்னென்ன; நின்றொழிந்தேனுன்னைக்கூவி. நான் உன்னை யழைத்து நின்றுவிட்டேன்; பின்னை அங்கு ஆது செய்வார்?. அவை கன்றை நினைத்துக் கதறுகிறுப்போலே யன்றோ, நானும் உன்னையழைத்து நின்றுவிட்டபடி. நேசமே லொன்றுமிலாதாய். என்பக்கல் ஸ்நேஹமாகில் ஒன்றுமில்லாதவினை. கதறுகிற தாய்களைவில் கன்றுகளுக்குண்டான ஸ்நேஹம், என்பக்கலினக்குண்டாகமாவண்டாமோ; அது எகதேசமுமில்லாதவனு யிருந்தாயே நீ. நான் உன் பக்கல் ஸ்நேஹ மற்றிருக்கிறதினை, விளையாடு வருகைக்காக நின்றனத்தனையன்றோவென்ன; மன்றில்நில்லேலுந்திப்போது. ஸந்த்யா காலத்திலே கூடத்தாமதவதைகள் நிற்குமிடமான நாற்சந்தியிலே நில்லாதே கொள்ளாய். விளையாடினைக்கு ஸ்தலமும் காலமுமல்லகாணிது. மதிள் திருவெள்ளறைநின்றாய். மங்களா

டாய்" னன்றுற்போலே. நானுன்னைக்காப்பிடவாராய். உன் பக்கல் ஸ்நேஹமுள்ளவனாகவல்லையோ யிருக்கிறானான், அதுவுமகம்காப்பிடவேண்டுமென்பதுபோன லைனகுடாய்போதிகளை யுடைய உன்னைக் காப்பிடுமென்பதுபோக வேணாம். ... ... உ.

மூ.—செப்போதுமென்முலையார்கள் சிறுசோறுமில்லுஞ்சினைத்திட்டு
அப்போதுநானுரப்பப்போ யடிசிலுமுண்டிலேயாள்வாய்
முப்போதும்வானவரேத்து முனிவர்கள்வெள்ளமறைந்நின்றுய்
இப்போதுநாமெனன்றுஞ்செய்யே னெம்பிரான்காப்பிடையாய். கூ.

பதவுரை.

முப்போதும்— காலை, உச்சி, மாலையாகிய மூன்றுகாலங்களிலும்
வானவர்— தேவர்களாலே
ஏத்தும்— துதிக்கப்படுமவனும்
முனிவர்கள் — உன் சிவ்மனைபேண காப்போதும் மருத்பன்றுயவர்கள் வந்திக்கிற
வைவ்வளை— திருவெவ்வளையாலே
நின்றுய்!— நின்றருளுமவனவனே!
எம்பிரான்!— எமக்கு நாயகனவனே!
ஆள்வாய்!— என்னை ஆளப்பிறந்தவனே!
செப்பு தூநாம்— பொற்கிண்ணமென்று சொல்
லத்தகுந்த நிலவுமனையை யுடைத்தாய்
மேல்— மேற்துவாயிருந்துள்ள
முலையார்கள்— முலையையுடையவர்களாலே
சிறு சோறும் — விளையாடுகைக்காக வனைல் கொழுந்துவ்சனமத்து சிறுசோற்றையும்
சினைத்திட்டு— அழித்துப்போகட்டு
(அதனாலுண்டான கோபம்,)
அப்போதுநா — அவ்வளவு அழுந்த அக்கா லத்திலே
ரப்பப்போ — காணவென்னுமிவ் வார்த்தை சொல்ல
அடிசிலுமுண்டிலே — அந்தி தூபுப்போய்
அடிசில் — அடிசிலாவது [அடிசில் - இனி தானமிசாறு.]
உண்ணாமே — அமுதுசெய்யாதே; (அதிலும்,)
இப்போதுநா — இப்போது
காண் என்னுமிவ் சொற்போலவே — காணவென்னும் பிழைக்கில் அடிசிலுமுண்டிலே; காப்பிடவாராய்.

வ்பா. மூன்றுப்போதும். சேப்பிற்போது. சொற்றென்று சொல்லுப்படியான ஸ்நேஹத்தை யுடைத்தாய், அதுபோலே கடியனாயிருக்கையன்றிக்கே ப்ரணவமாயிருக்கும் முலையையுடையவர்களுடைய. சிறுசோறுமில்லுஞ்சினைத்திட்டு. லீலார்த்தமாக மணற்கொழித்துச் சமைத்த சிறு சோற்றையும் கொட்டகத்தைவிட்டழித்திட்டு. அப்போது நானுரப்பப்போய். "பெண்களினாலே கைப்பிணைக்கிட்டு விளையாடுதற்கிறிய வெண்டாகாண்" என்று அப்போது நான்சொல்லிக்கவாதே, நான் பிடிக்குதல் அடிக்குதல் செய்யப்போகிறேன் என்று என்முன் நிற்கவஞ்சிப்போய். அடிசிலுமுண்டிலே. உனக்கினிதாகச் சமைத்துவைத்த அடிசிலமுதுசெய்யாதே காப்பிடவாராய்.

மீபோகப் கொண்டு, தொற்றிழுக்கன்றுப் கடக்கையிற. முப்போதுரித்யாதி. " ஆதிருவெற்றி வாய்" என்கிறபடியே, த்ரிலோக்யபூட் - ப்ரஹ்மபாவனை கலியெறித்தபோதெல்லாம், தேவர் களாலே, ஸ்துதிக்கப்படுபவனும், மங்களாசாஸநபராய்க்கொண்டு உன்னுடைய ஸம்ர்த்தியை யே எப்போதும் மநுஷ்யர்களுக்குபவர்களுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்குமவனே. இப்போது நானென்றும்செய்யேன். அப்போது ஹிதரூபமாக உன்னைக்கொடித்து வார்த்தை சொன்னேனுகிலும் இப்போது நானுன்னை ஒன்றும் செய்யேன். எம்பிரான் காப்பிடவாராய். என்னுடைய நாதனே! உனக்கு நான் காப்பிடுவாராய். ... ... கூ.

மூ.—கண்ணின்மணற்கொடு தூவிக்காலினுற் பாய்ந்தனையென்றென்று
எண்ணுமும்பிர்ளாகள் வந்திட்டிவரால் முறைப்படுகின்றார்
கண்ணனே வெள்ளறைநின்றுப் கண்டாரோடே தீமைசெய்வாய்
வண்ணமேவேலைய தோப்பாய் வள்ளலே காப்பிடவாராய். சு.

பதவுரை.

கண்ணனே! வெள்ளறை நின்றாய்!!—;
கண்டாரோடே— கண்டவரோடெல்லாம்
தீமை செய்வாய்— பிடிபுகள் செய்யுமவனே!
‡ வண்ணம்— நிறத்தால்
வேலையது ஒப்பாய்— கடலொத்தவனே!
[கடல்போன்ற நிறத்தை
யுடையவனே! என்றபடி.]
வள்ளலே!— உதாரஸ்வபாவனே!
என் அருமை— கணக்கிடமுடியாத
பிள்ளைகள்— (உன்னாலே படைக்கப்பட்ட) பெண்
பிள்ளைகளான
† இவர்— இவர்கள்
வந்திட்டு— என்முன்னேவந்து
கண்ணில்— " எங்கள் கண்களில்
மணல்— மணலை
கொடு தூவி— கொண்டு தூவி
காலினால்— காலாலே
பாய்ந்தனை— உதைத்தாய் "
என்று என்று — என்று தனித்தனியே
உன்னைக்குறித்துச் சொல்லி
முறைப்படுகின்றார் — முறையிடுகின்றார்;
(ஆதலால் இனி அவர்களிடம் போகாமல்,)
காப்பு இட வாராய்.

---

‡ " வண்ணமே " என்கிறவிடத்தில் ' ஏ ' என்னுமதும்; † " இவரால் " என்கிறவிடத்தில் ' ஆல் ' என்னுமதும் அசைச் சொற்கள்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. கண்ணிநித்யாதி. கல்விழுத்து விளையாடுவொன்னுதபடி கண்ணிலே மணலைக்கொடுவந்து தூவி. " எங்கள்கண்ணிலே மணலைத்தூவுவானென் " என்றவாறே, கோபித்துக் காலாலே புழுதித்தாயென்று தனித்தனியேசொல்லி. ஒருவரிருவரன்றிக்கே, அஸங்க்யாதரான பிள்ளைகள் உன்னால் ஈடுபட்டமை தோற்றவந்து இவர்கள் முறைப்படாநின்றபடி பாராய்!. கண்ணனே வெள்ளறைநின்றாய். எல்லார்க்கும் ஸுலபனாய்க்கொண்டு திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. கண்டாரோடே தீமை செய்வாய். உன்னோடு ஸம்பந்தமும் ஸ்நேஹமுமுண்டாய் நீ செய்தது பொறுக்கநக்கவர்க ளன்றிக்கே, கண்டவர்களோடெல்லாம் தீம்புகளைச்செய்யுமவனே. இப்படி தீமைசெய்ய லாகாதுகாண்.

மு.—பல்லாயிரவரிவ்வூரிற் பிள்ளைகடீமைகள்செய்வார்
எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகா தெம்பிரானீயிங்கேவாராய்
நல்லார்கள்வெள்ளைநின்றுய் ஞானச்சுடரேயுன்மேனி
சொல்லாரவாழ்த்தினின்றேத்திச் சோப்படைக்காப்பிடவாராய். ரு.

பதவுரை.

எல்லாம்—அவர்கள்செய்யும்தீமைகளெல்லாம்
உன்மேல் அன்றி—உன்மேலே யடைந்து முடிந்து முடிய
போகாது—புறப்பட்டுப் போகாது;
(ஆதலால்,)
நீ இங்கே வாராய்—நீ அவர்களோடு சேராமல் இங்கே வா;
உன் மேனி—உன் திருமேனியை
சொல் ஆர—சொற்கள் நிறையும்படி
நின்று ஏத்தி—¶ நின்று ஸ்துதித்து
வாழ்த்தி—மங்களாசாஸனம்பண்ணி
சோப்பட—நன்றாக
காப்பு இட வாராய்.

எல்லாம்—ஸகலங்களும்
மேன்மேல்—திருமேனியிலே
நின்றுளவாய்—நின்றருளினவனே!
ஞானம்—ஜ்ஞாநமயமாகிற
சுடரே—ப்ரகாசத்தையுடையவனே!
எம் பிரான்!—என் நாயகனே!
இவ்வூரில்—இவ்விடைச்சேரியில்
தீமைகள் செய்வார்—நீட்டுகளைச் செய்யுமவரான
பிள்ளைகள்—பிள்ளைகள்
பல்லாயிரவர்—அநேகமாயிரம்பேர்களிருக்கிறார்கள்;

¶ 'நின்று' என்ற இடத்தை-வாய்க்கரைப்பாடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பல்லாயிரவரித்யாதி. பஞ்சலக்ஷம் குடியானவிவ்வூரில் தீமை செய்யுமவர்களான பிள்ளைகள் அநேகமாயிரம்பேரிறே. எல்லாமுன்மேலன்றிப்போகாது. தாங்காம் செய்த தீமைகளை நீ செய்தாயென்று உன்மேலே வையாநின்றார்கள். ஆகையால், அவர்கள்செய்த தீமைகளெல்லாம் உன்மேலே ஏறுமதாயிற புறப்படாதே போகாது. எம்பிரான் நீயிங்கேவாராய். என் நாயகனே! உன்மேலே தோஷமேயறிகிறவர்கள் நிடத்தில்நின்றும், அவர்கள் நிஷ்டூரமும் சொலவும் பொறுதார் வர்த்திக்கிற விங்கேவாராய். நல்லார்கள் வெள்ளைநின்றுய். உன்பக்கலிலே தோஷகந்தமில்லாமலவர்களைஅறியாதே உனக்குஸ்தோத்ரஹிகளாய் மங்களாசாஸநபராயிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருமேனியிலே நின்றருளினவனே. ஞானச்சுடரே. ஜ்ஞாநப்ரபையை யுடையவனே. உன்மேனி. அந்தஜ்ஞாநத்துக்குமேலும் ஜ்ஞாநாகாரமான ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ரகாசகமான உன்னுடைய திருமேனியை. சொல்லார - நின்றேத்தி. சொல் நிறையும்படி. நின்று ஸ்துதித்து. ஸர்வசப்தவாச்யமான விஷயத்திலிறே சொல் ஆருவது. "கவித்து நிறைபொருளாய் நின்றான்" என்னக்கடவதிறே. வாழ்த்தி. மங்களாசாஸநம்பண்ணி. சோப்படைக் காப்பிடவாராய். நன்றாக நான் காப்பிடவாராய். சோப்பட - நன்றாகவென்றபடி. ... ...ரு.

மூ.—கஞ்சன்கறுக்கொண்டு நின்மேற் கருநிறச்செம்மயிர்ப்பேயை
வஞ்சிப்பதற்குவிடுத்தா னென்பதோர்வார்த்தையுமுண்டு

மன்னர் பெருமான் ---- ... ...

(... ... ...)

... ...

பிள்ளோபரசே! நீ பேயைப்பிடித்து முலையுண்டபின்னை
உள்ளவாறுன்றுமறியே னெனைவிடவள்ளைநின்றாய்
பள்ளிகொள்போதிதுவாதும் பரமனே காப்பிடவாராய். எ.

பதவுரை.

பிள்ளை அரசே!— பிள்ளைத்தனத்தில் பருவ
யத்து கின்ற பெருமைபடையவனே!
நீ— நீ
பேய் முலையை பிடித்து— பேய்ச்சியின் முலை
யைக் கையால்பிடித்து
உண்டபின்னை— சுவைத்த பின்பு
உள்ள அறி— உள்ளபடி
ஒன்றும் அறிகிலேன்— ஒன்றுமறிகிறிலேன்;
இது— இக்காலம்
பள்ளிகொள் போது ஆகும்— கண்வளர்
தருகிற ஸமயமாயிரா நின்றது,
காப்பு இடவாராய்.

ஒளி உடை— அழகையுடைத்தான
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்!— நின்றருளினாயினை!
பரமனே!— பரமபுருஷனானவனே!
கள்ளம்— வஞ்சகமான
சகடம்— சகடத்தையும்
மருதும்— யமளார்ஜுநங்களையும் [யமளார்ஜுநங்கள்— இரட்டைமரங்கள்.]
கலக்கு அழிய— ஸந்தேஹத்துக்கு அற்றுப்
போம்படி
உதை செய்து— உதைத்து

வ்யா. மறுபாசுரம். கள்ளமில்லாத. கண்வளர்ந்தருளச்செய்தே உன்னை ஸஹிக்க அஸக்தனாயிருக்கிற தாயானவள் தன்னுடைய முலையை, தலைத்தூமோகாதிற்கச்செய்தே உண்ணுகையாலே அஸக்தனாயிருக்கிற யமளார்ஜுநங்களையும் தன்னுடைய ரூபம் கட்டிக்குலைந்து நிலைமையழிய விழும்படியாக, "காலாற்சகடம் பாய்ந்தான்" என்றும், "ஊருகளுங்கிளை மறுமூந்திய" என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருவடிகளாலும், திருத்தோளாலும், திருத்தீம்பாலாலும் தள்ளிப்பிளக்கட்டே. பிள்ளாயரசே. இந்த அதிப்ரஸங்கத்தைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேயும் பிள்ளைத்தனத்தில் புகரையுடையவனே. நீபேயைப்பிடித்து முலையுண்ட பின்னை. நீ பேயைத்தானாக, பிடித்து முலையுண்டபின்பு. உள்ளவாறுன்றுமறியேன். உள்ளபடி யொன்றும் அறிகிறேனில்லை. அதாவது- இன்னம் அப்படிக்கொத்தவார்த்தை செய்வதுதியாகில், "ஒருநாளல்ல ஒருநாள் அபாயம் விளையும்" என்று பயப்படா நின்றேனென்கை. ஒளியுடையதாயிருப்பது. மாசுகளும் மறுக்களுமான அழகையுடைய திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. பள்ளிகொள்போதிதுவாகும். நீ கண்வளர்ந்தருளுகிற போதாய்த்து இப்போது. ஸந்த்யாகாலந்தனக்கு, மாலை வைகிற்றுக் காணென்றபடி. பரமனே காப்பிடவாராய். ஸர்வாந்தர்யாமிகளால் உனக்கு சேற்பட்டாரில்லாதவனே! உனக்கு ஒரு குறைவாராதபடியாக நான்காப்பிடவாராய். ... ... எ.

மூ.—இன்பமதனையுயர்த்தா யிடையவர்க்கென்றுமரியாய்
கும்பக்களிறட்டகோவே கொடுங்கஞ்சனைஞ்சினிற்கூற்றே
சேம்பொன்மதிள்வெள்ளறையாய் செல்வத்திருவல்வளர்பிள்ளாய்
கம்பக்கபாலிகாணெங்குக் கடிதோடிக்காப்பிடவாராய். உ.

மெல்லை மறவாள் — நீங்காத மெல்லையை

இருப்பிடமாக வுடையவளே!

செல்வத்திருவே! — செல்வச்செருக்கோடே

வாழ் — வாழ்கின்ற

பிள்ளாய்! — பிள்ளையானவளே!

அரும்பு — அரும்பின்கண்

கமலம் — தாமரைப்பூவை

தாயாக வுடைய — தாயாகவுடைய

தனி — ஒப்பற்ற

பேரழகி — மிகுந்த வழகையுடையவளே!

பெருமை — பெருமையையும்

உடைத்தாய — உடையதாய

பேரருளாளனை — பெரிய வருளாளனை

யுடையவளே!

(அரும்பின்கண் தாயாகவுடைய தனிப்பேரழகி யென்றது, திருமகள் பிறந்தபோது தாமரைப்பூவிலே பிறந்தாளென்பது பற்றி.)

பெருமை யுடைத்தாய பேரருளாளன் — பெருமையையுடைத்தாய பெரிய வருளாளனான

திருமால் — திருமாலுடைய

மார்பில் — மார்பிலே

வாழ் — வாழ்கின்ற

பிள்ளாய்! — பிள்ளையானவளே!

செல்வத்திருவே! — செல்வச்செருக்கோடே

வாழ் — வாழ்கின்ற

பிள்ளாய்! — பிள்ளையானவளே!

அரும்பு — அரும்பின்கண்

கமலம் — தாமரைப்பூவை

தாயாக வுடைய — தாயாகவுடைய

தனி — ஒப்பற்ற

பேரழகி — மிகுந்த வழகையுடையவளே!

பெருமை — பெருமையையும்

உடைத்தாய — உடையதாய

பேரருளாளனை —

திருக்காப்புநானுன்னேச்சாத்தத் தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய்
உருக்காட்டுமந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ளவேற்றுகேன்வாராய். கூ.

பதவுரை.

(ஆகலால்,)

சுற்றி நின்று— நாற்சுற்றியிலே நின்று
கருக்கிகள்— கர்வியாதிகாள்;
நான்— தாயான நான்
உன்னை— உனக்கு
திருக் காப்பு சாத்த— அழகிய சகலாபரணம்
பொருட்டு
உரு— உன் திருமேனியை
காட்டும்— காட்டத்தக்க
அந்தி விளக்கு— திருவந்திக்காப்பை
இன்று— இப்போது
ஒளி கொள்ள— ஒளியை உடைத்தாம்படி
ஏற்றுகின்றேன் — ஏற்றுகின்றேன்;
வாராய்— அதைக்கண்டருளுகைப்படி வாராய்.

தேசு உடை — தேஜஸ்ஸை உடைய
வெள்ளறை— திருவெள்ளறையிலே
நின்றாய்— நின்றருளினவனே!
நம்பி— நித்யஸூரிகளுக்கு நாதனே!
சில நாள்— இன்னும் சில நாளைக்கு
தாய் சொல்லு— தாய்மார் வார்த்தையை
கொள்ளாய்— மேற்கொண்டு நடத்தமாட்டாமல்
இருக்கிறாய் — புருஷனை நித்தம்தோறும் பிரியமாட்டாமல்
நிற்கிறபிராட்டியைப்போலே
நீர்— சுத்தஜலத்தை
சங்கில் கொண்டு— சங்கிலே கொண்டு
எழில்— விலக்ஷணமான
மணமகள்— மைதிலிப்பிராட்டி
வந்து நின்றார்— உனக்கு சகலாபரணங்களாக
வந்து நின்றார்கள்;

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டில். இருக்கிறபடி. "மைதிலிபுனிதனிருக்கை" என்கிறபடியே புருஷனை நித்யாதிகளான நித்யசூரிகளோடுகூட சுத்தஜலத்தையும் சங்கிலேகொண்டு, உனக்கு சகலாபரணங்களாக விலக்ஷணமான பிராட்டிவந்து நின்றார்கள்; அவர்களோடு கொண்டு சகலாபரணங்களையும் கொள்ளமாட்டாதே நிற்கிறாய். தாய்சொல்லுக் கொள்ளாய் சிலநாள். இன்னம் சிலநாள் மாதர்வசப்படாதபோலும் செய்யவேயிருக்கிறாய். திருக்காப்புநானுன்னேச்சாத்த. நான் உன்னை அழகிதான சகலாபரணங்களாலே. தேசுடைவெள்ளறைநின்றாய். விலக்ஷணமானவர்கள் வார்த்தைக்கையால்வந்து மேற்பட்டையுடைத்தான திருவெள்ளறையிலே நின்றருளினவனே. உருக்காட்டு மந்திவிளக்கு. உன் திருமேனியைக்காட்டும் திருவந்திக்காப்பு. ஏற்றுவார் ஏற்றியெடுப்பது நித்யசம்பாவ்யமான திருமேனிகாண்கைக்காகவிறே; ஆகையாலே உருக்காட்டுமென்கிறது. இப்போது ஒளியையுடைத்தாம்படி ஏற்றுகின்றேன், இத்தைநங்கண்டருளப்படி. வாராய். திருக்காப்பு நானுன்னேச்சாத்த - உருக்காட்டு மந்திவிளக்கின் றொளிகொள்ள வேற்றுகேன் வாராய் என்றந்வயம்.

... ... கூ.

மூ.—போதமர்செல்வக்கொழுந்து புணர்திருவேள்ளறையானை
மாதர்க்குயர்ந்தவசோதை மகன்றன்னைக்காப்பிட்டமாற்றம்
வேதப்பயன்கொள்ளவல்ல விட்டுசித்தன்சொன்னமாலை
பாதப்பயன்கொள்ளவல்ல பத்தருள்ளார்வினைபோமே. ஙு.

பதவுரை.

மாதர்க்கு— ஸ்த்ரீகளுக்கெல்லாம் தலைவியான
உயர்ந்த— பேற்றையடைந்த
அசோதை— யசோதைபிராட்டி.
போது— கொக்கரையென்னும் | போதரு - புறப்பட்டு.
பூக்குழல் |
அமர்— பொருந்தியிருக்கையாலும்
செல்வம்— "நீ" என்னுஞ் சொல்லுக்கு விஷயமான
[சர்வேச்வரனுக்கு நிரதிசயபோக்யமாய்
கொழுந்து— ப்ரகாசத்தினால் அதிசயமான பெரிய
பிராட்டியாகையாலும்
புணர்— நித்யஸம்பந்தமுடைய
திருவெள்ளறை— ஸ்ரீரங்கத்தில் திருவெள்ளறை
யில் நித்யவாஸமுடைய
மகன்றன்னை— ஸ்ரீகிருஷ்ணனை நின்ற
கண்ணனைக்குறித்து-மனமுருகியிட்டமையங்களின்
காப்பு இடுகை— ரக்ஷையிடுகையாகிற
மாற்றம்— வார்த்தை
வேதப்பயன்— வேதங்களுக்கு ஸாரமான
கொள்ளவல்ல— அனுஸந்திக்கவல்ல
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான இந்நிருமொழியில்
பாதம்— பாட்டுக்களுக்கு ஏறும் பின்னடியில்
சொன்ன:
பயன்— ¶ ப்ரயோஜநத்தை
கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல
பத்தர்— பக்தியுக்தர்களாய் உள்ள
வர்களுடைய
வினை— பழங்களாகாலாக விரோதியான பாபம்
போம்— கண்ணழியே விண்டொழிந்துபோம்.

¶ அசோதை- ஸ்லாகமாயிற்றென்ன காப்பிடுகை.

வ்யா. போதமர்செல்வக்கொழுந்து. கனத்குழ் பிறந்தகமான தாமரைப்பூவை யிருப்பிடமாக வுடையளாய், ப்ரீயமாகையாலே ஸகலஸம்பத்துக்களுக்கும் பூமியாயிருக்கிற செல்வியாகையாலும். "பங்கயச்செல்வி" என்றிறே திருநாமம். புணர்திருவெள்ளறையானை. அவன் தாமரைப்பூவை மறந்து, "அகலகில்லேன்" என்கிறபடியே தன்னையலங்கரிக்கிற திருவஸ்துவிலேறிட்ட நித்யவாஸத்தையுடைய திருவெள்ளறையிலே நிற்கிறவனை. "சோலை சேறுசேயதில் தொழுதூர்ந்து" என்கிறபடியே தொழுகுலத்தாரான ஆயர்களுக்கு ஸ்வாமியாய் நின்ற ஸ்ரீகிருஷ்ணனை. மகன்றன்னை— அவதரித்து ப்ருந்தாவநத்திலே யாயிற்று. கண்ணனைக்குறித்து- மனமுருகியிட்டமையங்களின் காப்பு இடுகை— ரக்ஷையிடுகையாகிற மாற்றம்— வார்த்தை வேதப்பயன்— வேதங்களுக்கு ஸாரமான கொள்ளவல்ல— அனுஸந்திக்கவல்ல விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் சொன்ன— அருளிச்செய்த மாலை— சொல்மாலையான இந்நிருமொழியில் பாதம்— பாட்டுக்களுக்கு ஏறும் பின்னடியில் சொன்ன: பயன்— ¶ ப்ரயோஜநத்தை கொள்ளவல்ல— கைக்கொள்ளவல்ல பத்தர்— பக்தியுக்தர்களாய் உள்ள வர்களுடைய வினை— பழங்களாகாலாக விரோதியான பாபம்

மகன்றன்னைக் காப்பிட்ட மாற்றம். நடகுணசீசுழ்டி கங்க வெல்லாவற்றிலும் அவர் கும் காப்பிடவென்றிப்படியாயிருக்கும் தன்னுடைய புத்ரனைவிட்டு, புத்ரன்சீ தனமென்னைத் தேதற்று ரனைதிபிட்ட பாகரங்களின். வேதப்பயனித்யாதி. பகவத்விஷயத்தில் பக்தனாசானும் பண்ணுகையே வேதாதாத்பர்யமென்றறிந்து கைக்கொள்ளல்லை டெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான வித்திருமொழியில். பாதுப்பயனித்யாதி. பாட்டிக்கள் தோறும். பின்னடியிற்சென்ன ப்ரபோஜநத்தைக் கைக்கொள்ளல்லை பக்திமான்களாயுள்ளவர்க்குதனைய மங்களாசானை விரோதியாயுள்ள பாபம் தன்னைடேய விட்டிப்போம். ... ... ஏ.

டெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அடிவரை.—இந்திரன் கன்று செப்பு கண்ணில் பல்லா கஞ்சன் கள்ள
மின்ப மிருக்குப் போதமர் வெல்லெனேய்.

அ - திருமொழி, கள - க்கு, பாட்டி- கருத்து.

அ. கிழ்- பூச்சூட்டிக் காப்பிட்டு, தனக்கு வசவர்த்தியாக்கி, கன்னருகே இவரை யுறங்கி, நிர்ப்பயையாய், மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி காலுழுறங்கி உணர்த்து, தன்னு டைய க்ருஹகார்யபரவசையாய் வெளபரியாநிற்க, இவளுழுனர்த்துபோய் ஒலிலகங்களிலே புக்கு, அங்குண்டான வெண்ணெய்களை விழுங்கி அவையிருந்த பாத்ரங்களையுருட்டி யுடைத் து, காப்ச்சிவைத்த பாலெச் சாய்த்துப்படருகி, அவர்கள் சமைத்துவைத்த பணியாரங்கள் முத லானவற்றை நிச்சேசதமாக வெடுத்த ஜீவித்து, சிறுவெண்ணெயளுழுந்து அவள்கையில் வசீர யைக் கழுற்றிக்கொண்டுபோய் அந்தைக்கொதித்து காவற்பழங்கொண்டி, இட்படி திட்புகளைச் செய்கையாலே அவ்வவை க்ருஹங்களிலுள்ளார் தனித்தனியே வந்து முறைப்பட்டி " உன் பிள்ளையை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளாய் " என்ற ப்ரகாரத்தையும், இவளுடம் இவர்கள் சொன்ன வாக்யத்திலே இவளை இங்கே யழைத்துக்கொள்ளுகைக்காக, பலகாலு ரிவளை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவது, ' உன்னைப் பிறர்சொல்லும் பரிபவம் எனக்குப் பொறுக்கப்போகி றதில்லை, வாராய்' என்பதாய் இட்புடைகளிலே பலவற்றையும் சொல்லி இவளை யழைத்த ப்ர காரத்தையும் தாயவள்தாபங்கராப்க்கொண்டி சேரி, முன்பு அவள் செய்த க்ரீடைகளில் லாவற்றையு மநுபவித்து ஒர்க்டராகிறார்- இத்திருமொழியில். ... ... *

முதற்பாட்டு. ஊரில் ஸ்த்ரீகளிலே சிலர் நங்கள் க்ருஹங்களிலே இவள் செய்த திட்புகளை, தாயாரான யசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து சொல்லி, அவளை இங்கேயழைக்க வேணுமென்றபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

திரண்— அதற் உடைகிற பொதுவண்டான

தலைச— த்வதியை

கேகட்குரும்— கேளாகின்ற

கண்ணன் — க்ருஷ்ணனை

டிரான்— ‡ உபகாரகன்

கற்ற— அப்யஸிக்ற

கல்லிகன்னை— க்ருத்ரிமமில்லாதவளை

காங்குகிலாட்— காத்துக்கொள்ள சக்தை

களாகிறிலாம்;

(அனைன்று,)

உன்மகனை— உன்னிடம்பிள்ளையை

கவாய்— நீ காத்துக்கொள்;

(அதுக்குடலாக)

உன்மகனை— நீண்டகாலம் வாழ்ந்திருக்கிற

உன்பிள்ளையை

கவாய் — அழைத்துக்கொள்ளாய்

என்று வனிற்பெண்கள் முறையிட்டுச்

சொல்லுகிறார்கள்.

---

‡ இது கொடுத்துச் சொல்லுபவர்க்கை; அபகாரம் என்று விபரீத லக்ஷணையால் சொல்லுகிறார்கள்.

பொய். முழங்கி. வெண்ணெய்விழுங்கி. கடைந்தெடுத்த தாழிகளிலே சேர்த்து வைத்த வெண்ணெயை பிறர்களுக்காக மனமிலேவிழுங்கி. அவளைவன்றிக்கே வெறுங் கையுற்ற கொடுத்தனுப்பி. அவர் திருத்தாயாரிடத்தைக் கல்லிலேயிட்டு உடைத்து. வெண் ணெய்க்கு விழுக்கிறவனுக்கு, பெண் பிள்ளைகளை கொடுக்கலாமோ? இத்தால் நினைத்து பிறர்களுக்கு அநேருணைசேகேட்கும். அது உடைகிறதோடானை ஒசை போல் வயிறுபிழ்ந்து நினைத்து பிறர்களுக்கு; அதற்காகச் செய்யும் என்ன; ஆனால், " உங் கள் கிருஷ்ணனை நினைத்து பிறர் அவகாசமில்லாதபடி. அடைத்து நோக்கிக்கொள்ளுங் கோள் " என்ன; கண்ணனிராங்கற்ற கல்லிதன்னைக் காக்ககிலோம். கிருஷ்ணனை வடகாகன் கற்ற கிரிமையில்லாத வார்த்தை கடக்கமாட்டுகிறிலோம். எல்லாருடைய களவும் காக்க வல்ல, இவனுடைய களவு மட்டில் கடக்கமாட்டுகிறதன்னை. பிரானென்றது - வடதிசை நோக்கி. வாயில்லாப் பூச்சியிதென்றபடி. உற்றம் கிட்குறுகினை நீங்கள் காக்குமாட்டுகோளா கில், அதுவாயினுமென்ன; உன்மகனைக்கவாய். உன்னுடைபிள்ளையை நீ காத்துக்கொள்ளு வதினாலே எல்லார் களவும் போயிற்று; நீ அதுக்கைச்செய்யாயாய் என்றவாறு, சிறுப்பிள்ளைகள் நீம் புகுந்து செய்யுமிதோ? அவர் அறியாமல் வீடுருவினால் செய்குறவன்டாகில் நீங்களுரைக் கற் றம் செய்யுமிதென்னை யாகோ? இப்படி. அவர்தாய்மாரோடே சென்னை; புண்ணில் புளிப்பெய்தா

இப்படியிருந்துள்ள நீம்புகளைச் செய்பவல்லவன்காணிவனென்கிறார்கள். புரையாவது - க்ஷதம். வீப்ளையால் - அகன்றதாது மென்றபடி.. ஆல் - அசை. அண்ணல் கண்ணன். அண்ணலென்றது - ஸ்வாமிவாசகம். அண்ணல் கண்ணனென்றது - ஸ்வாமித்வ ஸூசக மான கண்ணையுடையவனென்றபடி. இத்தால் - இவ்விடத்தில், ஸ்வாமி யென்றது - சக்ரபாணித்வத்தை யுடையவனென்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, அண்ணற்கென்றது - அண்ணலுக்கென்றபடியாய், அண்ணனென்றது - அண்ணியனுகாதவ னென்றபடியாய், இப்படி நீம்புகளைச் செய்கையாலே "தன்னம்பி தம்பியு மிங்கு வளர்ந்தது அவனிவைசெய்தறியான்" என்கிறபடியே ஸாதுவாய்த்திரியும் தம்பி மூத்தபிராட்டிக்கும் தனக்கும் ஒருசேர்த்தியில்லாதவனென்னவுமாம். ஓர்மகனைப்பெற்ற அசோ தைதங்காய். இப்படி அத்விதீயனான பிள்ளையைப்பெற்றபூர்த்தியை யுடையவளே. உன் மகனைக்கூவாய். இப்படி நீம்புகளைச்செய்து திரியாமே, உன்மகனை உன்பக்கலிலே அணைத் துக்கொள்ளாய். ... ...க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. இப்படி இவர்கள் சொன்னவநந்தரம் யசோதைநப்பிராட்டி. தன்புத்ரனைவஸீ யணைத்தப்போகாதத்தைச் சொல்லுகிறது.

மூ.—வருக வருக வருக விங்கேவாமென் னம்பீ வருகவிங்கே
கரியகுழல்செய்யவாய் முகத்துக் காகுத்த னம்பீ வருகவிங்கே
அரியனிவனெனைக்கின்ற ராங்கா யஞ்சனவண்ணர் வசலகத்தார்
பரிபவம்பேசத்தரிக்ககில்லேன் பாவியேனுக்கிங்கே போதராயே. உ.

பதவுரை.

வாமனன்—	* குறள்பிரமசாரியாய்க்கொண்டு
நம்பீ!—	அபிமதம்பெற்று பூர்ணனானவனே!
இங்கே—	(அவ்விடத்தைவிட்டு) இங்கே
வருக வருக வருக—	கடிக ஓடிவா;
கரிய குழல்—	கறுத்த திருக்குழலையும்
செய்ய வாய்—	சிவந்த திருப்பவளத்தையும்
முகம்—	திருமுகமண்டலத்தையு முடைய
னும்	
நம்பீ!—	குணபூர்ணனானவனே!
காகுத்த!—	ககுத்ஸ்தசக்ரவர்த்தியின் வம்ச
	த்தை விளங்கச்செய்பவனே!
இங்கே வருக—	இங்கே வந்தருளாய்;
நங்காய்!—	("உன்மகனைப் புகழ்ந்தணைந்த
	தாயல்லது, அச்சமுறும்படி கடிந்த
	பேசுகிறிலையே" என்றென்னைப்
	போலி) நங்காய்!
இவன்—	இப்படிப்பட்டவனான
எனக்கு—	தாயான எனக்கு
இன்று—	இப்போது
அரியன்—	கைக்கிடைத்தற்கரியனாவனோ,
(என்றபடி : பிள்ளையைக்குறித்து,)	
அஞ்சகம்—	மாடுபோன்ற
வண்ணர்—	நிறத்தையுடையவனே!
அசல் அகத்தார்—	அயல்வீட்டுப்பெண்கள்
பரிபவம் பேச—	'கள்ளன், நீம்பன்'
என்றுற்போலே	என்னைப்பரிபவித்துப்பேச
தரிக்க கில்லேன்	— நான் தரித்திருக்க
மாட்டேன்;	
பாவியேனுக்கு—	உன்பேதல் ஸுலாவாதுதோற்
றக் கேட்கும்படியான பாபத்தைப்பண்	
ணின என்மனக்கவலை	தீரும்படி-
இங்கே போதராய்—	இங்கே வாராய்

வியா. வருகவருகவருகவேங்கே. அர்ச்சனைக்குரிய புஷ்பத்தைக் கொய்து கண்டாவா
பாலே பரிபவங்களைக் [illegible] இச்சை யாகின்றாள். வருகவென்றது- வாலைக்குமாடி.. அவன்
கரிக வருகைக்காகப் பலகாலும் சொல்லுகிறாள். இப்படி பணிதத்தையிடத்திலும் வாசனையா
லே, வாமநனம்பீ வருகவிங்கே. தேவமகாப்பியன்றே, ஆச்சிரமத்தையும் சென்புட் குணபூர்த்தி
யுடைய நீ யிங்கேவாரென்கிறாள். அப்படியிடம் வாசனைபடலே: கரியசித்யாதி. கறுத்த
நிருங்குழலியும், சிவந்த நிருப்பவளத்தையும், உடையாரஹிதடாய்க்கொண்டி இரண்டுக்கும்
நடுவே விளங்காகின்ற நிருமுகத்தையுமுடையவரே, பரதாபத்தாலே சொல்லிற்றுச் செய்யும்
குணபூர்த்தியையுடைய காகுத்தனன்றோ நீ, இங்கே வாரென்னை; முறைப்பட்டுவந்து நின்
றவர்களிலே ஒருத்தி "ஆந்தையரப்பான் அசோதை" என்கிறபடியே நியமிக்காமல் கொள்
கொம்பு கொடுத்தன்றோ இப்படி இவள் நிட்டூரை தகைமைக்கவென்புற்று, இம்மோதாது மிவ
னைப் புகழ்ந்துகொண்டு அழைக்கிறாயிற்றென்னோடாக்கி, நிபமித்து ஒருவார்த்தை சொல்லுகி
றிலையேயென்ன; அரியணிகொணக்கின்று நங்காய் என்கிறாள். பின்னோபெற்று ஸ்நேஹத்துவள
ர்ந்தாப்போதும் பூர்த்தியையுடையவளன்றோ! இவளைக்கு இன்றுபோதாதற்கு அரியவனன்றோ,
இப்படியிருக்கிறவனோ நான் கருக நிபமிக்கமாட்டேனென்கிறானாக. இப்படி இவள்சொன்ன
தற்கு உத்தரம் சொல்லி, மேலும் தன்பிள்ளையான வலிமையைத்தோற்றுவித்து பரபரிபவம் பொறுக்க
மாட்டானைபோலேயிருந்து தன் கிலேசத்தைச் சொல்லி யழைக்கிறாள் அந்தகவண்ணரை. கண்டவர்
கள் கண்குளிருப்படி அந்தகம்போன்ற நிருநிறத்தையுடையனென. அசலகத்தார் பரிபவம்
பேசத் தரிக்கமாட்டாதவர்கள் "கண்ணன், பிட்டன்" என்றாற்போலே உன்
னைப் பரிபவங்கள் சொல்லக்கேட்டும் பொறுக்கமாட்டாதிறே னென். பாவியேனுக்கிங்கேபோத
ராதே. இச்சொல்லுகள் கேட்ருப்படி. பின்னை பாபத்தைப் பண்ணினவெனக்கு இந்தக்கிலேசம்
நேருப்படி இங்கேவாராய். ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. முன்புக்ஷயவஸ்தையைப்பொறுக்கமாட்டாதே சில் வார்த்தை, நங்கள் க்
ஷேத்திரே அவன் செய்த நிபுகளைச்சொல்லி, இப்படி அநுசிதாசரணை அநியாயஞ்செய்ய
லாமோ, உன்பிள்ளையை உன்பக்கலிலே யழைத்துக்கொள்ளாய் என்றப்பிரகாரத்தைக்
சொல்லுகிறது. ... ... *

மு:—திருவுடைப்பிள்ளைதான் தீயவாறு தேக்கமொன்றுமிலன் தேசுடையன்
உருகவைத்ததடத்தோடு வெண்ணெயுறிச்சி யுடைத்திட்டுப் போந்துநின்றனன்
அருகிருந்தார்தம்மை யநியாயஞ்செய்வதுதான் வழக்கோவதோதாய்!
வருகவென்றுன்மகன்றன்னைக்கூவாய் வாழவேவிட்டாண்மதுசூதனே. கூ.

பதவுரை.

அசோதாய்— யசோதைப்பிராட்டியே!	மதுசூதனன்— அநுதன்னையே தனக்கு
திரு உடை— ஐச்வர்யத்தால் குறைவில்லாத	மேதஸ்ஸாகவுடையனுமாகின்றனன்;
பிள்ளை— உன்பிள்ளையான கண்ணன்	உருக வைத்த— உருக்குவதற்காக அடுப்
தான்— தான்	பில்வைத்த
நிய ஆறு— நீம்பு செய்யும்வகைகளில்	வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

உடைத்திட்டு— பாதாளத்தைக்கிழ முடைத்து

பிளந்து— இரண்டாகப் பிளந்து

நின்றுஅன்;— நின்னாகின்றஅன்;

படைஞர்தலைவன் — முன்பு விரோதிபோன்மத

னைவரினித்தலைவ

வாழ்நாட்டான்— இப்போது தானைவீரரா

நிடைந்தின்று. னைத்தின்குடிவாழ்த்திருக்

வொட்டிநிலவ

அரசு— அன்னையிலை

வ்யா. திருவுளமடப்பினாள். பூரீமானை

இத்தால் - ஸ்வக்ஷத்தில் ஜீவனமற்று வரி

பாலை நெய்தற் திப்புகளிற் யினைபென்ன

திப்புசெய்யும் ப்ரகாரங்களில் தன் பிறப்பை

செய்யுமப்படியென் " என்று தெரிந்தால் அ

நிற்கு மென்னை. தேசுடையன். தெ

தேஜஸ்வியாகயுடையது யிராநிற்கும். இத்

னென்னை. இப்படி. நீங்கள் சொல்லுவதைக்

இங்கேபோதராய்— இங்கேவாராய்;

தென்— கிழ்மலமான

தினை— அலகினையுடைய புனல்வாழ்வி

சூழ்— சூழப்பட்ட

திருப்பேர்— திருப்பேர்நகரில்

கிடந்த— கண்வளர்ந்தருளின

திருவாளனே— ஸ்ரீமந்நாராயணனே!

இங்கே போதராய்—இங்கே அடியேனண்ணாவா

(என்று கண்ணினைத் தாயானவள்

பலகாலும் அழைக்க;)

† அம்மனம் உன்வசமிதன்— "நான் அம்ம

முன்வசமிதன்கான்"

என்று சொல்லி—என்று சொல்லி

ஓடி— விரைவாய்வந்து

வ்யா. கொண்டலித்யாதி. நீர்கொண்

னை யுடையவனே! அங்குன்று மிங்கே போதர

கோயில்பிள்ளாயிங்கேபோதராசீய. "கொண்டல்

ஐப்பசி கோயிலிலிலுனிக்கிற பிள்ளையழகெ

தூ.—பாலைக்கறந்தெடுப் பேறனைவித்த

மேலையகத்தெ சென்றுப்புகுவெண்

சனைத்திரமுலையாம்பி சர

தூலைக்கறும்பின் மொழியன்னை

ஆலை— ஆலைபோலிட்டு ஆடுத்தக்க

கரும்பு அனைய— கரும்பைபோத்தகாய்

இன்— மதரடன்

மொழி— வாக்கைபுடையபளாய்

அதிசாதை சுங்காய்— ஸ்திரீத்வ பூர்த்தினை

புடையபளான அதிசாதாய்!

டல் வகினாயாள்— பலவினாகினபுடைய

என் முகள்— என்படகளானவள்

டாலை கறந்து— பசுவின்பாலைக்கறந்து

மூ.—போதர்கண்டாயிங்கே போதர்கண்

ஏதேனுஞ்சொல்லியசலகத்தா றே

கோதுதலமுடைக்குட்டனையோ

வேதப்பொருளென்வெங்கடவ

கோது குலம் உடை—எல்லாரும் கொண்

டாடத்தக்க சீரையுடைய

ஓ குட்டனே— வாராய் பிள்ளாய்!

குன்று— கோவர்த்தநகிரியை

எடுத்தாய்— குடையாக எடுத்தவனே!

குடம் ஆடி— குடமெடுத்தாடின

கூத்தா— கூத்தையுடையவனே!

வேதம்— ஸகலவேதங்களுக்கும்

பொருளே— ப்ரதிபாத்யனானவனே!

என்— என்னுடையவனென்னும்படி

வெங்கடவா— திருவேங்கடமலையில் நி

ஐச்வர்யமே உனக்கு ஐச்வர்யமென்று ந
வேறுங்காணென்னை. வேதப்பொருளே
என்கிறபடியே ஸகல வேதப்ரதிபாத்ய
தில் கேட்டிப்போனையன்றிக்கே, கண்
திருவுடலிலே இரண்டு விபூதியிலுள்ள
என்னுடையவனென்னும்படி நிற்கிறவ
னவனே. இங்கேபோதராயே. உன்னை
நின்றுட்டு உன்குணமே பேசாநிற்கும் நா

அ. ஏழாம்பாட்டு. "விரகில்
த்தில் வாராமல் வேதஸாகரத்திலே போ
த்த பதார்த்தங்களையடைய ஜீவிக்கையா
உன்மகனென்னை அணைத்துக்கொள்ளா யென்

மூ.—சென்னெலரிசி சிறுபருப்புத்
பன்னிரண்டு திருவோண
இன்னமுகப்படனனென்ற
உன்மகன்றன்னை யசோத

பாகதேசமெங்கும் வாராதபடி காய்ச்சித்திரட்டி நன்ரு
பாலாய்நால் ஒன்ரும்படி காய்ச்சித்தேய்த்துச்
யும், நற்பசுக்களில் கறக்கபாலுடனே விவற்றை
பன்னிரண்டி திருவேணாடம் வதகங்கமாக பாலை
பரிசுறிவன். முன்பும் இப்பின்னைப்பகாரமறிவன்.
ன்று ஆரம்பித்து இவை சமைத்தபோதே, இவ
செய்வதுக்குமுன்னே இவற்றைவாரி ஜீவித்துவி
விழுங்கிட்டு. இத்திருவேணாத்துக்கென்று சமை
விழுங்கி. இன்னமுகப்படன்காவனென்றுசொல்லி. அ
டியிருப்பன் காவனென்றுசொல்லி. போந்துநின்ரான்.
போந்துகில்லாநின்ரான். உன்மகன்றன்னை யசோ
பிராட்டீ ! அங்குத்தமை செய்யாமல் உன்னுடை
கொள்ளாய். இவையும்சிலவே. பின்னைபெற்ரார்க்
வேண்டாதேவா, இவையும் சிலபின்னைவளர்க்கைதே

அ. எட்டாம்பாட்டு. " உன்மகன்றன்னை
என்றவாதேறு, தன்மகனை அவளணைத்த ப்ரகாரத்

தி ரெட்டனத்து திங்கேபோதராயெ. மாட்டீடனென்றுதீத இங்கே வாராயென்கிறான். நானி தினகரனிடம்போதிருந்து விசாபாடி வருகிறனென்ன; நீசமிக்பாதி. விசாபாடிப்போ யுதிரு உனக்து சேவரிடமில்லேபோ; உன்பக்கல் ஸ்நேஹமில்லாதாகத்திலே நிற்து நீ பிரபாடிதி திங்கேவாராய். தூசனம்சொல்லும் தொழுத்தைமாரும் தொண்டருடும் நின்றவிட த்திலிருந்தும். இவ்வளவேயோ? இடைச்சிகளுக்கு அடிச்சிகளாய்ப் போருகிறவர்களும் இடைப்பிறு அடியாராய்ப்போருகிறவர்களும் உனக்குச்சொல்லுகிற தூசணங்களுக்கு ஓரவதி யிலிருக்கான், அவர்கள் நின்றவிடத்தில் நில்லாதிகபோராய். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் அவன் வாராமையாலே, தாய்சொல்லுக்கொள்வது தன்மங்கண்டாய் என்றிருக்கிறான். பெற்ற தாய்வசநம் கொள்ளுகை பிள்ளைகளுக்கு தர்மங்காண்; நீ தான், ‘பிறந்தபோதே மாதா’வை பரிபாலனம் பண்ணினவனன்றே. தாமோதரா. கயிற்றையிட்டு வயிற்றிலே கட்டலாம்படி. எனக்குத்தான் முன்பு பல்பலவுருவங்களுமன்றே. இங்கேபோதராயெ. ஆனபின்பு, என் சொல்லேயுறுதி இங்கேவாராய். ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. “தாமோதரா இங்கேவாராய்” என்றயசோதைபிராட்டியும் வாராதே வேறொருகார்யத்திலே போய்ப்பட்டிருக்க, அவர்கள் சமயத்துக்கு அநுபாதி கட்டாயமான வார்த்தைகளைச்சொல்ல, அவ்வளவிலும் வாராமையாலே அவளானவள் வந்து முனைப்பட்டு “உன்பிள்ளையை யிங்கேயழைத்துக்கொள்ளாய்” என்றபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—கன்னலிலட்டகேத்தோடுசீடை காரெள்ளிலுண்டை கலத்திலிட்டு
என்னகமென்றுநான் வைத்துப்போர்த்தேனிவன் புக்கவற்றைப்பேறுத்திப்போந்தான்
பின்னுமகம்புக்குறியைநோக்கிப் பிறங்கொளிவெண்ணெயுஞ் சோதிக்கின்றான்
உன்மகன்றன்னை யசோதைதங்காய் கூவிக்கொள்ளா யிவைபுஞ்சிலவே. கூ.

பதவுரை.

அசோதைதங்காய்! - ;

கன்னல்— கருப்புக்கட்டிப் பாகுடன்சேர்ந்த

இலட்டிகத்தீநாடு— லட்டிகத்தீதாடி

சீடை— சீடையும்

கார் எள்ளில் உண்டை— காரெள்ளு இட்டு வார்ன எள்ளுருண்டையும்

கலத்தில்— கலத்திலே

வைத்திட்டு— வைத்து

என் அகட்டென்று— ‘என்னகடாகையால் இக்குட் புகுவாரில்லை’ என்றுகொண்டு

நான் போர்த்தேன்— நான் மெனியிலபடம் போர்த்தேன்;

(அவ்வளவில்,)

இவன்— இப்பிள்ளையானவன்

புக்கு— அங்கேபுகுந்து

அவற்றை— அப்படிவைத்தவற்றை

பெறுத்தி— ‡ என்பெறுவாய்படி பண்ணி

போந்தான்— வந்தான்;

பின்னும்— மறுபடியும்

அகம்புக்கு— வீட்டிலேபுகுந்து

உறியை நோக்கி— உறியைப்பார்த்து

---

‡ இது ‘பெறுதி போகாதே’ என்பதில் அகரவுகரம் அவற்றில் எனக்கு நான்றாம் வேற்றுமையாகப்படி-நானென்னுமாகண்டாயென்னவுமை.

உன் மகன் கள்ளா —	உன் பிள்ளையை
கூவிக்கொள்ளாய் —	அழைத்துக்கொள்;
இவையும் —	இப்படி இவனைத்தெரிந்தவை
சிலவே —	ஒரு பிள்ளையாய்க்கையா?
என்று சொல்லிப்பெண்கள் முறையிடுகிறபடி.	

பிறங்கு நனி —	மிகவும் செவ்வியையுடைய
வெண்ணெயும் —	நல் வெண்ணெயும் உன்
மோர் என்று	
சொல்லுகின்றான் —	ஆராய்கின்றான்;
(இதற்குப்புறனானதற்குப் பொறுக்கப்	
போகாமையால்,)	

வ்யா. கன்னல். கருப்புக்கட்டி.. இது, மேற்சொல்லுகின்றனை யெல்லாவற்றோடும் அன்வயித்துக் கிடக்கிறது. கருப்புவட்டோடே சமைத்தனை. வட்டுறுங்காட்டில் எனிக்கு நிகர். இலட்டுகத்தோடு சீடை காரெள்ளிவுண்டை. இலட்டுகமாவது - தரப்புபவிசேஷம். அத்தோடுசிடையையும், காரெள்ளிட்டுவாரின எள்ருன்டையையும். கலத்திலிட்டு. அவற்றுக்குறுநபமான பாத்ரங்களிலே யிட்டு. என்னகமென்றுகான் வைத்துப்போந்தன். என்னகமன்றே, இங்குப் புகுவாரில்லை யென்றுவைத்து நான் புறம்போந்தன். இவன்புக் கவற்றைப் பெறுத்திப்போந்தான். நான் போந்தபின அவகாசமாக இவன் சென்று புக்கு அவற்றை நான் பெறும்படி பண்ணிப்போந்தானென்று வ்யதிரேகமாகச் சொல்லுகிறன். அதாவது - அவற்றில் எனக்கொன்றும் லபியாதபடி தானே ஜீவித்துப்போந்தானென்னக. பின்ணுமகம்புக்குறியை நோக்கி. அதுபோராமல் பின்னும் அகத்திலேபுக்கு உரியைப்பார்த்து. பிறங்கோளி வெண்ணெயும் சோதிக்கின்றன். மிகவும் செவ்வியையுடைத்தான வெண்ணெயு மூண்டோவென்று ஆராயாநின்றன். உண்மகனித்யாதி. பரிசாரைகப்பிராட்டீ! உன்னு டைய பிள்ளையானவனை அங்குநின்றும் தீம்புசெய்யாதே உன்னருகேயழைத்துக்கொள்ளாய். இவையும்சிலவே. இப்படி பிவனைத்தும்பிலே கைவளரவிட்டிருக்கிற விவையும் ஒருபிள்ளை வளர்க்கையா.

அன்றிக்கே, உன்மகன்றன்னை பரிசாரைதங்காய் கூவிக்கொள்ளாயென்று - குணபூர்த்தியையுடைய வரிசாதாய்! அவனும் உன்னைப்போலே குணபூர்த்தியையுடையனும்படி உன்னருகே யழைத்துக்கொள்ளா யென்றவாறு, என்னுடைய குணபூர்த்தியும் அவனுடைய தோஷங்களுடம் சொல்லிக்கதறுகையோ உங்களுக்குள்ளது, சிறுபிள்ளைகள் படலைத்திறந்(து)து குப்பைகளிலேபுக்கு கண்டவற்றைப் பொறுக்கி வாயிலேயிடக்கடவதன்றே, உங்கள் பிள்ளைகள்தானே உங்களுக்கு வசவர்த்திகளாய்த் திரிகிறனள என்று இவள் இவர்களை வெறுத்து விழுகையாக, அவன் செய்தவற்றுக்குமேலே, இவையும் சிலவேயென்று - இவள் இன்னும் பலே சொல்லுகிற வாகவுமாம். ... ... கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. "உன்மகன்றன்னை பரிசாரை தங்காய் கூவிக்கொள்ளாய்" என்று ஒருத்திசொல்லி வாய்மூடுவதுக்குமுன்னே மேலே யொருத்திவந்து, தன்னுடைய க்ருஹத்தில் இவன் செய்த தீம்புகளை முறைப்பட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

மு.—சொல்லிலரசிப்படுதிருங்காய் சூழலுடையனைன்பிள்ளைதானே

அங்கு — அவ்விடத்திலே
விற்ற— காவற்பழம்விற்ற
ஒருத்திக்கு— ஒருபெண்ணுக்கு
அவளை— அந்தவளையை
கொடுத்து— கொடுத்து
நல்லன—நன்மொளிமீயோடுத்து அழகிதான
காவல் பழங்கள்— காவற்பழங்களை
கொண்டு— வாங்கிக்கொண்டு
(போதும் போதாதென்று சொல்லுகிற
வளவிலே நான் கண்டு ' இவ்வளை இவளுக்
கு நீயேதந்தாய்? ' என்று கேட்க;)
நான் அல்லேனென்று— ' இவ்வளை கொடு
த்தவன் நானல்லேனென்காண் ' என்று
சொல்லிக்கொண்டு
சிரிக்கின்றான்— சிரியாநின்றான்.

வா. சொல்லிலரசிப்படுதிநங்காய். முன்பே ஒருத்திசொன்னதுக்குமேலே புன்னின்மேல் புன்னைக இலைந்துமோருத்திவந்து தன்மகன் குறைகளைச் சொல்லப்புக்கவாறு, இதுவுமோரு சிலுகை! என்று காயான யசோதைப்பிராட்டி. குறிஞையாகு; நங்காய்! உன் பிள்ளை செப்தவற்றைச்சொல்லில் நீ கோபியாநின்றாய். சூழலுடையன் உன்பிள்ளைதானே. உன்பிள்ளையானவன்றானே துஸ்ஸஹடாய் உனக்குவந்து சொல்லியல்லது நிற்கவொண்ணுத படியான சூழல்களை யுடையனாயிராநின்றான். சூழலாவது-சூழ்ச்சி. அதாவது- நாநாவான க்ருத்ரிமவகைகள். அவற்றில் இவனுக்கில்லாதது இல்லைகாணென்ன; இப்படி சொல்லுகைக்கு அவன் இப்போது துஸ்ஸஹமாகச் செய்ததுதான் எது, அத்தைச் சொல்லென்னச் சொல்லுகிறான்மேல்; இல்லம் புகுந்தென் மகளைக்கூவி. என்னகத்திலே புகுந்து என்மகளைப் பேரைச் சொல்லியழைத்து. கையில்வளையைக் கழற்றிக்கொண்டு. அவள்கையில் ‡அடையாளவளையைக் கழற்றிக்கொண்டுபோய். கொல்லையித்யாதி. கொல்லையில் நின்றும் கொடுவந்து, அங்கே காவற்பழம் விற்கிறவளொருத்திக்கு அவ்வளையைக்கொடுத்து. நல்லன காவற்பழங்கள்கொண்டு. தனக்கேகறவழகிதான காவற்பழங்கொண்டு, போரும் போராது என்று சொல்லுகிறவளவிலே நான்கண்டு, " இவ்வளை உனக்குவந்தபடி யென் " என்று அவளைக்கேட்க, அவள் " இவன் தந்தான் " என்ன; " நீயோ இவளுக்கு வளைகழற்றிக் கொண்டுகொடுத்தாய் " என்ன; நானல்லேனென்று சிரிக்கின்றானே. " நானல்லேனென்காண், என்கையில் வளைகண்டாயோ, நான் உன் இல்லம் புகுகிறது கண்டாயோ, உன் பெண்ணைப் பேரைச்சொல்லியழைக்கிறதைக் கேட்டாயோ. வந்து கையில் வளைகழற்றினது கண்டாயோ, கண்டாயாகில் உன்வளையை யங்கேபறித்துக்கொள்ளாவிட்டதென் " என்றுற்போலே எனக்கு மறுகாக்கெடுக்க விடமில்லாதபடி சில வார்த்தைகளைச் சொல்லிநின்று சிரியாநின்றான், இதிற் காட்டிலுண்டோ துஸ்ஸஹமான திம்பென்கை. ... ...

---

‡ காவற்பழம் விற்கிறவளிடத்தில் கண்டு கேட்கவேண்டும்படி யிருக்கையாலே ' அடை

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார், தமக்கு ப்ராப்யமாவை சென்கிறார்.

மூ.—வண்டுகளித்திரைக்கும் பொழில்சூழ் வருபுனற்காவிரித் தென்னரங்கன்
பண்டவன்செய்த கீரிடையெல்லாம் பட்டர்பிரான் விட்டுசித்தன்டாடல்
கொண்டிவைபாடிக் குளிக்கவல்லார் கோவிந்தன்றன்னாடியார்களாகி
எண்டிசைக்கும் விளக்காகிநிற்பா ரிஃதெமையடியேன் றலைமேலவனே. கக.

பதவுரை.

வண்டுகளானனவை—	மதுபானத்தாலே களித்துப்பாடுகிற
மதுபானத்தாலே களித்து—	மதுபானத்தாலே களித்து
பொழில்சூழ்—	பெரிதாகிய பாடாகிற்கிற
வருபுனற்காவிரித்தென்னரங்கன்—	சோலைகளாலும்
பண்டவன்செய்த—	ஆச்சோலைகளுக்காகப் பெருகிவாரா
	நின்ற
கீரிடையெல்லாம்—	கரையடைத்தான
பட்டர்பிரான்—	திருக்கோவியாலும்
விட்டுசித்தன்—	சூழப்பட்டதாய்
தாடல்—	அழகிதான
கொண்டிவைபாடி—	திருவாலத்தில் வர்த்திக்கிற
குளிக்கவல்லார்—	அப்படிப்பட்டவைபவத்தை யுடை
	யவனை
கோவிந்தன்றன்னாடியார்களாகி—	விபவாவதாரத்திலே
எண்டிசைக்கும்—	நெருங்குவனை
விளக்காகிநிற்பார்—	விரோதிகளெல்லாவற்றையும்
இஃதெமை—	விரித்துரையை மகன்மியிலே
அடியேன்—	உடையராய்

பட்டர்பிரான்— ப்ரஹ்மதிணைத்தமரான
பெரியாழ்வார்பாடின
பாடல்— பாடலாகிய
இவை பத்தும்— இப்பாசுரங்களைக்கொண்டு
பாடி— வாயாரப்பாடி
குளிக்கவல்லார்— உடம்பு இருந்தவிடத்
திலேயாதே ஆடவல்லவர்களாய்
கோவிந்தன்றன்தாள்— கோவிந்தனுடைய கண்
ணனுக்கு
அடியார்கள்தாம்— தாலபூதர்களாய்
எட்டுதிசைக்கும்— எட்டுதிக்கிலுமுள்ள
இருள்நீங்கும்படி
விளக்காக நின்றார்— விளக்காக விளங்கி
நிற்குமவர்களுடைய
இஃதெமை— சேர்த்தியழகையுடைத்தான
அடியேன்— திருவடிகள்
தன்தலைமேலன— என்தலைமேலே வர்த்
திக்குமவைகளாயிருக்கும்.

[அவர்தம் திருவடிகளே என்சென்னியிற் சூடுமின் என்றபடி.]

வ்யா. வண்டுகளித்தாதி. வண்டுகளானனவை மதுபானத்தாலே களித்துப்பாடுகிற கோ
தையுடைத்தான பொழில்களாலும், பொழில்களுக்கு தாரகமாகப்பெருகி வாராநின்
ற புனலையுடைத்தான காவிரியாலும் சூழப்பட்டு, திருமதிள்களும் திருக்கோபுரங்களும்
தீதிகளும் * மாடமாளிகைகளுமான இவற்றோட்டைச் சேர்த்தியால்வந்த அழகையுடை
யிருந்துள்ள * திருவரங்கப்பெருங்கோயிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற வைபவத்தை யுடைய
வனவன் முன்புசெய்த லீலாசேஷ்டிதங்களெல்லாவற்றையும். பட்டர்பிரானித்யாதி. ஸர்வ
பகவனை விஷ்ணுவை மகன்மியிலையுடையராய் ப்ரஹ்மதிணைத்தமரான பெரியாழ்வார்
ன பாடலான இவற்றைக்கொண்டு. பாடிக்குளிக்கவல்லார். ப்ரீதிப்பேரிதாய்ப்பாடி,

தந்தை -- நல்லதாக்கள் கம்மைபாருடையபர்கள்பண்மிட " என்னுமாப்
பொல் திருவுப்பரிந்தவர்களுடைய வைபவத்தையும் அவர்கள்பக்கல் நடக்குண்டான
நிருத்தியபடி நினைத்தபடியே செய்தாராய்த்து. ... ... கக.

பெரியபுராண திருவடிகளே சரணம்.

———(*)———

அரு வரை—வெண்ணெய் வருக திருக்கொண்டல் பாலை போதர்
செந்நெல் சகசவன் கன்னல் சொல்லில் வண் டாற்றில்.

———————————

ஆ - திருமடமழி, கஅ - க்கு, பாட்டி - உ00.

———————————

அ. சிழில் திருமடமழியிலை - ஊரில் ஸ்திரிகளானவர்கள் தந்தாடகங்களில் இவன் சிறுத்த நிப்புதன்னச்சொல்லி, தாயாரான பசோதைப்பிராட்டிக்கு வந்து முறைப்பட்டு " உன் மகன் பிள்ளைபழுத்துக்கிள்ளிவிழுங்கும் " என்றபடியையும், அதுக்கிடாத அவள் அவனை யமுநைக்கு ப்ரகாரங்களையும் சொல்லுகையாலே அவன் ஊரிலகங்களிதாறுப்பிரய்த நவநீத சொர்டாதி கிரீட விசேஷங்களை யதாபனித்தாராய் நின்றார்; ப்ராப்தியிலைலைகளான பெண்களைபோட அவன் தீ இட்டுதிகொண்டு விளையாடுகையாலே அவனலீடுபட்டபெண்கள், ஆதாவான பசோதைப்பிராட்டியபக்கலிலை வந்து, தங்கள் திறத்தில் அவன்செய்த தீப்பு களிலை சிலவுன்னைச்சொல்லி, ஆச்சிதவிரோதி நிரஸகசிலரும், ஆச்சிதரகூகரும், ஆச்சிதர் கட்டவமடக்கவடம்படியிபெளியரும், ஆச்சிதர்க்கு நற்சிவனைதன்னை, பூதனைகையில் அகப் படாமல் நோக்கிக்கொடுத்தவரும், ஆச்சிதர்க்குத் தன்னையழியமாறியும் காப்பம்சொய்யாத னம். ஆச்சிதர் ஆர்த்திபறிந்நரென்று உதவுவரும், நித்யாசிரைகபான பூமிப்பிராட்டிக்காக நிமக்நகபானபூமியை உத்தரித்தவரும் இப்படி ஸர்வவிதேயமாக உடகாரங்களைப் பண்ணினை வன் எங்கள்திறத்தில் அபகாரங்களைச் செய்பாநின்றான், ஆனபின்பு இவன்கிழ் ஜீவிக்கப் போகாது, இவரிலைகாங்கள் இன்றுமுடிவுதோம் என்று பலகாலுஞ்சொல்லி முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை, தாமுமட்டப்படி பேபேசி, அவனுடைய அந்த லீலாவ்பாபாரனத்தை அநுபவிக் கிறார் - இத்திருமடமழியில். ... ... *

மூ.——ஆற்றிலிருந்து விளையாடுவோங்களைச்
சேற்றுலெறிந்து வளைதுகில் கைக்கொண்டு
காற்றிற்கடியனையோடி யகம்புக்கு
மாற்றமுந்தாரானை லின்றுமுற்றும்
வளைத்திறம் பேசாலைலின்று முற்றும். க.

மாற்றமும் தாராளுல்— நாங்கள் கூப்பிட்டி
இருந்தாலும், அதற்கு ஒரு மறுமொழி
யும் கொடாத கண்ணாலுல்
இன்று முற்று (து) ம்— இன்று ‡ முடி-
வோம்;
வினைத்திறம்— வினையின் விஷயமாக
பேசாலுல்— தருவன், தாரேன் என்பவற்
றிலொன்றும் பேசாதவளுலே
† இன்றுமுற்றும்.

---

‡ இது - வயிறெரிந்து சொல்லுப்வார்த்
தை. உயிரை இழக்கக்கடவோ மென்றபடி.
† இருகாற்சொல்லுகிறது - ஆற்றுமையின்
மிகுதி.

ஆற்றில் இருந்து—பழுவையாற்றங்கரை மண
லிலிருந்து
விளையாடி வோங்களை — தோழிகளுடன்
விளையாடுகிற எங்கள்மேல்
சேற்றால் எறிந்து— சேற்றையிட்டெறிந்து
வளை— எங்கள் வளைகளையும்
துகில்— புடவைகளையும்
கைக்கொண்டு— வாரிக்கொண்டு
காற்றில்— காற்றிற் காட்டிலும்
கடியனாய்— வேகசாலியாய் [மிகவும் த்வ
ரிதனாய்]
ஓடி— ஓடி
அகம் புக்கு— வீட்டினுள்ளே நுழைந்து

வ்யா. முதற்பாட்டு. ஆற்றிலிருந்து. சிலர் “எங்களது” என்றபிமானிக்கும் நிலத்திலே யிருந்தோமோ, ஸ்வஸாதாரணமான ஸ்தலத்திலேயன்றே நாங்களிருந்தது. இத்தால் வகாந்தமாய், இவனுக்குவந்து தீர்புசெய்ய வொண்ணாதபடி பலரும் போவார் வருவாரான ஸ்தலத்திலேயன்றே நாங்களிருந்தோமென்கை. விளையாடுவோங்களை. விளையாடுகிறவெங்களை. தன்னையொழிய நாங்கள் அந்யபரைகளன்றே; தன் இடையாட்டம்பட்டோமோ: நாங்கள் முன் நிணம செய்தோமாகிலுமாமிறே; தன்னைக்கடைக்கண்ணால் கணிசித்தோமோ: தன்னை யிங்கிட்டெண்ணிரிக்கிலுமே. சேற்றிலேறிந்து. பிறரறியாதபடி கைகளாலே ஸ்பர்சித்தாலாகாதே; “இதேது” என்று பிறர்கண்டு கேட்கும்படி சேற்றை யிட்டெறியலீவேணுமோ. வளைதுகில்களைக்கொண்டு. நாங்கள் குளிக்கைக்காகக் களைந்திட்டு வைத்தவளைகளையும் துகில்களையும் வாரிக்கொண்டு. இடைப்பெண்களாகையாலே ஆடைகளுங் குளநம் பரியட்டங்களும் களைந்திட்டிலைத்திறே குளிப்பது. காற்றிற்கடியனேயோடி. தூட அகப்படாதே காற்றிலுங்காட்டிலும் கடியனேயோடி. தன்ஜீவநத்தில் ஒன்றும் குறையாதபடி கொண்டால், நாங்கள் ஜீவநத்தையும் கொண்டுபோகலீவணுமோ. அவனுக்கு ஜீவநம் இவர் களுடைய வளைகளும் துகில்களுமோ; இவர்களுக்கு ஜீவநம் அவன்றன்னுடைய வடிவிறே. அகம் புக்கு. பின்தொடர்ந்துசென்றாலும் காணப்போகாதபடி தன்னகத்திலேசென்றுபுக்கு. வழி பறித்து அஸாதாரண ஸ்தலத்திலே யாய்த்திருப்பது. மாற்றமும்தாராளுலின்றுமுற்றும். நாங் கள் தன்பேரைச் சொல்லியழைத்தாலும் அதுக்கு ஒருமறுமாற்றந்தானும் சொல்லுகிற னில்லை; வார்த்தையும், வேதனும்வளையும் துகிலுமோ; ஒரு வார்த்தைதன்னையாகிலும் தந் தாலாகாதோ. இப்படி ஒருவார்த்தையுமுட்படச் சொல்லாதவளுலே இன்றுமுடிவோம். ஒரு வார்த்தைபெறில் ஜீவிப்பார்போலேகாணும். வளைத்திறம்பேசாளுலின்றுமுற்றும். தருவ னென்னுதல், தாரேனென்னுதல், வாயிடையாட்டமாக ஒன்றும் சொல்லாதவளுலே இன்று முடிவோம். “முற்றுதும்” என்கிறவிது, “முற்றும்” என்று குறைந்துகிடக்கிறது. முற்றுதல்

எண்டிசையோரு மிறைஞ்சித்தொழுத்த
வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு
விண்டோய்மரத்தாணு லின்றுமுற்றும்
வேண்டவுந்தாராணு லின்றுமுற்றும். உ.

பதவுரை.

தூ— தூக்கொ லலங்கரிக்கப்பட்ட
குழலார்— மயிர்முடி யையுடைய ஸ்த்ரீகளு
டைய
துகில்— புடவைகளை
கைக்கொண்டு — வாரிக்கொண்டு
விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய
மரத்தாணல்— குருந்தமரத்தின் மேலேறி
யிரா நின்றவனுல்
இன்று முற்றும்;
வேண்டவும்— "துகிலெடுப்பணித்தருளாய்"
என்று வேண்டுதலும்
தாராணல் — அவற்றைக் கொடாதவனுல்
இன்று முற்றும்.

தூ— தூக்கொ லலங்கரிக்கப்பட்ட குழலார்— மயிர்முடி யையுடைய ஸ்த்ரீகளுடைய துகில்— புடவைகளை கைக்கொண்டு — வாரிக்கொண்டு விண் தோய்— ஆகாசத்தை அளாவிய மரத்தாணல்— குருந்தமரத்தின் மேலேறியிரா நின்றவனுல் இன்று முற்றும்; வேண்டவும்— "துகிலெடுப்பணித்தருளாய்" என்று வேண்டுதலும் தாராணல் — அவற்றைக் கொடாதவனுல் இன்று முற்றும்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. குண்டலந்தாழக்குழல்தாழநூண்தாழ. குண்டலம் - காதுப்பணி. அது திருத்தி தாள்களளவும் தாழ்ந்தசைய, திருக்குழல்களும் அதற்கு பரபாகமாம்படி அம்தி தாடொக்கத்தாழ்ந்தசைய. திருக்கழுத்திற்சாத்தின விடுதாணனது திருவுந்தியள வ்தாழ. எண்டிசையோருமிறைஞ்சித் தொழுதேத்த. எட்டுதிக்குமுண்டான தேவமநு ஷ்யாதிகளெல்லாம் இவ்வடிவழகையும் சீசஷ்டி தலைலக்ஷ்மியையும் கண்டு பக்தாபிமாநத்தாற் வணங்கி ஸ்தோத்ரம்பண்ண. வண்டமர்பூங்குழலார் துகில்கைக்கொண்டு. வண்டுகள்படியுந்தூக்கமாலை அலங்கரிதமான குழலையுடையவர்களுடைய, கணவர்மேலே யிட்டு கவர்த்த பரிபட்டங்களைக் கைக்கொண்டு. விண்டோய்மரத்தாணுலின்றுமுற்றும். இவர்களுடைய மேட்டிமையடைய விண்ணிலேதோய வளர்ந்த குருந்தமரத்திலேயிருந்தவனுல் இன்றுமுடிவேயாம். வேண்டவும் தாராணுலின்றுமுற்றும். "துகிலெடுப்பணித்தருளாய்" என்றபேக்ஷிக்கையும் கொடாதவனுலே இன்றுமுடிவேயாம். ... ... உ.

மூ.—தடம்படுதோமரைப் பொய்கைகலக்கி
விடம்படுநோகத்தை வால்பற்றியீர்த்துப்
படம்படுமைந்தலை மேலெழப்பாய்ந்திட்
டிடம்படையசைத்தாணு லின்றுமுற்று

பண்ணி

விடம் படி— அநலுல் சிறி விஷத்தை உமி

ழ்ந்து கொண்டு கிளர்ந்த

நாகத்தை— காளியபாம்பத்தை

வால் பற்றி ஈர்த்து— வாலைப்பிடித்திழுத்து

உடம் படி— படத்தையடைத்தாய்

மை— மேகபத்தாலே விஸ்தர்தமான

உடம்பை— திருமேனியை

அசைத்தாலுல்— அசைத்து ஆடினவலுலே

இன்று முற்றும்- ;

உச்சியில்— அக்காளியன் படத்தின்மேல்

நின்றுலுல்— அவனிளைத்து விழுந்து சரணம்

புகுமளவும் நெருங்க மிதித்து நின்ற

வலுலே

இன்று முற்றும்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. தடமிக்யாதி. இடமுடைத்தான; தாமரைப்பொய்கையென்

றிதேற பிரஸித்தி- காளியன் புகுவதற்குமுன்பு; பின்பிதேற *நச்சழல் பொய்கையாயிற்று. இப்

படிப்பட்ட பொய்கையை, (க) " நவவாதஹரஜெதது வஷபுராஜஸ்ரவெமகம் ।

ஏகநாதிவதகாதது வெஷாஹிதஷ்ஷ ஶஹாஹரஜஃ ॥ " என்கிறபடியே பெரிய விஷ

மேபோடே உள்ளே குதித்துக் கலங்கப்பண்ணி. விடம்படுநாகத்தை வால்பற்றி யீர்த்து. இப்படி

கலக்கினவாதேற (உ) க்ருத்தனுப், விஷத்தையுமிழ்ந்துகொண்டுகிளர்ந்த காளியனுகிற ஸர்ப்

பத்தைத் ஒரு சரக்காக நினையாதே வாலைப்பிடித்திழுத்து. படம்படுமைபந்தலே மேலெழப்பாய்ந்

திட்டு. படத்தை யுடைந்தாப், கோபத்தாலே விஸ்தர்தமான அதின்தலேமேலே, அதிர்த்தி

யாலே விஷத்தைத் தக்குப்படி கிளரக்குதித்து. உடம்பையசைத்தாலுலின்றுமுற்றும். காளி

யனுடைய க்ரோதத்தையும், கிளர்த்திறையையும், அவன்பணங்களிலே இவன் சென்று குதித்த

படியையும் கரையிலே நின்றுகண்டு, " இப்பாம்பின்வாயிலே அகப்படப்புருகிறுணித்தோம,

எல்லாரும் முடிந்தோம்" என்று பதிகாடுபட்டு விழுந்துகிடக்கிற அநுகூலரான (ங) கோபகோபீ

ஜநங்கள் நிதிதுழந்திருக்கும்படியாக, அங்கேகின்று திருமேனியை அசைத்தாடின

வலுலே இன்று முடிவுசேதாம். உச்சியில்நின்றுலுலின்றுமுற்றும். அவன் இளைத்து விழுந்து

சரணம்புகுமளவும் அந்த பணத்தின்மேலே நெருங்கமிதித்து நின்றவலுலே இன்று முடிவு

சேதாம். இத்தால்- ப்ரதிகூலரான (ச) தமித்து, அநுகூலரானவர்களுடைய வயிற்றெரிச்சலைப்

போக்கினவன், ஸ்வசேஷ்டிதங்களாலே வங்கரை இப்படி வயிறெரியும்படிபண்ணி நின்றான்;

ஆனபின்பு, அவலுலே நாங்கள் இன்றுமுடிவுசேதாமென்கை. இருகாற்செல்லுகிறது -

ஆற்றுமைமையிறுடைய அதிசயம். ... ... ங..

மூ.—தேனுகனுவி செகுத்துப் பணங்கனி

தானெறிந்திட்ட தடம்பெருந்தோளிலுல்

வானவர்கோன்விட வந்தமழைதடுத்

தாநிரைகாத்தாலு லின்றுமுற்று

மலைவுபுய்யக்கோண்டாலு லின்றுமுற்றும். சு.

(க) " நிபபாத ஹ்ரதே தத்ர ஸர்ப்பராஜஸ்ய வேகதஃ । தோயாநிபதநாதஸ்ய கோதா

டிந ஸ்ஸ மஹாஹ்ரதஃ ॥ (உ) க்ரு-ஆலுய்-கோபத்தையுடையலுய். (ங) மொவமொவீஜந.

(ச) ஒதித்து - நிராகரித்து.

தேர்த்து— பரிலையைப் பரிசோதித்து

ஆராய்ந்து— பகுத்தாட்டத்தை

காத்தாலல்— ரகஸ்தியமாதில

இன்று முற்றும் - ;

அமைவு— அலங்காரம்

உய்ப்பக் கொண்டாலல்— ஊஞ்ஞிப்பித்து

வரல்

இன்று முற்றும்.

---

* "பன்னூல்.....வலிவினின் பிரிதாயம்
முடம்....." என்ற சுன்னூல் சூத்திரத்தை
நினைக்க.

ப்பா: காலம்பாட்டி. தேனுகனிர்பாதி. (க) "ஸ்ரீஹிக்வா ஸ்ரீவிணைவிறவ
வொரு மதுதிவிதிழ் । தவுரிறவ வலிவிங்கூவ வெ நஃஸ்ரு சூரணாஜிங் ॥ தகூ
வொரு தவுதிவிதிழ் । வூ

சேயி— சேரியிலே

ஆய்ச்சியர்— இடையர்கள்

அசோ— மத்தை நாட்டியுடைத்த

தயிர்— (கடைவதாகவைத்த) தயிரையும்

பால்— (காய்ச்சுவதாகவைத்த) பாலையும்

உண்டு— அழுது செய்த

பேர்த்து— பின்னையும்மொருக்கால் வெண்

ணெய் களவு காணப்புக்கவளவிலே

அவர்— அவ்விடைச்சிகள்

கண்டு— ஒளித்திருந்து கண்டு

பிடிக்க— கையிலகப்படுத்திக் கொள்ள

பிடி உண்டு— அவர்கள் கையிலே பிடி

பட்டு

கொய்— அரிவாளாலறுத்த

தட— சுற்றுமுடையையுடைத்தான

நெடுநல்லில்— நீண்ட நல்ல

வெண்ணெய்— வெண்ணெயை

கொள்ளாட்டாது— அபகரிக்கமாட்டாமல்

அங்கு— அவர்களிடத்தில்

ஆப்புண்டு இருந்தாளை— கட்டுண்டிருந்த

வளல்

இன்று முற்றும் - ;

அடி உண்டி — அவர்கள் கையாலடியுண்

டிருந்து

அழுதாளை— அழுகவளலை

இன்று முற்றும்.

வ்யா. ஐங்காடம்பாட்டி. ஆய்ச்சியர்சேரி. இடைச்சிகள்சேரியிலே. அவளதயிர்பா லுண்டு. அவர்கள் கடைவதாக மத்தநாட்டியுடைத்தவளவிலே வைத்ததயிரையும், காய்ச் சுவதாகவைத்த பாலையு மழுதுசெய்து. அன்றிக்கே, அவளதயிரென்றது - அபிநிவேசாதி சயத்தாலே தன்கையுள்ளவெம் போகவிட்டி அவ்வாபாட்டை தயிரென்னவுமாம். பேர்த்தவர் கண்டு பிடிக்கப்பிடியுண்டு. "மின்தழைநகால் வெண்ணெய்க் களவுகாண" என்று புகுந்த வளவிலே, அவர்கள் ஒளித்திருந்து கண்டுபிடிக்க அவர்கள் கையிலேபிடிபட்டு. வேபித்யாதி. உசுணமையாலும் சுற்றுடையையாலும் வெய்போலே யிருப்பதாம், பெரிதாயிருந்துள்ள தோளை யுடையவர்களுடைய வெண்ணெயை அபகரிக்கமாட்டாதே. அங்கித்யாதி. அங்கேயவர்கள் கட்டக் கட்டுண்டிருந்தவளலே இன்றுமுடிய்தாம். அடியுண்டிருத்யாதி. கட்டினவளவு மன் றிக்கே, அவர்களடிக்க அவர்கள் கையாலே அடியுண்டிருந்தழுதவளலே இன்றுமுடிவதாம்.

இத்நால் - அநுகூலகளான அபலைகளுக்கு, கட்டவைக்கலாம்படி பல்பலனுயிருந்தவன், எங்களுக்கு அபவ்யனும் மிறுக்குக்கூளப் பல்லுதின்றனன்; ஆனபின்பு, அவனுலே நாங்கள் இன்றுமுடியுமோ மென்கை. ... ... நி.

மூ.—தள்ளித்தளார்நடை யிட்டிளம்பிள்ளாயாய்
உள்ளத்தினுள்ளே யவளாயுறநோக்கிக்
கள்ளத்தினல்வந்த பேய்ச்சிமுலையுயிர்
துள்ளச்சுவைத்தாளை லின்றுமுற்றுங்
துவக்கறவுண்டாளை லின்றுமுற்றும். சு.

அடி — அடைய [பூதகனகை]

அடியேன் — 'என்னை என்பவனாகிறேன்'

என்று உலகுக்கப்பாற்று

அந்தரத்தெழுந்த — இந்திரமாகாயத்

தெழுந்து — மேலெழுந்து

சுழன்று — மேலும்கீழும்சென்று

சுழற்றி — வலமாகவும்

துள்ள — அவள் நடிக்கும்படி.

சலவுக்கர்ணல் — பகைபற உண்டவனைலை

இன்று முற்றும் - ;

துலக்கு அற — அந்தனிஷத்நில் தனக்கொரு

ஸ்பர்சமில்லாதபடி.

உண்டானல் — உண்டவனைலை

இன்று முற்றும்.

ஸ்ரீ. ஆசிரியப்பாட்டு. தள்ளித்தளர்நடையிட்டு. காலுன்றி நடக்கத்தரிப்பில்லாமை யாலே தடுமாறித்தளர்நடையிட்டு. இளம்பிள்ளையாய். (க) முக்தசுவாய். இத்தால் - நடக்கத்தடையில்லாத அதிபாலனுயிருக்கச்செய்தே பெண்கை உள்ளத்தினுள்ளே அவளை நோக்கி. பிறர்க்குத்தரியாதபடி தன்மனஸ்ஸினுள்ளே "நம்மை நலிவதாக வருகிறவள் இவள்" என்று அவளை உணர்க்கப்பார்த்து. கள்ளமித்யாதி. தன்வடிவை மறைத்துத் தாய்வடிவைக்கொண்டு கிருஷ்ணனுக்கு பூதனையுடைய முலைப்பாலோடே அவளுயிர் வாயுவும் நடுக்குற்றபடி பசைபற வுண்டவனைலை இன்று முடிவுற்றது. துவக்கற்றித்யாதி. அவள்தன்னை யுண்ணுநிற்கச்செய்தே, அங்ஙனில் தனக்கொரு ஸ்பர்சமற வுண்டவ னாலையிலே இன்று முடிவுற்றது.

திருவாய் - ஆச்சரியத்துக்கு நற்சிவனுன் தன்னை பூதனைகையில் அகப்படாமல் மோதிக்கொண்டு, வந்தவளுக்குத் தன்னைக் தாராமல் அருளைப்படித்தாகின்றனன்; ஆனபின்பு, அவளுயிரை நான்கள் இன்று முடிவுற்றேமென்னை. ... ...கூ.

மூ.—மாவலிவேள்வியின் மாணுருவாய்ச்சென்று
மூவடிதாவென் றீர்ந்தவிம்மண்ணினை
ஓரடியிட் டிரண்டா மடிதன்னிலே
தாவடியிடடானை லின்றுமுற்றும். எ.

யாண்டு — ஆறாடவிரிவில்

வேங்கியில் — பஞ்சுவாடத்திலே

யான் உரு ஆய்— ப்ரஹ்மசாரி வேஷத்தைத்

யுடையனுய்

சென்று— போய்

மூ (என்ன) அடி தர் என்று— 'என்கா

லாலே மூன்று அடிதா' என்று

இரந்த— யாசித்து நீரேற்றுப் பெற்ற

இ பண்டமினை— இந்த பூமியை

ஓர் அடி இடந்— அதன் பரப்படங்கலும்

இரண்டாம் அடி தன்னிலே— இரண்டாவ

தான அடியிலே

கால் அடி இட்டானல்— மேலுலகங்களெல்

லாம் தனக்குள்ளேயாம்படி தாவியடி

யிட்டவனைலை

இன்று முற்றும்;

* தர்ணி— பூம்யாதிலோகத்தை

அளந்தானல்— அளந்தவனைலை

இன்று முற்றும்.

* "யாணி" என்னும் வடசொல்லின்

வுடுத்திக்கொண்டு, ஒளதார்யமென்பதொரு குணத்தையுடையனாயிருந்த மஹாபலியினுடைய யாகத்திலே. மாணுருவாய்ச்சென்று. " கள்ளக்குறளாய் " என்கிறபடியே - அவனை ஸர்வஸ்வதானகாலத்தில் பண்ணுகைக்காக வாமநரூபத்தைக் கொண்டு வடிவழகாலும் நடையழகாலும் அவன் அபஹரித்துக்கொண்டதான சொன்னதுமாத்திரமன்றி செய்யப்பட்டபடி சென்று. மூவடிதாவென்றிரந்த இம்மண்ணினை. அவன் சடக்கென இசைந்து தருகையைக்காகவும், பின்பு ஓரடிக்கு அவகாசம் சிறுகனவைக்கைக்காகவும் " மண்ணாலாசில மூன்றடி " என்று இரந்துபெற்ற இப்பூமியை. மண்ணென்கிறதிது - மற்ற லோகங்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ஓரடியிற்பாதி. அளக்கிறவளவிலே பூமிப்பரப்படங்கலும் தனக்குள்ளே யாம்படி ஓரடியிட்டு இரண்டாமடி தன்னிலே. தாவடியிற்பாதி. ஊர்த்வலோகங்களடங்கலும் தனக்குள்ளே யாம்படி தாவியடியிட்டவளவிலே இன்றுமுடி வுற்றது. தரணியிற்பாதி. நிருவடிகளின் மார்த்தவப்பாராதீத, நீ ஓராச்சரிதனுக்காக இப்படி லோகத்தை யடங்கலுமிலே யின்று முடிவுற்றது.

இத்தால் - தன்னை யடிபணிந்தமாத்ரத்தில் ஆச்ரித ரக்ஷணத்தம் செய்யுமவன் எங்ஙனே ரக்ஷணத்தம் செய்யவேண்டுமென்பதை யிது பிரதிபாதித்தாகின்றது; அனுபவம். அவனுக்கே நாங்கள் முழுவுரித்தாமென்கை.

மூ.—தாழைதண்ணுமிடற் றடம்பெரும்பொய்கைவாய்
வாழுமுதலை வலிப்பட்டுவாதிப்புண்
சேவழந்துயர்கெட விண்ணேர்பெருமானுய்
ஆழிபணிகொண்டானை லின்றுமுற்று
மதற்கருள்சேய்த்தானை லின்றுமுற்றும். அ.

பதவுரை.

தாழை— (கசையிலை) தாழைமுகலையும்
தண் ஆம்பல்— (உள்மேன) குளிர்ந்த ஆம்பல்
பலியுமுடைத்தாய்
நடை பெரு— மிகவும் பெரிதான
பொய்கைவாய்— தடாகத்திலே
வாழும்— இராநின்ற
முதலை— முதலையானது
வலை— வலையிலே
பட்டு— அகப்பட்டு
வாதிப்பு உண்— வருந்தின [வாதிப்பு — பீடை.
சேவழம்— பரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய
துயர்— மனத்துன்பமான து
கெட— திருமேனியுடையாக
விண்ணேர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— நிர்வாஹகனானவன்
ஆய்— பெரிய திருவடியை மேற்கொண்ட வனுப்
ஆழி— சக்ராயுதத்தாலே
(முதலையைத் துணித்து அந்தக்கரியை விடுவித்து,)
பணி கொண்டானை— அந்த கஜேந்த்ரன் வாயிலிருந்து பூணவைத்தம் திருவடிகளில் இடுவித்துக்கொண்டவனாலே
இன்று முற்றும்;
அதற்கு— அந்த கஜேந்த்ரனுக்கு
அருள் செய்தானை— அப்படி கிங்கரபாவனை வனாலே
இன்று முற்றும்.

ம்ப. எட்டாம்பாட்டி. தாழையித்யாதி. கரையிலே தாழை
[illegible] முளைத்தாப், மிகவும் பெரிதாயிருந்துள்ள பொய்கை
[illegible] சாலைக்கு உபலக்ஷணம். "மொய்ம்மாம்பூம்பொ
[illegible] அப்பால்-உள்ளுறைகளான புஷ்பங்களுக்கெல்லாம் உ
[illegible] தெழுப் "என்கிறபடியே தாமரை முருங்கப் பூத்துக்
[illegible] "உள்ளே துஷ்டஜலத்துவம் கிடக்கிறது" என்
[illegible] அந்தப் பொய்கையிலே அந்தராதரத்திதாடே சென்று இழிந்த
டே. [illegible] கிடக்கலுமெல்லாம் "நம் சாடமோகஷத்துக்கு ஓராணை வ
என்கிற சினேவாசே, அதிலுள்ளே வர்த்திக்கமுதலையாகிற வலியிலே
கொள்ளுங்கோடே.(க) "ஜகத்ரக்ஷணத்தில் ஸாவதாநராயிரு
அதுக்கிழுக்க, தான்கைக்கிழுக்க, (உ) "ஸ்வரூபவிரோதி
கெடுக்கைக்கு இப்படி பாதிக்கப்பட்ட ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய "
பாடல் திருவடிகளிலே சாத்தப்பெற்றிலோமே" என்கிற க்லேசம்
ஜேந்த்ரனாகிற யாழிபணி கொண்டாளுகிறபடியினாலே முற்றும். * அபர்வமாக
சாத்தப் பெறாத திருவடியை மேற்கொண்டிருக்கையாலே, (ங) "ஸ்ரீ
என்கிறபடியே திருவாழியாழ்வானுடைய முதலையைத் துணித்து அந்தச்சினை
யடியில் தூவைத் திருவடிகளிலே பிடித்துக்கொண்டு இப்படி ரக்ஷித்
தருளினபடி. அதற்கிப்பாதி. "கைம்மாவுக்கருள்செய்த" என்கிறபடி
அப்படி அருள்செய்தவனுக்கு இன்று முடிவுகாலம்.

இத்தால்- ஆச்ரிதனுடைய ஆர்த்திநிவாரகனென்று ரக்ஷித்தவன் எ
மேன்மைபடி பண்ணுகின்றன்; ஆனால், அவனுக்கு நாங்கள் இன்று

மூ.—வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போலெங்கும்
கானத்துமேய்ந்து களித்துவிளையாடி
ஏனத்துருவாயிடந்த விம்மண்ணினைத்
தானத்தினைவத்தாறு லின்றுமுற்றுந்
தாணியிடந்தாறு லின்றுமுற்றும். கூ.

பதவுரை.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வானத்தெழுந்த மழைமுகில்போல். கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே. இதனால்- திருமேனியின் நிறத்தை எங்கும் கானத்துமேய்ந்து. காட்டுமேல ஒருப்பதிபகுபயமற எங்கும் லஞ்ச கிழங்கு முதலானவற்றை ஜீவித்து. களித்துவிளையாடி. ஜாதிபுஷ்பமான கா கொண்டு விளையாடி.. எனத்துருவாய். நீருக்கும் சேற்றுக்குமிரையாத யுனடபனைப்.இடந்தவித்யாதி. அண்டபித்தியில் நின்றும் ஓட்டுவிடுவித்தது "நாண்நிலமேவும்மண்ணும் தானத்தமே" என்னுமப்படி ஸ்வஸ்தாநத்திலே இன்று முடிவுசேதாம். தரணியித்யாதி. இப்படி நிமக்நையான பூமியை இன்று முடிவுசேதாம்.

இதனால்-ப்ரளயாபத்நையான பூமியை யெடுத்தவன், எங்களை விரு னாகின்றன்; ஆனபின்பு, அவனுமேல நாங்களின்று முடிவுசேதாமென்கை.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை

மூ.—அங்கமலக்கண்ணன்றன்னை யசோதைக்கு
மங்கைகொல்லார்கடாம் வந்துமுறைப்பட்ட
அங்கவர்சொல்லைப் புதுவைக்கோன்பட்டன்சொல்
இங்கிவைவல்லவர்க் கேதமொன்றில்லையே. ஏ.

பதவுரை.

சொல்லை—	சொற்களை
புதுவை—	ஸ்ரீ வில்லிபு
கோன்—	நிர்வாஹகரான
பட்டன்—	பெரியாழ்வா
சொல் இனை—	சொல்ல
இங்கு—	இந்தலம்ஸாரத்தி

உங்ஙனே— பருவத்தால் இளையராய்
கொல்லார்கள்தாம்— க்ருஷ்ணன் விஷயத்தில்
மென்மேநறுமுடையரான பெண்களானவர்கள்
அங்கமலம்— அழகிய செந்தாமரைப்பூப்
போன்ற
கண்ணன்தன்னை— திருக்கண்களையுடைய

[illegible] இந்த லோகத்திலே லாபிப்ராயமாக வல்லவர்களுக்கு. ஏது
[illegible]னைபட்டனவை பொன்றுமில்லாதபடி போம்.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடுவாவது.—ஆற்றில் குண்டலம் தடம் தேனுகனுய்ச்சி
மாவலி காழை வானத்து அங்கமலம் தன்னோர்.

ஆதிருமொழி- ககக - க்கு, பாட்டு -உகo.

மூன்றும்பத்து, முதல் திருமொழி, தன்னேராயிரம் ப்ரவே

அ. திருவாய்ப்பாடியில் ப்ராப்தமபளவைகளாய் லீலாபரர
[illegible] அவன் துஸ்ஸஹமான சேட்டிதங்களைச்செய்து தங்களை
[illegible]யசோதைப்பிராட்டிக்குவந்து முறைப்பட்ட ப்ரகாரத்தை
[illegible]. காழும் அவர்களைப்போலேபேசி அவனுடைய அந்த லீலைக
[illegible]ராப்பின்னூர்-கிழ்; மாதர்ஸ்நேஹத்தாலே பலகாலும் அவனை
[illegible]ம் அம்மை மூட்டியுட்போரும் யசோதைப்பிராட்டி-, அவனுடைய பரா
[illegible] அதுக்கநுரூபமல்லாதபடியான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களையும் கண்
[illegible]டைய பிள்ளை" என்று நினைத்திருக்கை தவிர்ந்து, "அநியாயம்பண்
[illegible]னை ஸ்திவச்வரன்" என்றநுஸந்தித்து அவனைக்குறித்து அ
"உனக்கட்டுத்தவஞ்சுவன்" என்று பலகாலும் பேசின பாசுரத்தை,
[illegible]ண்டு தாழுமப்படியேபேசி அந்தரஸத்தை அநுபவிக்கிறார்- இத்தி

ழு,—தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளோடு தளர்நடையிட்டு வ
பொன்னேய் நெய்யோடு பாலமுதுண்டோரு புள்ளு
மின்னேர் நுண்ணிடை வஞ்சமகள் தோங்கைதுஞ்ச
அன்னேயுன்னை யறிந்துகொண்டு [illegible]

அறிந்து கொண்டேன் —
மென்று இன்று அறி

(ஆகையா

உனக்கு— உனக்கு

அம்மம் தர— முலை கொ

அஞ்சுவன்— பயப்படா

$ " அம்மே! " எ
சொல்லுகிற வார்த்தை.

வஞ்சம் மகள்— வஞ்சகியான பூதனையான
வள்

துஞ்ச— மாளும்படி

கொங்கை— அவள் முலையிலே

வாய் வைத்த— திருப்பவளத்தை வைத்து
உண்ட

பிராணை— நாயனே!

அன்னை— $ அம்மே!

உன்னை— இதுவரை என்பிள்ளையாக பாவி
க்கப்பட்ட உன்னை

வ்யா. முதற்பாட்டி. தன்னேரித்யாதி. " க்ருஷ்ணன் திருவாய்ட
வதரிக்கிறபோது அவனுடைய ஆயிரம் பிள்ளைகள் சேரப்பிறந்தார்கள்
இவனொருவனுக்கு ப்ரஸித்தி உண்டிறே; பிறப்பாலும் வளர்ப்பாலும் வயஸ்ஸாலு
அந்யோந்யமுண்டான ஸ்நேஹத்தாலும் தன்னுடைய சொல்லலாம்ப
ரும் பிள்ளைகளோடையாய்த்துத் தளர்நடையிட்டு வருவது.(க) "ஐயோ! அ

என்றுபால்யம்தொடங்கிப் பெருமாளை யொழிய தரிக்கமாட்டாத இளையபெ
இவர்களும் பால்யமேதொடங்கி இவனை யொழிய தரிக்கமாட்டாத ஸ்நேஹ
எப்போதுமொக்கக் கூடித்திரிகையாலே இவர்களோடுகூடியே தளர்ந
ன்னலாமிறே. "தளர்நடையிட்டு வருமவனே!" என்று ஸம்புத்தி.பொன்னே
மூதுண்டு. செவ்விகுன்றுமலுருக்கித் துஞ்சினதாகையாலே பொன்னை
யுடைத்தான நெய்யோடே,ரஸ்யமான பாலமுதையுமுண்டு. ஒருபுள்ளுவன்
புள்ளுவமாவது- மெய்போலே யிருக்கும்பொய். உண்டிருக்கச்செய்தே 'உ
கையாலே ' அளத்பவாதி ' என்று தோற்றுமிறே. ஒருபுள்ளுவனென்ற
விதியனென்றபடி. பொய்யேதவழும். தளர்நடையிட்டுத் திரிகிறவன் அது
ரைப்போலே தவழுகிறதும் க்ருத்ரிமமென்று தோற்றுமிறே; ஆகையாலே

[illegible] என்ற வொபாதி "அம்மம்" என்கிற இவன்சொலவும் பெ
[illegible] அவன் சொலவை அநுஸரித்துச்சொல்லுகிறாள்.

மூ.—பொன்போன் மஞ்சனமாட்டி யழுதூட்டிப் போனேன்
வன்பாரச்சகட மிறச்சாடி வடக்கிலகம் புக்கிருந்து
மின் போனுண்ணிடையா ளொருகன்னியை வேற்றரு
அன்பாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்

பதவுரை.

பொன் போல்— பொன் போல் (வடிவழகு விளங்கும்படி)

மஞ்சனம் ஆட்டி— திருமஞ்சனம் செய்து

அழுது ஊட்டி— அழுது செய்யப் பண்ணி

போனேன்— யமுனை நீராடப்போன நான்

முன் அனை இப்பால் — வருவதற்கு முன்னே

வந்து— வந்தபோது

பாரம்— பாரமாயிருக்கிற

சகடம்— சகடமானது

கட்டுக்குலைந்து தழியும்படி

சாய்— திரவடுகளாலுணைகத்து

வடக்கில்— இவ்வகத்துக்கு வடக்கிலுள்ள

அகம்— அகத்திலே

புக்கு இருந்து— ட
மின் போல்— மி
நுண்— லை
இடையாள்— இ
ஒரு கன்னியை —

வேறு உருவம் செ
சிற்சுகங்களா
யுடையவ
அன்பா— கண்ட
ம்படியான
உன்னை இ

‡ "இருந்து
தைப்பாடு.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பொன்னித்யாதி. திருமேனியழ
திருமஞ்சனஞ்செய்து, "என்னிளங் கொங்கையமுத மூட்டி"
செப்பண்ணி, "யமுனை நீராடப்போனேன்" என்கிறபடியே
குளிப்பதாகப்போன நான் வருவதற்குமுன்னே. வன்பாரச்சகடமிற
யிருக்கிற சகடமானது கட்டுக்குலைந்து முறிந்துபோம்படியா

மாயத்தாடி — குழையச் சடைத்த பருப்பாடி

ண்ணெய்— வெண்ணெயை

ங்கி— விழுங்கியும்

ட்— குடத்தில் நிறைத்த

— தயிரை

த்து— அத்தோடே சாய்த்து

கி— அழுது செய்தும்

ப் மாயம்— பொய்யே ஆச்சர்யமான

து ஆன— மருதமரங்களாய் நின்ற

னை— அஸுரர்களை

ன்றுவித்து— விழுந்து முறியும்படி பண்ணியும்

இன்று— இப்போது

நீ வந்தாய்— நீ ஒன்றும் செய்யாத போலே வ

இ மாயம்— இப்படிப்பட்ட ஆச்சர்ய

வல்ல— செய்ய வல்லவனும்

பிள்ளை நம்பி— பிள்ளைத்தனத்தால் ணை

உள்ளன— இப்படிப்பட்ட உள்ளன

நின்றார்— நடு நின்றவர்கள்

என் மகன் என்பர்— "என் னுடைய பி

பாகச் சொல்லா நிற்ப

அம்மா— ஸ்வாமியானவனே!

உள்ளன இதுபாதி தூர்வைக்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. கும்மாயமித்யாதி. குழையச் சடைத்துவைத்த பருப்
வெண்ணெயையும் சேரவிழுங்கி. குடத்திலிருத்யாதி. குடத்திலே நிறைத்திருந்த
தோடே(யா)சாய்த்(த)முதுசெய்தது. பொய்யித்யாதி. தங்கள்விஷயம் அதுவன்றிக்
செய்தே, பொய்யே ஆச்சர்யமான மருதுகளாய்நின்ற அஸுரர்களை மறியவிழ
ும்படி பண்ணி. இன்று நீ வந்தாய். இப்போது ஒன்றும் செய்யாதானைப்போலே
இம்மாயம்வல்ல பிள்ளை நம்பீ. இந்த ஆச்சர்யங்களைச் செய்பவல்லனும், பிள்ளை
ல் பூர்ணனவனே!. உன்னை யென்மகனே யென்பர் நின்றார். இப்படி யிருக்கிறவ
யாசியறியாத நடுநின்றவர்கள் "என்னுடைய மகன்" என்று சொல்லுவர்கள். அ
னை யறிந்துகொண்டேன். நான் அங்ஙனன்றிக்கே, "என்மகனன்று" என் ஸ்
லார்க்கும் ஸ்வாமி" என்றும் உன்னை உள்ளபடி யறிந்துகொண்டேன். உன
ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தர வருகுவன். ... ...

புத்தகத்துக்கு— ஒருபு

உள— தகுந்துள்ளவ

கேட்டேன்— என்கா

ஐயா— க்ர்த்ரிமர்க் ஐ

உன்னை இந்தா

---

† கொய்யார் பூந்து
கலின் கொய்ச்சகம். [
'கொசாம்' என்று உ
வழங்கும்.]

† { கொய் ஆர்— கொய்தல் நிறைந்த
பூ— அழகிய
துகில்— புடவைகளை

பற்றி— பிடித்து

தனி நின்று— தனிபடைப் நின்று

பல பல— எண்ணிறந்த

குற்றம்— தீட்டுகளை

செப்தாய்— பண்ணினாய்;

பொய்யா— க்ர்த்ரிமனே!

உன்னை— உன் விஷயமாக

பேசுவ— பிறர் பேசுகிற

புறம்பல— பொல்லாங்குகள்

வ்யா. நான்காம்பாட்டி. மையாரித்பாதி. அஞ்சநத்தாலே
களையும், ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநமான மடப்பத்தையும், குடிப்பிற
பெண்களை. மையன்மைமசெய்து. உன்பக்கலிலே ஸ்நேஹநிங்களாய் தா
வசவர்த்திநிகளாகாதபடி உன்னுடைய லௌந்தர்யாதிகளாலே பிச்சே
அவர்களுடைய பின்னேபோய். கோய்யார்பூந்துகில்பற்றி. கொய்தலார்
கிய பரியட்டங்களைப் பிடித்து. இத்தால் - அவர்கள் பரியட்டங்களை
பிடித்துக்கொண்டி, அவர்கள் பின்னேபோயென்கை. தனிநின்று குற்
ஏகாந்த ஸ்தலத்திலேநின்று அவாச்யமான வ்யாபாரங்களை அபிகண்ய
ஆவதென், நாலுரு குற்றமும் செய்திலேன், நீ மற்றுக்கண்டாயோ
யாதி. க்ர்த்ரிமனே! உன்னைப்பொல்லாங்கு பலவற்றையும் பிறர்சொல்
தகம் நிறைய வெழுதத்தக்கவை கேட்டேன். அவர்கள் சொல்லுமத
யோ ஸத்யம், நான்சொன்னதன்றே ஸத்யமென்ன; ஐயா. இதென்ன
கொண்டாடுகிறாள். அன்றிக்கே, ஐயா வென்று - க்ர்த்ரிமர்க்கெல்லாம்
யென்கிறாளாதல். : உன்னையறிந்துகொண்டேன். உன்னை அதிலோகமான

பால்— தேர்ளாலே

வில்— காவடியில்

ணர்ந்த— கொண்டுவந்த பாலை

ந்தெதாடு— அந்த பாத்ரத்தோடே

ப்த்து— சாய்த்து

கி— அழுதுசெய்து

ப் பால்—உடம்பிலுண்டாகிற முலைப்பாலை

ாடு— தாரகமாக உண்டு

அழு— அதுபெறுதபோது அழுகை

பிள்ளைகள் போல— பிள்ளைக்ளைப் போ

நீ— நீ

விட்மி விட்மி— விக்கி விக்கி

அழுகின்ற— என் முலைப்பாலுண்ண

அ

அப்பா— என் தாயீ!

உன்ன இத்யாதி பூர்வவத்:

வ்யா. ஐந்தம்பாட்டி. முப்போதுமித்யர்த்தி. எப்போதும் கறப்பன கை
ப்ச் செல்லும் போலே காணும் திருவாய்ப்பாடி. சிறுகர்லையும் உச்சியும் அந்தியு
ந்று பொழுதும் கண்டுகொண்டு வெண்ணெயோடே; அக்காலங்களெல்லாவ
னடான செறியத் தேய்த்த தாயினர்ப்பால் விழுங்கி. கப்பாலித்யாதி. தேர்ளாலே இ
மேலே கொண்டுவந்த பால்களை, தின்றுவந்த பர்த்ரத்தோடே சாய்த்துப்பருகி.
த்யாதி. உடம்பில்முலைப்பால் தர்சகமாகவுண்டி, அதுபெறுதபோது அழும்பி
ப்போலே * என்னின்ற கொங்கைப்பழுத முன்கைக்கு நீபொருமிப் பொருமியழுகி
பாவுன்ன யறிந்துகொண்டேடன். இந்த அதிமர்துர தேசஷ்டிதத்தையுடையபரீயோ
ன “ மநுஷ்யபஸுர்நீயன்லன் ” என்று அறிந்துகொண்டேடன். உனக்கித்யர்தி.

டி, உனக்கம்மந்தரவுஞ்சுவன். ... ...

மூ.—கரும்பார்நீள்வயற் காய்கதிர்ச்செந்நெலைக் கற்றுநிரை மண்டித்தின்ன
விரும்டாக்கன்றொன்று கோண்டு விளங்குன்னிவீழ வெறிந்தபிராமன்
சுரும்பார்மென்குழற் கன்னியொருத்திக்குச் சூழ்வலைவைத்துத்திரியும்
அரம்பாவுன்ன யறிந்துகோண்டே னுனக்கஞ்சுவன்னம்மந்தரமே. சுஃ

பதவுரை.

ம்பல்— விசாலமான வயல்களில்

ப்டலர்— கதிர்விட்டு முற்றிநின்ற

எறிந்த— வீட்டெறிந்த

பிரான்— உபகாரகனான

வ்யா. அரசுட்பட்டி. கரும்பித்யாதி. பரத்தவயலிலே க
பசுங்காபான கதினாயுடைய செந்நெல்லே. கற்றுநிரை. கன்றுகளை
னது. மண்டித்தின்ன. விருப்பி மேல்விழுந்து தின்னுதிற்கச்செய்தீ
கோண்டு. தாலுப் தின்பானைப்போலே பாவியாநிற்கச்செய்தீத, தின்
தொரு கன்னறக்கொண்டு. விளங்கனி வீழவெறிந்துபிரானே ஆகர்ஷ
வினாவினுடைய பழங்கள் சிதறிவிழும்படியெறிந்த உபகாரகனே. நி
நிற்க, ஓலைரான் விளாவாய்வந்துநிற்க, இத்தைபறித்து, ஒன்றை
இரண்டையும் நிரவித்துப்போகட்ட உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது
போதுமோக்கப் பூமாறுமைப்போலே வண்டிகளான்வை நெருங்கப்படி
பதாய், மற்துவாயிருந்துள்ள குழலியுடையளாய் நவியளவைதா
சூழ்வலைவத்துத் தீரியுமரம்பா. "வாசுதேவன்வலை" என்றும், "த
கனி னகவலை" என்றும், "காத்தன்கடலக்கண்ணனென்னும் நெடுங்
லுகிறபடியே - தப்பாமலகப்படித்திக்கொள்ளும் திருக்கண்களாகி
மோக்க அவள் விஷயத்திலே வைத்து, அகப்படிமளவும் அப்படியா
தீம்பனெனவின. உன்னையறிந்துகொண்டேன். எவப்பூதனெனவின்ன
டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மந்தாவஞ்சுவன்.

மு.—மருட்டார்மென்குழல் கொண்டுபோழில்புக்கு வாய்ந்த
சுருட்டார்மென்குழற் கன்னியர்வந்துன்னைச் சுற்றுந்தொ
பொருட்டாய மிலே னெம்பெருமானுன்னைப் பெற்றதற்
கரட்டாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவனம்ப

பதவுரை.

மருட்டு ஆர்— மிக்கவம் மதிமயங்கப் பண்
ணுமதாய்
மேல்— மற்துவான த்வநியையுடைய
குழல் கொண்டு— வேய்ங்குழலைக்கொண்டு
பொழில் புக்கு— போகத்துக்கு வகாந்தமான
வந்து— குழலோ
உன்னை— குழலூ
சுற்றும் தொழு— ந
சோதி நின்ற— ஜ்

க்வ கிலை யுடைத்தான மேவய்ங்குழலைக்கொண்டு போகத்துக்கேகாந்தமா
போய்ப்புக்குத் திருப்பவளத்திலை மைவத்தாதி. அவ்வாயித்யாதி. "க்
டெனங்கள் கிடாய்" என்று பெண்களைக் காத்துக்கொண்டு நிரியும் அவ்விளை
சுருட்டாரித்யாதி. சுருண்டு, பூவாலை அலங்கர்தமாய், ம்ர்துவாயிருந்துள்ள
டெண்களானவர்கள் குழலோசையாலை ப்ரேரிதராய்வந்து உன்னைச்சூழநி
தால் வந்த தீதுஜுன்னை யுடையரைப் நின்றவனே. பொருள்தாயமித்யாதி. எ
னவனே! இப்படி நீம்பனைவுன்னைப் பிள்ளையாகப் பெற்ற குற்றமொழி
வார் என்னிறுதி காறுகாறென்ன எறிவார்களோடு ஓர்த்ததாய முடையேன
உரவுன்னை யறிந்துகொண்டேன். இப்படி நீம்பனைவனே! உன்னை நன்றாக
டேன். உனக்கித்யாதி. ஆனபின்பு உனக்கம்மந்தரவஞ்சுவன். ..

மூ.—வாளாவாகிலுங் காணகில்லார் பிறர்மக்களை மையன்மைசெய்த
தோளாலிட்டவ ரோடுதிளைத்து நீசொல்லப்படாதன செய்தாய்
கேளாராயர் குலத்தவரிப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை நந்தன்
காளாயுன்னை யறிந்துகொண்டே னனைக்கஞ்சுவ னம்மந்தரமே

பதவுரை.

வாளா ஆகிலும்— வெறுமனே யாகிலும்
[நீ நீம்பு செய்யாதிருந்தாலு மென்று
கருத்து.]
காணகில்லார்— (உன் மிஞுக்குப் பொறு
தவர்கள்) உன்னைக் காண மாண்டார்கள்;
(இப்படியிருக்கச் செய்தேதயும்,)
பிறர் மக்களை— அயற் பெண்களை
மைபன்மை செய்து — உன்னழகாலே
மயக்கி
தோளால் } — தோளாலே அணைத்து
இட்டு }
சொல்லப் படாதன — வொண்
நீ செய்தாய்— நீ செய்தா
ஆயர் குலத்தவர்— இடைக்
இ பழி— இப்படிப்பட்ட
கேளார்— கேட்கப் பொறு
கெட்டேன்! — [இது -
நொந்துச்சொல்
வாழ்வு இல்லை — இச்சே
வ

பேதாதசெயத்தாலே கைநெரித்துச் சொல்லுகிற வார்த்தை.
தீச்சால மிதியாத பூரீ நந்தகோபர்பிள்ளையான நீ இப்படி செ
நீக்கே, அவர் உன்னைநியமித்து வளர்க்காமையிலே நீ யிப்படி
உன்னையறிந்து கொண்டேன். பருவமிதுவாயிருக்க, செய்கிற
உன்னை "காட்டாட்படியல்லே" என்று அறிந்துகொண்டேன். உ
உனக்கடுத்த வஞ்சுவன். ... ...

மூ.—தாய்மார்மோர் விற்கப்போவர் தம்பன்மார் கற்றுநிரை
நீயாய்ப்பாடி யிளங்கன்னிமார்களோ நேர்படமே கொண்
காய்வார்க்கென்று மூகப்பனமே வசெய்து கண்டார்கழற
ஆயாவுன்னை யறிந்துகொண்டே னுனக்கஞ்சுவ னெம்மை

பதவுரை.

தாய்மார்— தாய்மாரானவர்கள்
மோர் விற்க— மோர் விற்பதற்காக
போவர்— (பெண்களை அகம்பார்க்க வை
த்தவிட்டு) அபலாருக்குப் போவார்கள்;
தம்பன்மார்— தமப்பன்மா ரானவர்கள்
கன்று ஆ நிரை பின்பு— இளம்பசுக் கூட்
டத்தின் பின்னே
போவர்— போகா நிற்பர்கள்;
நீ— அந்தளமயம் பார்த்திருக்கிற நீ
ஆப் பாடி— இடைச் சேரியிலுள்ள
இள கன்னிமார்களை — நவயௌவனைகளான
பெண்களை
சேர்படை—உன்னிலை வுக்குவாய்க்குமிடங்களில்

கொண்டு போதி— கொ
காய்வார்க்கு— கோ

என்றும்— எப்
உகப்பனமே— உகப்
செய்து— செய்து
கண்டார்— உன் தா
கழற— (மனம் வே

நீயும்— நீயும்
ஆயா— இடைக்கு

உன்னை இந்த

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. தாய்மாரித்யா தி. பெண்களை

உன்னினைவுக்கு வாய்க்குட்படி கொண்டுபோதி. அதாவது - உனக்கு அ
கனிமேலே கொண்டுபோகாநின்று மென்றபடி. தாய்மார் தமப்பன்மார் பே
விளம்ப முண்டாகையாலும், அவ்வகந்தானே அபிமதஸ்தலமா யிருக்கச்
டமாதிகமாக ஆசரணும் வரக்கூடும்" என்றிறை ஸ்தலாந்தரம் தேடிப் போ
காய்வார்க்கென்றும் உகப்புனவேசெய்து. உன் குணத்திலும் தோஷத்தை
களாய்ப், உன்பக்கல் த்வேஷபராயீயபோரும் சிசுபாலாதிகளுக்கு, 'சொல்
லிடம்பெற்றோம்' என்று ஸர்வகாலமும் உகக்கும்படியானவற்றைச்செய்து
திரியுமாயா. காய்வாரன்றிக்கே, உனக்கு நல்லவர்களாய் நீ செய்கிற வ்யா
வர்கள் நீ செய்கிற தீம்புபொறுமல் நியமிக்கும்படி திரியாநிற்கிற ஆயனை
கண்ணையும் பார்க்கிறிலேயே யென்கை. உன்னை யறிந்துகொண்டேன். நீ
யாகிலும் உன்னுடைய அநிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கண்ட பின்பு, உ
ஸ்ரீராதியணல்லன்" என்று அறிந்துகொண்டேன். உனக்கித்யாதி. ஆ
அடம்மந்தரவருகுவன். ... ...

மூ.—தொத்தார் தூங்குழற்கன்னி யொருத்தியைச் சோலைத்தடங்கை
மூத்தார் கோங்கைபுணர்ந்திரா நாழிகை மூவேழுசென்றபின்
ஒத்தார்க்கொத்தன பேசுவருன்னை யுரப்பவே நாமென்று ம
அத்தாவுன்னை யறிந்துகொண்டேன் னைக்கஞ்சுவ னம்மந்தரமே

பதவுரை.

தொத்து— கொத்தாய்
ஆர்— சேர்ந்திருந்துள்ள
தூ— தூக்களரிந்த
குழல்— கூந்தலையுடையளாய்
கன்னி— நவயௌவநையான
ஒருத்தியை— ஒருத்தியை
†{ தடம்— இடமுடைத்தான
சோலை—சோலையிலே

வந்தாய்— வீடுவந்து
உன்னை— உன்திறத்தில்
ஒத்தார்க்கு ஒத்தன —
வேண்டு
பேசுவர்— குற்றம் சொல்
உரப்ப — (இப்படியிரு

"இன்னும்" என்று குறிக்கப்பட்டிவா ளொருத்தினை. சோலைத்த
தடத்தான சோலையிலே கொண்டுபுக்கு. முத்தார்கோங்கைபுணர்ந்
டைத்தினான முலைகளின்மேலை ளைம்சிலஷித்து. இராகாழினைக முழுவெ
ந்தி தூண்டுபாட மற்றபின் வந்தாய். ஒத்தார்க்கோத்தன பேசுவரு
யாகபாலே வேண்டுவார்க்கு மீவண்டுவது சொல்லுவருண்மை. உ
யார்க்கெல்லா மிடமாப்படி செய்பாநின்ற மென்னை. உரட்டமே
தி தடுக்கிற வன்சினக் கோபிக்கவென்றால் நான் எகமீதசுமும் கூ
டைத்திப்புகண்டால் தாய்மார் சிலஷியார்களோ? "உன்னுடைய மு
டத்தாலே அது என்றற் செய்யப்போகிறதில்லை. அத்தா. என்னை
யந்துகொண்டேன். உன்னுடைய அதிமாதுஷம் கண்டபின்னை "அ
ந்துசொன்னேன். உனக்கித்பாதி. ஆனபின்பு, உனக்கம்மாதரவுஞ்ச

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித்

மூ.—காராரமேனிநிறத் தெம்பிரானைக் கடிகமழ் தூங்குதழலாய்
ஆராவின்னமுதுண்ணத் தருவனனம்மந்தாமே னென்றட
பாராள்தொல்புகழான் புதுவைமன்னன் பட்டர்பிரான் கொ
ராரின்னிசை மாலைவல்லா ரிருடீகேச னடியாரே.

பதவுரை.

கார்—மேகத்தைதாடொத்த
மேனிநிறம்—திருமேனிநிறத்தையுடையவரும்
எம்பிரானை—எனக்கு உபகாரகனனவனை
கடிகமழ்—வாஸனை வீசாநின்ற
தூ—தூக்கமானபணிந்த
தூழல்—கூந்தலையுடைய
ஆய்ச்சி—யசோதைப் பிராட்டி
ஆரா—ஒருக்காலும் திகுட்டாததாய்
பார்—பூமிப்பரப்
ஆர்—நிறைந்த திரு
தொல்—ஸ்வாபாவி
புகழ்ந்தான்—கீர்த்தி
புதுவை—திருப்பு
மன்னன்—நிர்வாஹ
பட்டர்பிரான்—
சொன்ன—அருளி

ந்த நான் உன்னை யறிந்துகொண்டபின்பு, " உனக்கம்மந்தாரன், அஞ்சு
ன்ன செலவை. பாராரித்யாதி. விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோ
ரிருந்தவிடமெங்கும்கொண்டாடுகையாலேபூமியெங்கும்நிறைந்திருப்பதா
புகழையுடையராய், திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார
லான. ஏராரித்யாதி. இயலுகால்மிக்கு, அதுக்குமேலே இனியவிசைமே
ள்ளலைத்தர்ப்பத்தை ஸாபிப்ராயமாகவல்லவர்கள். இருடீகேசனடியாரே.
பட்டிபுகிராமல் ஸ்வரூபாநுரூபமாக நடக்கும்படி நியமிக்குமவனுக்கு
பெறுவர். ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—தன்னேர் போன் கும்பாபம் மையார் முப்போ
கரும்பு மருட்டார் வாளா தாய்மார் தொத்தார் கார ஞ்சாம்

ஆ - திருமொழி, உய - க்கு, பாட்டு - உ உ 0.

மூன்றும் பத்து - இரண்டாந் திருமொழி - அஞ்சனவண்ணனே, ப்
அ. "அம்மமுண்ணைத் துயிலெழாய்" என்றும் "சுணைநன்றணிமுலையுண்
றும் "இவன்பருவத்துக்கு அநுகுணமான காரகமிது" என்றுசொன்ன
மூலைகொடுத்துப்போரும் மாதாவான யசோதைப்பிராட்டி, இவனுடை
கண்டு இவன்பக்கல் புத்ரத்வாதி ப்ரதிபத்தி குலைந்து தேவதாப்ரதிபத்தி
" அம்மமுண்ணைவணங்கும்" என்று அழச்சொய்தேயும், " உன்னைபெற்ற
க்கம்மந்தரவஞ்சுவன்" என்று பலகாலும் சொன்ன ப்ரகாரத்தை, தாமு
அநுபவித்தாராய் நின்றார்-கீழ்; அவள் அத்தை அப்போதமறந்து, மு
டைய புத்ரனேவே இவனை ப்ரதிபத்திபண்ணி அபிமாநித்து, ப்ராஹ்மண
ப்ரஹ்மசர்ய மநுஷ்டித்து, பின்பு கார்ஹஸ்த்ய மநுஷ்டிக்கை கர்மமா
இடையர்க்கும் இளம்பருவத்தில் கன்றுகள்மேய்த்து, பக்வானபின்பு

மூ.—அஞ்சனவண்ணனினை யாயர்கோலக்கொழுந்தினை
மஞ்சனமாட்டி மினைகடோறுந்தீரியாமே
கஞ்சனைக்காய்ந்த கழலடிநோவக்கன்றின்பின்
என்செயப் பிள்ளாயைப் போக்கினைனெல்லேடாவெ

பதவுரை.

அஞ்சனம்— மைபோன்ற
வண்ணனினை— திருமேனினையுடையவனை
ஆயர் கோலக்— இடைக்கோலத்துண்டவனுப்
கொழுந்தினை— அவ்வினையர்களுக்குத்தலை
வனை கண்ணனினை
மஞ்சனம் ஆட்டி— நீராட்டி
மினைகள்தோறும்— பிறர்மினைகள்தோறும்
தீரியாமே— (தன்மனையிற்போல்) தீரியக்
கண்டுருக்கப்பெறுமல்
கஞ்சனை— கம்ஸனை
காய்ந்த— உதைத்த
கழல்— வீரக்கழலை
அடி— திருவடிகளா
நோவ— நோகும்படியா
கன்றின்பின்— புல்லை
தீரியும்
பிள்ளாயை— எண்பி
என்செய— எதுக்கா
போக்கினன்— போ
எல்லே பாவமே— என்
பாவமிருந்தபடி
என்று வெறுத்து

வ்யா. முதற்பாட்டில். அஞ்சனவண்ணனினை, * கண்டவர்கள் க
நம்போலேயிருண்டிருக்கிற திருமேனியையுடையவனை. அஞ்சநம் - ம
யிறே. ஆயரித்யாதி. கன்றுகளின்பின்னேபோகிறபோதை நடையின்
யின் குறுவெயர்ப்பும் அலைந்த திருக்குழல்களும் திருக்கையில் பிடித்த
ஆயர்கோலத்தையுடையனுய், அவர்களுக்கு முன்னேமுடிக் காய்யம்பார்க்
அன்றிக்கே, வேரிலே வெக்கைதட்டிலுல் கொழுந்து முற்பட வாடுமா
ஒருநோவுவந்தால் முதல் தன்முகம் வாடும்படியிருக்கையாலே "கோ
வுமாம். "ஆயர்கொழுந்தாய்" என்றுரியேறே ஆழ்வார். மஞ்சனமித்
மஞ்சனமாட்டி" என்கிறபடியே திருமேனியழகு விளங்கும்படி திரும

று— பற்றும்படியான்
ச்சள்— மஞ்சளை
— திருமேனியில் பூசிக்கொண்டு
டியில்— ஆப்பாடியிலுள்ள
னவடமாரொடு— பெண்களோடே
இல்— கன்னை உபேக்ஷித்து விளையாடு
கிறவர்களுடைய மணற்கோட்டகங்களை
த்து— திருவடியாலழித்து
கும் — எவ்விடங்களிலும்
ம செய்து— இப்படிப்பட்ட நிம்புகளைச்
செய்து

திரிபாதே — திரிபதகடியே
கன்று — கன்றுகளுடைய
துளி உடை — துளிகளாலே வ்யாப்த
வேடர் — வேடர்திரிகிற
கானிடை — காட்டிலே
கன்றின்பின் — கன்றுகளின் பின்னே
ன் பின்னை— ஆன் இனமுடைய கன்
எற்றுக்கு — எதுக்காக
போக்கினன் — போகவிட்டேன்?
எல்லே! பாவமே.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. பற்றுமஞ்சள்பூசி. ஊரிற் பெண்கள் தங்களுக்கு
க்கு மஞ்சள் அரைத்தால்நீபற்றுப்பார்ப்பது இவனுடம்பிலேபாய்த்து. ஒருத்த
த்திலே ஒருத்தியுழுகாதே தனித்தனியேயிழுத்து, பற்றுப்பார்க்கையாலே திருமேனி
மஞ்சள்பூசினாற்போலேயிருக்குமாய்த்து. அத்தைப்பற்ற "பற்றுமஞ்சள்பூசி"
ள். 'பாடியில்-பாலைவம்போலே. திருவாய்ப்பாடியிலுள்ள பெண்களோடே. சிற்றில்
தன்னை உபேக்ஷித்திருந்து விளையாடுகிறவர்களுடைய கோட்டகங்களை யழித்து. எ
மசெய்து திரியாமே. இப்புடைகளிலே எங்கும் நிம்புகளைச்செய்து திரியாதபடியாக
திரியக்கண்டிருக்கைபோலே காணும் இவள்தான் ஓகப்படது. கற்றுத்தூளியுடை
டை. முன்வருகிறவர்களைத் தெரியாதபடி கன்றுகளினுடைய தூளியாலே வ்யாப்
ழுடிச்சுப்பறிக்கும் வேடர் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே. கன்றின்பின் எற்றுக்கென்பிள்ளை
க்கினேன். புறம்பொன்றையும் பார்க்கவொட்டாதே தன்பின்னே ஓடித்திரியப்பண்
றுகளின்பின்னே என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக என்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன்: எ
மே. பூர்வவத். ... ...

கல்— மலைபான
மலரி நின்று அதி
யழைக்கிற
பிடிகிற த
பெழுப்புப
கான் அதரிடை —
கன்றின் பின் —
போக்கினன்—;

உச்சைகடாவிரதி — வெள்ளத்தைப் பூர்த்தியை
யடைபரான பெண்கோளாடை

டோன் — அடுத்து
மன் — சேரத்தைப்போன்ற
டியர் — நிருமேனியான
தன் தொழும் — ப்ரதிக்ரமும்
டுத்தி தும் — புழுதிபிலசினத்து
திப்பாடை — திரியாதபடி.

க்ஷா. மூன்றுப்பாட்டு. நன்மணியித்பாதி. நல்லாதங்கன்
கனியைபுடையாப், ஜாத்புசிதடான குன்பூர்த்தியைபுடையரான மே
ன்தானன்றிக்கே காடோறும். பொன்னித்பாதி. அழகிய நீலாத்
மேனி அவர்களாடி இட்டுடிகொள்ளுகைபர்லை புழுதியாடித் தி
மாட்டி பன்னகடோறும் திரிபக்காண்பதிலும் இப்படி புழுதியாடித்
காறும் இவன்தாலாகத்திருப்பது. கன்மணியித்பாதி. "கன்
லாட்டை வளாட் காளில்" என்கிறபடியே மலைமேல் காடுகளிலை க
ஜாத்புசிதடாக இவன் கன்றுகளை யழைக்கிற்வந்பாலும், அவை
றும். அக்குண்டான மலைபான்து மணித்வனிபோலை நின்று ப்ரதி
தி வழியில் நில் கன்றின்பின்னை. என் மணிவண்ணனைப் போக்கினே
கண்டவாறே வெருண்டோடுகிற கன்றுகளின்பின்னை, எனக்கறுட
ன்ற வடிவையுடையவனைப் போகவிட்டேன். எல்லேபாவமே.

மூ:—வண்ணக்கருங்குழன் மாதர்வந்தலர்தூற்றிடப்
பண்ணிப்பலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கண்ணுக்கினியானைக் கானதரிடைக்கன்றின்
என்னைற்கரியானைப் போக்கினே னெல்லேபாவ

பதவுரை.

பென்று பரிகணிக்க வொன்னுதபடியான நீம்புகளைச் செய்து இவ்வு
யாக. அலர்தூற்றுகையும் இவனிப்படி செய்கையுந்தானே ரஸமாயிருக்
டிவருக்கு. கண்ணுக்கினியானை. நீம்பாலே நெஞ்சுகள் புண்பட்டாலு
வாங்கவொன்னுதபடி தர்ஷ்டிப்பிரபலமிருக்குமவனை. எண்ணற்கரியானை
பெறப்பார்ப்பார்க்கு நினைக்கைக்கும் அரியனானவனை. கானதரிடைக்கல்
னேன். இப்படி தூலபரனவஸ்துக்காட்டுவழியிலே கன்றுகளின்பின்
எல்லேபாவமே. ... ...

மூ.—அவ்வவ்விடம்புக்கவ்வாயர் பெண்டிர்க்கணுக்கணைய்க்
கோவ்வைக்கனிவாய் கொடுத்துக் கூழமைசெய்யாமே
எவ்வுஞ்சிலையுடைவேடர் கானிடைக்கன்றின்பின்
தெய்வத்தலைவனைப் போக்கினை னெல்லேபாவமே.

பதவுரை.

தெய்வம்— தேவர்களுக்கு
தலைவனை— நிர்வாஹகனானவனை
அ அ இடம்— மடை, மாளிகை முதலான அவ்வவ இடங்களிலே
புக்கு— ஏகாந்தமாகச் சென்றுபுக்கு
அ ஆயர் பெண்டிர்க்கு — அவ்விடைப் பெண்களுக்கு
அணுக்கணைய்— அந்தரங்கனைய்
கொவ்வை கனி— கோவைக்கனி போடாத்த
வாய்— திருவதரத்தை

கொடுத்து — அவர்க
கூழமை செய்யாமே—
எவ்வும்— பயங்கரமாக
சிலை உடை } வில்லைக் கையி
வேடர்— வேடர் திரி
கானிடை— காட்டிலே
கன்றின் பின் போக்கி
பாவமே

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. அவ்வவ்விடம்புக்கு. * மச்சொடு மாளி
லான அவ்வவ ஸ்தலங்களிலே பிறர்க்குத் தெரியாதபடி சென்றுபுக்கு. அ

யோஜனைக்கு எவ்வும் என்கிறவிடத்தில் வகாவொற்று, கீழிலடகளுக்கு
யாலே வந்துகிடக்கிற வித்தனை. இப்படி பிருந்துள்ள சிலைபபுனடையா
க்கிற காட்டிடத்திலே. கன்றின்பின் தெய்வத் தலைவனைப் போக்கினென்.
கன்றுகளின்பின்னே தெவர்களுக்குத் தலையானவனைப் போகவிட்டேன்.

மூ.—மிடறுமெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் விழுங்கிப்போ
படிறுபலசெய்திப்பாடி யெங்குந்திரியாமே
கடிறுபலதிரி கானதரிடைக் கன்றின்பின்
இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினை னெல்லேபாவ

பதவுரை.

வெண்ணெய்— வென்னெனை
மிடறு— கழுத்திலே
மெழுமெழுத்து ஓட— (உறுத்தாமல்)
மெழுமெழுத்து உள்ளே போகிப்படி
விழுங்கி— அழுது செய்து
போய்— புறம்பு போய்
பல— அளவற்ற
படிறு—சீட்டுகளை
செய்து— செய்து
இ பாடி எங்கும்— இச்சேரிபெங்கும்

திரியாமே— திரியாத
பல கடிறு— பல காட்
திரி— திரியா நின்று
கான் அதரிடை— கா
கன்றின் பின்— கன்
இடற— கட்டித் திரி
ன் பின்னை — ன்
போக்கினன் என்

வ்யா. ஆறும்பாட்டி. மிடறு மெழுமெழுத்தோட வெண்ணெய் வி
தால் - வெண்ணெய் விழுங்கும்போதை அநாபாலம் சொல்லுகிறது.
பூபாதிகள் அழுதுசெய்யும்போது குறிக்கொண்டு திருப்பவளத்திலே
மெள்ள மிடற்றுக்குக்கீழே யிழிச்சமேவணுமிறே; அங்ஙனன்றிக்கே,
ணெய் தடங்கையார விழுங்கிய" என்றும், "தடாநிறைந்த வெள்ளி
வெண்ணெயை வாரிவிழுங்கிட்டி" என்றும் சொல்லுகிறபடியே வெண்

ணைகளைப் பற்றிக் கிழிப்பது, கிற்றில்களை யழிப்பது, "தொட்டிலைத்
ணைப்பற்றி மெய்ப்பிணைக் கிட்டக்கால்" என்கிறபடியே அவர்களைமே
மெய்ப்பினைக் கிவதாய்ச் செல்லும் ஆபாபாரங்களுக்கு ஓரவதியில்லையிதே
டலை அவாச்சமுமாய் அலங்கியமுமா யிருக்கையாலேயிறை "
"டல" என்றும் இவள் அடக்கிச் சொல்லிவிட்டது. இப்படி செய்து. இ
யோமே. ஓரகமிரண்டகத்தளவன்றிக்கே, ஒருதொரு இரண்டுதொருவாவ
லைகூடும் குடிபோய் ஒருகோல் ஒருபசுவாயான இத்திருவாய்ப்பாடியெங்கும்
யாக. "அந்தசுவரப்பாளசாணைப்பாலை விட்டிட்டிருக்கும்" என்கிறபடி
செப்பாகின்றால் பயப்பட நிபமிபாதே "கம்முடைய பிள்ளையும் ஸமத்
பட்டபெற்றோம்" என்று இது தன்னைக்கண்டு உகந்திருக்குமவனிறை.
படி திரிபாத்தபடி போகவிட்டோமென்று க்லேசிக்கிறது.

கடிறுபலதிரி. களிறுகள் பலவும்திரிகிற. "கெளிறு" என்கிற
டிறு" என்றுமாபோலே, களிறு என்கிற வித்தை, "கடிறு" என்கிற
ன்" என்று டகரத்துக்கு ளகரமாகச் சொல்லுகிறுப்போலே, களிற்
ளகரத்துக்கு டகரமாகச் சொல்லுகிறது. ஆனைகள் பலவும் திரிகிற வெ
டானைகள் ஆனைக்கண்டால் ஓடித்தொடர்ந்து விழவிட்டுக் கொல்லும்"எ
லுகிறள். கானதரிடை. காட்டுவழியிடத்திலே. அதாவது- சிற்றடிப்ப
வாய் வலவாய்ப்போக இடம்நிருக்குமிறை. கன்றின்பின். அதிலும்
போய் வருகையன்றிக்கே, புல்லுக்கண்டவிடத்திலே நுழைந்து போகா
பின்னை திரியவேணுமே. இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன். இப்
படியாக ஸ்ரீகுமாரனை வென்பிள்ளையைப் போகவிட்டேன். எல்லோரு

மூ.—வள்ளிநுடங்கிடைமாதர் வந்தலர்தூற்றிடத்
துள்ளிவிளையாடித் தோழரோடு திரியாமே
கள்ளியுணங்குவெங் கானதரிடைக்கன்றின்பின்
புள்ளின்றலைவனைப் போக்கினனெல்லே பாவமே.

வ்யா. எழாம்பாட்டி. வள்ளியிந்பாதி. வள்ளி- கொடி. கை
கிற இடையையுடையபான பெண்கள் வந்து தங்கள் திறத்தில் இவன்மே
ல்லிப் பழிதூற்ற. உலைய விளையாடினால் பழிதூற்ற நிற்கள்ளிதே. து
ழரோடு திரியாமே. இப்படி இவர்கள்வந்து பழிதூற்றுநின்றால் ஒருசா
இதுதன்னையே தனக்கேகற்றமாகக்கொண்டு கர்வித்து, குழக்கன்றுகள்
மாபோலே நிலத்தில் மிதித்து நடவாதே துள்ளிக்கொண்டு விளாதித்து
பிள்ளைகள்ான தோழன்மாபோடே திரியாதபடியாக. கள்ளியுணங்குதை
றின்பின். அநாவ்ஷ்டியாலும் பசுமைமாறுத கள்ளியான து நிலமிவம்ன
பசுமையழிந்து உலரும்படி அத்யுஷ்ணமான காட்டுவழியிலே கன்றுகளி
தலைவனைப்போக்கினேன். பெரியதிருவடிக்கு நாயகனும் அவன்மேற்
மதோழிய ஒருகாலமும் கால்நடைதந்து திரியாதவனைப் போக்கினேன்.

மூ.—பன்னிருதிங்கள் வயிற்றிற்கொண்ட வப்பாங்கிலல்
என்னிளங்கொங்கை யமுதமூட்டி ந் யெடுத்தியான்
பொன்னடிநோவப்புலரியே காலிற்கன்றின்பின்
என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினனெல்லை பாவ

பதவுரை.

பத்து இரண்டு திங்கள் — பன்னிரண்டு மாஸம்

வயிற்றில் கொண்ட— (பிள்ளைக்கு நலுக்
கம் வாராமல்) வயிற்றிலே வைத்து
நோக்கின
அப்பாங்கிலல்— மிகப்பாங்காக நடத்திப்
போந்த ஸ்நேஹத்தாலே
யான்— தாயான நான்
என்— என்னுடைய
இள— குணமுந்திருக்கிற

கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறான். இப்படி ஸ்ரீகிருஷ்ணனை வென்றவனை
போலேயூட்டி யானைத்து. பின்னை மூழி முதல் நெருங்காலத்தில் "வை
க்ரைகையன்றிக்கே, குணழுந்திருக்குட்படாதபடி பற்ற "இளமுலை" என்கிற
கமென்னைகையாலே- முலைப்பாலென்கிறது. ஊட்டியெடுத்தபின்னை
ஒக்கலையிலெடுத்துக்கொண்டிருந்து வளர்த்தாளென்னைக. பொ
ரியேகானிற் கன்றின்பின். *தண்டோதுகொண்ட தனிச "நெரிஞ்சி" எ
கம் முருதுவாய் ஸ்பர்சனீயமான திருவடிகள் சுடுகாலத்திலே நடக்
கோம்படியாக, சிறுகாலே காட்டிலே மேய்ச்சல் கண்டவிடத்திலேயா
பின்னை. என்னிளஞ்சிங்கத்தைப் போக்கினேன். என் ஐடைய பிள்ளை
வளர்க்கைபாலே லிஷ்டமக்கன்றுபோலே செருக்கித்திரிகிறவனைப்
னல்லையாவை பின்.

மூ.—குடையுஞ்செருப்புங் கொடாதே தாமோதரனானான்
உடையுங்கடியனவுன்று வெம்பரற்காடுநடைக்
கடியவெங்கானிடைக் காலடிநோவ கன்றின்பின்
கொடியேனென்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பா

பதவுரை.

குடையும்— (வெய்யிலுக்கு ரக்ஷகமான)
குடையையும்
செருப்பும்— (நிலவெட்டை முதலிய வற்
றுக்கு ரக்ஷகமான) செருப்பையும்
கொடாதே— கொடாமல்
தாமோதரனே— வயிற்றில் கயிற்றை யுடையை
யையுடையவனே என்னுடைய
நான்— தாயான நான்
உடையும்— (ஸௌர்யன் வெப்பத்தாலே)

குடையன— கூரியனவாய்
உடன்று— காலிலே உ
வெம்— கால் வைக்க மு
பரற்கள் உடை— பருக்கை

கடிய வெம்— அதிபுஷ்ண
கானிடை— காட்டிலே
கால் அடி நோவ— உள்ள
கன்றின் பின்— கன்றை
கொடியேன்— கடுகப்ரக்

லு.—என்றுமேனக்கினியாஜன பென்மணிவண்ணனைக்
கன்றின்பின்போக்கினை னென்றசோதைதகழ்ந்திய
பொன்றிகழ்மாடப் புதுவைவயர்கோன் பட்டன்சொல்
இன்றமிழ்மாலைகள் வல்லவர்க்கிடரில்லையே. ய.

பதவுரை.

ஈன்றுபி—	"எப்போதும்
னைக்கு—	தாய்போன் னைக்கு
ஜனிபாதீன—	ப்ரியமுறப்
ஞான்—	எனக்கு அநுபவிக்கலாம்படியான
ஜணி வண்ணாதீன—	நீலரத்நம்போன்ற வடி
	வையுடையவனான
கன்றின் பின்—	கன்றுகளின் பின்னே
போக்கினேன்—	காட்டில் போகவிட்டேன்"
என்று—	என்று
யசோனைது—	யசோதைப் பிராட்டி
கழுறிய—	மனம் வருந்திச் சொன்ன சொ
லன்வை	
பொன்—	பொன்னுலே செய்யப்பட்டதாய்

திகழ்—	ஒளியிடா நின்று
டாடம்—	மாடங்களையுடை
புதுவைவயர்—	திருப்புதுவை
கோன்—	திவ்யப்ரபந்தா
பட்டன்—	பெரியாழ்வார்
சொல்—	அருளிச் செய்த
இன்—	போக்யமாயிருந்த
தமிழ் மாலை —	தமிழ்த்
வல்லவர்க்கு—	ஓதவல்லவ
இடர்—	துக்கமென்பது
இல்லை—	இல்லாமற் போ

வ்யா. என்று மேனக்கினியாஜன. இப்போது செய்கையன்றிக்கே
திலும் எனக்கு ளாவதொன்றுனவனே. என்மணிவண்ணனே. எனக்கு அநு
ரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே. கன்றின்பின்போக்கினேனென்றசோதை
தறியாதே கன்றுகளின்பின் போகவிட்டேன்" என்று யசோதைப்பிராட்டி
ச்சொன்னதை. பொன்றிகழ்மாடப் புதுவைவயர்கோன் பட்டன்சொல். பொன்
பட்டு விளங்கா நின்றுள்ள மாடங்களையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்
சான பெரியாழ்வார் . அருளிச்செய்த. இன்றமிழ்த்பாதி. சப்தார்த்தங்களி

மூன்றும்பத்து, மூன்றாந் திருமொழி, சீலைக்குதம்பை-ப்ரவேசம்.

அ. ஜாதிபுரித தர்மமானைபோலே பலரோடே கண்டுகள் போய்க்கப் போகவிட்ட
ப்பிராட்டி, அவன் போனவழியே தானும் தனியே போகாநின்றாள்; அவன்
றபோது செய்யும் லீலாவிசேஷங்களெல்லாம் சொல்லி, இப்படிசெய்து திரி
னை ஏதுக்காகப் போகவிட்டோம் என்றும், அவனுடைய ஸாஹஸத்தையும் போகி
ன் கொடுமைகளையு மநுஸந்தித்து, இப்படி லாகூபாரனானவனை இந்தக்கொடுமை
லை கன்றுகளின்பின்னே போகவிட்டோம் என்றும் க்லேசித்துச் சொன்ன ப்ரகாரங்
மும் அப்படியே அவனைக்குறித்துப்பேசி யநுபவித்தாராய்ச் சின்றார்-கீழ்; கன்றுகளை
று மீண்டு வருகிறபோது அவள் எதிரே சென்று அவனுடைய திருமேனியையும்
த்தையும் கண்டு ப்ரீதையாய்ப், தானநுபவித்துப் பலர்க்கு மனமுதத்துக்காட்டி, மே
லை என்னைப்போல் பிள்ளைபெற்று நில்லையுன்பது; நான் வாழ்வைபுகுந்து, உன்னைக்
மப்புக்கப் போகவிட்டோம், என்னைப்போலே கடுநெஞ்சைபா யிருப்பாளொருத்தி
யென்பது; உன்னுடைய திருமேனியெல்லாம் கற்றுத்தூளிபா யிருக்கிறதுகாண், நீ
னை மேசமித்துவைத்தோம், நீராடி யமுதுசெய்யென்பது; குடையும் கொற்றப்புட் கை
பாலே திருவடிகளும் வெதுப்பித்திருக்கண்களும் சிவந்து திருமேனியுமலசலே ப
காண் என்பதாய்; பின்னையும் பலவற்றையும் அவனைக்குறித்துச் சொல்லிக்கொ
ன்று, "கண்ணே நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோலஞ்செய்து திங்கோ
னுடதளவாக வவன் செய்புமனையும் தனிருமனையும் கற்பித்த பாசாங்களை யெல்
வஸ்தாபந்நராய்க்கொண்டு, தம்முடைய ப்ரேமாதிசயத்தாலே தாமுமவனைக்குறித்து
யேபேசி, அந்த ரஸத்தை யநுபவிக்கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ...

மூ.—சீலைக்குதம்பையொருகா தொருகாது சென்றிறமேற்றோன்றிப்பூக்
கோலப்பவளக்கச்சுங் கூறையுடையுங் குளிர்முத்தின் கோடாலமும்
காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தைவந்து காணீர்
ஞாலத்துப்புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைகீர் நானே மற்றாருமில்லை. க.

பதவுரை.

வேடத்தை— வெளித்தை	டுத்தாளை— பிள்ளையை
வந்து காணீர்— வந்து பாருங்கள்;	பெற்றார்— பெற்றவர்களு
கங்கை மீர்— ஒன்றிலும் குறைவில்லாத பெண்டுர்காள்!	காதை — (“ கல்லபிள்ளை என்று சொல்லுத்தக்
நூலத்து— பூமண்டலத்திலே	டற்று ஆரும் இல்லை— வே

வ்யா. முதற்பாட்டு. சீலையித்யாதி. ஒருகாதிலே சிலுக்குதம்மை சிவந்தநிறத்தையுடைய மேல்தோன்றிப்பூ. இரண்டுகாதிலும் சிலுக்குதம்மை அதிலே ஒருகாதிலத்தைத்தக் கழற்றிப்போகட்டுச் செங்காந்தள்பூவை யிட்டு ணுப்த்து. கோலப்பதனைக் கச்சுங்கூறையுடையும். திருமேனிக்குத் தகு பரிவட்டமும், அதுதழுவாதபடி அதின்மேலசாத்தின தர்சநீயமாய்ப் மு குளிர்முத்தின் கோடாலமும். குளிர்ந்தமுத்தாலே சமைக்கப்பட்டுப் பிறை ருக்கிற ஹாரமும். “ ஆரம் ” என்கிறவிது “ ஈயொரூலஉ ” என்கி “ ஆலம் ” என்று கிடக்கிறது. அன்றிக்கே, “ ஆரம் ” என்று பாடாந்தாலு பின்னேவருகின்ற கடல்வண்ணன் வேடத்தை வந்துகாணீர். “ காலி ” எ பேராகையாலே, இவ்விடத்தில் கன்றுகளைச் சொல்லுகிறது. கன்றுகளை த்து அவற்றை முன்நடக்கவிட்டு தான்பின்னேவாரா நிற்க, கடல்போன்ற ணுடைய அலங்காரத்தை வந்துகாணிதிகாள். “ சிலுக்குதம்பை ” இத்யா வொப்பனையையிறே “ இங்கு வேஷம் ” என்கிறது. காணிரென்கிறது — யோஜநம் பெறுபடிவந்து காணுங்கோளென்கை. நூலத்தித்யாதி. பி குணபூர்த்தி யுடையவர்களே! லோகத்தில் புத்ரனைப்பெற்றவர்களில் “ வள் ” என்று விசேஷித்துக்கேன் நாமை, மற்றொருவருமில்லை. “ என் ருள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள் ” என்று கொண்டாடப் யொழிய மற்றொருவருண்டோவென்கை. ... ...

அ. இரண்டாம்பாட்டு. “ காலிப்பின்னே வருகின்ற கடல்வண் வந்து காணீர் ” என்று கன்றுமேய்த்து வருகிறபோதை அவனுடைய வடி தத்தையும் தானநுபவித்துப் பிறர்க்குக் காட்டுகையாலிறே கீழ்நின்றது; இ

பொழில்— சோலைகளை முடைத்தாய்,
வானிரி— காவேரி நதியோடு கூடி
நதன்— நின் திணைக்கு ப்ரதானமான
யுரங்கம்— திருவரங்கத்திலே
டன்னிய— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
ரீர்— கல்யாண குணயுக்தரைப்
மதுர நுதரை— மதுரை நிரஸித்தவரைப்
தேகவா— அழகிய மயிர்முடியை யுடைய
வரனவதின!

டாவிதேபன்— ப்ராப்தியான நான்
வாழ்வை— நம்குடிக்கேற்ற கன்றுமேய்க்கை
முதலியவாழ்வை
உகந்து— விரும்பி
ய ன்னை— இவ்வலீலக்ருஷ்ணனல்லாதஉன்னை

சிறு காலை— விடிவெ
ளுட்டி— உன் பித்து
இள கன்று— இளங்
மேய்க்க— மேய்க்கைக
ருப்படித்தேன் —

ன்னில்— (இங்குசே
திருந்த)
மனம் வலியாள்— நெஞ்
ஒரு பெண்— ஒரு பெ
இல்லை— இவ்வுலகத்தி
என் குட்டனை— என்
முத்தம் தா— முத்தம் த
என்று அணைத்து உகந்

வ்யா. உன்னியித்யாதி. அழிவில்லாததாய் அகிலஜகமோஹரமா
ருப்படியான பெருமானை யுடைத்தாயிருந்துள்ள திருமதிள்களாலே
வளைந்தடியான திருச்சோலைகளை யுடைத்தாய், அவற்றை வளர்ப்பதான கா
சோபாந்தங்களுடித் தென்றுத்திக்குக்கு ப்ரதாகமாயிருந்துள்ள*திருவரங்கன் தி
ருடம் வந்தடிவணங்குமப்படி நித்யவாஸம்பண்ணுகிற லீலசீல்யகுண
யிசோதிகளை மதுரையை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துப் போகடுமவனும்,
பாலப்பருவப்படி ப்ரசஸ்தமான திருக்குழலையுடையவனுமிருக்கிறவனை. பா
ன்னுமடைய வருணமபெருமையும் லீலகுமார்யமுமறியாத பாபியான
பாதாரவிந்தாருடமாகிற வாழ்வைவிடுகந்து. உன்னை. இவ்வலீலச்சலுக்கெல்லாம்
இளங்கன்று மேய்க்க. அள்ளியுண்ணாவறியாத உன்னைப்போலே, பறித்து
ன்றிப்படியான இளங்கன்றுகளை மேய்க்கும்படியாக. சிறுகாலையூட்டி
அனைமேய்க்கப் போங்காலமான விடிவேளாறே "மீள வருமளவும் உன
ருவும்" என்று ஊட்டி அவற்றின்பின்னை போகவிட்டேன். என்னில்

* காகோடல பூ— பெரிய காந்தள் பூக்கள்

சூடி— திருமுடியில் சூட்டிக் கொண்டு

வருகின்ற— வருகிற

தாமோதரா— தாமோதரனே!

உன்— உன்னுடைய

உடம்பு— திருமேனியடங்கலும்

கன்று— கன்றுகளால் கிளப்பப்பட்ட

தூளிகாண்— தூளிப்படிந்து கிடக்கிறது

கான்;

மயில் பேடை— பெண்மயில் போன்ற

சாயல்— சாயலையுடைய

பின்னை— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு

* கார்— கறு

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. காடுகளுடுபோய். கன்றுகளுக்குப்
விடம் பார்க்கைக்காகவும், அவை மேய்க்கைக்காகவும், ஒன்று போ
ப்பட்டிருந்துள்ள காடுகளுக் குள்ளேபோய். கன்றுகள்மேய்த்து மற
த்து, அவை கைகழியப்போகாமல் மறிக்கைக்காக முன்னேயா
வருகின்று. அவை வயிறுநிறைய மேய்ந்து ஊரைநோக்கி மடங்கின
கோடல் பூக்களைத் திருமுடியிலே சாத்திக்கொண்டு வாராநிற்கும்.
க்கு நியாமம்பண்ணியிருந்த பந்தத்தை யுணர்த்துகிறாள். மேலும் கா
க்காக. கற்றுத்தூளிகாணுன்னுடம்பு. கன்றுகளினுடைய திருந்
அந்த தூளி யேறிக்கிடக்கிறதுகாண் உன்னுடைய திருமேனியெங்
பின்னைமணாளா. மயில் பேடைபோலும் சாயலையுடைய நற்பின்னை
வனே. இத்தால் - ஜாத்யுசித கர்மாநுஷ்டானத்தால்வந்த தூளி
ரத்நத்திலேயேறின வாய்ப்புப்போலே யிருக்கையாலும் எனக்கினி
க்கபிமதையான நற்பின்னை போட்டைக்கலவிக்குறப்பாகக் குளிக்க
ஸுகிப்பிக்கிறாள். நீராட்டனமைத்துவைத்தேன். கீராதனைக்கு தே
த்தேன். அதாவது - * எண்ணெய் புளிப்பழம் கொண்டுவருகை
நெல்லிக் கடாரத்தில் பூரித்துவைக்கையுமிறே. ஆடியமுதுசெய்.

வேயா. மாலைகளாடாமி. கழுவியுள்ளாரி. பரிமளப்பசுமலை வெளுநிலைகளை
யுரிமையுள்ளாரி ஆடைகளிலை விரும்பாலைப் பலர் ஊறுகிறவரை. கருப்போ
ர். கிழக்கை யுலை நிற்பார், வெளுக்காலை வரிசையடையுரு ஸ்லைமத்திலை நிரிய
லை, நிரிமாலைகளாக மலை ஏறுவழிலை மடிந்தி, மேலைகளிடத்தும் கீழை முறை
" பரிமேலைகளிலை வரிசை " மாலைகளாடை கிறை. கிழக்குரிள்ளாரி. கிழ
மாலை வரிசை நிரிமாலைகளாலை ஆடையும், கலாடை நிரி ஊறுமாலைகளாலை நிரிவழிலை
லை நிரிமாலைகளிலை நிரிமாலை ஏறுவழிலை மாலை ஏறுவழிலை மாலை நிரிமாலை
ரி நிரிமாலைகளிலை நிரிமாலை ஏறுவழிலை மாலை நிரிமாலை நிரிமாலை நிரிமாலை
ரி நிரிமாலைகளிலை நிரிமாலை ஏறுவழிலை மாலை நிரிமாலை நிரிமாலை நிரிமாலை

மாலே— னர்வதெதி பா
சிறு ஆடையும் — உ
தகுதியான தி
சிறு— ன் கைக்கடங்
டுத்திரமும் இலை— வி

கட்டிலின் மேல்— கட்டி
வைத்து மேலாய்— னவைத்
கன்று— கன்றுகள் மே
ஆயிரமாடு— இடைப் பி
நீ— நீ
கன்றுகள் மேய்த்து— கன்
உடன் கலந்து— அவர்களி
வந்தாய் மேலாலும்— வ
என்று உகந்

— [illegible]
— [illegible]
— [illegible]
— றாயிரத்தெண்ணூற்று
— மாயிரம் னவைத்தாயின
— டுத்தெனர்முகமான நிஷபம்
மேலான் கண்ணாயின!
— னைத்து மிதிதபறைப்
சிலை ஆயர் சிங்கமே— இளமைப்பருவருக்கு சிங்
கக்குட்டி மேலான்றவனே!
சினத்த மணவாள— வெகாவல்லபனே!
சிலை ஆட்டன்— சிறுப்பிள்ளைபாய் (இருக்
கச்சைப்பிதாயும்,)
சிலம் கண் — செந்தாமரைப்பூப் மேலான்ற
கண்ணினாயுடையோய்

ம்பா. இந்தாம்பாட்டி. பற்றரிக்யாதி. (க) " நீ வுரானாஹிவாஹு
டிபே உனக்கு ப்ரானநாதரான பாண்டவர்களை நலிகையாலே (உ) " இ
ஸ்வரு " என்றுமப்படி உனக்கு சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகள் (ங)
யாகத்ரோவுரானாம் ஹுஉயாதி வுஉராயக " என்கிறபடியே நிதிறை
கேட்டி கந்தும்படியாக பாரத ஸமரத்திலே ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் நிருப்பி
தாதி. யுத்தாரம்பமான நிஷபம்மேபோலே செருக்குத்தோற்ற நின்றவெ
சிங்கமே. எனக்குபவ்பனைப் " தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள் " என்கிற நி
டையிற்றக்கன்றுமேபோலே மேலணிப்புத்தோற்ற விளையாடித் நிரிகிறவெ
ப்ரதிகூலரைமுடிக்கும் அநுகூல ரக்ஷணமும் கண்டால் (ச) " ஹதாரம
என்கிறபடியே, உகந்தவனைக்கும் ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகளைக்கு வல்லபனை

மூ.—அஞ்சுடாரதி யுன்கையகத்தேந்து மழகாரீபோய்கைடுக்த
நஞ்சுமிழ்நாகத்தினேடு பிணங்கவுநாணுயிர் வாழ்ந்திருந்தேன்
என்செய்பவெவ்வினை வயிறுமறக்கீ ழேதுமோரச்சமிலை
கஞ்சன்மனத்துக் குகப்பன வேசெய்தாய் காயம்பூவண்ணனங்

பதவுரை.

அம் சுடர்— அழகிய தீநுஞ்ஞெலியுடைய
ஆழி— திருவாழியை
உன்— உன்னுடைய
கைகத்து— திருக்கையிலே
என்றன்— எனக்கு கொன்படுக்கிற
அழகா— அழகையுடையவனே!
நீ— நீ
பொய்கை— நச்சுப் பொய்கையிலே
படுக்கு— அவகாஹித்து
நஞ்ச உமிழ்— விஷத்தை உமிழுகின்ற
நாகத்தினேடு— காளிய நாகத்தோடு
பிணங்கவும்— போர் செய்தபோதும்
நான்— தாயான நான்
உயிர் வாழ்ந்து இருந்தேன்— ப்ராணனை தரித்திருந்தேன்;

என்னை— என்னை
என்செய்ப— எதுக்காக
வயிறு படுக்கிறப்— வயி

எறும்— சற்றும்
ஒன் அச்சம்— ஒரு பய
இல்லை— உனக்கில்லை;
காபாடம் து— காபாடமா
வண்ணம்— நிறத்தை
கொண்டாய்— உடையவ
கஞ்சன்— கம்ஸனுடைய
படனத்துக்கு— படஸ்வ
உகப்பனவே— ப்ரியமான
செய்தாய்— செய்து போ

வ்யா. ஆழம்பாட்டி. அஞ்சுடராழியா. உன் திருமேனி நிறத்து அழகிய தீநுஞ்ஞெலியுடைய திருவாழியை, வெறுப்புறுத்திலே ஆலத்தி படியான உன் திருக்கையிலே தரித்துக்கொண்டிருக்கிற அழகையுடையவ புக்கு. * கருதுமிடம் பொருது, கைநிற்கும் பரிகரமுண்டாயிருக்க, இதற் போலே நீ உன்னுடைய மார்த்தவத்தைப் பாராமல் நச்சுப்பொய்கையிலே நஞ்சுமிழ் நாகத்தினேடு பிணங்கவும் நானுயிர்வாழ்ந்திருந்தேன். என்னாகத்தாலே

மூ.—பன்றியுமானையு மீனமுமாகிய பாற்கடல்வண்ணனு வுன்மேல்

கன்றினுருவாகி மேய்புலத்தேவந்த கள்ளவசுரர் தம்மைச்

சென்றுபிடித்துச் சிறுக்கைகளாலே விளாய்காயெறிந்தாய் பே

என்றுமென்பிள்ளைக்குத்தீமைகள் செய்வார்களாங்ஙன மாவ

பதவுரை.

பன்றியும்— வராஹாவதாரமும்

ஆமையும்— கூர்மாவதாரமும்

மீனமும் ஆகிய— மத்ஸ்யாவதாரமும் கொ

தருளினவனுப்

பாற் கடல்—க்ஷீரஸமுத்ரம் போன்ற

வண்ணனே— திருநிறத்தை யுடையவனே!

உன் மேல்— உன்னை நம்பினதாக

கன்றின் உரு ஆகி— கன்றின் வடிவை

டையதாய்க் கொண்டு

மேய்— கன்றுகள் மேய்கிற

புலத்து— நிலத்திலே

வந்த— வந்து கலந்து நின்ற

கள்ளம்— கர்த்திமச் செயல்களையுடைய

அசுரர் தம்மை— அஸுரர்களை

சென்று — அவர்கள்

'அஸுரர்' எ

சிறு கைகளாலே— கை

பிடித்து — கன்றுப்

விளா— அஸுரமான எ

காய்— காயுதிருப்படி

எறிந்தாய் போலும்— எ

என் பிள்ளைக்கு— என்

தீமைகள்— தீம்புகளை

செய்வார்கள்— செய்யக்

என்றும்— எப்போது

அங்ஙனம் ஆவர்கள்—

என்று கைகொடுத்துச் சி

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. பன்றியுமானையுமீனமுமாகிய. பூம்புத்தரணை

மும், மந்தராதாரமான கூர்மமும், ப்ரளயாப்தஸகமான மத்ஸ்யமுமான.

திவ்யஸம்ஸ்தாநத்தையழியாமற் திர்யக்ஜாதியமாக்கிக்கொண்டு ஜகத்ர

ஷண நீர்மையைச்சொல்லுகிறது. வராஹாவதாரத்தை முற்படச்சொல்லி

உன்மேலித்பாதி. இப்படி ஜகத்துக்கு ஸ்வப்நாரகதனான உ
நீமேய்க்கிற கன்றுகளுக்குள்ளே தூத்துல்யமான வடிவவக்கொண்டி அ
திலவந்து கலந்துநின்ற க்ருஷ்ணரான அஸுராந்தங்களை. சென்றுபிடித்துக்
அவர்கள்சேஷ்டித விசேஷங்களாலே அறிந்துசென்று சிறுக்ஷுகளாலே
யெறிந்தாய்போலும். ஆஸுரமாய் உன்னாலிவதாக நின்றவிளாவிலுடை
வாசைப்பழம்போலே, தூக்கியெடுத்தெறிந்து இரண்டுதலையும் முடித்துப்பி
ன்றவாறே "எறிந்தேன்காண்" என்று சொல்லிநிற்க; என்றுமித்யா
பிஸ்ஸுக்குத் தீமைசெய்வதாகக் கோலினவர்கள் என்றும் அப்படியாய்ப்
ருஞ்செரிச்சலாலே சொல்லுகிறார்கள். அங்ஙனமாவர்களென்றது அப்ப
டியாய், அவ்விளஷும் கன்றுப்போலே நடித்துப்போவர்களன்றபடி.

மூ:—கேட்டறியாதன கேட்கின்றேன் கேசவா கோவலர்திறத்து
காட்டிய சோறுங்கறியுந்தயிருங் கலந்துடனுண்டாய் போலும்
உளட்டமுதலிலே ஐன்றன்னைக்கொண் டொருடோது மெனை
வாட்டமிலாய்புகழ் வாசுதேவாவுன்னை யஞ்சுவனின்றதொட

பதவுரை.

கேசவா— கேசவனே!
கேட்டு அறியாதன— இதற்குமுன் உன்
நிறத்தில் கேட்டறியாத வற்றையெல்லாம்
கேட்கின்றேன்— இப்போது கோளாகின்
றேன்;
கோவலர்— இடையர்கள்
திறத்து— திறத்து
காட்டிய— அமுதுசெய்வித்த
சோறும்— சோற்றையும்
கறியும்— அதற்குத்தக்க கறிவகைகளையும்
தயிரும்— தயிரையும்
உளட்டை— நான்றாறும் உ
முதல் இலன்— ஸகம்
உன்றன்னை கொண்டு—
ஒரு போதும்— ஒரு போ
எனக்கு— எனக்கு
அரிது— ஆற்றவரிது;
வாட்டம் இலா— எப்போ
புகழ்— புகழையுடைய
வாசுதேவா— வஸுதே

கென்னப்படுபவனிடம் எதிர்பார்க்கிற விடயத்தில்
யிருந்து, (1) "மருவலர்புரி முரணி" என்று * ஒருபுறமும்
னல்லாயிரவரும் சேர்ந்தாலும் ஒன்றும் முடியாமல் தோற்று
கல்லன டன்பதினாயிரம் புகழ்ச்சொல்லி வந்தாலும் - போயிருந்தால்
தின் படைகளின்று எங்காய் - படையினிருப்பதற்றவரி வரலாற்று
பலரும் வந்து சொல்லின்றார்கள், "அப்படி செய்தாயோதான்"
கின்றவாறே உரட்டருதலிலே னென்னைக்கண்டொருபோது மென
அதாவது - இப்படியுன்ன வல்லவனுக்கு காள்தோறும் இப்படியுட்ட
னல்லேன்; இப்படி யிருக்கிற யுன்னைக்காண்டி ஒருபோது மென
வாட்டமிலாப்புகழ் வாசுதேவா. ஒருகாலும் வாட்டமின்றித்
யான புகழையுடைய வஸுதேவர் புத்திரனே, இப்படிக்காத்து வ்யாப
க்கு ஒருவாட்டம் வாராமற்றிபதிவேறு மென்று திருத்து. உன்னையற்
இப்படிப்பட்ட அதிமாநுஷத்வத்தைச்சிதைத்து யுன்னைக்குறித்து, இன்
கிழம், உன்புதுமைக்கு வாட்டம் வரப்புருகிறதொவென்று, சிகட்டறிட
துடக்கமாக காணஞ்சாதின்றே னென்கிறாள். ... ...

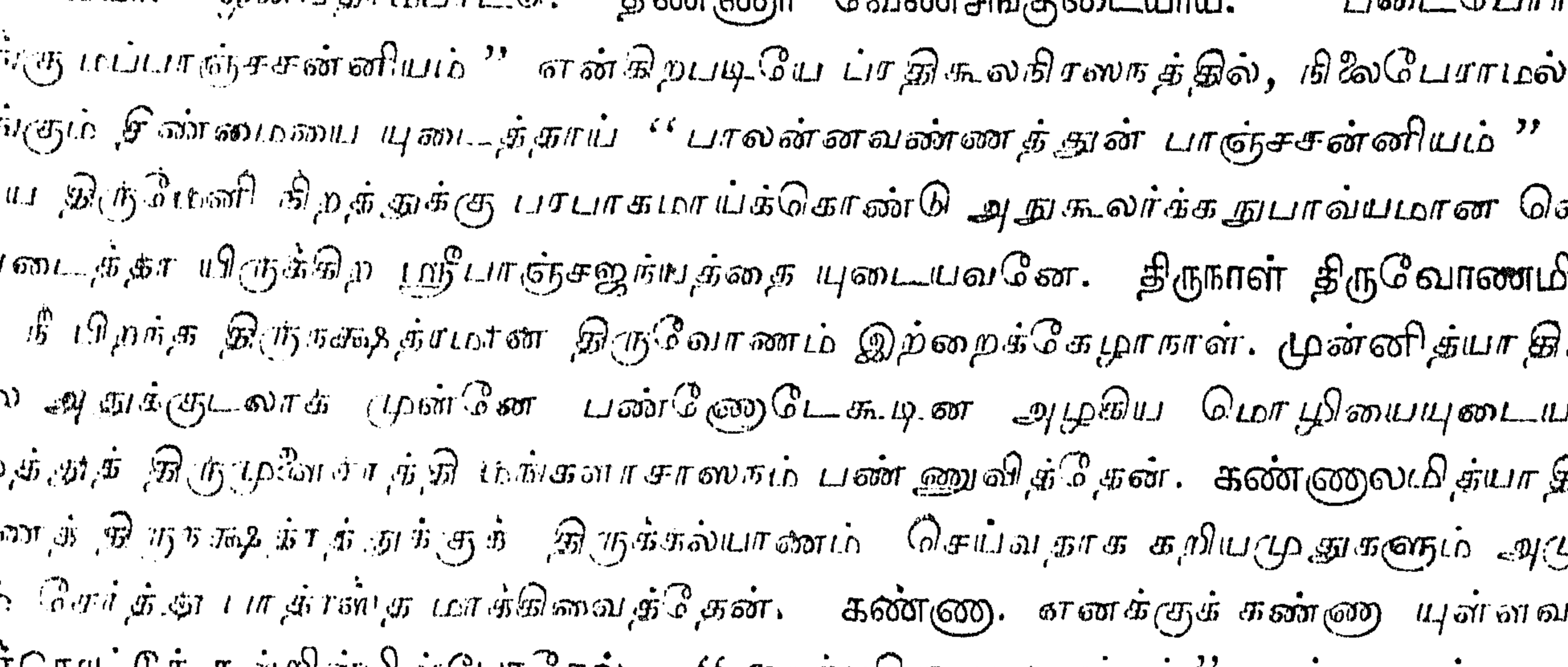
மூ.—திண்ணரிவெண் சங்குடையாய் திருநாட்டிருவோண மின்
பண்ணேர்மொழியாரைக் கூவிமுனையட்டிப் பல்லாண்டு
கண்ணனலென்செய்யக் கறியுங்கலத்ததரிசியு மாக்கிவைத்தே
கண்ணரு நீ நாளைத்தொட்டுக் கன்றின்பின் போகேல் கோ

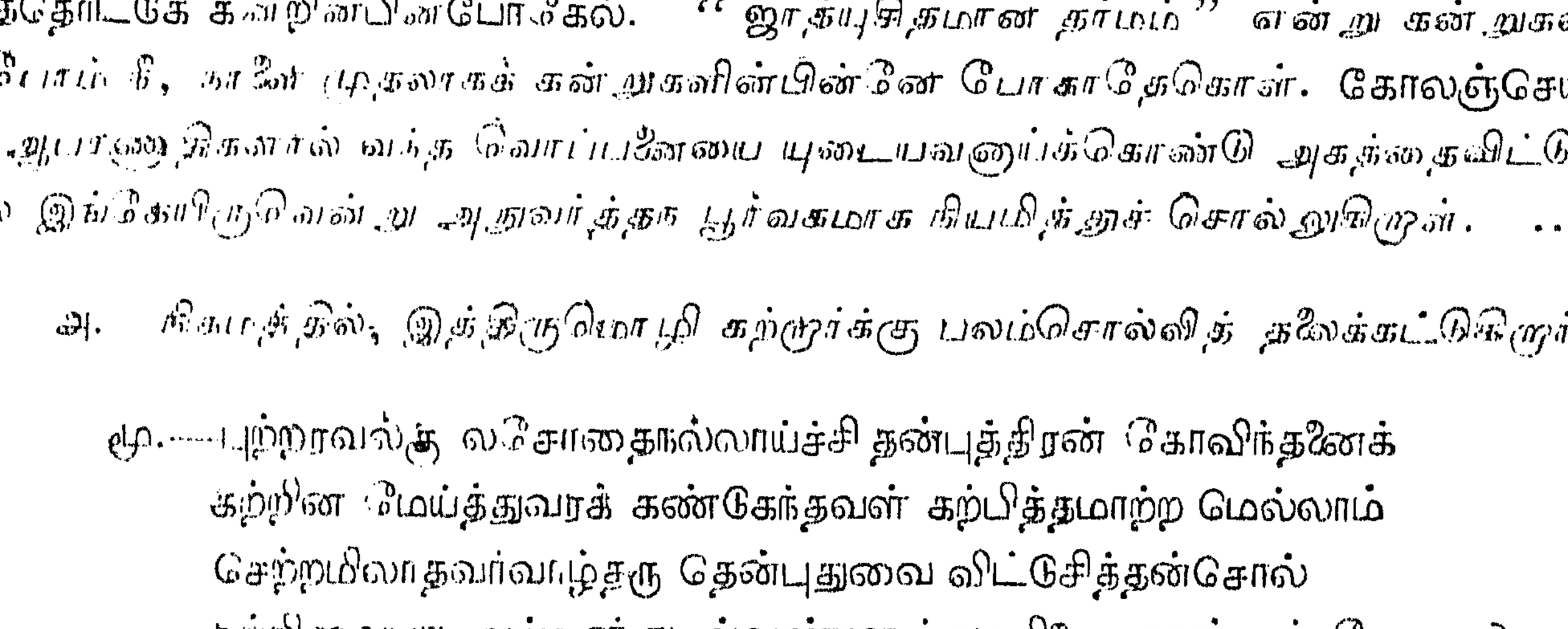
பதவுரை.

திண் ஆர்— ப்ரதிகூல நிரஸநத்தில் நில
போராமல் நின்று முழங்கும் திண்ணையை
யுடைத்தாய்
வெண்— வெண்மையை யுடைத்தான
சங்கு— பூரிபாஞ்சஜந்யத்தை
உடையாய்— திருக்கையில் யுடையவனே!

கண்ணலம்— திருத்
செய்ய— திருவோண

கறியும்— கறியமுது
அரிசியும்— அமுதுட

அ. கிளரத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.——புற்றரவல்குல் பிசாசணைதோள்பொய்ச்சி தண்டுத்திரன் கோவிந்தனைக்
கற்றினை மேய்த்துவரக் கண்டுகேர்ந்தவள் கற்பித்தமாற்ற மெல்லாம்
செற்றமிலாதவர்வாழ்தரு தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
கற்றிணைபாடவல்லார் கடல்வண்ணன்கழலிணை காண்பர்களே. ய.

பதவுரை.

கடல்— கடல்போன்ற	இணை— ஒன்றுக்கொ
வண்ணன்— நிறத்தையுடையவனான் கர்	குழல்— திருவாட்கூ
வினையுடைய	காண்பார்கள்—கண்டநுப

வ்யா. புற்றரவரித்யாதி. தன்னிலத்திலே மீயுயர்ந்த வளருகையா
கொழுப்பையுமுடைத்தான அரவினுடைய பணாட்டோபத்தையிருக்கிற நி
டையனாய், "யசோதை" என்கிற நிருநாமத்தையுடையளாய், புத்ர
த்னதையுமுடையளாயிருக்கிற ஆய்ச்சியானவள். தண்டத்திரன் கோவிந்த
கோவிந்தனே. இவளுக்குப் புத்ரனைகயாலேயிறே, கோவிந்தனுகத்தா
னனே யென்றபடி. கற்றினம் மேய்த்துவரக்கண்டுகோத்து. கன்றுகளினு
ஒன்றழியாமல் வயிறுநிறையமேய்த்து, அத்தாலே ஸந்தோஷடனாய்க்
ப்ரீதையாய். அவள் கற்பித்த மாற்றமெல்லாம். அவள் அவனைக்குறித்த
னபடி செய்" என்று கற்பித்த சொல்லுகையில்லாலற்றையும். தெற்றெமித்
நபராய் அதுக்கு அநுகூலரைக் கூட்டியும் ப்ரதிகூலரை நீக்கியும் தாம்மி
ளில் அஸஹனையில்லாதவர்கள் வர்த்திக்கிற கர்கசீயமான ஹ்ருதயத்தினிடை
கான பெரியாழ்வா ரருளிச்செய்த சொல்லான விவற்றை. கற்று-பாடவ
பக்கலிலேயப்பஸித்து, இதிலுண்டான ஸ்யமந்தகோபாலப்ரீதிப்ரகா
வல்லார். கடல்வண்ணன் கழலிணைகாண்பார்களே. "காளிப்பின்னை
னன்" என்றுசொன்ன கடல்போன்ற நிறத்தையுடையவனான கர்க்கச
ர்சமான திருவடிகளைத் தாம்கண்டாற்போலே கண்டநுபவிக்கப் பெறுவ

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—சீலை கன்னி காடு கடி பற்று ரதங்குடம் பன்
கேட்டுத் தின்னுர் பற்றுத் தனம்.

அதுகண்டு இவளுடைய புணர்ச்சியை மதியாமற்போய்விட்டது, இவ்வி
யங்கொண்டு, அவன்படுக்கும் மேன்மாடத்தைத் தாங்கும் விக்கிரகங்களாய், கா
காட்டினாருடம், அவனது மேகத்தைத் தடுத்தில யிடைபட்டு தாங்கும் அகம்பாவ
வாருடம், அவன் இந்திரனுடைய வருகையில் "எங்கள் பங்கைப் பறித்துக்
கொண்டுபோந்து அவனுடைய பலவாய்ப் பூதவுலகைக் காண்டோம் எ
னைக்கண்டு தாம்தாம் ஈடுபட்டவனைத் தாய்மார்க்குச் சொல்லும்படி
மாய், இப்படி அவன்படுக்கும் காற்றுப்பகாதத்தை அவர்களெல்லாருடைய
புடையாளாய்க் கொண்டு தாம் அவர்களைக்குறித்துப்பேசி ப்ரீதராகிறார் -

ரு.——தழைகளுந் தொங்கலுந் ததும்பியெங்குந் தண்ணுமையெ
குழல்களுங் கீதமுமாகியெங்குங் கோவிந்தன் வருகின்றகூட
மழைதகோலை வருகின்றதென்று சொல்லி மங்கைமார் சா
நுழைவனர் நிற்பனராகியெங்கு முள்ளம்விட்டுன்மறந்தொ

பதவுரை.

தழைகளுந் தொங்கலுந்— தழைமாலையும்,
தொங்கலென்னுமிவற்றோடு சேர்ந்த
ஆபரணங்களும்
தொங்குந் தழைப்பு— தொங்குந் நிலைமையும்
தண்ணுமை— பிரதங்கவாத்தியமும்
குழல்— புல்லாங்குழலும்
கீதம்— பாட்டும்
ஆகி— சேர்ந்து
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
கோவிந்தன்— கண்ணபிரான்
வருகின்றது— வருகிறான்
என்று— என்று
சொல்லி— சொல்லி
மங்கைமார்— பருவமங்கையர்
சாலகம் வாசல் } ஜன்னல்
பற்றி } வழி
நுழைவனர்—(வம்பாகச் சென்று)
நிற்பனர் ஆகி— நிற்பவர்களாகி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
உள்ளம்விட்டு— மனத்தை இழந்து
என்மறந்து— தன்னை மறந்து
தொழுவர்— வணங்குவர்
ஆகி— ஆகி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
கோவிந்தன்— கண்ணபிரான்
வருகின்றது— வருகிறான்
என்று— என்று
சொல்லி— சொல்லி
மங்கைமார்— பருவமங்கையர்
சாலகம்— ஜன்னல்
வாசல்— வாசல்
பற்றி— வழி
நுழைவனர்— (வம்பாகச் சென்று)
நிற்பனர் ஆகி— நிற்பவர்களாகி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
கூடம்— கூடத்தை
காண்டி— பார்த்தி
மழை கொள் ஓ— "மே
வருகின்றது— வருகி

ஒருமங்களவாத்யவிசேஷம். எக்கமாவது- ஏகதந்த்ரியாய், மத்தளிமெ
லவுமாம். அன்றிக்கே, எக்கமத்தளியன்று - ஒரு பறைவிசேஷமா
பீடிதாக்கின சிற்றமென்னுதல்; பீடிதாழ்ந்த வாத்யமென்னுதல். கு
ழல், வேய்ங்குழல்முதலான குழல்களுமம். கீதமும். ஜாதியுசிதமான ட
யெங்கும். எங்கு மினவையாயாய்க்கொண்டு. கோவிந்தன்வருகின்ற கூட்
ணைத்துக்கு முடி சூடினவன் * தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளுடம் தா
திரளைக்கண்டு. மழைகோலோ வருகின்ற தென்றுசொல்லி மங்கைமா
மோதான் தறைமேமேல நடந்துவருகிறதென்று யுவதிகளானஸ்த்ரீகள்
டனே சொல்லி. சாலகவாசல்பற்றி. பலகணித்வாரங்களைக் கிட்டி. நு
வ்யாமோஹத்தாலேசென்று மேல்விழுவதாக நினைவார்களும், ஜாலகப்ர
துவர்க்க பீதியாலும் ஸ்த்ரீத்வாபிமானத்தாலும் நிற்பாருமாகி. எங்குமு
போனவழியெங்கும் நெஞ்சைப்பறக்கவிட்டு. ஊணுமறந்தொழிந்தனர. ஸ
டார்கள். உனவைநினைக்கும்போது நெஞ்சுவேணுமிறே; நெஞ்சு அவ
ட்டதே; நெஞ்சில்லாதார்க்கு நினைக்கப்போமோ. ஆகையாலே, ''மற
மறந்துவிட்டார்களென்கிறது. ... ...

மூ.—வல்லிநுண்ணித ழன்னவாடைகொண்டு வஞ்சயறத் திரு
பல்லிநுண்டபற்றுக வுடைவாள்சாத்திப் பணைக்கச்சுந்திப் பு
முல்லைநன்னறுமலர் வேங்கைமலரணிந்து பல்லாயர்குழாங

எல்லியம்போதாகப் பிள்ளாவரு மெதிர்நின்றங்கினவுரையிழ

பதவுரை.

வல்லி— கல்பகக் கொடியின்

நுண்— நுண்ணியதான

இதழ் அன்ன—இதழ் போல் ம்ர்துவாய்

நிறத்திருக்கிற

ஆடை கொண்டு — பரியட்டத்தைக்

கொண்டு

வசை அற— பழுதற்றிருக்குட்படி [நன்றுக]

நல்— அழகியதாய்

நறு— பரிமளம் வீசாநி

முல்லை மலர்— முல்லைப்

வேங்கை மலர்— வேங்

அணிந்து—தொடுத்துச்

பல்— பலரான

ஆயர்— இடையருடைய

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லியித்யாதி. கல்பகவல்லியி னு
இருந்தோலை டம் துவாய்ப் நிறுத்திருக்கிற பரிபட்டத்தைநக்கொண்டு.
விரித்துடுத்து. நன்முகத்திருவணையிலே விரித்துச்சாத்தி. வனசயற்வெ
றபடி. பரிவட்டம் நன்முறை லும் உடுக்கவல்லதொரு ஸாடர்த்தியமுன்
வட்டம்சாத்திறல் (க) "எல்லை பாயபொலி க கூழ்கடு" என்
வ்
தூத்தாற்போலிருக்கை. பல்லியித்யாதி. பணைக்கச்சுந்தி- பல்லிருவ
த்தி. திருவணையிற்சாத்தின பரிவட்டத்துக்குமேலே முசிவறவிரித்த
பெரியகச்சைச்சுற்றிப்பி- சுவர்க்கரிலே நீரந்த்ராகப்பல்லிபற்றிக்கிடந்த
கட்டினதாயிராதே, "ஸ்ரஜம்" என்னலாம்படி திருக்குற்றடைவாலே
நடுவே. புலபீலிக்குடைகளின்றதிவை. முல்லையித்யாதி. ஜாத்யுசிதமா
பரிமளிதமாய் விகஸிதமான முல்லைப்பூவும் சேவற்கைப்பூவுமாகிற வி
சாத்தி. பல்லாயிர்குழாநடுவே. "தன்னேராயிரம் பிள்ளைகள்" என்
டொத்த தரத்தராய், தன்னை சேவித்துக்கொண்டிவருகிற பலதூப
ல்லியம்போதாகப் பிள்ளைவரும். அந்தியம்போதாக பூர்வர்த்தமாபர் தி
எதிர்ன்றங்கினவளை யிழவேன்மினே. அவன்வருகிறவழியிலே எதிர்ந்
கிடக்கிற திளானவளையை யிழவாதேகொள்ளுங்கோள். எதிர்நிற்ப
க்ஷகமியன்றும் இரண்டுதல்லதோதிலை காணும், இளவேயிழவேன்மினெ
நின்றவர்களில் இளவேயில் ஒருவளை நோக்கவல்லாரில்லை என்னுமிட

மூ.—சுரிகையுஞ் தெறிவில்லுஞ் சென்றடிகோலுமேலாடையுஞ். தோ
ஒருங்கையா லொருவன்றன் ரூளாழ்ந்தி யாரிரையினமீளக் குறி
வருங்கையில் வாடியபிள்ளைகண்ணனின் மஞ்சளுமேனியும் வடிவுக
அருகேநின்றுளென் பெண்ணேணைக்கிக்கண்டாளதுகண்டிவ்வூரோ

பதவுரை.

சுரிகையும்— உடைவாளையும் [உடைபிளா]
தெறி வில்லும்— சண்டு வில்லையும்

தோளோ— தோளை
ஒரு கையால்— ஒரு

(அதுவுமன்றி, அதுர்வதர்
தேக்கிக்கண்டான்—விரும்பி

அது கண்டு— இவள் கண்
அவ்வ
இ வளர்— இச் சேரியிலுள்
ஒன்று புனைக்கின்றது —
கொரு வைப்பதத்தை
துச் சொல்லுகின்றார்
என்று ஒருத்தியின் தாய்

மந்தரையும்— பட்டிப்பெண்ணான மந்தரையையும்
கேகயியும்— திருமகனின் நிறத்தையும்
வடிவும்— அவயவ அழுகையும் சொண்டையையும்
அருகே— அவன் வருகிற வழிக்கருகிலே
நின்றாள்— நின்றாளான
என் பெண்— என் பெண்ணென்னாள்
கண்டான்— (எல்லாரும் பார்க்கிறப்போலே)
பார்த்தாள்;

வ்யா. முன்னுரைப்பாட்டு. சரிகையுடுத்தபாதி. பசுமேய்க்கப்போம்போ
நத்துக்கும் லீலைக்குரூபப்பான வுபகரணங்களெல்லாம் கொண்டாய்த்துப்போ
என்று ஓராயுதவிசேஷம். கீழே, "உடைவாள்சாத்தி" என்றும், இங்
என்றும் சொல்லுகையாலே வீரரசத்துக்குடலான ஆயுதங்கள். *கை
ய்யுமவர்களானகையாலே ஆயுதமும் வேறுமிலை. தெரிவில்லாவது - சண்டை
சண்டிகோலும் லீலைக்குபகரணம்; இவற்றையும். மேலாடையும்.
து திருவரைக்குத் தகுதியாக, முன்புசாத்தின பரியட்டத்துடனே சாத்து
யான மேற்சாத்தையும். தோழன்மார்கொண்டோட. மாடுமேய்க்கவாய்த்த
ளாய்த் தன்னோடொருவயஸ்ஸாகாலமும் பிரிந்திருக்கமாட்டாத தோழன்மார
தங்கள் கைகளிலேகொண்டி ஆபத்திலடையத்திலே கொடுக்கைக்காக ஓரு
னவிரைத்துலைவித்துக்கொண்டுவர. ஒருகையாலொருவன்றன்தோளூன்றி
தோழன்மாரளவன்றிக்கே, உயிர்த்தோழனுப் ப்ரியபரனுடாய் ஹிதபரனுட
வனுடைய தோளை ஒருதிருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து. ஆநிரையினம்மீளக்கு
ருதிருக்கையாலேபசுநிரையினுடைய திரளானதுமீளுப்படியாகவுதினச
துக்கொண்டு. சுங்கம்குறிக்கும்போது, ஆநிரையினமானது மேய்கைக்கு
குமதும், மீளுகைக்குறுப்பாகக் குறிக்குமதும், பக்கத்துவிலங்காமைக் கு
மதுமாய்ப் பறைமுகமாயிறே யிருப்பது. இவையெல்லாம், ஊதுகிற த்வனி
வாஸைநபண்ணின பசுக்களறியுமிறே; இப்போது லாயங்காலமாகையாலே,
கம் என்கிறது. இத்தத்வந்தான் * பந்தொன்று திருமுகத்துமுடிக்தாகிய

வது இவளுக்குமவனுக்கும் ஒருவாய்ப்பந்தமின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே
னென்றுறப்பிடித்துச் சொல்லுகை. ... ...

மூ.—குன்றெடுத்தானிரைகாத்தபிரான் கோவலனைய்க் குழலூதி
கன்றுகண்மேய்த்துத் தன்றேழுடோடு கலந்துடன்வருவாளே
என்றுமிவளை யோப்பாரை நாங்காய் கண்டறியேனெடி வெ
ன்றுநில்லா வினைகடிந்து துங்கிலேந்தினமுலையு மென்வ

பதவுரை.

கோவலனைத்—கோபகுலத்திற்பிறந்தவனை
குன்றை—மலையை
எடுத்த—எடுத்த
இரை—பசுக்களை
காத்த—காத்தருளின
பிரான்—உபகாரகன்
குழல்—வேய்ங்குழலை
ஊதி—ஊதி
கன்றுகள்—கன்றுகளை
மேய்த்து—மேய்த்து
தன்—தனது
ஏழுடன்—ஏழு
பிறவியிலும்
கலந்து—கலந்து
உடன்வருவாளை—கூடவருகிறவளை
ஒருவரில்—ஒருவரிலும்
நன்காய்—நன்றாய்
கண்டறியேன்—அறியேன்
எடி—தோழீ!
என்றும்—எப்பொழுதும்
இவளை—இவளை
ஓப்பாரை—ஒப்பாரை
நாங்காய்—நாங்களாய்
கண்டறியேன்—அறியேன்
என்ன—என்ன
வினைகள்—பாவங்கள்
நின்றும்—நிலைபெற்றும்
நில்லா—நிலைபெறாமல்
கடிந்து—போக்கி
துங்கிலை—முத்துவடத்தை
ஏந்தின—தரித்த
முலையும்—முலைகளும்
என்வ—என்னவோ

வ்யா. கோவல்லாய்ப்பாடி. குன்றெடுத்தானிரைகாத்தபிரான். இ
தாலே கல்விக்கரையில்லாமையைச் சொல்லுகிறது. "குன்றெடுத்துங்கண்ட

வந்தகாணென்று - தனக்குத் தோழியான்வளையும் காணவழைக்கிறாள்; நங்கா
பாலை - நினைத்தகார்யம் தனக்குத் தலைக்கட்டிதத் தரவல்ல குணபூர்த்தியுடைய்வ ம
ந் தோற்றச் சொல்லுகிறாள். ஏடியென்றது - தோழியென்றபடி: "எல்லோரும்
ழியும் முன்னிலைப்போர்" என்னக்கடவதிறை. ஒன்றித்பாதி. அவனைக்கண்ட
தன்க்குப் பிறந்த விக்கிணையைச் சொல்லுகிறாள். துகில் - கழன்று - வளை - ஒன்றும்
பட்டமு மரையிற் றொங்காதபடி கழன்று, கையில்வளைகளும் வளியதிறுத்திலும் ஒ
றின்னவில்லை. எந்தள்முலையு மென்வசமல்லவே. எந்துதலையும் இளமையையு மு
ா முலையும் என்னுடைய வசத்தில் நிற்கிறதில்லை. "கொங்கைகளிளைத்து குமை
குலிந்து ஆவியையர்குலஞ்செய்யும்" என்கிறபடியே தன்வ்சமாகக் கிளர்ந்து
றது.

... ...

ழை:—சுற்றினின்றுயர் தழைகளிடைச் சுரும்பலம்பிசைத்திரத்தாலணிந்து
பற்றினின்றுர்கடைத்தலையே பாடவுமாடக் கண்டேனன்றிப்பின்
மற்றொருவர்க்கென்னைப் பேசலொட்டேன் மாலிருஞ்சோலை யெம்மாயற்கல்
கொற்றவனுக்கிவள்தன் மென்றெண்ணிக்கொடுமின்கள் கொடூராகிற்கோழ்ம்

பதவுரை.

(என்ன; நீ என்னுக்கொழிபலென்று
ல்லுகிறுபென்ன;)

மாலிருஞ்சோலை—திருமாலிருஞ்சோலை
என்—என்னுந்தன்க்குரித்தாக்கிக்கொ
மாயற்கு அல்லால்—ஆச்சர்யசக்தியுக்த
எம்பிரமாணுக்கொ
(என்ன; ஆகில் என்செய்யச் சொல்
பென்
கொற்றவனுக்கு—ஜயிக்கவல்ல அவ
இவள் ஆம்—இவள் தகுந்தவள்
என்று எண்ணி—என்று நிர்ணயித்து

ை—தோழரான இடையர்கள்
நின்று—சூழ நின்றுகொண்டு
ுகள்—பீலிக்குடைகளை
—திருமேனிக்குப்பாங்காகப்பிடித்தவர்
ள்—சுருண்ட
—திருக்குழல்களின்
திர்த்தால்—பீலிக்கண்களாலே
ந்து—அலங்கரித்து
—இடையர்களுடைய
த்தலை—தலைக்கண்ணியிலே
நின்று—நெருங்கு பொருந்தி நின்று

கன்டேன். அன்றிக்கே, பற்றிநின்றென்றது - தலைக்கனையைப்பற்றிக்
ஹுபர்தலைக்கனை யென்றது - நம்முடைய தலைக்கனை என்றபடி. அன்றி
கென்னைப் பேசலொட்டேன். இப்படிப்பட்டவனுக்கொழிய மேலொருவர்
சொல்லலொட்டேன். நீங்கள் நினைத்திருக்கிறது செய்யலாவதில்லை;
நான்முடிவன். "மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன்"
சொல்லுகிறாள். இப்படி இவள் சொன்னவாறே, இவள் தன்னினைவை
கேட்டைகக்காக "எவனுக்கொழிய என்று நீசொல்லுகிறது" என்ன; ம
மாயற்கல்லால் என்கிறாள். "க்ருஷ்ணனுக்கு" என்றதே இப்படி
னுக்கு ஹ்ருடியுடைமை சொல்லுகைக்காக. அடியுடைமை சொல்லும்போ
னைப்பற்றம் சொல்லலேனுமிறே. மாலிருஞ்சோலைபோலே என்னையும்தன
யாக்கிக்கொண்ட ஆச்சர்ய சக்தியுக்தனுக் கொழியவென்றபடி. திருவா
ட்டில் திருமாலிருஞ்சோலை அவனுக்கு அஸாதாரண தேசம்போலேகா
டிக்கனையுமிறபடங்கு; நித்யஸம்ஸாரி யிங்கேயிறே. கொற்றவனுக்கு. ஏ
நீங்கள் கொடுத்தினிகோளாகிலும் தனக்கு என்றது விடாதவனுக்கென்னை
நுக்கலீவபாங்கவனைக்கைப்பிடித்துவனிறே. இவளாம் என்றெண்ணிக்கொடு
போயினை னென்றுஞ்சொல் வாராதபடி (க) "கூ)ஸீயுவயாவ்ரு தாழ்
"அவனுக்கு இவள் அதரூபை" என்று நினைத்து, (உ) "ஸஹயஜ்ஞுவர்தவ
வென்கிறபடியே கொடுக்கிறாள். கோடூராகில் கோழம்பமிடு. அப்படி சொ
கள் குழம்பினிகோளா மிக்கனை; நான் போகைதவிரேன். சிந்தயந்திபோ
நுந்திபோலகா ணுமிலள். தனபின்பு, உங்கள்குழப்பம் நிஷ்பாயோ
தலைக்கட்டி சொன்கிறாள். கோழம்பம் - குழப்பம். ... .

மூ.—சிந்துரமிலங்கத்தன் றிருநெற்றிமேற்றிருத்திய கோறம்டுந் திருக்குழ
அந்தரமுழவத் தண்டனைக் காவின்கீழ் வருமாயசோடுடன் வனே
அந்தமொன்றில்லாத வாயப்பிள்ளாயறிந்தறிந் திவ்வீதிபோதுமாகில்
பந்துகொண்டானென்று வனத்துவைத்துப் பவளவாய்முறுவலுங்

பதவுரை.

தன்—தன் றனையுடை | தழு— பிரிக்குடை

அறிந்தறிந்து— தன்னையொழிய எனக்குச்
செல்லாமையையும், என்னை யொழியத்
தனக்குச் செல்லும் படியையும் மறிந்து
ணைத்தும்

இவ்வீதி— இத்தெருவில்
போதும் ஆகில்— வருவாணைல்
பந்து— "எங்கள்பந்தை
கொண்டான்— (நாங்கள் விளையாடும்போது)
பறித்துக்கொண்டு போனான்"

என்று— என்று மூன்
வளைத்துணைத்து— புறம்
பவளம்— பவளம் போ
வாய்— திருவதரத்தை
முறுவலிடம்— புன் சிரி
தோழி— தோழீ!
காண்போம்— நாம்கண்ட
என்று தோழிகள் ஒரு
பேசுகிறதாய்ச் செ

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. சிந்துரமிலக்கத்தன் திருநெற்றிமேல். "ந
டிங்கள்கொல் நயந்தார்கட்கு நச்சிலைகொல்" என்னுமிப்படியான அழ
நெற்றிக்குமேலே, அதுக்கு பரபாகமாம்படி சாத்தின னிந்தாகூர்ணமா
த்திய கோறம்பும் திருக்குழலும். அதுக்குமேலே திருநாச்சாத்தின திருக்
க்கு பரபாகமான திருக்குழற் கற்றையும் விளங்க. கீழ், "இலங்க"
வரக்கடவது. அந்தரமுழுவம். ஆகாசமெல்லாம் வாத்ய கோஷங்களாலே
மென்று – மத்தளமாய், அதினுடைய முழக்கம் அத்யாஹாரமாய்க் கி
ழைக்காவின்கீழ். குளிர்ந்த பீலிக்குடையாகிற சோலைக்கீழே, வருமாயே
டனே வருகிற திருத்தோழன்மாரான ஆயர்மாதேகூட, வளைகால்வீச.
வர் வெற்றிகாட்டி வளைதடி பெறிந்துகொண்டு. அந்தமொன்றில்லாத வாயட
யழகும் வருகிற அலங்காரமும் லீலாவ்யாபாரமும் ஒரொன்றே எத்தனையே
லும் எல்லைகாண வொண்ணுத இடைப்பிள்ளை. அறிந்தறிந்திவ்வீதி போத
யொழிய வெனக்குச் செல்லாமையும் என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லு
னையுமறிந்தால் இத்தெருவில் வரக்கூடாது; இவற்றையறிந்து வைத்தும்
தாகில். பந்துகொண்டானென்று வளைத்துவைத்து. "திரளிலே நாம் அவ
யென்?" என்று நீ நினைக்கவேண்டா, "நாங்கள் விளையாடுகிறபோது எங்
த்துக் கொண்டுபோனான்" என்றுசொல்லிப் போகாதபடி தடுத்துவை

காவின் கீழ்— சோலையின் கீழே

தன்— தன்னுடைய

திருமேனி— திருமேனியான து

நின்று— ‡ நின்ற

ஒளி திகழ— ஒளி விளங்க

நீலம்— நீலநிறத்தை புடைத்தாய்

நல்— சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான

நன்மையையுடைத்தாய்

நறு— பரிமளம் கமழுகின்றுள்ள

குஞ்சி— திருக்குழற் கற்றையை

நுந்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே

அணிந்து— அலங்கரித்து

பல்— பல

ஆயர் குழா நடுவே— இடையர்களின் கூட்

டத்தின் நடுவே

சோலம்— அழகியதாய்

செம்— சிவந்திருந்துள்ள

தாமரை— தாமரை

கண்— திருக்கண்க

மினிர— ஸ்புரிக்கு

குழல்— சேவற்குழ

ஊதி— ஊதிக்கொண்

இசை— அதற்குரி

பாடி— பாடிக்கொ

குனித்து— ஆடிக்

ஆயர்சாடி— இடைப்

ஆலித்து வருகின்ற—

ஆயப்பிள்ளை— இ

அழகு கண்டு— வ

என் மகள்— என்

அயர்க்கின்றது— அ

என்று ஒருத்தியி

பாகசமாய்ச்

‡ ‘நின்று’ என்கிற

வ்யா. எழுதம்பாட்டு. சாலப்பன்னிரைப் பின்னே. மிகவும்ப

பின்னே. ஒவ்வொரு திறமாக வெண்ணெயும் பரிகணிக்க வொண்ணாத

த்திரா னிருக்கும்படி. இப்படியிருக்கிற பசுநிரையை முன் நடக்க

யாய்த்து இவன்றன் வருவது. தளைக்காவின்கீழ். பீலிக்குடைச்

மேனி நின்றொளிதிகழ. பசுக்கள் வயிறுநிறைய மேய்ந்து மிளப் பெ

கோளாடே கலக்ஷணக் கிடான கால்வைத்தது ” என்றுமத்தால முன்ட

னுடைய திருமேனியான து நின்றொளிவிளங்க. நீலநன்னறுங்குஞ்

நீலமான நிறத்தை புடைத்தாய் சுருட்சியாலும் நீட்சியாலு முண்டான

தாய் பரிமளமாய் மிருந்துள்ள திருக்குழலும் பீலிக்கண்களாலே அ

கண்டேன் மகளயர்க்கின்றமே தை. அவனுடைய வடிவழகைக்கண்டமாத
என்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள் தன்னுடைய குடிப்பிறப்பையும் எ
யும் என்னுடைய நியந்த்ர்க்வத்தையும் நிரூபிக்கசூக்ஷமமல்லாதபடி அறி

மூ.—சிந்துரப்பொடிக்கொண்டு சென்னியப்பித் திருநாம மிட்டங்கோ
அந்தரமின்றித் தன்னெறிபங்கியை யழகிய நேத்திரத்தாலணிந்து
இந்திரன்போல் வருமாயப்பிள்ளை யெதிர்நின்றங்கினவளை யிழுதே
ந்தியினின்றுகண்டீர் நங்கைதன்றுகிலொடு சரிவளைகழல்கின்றது

பதவுரை.

சென்னி— " திருமுடியிலே
சிந்துரம் பொடி கொண்டு— விந்தூர சூர்
ணத்தைக் கொண்டு
அப்பி— சாத்தியும்
அங்கு— திருநெற்றியில்
ஓர் இலை ‡ தன்னில்— ஓரிலையாலே
திரு நாமம் இட்டு— ஊர்த்வபுண்ட்ரம் சா
த்தியும்
தன்— தன்னுடைய
நெறி— நெறித்திரா நின்றுள்ள
பங்கியை— திருக்குழலை
அழகிய— அழகியதான
நேத்திரத்தால்— பீலிக்கண்களாலே
அணிந்து— அலங்கரித்துக் கொண்டும்
இந்திரன் போல்— தேவேந்த்ரனைப்போல்
வரும்— வருகிற
ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளைக்கு
எதிர் அங்கு— எதிரான அவ்விடத்தில்
நின்று— நின்றுகொண்
இனம் வளை— திரளா
இழுவேல்— இழுவா
என்ன— என்று என்
நான்
சந்தியில்— அவன்

நின்று கண்மூர்— நின்
நங்கைதன்— * நாண்மட

மூல் குறைவற்றவ
துகிலொடு— பரியட்
சரிவளை— சரி யென்
கழல்கின்றது— கழலாநி
என்று ஒருத்தியின்
மார்களுடன் கொ
மூளாய்ச் செ

---

‡ ' இலையந்தன்ன
' அம் ' சாரியை.

றது திருப்பவளத்துக்குட்பட்டதாரு ஜலமென்றபடி. " ஆப்பிள்னே
னத்துக்கும் பிள்ளைத்தனத்துக்கும் சேருவதாரு வ்யாபாரமிதுபி து.
இவடைய நெறித்தகுழலை யிடைவெளியில்லாதபடி அழகிய பீலிக்கண்கள

இந்திரன்போல்வருமாயப்பிள்ளை. ஸ்ரீராதியான சீதவர்களடங்க
கருநக்கு நிர்வாஹகனை இந்த்ரன் அவர்கள்நடுவே தன்னைவடவமெல்லா
லே, *தன்னேராயிரம் பிள்ளைகளான திருத்தீதாழன்டாடங்குலும் லை
தன்சருக்கும் பெருமையும் சீதாற்றும்படி வருமாயப்பிள்ளை. அன்றி
துக்கு முக்யவ்ர்த்தி ஈச்வரவிஷயத்திலேயாகையாலே, பரமஸாம்யாபந்
விக்க அவர்கள் நடிவே ஸர்வேச்வரன்றன் வருமாபோலே வருகிறவனை
யைக்யமுண்டேயாகிலும் அவதாரப்ரயுக்தமான நிலையைவிட்டு, (க) " வி
வீலாபு " என்றாற்போலே இப்படி சொல்லலாமிதே. இப்படிவருகிற
எதிர்நின்றங்கின வஸாயிழைவலென்ன. அவன்வரவுக்கு எதிராக அந்த
உன்னுடைய இனவளைகளை இழவாதேகொள்ளென்று நான்சொல்ல. "
றும், " வளையிழக்கை " என்றும் இரண்டுலீலைபோலேகாணும். இவ
எதிர்நின்றவர்கள்கையில் ஒருவளையும் தொங்காதென்னுமிடம் சீதாற்று
கையாவது - ஸ்த்ரீத்வ மழிகையிதே.

சந்தியில்நின்றுகண்டீர். என்சொல் சீகளாமல் ஊர்ப்பொது வான
யான சந்தியிலேநின்றுகண்டீர். " நங்கைதன்துகிலொடுசரிவளை கழல்கின்ற
த்வத்தால் பரிபூர்ணையாயிருந்த இவளுடைய பரிபட்டத்தீதாடைகூடச்
நின்றது. " சேகால்வளை, கழல்வளை, வரிவளை " என்னுமாபோலே, "
ஒருவளைவிசேஷம். " கழல்வளையைத்தாழும் கழல்வளையையாக்கினார்
ழுன்பே " சரிவளை " என்று போராயிருந்தவித்தை, நாமமாத்ரமன்றிக்
காமல் சரிந்து கழன்றுபோம்படி பண்ணிவைத்து அவன் தன்னை
இத்தால் - வினவப்படுகுந்தவர்களுக்குத் தன் பெண்பிள்ளையுடைய விக்ர
விக்ரஹவிசேஷந்தன்னையும் சொன்னளாய்த்து. ... ...

தீம்— யாவர்க்கும் இனிமையைத்தரா நின்
றுள்ள

குழல்— வேய்ங்குழலே
வாய் மடித்து— திருப்பவளத்தில் வைத்து
ஊதி ஊதி— பலகாலூதிக் கொண்டும்
அலங்காரத்தால்— இப்படிப்பட்ட வேஷத்
தோடே

வரும்— வாராநின்ற

ஆயப்பிள்ளை— இடைப்பிள்ளையின்
அழகு கண்டு— அழகைக்கண்டு
என் மகள்— என் பெண்ணணவள்
ஆசைப்பட்டு— ஆசைப்பட்டு

விலங்கி நில்லாது— (‘இ
வருத்தும்’ என்று கண்
வழி
எதிர் நின்று கண்டார்—

வெள்வளை— சங்குவளை
கழன்று— (கையில் தங்
மெய்— சரீரமும்
மெலிகின்றது— கர்சியாகி
என்று— வினவவந்தவ
பெண்ணின் தனைய
கிற தாயார் பாசு
செல்லுகிற

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வலங்காதில் மேல்தோன்றிப் பூவணிந்த
செங்காந்தள்பூவை யலங்காரமாகச்சாத்தி. இடக்காதுக்கு ஒன்றும் சொல்
காதுக்குச் சாத்திக்கொண்டு வருகிறவிதுதானும் ஓரழகாகச் சாத்திக்கொ
னுதல்; ஒரு காதுக்குச் சாத்தினவளவிலே, மல்லிகைமாலையைக் காண்
மறந்து இத்தைச்சாத்தி விட்டானென்னுதல். மல்லிகைவனமாலை. “வ
த்தை, மல்லிகைபோடே சேர்த்து - காட்டு மல்லிகைமாலை யென்னுதல்.
மென்று - அழகாய், மல்லிகையா லுண்டான அழகியமாலை யென்னுதல்.
மௌவலாவது மல்லிகையின் அவாந்தரபேதம். பூவை, காயா என்னு
யாவது - காயாவின் அவாந்தரபேதமானாற் போலே. மௌவல் மாலை
அந்தவனப்புக் கூட்டிச் சொல்லவுமாம். கீழ், “அணிந்து” என்றதை
இம்மாலைகளையுமணிந்து என்று சொல்லக்கடவது. இவைதான் திருமா
மாகச் சாத்துமவையிறே.

சிலிங்காரத்தால் குழல்தாழவிட்டு. சிலிங்காரம் - சிங்காரம்; அலங்கா

அலங்காரத்தால் வருமாயப்பிள்ளை. எவட்டிகாரங்களான துலங்
கிற இடைப்பிள்ளையுடைய. "பிள்ளை" என்னகையாலை - (க) "ப வ
வந்தைச் சொல்லுகிறது. அழுகுகண்டேன்மகளாசைப்பட்டு. கண்டவர்க
கையும் தன்வசமாக்கிக்கொள்ளும் அழகைக்கண்டு என்னுடைய பெண்
ப்பட்டு. விலங்கினில்லாதெதிர்நின்றுகண்டீர். "இது கண்டவர்கள் வருத
னை மாறவைத்து வழியிலலங்கினில்லாதே அதைப் பார்த்துக்கொண்டு
வெள்வளைகழன்று பெய்மெலிகின்றதே. சங்குவளையும் கழன்று சரீரமு
டம்பு மெலிந்தன்றி வளையும் கழலுமது; வளைகழலுமலை முன்தானை
னெலிவுசொல்லுவ னென்னென்னினி; வளைகழன்றிடம்பாய்ந்து ஆடை
க்குந் தகாற்றிற்றன்றுகில். அன்றிக்கே, முன்தான வளைகழலுகைக்குத் த
அவ்வளவுமன்றிக்கே, "இனி வளைக்கு ஆச்சரியமில்லை!" என்னு
டனினைந்து சென்றுதடையைச்சொல்லுகிறனென்னுகில். இதுவும் வினை
தன்மகள் தலைவனுடைத் தாயர்சொன்னவார்த்தை. ... ...

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை

ரு.—விண்ணின்மீதமர்கள் விரும்பித்தொழ மிளறத்தாயர்பாடியில் வி
கண்ணன்காலிப்பின்னே யெழுந்தருள்க் கண்டுளவாய்க் கன்னி
வண்ணமெண்டமர்பொழிற் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொ
பண்ணின்பம்வரப் பாடும்பத்தருள்ளீர்ப் பரமனைவந்து நண்ணு

பதவுரை.

விண்ணின்மீது — ஸ்வர்க்கமாதிலோகங்களின்
மிலுள்ள
தேவர்கள் — தேவர்கள்
விரும்பி — உகந்து
தொழ — சேவித்து நிற்க
மிளறத்தாயர் — அவர்களின அதாகுரித்து
பொழில் — சோலை
புதுவையர்கோன் — ரரு விலிவி
தேவன் — நிர்வாஹகனான
விட்டுசித்தன் — பெரியா
சொன்ன — அருளிச்செ

வ்வா. வின்னணின்மீதுமரர்கள் விரும்பித்தொழ, ஸ்வர்க்காத்யுபரிதநமீ
ர்கள் ஆதரித்துக்கொண்டுதொழ. பூபாரநிரஸநார்த்தமாக ப்ரார்த்தித்து அ
ளானகையாலே திருவவதார்காலமேமுதிதாடங்கி இவனுடைய திவ்யசேஷ்
டாரத்துக்கொண்டு அவ்வவசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு வித்தராயிற்ற தேவர்
ஆகையாலே, உபயவிபூதிநாதனுனவிவன் கோபஜாதியனுப், ஜாத்யுசிதவர்த்
னத்திலே ஆதரித்து, ஜாத்யுசிதமான அலங்காரத்தையுடையனுய்க்கொ
னையக்கண்டால் அவர்கள் விரும்பித் தொழாதிரார்களிறே. அன்றிக்கே, வ
கிறது- (க) "ஸாலவ்யவஸ்த்ரே" என்கிற பரமபதத்தையாய், அங்கு
ருண்டு- நித்யஸூரிகள், அவர்கள் தாங்களநுபவிக்கிற மேன்மைக்கதிர்த்
னமுனைக் காண்கையாலே அதிபாதரம்பண்ணித் தொழுட்படியாக வென்ன
மிறக்குச்செய்து. ஆதாவது- அப்படி தொழுது நிற்கிறவர்களுக்கு முகப்
தரித்து, பசுக்களையும் திருவாய்ப்பாடியில் ஸ்ரீயையும் ஆதரித்துக் கொண்
பாடியில் வீதியூடேகண்ணன் காலிப்பின்னே யெழுந்தருளக்கண்டு. திருவாய்
வின்நடுவே பசுக்களின்பின்னே கிழ்ச்சொன்ன வொப்பனைகளோடும் அனை
ப்படியான வடிவழகோடும் க்ருஷ்ணனெழுந் தருளக்கண்டு. இளவாய்க்கு
வண்ணம். "காலகலாசல்பற்றி நுழைவனர் நிற்பனராகி" என்றது மு
வனகழன்று மெய்மெலிகின்றது" என்றது முடிவாகச் சொன்னபடியே
இடைப்பெண்கள் ஆசைப்பட்டு விக்ர்தைகளான ப்ரகாரத்தை. வண்டு
மதுபாகார்த்தமாகப்படிந்த வணுகள் வேறுன்றப் புரிந்துபாராமல் ஸ
ருந்திக் கிடக்கும்படியான திருச்சோலைகளையுடைய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி இ
வதரராய், * அரவத்தமளிப்படியே ஸர்வேச்வரன் எப்போதும் தம்மு
திலே வைத்துக்கொண்டி ருக்கையாலே "விஷ்ணுசித்தன்" என்னும் தி
யான பெரியாழ்வார் ருளிச்செய்த மாலையான இப்பத்தையும். பண்ணின்
தருள்ளார். கேட்கிறவர்களிங்காட்டில் பாடுகிறதங்களுக்கு இன்பம்வ
ணிலே பாடாநிற்கும் பக்திமான்களா யுள்ளவர்கள். பரமாணவகுந்த
(உ) "விஷ்ணுதத்தவ்யுஷ்டவ்ய ஸவ்யுதத்தவ்யுஷ்டவ்ய" என்கிறபடியே
கெல்லாம்மேலாய் "பரமாத்மனைச் சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" எ

அ. கீழ்ச்சொன்னபடியே தான்விரும்பி மேய்த்துக்கொண்டுபோகிற கன்

பசுக்களுக்கும், தனக்கு அபிமதவிஷயங்களான கோபகோபீஜநங்களுக்கும் ப

இந்த்ரன் டம்பிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிப்பிக்க, " குன்றெடுத்த

கபிரான் " என்கிறபடியே மலையையெடுத்து ரக்ஷியவர்க்கமானவற்றுக்கு ஒரு

தபடி நோக்கினவைபகாரம் திருவுள்ளத்திலே பின்னுட்டி, மலையெடுக்கவேண்டி

ளையும், மலைதன்னிலுண்டான வளப்பங்களையும், மலையிலுடைய பரப்பையும்,

கனப்பாட்டையும், அத்தை ஆராயாலேநப் பிடுங்கியெடுத்தபடியையும், அது

ான் ஒருபடிப்பட தரித்துக்கொண்டுநின்ற படியையும், அத்தால் திருக்கைக்

டமின்றிக்கேயிருந்தபடியையுமெல்லாம் தத்காலம்போலேதர்சித்துப்பேசி, அவை

லைக்வமாகிற மறைகுணத்துக்கு ப்ரகாசகமான அந்த திவ்யசேஷ்டிதத்தி

னையநுபவித்து இனியராகிறார்- இத்திருமொழியில். ... ...

ழும்.—அட்டக்குவிசோற்றுப்பருப்பதமும் தயிர்வாவியு நெய்யளறுமடங்கப்
பொட்டத்துற்று மாரிப்பனைகடுணர்த்த பொருமாகடல்வண்ணன் பொறுத்தமலை
வட்டத்தடங்கண்மடமான்கன்றினை வலைவாய்ப்பற்றிக்கொண்டுகுறமகளிர்
கொட்டைத்தலைப்பால் கொடுத்துவளர்க்குங்கோவர்த்தநமென்னுங் கோற்றக்குன்

பதவுரை.

சை — சடைத்து
ன — குவிக்கப்பட்ட
ய — சோருகிற
பதுழும் — பாய்தழும்
வாவியும் — தயிர்சோடையும்
அளறும் — நெய்ச் சேறும்
ங — ஆகிய இவற்றையெல்லாம்
ட — சடங்கென
ய — அழுது செய்து
— மழையாகிற
கண் — கண்களையுடைத்தாய்
மடம் — தாயின் வசத்திலே ஒழுகு
யதைதையபு மூடை
மான் கன்றினை — மான்கன்றை
வலைவாய் — வலையிலே
பற்றிக்கொண்டு — பிடித்துக்கொண்
குறமகளிர் — குறப்பெண்கள்
கொட்டை — பஞ்சுச்சுருளின்
தலை — தலையிலே
பால்கொடுத்து — †பால் உண்ணக்கொ
வளர்க்கும் — வளர்க்காநிற்பதாய்

வழிப்பிக்க அத்தாலே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீருமுண்டாய், அ
செய்யுமிருந்து ஜாத்யுசிதமான லம்பத்தோடே வந்திக்கிடவரிய
ஆகையாலிறே, "எழில்விழுவில்பழநடைசெய் மந்திரவிதியிற் பூசனை"
பழுயதாகநடந்துபோரும் அநுஷ்டானமாகச்சொல்லுகிறது. இப்படியா
ராசாதனை பண்ணுகைக்காக, திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷத்துயிரும் வ
வரிணவத்துச்சமைத்து, "துன்னுசகடத்தாற் புக்கமருஞ்சோறு" என்
களிலே வைத்திழுத்துக்கொண்டுவந்த சோறெல்லாம்சோர, பெரும்திருப்
குஷ்க்கையாலே பர்வதம்போலே உயர்ந்திருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற "
றுப்பருப்பதம்" என்கிறது. பருப்பதமென்றது - பர்வதமென்றபடி. தூ
ரோடையும். நெய்யளறும். நெய்ச்சேறும். அச்சோற்றுமலையிலேமேலே
கட்டி தயிரை நிறையவிடுகையாலே, அத்தை அந்தமலைக்குண்டான சே
துச்சொல்லுகிறது. நெய்யையும் அப்படியே தொட்டுகளாகப்பிடித்து சு
றைங்கும் நிறையவிடுகையாலே செறிந்துகிடக்கும்படியைப்பற்ற "அளை
இவை யிரண்டையும்சொன்னது - மற்றுமுண்டான பால் பழங்கள் கறிகள்
கும் உபலக்ஷணம். அடங்க. இவையடைய. பொட்டத்தும்று. போ
னைவமுதுசெய்து. தேவதாந்தரத்தை உத்தேசித்துச்சமைத்தவித
நின்றும் ஜீவிக்கவும்வல்ல தனக்கொழிய, "தனக்கு அந்யார்ஹமாயிருக்
என்றுய்த்து அடங்கத்தானே யமுதுசெய்தது. "நாங்கள் முன்புசெய்துபோ
செய்யவேணும், என்று மறுமாஸ்ஸுப்பட்டு இன்னமும் இவர்கள் விலக்கை
றுய்த்துச் சடக்கெனவமுதுசெய்தது. மாரிப்பனைகடுணர்த்த. வர்ஷமாகி
டாக்கின. அதாவது - இந்த்ரனுக்கென்று சமைத்தசோற்றை அவனுக்கு இட
மலைக்கு இடச்சொல்லி, (க) "மொஹய-ஏவ நாஸ்தி" என்று தான் அமைட
யாலேயிறே அவன் பசிக்கோபத்தாலே புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களையே
வேண்டிற்று; ஆகையாலே வர்ஷமாகிற பகைனையுண்டாக்கினன் இவன்று
பொருமாகடல்வண்ணன். திரைபொருகிற கருங்கடல்போன்ற திருநிறத்
தான்பிறந்தவூரிலுள்ளவர்களுக்கு அந்யசேஷத்வத்தை அறுக்கையாலுண்டா
ரேகத்தையும் திருமேனியின் புகரையும் சொல்லுகிறது. பொறுத்தமலே. தா

மூ.—வழுவென்னுறுப்பில்லாதசெய்கை வானவர்கோன் வலிபடுமுனை
மனைவளர்தெழுநாள் பெய்துமாத்தடைப்ப மதுசூதனெடுத்துமறித்த
இழவுதரியாததோரீற்றுப் பிடியினெஞ்சியங்தொடர்ந்து மூடுகுதலும்
குழவியிடைக்காலிட்டெதிர்ந்துபொருங் கோவர்த்தனமென்னுங்கை

பதவுரை.

தொன்றும்வழு இல்லா — இந்த்ரபட்டம்
பெறுதற்குச் செய்த லாதராம்பத்தி லொ
ன்றும் நழுவுதலில்லாத
செய்கை— செய்கைகளையுடைய
வானவர் கோன்— தேவேந்த்ரனுடைய
வலிப்படுதி— வைத்திலிருக்குமவனுப்
மூனிந்து— (ஆயிரம் கண்களும் சிவக்கும்
படி) கோபித்து
விடுக்கப்பட்ட— ஏவப்பட்ட
மழை— மேகங்களானவை
வந்து— வந்து
எழுகான்— ஏழுநாள்
பெய்து— வர்ஷித்து
மாத்தடைப்ப— கோ, கோடாதிகள் பறம்பு
போக்கறுப்படி தகைகவைப்பண்ண
மது சூதன்— மதுவையிரணித்த கண்ணன்
எடுத்து— ஆயாஸமின்றி எடுத்து

மறித்த— தலைகீழாகப்
மலை— மலையாவது;
இளசீயம்— சிங்கக்குட்
தொடர்ந்து— (யாகை
முடுகுதலும்— கிட்டி
இழவு— தன்குழவிக்கு
தரியாதது— ஸஹித்
ஓர்— ஒரு
ஈற்றுப்பிடி— ஈன்ற பெ
குழவி— தன்குட்டி
காலிடை— நாலுகால்
இட்டு— அடக்கிக்கொ
எதிர்ந்து— அந்த சிங்க

பொருதும்— போர்செய்
கோவர்த்தனமென்னும்

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வழுவித்யாதி. இந்த்ரபதப்ராப்திக்
த்தில் தொன்றும் நழுவுதலில்லாதபடி செய்து. அந்தாலே த்ரயஸ்த்ரிம்ச
க்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனுடைய வலியிலே அகப்பட்டு. இந்தா
ஹவன்சொன்ன நு செய்தே நிற்கவேண்டும்படியான பாரதந்த்ர்யம் சொ

மூ.—அம்மைத்தடங்கண்மடவாய்ச்சியரு மானுயருமாநிரைபுமலறி
$ எம்மைச்சரணென்று கொள்ளென்றிரப்ப விலங்காழிக்கை யெ
தம்மைச்சரணென்ற தம்பாவையரைப் புனமேய்கின்றமானினங்
கோம்மைமட்புயக்குன்றர் சிலைகுனிக்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கோ

பதவுரை.

அம்— அழகியதாய்

மை— அஞ்ஜநாலங்கர்தமாய்

தட— விசாலமான

கண்— கண்களையுடையராய்

மடம்— மடப்பத்தையு முடையரான

ஆய்ச்சியரும்— இடைச்சிகளும்

ஆன் ஆயரும்— கோரக்ஷணத்தையே தொ
ழிலாகவுடையரான இடையர்களும்

ஆ நிரையும்— பசுக்களின் திரளும்

அலறி— வர்ஷபாதையால் வருந்திக் கூப்
பிட்டு

எம்மை— "எங்களை

சரண் என்று— 'ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று

கொள் என்று— திருவுள்ளம்பற்றவேணும்"
என்று

இரப்ப— ப்ரார்த்திக்க

இலங்கு— ஒளியையுடைய

ஆழி— திருவாழியாழ்வானை

கை— திருக்கையிலேந்தின

எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்

எடுத்த— (அவற்றைக்

மலை— மலையாவது;

தம்மை— தங்களை

சரண் என்ற—ரக்ஷிக்கவே

தம் பாவையரை— தங

(புனத்திலே ஸஞ்ச

கண்களைக்க

புனம் மேய்கின்ற—

மான் இனம்— மான்க

காண்மின்— பாருங்க

என்று— என்றாருவ

கோம்மை— திரண்டி

புயம்— தோள்களையு

குன்றர்— பர்வதவாஸி

சிலை— வில்லை

குனிக்கும்— (அவர்க

விடுவதாக)

கோவர்த்தநமென்னும்

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. அம்மைத்தடமித்யாதி. வெறுப்புறத்

சுக்கியவர்க்கத்துக்கொரு நலிவுவாராமல்மலையபோலெதித்துக்கின்றுகொண்டு நின்ற
லுலகைக்காக்க. தம்மைச்சரணென்ற தம்பாலையரை. தங்களை "சகோதர்"
ருக்கிற தங்கள்பெண்களை. புனமேய்கின்ற மானினங்காண்மினென்று.
டரிக்கிறவர்கள் கண்களைக்காணை, "நம்புனத்தை யழித்துமேய்கிற மானை
ன்று ஒருவர்க்கொருவர்காட்டி. கோம்மைப்புயக் குன்றர்சிலைகுனிக்கும்
சரத்தைவிடுவதாக, பெரியதோளை யுடையரான குன்றுவர் விற்களை வ
கோவர்த்தனமென்னும் கோற்றக்குடையே. ... ...

மூ.—கடுவாய்ச்சினவெங்கட்களிற்றினுக்குக் கவளமெடுத்துக்கொடுப்பா
அடிவாயுறக்கையிட் டெழப்பறித்திட்டமரர்பெருமான் கொண்டுநின்
கடல்வாய்ச்சென்று மேகங்கவிழ்ந்திறங்கிக் கதுவாய்ப்படநீர்முகந்
குடவாய்படநின்று மழைபொழியுங் கோவர்த்தனமென்னுங் கோற்றக்

பதவுரை.

கடி— கொடியதான
வாய்— வாயை யுடைத்தாய்
சினம்— மிக்க சீறுதலையுடைத்தாய்
வெம்— வெவ்விதான
கண்— கண்களையுமுடைத்தான
களிற்றினுக்கு— யானைக்கு
கவளம்— சோற்றுக்கவளத்தை
எடுத்து— திரட்டி எடுத்து
கொடுப்பானவன்போல் — கொடுக்கும்பாக
வைப்போல்
அடிவாய்— மலையின் மேல்வைப்பற்றிலே
உற— உறும்படியாக
கை— திருக்கைகளை

கொண்டு நின்ற — தாங்
மலை— மலையாவது;
மேகம்— மேகங்களான
கடல்வாய் சென்று— க
இறங்கி— அதன் கரையி
கவிழ்ந்து— கவிழ்ந்து
கதுவாய்ப்பட— (கடல்)வ
நீர்— அங்குள்ள நீரை
முகந்து— மொண்டுகொ
எறி— ஆகாசத்திலே
எங்கும்— எல்லாவிடங்
குடவாய்பட நின்று— கு

தொற்றுகின்றதில்லை. எங்ஙனமெனின்; கதிவாயென்று - க்ரூரமாயி
னவொரு சப்தத்தையும் க்ரோதத்தையும், "மெங்கண்" என்று - நெருப்புப்
பொல்லாங்காகாதே. இத்தனையும் மேகத்துக்கு முண்டில்லை; கேட்டவர்க
டியான முழக்கமும், அடர்த்துக்கொண்டு வர்ஷிக்கநிற்கிற ஆக்ரஹ
மின்னிலகும்" என்கிறபடியே கொள்ளிவட்டம் போலேயிருக்கிற மின்
னையுமுடைத்தாய், திரட்சியாலும் நிரட்சியாலும் உயர்த்தியாலும் கண்
கூசும்" என்றே சொல்லலாம்படியிருக்கையாலே.

அடிவாயுறக்கையிட்டெழப்பறித்திட்டு. மலையினுடைய வேர்ப்ப
யாகத் திருக்கையைக் கீழேசெலுத்தி, மற்றத் திருக்கையாலே மேலேபி
ங்கி. அமரர்பெருமான் கொண்டுநின்றமலை. * அபர்வதமமரர்களதிபதி,
ரைப்போலே தானேதரித்துக் கொண்டுநின்றமலை. கடல்வாய்ச்சென்று
கடலிடத்தேசென்று மேகங்கள் இறங்கிக் கவிழ்ந்துகிடந்து. கதுவாய்
கதுவாய்ப்பட வென்றது - வடிப்படவென்றபடி. வடிப்படுகையாவது -
தால் - கடல்குறைபடும்படியாக அங்குள்ள நீர்க்கிளல்லாவற்றையும் முகந்
த்தேலே பெறியென்கை. அன்றிக்கே, கதுவுதல்-கவ்வுதலாய், அபிநிவே
யுடைத்தாய்க்கொண்டு "பெரும்பௌவம் மண்டியுண்ட" என்கிறப
தனைபோம்படி. அங்குள்ளநீரை முகந்துகொண்டு ஏறியென்னவுமாம்.
நின்று மழைபொழியும். ஸார்வதிகமாய்க்கொண்டு குடத்திட்டுச் சொரி
கால் ஒருபடிப்படநின்று வர்ஷத்தைச்சொல்லுகிறது. கோவர்த்தனமென்னும்

மூ.—வானத்திலுள்ளீர்வலியீருள்ளீரே லறையோவந்து வாங்குமினென்
ஏனத்துருவாகிய வீசனென்னைதயிடவனெழ வாங்கியெடுத்தமலை
கானக்களியானை தன்கோம்பிழந்து கதுவாய்மதஞ்சோரத் தன்னை
சூனற்பிறைவெண்டி யண்ணாந்துநிற்குங் கோவர்த்தனமென்னுங்

பதவுரை.

வாய் — கொம்பு முறித்து புன்பட்ட

வாயிலை

ட்— மருந்தான து

ர— ஒழுகாதிற்க [ற்று

கை எடுத்து— தன் துதிக்கையையெடு

ல்— வினாத்திருந்தாள்ள

விபா. இந்தாம்பாட்டி. வானத்தித்பாதி. உபாரிகலைகள்களிலை வாத்தி
மறுவ்பாரிப்காட்டில் அதிசயிதஜ்ஜுராகசக்திகராகத்தாக்காமை அபிமானித்தக்கா
ர்க்கின! நிலைத்தது கொட்டுமுழுக்கவல்லை சத்தினபான்களாயிருப்பாருள்ளிகள்
றியாவந்துவாங்குமினைன்டவன்டோல். "அறமியாவனை! இப்பல்லையாள்து,
ங்கிகான்" என்பானைப்போலை. எனத்துருவாகியவிகலொன்றை. * ஸப்புத்
தனையான டூபியிபயிறுத்து கிழிலண்டபித்தியாகே சொல்துவிடக, நிருப்
துறியாதுவாதறமீலைகங்கிகாண்டி "ஊன்றியிடன்து எயிற்றிற்கொண்ட"
பெ மறுபாதிருவைக்குத்தி அன்டிந்தியினின்றும் ஒட்டிவிதிவித்து ஹுகாத்திக
திருவைபிற்றிலெதாரித்த சத்தினாலுய், தன்சீனியாபதிந்த ஸ்பல்குபதார்த்தங்
வழக்காப்பபி கடத்துவல்லை ஸர்வங்கிபம்தாவாய், அவற்றிலுலையபயங்காற் ம்லா
ிருக்குரும் ஸர்வகாரணடூதனைவன்.

இடவனெழவாங்கி யெடுத்தமலை. சேவ்பாபற்கேடை ஒருகட்டிதாலை கொ
ல யெடுத்துக்கொண்கின்ற படலை. இடனெனபுப்படறிந்தென்றுகள். சோர்த்
ர்பாதே, வாங்கியென்லையாலை அதாபாதினால் காதிற்குவைபிரல்லுவிற்கு. ப
சேடை பாதகாளகுனைதயானடூதிலைபடும் நிருலையிற்றுலெதுத்தி ஒட்டிலிவிவித்
பானுலைவறுங்ரு, ஒருகட்டிலையிடன்றுகிற்குதாற்கிபாலை. கட்டிலில்லைவ யிடன்றுபெ
பையில்லையிறே. காளக்களியாலை தன்கொம்பிழந்து. கட்டிலேலைதித்துறும்திரி
ரும் ஊனைபொருந்திளைகயாலை ஓரிடற்றிலை குத்தினைவ யிலை தன்கொப்பி
ாலை தன்கொம்பையிழுந்து. கதுவாய்மதுஞ்சோர. கதுவாற்கள்- விடப்பபிதலைவ்
ிற்று படும்பட்டவையிலை பாதலுலையபாழுக. தன்னகாயிற்பாதி. அவ்வற்றுலை

— திருக்கையில்லள்ள

ஐந்தினையும்— ஐந்து விரல்களையும்

ாக— படியபோகிற குணடைக்குக் காட்டபடி

யிருள்ளடான கப்பாகக்கொண்டு

த்து— தெரிந்து

— நிலடனிபோன்றநிறத்தையுடைத்தாய்

— தெழுடதாயிருந்துள்ள

ள்— திருத்தோளை

ாக— அக்குணடக்குக் காம்பாக

த்து— கொடித்து

ந்த— தலைகீழாகக் கவித்த

— படியபாவது;

பரந்து இழி— பாவித் தங்குகிற

தெள் அருவி— தெளிந்த அருவிகளா

இலங்கு— விளங்காநின்றுள்ள

மணி— அழகிய

முத்த வடம்— முத்தவடம்போலே

பிறழ— தனித்தனியே ப்ரகாசிக்க

குப்பாயம் என நின்று— அதுதான்

லுக்கோர் முத்தச்சட்டையை

தோற்றும்படியாக நின்று

காட்சி தரும்— காட்சி கொடாநிற்கிற

கோவர்த்தணமென்னுங்கொற்றக்குடை

வ்யா. ஆரும்பாட்டு. செப்பாடுடையதிருமால். செப்பாடாவது - செவ்வை. - ஆர்ஜவகுணம். " திருமால் " என்கையாலே, இவ்விடத்தில் அந்த ஆர்ஜவம குணைத்தாலும் நன்றுசெய்தாரென்கை. அன்றிக்கே, இந்த்ரனுக்கிட்ட சோற்ை லைக்கிடவித்து வர்ஷாபத்தைதவிர்த்து " இவை பட்டது படுக " என்றிருக்கை , முன்பு " ரக்ஷகம் " என்று சொன்ன மலைதன்னையே யெடுத்து ரக்ஷித்த செவ் டைச் சொல்லுகிறது. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்கடி அவளோட்டை ஸம்பந்தமாகை ருமால் " என்கிறது என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம். அவன். அப்படிப் த்தையுடையவன். தன்சேந்தாமரைக்கைவிரலிலந்தினையும் கப்பாகமடுத்து. தன்னு த தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருக்கையில் விரல்களைந்தையும் மலையாகிற கு காம்படியிலுண்டான கப்பாகக்கொண்டு செறித்து.

மணிநெடுந்தோள் காம்பாகக்கொடுத்துக் கவித்தமலை. நீலரத்நம்போன்றநிறத்தை ய் நெடியதாயிருக்கிற திருத்தோளை அதுக்குக் காம்பாகக்கொடுத்து, பஞ்சலகூம் ள்ளார்க்கும் பசுக்களுக்கும் மழையால் நலிவு வாராதபடியாகவும், பசுக்களுக்குச் த புல்லும்தண்ணீரு முண்டாம்படியாகவும் தலைகீழாகத்தரித்தமலை. எப்போதும் படி

படைத்தன் பல‡ உடை— பலபடைக்கலங்களையுடைய

பாண்டு அரசன்— பாண்டுராஜனென்னுமரசன்

படர்— பரம்பின

பூமியை— பூமியை

தாங்கி கிடப்பவன் போல்— தன் தலைகளா

லே தாங்கிக்கொண்டு கிடக்குமாப்போலே

தட— இடமுடைத்தான

கைவிரல் ஐந்தும்— கையிலுள்ள ஐந்து விர

ல்களையும்

மலரவைத்து— பரப்பிவைத்து

தாமோதரன்— தாமோதரனென்னுமரசன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற

தட— பெரிய

வரை தான்— மலையாவது;

சென்று— ஆகாசவழியாலே போய்க்கிட்டி

இலங்கையை— லங்கை

அடங்க— முழுதும்

ஈடழித்த— கட்டழித்த

அனுமன்— ஹநுமானென்னுமரசன்

புகழ்— கீர்த்தியை

மந்திகள்— பெண்குரங்

பாடி— பாடி

தம்— தங்கள் தங்களுடை

குட்டன்களை— குட்டிக

குடங்கை— உள்ளங்கை

கொண்டு— ஏந்திக்கொண்

கண்வளர்த்தும்— சயனி

கோவர்த்தன மென்னுங்

‡ "பலவும்" என்ற விடத்

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. படங்களித்பாதி· பலபடைகளையுடைத்தா

ப்பையுடைத்தான பூமியைத் தன்தலைகளாலே தரித்துக்கொண்டு கிட

தடங்கைவிரலைந்தும் மலரவைத்து. இடமுடைத்தான திருக்கைவிரலைந்

வைத்து. தாமோதரன் தாங்குதடவரைதான். ஓர் அபலைக்குக்கட்டவு மடிக்

பறைப், அவள்கட்டினகட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனுமன்றிக்கே

துக்கொண்டிருந்த பெரியமலைதான். பஞ்சலக்ஷம்குடியும் ஊரிலுள்ள

லாம் சேரவொதுங்கலாம்படியிறே மலையின்பரப்பு. தானென்று - அதின்

மேலுண்டான வ்ருக்ஷங்களையும் ப்ரகவிசேஷங்களையும் அங்கிலத்துக்கடை

மெல்லாம் நிற்கிறது.

அடங்கச்சென்றிலங்கையை யீடழித்த. தூர்க்கத்ரயயுக்தமாய்,

சலம்— நீர் கொண்டெழுந்த

மா முகில்— கார் மேகங்களுடைய

பல் கணம்— பல திரளானது

போர் களத்து— யுத்த பூமியிலே

சரம் மாரி பொழிந்து— சரங்களை வர்ஷித்

தாற்போலே வர்ஷித்துக்கொண்டு

எங்கும்— இடைச்சேரியடங்கலும்

பூசனிட்டு— இடித்து முழங்கி யுத்தம்பண்ணி

நவிவான்— வருத்துவதாக

உற— ஒருப்பட்ட வளவிலே

கேடகம் கோப்பவன்போல்— கடகு கோத்

துப் பிடிக்குமவன் போலே

நாராயணன்— நாராயணனானவன்

(திருக்கையிலெடுத்துக் கொண்டு,)

முன்— முந்திவருகிற

முகம்— வர்ஷமுகத்தினின்றும்

காத்த— ரக்ஷித்த

மலை— மலையாவது;

இலை வேய் குரம்பை—

தவம் மா முனிவர் இ

தார் நடமே சென்று

அணர் சொறிய - த

கொலை— கொல்லுகி

வாய்— வாயையுடை

சினம்— கோபத்தை

வெங்கைகள் பு

நின்று உறங்கும்—

கோவர்த்தன மென்னு

வ்யாக எட்டாம்பாட்டு. சலமாமுகிலித்பாதி. பலதிரளாய்க்

நீர்கொண்டெழுந்த மஹாமேகங்களானவை, யுத்தபூமியில் சரவர்ஷம்

கொண்டு திருவாய்ப்பாடியில் ஊரோடு பசுக்கள் மேயுமிடத்தே தாடுவா

னைத் தப்பவல்லாருண்டோ " என்று இடித்து முழங்கிப் பூசலிட்டு ந

வளவிலே, அந்த சரவர்ஷத்தைத் தகைகைக்குக் கடகுகாத்துப் பிடி

ரக்ஷகனான நாராயணன் தன்கையிலே யெடுத்துக்கொண்டு முந்திவ

தனைகுந்தமலை. இலைவேய்குரம்பை. இலையாலே வேய்ந்தகுடில்;

இத்தை வாஸஸ்தானமாக வுடையராயிருந்துள்ள. தவமாமுனிவர். த

ர்ஷிகள். இருந்தார்நடவேசென்று. தபஸ்ஸுக்காக ஓரிடத்திலே திர

வன் பாதத்தை— வலிய பாதத்தைத் (தாங்கிக் கொண்டு)

நின்றது நூல்— நின்றதை காரு

வன் தூணினை— வலிய தூண்களிடமிலை

தன் மேல்— 'கோவர்த்தன்' என்ற தன் மேலை

இட்டுக்கொண்டு— அந்தமலைக்கு இட்டுக் கொண்டு

தானிதன்னில்— இந்திலத்திலே

தாமோதரன்— ஆய்ச்சி யொருத்திக்குக் கட்டவு மடிக்கவுமாம்படி பண்பணுயிரு த்தவன்

தாங்கு— தாங்கிக்கொண்டு நின்ற

தடம் வரை தான்— பெரிய மலைபோலவுந்;

முகத்தினைங்கள்— (நான் வகைப்பட்ட) ஞாங்கு கனின் திரளாளவை

முன்பே— ஏற்கனவே

வழி காட்ட— ஒரு

மறுநா

தம்முடை குட்டன்கள்

முதுகில்— முதுகிலே

பெய்து— கட்டிக்கொ

கொம்பு— கொம்பிலே

ஏற்றி இருந்து— ஏற்

ஒரு— ஒரு கொட

கொம்

பயிற்றும்— பழக்குவ

கோவர்த்தன மென்

குடை

ய்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வன்பேய்முலையுண்டதோர் வாயுடை

டைய முலையுண்டதோர் வாயையுடையவன். பேய்க்கு வன்மையாவது

க்கியத்தைதயும் வயதையுமைதும் கண்டவிடத்திலும் இளகாத நெஞ்சின்வ

வன்மை முலைக்கு விசேடணமாய்- அதின் விஷத்திலுடைய ஸ்பரிசத்

ருந்தேற்றின முலையிலே. நஞ்சையென்றது- அந்த நஞ்சைப்போலுக்

வன்ன முடிக்கையாலுண்டு அந்நிதியமானவாயென்றபடி. வன்தூணனைனின்

வலியபாதத்தை தரித்துநின்றதோரு வலியதூணைப்போலே. "தரித்

யர் அந்யாதாரணம்.

தன்போரிட்டுக்கொண்டு. "கோவர்த்தன்" என்று தன்போ

அ. பத்தாம்பாட்டு. கோடியித்யாதி. "மலைமுவந் தெழுநாள் ப
ப்ப" என்கிறபடியே - எழுநாள் ஒருபடிப்பட வர்த்திக்கிறவளவில் ரக்ஷ்யப
நலிவுவாராதபடி மலையையெடுத்து தரித்துக்கொண்டுநின்று ரக்ஷித்த ப்ர
செய்தார் - கிழ்; இப்படி யெழுநாள் மலையைச் சுமந்துகொண்டு நின்றவள
ஒருவாட்டமின்றிக்கே யிருந்தபடியை யநுபவித்து, மங்களாசாஸநபரரா
யருளிச் செய்கிறார் - இதில்.

மூ.—கோடியேறு செந்தாமரைக் கைவிரல்கள் கோலமுமழிந்திலவாழ்
வடிவேறுதிருவுகிர் நொந்துமில மணிவண்ணன் மலையுமோர் சம்பி
முடியேறிய மாமுகிற்பல்கணங்கண் முன்னேற்றி நரைத்தன போல
குடியேறியிருந்து மழைபொழியுங் கோவர்த்தனமென்னுங் கொற்றக்

பதவுரை.

கோடி ஏறு— த்வஜத்தை சோகாரூபமாக
தரித்துக்கொண்டிருப்பதாய்
செம் தாமரை— செந்தாமரைப்பூப் போன்ற
கை விரல்கள்— திருக்கைகளும் திருவிரல்
களும்

(எழுநாள் ஒரு படிப்பட மலையைச்
சுமந்து கொடு நின்ற வளவிலும்,)

கோலமும்— இயற்கையான அழகும்
அழிந்திலை— அழிந்தனவில்லை;
வாடிற்றில்— வாட்டத்தையு மடைந்தன
வில்லை;

வடிவு ஏறு — அழகுமிக்கிருந்துள்ள
திரு உகிர்— திரு நகங்களானவை
நொந்தும் இல— நொந்தனவுமில்லை;
மணி வண்ணன் — நீலரத்நவர்ணமான

(அத்தை இவனென்று
நின்ற நிலைபு
ஓர் சம்பிரதம்— ஒரு க

(அந்த மலை எது
முடி— மலையின் சிகரத்
ஏறிய— ஏறின
மா முகில்— பெரிய மே
பல் கணங்கள்— பல தி
முன் நெற்றி— தங்கள்

நரைத்தன போல— நரை
எங்கும்— எல்லா விடங்
குடி ஏறி இருந்து— குடி
மழை பொழியும்— மழை

மணிவண்ணன்மலையு மோர்சம்பிரதம். நிலைத்தடம் போலே யிருக்கு
வன் எதிர்த்தமலையும், அந்தரிவனைதிர்ந்து நின்ற நிலையும் ஒரு இந்தரஜா
மலையையெதிர்ந்துச் சுமந்து கொடுநின்றது மெப்பாகில் அதின்காம்பதோ
ன்று திருக்கையிலே காணவேண்டாமோ? அதில்லாமையாலே திருத்தா
போலே யிருப்பதான்றென்னை. எதிர்த்த திருக்கையில் ஒரு விக்கிரகா
ரஜாலமென்ற வித்தஜனையொழிய, அது பரமார்த்த மென்னுமிடத்தை பிர
மூடியித்போதி. மலையின்கொடு முடியிலேயேறின மதோ மேகங்களிலை
லைமூலைகளானவை. முன்னேற்றி நரைத்தனபோல வெங்குங் குடியேறியி
யும். அதிலுடைய முன்னெற்றி னரைத்தாற்போலே சூழக் குடியேறியி
கெல்லாம் ஜல ஸம்ர்த்தியுண்டாம்படி வர்ஷித்ததைச் சொரியாநிற்கும். வர்
திருக்கும் காலத்திலும் வஸ்துவ்பதேசம் மலைத்தலேயாய மானகபாலி "
க்தனபோல வெங்குங் குடியேறியிருந்து " என்கிறது. இப்படி மேகங்
நிற்கும். கோவர்த்தநமென்னும் கோற்றக்குடையே. ஆனகபால் இந்தரஜா
த்தமென்னை. ... ...

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலை
மூ.—அரவிற்பள்ளிகொண்டரவந்துரந்திட் டரவப்பனையூர்தியவனுடைய
குரவிற்கோடி முல்லைகணின்றுறங்குங் கோவர்த்தநமென்னுங் கோ
திருவிற்பொலி மறைவாணர்புத்தூர்த் திகழ்பட்டர்பிரான் சொன்னம
பரவுமனநன்குடைப் பத்தருள்ளார் பரமானவைகுந்த நண்ணுவரே.

பதவுரை.

அரவில்— திருவனந்தாழ்வான் மேலே
பள்ளிகொண்டு— (க்ஷீராப்திபிலே) பள்ளி
கொண்டு
(அக்ஞதவிட்டு, ஆப்ப்பாடியில்
வந்தவதரித்து,)
அரவம்— காளியநாகத்தை
துரந்திட்டு— ஓட்டியவிட்டு
அரவம்— ஸர்ப்பஜாதிக் கெல்லாம்

திருவின்— வைக்ஷவ
பொலி— விளங்கா நின்ற
மறை— வேதத்துக்கு
வாணர்— வ்யாஸபராச
ராசவ
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்
திகழ்— விளங்கா நின்ற
பட்டர் பிரான்— பெரிய

வ்யா. அரவிற்பள்ளிகொண்டு. மென்மை குளிர்த்தி காற்றங்க
ளடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே திருப்பாற்கடலிலே பள்ளிக
துயர்ந்திட்டு. (க) "நாமவொரு ஜகத்காரணனாய் வ்யூஹமதி" என்கிறபடியே
விட்டுப்போந்து அவதரித்த விடத்திலே கோபஜநதியும் கோக்களும் தன்ம
வை விஷதூஷிதமாக்கிக் கொண்டுகிடந்த காளியனென்ற ஸர்ப்பத்தை அங்கு
விட்டு. அரவப்பகையூர்தியவனுடைய. "அரவம்" என்கிறஜாதிக்கல்லா
ரியதிருவடியை வாஹநமாக நடத்துகிறவனுடைய.

குரவினித்யாதி. "குரவு" என்கிற வ்ருக்ஷத்திலே கொடியாய்ப்
முல்லைகளானவை நின்றுநலங்கும்படி யிருப்பதாய், கோவர்த்தநமென்கிற
டைத்தாய், வர்ஷத்தைத் தகைதைக்குக் கொற்றக்குடையான பர்வதவிஷய
கொடிமுல்லைகள்" என்றுபாடமானபோது - குரவாகிய வ்ருக்ஷமும் அதின்
கொடியான முல்லையும் நின்றுநலங்குமென்று பொருளாகக்கடவது. திருவி
ருநீலவஸ்நைவ ஸ்ரீயால் மிக்கு சேவதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்த வல்ல
திக்கிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் ஸர்வோத்தராய்க்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள
ருளிச்செய்த சப்தலக்ஷணார்த்தப்பமான விப்பத்தையும். பகவன்நாமங்குடைப்பத்
பரவசராய்க் கொண்டுசேஷம் நல்லமநஸ்ஸையுடைய பக்திமான்களா யுள்ளா
வைகுந்தம் நண்ணுவரே. தங்களுடைய ஜ்ஞாந ப்ரேமாநுகுணமாக பகவத
களிலே அந்வயித்து * அடியார்கள் குழாங்களோடுகூடி வாழலாம்ப
சேவாத்தாமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை ப்ராபிக்கப்பெறுவர். ....

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—அட்டு வழு வம்மை கடு வான் செப்பாடு படம் சலம்
வன் சேய் கோடி யரவில் நாவல்..

—(*)—

கோவலர்" என்கிறபடியே - கோபர்க்குக் குழலூதுகை வாத்தி
ருந்தகோபர் திருமகனைகையாலே தாலும் அந்தவர்த்தியிலே பதிகரித்து
ஊதிக் கொண்டு போருமவனைகையாலே, ஒருநாள் பூநீப்பர்ந்தாவுக்கிலே
லேயூதத. அந்தக்குழலோசைவழியே யுவதிகளான பூநீகோபிமாரிலேசிலர்
பண்ணிவைத்த காவல்களையும் கடந்து இவன் நின்றவிடத்திலவந்து சூழ்ந்
படியையும், மேல்நிலர் அரைகுலைபத் தலைகுலைய மேவாடிவந்து ஸ்தரீத்
படியாலே ஒதுங்கி நெகிழ்ந்தவுடையை ஒரு கையாலே தாங்கி இவனள
நின்ற படியையும், உபரிதருமிலாகவர்த்திகளான ஸ்தரீகள் இக்குழலோ
ந்து திரண்டு நெஞ்சுருகி, கண்கள்பனிக்கை முதலான விக்ரிகளோடே
துக்கொண்டு நின்றபடியையும், மேருகை திலோத்தமை ரம்பாலன ஈர்த்த
திரியும் அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், உலாவியுலாவிக் குழலூதுகிற வியவஸாய
மேலாகையைபுட்கொண்டு, "நாமும் சிலராயாடிப்பாடித் திரிகிறோம்" என்
வழிந்து தந்தாமுடைய ஆடல்பாடல்களைத் தாங்களே மாறிமாறிபடியையும்,
திரியும் தம்புருநாரதரும் கிந்நரமிதுநங்களும் இந்தக்குழலோசையி லீ
யீடுபட்டுத் தந்தாமுடைய வீணையைமறப்பார் கிந்நரம்மிதாடோ மென்பா
ஆகாசசாரிகளான ¶ காந்தப்பரிஸ்லாரும் அம்பர்கம்போலேயிருக்கிற இக்
பட்டு சிதிலராய்க் கைமறித்து நின்றபடியையும், தேவர்களெல்லாரும் தங்
ஜநத்தைமறந்து திருவாய்ப்பாடி நிறையவந்து திரண்டு இக்குழலோசையி
டஜித்து இவனைவிடாதே பின்பற்றித் திரிந்தபடியையும், பக்ஷி ஜாலங்கள்
விட்டுவந்து சூழ்ந்து படிகாடுபோலே கிடந்தபடியையும், பசுத்திரள்கள்
மைக்கேட்டு பரவசமாய்க் கால்களைப்பரப்பித் தலைகளை நாற்றிக் கொண்டு
வும் மாட்டாமல் நின்றபடியையும், மான்திரள்களானவை மேய்கைமுதலா
நிச்சலமாய்க்கொண்டு சித்ராற்பிதங்கள்போலே நின்றபடியையும், அ
ளானவை சேதநங்களிலுங் காட்டில் அதிபாச்சர்யமாய்படி. ஈடுபட்டபடி
பேசிபேசி அவஸ்தையுடைய திருக்குழலோசையினுடைய வைசித்ரியை யதுப
மொழியில்.

... ...

மூ.—நாவலம்பெரிய தீவினில்வாழு நங்கைமீர்களிதோ ரற்புதங்கேளீர்
காவலர்புரியாவை யுய திருமாறாயவாயிற் குழலோசைவழியே

திருவாய்— திருவாய்மொழியென்னும்

நூல்— திவ்யப்பிரபந்தம்

வாயில்— திருப்படைவீட்டுக்கு வடக்கு வாயில்

நிற்

குடல்— முன்னியிலுண்டாய

முன்னை வழியே— இன்னையின் மார்க்கமாக

நேச வல்— இடையருண்டாய

நிறுவிப்— நிறுப் பென்னுமனவர்கள்

நின— பக்வமாயிருந்துள்ள

நோன்மை— தங்கள் விருந்துகளானவை

குதுகுளிப்ப— நாங்கள் முன்னே போகிறோ

மென்று சொல்லி குதூஹலம் பண்ண

உடல்— சரீரமும்

உள்— நெஞ்சும்

அலிந்து— கட்டிக்கெ

எங்கும்— எங்குமுள்ள

காவலிடம்— காவலையும்

கடந்து— அதிக்ரமித்து

கபிறு மாலை } கபிற்றில்

ஆகி வந்து } ந்த மாலை

கலிந்து நின்றனர்—

வாரி வலுவிழந்து

வ்யா. முதற்பாட்டு. நாவலம்பெரியதீவினில். நாவலையுடைத்தா
த்வீபாந்தரத்தைப்பற்றப் பெருமைபையுடைய ஜம்பூத்வீபத்திலே யென்
டத்தினுடைய வைபவம் மேலிரு த்வீபத்துக்கில்லையிறே. அதாவது -
ஸ்வாம் (க) போகபூமியாயிருக்கு மித்தனையிறையுள்ளது; ஆர்ஜவபூமியுள்ள
இத்தனையிடம் வைடகண்டமான பாரதவர்ஷமிறே ஆர்ஜவபூமியாயிருப்ப
தெரும் (க) போகபூமிகளித்தனையிறே; அப்படியிருந்த தாகிலும் பாரதவர்ஷ
பற்றத்வீபாந்தரங்களிற் காட்டிலும் இந்தத்வீபத்துக்கு ஏற்றம்சொல்லக்
பாந்தரங்களில் போகங்களுக்கும் உபரிதபாதாள லோகங்களில் போகங்
தக்கும் லாதநாதஷ்ட்டாகம் பண்ணலாவது இங்கேயாகையாலும், திவ்ய
கூர்க்களும் ப்ராசுர்யமுண்டுள்ளது இங்கேயாகையாலும் இந்த பாரதவர்
யிருக்கையாலே ஜம்பூத்வீபத்தை "பெரியதீவு" என்றருளிச்செய்கிறு
மீர்கள். அனவதரித்த தேசத்திலேபிறந்து அவனுடைய அவதாரகு
யெல்லாம் அநுபவிக்கையாகிற வாழ்வையுடையராய், அதுக்கீடான ஜ்ஞ
நூர்ணைகளாயுள்ளவர்களேயென்று தாமும் கோபஜந்மத்தை ஆஸ்தாரம்
யாலே திருவாய்ப்பாடி யிலுள்ளாரோடு ஸஜாதீயராய்நின்று அங்குத்தை

கலிந்து நின்றனர்—

னையாவது தன் னுடைய உத்தியோகங்களாலே அநுகூலனாவழப்பண்ணவல்ல
யிருக்கிற திருப்படவளத்திலைவத்து ஊதுகிற திருக்குழலோசைவழியே. அத
ன்னைகிடாய் பெண்கள்கிடாய்' என்கிறவூர்கையாலே, உறவுமுறையானவர்கள்
ட்ட ஏறுகளிலே பெண்களைக் கொடுபுக்குக் கட்டிக்கொடு கிடவாநிற்கச்சி
ர்களைல்லாரையுமுறுக்கி, தங்கள் செவியிலே புகுந்து உணர்த்தி வாருங்கோள் எ
போலே ஆகர்ஷிக்கிற குழலோசை வழிகாட்டவாய்த்து இவர்கள் தாங்கள் வ
வலர்சிறுமியர். கோரசூதனத்திலே ஸமர்த்தரானவர்களுடைய சிறுப்பெண்கள்.
ங்கை குதுகுலிப்ப. தங்கள்வசத்தில் நில்லாதபடி பரிணதமான முலைகளானவை,
ற்போடாக்கி "காங்கள் முன்னேபோகிறோம்" என்று கௌதூஹலம்பண்ண.
ங்கை. சொல்லிக்களாப்ரணஜூக்களாய்த்து. குதுகுலிக்கையாவது-த்வராதிசயத்தா
ப்பம். உடலுளவிழ்ந்து. கொங்கையில் குதுகுலிப்பு மாத்ரமன்றிக்கே கொங்
யமானசரீரமும், ஸர்வேந்த்ரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸும் கட்டுக்கொ
தும் காவலுடன் கடந்து. சுற்றுமுள்ள காவலையும்கடந்து. அதாவது- அறைகளுக்கு
ற்ற தாப்பாள்களைத்துக்கொண்டு கதவுகளையுமடைத்துப் புறக்காவலாக வேண்டும்ப
கடந்த, அந்தக்காவல்களையெல்லாம் கூர்த்தபாஷாணங்களைப்போலே ஒருசா
யாமல் கடந்து. கயிறுமாலையாகிவந்து. கயிற்றிலே யொழுங்குபடச் சேர்த்தம்மா
லே நிரைநிரையாகவந்து. கவிழ்ந்துநின்றனரே. இவனைச் சூழ்ந்துகொண்டுநின்று
ர்க்கே, குழலோசைவழியேயவந்து இவனைக்கண்டவாறே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்ந்தலை
றுகளென்னுறுதல்; காதிர்செறிக்கடாட்டாமல் கவிழ்ந்தலையிட்டு நின்றார்களென்னுதல்

மூ.---இடவணரை யிடத்தோளோடுசாய்த் திருங்ககூடப் புருவநெரிந்தேறக்
குடவயிறுபட வாய்கடைகூடக் கோவிந்தன்குழல்கொ டினபோது
மடமயில்களோடு மான்பிணைபோலே மங்கைமார்கண் மலர்க்கூந்தலவிழ
உடைநெகிழ வோர்கையாற்றுகில்பற்றி யொல்கியோடரிக்க ணைடநின்றனரே

பதவுரை.

குழல் கொடு— வேய்ங்குழலைக் கொ
ஊதினபோது— ஊதினகாலத்திலே
மடம்— மடப்பத்தையுடைய

வரிந்தகண் — பரந்தகண்
ன்ன்
துணைகரை— இடப்பக்கத்தை ச்டச்ருஸ்த்

ஏல்கி— (லஜ்ஜித்து) ஏறிங்கி
அரி நெடி— செவ்வரி, கருவரிகள் ஓடின
கண்— கண்களானவை

ஓட— அவன் பக்கலிலே
நின்றனர்— நினைத்து

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. இடவணைரயிடத்தோளோடு சாய்த்
தில் சமச்ருஸ்த்தாநத்தை இடத்திருத்தகாளோடுசாய்க்கு. இருகைகூட
கையும் திருக்குழலோட சேர. புருவம்நெரிந்தேற. திருப்புருவங்கள
மேலேகிள. குடவயிறுபட. திருவயிற்றிலே வாயுவைப்பூரித்து நிறுத்
தாலே க்ரமசோ விட்டு ஊதவேண்டுகையாலே திருவயிறு குடம்போலே
கூட. திருப்பவளம் இரண்டருகும் குவித்து திருக்குழல் துளைகளளவா
கொடுதினபோது. கோரசூணைத்திலே தீஷிதனாய், அவை விலங்காமைக்
மிருகங்களுக்கும் தகுதியாக ஊதவல்லாருகையாலே " கோவிந்தன் " என்
னாதிலும் த்வநிவாய்ப்பாலே ஆகர்ஷகமாம்படி யிருக்கையாலே " குழ
றது. இத்தால்-ஊதுகிறவனுடைய ஸாமர்த்தியமும், அதுக்கு உபகரணமா
வைலக்ஷண்யமும் சொல்லிற்றாய்த்து. மடமயில்களோடு மான்பிணைபோ
புடைத்தான மயில்கள்போலவும், நோக்கையுடைத்தான மான்பேடை போ
கள்" என்கிற பன்மைக்கிடாக, " மான்பிணை " என்கிற ஏகவசநமுமட்டு
பன்மையிலேயாகக்கடவது. மங்கைமார்கள். யுவதிகளான ஸ்த்ரீகள்.
புஷ்பாதிகளாலே அலங்கர்தமான குழல்கள் நெகிழ்ந்தலைய. உடைநெகிழ
பரியட்டம் நெகிழ. இப்படி அரைகுலையத் தலைகுலையக் குழலோனைவ
ஓர்கையால் துகில்பற்றி. நெகிழ்ந்த துகிலை ஒருகையாலே தாங்கி. ஏல்க்
ணட்டினபடியாலே ஓடிங்கி. ஓடாரிக்கவேண்டி நின்றனரே. ஸ்த்ரீத்வம் மிக
கிறகண்ணை நிமேஷதிக்கப்போமோ. செவ்வரி கருவரியோடினகண்கள்
யோட நின்றார்கள். " மடமயில் " "மான்பிணை" என்ற தர்ஷடாந்தத்வய
கூந்தலழிழ" " ஓடாரிக்கவேண்டி " என்ற இரண்டும் தார்ஷ்டாந்திகம்.

மூ.—வானிளவரசு வைகுந்தக்குட்டன் வாசுதேவன் மதுரைமன்
கோனிளவரசு கோவலர்குட்டன் கோவிந்தன் குழல்கோ

விந்தன்— பசுமேய்க்கப்பெற்ற கண்ணனவன்

குழல் கொடு ஊதினபோது—;

— தேவலோகத்திலே வாழ்ந்திப்பாராய்

— அநுபவயோக்யமான

ர்— சரீரங்களை புடையான ஸ்த்ரீகள்

வந்து எண்டு—(குழலோசைதூண்ட)

வந்து வந்து திரண்டு

ம்— மநஸ்ஸானது

ி— நீர்ப்பண்டம் போலே உருகி

— மலர் போன்ற

ன் — கண்களானவை

பனிப்ப— ஆநந்தபாஷ்பத்தாலே குழ

தேன் அளவு— தேனோடு கூடின

சென்றி— சென்றிந்த

கூந்தல்— கூந்தலானது

அவிழ— அவிழ்ந்து அலையவும்

சென்னி— நெற்றியானது

வேர்ப்ப— ஸ்வேதஸ்விந்நமாகவும்

செவி— காதுகளை

சேர்த்து— இக்குழலோசையிலே ம

நின்றனர்— நின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வாணிளவரசு. பரமபதத்துக்கு இளவரசாயுள்ள
ர்த்தமந்திரிகள்கீழ் பாலராஜாவானவன் வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து— "மூது
னைட்டவரீ" என்கிற நிர்பந்தமந்திரிகளை ப்ரதாநராக்கி அவர்கள்கீழே தன்னியமை
ம்பி இவர்களுக்கு சேஷியாயிருக்கும்படி. "திருவனந்தாழ்வான்மடியிலும் ஸ்ரீ
ாழ்வான் பிரம்பின் கீழிலும் பெரியதிருவடி சிறகின்கீழிலுமாய்த்து இத்தத்வம்
" என்றிறே பட்டரருளிச்செய்வது. வைகுந்தக்குட்டன். அங்குள்ளார்க்குக்
காகநிற்கத்து *அஸ்தாநேபயசங்கைபண்ணி அநவரதம் நோக்கவேண்டும்படியா
தயுடையவன். வாசுதேவன். ஸ்ரீவஸுதேவர் திருமகன். இத்தால்-*பிறப்பிலியா
தில் வ்யாவ்ருத்தி. மதுரைமன்னன். ஸ்ரீமதுரைக்கு ராஜாவானவன். பரமபத
ந்த்ரராயிருப்பாரொருவரில்லாமையாலே தன்னுடைய ஆச்ரித பாரதந்த்ர்யம் தோ
கும்படியைப்பற்ற "இளவரசு" என்கிறது; இங்கு இருந்தேகுடியாக ஸ்வ
யாலே ஈரசு அறுத்துக்கொண்டிருக்கும்படியைப்பற்ற "மன்னன்" என்றது
ிளவரசு. "வாசுதேவன்" என்றதுக்கும் அவ்வருகேயொரு நீர்மையிறேயிது.
லம்; இது கோபகுலமிறே. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனை இளவரசு. பஞ்சலக்ஷம்
ரசு ஸ்ரீநந்தகோபராகையாலே, இவனை "இளவரசு" என்கிறது. கோவலர்குட

க்களுக்கு ஸ்வபாவபேதங்களைப் பிறப்பிக்கும் திருக்குழலோசையால்வ
கொள்வது. செவிசேர்த்துநின்றனரே. இக்குழலோசையிலே செவியை
நிற்பர்கள். ... ...

மூ.—தேனுகன்பிலம்பன் காளியனென்னுந் தீப்பப்பூகே ளடங்க
கானகம்படி யுலாவியுலாவிக் சருஞ்சிறுக்கன் குழலூதினபே
மேனகையொடு திலோத்தமையரம்பை யுருப்பசியரவர் வெ
வானகம்படியில் வாய்திறப்பின்றி யாடல் பாடலிவை மாறி
பதுவரை.

தேனுகன்— தேநுகாஸுரன்,
பிலம்பன்— ப்ரலம்பாஸுரன்,
காளியன்— காளிய நாகன்,
என்னும்— என்று சொல்லப்படுகிற
தீப்ப— கொடியவையான
பூதிகள் அடங்க— பூண்டுகளெல்லாம்
உழக்கி— தலையழித்துப் பொகட்டு
கானகம்— காட்டிலே
படி— இயற்கையாக
உலாவி உலாவி— (தன் இச்சையாலே
நின்று) நெடுங்காலம் ஸஞ்சரித்து
கரு— கரியதிருமேனியை யுடையவனும்
சிறுக்கன்— இளம்பிள்ளையான கண்ணன்
குழல் ஊதினபோது—;
மேனகையொடு— மேநகையோடு

திலோத்தமை அரம்பை உருப்பசி } இவர்கள
அரவர்— அப்ஸரஸ்ஸு
வெள்கி— வெட்கப்பட்
மயங்கி— (இவனுக்
லீடபா
வானகம்— தேவலோக
படியில்— பூலோகத்
வாய்திறப்பு இன்றி—
தாமே— (பரப்ரஹ

ஆடல் பாடல் இனை—

மாறினர்— தவிர்ந்து வ

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. தேனுகனித்யாதி. கழுதையான வடி
திக்குவ்வே தலிலதாதலுக்கு நின்ற தேநுகன். இடைப்பிள்ளைகளும் பர

டோ தது. இப்படி யுலகியல்கொண்டிருன்று திருக்குறளேயுந்தினவளவில். மேனே

" உடம்பிருக்கிலாகங்களில் ஏதினைகக்கும் பாதினைகக்கும் தங்களுக்கு மேம்பாட்டை
ய பாவிக்கைகளாயிருக்கும் மேலைக, நிலைத்தினை, சடங்கை, வழக்கம் என்று அ
கொளவைகள் இவை கடைபாற்கையும் குற்சிலைகளையும் கண்ணுறுவிட் செவி
யிக்கைகளில " காழும் சிலைகள் ஆயிரத்தித்தேறிட " என்று வலுத்தி
னடைய முறிந்தியல்லை மாயங்கி. வொண்கிந்தாது. வானிடத்திலிடம் பூமியிட
பாட என்கிறவிது கடல்வாயாலும் சொல்லக்கூடாவாமல்லோடம் என்று தங்களுடை
பாட ஏடமாகிய விவற்றைத் தெளிந்திருக்கள். இவர்கள் இப்படித்தெளிந்தது, இவ
வர்கள் வாசியறிந்த படியன்றுதானவர்கள் " இனி நீங்களாடையும் பாடலும் பேசை
ா தெளிந்தகைபோலேயாவனவல்லவில்; அன்று; தாமே. தாங்கள் தெளிந்தவிட்டார்

மூ.—முன்னரதிக்கமதாகி யவுணன்முக்கியத்தை முடிப்பான் மூவுலகின்
மன்னரந்த மதுதுதாகன்வாயிற் குழலிணைக சேவினையப்பற்றிவாங்க
நன்னரம்புடைய தும்டிருவொடு ஈரதனுந் தந்தம்மி ணைமறந்து
கின்கரமிதாங்களுந் தந்தங்கின்கர ரிதோதுகிலோ டென்றனரே. ஆ.

பதவுரை.

முன்னர்	முன்னாளில்
அதிக்கம்	அதிகாரம்
ஆகி	ஆகி
அவுணன்	அசுரனுடைய
முக்கியத்தை	முக்கியத்தை
முடிப்பான்	முடிப்பவனான
மூவுலகின்	மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள
மன்னர்	அரசர்களுடைய
அந்த	அந்த
மதுதுதாகன்	மதுதுதாகனென்னும்
வாயில்	வாயிலில்
குழல்	குழல்போன்ற
இணை	இரண்டு
சேவினை	சேவலை
பற்றி	பற்றி
வாங்க	இழுத்துக்
நல்ல	நல்ல
விசேஷ	விசேஷ
உணர்வு	உணர்வு
உடைய	உடைய
நரம்பு	நரம்பு
தும்பி	தும்பி
(வண்டு)	
இரண்டு	இரண்டு
ஈர	ஈர
தனுவும்	தனுவும்
தம்	தம்
தம்	தம்
இணை	இணைகளை
மறந்து	மறந்து
கின்கரம்	கின்கரம்
இதாம்	இதாம்
கருங்கள்	கருங்கள்
தம்	தம்
தம்	தம்
கின்கர	கின்கர
ரிதோ	ரிதோ
துகிலோ	துகிலோ
டென்றனரே	டென்றனரே

விடத்தில் சென்றுசேர்ந்து பிருகண்ணகபனறிக்க “ஆழகியானதாமன
ரம்பையிட்டு இருந்து யுதிஷ்டிரனுடைய வதிசயத்தைச் சொல்லுகிறது. அ
ழுட்டான். எல்லா மிலாத பெருமுலவத்தாலே பல மிருகக்குகளோப்
ரம் அடைவல்லிசெய்து, தாமன ஜகத்துக்கெல்லாம் பயதாகனும், ப
பாழுதில் அதுசென்னதுவே மறதுவாக “ வயிற்றிற் பிறந்தபிள்ளை
யாடினசரமான பிணடகளை யெல்லாம் பன்னின நிசமன்பாலாதது
ாட்டை யழித்துப் போகட்டவன். மூவுலகில் மன்னரஞ்சும். மூன்று
ராஜாக்களும், அதிமாதுஷ சேஷ்டிதங்களால்வந்த தன்மதிப்பைக்கண்
ண்டபடி நடக்கிற. மதுகைடபன்வாயிற் குழலிணைச செவியைப்பற்றிவாங்
யான மதனவ நினைத்தவுடனுடைய திருப்பவளத்தில் வைத்தினை திரு
சியானது சென்னைப்பிடித்திழுக்க. நன்னரம்பித்யாதி. செவிபடைத்தா
டைய தன்மையாதலை வசிகரிக்கவற்றான நன்மையையுடைய வீணைகர்ம
பெரியவுடைமையாக நினைத்திருக்கும் தம்புருவும் நாரதனும். “ காசி
நாரதர் ” என்று லோகப்பிரஸித்தராயிருக்குமவர்களிறை; இப்படி
தம்புரும்வீணையுமறந்து. தந்தாழுக்கு லோகமுழுதும் அபிமதமான வீணைகளை
வனவன்றிக்கே, அவைதன்னை சோகமறந்து. கிந்நரமித்யாதி. கிந்நரங்
னைபாலே “ கிந்நரமிதுநங்கள் ” என்று ஜகத்பிரஸித்தங்களா யிருக்கிற
டைய கிந்நரம் இனித் தொடக்கடவோமல்லோமென்று விட்டார்கள்.

மூ.—செம்பெருந்தடங்கண்ணன் திருடோளன் தேவகிசிறுவன் தே
நம்பரமனிந்நாள் குழலூதக்கேட்டவர்க ளிடருற்றனகளீர்
அம்பரந்திரியுங் காந்தட்படரெல்லா மழுதகீதவலையாற் சுருக்கு
நம்பரமன்றென்று நாணிமயங்கி நைந்துசோய்ந்து கைம்மறித்த

பதவுரை.

செம்— சினந்ததாய்
பெருங்கடல— மிகவும் பெருத்திருந்துள்ள
கண்ணன்— திருக்கண்களை யுடையவனும்
இடர் உற்றன— இட
கேளீர்— கேளுங்கோ
அம்பரம்— ஆகாசத்தி

னைகந்து— மகச்னைசதில்யத்னைதுபு மனைடந்து
சோர்ந்து— சரீரமும் கட்டுக் கொலைந்து

னை மறித்து நின்றனர்—
றுக்கும் கடதேவா பல்
னைப மடக்கிக் கொல

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. செம்டொருந்தடங்கண்ணன். சிவந்து மிகவும்
திருக்கண்களை யுடையவன். திரள்தோளன். கணையங்கள்போலெ திரண்
தோள்களை யுடையவன். தேவகிசிறுவன். தேவகிப்பிராட்டிக்கு விதேயனை
தேவர்கள் சிங்கம். துர்மாநிகளான தேவர்சளுக்கு லிஹ்மம்போலெ வந்பி
குமவன். நம் பரமன். தன்னபிமாநாந்தர்ப்பூதரான நமக்குத் தன்பெருனை
லம்படி யிருக்குமவன். இந்நாள் சூழலுத. இற்நைநாள் சூழலுத. கேட
றனமேகளீர். இக்சூழலிலானைசனையைக் கேட்டவர்கள் இதினுடையபாரத்தாலெ
யைக் கேளிமேகாள். கேட்டவர்கள்தான் ஆர், அவர்களிடருற்ற ப்ரகாரமெ
ல்லுகிறதுமேலெ அம்பரமித்யாதி. அந்தரிகூடசாரிகளாய் நர்த்தநே பராய்ப்
ஜாதியெல்லாம் அம்தம்போலெ யினிதான காநவலையிலெ கட்டுவ்வி. ந
இனிப்பாடவென்பதொன்று நமக்கு பரமன்றென்று. நாணி. சிற்பாடிப்பே
ஜித்து. மயங்கி. கீழ்மேல் ஒன்றுதானும் நினைக்கமாட்டாதபடி பதிவ
அறிவுக்கு த்வாரமான அந்தஃகரணம் சிதிலமாய். சோர்ந்து. சரீரம் கட்டுக்
ந்து. கை மறித்து நின்றனரே. தங்கள் தளர்த்தி வாக்கால் சொல்லவும் பல
க்கும் கூடாமல்லாம்" என்று கையை மறித்துக்கொண்டு நின்றார்கள்.

மூ.—புவியுணன்கண்டதோ சற்புதங்கேளீர் பூணிமேய்க்குமினங் தே
தவையுணகத்தினையான்குழலூத வமரலோகத்தளவுஞ் சென்று
வியுணமறந்து வானைசெல்லா மாயர்பாடிநினறயப் பூதீவ்
செவியுணவின்சுவை கொண்டுமகிழ்ந்து கோவிந்தனத்தொடர்ந்
டதவூரனை.

புவியுள்— பூமியிலெ
நான் கண்டது ஓர்— நான்கண்டதோரு
அற்புதம்— ஆச்சர்யத்தை
கேளீர்— கேளுருந்தோன் ;

வானவர் எல்லாம்— தேவரு
அயன்— அந்தனார் தங்குரு

உணர்மறந்து— பறிக்க ம

ம்பா. எந்தப்பாட்டி. புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்புதம் கே
கையாக பத்தாந்திபோலி இப்படி யிருப்பதான்று உண்டானைக்
நிச்சி. " இது அகாதகம் " என்று அறிந்தான் பிறர்வாயால்
கபடத்தாகத்தண்டோரா ராச்சியம் கேளிக்கான். பூணிமேய்க்குமிளம்
பன். தூதன்கனை யுதைத்திகொண்டி கன்றுகளும் பசுக்களும் மேய்த்து
னான இடையர் திரண்டதிரளில். நாகத்தணையான்குழலூத. அந்த
வாசிகளனைவன் தத்ளஞாதியபறுப்பின்று குழலூத. அமரலோகத்தள
அத்தருலோனை தேவலோகத்தளவும் சென்று த்வனிக்க. அவியுணவு
தேவர்களெல்லாரும், தங்களுடைய கௌரவாதுகுணமாக யாகங்களி
டுபித்தும் நறவின்னீக்கமின்னா புறுதிக்கமறந்து. அவர்களுக்கு தாரகாதி
யிருக்க அதுடமறந்தார்கள் என்றதே, இந்ததச்சொல்லிற்று தங்கள்
கையாலே அதிதுங்காட்டில் அவர்கள்விருப்பி ஜீவிப்பது இதுவானைகை
யப்பதுத்தீண்டி. அவ்வளவன்றிக்கே மநுஷ்யகந்தம்பொறுமல் பூமி
தேத் தெரியுடவர்கள் " இவன் பிறந்துவளருகிற வூர் " என்னுமதி
கிறையிருந்து திரண்டி. செவியுணவின் சுவைகொண்டுமெகிழ்ந்து.
லை தூதனிலிருந்த இசையின் இனியரளத்தை புஜித்து ஆநந்தித்து.
னைன்னில்; " செவியுணைதீட்ட " என்னைக்கடவதிறே; சேதந ஸமாதி
அன்றிக்கே, செவிக்கு உணவாயிருந்துள்ள இனிதான காதலைத்தை
" செவிக்குணவில்லாதபோது " என்றுனிறே. கோவிந்தனைத்தே
கோகுலபாலனவனை அவன்போனவிடமெங்கும் தொடர்ந்து ஒரு
லர்கள். ஸர்வஸ்மாத்பாலனவன் கோபலங்க மத்யத்திலே தத்ளஞா
தாதனைகளும், அந்தக்குழலினை தேவலோகத்தளவும் செல்லுனை
தேவர்களெல்லாரும் தாங்கள் விருப்பியிருக்கும் ஹவிர்ப்போஜநத்தை
வன்றிக்கே மநுஷ்யகந்தம்பொறுதவர்கள் கோபச்ரேணியிலேவந்து
குழலினைசெவியுணவாட ரளத்தை புஜித்து ஆநந்திகளாய்க்கொண்டு
பற்றித்திரிகையாலாகிற இவ்வபல்லாம் அகடிதங்களானகையாலும்,
லோகத்தில் கண்டறியாதபடியாலுமிறே " புலியுள் நான்கண்டதோ ரற்
புதம் " என்றருளிச்செய்தது. ... ...

ுவட்— திருப்புருவமானது

ுலிப்ப— மேமேல கிளர்ந்து வளையும்

படியாகவும்

ாவிந்தன்— கோவிந்தனென்

ழல் கொடு— திருக்குழலைக் கொண்டு

தினபோது— ஊதினபோது

ணவையின் கணங்கள்— பசுக்களின் திரள்

களானவை

ி துறந்து— தந்தாமுடைய கூட்டை

விட்டு

ணன்— கிருஷ்ணன் பக்கலிலே வந்து

சூழ்ந்து— சூழ்ந்து கொண்டு

படி காடு— வெட்டி விழுந்த காடுபோ

கிடப்ப— மெய் மறந்து கிடக்க

கறவையின் கணங்கள்— பசுக்களின்

களான

கால் பரப்பிட்டு— கால்களைப் பரப்பி

கவிழ்ந்து இறங்கி— தலைகளைத் தா

விட்டுக் கொ

செவி— காதுகளை

ஆட்ட கில்லா— அசைக்கவும் மாட்டா

நின்

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. சிறுவிரல்கள் தடவிப்பரிமாற. "கருஞ்சிறுக்கன்" எ
வத்துக்குத் தகுதியாம்படி சிறுத்திருந்துள்ள திருவிரற்களானவை திருக்குழலின்
ல் புறதக்கமேவண்டிவது புறதத்துத் திறக்கமேவண்டிவது திறக்கைக்காகக் குழலின்து
ந் தடவிக்கொண்டு வ்யாபரிக்க. செங்கண்கோட. * இடவணரை யிடத்தேதாளொடுச
ந் துளைதோறும் கண்மூடினின்று ஊதுகையாலே, சிவந்திருக்கிற திருக்கண்களான
ிக்க. செய்யவாய் கொப்பளிப்ப. "வாய்கடைகூட" என்கிறபடியே இரண்டுகண
யும் குவித்து ஊதுகிறதேபோது சிவந்திருப்பவளமானது அகவாயிலுண்டான வா
டைய பூரிப்பாலே குமிழ்க்க. குறுவெயர்ப் புருவங்கூடலிப்ப. * உலாவியுலாவிக் குழ
ஆயாலம்பொருமல் ஸைகுமார்யத்தாலே குறுவெயர்ப்பரும்பின திருப்புருவமா
லேகிளர்ந்துவளைய. கோவிந்தன் குழல்கொடுதினபோது. கோகநாணத்திலே தீக்ஷித
ற்றை மேம்பத்துக்கொண்டு நியுமவன் அனை மேய்ந்து வயிறுநிறைந்த ஹர்ஷத்த
வஜ்ஜுஜாதமேகாரமான திருக்குழலைக்கொண்டு ஊதினபோது. பறவையின்கணங்
கினிலுடைய திரள்கள். கூடு துறந்து. தந்தாமுடைய வஸ்துவ்யஸ்தலங்களைவிட்டு.
ந்து படுகாடுகிடப்ப. குழலோசைவழியே ஊதுகிறவனளவும் வந்துசூழ்ந்துகொ
ட்டிவிழுந்தகாடுபோலே பரவசமாய்க்கிடக்க. கறவையின்கணங்கள். பசுக்களினுள
ள்களானவை. கால்பரப்பிட்டு. பாரவச்யத்தாலே கால்களைப்பரப்பி. கவிழ்ந்திற

செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவை

ஏந்— ஏந்துப்படைத்த

வண்டு இனம் போலே— வண்டுகளின் திரள்போலே

சுருண்டு இருண்ட— சுருட்சியையும் இருட் சியையு முடைத்தான

குழல்— கேசபாசங்களானவை

தாழ்ந்த— தாழ்ந்திருந்துள்ள

முகத்தான்— முகத்தையுடையவன்

ஊதுகின்ற— ஊதுகிற

குழல் ஓசை வழியே— குழலோசை செவிப் பட்ட வழியே

மான் கணங்கள்— மான் திரளானவை

மருண்டு— அறிவழிந்து

மேய்ப்பை மறந்து— மே

மேய்ந்து— மேயக் கவ

புல்லும்.— புல்லும்

கடைவாய் வழி— கடை

சோர— நழுவி விழ

இரண்டு பாடும்— முன்

துலங்கா— அசைபாட

புடை— பக்கங்களில்

போரா— அடிபோர

எழுது— (சுவரில்) வ

சித்திரங்கள் போல —

நின்றன— ஒரு செய

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திரண்டொழு தழைமழைமுகில்வண்ணன் தன்னிலை திரண்டு கிளர்ந்து. முகவாயில் நீர்க்கருத்தாலே தழைப்புண்டா வலாஹகம்போலே யிருக்கிற திருநிறத்தையுடையவன். செங்கமலமித்தா மரைப்பூவைச் சூழப்படிந்தவண்டினுடைய திரள்போலே சுருட்சி முடைத்தான திருக்குழல்கள் தாழ்ந்த திருமுகத்தையுடையவன். ஊது வழியே. ஊதாநின்றுள்ள திருக்குழலோசை செவிப்பட்டவழியே. மரு திரள்களானவை ஸஜாதீயவிஜாதீய விபாகாதிகள் தோன்றுதபடி அறிவை தாரகமாக எப்போதும் செய்துபோரும் மேய்ப்பைகளைத் தவிருகையன்றி மேயக்கவ்வின புல்லும் இறக்குதல் உமிழ்தல் செய்யமாட்டாத பாரவச்ப வழியே நழுவிவிழ. இரண்டுபாடுமித்யாதி. முன்னும்பின்னுமான இர போதே பக்கங்களில் போகவும் மாட்டாதே சித்தரத்தில் எழுதினவைபோ மற்று நின்றன. ... ...

ருடானவன்— தலைவனானவனும்

வன்— அத்தியை யிருக்கிறவன்

குழல் ஊதினபோது—;

ங்கள்— மரங்களானவை

று— ஒருபடிப்பட நின்று

தானைகள்— மதுதானைகளை

ும்— பாயாநிற்கும்;

ள்— கொம்பில் நிற்கும் பூக்களெல்

லாம்

ழும்— நிலைகொலைந்து வீழாநிற்கும்;

ளர்— மேலே வளருகிற

கொம்புகள்— கொம்புகளானவை

தாழும்— கீழே படியாநிற்கும்;

இரங்கும்— தன் நிலை கொலைந்து ஈடு

நிற்

கூம்பும்— (அஞ்ஜலி செய்வானைப் போ

தாழ்ந்த கொம்புகளைக்) குவியாநிற்

அவை— அந்த மரங்களானவை

செய்யும்— செய்யா நிற்கிற

குணமே— குணமிருந்தபடியென்!

என்று ஆச்சர்யப் படுகிறார்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டி. கருங்கண்தோகையிற்பா. கருகின கண்ணையுடைத்

தாகைடையிற்பீலியைத் திருமுடிக்கு அலங்காரமாகச்சாத்தி. கட்டி நன்குதேத்த பீதகவா

ங்கலவுருவின். திருவரைபூத்தாற்போலே அழுந்தக்கொண்டு நன்றுகச்சாத்தின தி

காம்பரத்தையும், பெறுதற்கரிய திருவாபரணங்களையுமுடைய திருமேனியையுடைய

ர்பெருமானவனொருவன் குழலூதினபோது. ஆர்க்கதிபதியான நீர்மையையுடைய

ுகாலும் நீர்மையாலும் ப்ரஸித்தனைப் அத்விதியனாயிருக்கிறவன் திருக்குழலூதினபே

ங்களின்று மதுதாரைகள்பாயும். தேவமநுஷ்யதிர்யக்ஜாதிகளுருகினவளவன்றிக்கே,

ங்களான வ்ருக்ஷங்களானவை ஒருபடிப்படநின்று உள்ளுருகினமை தோற்ற மதுத

பாயாநிற்கும். மலர்கள்வீழும். கொம்பில்நிற்கிற பூக்களெல்லாம் நிலைகொலைந்து வ

கும். வளர்கொம்புகள் தாழும். மேலேவளருகிற சாகைகளானவை கீழேபடியாநிற்

ங்கும். தன்னிலைநின்றலைந்து ஈடுபடாநிற்கும். கூம்புந்திருமால்நின்ற நின்றபக்கம்நே

பதியானவன் உலாவியுலாவிநின்று குழலூதினவழியே அவன் நின்ற நின்ற பார்

நோக்கி, அஞ்சலிசெய்வானைப்போலே தாழ்ந்த கொம்புகளைக் குவியாநிற்கும். அ

ப்யும் குணமே. அவைசெய்த குணமிருந்தபடி யென்றான்! என்று ஆச்சர்யப்படுகிறா

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

குமிழ்த்து— கொளர்த்து

கொழுத்து எழுந்த—அலையெறிந்தகுதித்த

அமுதம் புனல்தன்னை— அம்தஃஜலத்தை

குழல் முழவம்— குழலின் ஓசையாக

விளம்பும்— சொன்ன

புதுவை கோன்— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

விரித்த— விரிவாகச் சொன்ன

தமிழ்— தமிழ்ப்பாட்டுக்களான இவற்றை

வல்லார்— ஓதவல்லவர்

குழலே— குழலோசையின்

வென்ற— தோற்பித்த

குளிர்— குளிர்ந்த

வாயினர் ஆகி— சொல்

சாதுகோட்டி— ஸாதுக

உள் கொள்ளப்படுவார் —

வ்யா. குழலித்யாதி. " சுருண்டிருண்ட குழல்தாழ்ந்தமுகத்தா
டியே திருநெற்றிப்ரதேசத்திலே தாழ்ந்த திருக்குழலாய் இரண்டுசுருண்டு
ர்ந்த கேசபாசத்தையுடையனும் கோரகூஷணபரனுமிருக்குமவனுடைய அ
னத்தில். குழல்முழஞ்சித்யாதி. திருக்குழலில் தூளைகளின்வழியே கள
த்தகுதித்த அம்தஃஜலத்தைக் குழலோசையாகச்சொன்ன. இத்தால்-
டைய ப்ரவாஹமும் ரஸ்யதையுஞ் சொன்னபடி. புதுவைக்கோன் விட்டுசித்
னோர். ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் இதினை
விஸ்தரணப்ரதிபாதித்த த்ராவிடகாணஹகளான இவற்றை ஸாபிப்ராயப
குழலேவென்ற குளிர்வாயினராகி. திருக்குழலோசையினுடைய குளிர்த்தி
தித் தான்மேலாம்படி குளிர்ந்த வ்யவஹாரத்தையுடையராய். சாதுகோட்
படவோதே. ஸ்ரீணைவஸ்ணவர்கள் திருமேலுபுருத்தால் அவர்கள் ஸஹர்த்யமாக
டையாவர்கள். ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நாவல் இடை யாறன் தேவரென்று முன் சொல்லுடனும் பழி

ப்போரும் ஸ்வபாவமானவிவர், இப்போது அவர்களைப்போலே அவ்வை பதிபக்
மென்னுமாணை கொர்ந்து, அவ்வாசாரமாகக்கிட்டி பதிபக்கப்பிறனைபோலே
ன தன்னைமபதிர்த்து ஒருகோபகர்யகாலஸ்த்ரதனைய ப்ரார்த்தராய், ஸ்வதனசையை அ
சத்தாலே பேசுகிறார். அதாவது- பருவம் நிரம்புவதுக்குமுன்னே க்ருஹணவிஷயத்
வதீனையாகாநின்ற தன்மகனுடைய தனசையைக்கண்ட திருத்தாயார், இவள்பருவத்தின்
ணையும், இப்படியிருக்கச்செய்தே அவன்விஷயத்திலே ப்ரவர்த்தனையாய் அவனிறே
த்துவருகிறபடியையும், இதுக்கடி ஸ்ரீராதனைகளாய் தத்விஷயத்தில் ப்ரவர்த்தகளா
பாலகனாயிருந்தவன் ஸம்ஸ்லேஷம் என்றவிடத்தையும், இவள் ஸ்வாபாவத்
வயிக்கிலும் அவனுடைய சிற்சக்திகளாழிய வேறொன்றறியாளானபடியையும், இ
லாவற்றுக்கும் மூலமாகத் தோழிமார் இவளை வர்திக்துக்கொண்டிராய் அவன்
ல அகப்படுத்தினபடியையும், இவள் தன்னுடைய ப்ராவண்ய ப்ரகாரங்களையும்,
க்கண்ட பந்துவர்க்கமும் அப்பரும் சொல்லுகிற வார்த்தைகளையுமெல்லாம், ஸ்
க்குறித்தும் தன்னிலையிலும் பேசின பாசுரங்களாலே யருளிச்செய்கிறார். ... ...

மூ.—கியபுழுதி யுடம்பகஞ் திவள்சேச்சு மலர்தலையாய்ச்
செய்யநூலின் சிற்றுடை செப்பனுடுக்கவும் வல்லளல்லள்
கையினிற் சிறுதூணைதியோ டிவள் முற்றில்பிரிந்துமிலள்
பையரவணைப் பள்ளியாளெனு ஞைனைத்திவள் வருதே. க.

பதவுரை.

னம்— இளம்பருவத்தளான என் பெண்
தின்னையானவள்
ம்பு— தன் உடம்பெல்லாம்
புழுதி— அழகிய புழுதிபாம்படி
ந்து— புழுதியளைந்து
உடம்பெல்லாம் புழுதியாவானேன்?
என்றால், விளையாடிப் புழுதிய
னைந்தே னென்னமாட்டாமல்,)

கையினில்— கையிலிருக்குட்டதான
சிறு தூணைதியோ டி— (மணற் சொறுக்
சிறிய தூணைதோ
முற்றில்— சிறு சுளகையும்
பிரிந்தும் இலள்— விடவறியாள்
(பின்னையென் செய்யுமென்னில்;
இவள்— இப்படிப்பட்ட பருவத்தை
இ

[illegible]ப்புடையதாயிருந்தாள். இவள்பேச்சுமவ்வளவிலையாய்ப், 'உடம்பெல்லாம் பு
[illegible]ப் பிணம்போலுமிருந்தாள்' என்று சொல்லலாயிற்று;
[illegible]ன்றும் அப்படியே பெண்ணுப் பேயோ வில அல்லது பாவனை
[illegible]ல இவள்படுக்கையை விட்டெழுந்திருக்கவில்லை. செய்யவித்தியாதி. சிலவேளைகளில்
[illegible]னுடையை உதிர்த்து படைவகுத்து கண்ணுகவுக்கவும் பாடுவாள். சில
[illegible]இலைமாய்க்கொண்டு காதையிலிருந்தும் மணற்மேடுகளிலிருந்தும் சிறு குழ
[illegible]ச் சிறுவளவுகளில் இவள் விளையாடியும் செய்திலள். இவள்பருவமிது.
[illegible]னையாயையாயிரமீறு" என்னுமப்படி நிருவனைத்தழுவாவண்ணம் பிரிக்கையி
இவள்கைகலந்து வாராதின்றுள். ... ...

மூ.—வாயிற்பல்லுமெழுந்தில மயிருமுழுடி கூடிற்றில
சாய்விலாதகுறுந்தலைச் சிலபிள்ளைகளோடினைந்
தீயினைக்கினைங் காடிவந்திவ டன்னன்ன செம்
மாயன் மாமணிவண்ணனன் மேனிவண் மாலுறு

பதவுரை.

வாசில்— வாயிலில
பல்லும்— பற்களும்
எழுந்திலவே— எழுந்தனவில்லை;
மயிரும்— மயிரும்
முடி கூடிற்றில— சேர்த்து முடிக்களாம்படி
கூடினவில்லை;
‡ இவள்— இத்தன்மையளான என் பெண்
பிள்ளையானவள்
சாய்வு இலாத— ஒடுக்கமில்லாத வர்களாய்
குறுந்தலை— தண்ணுமையில் தலைநின்ற
சில பிள்ளைகளோடு— சில பெண்களோடு
இனைந்து— சேர்ந்து

‡ இவள்— இவள்
தன்னன்ன— இப்
செம்மை— செவ்வை
சொல்லி— சொல்லி
மாயன்— ஆச்சர்ய
மாமணி— நீலமணி
வண்ணன் மேல்—
மால் உறுகின்றுள்—

ஜூ தோடுனங்கிவந்தாய்? என்றுரை, உன்னைமெசல்லுங்கபண்டிக்கே தன் னு
குணமாகச்சில குடிலோத்திகளைச் செல்லைபோலே சொல்லி பெசுகை.
பெண்ணன்மேல். ஆச்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையும் கேட்டாலும்
யவன் விஷயத்திலே. இவள் மாலுறுகின்றாளே. இப்படி செய்மைசொல்
ஞ்சோதாதபடி அவன் குணசேஷ்டிதங்களைச் சொல்லுவது வடவழக்கை
கொண்டு பிச்சேறுகின்றாள். ... ...

மூ.—போந்தவெண்ண மணற்கொண்டு சிற்றிலுமுற்றத் திழைத்
சந்தசக்கரந்தண்டு வாள்வில்லுமல்ல தினைத்தெல்லுரன்
கொந்தைபின்னைங் குவிந்தெழுந்தில கோவிந்தெனுடைவே
தங்கையாகி யென்னுள்ளாகாடொறுந் தட்டுரூப்பாகின்றதே

பதவுரை.

மூற்றத்து— முற்றத்திலே
போந்து— வந்நிரியதாய்
வெண்— வெளுத்தரா நின்ற
மணல் கொண்டு— மணலைக் கொண்டு
சிறு இல்— சிற்றிலை [கோட்டகத்தை]
இழைத்தல் உறில்— சமைக்க முயன்ற
ளாகில்

சங்கு— பூரீபாஞ்சஜந்யமும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானும்
தண்டு— கதையும்
வாள்— நந்தகவாளும்
வில் இடம் அல்லது— பூரீசார்ங்கதநுஸ்ஸு
மல்லாத மற்றெந்நன்னை

இழைத்தல் உரை:— இ
கொள்ளை— முல்லைவா
இன்னம்— இன்னம்
குறித்து— முகம் திரன்
எழுந்திலை— எழுந்தவ
கோவிந்தனே— பச

இவளோ
சங்கை ஆகி— } 'இவ
பிரு

நாள் தோறும்— நாடோ
என் உள்ளம்— என் ம
தட்டுரூப்பா கின்றது— த

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. போந்தித்பாதி. "புறம்பே போய்

[illegible] "உன்னி" எனனைப்போன்
[illegible] என்னுடைய திறமையைக்காட்டிலும்
[illegible] ... ...

மூ.—எனைதொதையோர் பாலகன்வர் தென்பெண்மகளை
தொடிமாப்பலர் கொண்டுபோய்ச் செய்தசூழ்ச்சினை
யறியாளெனன்னை மாமுமோனைழயிற் பாய்ச்சியகட்பட
னைழுப்பறியாததென்னை சூதுணையுமிலளென.

பதவுரை.

எனை— எப்படியாய்
தொதை— அறிவாதவளாய்
தோ— ஒப்பற்ற
பாலகன்— இளம்பருவத்தனான
என் பெண்மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
தோடிமாப் பலர்— பல தோழிமார்கள்
வந்து— நேராகவந்து
என்னி— சதிபண்ணி
கொண்டுபோய்— தங்களோடுகூடக் கொண்
டுபோய்
யறியான் என்னும் — திருவாயினை
யுடையவனென்று ப்ரமித்தமாய்
சூழ்ச்சினை— சூழ்ச்சியை
மூனைழ— "அகப்
உப்பு— தான் மு
அறிவாதது— அ
என்னும்— என்கி
சூதுணையும்— பழ
இலள்— தன் பக்க

¶ மோனைழ— கீழ

பழிமொழிக்கும் போக்யதையில்லாதவள் காணுமினள். இப்படியிருக்
இவ்விஷயத்திலே கொண்டுபோய் அகப்படுத்தி மற்றொன்றறியாதபடி
கண்ணிலேமண்ணை சொல்லுகிறாள். ... ...

காடுமூரு மறியவேடோய் நல்லதுழா யலங்கல்
சூடுநாரணன் போமிடமெல்லாஞ் சோதித்துழிதருகி
கேடுவேண்டுகின்றார் பலருளர் கேசவனெழிலவளைப்
பாடுகாவலிடுமி னென்றென்று பார்த்துமோறினதே

பதவுரை.

காடு— திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்த நாட்டி
லுள்ளாருமெ
மூரும்— திருவாய்ப்பாடியாகிற ஊரி லுள்
ளவர்களுமெ
அறிய— அறியும்படியாக
போய்— அகத்தைவிட்டுப் புறம்போபோய்
நல்ல— பசுமை நிறத்தையுடைய
துழாய் அலங்கல்— திருத்துழாய் மாலையை
சூடு— சூட்டிக்கொண்டி
நாராயணன்— கண்ணனெனவன்
போம் இடம் எல்லாம்— வ்யாபரிக்குமிட
மெங்கும்
சோதித்து— தேடி
உழிதருகின்றாள்— திரியாநின்றாள்;

கேடு— (இக்குடிக்
வேண்டுகின்றார்— வ
பலர் உளர் — பலரு
(ஆகை
கேசவனெழில— ப்ர
இவளை— அவன் பி
பாடுகாவல் இடுமின்—
என்று என்று— எ
பார்— பூமியி லுள்ள
தடுமாறினது— தளரு

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. நாடுமூருமறியவேபோய். தானும் த
வர்க்குமும் அறிந்தவளவாக அவன் பக்கலிலே ப்ரவணையாய் வகுத்விட்

னென்னை. எங்ஙனம் பார்த்துமோதினாய்? இப்படி இத்தனும் பகை
தொடர்ந்து சிற்றுயிர்ப்போறு வாழ்நாளும் அறுகை ஓர்மனத்தில்
கிடந்து ... ...

ம.—பட்டங்கட்டிப் பொற்றொடியணிந்தவள் பாடகமுந் சிலம்பு
இட்டமாகவளர்த் தெடுத்தெனைக் கெஞ்ச டிருக்கையுள்
போட்டப்பிபாய்ப் புறப்பட்டின்னிவள் பூசைப்பூவனையை
வட்டவார்குழன் மங்கைகமீ ரிவண்மாலுறுகின்றனள். கூ.

பதவுரை.

வட்டம்— சருட்சியை யுடைத்தாய்
பார்— மண்டிருந்தவள்ள
தூழல்— கூந்தலை யுடையவர்களாய்
மடங்கையீர்— பாருவத்தால் வந்து தினை
யைபுடையவர்களான பெண்காள்!
பட்டம்— நெற்றிக்கணியான பட்டத்தை
கட்டி— கட்டியும்
பொன் தொடி— (கைக்கணியான) பொன்
னுற்செய்த தொடியையுடையும்
பாடகமும் சிலம்பும்— (கழலையிடான)
பாடகத்தையும் சிலம்பையும்
பெய்து— இட்டும்
இவள் இட்டமாக— இவளிஷ்டப்படி
வளர்த்து— வளர்த்து
எடுத்தெடுத்து— இடுப்பிலெடுத்து
கொண்டு திரிந்து எனக்கு
இவள்— இப்படி அருமையாக வளர்க்கப்

எள்ளுறி— இப்படி
இருக்கையுள்— எ
இவள்—
பொட்ட— நெற்றி
பொய்— எள்ளைக்
புறப்பட்டி கின்று—
தொடுத்தெ
பூசைப்பூ வென்னை எ
பொன்ற நிறுத்
என்ற வா
(தொடுத்த
மடந்தை யுள்ளாரள்— பி

கூடலிலின் காயாம் துவன்றனை யின்று அவனிடை வருவதாக பெறு
வினாய்தோற்றக் கூப்பிடுகின்றது. மட்டவார்குழல் மங்கைகேள். சு
ருளுத்தால்வந்து இளைமைபபு முடையவர்களின்!. பிச்சுறுமெல்லாம்
பிபாடலையுடையாப்ப் போருகின்றனை, இவனுடைய போரலென்னுடை
டல்; இவள்மாலுறுகின்றனே. இவள் அவன்விருபத்திலே பிச்சேறுகின்

மு.—பேசவுந்தெரியாத பெண்மையிற் பேதையேன் பேதையி
கூசமின்றின்னருக்க டம்மேதிர் கோல்கழிந்தான் மூனையி
கேசவாவென்றுங் கேழலியென்றுங் கிற்சுகவாய் மொழிய
வாசவார்குழன் மங்கைகேளிவண் மாலுறுகின்றனே. எ

பதவுரை.

வாசம்— பரிமளப்பிரசாரமாய்

வார்— நீண்டிருந்தவள்ள

குழல்— கூந்தலிலே புனையப்பட்ட

மங்கைகேள்— மடப்பத்தால் தூர்மனகளான

பெண்காள்!

பேதைபேன்— இவளுக்கு செவ்வே நீதுத்

தும் வகைபறியாத என்னுடைய

பேதை— பெண்பின்போபாய்

பேசவும் தெரியாத— ஒருவார்த்தை சொல்

லவும் பெ(ற)றாத

பெண்மையின்— பெண்தன்மையை யுடை

யளாய்

கிற்சுகம்— கினியிதுடையா

வாய் மொழியாள்— வாய் மொழிபோன்ற

வாய் மொழியை யுடையளான

இவள்— இவள்

நின்றருக்கள் தம்— காம்

முதலானவற்

எதிர்— முன்னே

கூசம் இன்றி— கூச

கோல் கழிந்தான்—

மூனைழுயாய்— அகப்

(என்றும் உறவற்

கேசவா என்றும்— '

புனை

கேழலி என்றும்— '

[அச்சுதனே

மாலுறுகின்றனே — பி

வ்யா. எழுதப்படாதே. பேசவும்தெரியாத பெண்மையின். ஒ

ன்னெஞ்சுடட்டற்றவளாய். இத்தால்- னனக்கு நியாம்மைபல்லாதவனென
றும். ப்ரசன்தகேசனனவனேயென்றும். கேடிலீயென்றும். உன்னை
கதேபோருநாளும் கைவிடாதவனேயென்றும். கீழ்ச்சுவாய்மொழியாள்.
வாயிற் பழுப்பையும் பேச்சில் இளமையையுமுடையவள். தளக்கடங்
அவன்பேரைச் சொல்லிநின்று கூப்பிடுகிற தனசயிறும், இவளுடைய அ
ரபாவணமும் திருத்தாயாருக்கு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறது காணும். வாச
பரிமளிதமாய் ஒழுகுநீண்டமயிர்முடியையும் பருவத்தால்வந்த இள
கதை!. இவள்மாலுறுகின்றாளே. இப்படி யிவள் அவன் விஷயத்திலே பிச்

மூ.—காறைபூணுங் கண்ணுடிகாணுந் தன்கையில் வளை
கூறையுடுக்கு மயர்க்குந் தன்கோலைவச் செவ்வாய்தி
தேறித்தேறிநின் றுயிரம்போர்த் தேவன்றிறம் பிதற்றும்
மாறின்மாமணி வண்ணன்மேலிவண் மாலுறுகின்றாளே

பதவுரை.

காறை— பொன்னாற் செய்த காறையை
பூணும்— கழுத்திலே பூணுநின்றாள்;
கண்ணுடி— கண்ணுடிப் புறத்திலே
காணும்— (காறையும் கழுத்துமான அழ
கைக்) காணுநின்றாள்;
தன் கையில்— தன் கையிலிருக்கிற
வளை— வளையை
குலுக்கும்— அசைத்துப் பாராநின்றாள்;
கூறை— புடைவையை
உடுக்கும்— ஒழுங்குபட உடாநின்றாள்;
(அவன் வரவுக்கிடாக இவ்வளவு அலங்
கரித்தவளவிலும், அவன் வரக்காண
மையாலே,)

செம்— சிவந்திருந்து
தன் வாய்— தன்னுடை
திருத்தும்— மிகச் சிவ
தேறித் தேறி— மிகத்
நின்று— தரித்து நின்
ஆயிரம் பேர்— * நா
தேவன்— தேவாளையுட
திறம்— ப்ரகாரங்களை
பிதற்றும்— அடைவுகெட
(ஆகையால்
மாறு இல்— ஒப்பில்லா
மா மணி— நீலமணி

மிடமறிவைக்காக காறையும் கழுத்துமான சோர்ந்தியழகைக் கண்ணுடி
ருக்கும். இதுதான் அவயவாந்தரங்களிலாபரணங்களும் இவள்பூஷணமதுக்
கையில் வளைகுலுக்கும். இம்மனோரதமடியாக உடம்பிலே ஒரு பூரிப்ப
துதறிவைக்காகக் கையில் வளையசைந்துப் பாராநிற்கும். விரஹக
வளைகள் கழன்றலும் பின்னையும் எடுப்பது இடுவதாயிறே இவள்த
காடுத்துவிட்டாலும் அவை கையில் தொங்காதே; இப்போது உடம்பில்
பாலே அவை கையில் தொங்கினமைபறிவைக்காக அசைத்துப்பாராநி

கூறையுடுக்கும். பரியட்டமும் அரையில் தொங்கும்படியாய்த்
ந்தரமான தேசவறபௌஷ்கல்யத்தாலேயிறே; அல்லாதபோது, கையி
காலிலும் தலையிலும் ஒரு † கலையுமாமிறே. வளையும் கலையும், க்ர்தன
கழலும்போதும் ஒக்கக்கழன்று, தொங்கும்போதும் ஒக்கத்தொங்காநி
தூண்டதுக்குமேமேலே ஓரதிசயம் தேடுவைக்காகவிறே கூறையுடுக்கப்புரு
அவனுக்காகர்ஷகமாம்படி பரியட்டத்தை நன்றாக வடாநிற்குமென்னை.
கிலேயாய்த்து அவனீடுபடுவது. தூகையால், அவன் உகக்கத்தக்கவ
வும் குலைப்பது உடுப்பதாய்ச் செல்லாநிற்குமாய்த்து. அயர்க்கும். இ
குடலாகத் தன்னை யலங்கரித்தவளவிலும் வரக்காணுமையாலே அறிவ

தன்கோவைச்செவ்வாய் திருத்தும். மீளவு மறிவு குடிபுகுந்து
னுக்காகர்ஷகமாம்படி யிருப்பதோ ரதிசயம் நம்பக்கலிலே உண்டாக்க
ஸ்வபாவமே கோவைப்பழம்போலே சிவந்திருக்கிற தன்னுடைய அதர
டதாரத்த லேவைகளாலும் மிகவும் சிவக்கும்படி பண்ணுநிற்கும்.
றிக்கே, இது அவனுக்கு வாய்புகுசோறு யிருப்பதொன்றிறே; "தொ
வாய்புகுந்தான்" என்கிறபடியே. தேறித்தேறிநின்று. தன்னுடை
தின் வாய்ப்பாலும் (க) "கஸ்மிம்ஸ்ரு வஹவொமுஷ்ணாம்" என்கிற
வந்து உதவுகைக்கிடான அவன்குணங்களில் விச்வாஸத்தாலும் அயர்க்
மேலும் தெளிவை யுடையளாய், அத்தெளிவு கைகொடுக்கத் தரித்தநி
தேவன் திறம்பிதற்றும். (உ) "மெநெவாதாம் வஹறஸ்ரவாம்" என்
சேஷ்டிதங்களைக்கு வாசகமான அயிரம் திருநாமங்களை யுடையனாய்,

இலக்கணம்.

அவன் — இவனால் விரும்பப்படுகிற அவன்

செய்வன செய்து முகாள்ள — வேண்டிய செய்து முகாள்ளுமிடத்தில்

வை — கழுத்தை

தை — பொருந்தி நிற்கின்ற

முகில்— மேகம் போன்ற

வண்ணன் பக்கல்— வடிவையுடையவன் பக்கலில்

வள — இவள் வளரும்படியாக

விரும்புகள்— விரும்புகிறாள்

என்றார்கள்.

(இலக்கியம்.)

செய்த்தலை— கழனியிலே

சே — வளருகிற

கால்முடிபோல்— காற்றைத்துடையவன் மேலுள்ள துளபம் அவனை விரும்புகின்றவள்

மாய்போலே

செய்த்தலை நீலம்— கழனியிலுள்ள

நீர் மலி அழுவம்— மிகுந்த ஜலத்தையுடைய

கயம் நுனை மலர்— குளத்தினுடைய

சேம்பு— பசுமை

நிலம்— கரையைத் தீண்டுகிற நிலம்

வைத்து வைத்துக் கொண்டு— வைத்து

வைப்பு— பொருள்

முகந்து— மொண்டு

வெற்பு படுத்தல்— பறியாண்டாக்கி

(என்று தாயைச் சொல்லி— இத்யுக்த

கேட்ட பத்துரைக்கள் -)

செய்த்தலை— கழனியிலே

சே — வளருகிற

கால்முடிபோல்— காற்றைத்துடையவன் மேலுள்ள துளபம் அவனை விரும்புகின்றவள்

மாய்போலே

¶ "மாய் - மோன், பக்கம், செல்வம்" என்பது நிகண்டு.

வ்யா. ஒப்புதாய்ப்பாட்டு. கைத்தலத்துள்ளவித்யாதி. பந்துவர்க்கத்துக்கிடாகவும் ஐச்வர்யத்துக்கிடமாகவும், இன்னாரு பெண்ணுடன்பிறந்த படக்குள்ளது காண்மின் ஸ்நேஹத்தாலே மேலாகவேல்லாம் சொண்டாடுமிப்படி. கையிலுள்ள தயிரெல்லாமழிய இவன் விஷயமாக எண்டானை கண்ணாலங்கோள் பெல்லாட்டிசெய்து. இவளிப்படி. "கம்முடையபிழைபொறுக்கும் பருவமான விவளைக் கடத்தலாமோ" என்று பார்த்து, நியமித்தும் காவலிட்டும் வைத்துக் கொண்டிருந்து எண்ணப்ரியமாஜ்ஞாபிக்கவேண்டி. கடந்து மேலுள்ளதுக்கும் ஜாத்யுசிதமாகக் கொள்ள லாவதொரு ப்ரியமாஜ்ஞாபிக்கையிதிறு. ஈம்மைவடுப்படுத்தும். இதுக்குமுன்பு ஒரு பழிப்பற்றுப்போக்கு கம்மைவரிப்பரிப்படி பண்ணுவம். அதாவது - "பந்துக்கள் உடன்படாதிருக்கத்தானே புறம்பட்டிப்போனான்" என்றுப்படிபோய் கம்முடையபிழைக்கு அவத்யத்தை விலக்குமென்னை. தெய்த்தலையிற்பாடி. செய்த்தலையிலே வளர்ந்த காற்று உடையவன் மேலுள்ளபடி விதேயமாகம் கொள்ளுமாபோலே இவளும் அவன்மேலுள்ளபடி செய்து கொள்ள. மையிற்பாடி. சாதுக்கள்கட்டளையாக நிலைப்பருகுகையாலே கழுத்தைப் பெருத்திருந்துள்ள மேகம்போலே யிருக்கிற வடிவை யுடையவன்பக்கலிலே இவள்வளரும்படியாக நிங்களே சேர்த்துவிடுகிறீர்கள், என்று இப்படி பந்துக்கள் சொன்னார்கள் என்கிறவித்தனையும் இவ்விடத்தில் அபிப்ரேதம். அதுக்குமுன் "தாயுரைசெய்தனவே" என்று-இருமொழியும், தாயார்வார்த்தையென்று நிகமிக்கையாலே. இது மேலிற்பாட்டுக்குமொக்கும். சு.

மாலதாகி மகிழ்ந்தனனென்று	} மாலதாகி மகிழ்ந்தனனென்று தாபுனை செய்ததினைக்
தாபுனை செய்ததினைக்	
கோலமார்பொழில்சூழ் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன	
மாலைபத்தும் வல்லவர்கட்கில்லைவருதுயரே.	

எளிய குறிப்புரை.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. பெருப்பெருத்த கண்ணனலங்கள் செய்து. கொடுத்திலன் எனச் சினங்கொண்டு பெருக்கக் கொப்பும் சல்லாகங்களிலும் பெரியதான கம்பளங்கள் கவைச்சையது. பேணி. குலம்பாவாதனைப்பேணி. நம்பிவிலைத்துள்ளெழித்தபடி. நம் மூடைய சிறுத்தாக்குள்ளை இருக்கவைதாக நாம் பரிதாபத்தைக் கொண்டிருக்க. இவரு மொன்றென்னுணர்கின்றிலர். நம்முடைய எண்ணுறுதலுக்கு விபரீதமாக இவரு மொன்றை யெண்ணுகின்றனர். அதாவது - இந்துக்களைதிருப்பி காவாச்சிறைவாளமாய், எனவ் பங்களிலை போதவேவ மரிதாபத்தை கின்றனென்னை. மருத்துவப்படுத்திடுவிளைத்தபடி. மருத்துவரவரானவன் சமைக்கிற ஒளஷதத்தில் பாகுபாடாய்த்தான் செய்யாதபோது வேறு கைவலியாய் போகில், இவர்படும் பாட்டை நாம் செய்யாவைவாலை இவர் கைகழித்தாரென்னும் வார்த்தை நிலை கத்திலுண்டாவதற்கு முன்னதாக. ஒருப்படுத்திடுவினைத்தபடி. கண்ணனைமனைய மறைபடி "எனனது" எனறிருக்க, மிகவாலை அவன் பக்களில்லின்றும் வாங்கித் தன்னிலையிட்டிக்கொண்டவன் பக்கலிலை இவரை கிடக்கவிடுகிறான்; நிற்கவ் சொன்ன போது இவர் எவ்வாறைத்தாலும் இரண்டுதலையும் கோக்கிறவிடுகிறான்; தனபின்பு, அற்றதை நிற்கவை கோத்துவிடுகிறானென்று தவறிப்பிரிக்கிறார்கள். ... ... இ.

மூ.—ஞாலமுற்று முண்டாலிலைத்துயி ராயணனுக்கிவள்
மாலதாகி மகிழ்ந்தனனென்று தாபுனைசெய்ததினைக்
கோலமார்பொழில்சூழ் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன்சொன்ன
மாலைபத்தும் வல்லவர்கட்கில்லைவருதுயரே. கக.

பதவுரை.

இவள்—;

மாலதாகி— மிக்க ஆசையை யுடையளாய்க் கொண்டு

மகிழ்ந்தனற்' என்று — மகிழ்ந்தாளென்று

தாய்— திருத்தாயார்

உரை செப்ததனை— சொன்னதை

கோலம் ஆர்— அழகுமிக்கிருந்துள்ள

பொழில்— பொழிலாலே

சூழ்— சூழப்பட்ட

புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு

கோன்— நிர்வாஹகரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

சொன்ன— அருளிச்செய்த

மாலை— சொல்மாலையான

பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்

வல்லவர்கட்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு

வரு— பகவதநுபவத்துக்கு விரோதியாய் வருவதொரு

துயர்— துக்கம்

இல்லை— உண்டாகாது.

வ்யா. ஞாலமித்யாதி. பூமிதொடக்கமான ஸகலலோகங்களை ப்ரளயத்தில் அழியாதபடி திருவயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷிப்பவனை ஆலிலையிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்தியத்தை யுடையனாய் ஸர்வஸ்வாமியான நாராயணனுக்கு. இவள்மாலதாகி மகிழ்ந்தனளென்றித்யாதி. அதிபாலையானவிவள் அதிமாத்ரமான வ்யாமோஹத்தை யுடையளாய் தத்ஸம்ச்லேஷ மஹோரதத்தாலே ப்ரீதையாளென்று தாயாரானவள் சொன்னசொலனை. கோலமித்யாதி. அழகுமிக்கிருந்துள்ள பொழிலாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த ஸந்தர்ப்பமாய் ச்லாக்யமாயிருந்துள்ள பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக அநுஸந்திக்க வல்லவர்களுக்கு. இல்லைவருகையே. பகவதநுபவாதிகளுக்கு விரோதியாய் வருவதொரு துக்கமில்லை. ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—ஐய வாயில் பொங் கேழை நாடு பட்டம் பேச
காறை கைத்தலப் பெரு ஞாலம் நல்ல.

ஆதிருமொழி-உசு-க்கு, பாட்டு-உஅச.

மூன்றும்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - நல்லதோர் தாமரை, ப்ரவேசம்.

அ.—கீழிற்றிருமொழியிலே – தன்பெண்பிள்ளைக்கு அவன்பக்கல் செல்லுகிற ப்ராவண்யத்தைக்கண்ட திருத்தாயார் "கோவிந்தனேடி வளைச்சங்கையாகி" என்று அவனோடு இவளுக்குக் கலவியுண்டாய்த்தோவென்று முந்துறச்சங்கித்து, பின்பு பலஹேதுக்களாலும் ஸம்ச்லேஷம் ப்ரவ்ருத்தமானமையைத் தானுமறிந்து, இவளுடைய ப்ராவண்யத்திலே ‡ முறுகுதலைக்கண்ட பந்துக்களும், "மருத்துவப்பதம் நீங்கினளென்னும் வார்த்தைபடுவதன்முன்

வித் பிராட்டியைக் கொண்டுபோறற்போலே இவளை ‡ அத்தவாளத்தலையாலே மறைத்துக் கொண்டு தன்னுடைய திவ்பகரியான திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுபோக, அந்தரங்கமாகக் காத்துக்கொண்டுகிடந்த திருத்தாயார், படுக்கையில் பெண்பிள்ளையைக் காணுமையாலே "இவளையொழியக் கொண்டுபோவாரில்லை" என்றும் "இவன் கொண்டுபோவது கான் திருவாய்ப்பாடியிலே" என்றும் அறுதியிட்டு; இவள்போகையாலே தன் திருமாளிகையெல்லாமழகழிந்து வெறியோடிற்றென்றும்; இவன் இப்படியடைவுகேடாகக் கொண்டுபோனதிது இக்குடிக்கு ஏச்சாமோ குணமாமோவென்றும்; இவளுக்கு பாணிக்ரஹணார்த்தமான உத்ஸவம் இப்படி நடக்குமோவென்றும்; மாமியாரான யசோதைப்பிராட்டி இவளைக் கண்டுகந்து மணவாட்டிப் பெண்பிள்ளையென்று ஸத்கரிக்குமோவென்றும்; மாமனாரான ஸ்ரீநந்தகோபர் உகந்தருளத்துக் கொண்டு இவள் லைலக்ஷண்யத்தைக்கண்டு இவளைப்பெற்ற தாயார் இனி தரிக்கமாட்டாளென்பதோ வென்றும்; அவன்றன் நிஹீநகுலத்தில் உள்ளாரைப்போலே என்மகளைப் புணர்ந்து உடன்போகைக்கு ஹேதுவாகக்கொண்டு குடிவாழுமோ, தாயிடல்லாமறியும்படி தன்றுகக் கண்ணாலஞ்செய்து கைப்பிடிக்குமோவென்றும்; தன்பெருமையாலே அவன் இவளுக்கு ரூபகுணசீலாஷங்களைச்சொல்லி வரிசையறுத்து ஆண்டிடுமோ, தனக்கு ஜாத்யுசிதமான மஹிஷியாகப் பட்டங்கட்டி பூர்வ மஹிஷிகள் முன்னே வைபவம் தோற்ற வைக்குமோவென்றும்; இவள்தான் தயிர்கடைகை முதலான வன்தொழில்கள் செய்து குடிவாழ்க்கை வாழவல்லளோ வென்றும் இப்படி க்லேசித்தும் மநோரதித்தும் சென்ற ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—நல்லசீதார் தாமரைப்பொய்கை நாண்மலர்மேற் பனிசோர
அல்லியுந்தாது முதிர்ந்திட் டழகழிந்தா லொத்ததாலோ
இல்லம்வெறியோடிற்றிலோ வென்மகளை யெங்குங்காணேன்
மல்லரை யட்டவன்பின்போய் மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ. க.

பதவுரை.

நல்லது— அழகியதாய்
ஓர்— ஒப்பற்றிருக்கிற
தாமரைப் பொய்கை— தாமரைப் பொய்கையானது
நாள்— அப்போதலர்ந்த
மலர் மேல்— பூவின்மேல்
பனி— அதுக்கு விரோதியான பனியானது
சோர— விழ (அத்தாலே,)
அல்லியும்— உள் இதழும்
தாதும்— தகளும்
உதிர்ந்திட்டு— உதிர்ந்து
அழகு அழிந்தால் ஒத்தது— அழகழிந்தாற்போலே
‡ வெறியோடிற்று— வெளியாய் விட்டது;
என் மகளை— என் பெண்பிள்ளையை
எங்கும்— எவ்விடத்திலும்
காணேன்— காண்கிறிலேன்;
மல்லரை— சாணூர, முஷ்டிகர்களை
அட்டவன் பின் போய்— நிரஸித்தவன் பின்னேபோய்
மதுரைப் புறம்— மதுரைக்கு அணித்தான ஆய்ப்பாடியிலே
புக்காள் கொல் ஓ— புகுந்தாளோ!
என்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.
(ஆல் - ஓ - அசை.)

துக் கிடக்கைபாலில், அழுகுபதாய் அதன்நிமித்தமான பொய்கைபான்து. நிலன்மலர்மேற்பனி
சோர. சிவப்பு, விகாலம், குளிர்ந்தி, பரிமளம், மார்த்தவம் இவற்றையுடைத்தான காட்
பூவின்மேலே, அதுக்கு விருந்தமான பனியானது மெல்ல. அல்லிபித்பாதி. அதற்மேலே
அல்லியும் தாதும் செவ்விகெட்டித் தீர்ந்து அலங்காரமானது அழிகைபாலே தானழகுதிர்
தற்போலே யிராநின்றது. ஸ்தாவராஜாதிக்கல்லா முபகாரகமா யிருந்தியாகிலும் காம
னைக்கு பாத்தகமாகை நியதஸ்வபாவமிறபனிக்கு. அப்படி பனியேறுண்ட தாமரையோடை
போலேயாய்த்து இத்திருமாளிகை கிடக்கிறது. ஆலும், ஓவும் விஷாதாதிசயஸூசகம்.
இல்லம் வெறியோடிற்றுலோ. க்ருஹமானது வெறிபாய்ந்துவிட்டது. ஒருஜநஸஞ்சாரமற்று
வெளியாய்க்கிடவா நின்றமிதன்கை. இக் க்ருஹம்முழுக்க இப்பெண்பிள்ளை யொருத்தியும்
போலே காணுமிருந்தாள்; எல்லாருமிருந்தாலும் இவளொருத்தியும் போகவே திருத்தாயா
ர்க்கு அப்படி தோற்றுமிறே. பிரமம் "ஆலோ" என்கிறான் - விஷாதாதிசயத்தாலே.
என்மகளோயெங்கும்காணேன். என்பெண்பிள்ளையை யோரிடத்திலும் காண்கிறிலேன். க்ரு
ஹம்மாத்ரமன்றிக்கே, பண்டு இவளிருக்குமிடம் ஸஞ்சரிக்குமிடமெங்கும் தேடிக்காணுமை
யாலே சொல்லுகிறாள். மல்லரையிக்பாதி. இங்குக்காணுமையாலே "அவன் கொண்டு
போனான்" என்று அநுபவிபிட்டு, மல்லதிரஸ்காரம்பண்ணின வீரப்பாட்டையுடையவன் பின்
னேபோய், மதுரைப்புறத்திலே புகுந்தாளோ வென்கிறாள். மதுரைப்புறமாவது - மது
ரைக்கு அடுத்து அணித்தான திருவாய்ப்பாடி. "மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ" என்
றது - "அணியாயர் புகுவர்கொலோ" என்றாற்போலே. அதாவது - ஒருவர்க்கொருவர்
ஊடமத்தங்காயாகையாலே கம்ஸாதிகளான மதுரைகளன்றிலே சென்று புகவும் கூடுமிறே;
அது செய்யாதே, தனக்கு உத்தேச்யபூமியான திருவாய்ப்பாடியிலே போய்ப்புகுந்தாளோ
வென்று ஸம்சயிக்கிறாள். ... ... க.

மூ.—ஒன்றுமறி வொன்றில்லாத வுருவனைக் கோபாலர்தங்கள்
கன்றுகான் மாறுமாபோலே கன்னியிருந்தாளைக்கொண்டு
நன்றுங்கிறிசெய்துபோன ஞாயனன் செய்ததிமை
என்றுமெமர்கள்குடிக் கோரேச்சுக்கொ லாயிடுங்கொலோ. உ.

பதவுரை.

ஒன்று— பொருந்தின
அறிவு— ஞானம்
ஒன்றும்— அல்பமும்
இல்லாத— இல்லாதவர்களாய்
உரு அறை— ரூபஹீநர்களான
கோபாலர் தங்கள்— இடையரானவர்கள்
கன்றுகால் மாறுமாபோலே— நல்வழிபாய்ந்
கண்ணுக்கு நன்றாயிருந்துள்ள கன்று
களை உடையவர்களறியாமல் கள
விலே கொண்டுபோமாப்போலே
கன்னி— கன்னிகையாய்

நன்றும்— மிகவும்
திரி செய்து— உபாயப்பண்ணி
கொண்டு போனான்— கொண்டு போன
வனுடைய
நாராயணன்— நாராயணனெனவன்
செய்த— செய்த
தீமை— தீம்பானது
எமர்கள் குடிக்கு— எங்கள் குலத்துக்கு
என்றும்— எப்போதும்
ஓர் ஏச்சு ஆயிடும் கொல் ஓ— ஒரு பழிப்
பாகுமோ புகுமோதானோ?

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. ஒன்றுமறிவொன்றில்லாத. பொருந்தின வறிவு ஒன்று மில்லாத. லௌகிகனவதிகங்களாகி சேர்ந்த வறிவு அற்பமுமில்லாத; * அறிவொன்று மில்லாத வாய்க்குலமிதே: காட்டிலே பசுமேய்க்கப்போன கிடாங்களிலே வழிதினைத்தால் வழிகாட்டிவரு பசுக்களாம்படியிதே இவர்களறிவிருப்பது. உருவறைக்கோபாலர். ரூப ஹீநரான கோபாலர். ஆத்மகுணமில்லாதாற்போலே நற்குணமுமில்லாதவர்களென்னைக. தங்கள். "தாங்கள்" என்கிறவிதற்குக் குறைத்துக்கிடக்கிறது. கோபாலர் தாங்களென்றபடி. இவர்களுடைய வறிவுசேதிம் வழிதேடிம் சொன்னது-இவைபார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்கு மாப்போலே, இவர்களுடையபர்த்தியும் பார்த்தால் பொல்லாதாயிருக்குமென்னைக்காக. அந்த வர்த்தமானன்னைச் சொல்லுகிறதாமேல் கன்றுகால்மாறுமாப்போலேன்று. கன்றுகால் மாறுனக்கை வது- தாயிருந்துள்ள தங்களுடைய கன்றுகளை "உங்களது" என்று பிறர்க்குக் காட்டி, "நல்லதாயிருந்துள்ள அவர்களுடைய கன்றுகளைத் தங்களதாக்கிக்கொள்ளுகையும், நல்வழி பாய்க்கண்டுறுக்கு நன்முயிருக்கும் கன்றுகளை உடையவர்களறியாமல் களவிலே நீலேபோர்த்துக்கொண்டுபோகையுமிதே; இதில் பிற்பட்டதே இவ்விடத்துக்குச் சேருவது. இப்படி இவர்கள் செய்யுமாப்போலே.

கன்னியிருந்தாளை- நன்றும்கிறிசெய்து - கொண்டு- போனை. கங்நிகையாய், விஷய ரலைமென்பதான்றறியாதே படிகடந்து புறப்படாமல் என்கிறேழுயிருந்தவளை, முன்நிம்பு செய்து தன் சுவட்டையறிவித்துத் தன்வசமாக்கி, தானியாகபடி மிகவும் வீரு செய்து கொண்டுபோனை. நாராயணனன் செய்தநீமை. ஸமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகனுகையாலே நன்மை யே செய்யக்கடவனவன் இப்படி நிமலையச்செய்வதே!. இவ்விடத்தில் நீமையாவது-தன்னு டைமையைத்தான் கொண்டுபோம்போது வரைந்து வெளிப்படக்கொண்டுபோகலாயிருக்க, இப்படி களவிலே கொண்டுபோனது. என்றுமித்யாதி. இப்படி யிவன்செய்த நீமை நிரவ தியமானவெங்கள் குடிக்கு எல்லாக்காலத்திலும் நிற்பதொரு பழிப்பாமோ; அன்றிக்கே, இக்குடியிற்பிறந்தவொரு விஷயத்தை வரைந்துகொடுக்கப் பெறுமல் அவன் முற்பாடனுய் வந்து கைக்கொண்டுபோனவிதுதன்னுலே இக்குடிக்கேற்றமாமோ. "கொல்லியென்பார் கொலோ குணம் மிக்கனளென்பார்கொலோ" என்னுமாப்போலே, இக்குடிக்கு இது பழியாமோ, புகழாமோ வென்கிறள். ... ... உ.

மூ.—குமரிமணஞ் செய்துகொண்டு கோலஞ்செய் திருத்தித்
தமரும்பிறருமறியத் தாமோதரற் கென்றுசாற்றி
அமரர்பதியுடைத்தேவி யரசாணியை வழிப்பட்டுத்
துமிலமெழப் பறைகோட்டித் தோரணநாட்டிடுங்கோலோ. ஈ.

பதவுரை.

குமரி— கன்னிப்பெண்ணுக்கு
மணம்செய்துகொண்டு— விவாஹத்துக்கு
இருத்தி— உட்காரவைத்து
தமரும்— பந்துக்களும்

சாறறி— பறையறைந்து (அதனால்,)
அமர்பதியுடை— தேவாதிராஜனுடைய
தேவி— தேவியான இவள்
அரசாணியை— அரசங்கிலையை
வழிப்பட்டு— (ஜாத்யாசாரப்படி) வலம்வர
துமிலம் எழ— பேராரவாரம் தோன்ற

தோரணம்- மகரதோரணம் முதலியவற்றை
நாட்டிடும் கால் ஓ— ஊரெங்கும் நாட்டி
அலங்கரித்துக் கொண்டாடுவர்களோ?
கொண்டாட்ட மேதுங் கென்பர்
களோ வென்று ஸந்தேஹிக்கிறாள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. குமரிமணம்செய்துகொண்டே. குமரி- கந்நிகை. கந்நிகாவஸ்த்
தையில் செய்யும் கல்யாணத்தைச் செய்துகொண்டு. அதாவது- விவாஹத்துக்கு பூர்வாங்க
மாகச்செய்யும் உத்ஸவவிசேஷத்தைச் சொன்னபடி. கோலஞ்செய்து. ஆபரணவஸ்த்ராங்க
ராகாதிகளாலே யலங்கரித்து. இல்லத்திருத்தி. கல்யாணக்ருஹத்திலே யிருத்தி. தமரு
மித்யாதி. பந்துக்களும் மற்றுமுள்ளாருமறியும்படி, "காமோதரனுக்கு இவளைக்கொடுக்
கப்புகாநின்றோம்" என்று ப்ரஸித்தமாக்கி. தாமோதரனென்றது-மாதாவானவள் கட்டின
கட்டு அவிழ்த்துக்கொள்ள சக்தனன்றிக்கே அவள் நியமநம் தப்பாமலிருந்த நீர்மையையு
டையவனென்றபடி. அமரர்பதியுடைத்தேவி. அங்குத்தைக்கென்று ஸங்கல்பித்து *தமரும்
பிறரு மறியச்சாற்றினபோதே * அயர்வறுமமரர்களதிபதியானவனுடைய தேவியானவள்.
அரசாணியைவழிப்பட்டு. ஜாத்யுசிதமாம்படி அலங்காரபீடத்துக்குத்தூணை அரசாணியை
வலம்வந்து. அரசாணியாவது-அலங்காரபீடத்தின்மேலே நாட்டிம் அச்வத்தகண்டம். துமில
மெழப்பறைகோட்டி. பெரிய ஆரவாரந்தோன்ற வாத்யத்தை முழக்கி. "மத்தளங்கொட்ட"
என்னக்கடவதிறே. தோரணம்நாட்டிடுங்கோலோ. ஊரெங்கும் தோரணம் நாட்டுகைமுதலான
அலங்காரங்களைக் கற்பித்துக் கொண்டாடுவர்களோ; குடியிற்பிறந்தார், 'கல்யாணத்துக்குக்
கொண்டாட்டமென்செய்ய?' என்பர்களோ?. ... ... இ-ை

மூ.—ஒருமகடன்னையுடையே னுலகநிறைந்த புகழால்
திருமகள்போல வளர்த்தீதன் செங்கண்மாலுன் கொண்டுபோனான்
பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து பெரும்பிள்ளைபெற்ற வசோதை
மருமகளைக்கண்டுகந்து மணைட்டுப்புறஞ் செய்யுங்கோலோ. ச.

பதவுரை.

ஒரு மகள்தன்னை— ஒரே பெண்பிள்ளையை
உடையேன்— உடையளான நான்
உலகம் நிறைந்த— லோகமெங்கும் பரவின
புகழால்— கீர்த்தியோடே
திருமகள்போல— பெரிய பிராட்டியாரைப் போலே
வளர்த்தீதன்— சீராட்டி வளர்த்தீதன்;
இப்படிப்பட்டவனை,
செம் கண்— சிவந்த கண்களையுடையனும்
மால்— வ்யாமோஹத்தை யுடையனுமான
கண்ணன் [டான்;
கான்— தாமோதரன்
கொண்டு போனான்— கொண்டுபோய் விட்
டான்
பெரு பிள்ளை— பெருமை பொருந்திய
பிள்ளையை
பெற்ற— பெற்ற
அசோதை— யசோதைப் பிராட்டியானவள்
மருமகளை கண்டு— நாட்டுப் பெண்ணைக்
கண்டு
உகந்து— ப்ரியப்பட்டு
மணைட்டுப்புறம் செய்யும் கொல் ஓ } மணவாட்டிக்குச் செய்யக் கடவ சீர்
மைகளைச் செய்வளோ, லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அற்

வ்யா. கான்காம்பாட்டி. ஒருமகள்தான்னை யுடையேன். அழகிதையாபா யிருப்பா ளொருபெண்பிள்ளையையுடையேன். ஒருமகளென்னைபாலே - ஏகபுத்திரியன் னுமிடமும், தன்னை யென்னைபாலே - ளைனந்தர்பாதிகளாதலுண்டான இவருடைய மதிப்பும், உடையே னென்னைபாலே - இவளை புத்திரியாக வுடையளாகைபாதலுண்டான தன் னுடைய ஏற்றமுந் சொல்லுகிறது. உலகம் நிறைந்த புகழால். விசேஷஜ்ஞரோடு அவிசேஷஜ்ஞரோடு வாசிய றுத் தந்தாமுடைய அளவுகளுக்கிடாக இருந்த விருந்த விடங்களிலே இவருடைய குணங்க ளைச்சொல்லி ச்லாகிக்குமிடமிலாகமெல்லாம் வ்யாப்தமான புகழ்மாடே. திருமகள்போல வளர்ந்தாள். "கடியாலப்பானைவியப்பான்" என்கிறபடியே ஸர்வர்க்குமெளிதா ன்யத்துக்கு உபமாந பூமியாய் புருஷகாரத்வயுக்தையான *நாரீணாமுத்தமையோடி ஸ்த்ரீ ஸ்வபாவையாம்படி வளர்ந்தாள். செங்கண்மால் தான் கொண்டுபோனான். (*) "யஸ்ய கடாக்ஷவைபவலீலை" என்கிறபடியே ஸ்வாபாவிகமான சிவப்புக்குமேலே *பக்தரோக் கறியாமல் இவளைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் வ்யாமோஹத்தாலும் சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், இந்தவ்யாமோஹமெனக்கு நிரூபகமாம்படி யிருக்குமவன், ஆதிவாதிகளை வரக்காட்டியபாதல், பெரியதிருவடியை வரக்காட்டியாதல் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, * கல்வ ன்கொல்லில் பிராட்டியைக்கொண்டுபோனும்போலே தானேகொண்டுபோனான். "ஆழ்வா ன்திருநாட்டிக் கெழுந்தருளினமோது, உடையவர், விச்லேஷம் பொறுக்கமாட்டாமல், 'ஒருமகள்தன்னை யுடையேன்' என்றும், 'உலகம்நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வள ர்த்தேன்' என்றும், 'செங்கண்மால் நான் கொண்டுபோனான்' என்று மருளிச்செய்தார்" என்று ப்ரஸித்தமிறே. உ: "உடைய நிவ்ருத்தாணாமஸ்யை நாயஸ்ஸுதாஹஸ்ய" என் கிறபடியே - ளைனந்தர்பாதிகளுக்கெல்லா முபமாந பூமியாகச் சொல்லலாம்படி யிருக்கையாலே உல கம் நிறைந்த புகழுள்ளது ஆழ்வானுக்கேயிறே. பெருமகளாய்க் குடிவாழ்ந்து. பெரிய பெண் பிள்ளையாய்க் குடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து. திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடிக்கும் நிர்வா ஹகரான பெருமையையுடைய நந்தகோபர் மஹிஷியாகையாலே இவளை "பெருமகள்" என்கிறது. அவர் ஊர்க்காரியத்துக்கெல்லாம் அபிமானியாய் நிர்வஹிக்கையாலே "குடி வாழ்ந்து" என்கிறது. பெரும்பிள்ளை பெற்றவசோதை. பெரியபிள்ளையைப் பெற்றவசோதை. ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பரிபூர்ணையாய் "என்னசோன்பு நோற்றாள்கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்" என்னும்படி யிருக்கையாலே "பெரும்பிள்ளை" என் கிறது. தானும்பெருமகள், பெற்றதும் பெரும்பிள்ளைகாணுமிவள். மருமகளைக்கண்டுகந்து. மருமகளைக்கண்டு ப்ரியப்பட்டு. "அவன்கொல்லோடுபோனான்" என்று வெறுத்தகாலத்தி லும், போனால் பிறக்கும் முறையுறவு சொல்லவேண்டுகையாலே "மருமகள்" என்கிறாள். கண்டுகந்து. பெண்பிள்ளையுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளையும் வ்யாமோஹத்தை யும்கண்டு மடியிலேவைத்தணைத்து, "பெறுப்பேறுபெற்றோரும்" என்று ப்ரியப்பட்டு. மணைட்டுப்புறம் செய்யுங்கோலோ. மணவாட்டுப்பிள்ளையாக நினைத்துத் தான் செய்யக்கடவ சீர்மைகள் செய்யுமோ; "கூடிய கூட்டமன்றே" என்று - லௌகிகத்துக்குத் தக்கவளவு அஹ்ர்தயமாகச் செய்துவிடுமோ. ... ... ச.

மூ—தன்மாமன் நந்தகோபாலன் தழீஇக்கொண்டேன் மகடன்னைச்

கோம்மைமுலையு மிடையுங் கொழும்பனைத் தோள்கனைங் கண்டிட்
டும்மெனவுப் பெற்றதாய ரிவளித்தரியா ரென்னுங்கொலோ. ஆ.

பதவுரை.

தன்— பெருமிதமான தனத்தை
மாமன்— மாமனுடைய
நந்தகோபாலன்— நந்தகோபாலனுடைய
கன்மகள் தன்னை— கன்னிகையை
கழல் இணைகாண்டு— அழகிய இணைகளை யுடைய மடியிலேலை
யைத் தரிக்கொண்டு
செம்மாந்து இரு } 'செவ்வே இரு' என்று
என்று சொல்லி } சொல்லி
செழு— செழுமையான
கயல்— கயல் (மத்ஸ்யம்) போன்ற
கண்ணுறும்— கண்களையும்
செவ்— சிவந்திருக்கின்ற
வாயும்— அதரத்தையும்
கோம்மை— பருத்த
முலையும்— ஸ்தனங்களையும்
இடையும்— இடையையும்
கொழு— செழித்த
பனை— முன்கையையொத்த
தோள்களையும்— தோள்களையும்
கண்டிட்டு— தனித்தனியாக உற்றுப்பார்த்து
இ மகனை— 'இப்பெண்பிள்ளையை
பெற்ற தாயர்— பெற்ற தாயானவள்
இனி— இவளைப் பிரிந்த பின்பு
தரியார்— தரித்திருக்க மாட்டாள்'
என்னும் கொல் ஓ— என்று சொல்லுவரோ,
அவிக்தராயிருப்பாரோ என்று ஸந்
தேஹிக்கிறாள்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. தன்மாமன் நந்தகோபாலன். பெண்பிள்ளை தனக்கு மாமனான பூரீநந்தகோபர். தழீஇக்கொண்டென்மகள்தன்னை. "நமக்கு மருமகள்" என்னும் ஸ்நேஹந்தோற்ற என்மகள்தன்னை யணைத்துக்கொண்டு மடியிலேலைத்து. செம்மாந்திரு வென்றுசொல்லி. இவள் வ்ரீடையாலே நிலம்பார்க்க, செவ்வேயிருவென்றுசொல்லி. செம்மாப்பு- செல்லை. முகம் முதலான அவயவங்களையும் ஸமுதாயசோபையையும் பார்க்கைக் காகவிறே- செவ்வேயிருவென்பது. கொழுங்கயற்கண்ணும். அழகிய கயல்போன்றகண்களையும். செவ்வாயும். ஸ்வபாவமே சிவந்திருக்கிற அதரத்தையும். கோம்மைமுலையும். பருவத்தினளவல்லாத பரிணாமத்தை யுடைத்தான முலைகளையும். கோம்மை- பெருமை. இடையும். முலையிணைடைய வளர்த்தியாலே நெருங்கி நேர்ந்திருக்கிற இடையையும். கொழும்பனைத் தோள்களும். சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையாலும் வளர்ந்தழுங்கில்போலேயிருக்கிற தோள்களையும். கொழுமை- அழகும், பெருமையும். கண்டிட்டு, தனித்தனியும் ஸமுதாயமேயுமவும் தர்சித்து. என்னுடைய இழவுநெஞ்சிலே தோன்றி. இம்மகளையித்யாதி. இப்பெண்பிள்ளையைப் பெற்ற தாயாரானவள் இவளைப்பிரிந்தபின்பு ப்ராணனோடே தரிக்கமாட்டாளென்று சொல்லுவரோ; அன்றிக்கே; அவிக்தராயிருப்பாரோ. ... ... ங.

மூ.—வேடர்மறக்குலம்போலே வேண்டிற்றுச் செய்தென்மகளைத்
கூடியகூட்டமே யாகக்கொண்டு குடிவாழுங்கோலோ
நாடுநகருமறிய நல்லதோர் கண்ணுலஞ்செய்து
சாடிறப்பாய்ந்தபெருமான் தக்கவாகைப்பற்றுங்கோலோ. சு.

பதவுரை.

கூட்டம்மாத்திரமே மன
மாகக் கொண்டு

குடிவாழும் கொல்லோ — குடிவாழ்க்கை
வாழுமோ!;

சாடு— சகடத்தை
இறை— முறியும்படி-
பாய்ந்த— உதைத்த
பெருமான்— ஸ்வாமியானவன்

அறிய— அறியும்படியாக
நல்லதோர்— விலக்ஷணமாய்
ஓர்— ஒப்பற்றிருப்பதொரு
கண்ணுலம் செய்து— கல்யாணம் செய்து
தக்க ஆ-ஸ்வஜாத்யாசாரத்துக்குத்தக்கபடி
கைப்பற்றும் கொல்லோ- கையைப்பிடித்து
மணங் கொள்ளுமோ என்று
தாயார் ஸங்கதஹிக்கிறாள்.

வ்யா, ஆறுமம்பாட்டு. வேடர்மறக்குலம்போலே. கண்ணியஜாதியான மேடரையும் மறக்குலத்திலுள்ளாரையும் போலே. "கள்ளர், பள்ளிகள்" என்னுமாபோலே, வேடர் மறவர் என்கிறதும் கண்ணியஜாதியில் அவாந்தரபேதம். வேண்டிற்றுச்செய்து. திரண்டு கலியிலுமுண்டான குடிப்பிறப்பைப்பாராதே, ஒருசாஸ்த்ரமர்யாதையின்றிக்கே, தனக்கு வேண்டினபடிசெய்து. என்மகளை. பழுதற்ற குலத்திலேயுள்ள என்வயிற்றிலேபிறந்த பெண்பிள்ளையை. கூடியகூட்டமேயாகக்கொண்டு. புணர்ந்தடன்போக்கில் இரண்டு தலையும் கொஞ்சம்பொருந்திக்கூடின கூட்டரவுமாத்ரமே மணமாகக்கொண்டு. குடிவாழுங்கொலோ. குடிவாழ்க்கைவாழுமோ. சாடிறப்பாய்ந்தபெருமான் - நாடுங்கருமறிய நல்லதோர் கண்ணுலம் செய்து - தக்கவா கைப்பற்றுங்கொலோ. அஸுராவேசத்தாலே தனியிடத்திலே கண்டவர்க்க சகடத்தை, முலைவாய்வைத்துச்சிறு நிமிர்த்த இருவடிகளாலே முறியவுதைத்துத் தன்னை கொக்கி, "தனியிடத்திலே பிள்ளையைவிட்டுவைத்துப் போனகையாலே தாழ்வுவந்தது" என்று தாயார்க்குத் தாழ்வுவாராதபடி கோக்கின்றகுணசேஷிகனானவன், இரண்டு குடிக்கும் பழிவாராதபடி, திருவாய்ப்பாடி சூழ்ந்தாரெல்லாம் திருவாய்ப்பாடியாகிற தசரதமஹிஷிபோலே "இதுக்குமுன்பு இப்படியில்லை" என்னும்படி விலக்ஷணமான கல்யாணத்தை நடத்திக்கொடுத்து, ஜாத்யுசிதமான தர்மத்துக்குத் தகுதியாக பாணிக்ரஹணஞ்செய்யுமோ. ... கூ.

மு.—அண்டத்தமரர்பெருமா ணுழியானின் றெண்மகளைப்
பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லிப்பரிசற வாண்டிடுங்கொலோ
கொண்டுகுடிவாழ்க்கைவாழ்ந்து கோவலர்பட்டங் கவித்துப்
பண்டைமணாட்டிமார்முன்னே பாதுகாவல்லைக்குங்கொலோ. எ.

பதவுரை.

அண்டத்து— பரமபதவாஸிகளான
அமரர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
பெருமான்— தலைவனும்
ஆழியான்— சக்ரபாணியாயிருக்குமவன்
என்— என்னுடைய

இன்று— இப்போது
‡ பண்டம் பழிப்புக்கள் சொல்லி } பதார்த்த தூஷணம் சொல்லி
பரிசு அற— விரைசு கெட
ஆண்டிடும் கொல் ஓ— ஆளுவதோ;

‡ ரூபத்திலேயாதல் குணத்திலேயாதல்

பண்டை மனுட்டி மார் முன்னே— } முன்னம் பட்டங்கட்டியிருந்த னைக்கு முதல் மனைவாட்டியராயிருப்பவர்கள் முன்னே

கொன்றி— இவனைக் கொண்டு

கோவலர் பட்டம் கவித்து— 'இடைக்குலத்துக்குத் தலைவி' என்று தன் மனைவியை தோற்றப் பட்டங்கட்டி

பாதுகாவல் வைக்கும் கொல் ஓ } அந்தப்புரக்காவலில் வைப்பதோ.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. அண்டத்தமரர்பெருமா னுழியான். அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலே அஸ்பர்ஷடஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாய், ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமான திருவாழியை தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையவன். அத்தகைய ருணையால்வந்த செருக்காலே. இன்றென்மகளைப் பண்டப்பழிப்புக்கள் சொல்லி. ஸர்வலக்ஷணை யம்பந்நையான வென்னுடைய பெண்பிள்ளையை, இப்போது பதார்த்த தூஷணங்கள் சொல்லி. அதாவது- ரூபத்திலேயாதல், குணத்திலேயாதல் சிலகுறைகளைச்சொல்லி யென்னை. டரிசறவான்டிடுங்கோலோ. அபகர்ஷடுத்தியாலே வரிசைகெட ஆண்டிடுமோ. அதாவது- அந்தரங்க வர்த்திகளாள்ளாமல் புறத்தாழில்களைக்கொண்டுவிடுமோ என்னை.கொண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து. இவளைக்கொண்டு தன்னுடைய குடிவாழ்க்கை யெல்லாம் வாழ்ந்து. அதாவது- இவள் முகப்பாகத் தன்னுடைய க்ருஹக்ருத்யமெல்லாம் நடத்தியென்னை. கோவலர்பட்டங்கவித்து. "கோபகுலத்துக்கு ஸ்வாமினி" என்று தன்மஹிஷியானமை தோற்றப் பட்டங்கட்டி.. பண்டைமனுட்டிமார் முன்னே. பண்டேபட்டங்கட்டி, தனக்கு மஹிஷிகளாயிருக்கிறவர்கள்முன்னே. பாதுகாவல்வைக்குங்கோலோ. அந்தப்புரக்காவலிலே வைக்குமோ. ... ...ள.

மூ.—குடியிற்பிறந்தவர் செய்யுங் குணமொன்றுஞ் செய்திலனங்தோ
கடையொன்றுஞ் செய்திலனங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன்
இடையிருபாலும் வணங்க விளத்தினைத் தென்மகளேங்கிக்
கடைகயிறே பற்றிவாங்கிக் கைதழும்பேறிடுங்கொலோ. வ.

பதவுரை.

நங்காய்— குணபூர்ணையானவளே!
நந்தகோபன்— பூரீநந்தகோபருடைய
மகன்— திருமகனை
கண்ணன்— கண்ணனென்பவன்
குடியில்— உயர்ந்த குடியிலே
பிறந்தவர்— பிறந்தவர்கள்
செய்யும்— தங்கள் குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்கிற
குணம்— குணத்தில்
ஒன்றும்— ஒன்றேறனும்
செய்திலன்— செய்தானென்றில்லை;

(அதுவுமன்றி,)
நடை— லோகநடத்தையிலும்
ஒன்றும்— ஏகதேசமும்
செய்திலன்— செய்யவில்லையே;
அந்தோ— ஐயோ! [என்றுமனம் வருந்தி]
இடை— இடையானது
இருபாலும்— இருபக்கமும்
வணங்க— வளையும்படி
என் மகள்— என் மகளானவள்
ஏங்கி— (மூச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டாமல் குடிகுடியென்று)

திணைத்தொடர்நிலை— திணைவழுவமைதி

கடைகயிறு— கடைகிற கயிற்றைப்போல

பற்றி— பிடித்து

வாங்கி— வலித்து (அதனால்,)

கை— மற்றவான கையானது

தழும்பு ஏறி மெய் கொல் ஓ } தழும்பேறிவிடுமோ.

ய்யா. எட்டாம்பாட்டு. குடியிற்பிறந்தவர் செய்யும் குணமொன்றும் செய்திலன். உயர்ந்தகுடியிலே பிறந்தவர்கள் அக்குடிக்குத்தகுதியாகச் செய்யும் குணத்தில் ஒன்றும் செய்திலன். அதாவது- முறைப்படி பிடிவிளைவரைந்துகொண்டு வெளியில் கொண்டு போகாமையிறே. அந்தோ. ஐயோ! என்று விஷண்ணையாகிறாள். நடையொன்றும் செய்திலன். குடியிற் பிறந்தவர்கள் செய்யுமது செய்யாவிட்டால் லோகத்தில் நடக்கும் மர்யாதைதான் செய்யுமிலே; அதில் எதிதசமும் செய்திலன். அதாவது- லோகத்திலே யிப்படிசெய்வாரில் லையிறே யென்னுக. நங்காய். குலமர்யாதையும் லோகமர்யாதையு மறியும் குணதூர்த்தியுடை யங்களையன்று. தனக்கு பத்துவாய் ஸ்கிருதிஞானவள் முகத்தைப்பார்த்துச் சொல்லு கிறாள். நந்தகோபன்மகன் கண்ணன். குடப்பிறப்பில் வந்தால் பூநீநந்தகோபர் திருமகளுபி ருக்கிற க்ஷ்ணன். நங்காய் நந்தகோபன்மகன் கண்ணன் - குடியிற்பிறந்தவர்செய்யும் குண மொன்றும் செய்திலன் - நடையொன்றும் செய்திலன் - அந்தோ என்று - அவன்முறை கெடக் கொண்டுபோன ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி விஷண்ணையாய். மேல் தன்னுடைய பெண்பிள்ளையின் மார்த்தவத்தை நினைத்து கொண்டு சொல்லுகிறாள். இடையிருபாலும் வணங்க. இடம்வலங்கொண்டு கடைகையாலே, இடையானது இரண்டு பார்ச்வத்திலும் வணங்க. திகோத்திகோத்தெண்மகளேங்கி. லகுமாரியான வெள்பெண்பிள்ளை பலதாகியாலே மூச்சுத்தாங்கிக் கடையமாட்டாமல்வாங்கி நடுநடுவே யிளைத்திளைத்து. கடைகயிறித்யாதி. தொடங்கினகாரியம் தலைக்கட்டுமளவும் இடைவிடாமல் கடைகயிற்றையே பிடித்துவலித்து, அந்தாலே கனிந்போலே மர்துவானகையானது தழும்பேறிவிடுமோ வென்கிறாள். கோவலர் பாடிக்கட்டிலும் கடைகயிறு வலிக்கவேலுமிறே இடைச்சிகளுக்கு. தான் தன் பெண் ணின் மார்த்தவம் சொல்லுகிறாளித்தலையிறே. ... ... அ.

மூ.—வெண்ணிறத்தோய் தயிர்தன்னை வேல்வரைப்பின் முன்னெழுந்து
கண்ணுறங்காதேயிருந்து கடையவுந்தான் வல்லள்கொலோ
வெண்ணிறத்தாமரைச் செங்கணுலகளந்தா னென்மகனோப்
பண்ணுறையாப் பணிகொண்டு பரிசுரவுண்டிடுக்கொலோ. கூ.

பதவுரை.

தான்— மெண்மைத் தன்மையளான என் பெண்ணினவள்

வெள் நிறம்— வெண்மை நிறத்தையுடை த்தாய்

வேல்— தெரியத் தோய்த்த

எழுந்து— எழுந்திருந்து

கண் உறங்காதே இருந்து— கண்விழித்துக் கொண்டிருந்து

கடையவும்— வருந்திக் கடையவும்

வல்லள் கொல் ஓ— வல்லளோ!

கனா— கனைகடல்நாடு

உலகு— காவலா உலகங்காசினியும்

வளைந்தான்— நீதிநூலாக்கு கொண்டவன்

என் மகனோ— என் மகனோ

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வெண்ணெயிற்றோய்த் துயிர்த்தன்னை. செவ்விருன்முருகபடி காய்ச்சித்தீதாய்க்கையாலே வெளுத்தநிறத்தையுடைத்தாய்ச் செறியதீதாய்ந்த துயிர்களை. வெள்வரைப்பின் முன்னெழுந்து. ஆதித்தியோதயத்துக்கு ஸ்ரீசகயான வெள்வரைப்புந் தீரா றுவதற்குமுன்னே யெழுந்திருந்து. வெள்வரைப்பு. திருக்குவரைக்கை- ப்ராஹ்மணர் ஸந்த்யாவந்தநாதிகமாக அருமீணதயத்துக்கு முன்னே யெழுந்திருக்குமாபோலே யிவளு- இடைச்சிகளும் துயிர்கடைகைக்கு எழுந்திருக்கும்படி. கண்ணுறங்காதேயிருந்து. எழுந்திருந்தாலும் நித்தரபகையாமிறே; அதின் வசபடாகாதே விழித்திருந்து. கடையவும் தான்வல்லள் கொலோ. பர்த்துப்ரக்ருதியான தான் ஆபாஸித்துக்கடையவும் வல்லளோ. ஒண்ணெயிறு மிதுப்பாதி. அவர்தீபோலை அழகிய நிறத்தையுடைத்தான தாடைபோலே சிவந்திருக் கண்களையுடையளாய், ஸமஸ்தலோகப்ரகாசையும் தன் திருவயிறுகளின்கீழ யாக்கிக்கொண்டவன். இத்தால்- தன் கண்ணழகாலே இவளை அகப்பாய்வுஹாபாக்கித் தன்காப்பின்கீழ யிட்டுக்கொண் டவனன்றை. என்மகனோப் பண்ணறையாப் பணிகொண்டு. தான் * திருமகள்போலே வளர்த்த மகன் பொன்னின்னாளை, பண்டுபோகடந்தாழ்ந்து பணிகளிலே யேவிக்கொண்டி. பரிதாப ஆண்டிருந்கோலோ. இவளுடைய பெருமைமிகடறிந்தோமா, பெருமைமிகடாதபடி யாதோ, அறிகிறிலேன் எனகின்றாள். ... ... ஈ.

அ. நிகமத்தில் இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலந்தானல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவன்பின் வழிசென்று வழியிடை மாற்றங்கள்கேட்டு
ஆயர்கள் சேரியிலும்புக் கங்குத்தனைமாற்றமும் மெல்லாம்
தாயவள் சொல்லியசொல்லைத் தலைப்படுதண்டமிழ்பத்தும்வல்லார் தூமணிவண்ணனருக்காளரே. யி.

பதவுரை.

மாயவன்— ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய

பின்வழி சென்று— பின்னே போய்

வழியிடை மாற் } போம் வழியிடையில்
றங்கள் கேட்டு } கண்டறிவு வல்லதுக்
கள் விஷயமான வர்த்தாந்
தங்களைக்கேட்டி

ஆயர்கள் சேரியிலும்— திருவாய்ப்பாடியி லுள்ள

அங்குத்தனை— அங்குள்ளவர்க்குத் தக்கபடி செய்த

மாற்றமும் எல்லாம்— தன் பெண்பிள்ளை யின் செயல்களெல்லா வற்றையும்

தாயவள்— தாயானவள்

சொல்லிய— அருகுநின்றவர்களைக் குறித் துச் சொன்ன

சொல்லை— சொல்லை

தண்— குளிர்ந்த [வாசனை

துப— (பகவத்விஷயமானகையாலே) பரி
சுத்தமான
தமிழ்— தமிழ் பாஷையான

துமனி— பழிப்பற்ற லெமணிபோன்ற
வண்ணலுக்கு— வடிவழகை யுடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப் பெறுவர்.

வ்யா. மாயவன்பின் வழிதென்று. தன்னுடைய பெண்பிள்ளையானவள், நப குணசேஷ்டிதங்களால் ஆச்சர்யபூதனுய், அவற்றைக்காட்டித் தன்னை லபிகரித்துக்கொண்டவனுடையபின்னை, * கன்னல் கொல்லில் பிராட்டியைப்போலே வழிபோய். வழியிடைமாற்றங்கள்கேட்டு. "கனிபோல் மிழற்றிடந்து" என்கிறபடியே போகிறவழியிடையிலே அதுபதார்த்தங்களைக் கண்டால் இவை யென்னென்று அவ்விஷயமாக அவன வார்த்தைகள் கேட்டி. ஆயர்கள் சேரியிலும்புக்கு. ப்ராப்தஸமான திருவாய்ப்பாடியிலும் சென்று புகுந்து. இப்படியுண்டான செயல்களையும். அங்குத்தை மாற்றமுமெல்லாம். அவ்வூரிற் புகுந்தபின்பு, அங்குண்டான யசோதைப்பிராட்டி, நந்தகோபர், ராமகிருஷ்ணன், தன் பெண்பிள்ளையான ஸுபத்ரை, குசலப்ரச்நமாகச்செய்யும் வ்ருத்தாந்தமான சொல்லுகளையும் எல்லாவற்றையும். "மாற்றமும்" என்கிற ஸுச்சகபதவாக்ய சதப்தத்தாலே - கீழுண்டான செயல்களையும் கூட்டிக்கொள்வது. தாயவள் சொல்லிய சொல்லே. திருத்தாயாரானவள் தன் க்ருத்ரிமலயிலிருந்து தன்னிலே க்ரமேணித்தும் மதோரதித்தும் பரிணதிதனைக்குறித்துச் சொன்ன சொலவுகளோ. ... ... *

அநந்தரம், மாயவனிக்யாதி. தன்னுடைமையைத் தான்கொண்டுபோகையாலும், அது தன்னை முடையிலே காட்டிக்கொடுக்கக் கொண்டுபோகாமையாலுமுண்டான குணதோஷங்களிரண்டும் உபாதேயமாய்த் தோற்றும்படியிருக்கிற ஆச்சர்யபூதனவன் போனவழியிலே தானும் வழிப்பட்டுச்சென்று, வழியெதிர்வந்தாரை முன்போனவர்களுடைய ஸ்திதி கமநப்ரகாரங்களையும் வினவிக்கேட்டு. ஆயர்கள் சேரியிலும் புக்கு. திருவாய்ப்பாடியில் நந்தகோபர் தெருவளவாகச்சென்று, அங்குநின்றவர்களை அங்குத்தை விசேஷங்களையும் வினவிக்கேட்டு. தாயவள்சொல்லியசொல்லே. வழியெதிர்வந்தாரை "மதுரைப்புறம் புக்காள்கொலோ" என்றுகேட்டும், * எமர்கள்குடிக்கு ஒசேச்சாமோ குணமாமோ என்றுற் போலே கேட்டும், திருவாய்ப்பாடியில் தோரணம்முதலான அலங்காரங்களும் வாத்யகோஷங்களும் கண்டு கேட்டுகொளாலென்று கேட்டும், ஆயர்கள்சேரியிலேசென்று யசோதை நந்தகோபருடைய ஆதராதரங்களெல்லாம் வினவிக்கேட்டு அவர்கள்சொன்ன விசேஷங்களுமெல்லாம் திருத்தாயாரானவள் சொன்னப்ரகாரங்களேயென்று இங்ஙனேயோஜிக்கவுமாம். இதிலுங்காட்டில், பூர்வமாயனைக்கு ஔசித்யமுண்டி.

தண்புதுவைப்பட்டன்சொன்ன. ஸம்ஸாரச்சமஹரமான குளிர்த்தியையுடைய திருப்புதுவைக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. தூயதமிழ்பத்தும்வல்லார். ஸம்ஸ்க்ருத சப்தம்போலேயிருண்டு பொருள்தெரியாதபடியிருக்கையன்றிக்கே, பெண்ணுறக்கும் பேதைக்கும் அறியலாம்படி ஸ்வார்த்த ப்ரகாசகமாயிருக்கும் தூய்மையையுடைத்தான த்ர

யிருக்கிற பத்துப்பாட்டையும் மொழிபெயர்த்தவர்கள். நாமறிவதென்னை
க்காளே. பழிப்பற்ற நிலைத்தம்பொன்ற வடிவழகையுடையவனுக்கு சொற்றுதாய் அடிமை
செப்பப் பெறுவர். ... ... ரு.

பெரியதிரு வடிகளே சரணம்.

அடிவரையு.—கல்ல தொன்று குமரி யொரு தென்மாமன் வேட
சன்டைக் குடி வெண்ணிற மாயவ னென்றெதிர்.

ஆதிருமொழி-உள-க்கு, பாட்டி-உரை.

மூன்றும்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - எல்லுநன், ப்ரவேசம்.

அ. க்ஷ்ணவதாரகப்பிரணாய், நந்குணசேஷ்டிதங்களோடே பதுபவித்தகொ
ண்டு போந்தார்-கீழ்; இப்போது, அந்தக்ஷ்ணவதாரகுணசேஷ்டிதங்களோடே எதுக்கூர்வ
காலிகமான நாமாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களையும் வகுகாலத்திலே பதுபவிக்கவேணுமென்
னும் அபிநிவேசம்பிறந்து, அதுக்குடலாக இரண்டு ஸ்ரீகோபிமாரவஸ்த்தைனயப்பிராப்தராய்,
அதிலே ஒருத்தி க்ஷ்ணவதாரகுணசேஷ்டிதமும், ஒருத்தி நாமாவதாரகுணசேஷ்டிதமுமா
கக்கொண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி, உபந்நியாசத்தாலே
உபயாவதாரகுணசேஷ்டிதங்களோடுமேபரி பதுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். இரண்டு
கோபிமாரவஸ்த்தைனயை வகுகாலத்திலே யனுபவிக்கூடுமோவென்னில்; பகவத்பாஸ்ரதனி
த்தாலே ஜ்ஞாநத்தில் தனடையற்றால் எல்லாம் சொல்லலாமிறே. "'மோனமாநமென்றேத்தி'
என்கிற திருமொழியிலே, இரண்டு பிராட்டிமார்தனை வகுகாலத்திலே கூடும்படியென்?'
என்று ஸீயர் பட்டரைக்கேட்க; 'தேசவிசேஷத்தில் அதேக சரீரபரிக்ரஹம் வகுகாலத்திலே
கூடுகிறபடி எங்ஙனே; அப்படியே இவளையுமிவளாத்தை அருளிரண்டுமிம்" என்றருளிச்செய்
தார் என்று ப்ரஸித்தமிறே. ... ... *

மூ.—எல்லுநன்றேவிக் கன்றின்படப்பூ வீயாதாள்
நன்னுதன்காணேவே தண்பூமரத்தினை
வென்றுதட்டுள்ளால் வலியப்பறித்திட்ட
என்றுதன்வண்மையையப் பாடிப்பற வெம்பிரான் வண்மையையப்பாடிப்பற. கூ.

பதவுரை.

நிலம் — நிலமுருக்குப் பூவினிதழ்

பூ — தூக்குங்கிடக்கிறது

மரந்தின்னா — கட்டையிற்கட்டிய

நாகம் — வாடிவதங்குபாம்பு

வல் — விரைவுடைய

பள்ளாசல் — பெரிய நிலவுடைய சேல

வாவிய — பலவாற்றானாக

பறித்து — பிடுங்கி கொண்டுபோய்

இட்ட — வருத்தமான கூர்முனைக்கண் கட்டையறுப்

வல்லடையாடை — மீன்முள்ளை முடிக்கும் வல்ல

வடங்காய

பாடு — பிரிவினால் பாடுகிடைத்தி

பசு — உயிர்ப்பு

எய் — எய்தாது

பிரசம் — உடலாசை நினைவுமுடைய

வல்லடையாடைப்பாடு பிறவு

என்னும் இச்சூத்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட

வினைமுற்றை வினைமுதற்கண் கூட்டுக.

விய. முருந்தாட்டி. எருமுந்து தெவிட்டு. எல் இளமை. எருமுனை இளமை

தெவிட்டு. நாகுளைமுதல் - இளமுதல்முடை. விளையாட்டுத்தனைச்சுட்டுதல் வேண்டி

நின்றமையின் விளையாட்டியல் என்னாது "எருமுனை தெவிட்டு" என்றது.

நிலைபெறுத்தல் வேண்டி "எருமுனை" என்னாது "எருமுந்து" என்றார். (க) "விருந்து வருதல்" என்பதனுள் இவளுக்கு நிகழ்ந்தவை-அவளுடையதோழியென்றமையின்.

"தோழி" என்னையாதலின் - வருந்தப்பாலைப் பிரசுட்டியுடைய வல்லப்பம் கொல்லுகிறது.

அன்று. காளை-காளைதம்பன்னரி தங்களுக்குக் குடியிருப்புப் பண்ணிக்கொடுத்த கார்த்தா

தேருடைகூடி, தன்னுடைய கர்ணத்தினிலை ஸத்யபாமைப்பிராட்டி பெருந்தருவினனென்று.

அதிசயத்தா நிரதிசயமாக மதராதிதி கைப்பட்டனென்று. இன்புற்றுவீயாதாள். போக்கடன

கல்பகப்பூ வர, அத்தைதக்கண்டு காய்ச்சியார் அதிசயித்தலும் பெரும்தவத்து கிட்டாவஸ்தை

யாகையாலே நிரர்த்தகமாகச் சிலதேறதுக்கலொக்கொல்லிக் கொடாத இந்தராணி. தன்னாதன்.

"அவனைத்தனக்கு நாதனாகவுடையோம்" என்றுபிரிக்கையிலே இவள் தனக்குத்தகாத

பலமாக நினைத்திருப்பது. காணேலே. "நாம் முப்படித்துழக்கோடி தேவர்களுக்கும் கிட்

டாதாகுன இந்தானல்லமே" என்று தன்னைப் போரப்போலிய அபிமானித்திருக்குமவள்

கண்டிகொடி நிற்கலே. தண்பூமரத்தினை. தனைமுத்தைக்குளிர்ந்து பூத்துநிற்கிற கற்பகப்பூ

சுத்தனை. வன்முதப்புள்ளால். நாதப்பிரதாக சேவகமயற்றிருக்கிற பெரியதிருவடியாலே.

(உ) "தீவுரிதூபதிரோமாயாகூலவகந்ஃ" இத்பாதியாலே - இவளுடைய வெற்

மையத்வம் ஸாம்பக்நமாகச் சொல்லப்படா நின்றதிலே. காதத்துக்கு வம்மையாவது - பாம்பு

பகுதிஷ்டிகளால் சனிப்பிக்கவொண்ணுமை. வன்மை, பெரிய திருவடிக்கு விசேஷணமா

வுமாம். இவனுக்கு வலிமையாவது - நினைத்தகாரியம் செய்து முடிக்கவல்லசக்தி. வலியிப்

பறித்திட்ட. வலியாலே பிடுங்கிக்கொண்டுபோந்த. அவன்றன்னையபேக்ஷித்துக் கொள்ளுமை

யன்றிக்கே, அவனுடைய அனந்திதியிலே பிடுங்குகையுமன்றிக்கே, அவன் பார்த்துநின்று

விலக்கச்செய்தே, பலத்தாலேயிலே பிடுங்கிக்கொண்டு போந்தது. என்றதன்வன்மையைப்

பாடிப்பறை. அபிமதாநுபானை ஸத்யபாமைப் பிராட்டிக்கு பதாந்தரப்பாரியம்செய்த ப்ரஸா

(க) "விருந்துறுபத்தீம்." (உ) "தீவிர்த் தேதிரோ காயத்தாஞ்சகந்ஃ."

யிக்வரூனத்தாலே டென்னீ பெழுதிக்கொண்டவனுடைய, திசோத்தர முடிக்கவல்ல பல
த்தாத பிரும்மா லே படைத்தான்பிறை. எம்பிரான்வன்மையைப் பாடிட்டிற. பிரட்டிக்குச்
சொற்ற உபசாரம் தனக்குச் சொற்றதாக நினைத்து "எட்டிசான்" என்றார். "வன்மையை
டாயிப்பற" என்று சிலவட்டிசாஸ்திரம் பிரும்மாலே. பரமவைதிகர் - உத்தி
பரமென்பது. ... ... க.

மூ.—என்வில்வலிகண்டு போவென்றெதிர்வாதான்
தன்வல்லிதேரூடுத் தவத்தையெதிர்வாங்கி
முன்வில்வலித்து முடுடென்றுயிருண்டான்
துன்னில்லையின் வன்மையைப்பாடிட்டிற தாசரதிதன்மையைப்பாடிப்பிற. உ

பதவுரை.

வின்— நிருத்தசாலையில் வில்லை
வலித்து— வளைத்து [புனைடைய
முதுதோள்— தாடகி என்னும் ராக்கதியி
உயிர்— உயிரை
உண்டான் தன்— முடித்த சக்ரவர்த்தி திரு
மகனுடைய
வில்லின் வன்மையைப் பாடிப்பிற—;
தாசரதி— தசரதருடைய புத்திரனுடைய
தன்னாடலை— குணசேஷ்டை
பாடிப்பிற. [இதனால் அவதாரத்திலும்
பட்டவன்வார்த்தை.]

என்— என்னுடைய
வில்— வில்லினை
வலி— வலியை
கண்டு போ என்று— 'கண்டு போ' என்று
எதிர்வந்தான் தன்— எதிர்த்துவந்த பரசு
ராமனுடைய
வில்லிதோடுட் நலந்தை— வில்லையும் தோளை
யையும்
எதிர்— அவன் கண்முன்னே
வாங்கி— அழித்தவனுப்
முதல்— இதற்குமுன்னே

பெயர். இரண்டாம்பாட்டு. என்னிற்பயன். "என்னுடைய வில்லின்வலியைக் கண்டுபோ" என்று எதிரேவந்த பரசுராமனுடைய. அதாவது - மாதுறச்சுவர் தாழ்ப்பாள் கம்பம்முரி பூரீராகவனுன் திருமகளைத் திருமணம்புரிந்து, பெரியசெருக்கோடே திரு வயோத்தியையையடைந்து எழுந்தருளா நிற்கச்செய்தே, இந்த விசேஷத்தைக்கேட்டு, குபி தற்றதபனுப்த் தன்னுடைய வில்லையுமெடுத்துக்கொண்டு நடுவழியிலேவந்து தோன்ற, சக்ர வர்த்திபெரிதேசென்று பொற்பூக்கையும் காலிலேபொகட்டு அதுவர்த்திக்கு(க) "ஐயா நாஞ்சவை ரயா ஜூடலூய தூஷ்கை-ஹவி" என்று அர்த்திக்கவளவிலும் அதை அதிக்ரமித்துத் தள்ளிக் கொடுபோந்து, தன்சிற்றடிமல்லாற் தோற்றும்படி முகத்தைப் பார்த்து, "முன்பெழுநிப்போய் பலவிடங்களிலும் பூண்கட்டிக்கிடக்கிறதொரு சொத்தை வில்லைமுறித்தித்தன் என்று கர்வோத்தரனைப் வருகிற நீ என்னகையில் வில்லைவாங்கி வலோத் தாயாயில்சமத்தன்" என்றும் நினைவாலே, "என்வில்வலிகண்டுபோ" என்று தன்னு

தன் வில்லிலேறும் தவத்தையெதிர்வாங்கி. "ஆனால் தன்னுடைய வில்லைத் தாழ்த்தாதீர்" என்று வில்லை வாங்குகிறவனிடம், அந்த வில்லோடுகூட அவனுடைய கர்வமிறங்கவான கபஸ்தையும், அவன் பார்த்திருக்கச் செய்தி வாங்கி. எதிர்வந்தான்றன் வில்லை என்று- எதிரேவந்தவன்றன்னுடைய வில்லென்றதால்; எதிரேவந்த பரசுராமன்கையினிருப்பது தாய் னைவஞ்னவமான தருஸ்னாகைபாமேல முன்மேட தன்னுடையதாயிருக்கிற வில்லென்றதால். இப்படியிருக்கிற வில்லோடே, அவனுடைய கபஸ்னை யெதிர்வாங்குகையாவது- அந்த வில்லைவாங்கி அதிலே சரத்தைத்தரித்தாதித்து, "இந்தக்கிரௌஞ்ச உன் ப்ராணனோப் போக்கிவிட என்றால் நீ ப்ராற்மணனு யிராதின்றாய்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய தபோபலத்தைப் பண்ணிவிடலாம, உன்னுடைய தபோபலங்களைப்பழித்துப் பொகட்டினிடலாம" என்று சொட்டவளவில்; "தபோபங்கம்பண்ணினால் எனக்கு வாஸ்தவமான மஹேந்த்ர பர்வதத்தை நம்மோபாதாது, என்னுடைய தபோபலத்தை யழித்துவிடுவிம்" என்ன; அப்படி செய்யினிட்டது. ஸ்வரூபாவிசாவதாரமாய், தசாவதாரமத்தில ஸ்ரேஷ்டமாயிருக்கிற அப்பரசுராமன்றன் நிரஸ்தனைபடி யெங்ஙனே யென்னில்; ஸ்வரூபாவேசத்திலும் ஸாகஷாத்வதாரம் ப்ரபலமானையாமேல அதிகுடத்வழண்டானதோது இதிலுமேல அதிகரிஸ்தமாகக்ரூறையில்லை; சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானதேவாபாதி, ஸ்வரூபாவேசத்தில் ஸாகஷாத்வதாரம் ப்ரபலமாகத்தட்டியில்லையிறே; சக்த்யாவேசத்தில் ஸ்வரூபாவேசம் ப்ரபலமானையாமேல யிறே ஸ்ரேஷ்டாத்வாஜ்ஞாதன் பரசுராமனுமேல நிரஸ்தனைப்த்து.

முன்வில்வலித்து முறுபெண்ணையிருண்டான். இதுக்கு பூர்வத்திலே விச்வாமித்ராமறை ஸ்னியினுடைய அத்வாத்வரணர்த்தமாக மறைவிதேபோடேகூட எழுந்தருளினவளவிலே, பாதவிட்னையிலே பழுதி, யாகங்குலையும் ப்ராற்மணரையும் தபஸ்ஸுக்குலையுமதித்துக்கொண்டி திரியும் ராக்ஷஸியான் தாடகை, அதிரக்கூப்பிட்டித் தைகளையுமெடுத்துக்கொண்டு மிருந்து பிருந்துகோபத்தோடே கலிவதாக அடர்ந்துவர, விச்வாமித்ர நியோகத்தாலே திருக்கையில் வில்லுமோத்து அவளுடைய ப்ராணனைமுடித்தவன். தன்வில்லின்வன்மையைப் பாடிக்கொண்டு பரனன்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறன். வில்லுக்கு வணைமாவது- "காயுங்கதிர்ச்சிலை" என்கிறபடியே ப்ரதிபக்ஷத்தில் பெருமாள் கண்பார்க்கிறதும் கண்பாராமல் காரியம் செய்யும் திண்மை. தாசரதிதன்மையைப்பாடிட்டது. இத்தால்- இவ்வதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைச் செய்யாநிற்கச்செய்தேதுடும், நீளவும் சக்வாகந்தமறை "ஐயர் மகன்" என்கிற தன்னைநினைத்துன்று காய்யஞ்செய்தருளுகிறதைத் சொல்லுகிறது. ... ...

மூ.—உருப்பிணிங்கையைத் தோற்றிக்கொண்டு
விருப்புற்றங்கேக விரைந்தெதிர்வந்து
செருக்குற்றுன்வீரஞ் சிதையத்தலையைச்
சிரைத்திட்டான் வன்மையைப்பாடிட்டது தேவகிசிங்கத்தைத்பாடிட்டது.

பதவுரை.

சிலைத்திட்டான்— அம்பாலே சினைத்து விட்டவனுடைய

வன்னமனையப் பாடிப்பற—;

தெனவி சிங்கத்தை — தேனவியையுமிற்

பிறக்கையாலே சிங்கப்போன்ற

வீரப்பாட்டை யுடையவனை

பாடிப்பற—

ஏ— போகாதிருக்

கறி— வரிசையற்ற பொருளையுடைய

சினத்து வர்து— வினைந்தோடி வந்தவனுடைய

செருக்குமுன்— கர்வத்தையடைந்த ருத்

டனுடைய

வீரம் சிதைய— வீரியமழிந்துப்படி

தலையை— தலையை

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. உருப்பினிங்ஙனையத் தெரிந்திக்கொண்டு. "கன்று வெண்தோடித்து" என்கிறபாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே - தான் முன்பு தேடின கருவல்லாம் தன்மேலே செல்லுப்படி கல்பானைத்தைப் பெருக்கித்தாடித்து, புதுப்பூ மொக்கவிலுண்டு ஸுகப்பட்டிருப்பாரைப்போலே கர்பனைபானவிலுள்ளே கைப்பிடிப்பதாக விருப்பி, அதுக்கு தூல்வகினையகளெல்லாம் செய்து "இனி இவ்விதவபம் நமக்குக்கைப்புகுந்தது" என்று நிச்சயித்திருந்த சிசுபாலன் தேஜோஹரனாகிப்பட்டு, ஒருவர்முகம்பார்க்க லஜ்ஜித்து அண்டரைத்து கொண்டிருக்கும்படியாக அங்கேசென்று கைகளைப்பிடித்திதுத்து, ருக்மிணிப் பாட்டியைத் திருத்தேரிலே யேற்றிக்கொண்டு. விருப்புற்றங்கே. அவ்வளவிலே விருப்பத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு போராதிற்கச்செய்தே. அவ்வளவிலே விளைந்தியாது. ருக்மிணிப் பிராட்டியினுடைய தமையனான ருக்மன், "இப்படி செய்கையாவதென்" என்று நிற்பொருது மீட்பானாக விளைந்துவந்து தன்னுடைய சேர்யத்தால்வந்த செருக்கையுடைய முட்டிக்கொண்டு தாகைய. "இவனைக்கிகாலில்லில் ருக்மிணிப்பிராட்டி மாஸ்லா பிசகும்" என்று அனைப்பிடித்துத் தேர்க்காலிலேகட்டி அவனுடைய வீரத்துக்கு பங்கமாக மனன்றலிலைய அப்போலே சினைத்து விட்டவனுடைய வலியை, பரிதிப்பிரானைப்போல் கொண்டு பாடிப்பற. அன்றிக்கே, "வந்தசெருக்குற்றன்" என்று பாடமானபோது - "மீட்சியிலனும்" என்னும் கறவுகளிலே விளைந்து எதிர்த்து வந்த கர்வுக்கனவடு டையதலைவைச் சினைத்திட்டான் வன்னமனையப் பாடிப்பறவென்னை. தேவகிசிங்கத்தைப் பாடிப்பற. ருக்மிணிப்பிராட்டியைத் திருமணம்புணருகைக்குடலான தேவஜிவபிற்றில் பிறப்பையும், பரதிபக்ஷதிசையத்தில் விற்மலம்போலே யிருக்கும் வீரப்பாட்டையு முடையவனைப் பாடிப்பற. ... ... கூ.

மூ.—மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட
ஈற்றுத்தாய்பின்னருடன் தெம்பிரானென்றழுக்
கூற்றுத்தாய்சொல்லக் கோடியவனம்போன
சீற்றமிலாதானைப்பாடிப்பற சீதைமணாளனைப்பாடிப்பற. கூ.

பதவுரை.

மாற்றுத்தாய்— நம் தாயானையைபோத்த லக்ஷ்மி

என்றிட— என்று நியமிக்கவும்

போனை— எழுந்தருளினவனுய்
சிற்றம் இலாதாளை— 'காட்டிலே போக
விட்டாள்' என்கிற கோபமில்லாதவளை
பாடிப்பற—; [வளை
சீதை மணாளனை— ஸீதைக்கு வல்லபனை
பாடிப்பற.

(உன்னைப்பிரிந்து எப்படி தரித்
திருப்பேன்;')
என்று அழ— என்று கதறி அழவும்
கூற்றுத்தாய் சொல்ல— கூற்றம் போன்ற
கைகேயியுடைய சொல்லைக் கொண்டு
போய வனம்— கோடிய காட்டிலே

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாற்றுத்தாய்சென்று வனம்போகேயென்றிட. மாற்றுத்தா யென்றது- மற்றைத்தாயென்றபடி. அன்றிக்கே, 'மாறு' என்று - ஒப்பாய், மாறான தாய்- பெற்றதாய்க்குப்போலியான தாயென்னவுமாம். ஸ்ரீகௌஸல்யாதேவிபாதி, பெருமாள் பக்கல் அதிஸ்நேஹமுடையளாயிறே ஸுமித்ரையாரிருப்பது. இப்படியிருக்கிற தாயாரானவள் சென்று "நீர்வநத்திலேபோம்" என்றுசொல்ல. அதாவது- திருவபிஷேகமங்களமே ஹாத்ஸவார்த்தமாகத் திருப்படைவீடல்லா மலங்கரித்து உத்ஸவமும்தொடங்கி புரோஹிதரான வஸிஷ்டாதிகளைத் தாணுமாகக்கொண்டு, ராஜாவான சக்ரவர்த்தி, திருவபிஷேகார்த்தமாகப் பெருமாளுக்குக் காப்புக்கட்டி, புரச்சரணாங்களும் செய்வித்து, "இனி அபிஷேகம்செய்யு மித்தனை" என்று முஹூர்த்தம்பார்த்திருக்கிறவளவிலே, கைகேயியானவள் குப்ஜைவார்த் தையாலே நெஞ்சுகலங்கி, பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியைப்பார்த்து, எனக்கு "இரண்டுவரமு மோடமுன்னே தந்திருப்பது, அதிரண்டும் இப்போது செய்யவேணும்; அதாவது- ராமனை அபிஷேகம்செய்யாமல் காட்டிலேபோகவிடவேணும், பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணும்" என்ன; ஸத்யதர்மபராயணனானகையால் "என்செய்வோம்" என்று இடிவிழுந்தாற்போலே இவ்வார்த்தையைக்கேட்டு கலேசப்பட்டு, பெருமாளையழைத்துக்கொண்டுவரும்படியாக ஸுமந்த்ரனைப்போகவிட்டு, தான்கலங்கிக்கிடக்க; ஸுமந்த்ரன்சென்று "ஐயோ எழுந்தருளச் சொல்லுகிறார்" என்னையாலே, பெருமாளும், திருவபிஷேகத்துக்கென்று அலங்கார்த்த திவ் யகாத்ரராய்க்கொண்டு, பிராட்டி மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு அந்தபுரத்வாரத்தள வும் பின்னேடவர, திவ்யாந்தபுரத்தில்நின்றும் புறப்பட்டுப் பெரிய கோலாஹலத்தோ டே எழுந்தருளிவந்து தமட்பணைக்காணப் புகுந்தவளவிலே, கலங்கிக்கிடக்கிறபடியைக்க ண்டு "இதுக்கடியென்" என்று பயப்பட்டு, "ஐயர்க்கு இப்போது க்லேசமேது" என்று கைகேயிபக்கலிலேகேட்க; "முன்பே எனக்கு இரண்டுவரம் தந்திருப்பர்; அந்த இரண்டுவரமும் இப்போது பெறுகைக்காக உம்மைக் காட்டிலே போகவிடவேணுமென்றும், பரதனை அபி ஷேகம் செய்யவேணுமென்றும் நானேபணித்தேன்; ஸத்யம் தப்பாதவராகையாலே அதுக்கு அநுமதிபண்ணி உம்மைக் காட்டிலேபோகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; இப்போது உம் மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார்" என்ன; "இப்படியோ கான் ஐயர்க்கு பரதந்த்ரனாய் வர்த்திக்தபடி, என்னை நியமிக்கும்போதைக்கும் இப்படி க்லே சிக்கவேணுமோ, கருப்பிலே விழச்சொன்னால் அதுவும் நான் செய்யேனே" என்ன; "ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், நீர் வரவாளர்த்தமாகப்போம்" என்ன; "அப்

[illegible] கிளிகளைப் பார்த்து ! அவைகளைப் போல் நீயும் [illegible] ! உடனே [illegible]" என்று குரல் கொடுத்தாள். அவள் தோழி, பெருமாள்பக்கமிலை சென்று, அவர் வருகையைத் தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்டு, சக்கரவர்த்தியின் கைகேயியுரிமையை நினைவூட்டி, "ஒருபெண்பெண்டாட்டி 'என்பிள்ளைக்குமேவணும்' என்று பறித்துக்கொண்டாளே, உனக்குமேவண்டா, ஒருவரும் அபிமானியாதவரைமே உமக்கு அமையும், ஆனால்பெரு நிலை பெறுத்தருளும்" என்று சொன்னாள். வனம்போகையென்றது- வரமீமையோரு என்ற படி. இந்த அவதாரணமிதை கீழ்சொன்ன பொருளைக்காட்டுகிறது.

ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து எம்பிரானென்றழை. பெற்ற தாயாரான ஸ்ரீகௌஸல்யையார் பின்னேதொடர்ந்து சென்று தன்னுடைய பிரிவாற்றாமை பெல்லாம்சொல்லி, "எங்குற்ற சாபமான் உம்மைப்பிரிந்திருக்கமாட்டேன், என்னுடைய நாயகனே!" என்று கதறிக் கொண்டு அழை. கூற்றுத்தாய்சொல்ல. கூற்றம்போன்ற கைகேயியாகிற தாய்சொல்ல. தொடர்ந்து மாதாவுடைய சௌகுமார்யத்தையும், போகிறவிடத்திலுள்ளானை கொடுமையையும் பாராமல், பதினாலுலம்வத்ஸரம் வநவாஸம் பண்ணச்சொன்ன க்ரௌர்யத்தைப்பற்றி - இவளைக் கூற்றுத்தாயென்கிறது. "பித்ர்வசநபரதந்த்ராய்ப் போரும்" என்று நிற்கச்சொல்லி, இவள்சொன்னதற்காகப் போரும் என்கிறாளை - அவர் வாய்விட்டுச் சொல்லாமல் அநுமதி பண்ணிக்கிடக்க, அதுதானும் சொல்லுகையாகவிறே. ஈற்றுத்தாய் சென்று வநம்போகே யென்றிடவும், ஈற்றுத்தாய் பின்தொடர்ந்து காப்பாளென்றபடி, கூற்றுத்தாய் சொல்லுடையாகக் கொடியவநத்திலே போனவென்றபடி.

அதவா, மாற்றுத்தாயென்கிறது - கைகேயியாகலும், கூற்றுத்தா யென்கிறது - லக்ஷ்மிஸ்வரூபமாகவும் யோஜிக்கவுமாம். அப்போதைக்கு, மாற்றுத்தாயென்றது - வாத்ஸல்யபாகையாலே; ஸ்ரீகௌஸல்யையாருக்குத் தன் நிலைமையாலே மாற்றுத்தாயென்றபடி. ஸ்ரீராமன் கானகத்துக்கு மேல் பொருத்தானைமையாலே மாற்றுத்தாயென்கிற தாயுமாம். "ஏழை" என்றுசொல்லி, "தாய்" என்னமேலன்கிறது பெருமாள் நினைவாலேயிறே; "கலிவலைச்சி" என்றிறே அவர் எப்போதும் மருளிச்செய்வது. சென்றுவநம்போகேயென்றிட. வாரீர சென்றுமீபோகு என்றுநியமிக்க. அதாவது - ராஜ்யபோகத்தில் கொடுகையாகிற வாத்ஸல்ய வந்தசென்று அதிலேபோய்விடி என்று நியமிக்குமென்னாக; "வா" என்கிறாளல்லர்; "போ" என்றுமதுமேலேயிறே இவள்சொல்லுவது. ஈற்றுத்தாயிருப்பாதி. பெற்றதாயாரான கௌஸல்யாதார், "என்தாயனே! எங்குற்றாயாய நான் உம்முடைய விச்லேஷ வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டேன், நான் எப்படி உம்மைப்போகவிட்டு தரித்திருப்பது" என்று பின்தொடர்ந்து சென்றாள்.

கூற்றுத்தாய்சொல்ல. லக்ஷ்மிஸ்வரூபமிறை தாய்சொல்ல. கூறுபட்ட மனஸ்ஸை யுடைய கைகேயிலே கூற்றுத்தாயென்றதால்; சக்கரவர்த்திக்கு மூவருந்தர்மபத்நிகளாகையாலே பதாந்தரத்திலே கூற்றுத்தாயென்றதால்; ஸ்ரீகௌஸல்யாதேவியைப்போலே நிரதிசயத்தை அ[illegible]

(க) "ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷ்மணாவரஜாயை ஸ்வதந்த்ரத்ரிஜகந்மாத்ரே-ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ: புத்ரப்ராதிகூல்யம்" (உ) "ராமம் தசரதம் வித்தி மாம்வித்தி ஜநகாத்மஜாம்- அயோத்யாமடவீம் வித்தி கச்ச தாத யதாஸுகம்"

டிதிவெள்ளைமேல் " எறும் மாளைகளாலே ஒருத்தி 'எனக்கு' என்றது உமக்கெண்செய்ப்ப" என்று இவள் சொன்னதைத மிகவும் திருவுள்ளம்பற்றுகையாலே விச்லேஷதி ருக்கையாலே ப்ராபகத்தாலே கூற்றம்போன்ற தாயைக் ணுதல். இப்படியிருக்கிறவன் வசத்தைக்கொண்டு கொடியவனம்போன. முற்பட்டபோழுனை- காலூர்பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநப்ரக்ரியை; பிற்பட்டபோழுனை- ‡ பிள்ளை யிட்டருளின வ்யாக்யாநப்ரக்ரியை. முற்பட்டபோழுனையில், " சென்றுவனம்போதே " என்கிற விதுக்கு ஸ்வயமார்த்தம் விந்திக்கையும், *கூற்றுத்தாய் சொல்லக்கொடிய வனம்போனமிது " தண்டகமுற்றவன் சொற்கொண்டுபோய் " என்றும். " முலக்குமரா காணையப் போலென்று விடைகொடுப்ப விலக்குமனன்றன்மேறு மங்கே யிவறு " என்றும், " கொடியவள்வாய் கடியமொழிகேட்டு - கான்தொடுத்த நெறிபோய் " என்றும் கீழ்மேல் அருளிச்செய்தவற்றுக்குச் சேர்ந்திருக்கையுமுண்டு.

ஸம்ப்ரதாயத்திலும் வந்தால், நம்பிள்ளை பூநீபாதத்திலே கேட்ட கிரியாழ்வானைப் பிள்ளைகுமாரர் பக்கலிலேகேட்ட காலூர்பிள்ளை யருளிச்செய்த தாகையாலேவந்த ப்ராபல்ய முண்டு. அவர்தாம் ஆச்சான்பிள்ளை திருத்தமப்பனாகையாலே, பிள்ளைக்கு பாமாசார்ய ருமிறே; ஆகையாலே, அந்தபோழுனை முற்படவிவழுதி, பிள்ளையருளிச் செய்தபோழுனை பிற்பட் எழுதப்பட்டது. இரண்டுபோழுனையிலும், ஸுமித்ரையார், பெருமாள் முகம் பார்த்துச் சொன்னதாகச் சொல்லப்பட்டவசநம் பூநீராமாயணத்தில் இல்லேயாயினும் இதிஹாஸாந்தர புராணாந்தராதிகளில்பலபாதல், கல்பாந்தரத்திலேபாதல் உண்டென்று கொள்ள வேணும் * மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்றவிவர் இப்படி யருளிச்செய்கையாலே.

கொடியவனம்போன. " கல்லினாலந்த தியற்று கணைபுடைந்து கால்சுழன்று, பின் னும் திரைவயிற்றுப்பேபேய திரிந்துலவாக், கொன்னவிலும் வெங்கானம் " என்றபடி. யிறே காட்டின்கொடுமை தானிருப்பது; இப்படியிருக்கிற காட்டிலே, * கைவாயவேல் கெடுங்கண் கேரிழையு மினங்கொளவும் பின்புபோக வெழுந்தருளின. சீற்றமிலாதாகை. " காட்டினகாப்போடே காட்டிலே நன்னிவிட்டான்" என்றும் சீற்றம் எகுதேசமும் திருவுள்ளத்தி லில்லாதவனை. (க) " சாவதுகூடாவவஸ்தாவம் கூவதீதுமுகூர்ப்பாவிபரவுர்ப்பா ரபாஜபவாவ நவா வொவாவாவ நவா வொவாச்வஹாவபி " என்று - ஸங்கோசத்தோடேயிறே யெழுந்தருளிற்று. சீதைதமணாளனைப்பாடிப்பற. வருவாளந்தான் ஸாஸமாய்த்தது அவள்கூடப் போகையாலே யிறே. பிராட்டியும் தாமும் " வகாத்தாஸமறுபவிக்கலாம்தேசம் " என்றிறே காடுதன்னை விரும்பிற்று. (உ) " உஸு நம்வி குமு-வஸ்ரு ஸ்ரு நுாஸ்ரு ஸ்ரு ஸாஹஸ்ரு । காயிகுவை-ஸ்ரு வாவாஹ ஸ்ரு நுகவஸ்ரு உஸு நாகள் " என்றிறையருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிறவனைப் போடிப்பறவென்று ப்ரதிகோடியான வளைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... ...

மூ.—பஞ்சவர்தூதனுய்ப் பாரதங்கைசெய்து
நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு

---

‡ பிள்ளையாகிறார்- திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. இவர் இப்ரபந்தத்துக்கு ஸ்வாபதேசவ்யாக்

பற்சவர்— பற்சபாண்டவர்களுக்கு

தாதறுப்— தாதறுப்பிகொண்டு

பாரதம்— பாரதயுத்தத்திலே

கை செய்து— ஸாரதியாகி

நிந்த— விரோதத்தை

உமிழ்— உமிழாகின்ற

நாகம்— காளியநாகம்

கிடந்த— கிடந்த [யிலே

நல் பொய்கை— நல்ல கொடிய பொய்கைக் கரை

புக்கு— பொய்ப்புக்கு

அஞ்ச— அவன் அஞ்சும்படி

பணத்தின்மேல்— பணங்களின்மேலே

பாய்ந்திட்டு— குதித்து நிலைபெறநின்று

(அவ்வளவிலே, அவனும் அவன்
மனைவியும் சரணம்புகு:)

அருள் செய்த — அவர்களைக் கொல்லாமலே
விட்டருளுதல்

அஞ்சனம்— மைமலைபோன்ற

வண்ணனை— வர்ணத்தை யுடையவனை

பாடிப்பற—;

அதிசாதை தன் சிங்கத்தைப் பாடிப்பறை.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு, பஞ்சவர்தூதருய், தர்மபுத்ராதிகளைவர்க்குந் தூதரும்படி, இவர்கள் ஐவரிலும், இவரை எவ்வுரியரல்லாதார் இல்லையே போலேகாணுமே. தூதருய், ஸ்வாதி கண்ணனதான் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோகிறவிடத்தில் புரையற்றிருக்கையிலே, நன்னாப் பெறுப்பேறுகளிலே யிவன்றான் நினைத்திருப்பது. "இன்றுர் தூதனாள் நின்றான்" என்கிறபடியே - "பாண்டவதூதன்" என்கிற ப்ரஸித்திபெற்றமையிலிறே பாரில் கால்பாவி நிற்கிறது. பாரதம்கைசெய்து. "பத்தூர், ஒருர்" என்றும்போலே சொன்னவிடத்தில் அவர்கள் ஒன்றுக்கும் இசையாமையாலே, "ஆனால், யுத்தத்தைப் பண்ணி ஜயித்தவர்கள் பூமியாளுங்கோள்" என்று அவர்களை யுத்தத்திலே மொருக்கியிட்டுப் போந்து, பாண்டவர்களுக்காய்நின்று, பாரத ஸமரத்தில் கையுமெழுதியும் வருத்தி யுத்தத்தை நடத்தி. நஞ்சுமிழ்நாகங்கிடந்த நற்பொய்கைபுக்கு. அருகணைந்த வ்ருக்ஷங்களின் பக்ஷிகளெல்லாம் பட்டுவிழும்படி விஷத்தை யுமிழாநின்ற காளியனுகிற ஸர்ப்பங்கிடந்த * நற்சுழல் பொய்கையிலேபுக்கு. "நற்பொய்கை" என்றது - "நல்லபாட்டு, நல்லதிருப்பு" என்றாப்போலே விபரீதலக்ஷணை. அதவா, காளியன் ப்ரவேசிப்பதுக்கு முன்பு தன்னை பாடியாயிற்று சொல்லிற்றாகவுமாம். அஞ்சப் பணத்தின்மேல் பாய்ந்திட்டருள்செய்து. அப்பொய்கையைக் கலக்கி, காளியன் க்ருத்தனாய்த் தலையெடுக்குட்படிபண்ணி, பின்பு அவனஞ்சுகிறபடியாக அவன் பணங்களின்மேலே சென்று குதித்து நின்றபடி. அவனாயினாப்பிரான், (க) "ஸ்ரீலக்ஷ்மீ நாதஸ்ரீவ்ருஷகிபி" என்றும், (உ) "பார்ஹஸ்பத்யாடரீபதாபி" என்றும் அவனுடைய ஸ்த்ரீகளும் சரணம்புகுந்தபின்பு அவன் ப்ராணன்பெற்றுப் போம்படி க்ருபை பண்ணினான். அஞ்சனவண்ணனைப்பாடிப்பற. இப்படி சரணாகதரானதினம் பண்ணுறையாமலே அஞ்சநகிரிபோன்ற தன்திருமேனிநிறம் ப்ரகாசிக்கும்படி நின்றவனைப் பாடிக்கொண்டுபற. அதிசாதைதன் சிங்கத்தைப்பாடிப்பற. யசோதைப்பிராட்டி சீராட்டிவளர்க்கையாலே விற்றாகத் தன்றுமேபோலே செருக்கியிருக்கிறவனைப் பாடிப்பறவென்று எனதினையைப் பார்த்து நியமிக்கிறான். ... ... இ.

(க) "ஸ்ரீபதாவாத்ரபதேராவர்த்தி : ப்ரஸீததிமே."

(உ) "பர்ஹ்ஸ்பதிஸஹோடரீபதாபி"

குணம்— குணங்களை யுடையவனை

பாதன் கடவிக்கு— பூரீ பாதகாற்வாதனுக்கு

அன்று— அவன் மனம்மகிழ்ந்திருந்த அக்காலை.

அடி நிலை— பூரீ பாதங்களில்

எய்தா— அணுகி

எனை— அளிந்த நாளினை யெல்லை

பாடிப்பற—

அடியார்கள்— பூரீ வைஷ்ணவர்கள்

கோடாமலை— மாறாவாலை வேளை

பாடிப்பற.

மூடி ஒன்றி— "திருமுடி சூடி

மூ உலகங்களும்— பூமி, சுவர்க்கம், பாதாள மென்கிற மூன்று லோகங்களையும்

ஓங்கு— பரிபாலித்துக்கொண்டி

உன்— தேவரீருடைய

அடிமைக்கு— காலலுனவெனக்கு

அருள்— கிண்டபடன்னியருளவேவேண்டும்"

என்று— என்று ப்ரார்த்தித்து

அவன்பின் } அந்தசக்ரவர்த்திதிருமகன்
தொடர்ந்த } பின்னேனென்று மேதாடர்ந்து

பயில்— ஒப்பில்லாத

வ!

வ்யா. ஆழ்வார்பாட்டில் முடியிருந்தபடி, சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் பகவானிடை யன்று காயிலுபாடு, ராஜகுலத்திலுள்ளாரும் மெளராஜாகபகுமும் பூசாதலிருசால வலிஷ்டா டாதிகளும் எல்லாரும் திரளவிருந்து "பெருமாள் காடேறப்போனார், சக்ரவர்த்தி குரஞ்சென்ற நாடு அராஜகமாய்க்கிடக்க வொட்டோணாது" என்று தன்னை முடிசூட்டுவதாக பங்களாவறை மான தூர்யகோஷத்தையும் பண்ணிக்கொண்டிருக்க, அந்தக்கொடி கேட்டபோதே கணக்க கோபபட்டு, (க) "விலலாபலபாமத்யே ஜகர்ஹே சபுரோஹிதம்" என்கிறபடியே தன்குற்றமெயல்லாம் தோற்றும்படி சிரளிலேயிருந்து, "தருதிரனாக விருந்து என்னுடைய சேஷத்வத்தை அபஹரிப்பதே!" என்று பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, (உ) "கியசே மாமேவம் அஹிதம் வாக்யமீத்ருசம்" என்கிற க்ரமமும் பாராதே, பூரோஹிதனை வலிந்திட்ட பகவானையும் "அழகிதாக இக்குடிக்கு முன்னோடி தேடிக்கொடுத்தாய்" என்று அத்திரளிலே கர்ஹித்து, (ங) "ராஜானுராஜபலயு யதிர்மவத் ப்ரியஹிதயோகக்ஷேமசிகீர்ஷயாஜ்ஞாபயதி" மென்ன ஒருராஜாவெஹாராகும்" என்று ஒருவனுக்கு இரண்டு வஸ்து சேஷமாதல் ஒன்றை ஒன்று நிர்வஹிக்குமோ; ராஜ்யந்தான் எம்மையாண்டாலோ, நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்க வொண்ணாது என்கிறவித்தனையே பார்க்குமித்தனையோ, இதுக்கு விஷயபூதனான என்னையும் பார்த்து வார்த்தை சொல்லவேண்டாதோவா, அவர் பொகட்டிப்போன ராஜ்யத்தை அபஹரித்தால், அவனைப்பிரிந்த வருத்தம் முடிந்தவன் வயிற்றிலே பிறந்தவனென்படி யெங்கேனு நான்" என்று சொன்னவாறே; "ஆலல் செய்யவடுப்பதென்" என்று அவர்களெல்லாரும் இவன்றன்னைக்கேட்க, "நாமெல்லாரும் கூடப்போய் பெருமாள் திருவடிகளிலே விழுந

(க) "விலலாபலபாமத்யே ஜகர்ஹே சபுரோஹிதம்."

க்து அவரை ரிட்டுக்கொண்டிவந்து திருவடிகளிடம் பண்ணுவிப்போம் வாருங்கோள்" எங்று எல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டி திருப்பித்தி கூட்டுக்கிலே போய், பெருமாள் திருவடி களிலே தண்டுத்திலை முன்னிட்டிச் சமஸ்கரித்து விண்ணப்பஞ்செய்து ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது.

முடியாவண்ணம். மதுரையைத்தனித்து சமஸ்தாபிப்பதாகத்து காட்டைவிட்டுக் காட்டிலே வருகிறவர், இக்காட்டையும் காவலையுடைத்தாகையும் விட்டு காட்டிலே திருவ யோத்தியிலே யெழுந்தருளித், திருமுடிசூட்டி ஆளுகைக்குமாகவே. (க) "ச்ரிதுமிகு) உடி கை பெருவிரை ஹரபயத்து பழி" என்கிறபடியே முன்று லோகத்தையும் ஸநாத மாக்கினவன்னி. உன்னடி யேற்கருளென்றவன்பின்பற்றிடர்த்து. (உ) "ஏ-ழ்ஸ்ரீவ்ஸ்ரு ஹவஸ வ்ரு ஹவஸ வ்ரு ஹவஸ உடை தாள்சென்னிவை" என்று ப்ரார்த்தனாம்சம் கூறுகிறவள்ள திருக்கிறவனன்றிக்கே, அகிலரும்பரும் தேவரீரோடே அநுகூலிக்கைபாலே சிந்தையுய், அவ்வளவுமன்றிக்கே, க்ரமவிக்ரயார்ஹமும்படி உடைக்கு தாஸபூதரான்றிலனைக்கு ப்ரஹ்லாதத்தைப் பண்ணியருள வேணுமென் அர்த்திக்க, பின்னேசென்று அநுவர்த்திக்க. படியில்குணத்துப் பரதனம் பிக்கு. "இக்குடியில் முத்தாரிருக்க இளையார் முடிகுடியரிவாரில்லை" என்ற குலமர்யா தையை நோக்குகையாலும், ஸ்வாதந்த்ர்யபிரியாலே முடிகூட வெருவி, தன்ஸ்வரூபத்தை நோக்குகையாலும், ஆர்த்திபோடே திருவடிகளிலவந்து விழுந்து "மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணியருளவேணும்" என்று அர்த்திக்கையாலும், ஒப்பில்லாத குணத் தையுடையனை ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு. அந்நாடிநிலையிருந்தாலை. அவன் ஆர்த்தனாய் நிற அக்காலத்திலே, "நீசொல்ல நாம் இப்போது மீண்டோமாகில், நம் ஐயர் சொன்னது செய்யாமல் ராஜ்யபரத்தையாலே மீண்டோமாவோம்; நீ நம்மைமீட்டுக்கொண்டு போனையா கில், 'ஸ்ரீபரதாழ்வான் இரண்டுஞ்செய்ய வல்லனாயிருந்தான், – முன்பு, கீழோலையைத் தானைக்கொண்டு ராஜ்யத்தைவாங்கித் தமையனைக் காட்டுப்போகவிட்டான்; இப்போது, லோகாபவாதம்முதிர்ந்தவாறே பின்தொடர்ந்துசென்று கண்ணீரப்பிசைந்து காலிலேவிழுந்து மீட்டுக்கொண்டுவந்தான்' என்னும் அவத்யமும் உனக்குவரும்; ஆனபின்பு, உன்னை ஸ்வ தந்த்ரனாக்கி வார்த்தை சொன்னோம் முன்னை, உன்ஸ்வரூபாநுரூபமான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்று நீபோ" என்று, அவன் நிர்ப்பந்தியாதபடி வார்த்தைசொல்லி யிசைவித்து, "மாவடியைத்தம்பிக்கு வான்பேணியம்மைத்து" என்கிறபடியே அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யபய மெல்லாம் போம்படியாகவும், "மீண்டு எழுந்தருளுவர்" என்னுமதுக்கு விச்வாஸமாக வும் திருவடிநிலைகளைக்கொடுத்து * அடிசூடுமாசாக்கி விட்டவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் கோமானைப் பாடிப்பற. ஸ்ரீபரதாழ்வான் முடிசூடாமல் அடிசூடிப்போகையாலே திருவயோ த்தையிலுள்ளார்க்கு தானேநிர்வாஹகனவனைப் பாடிப்பற என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ... ... ரு.

மூ.—காளியன்பொய்கை கலங்கப்பாய்ந்திட்டவன்
நீண்முடியைந்திலு நின்றுடன்செய்து
மீளவவனு க்கருள் செய்தவித்தகன்
தோள்வலிவீரமே பாடப்பற தாமணிவண்ணனைப்பாடப்பற. ரு.

காளியன்— காளியனகம் விடம்
பொய்கை— பொய்கையான
கலங்க— கலங்கும்படி
பாய்ந்திட்டு— சென்று குதித்து
அவன்— அவனுடையதாய்
நீள்— ஆகாசத்தளவும் வளர்ந்திருக்கிற
முடி ஐந்திலும்— ஐந்து படங்களிலும்
நின்று— மாறிமாறி அடியிட்டுநின்று
நடம் செய்து— கூத்தாடி [படியும்
மீள— (அவன் சரணம்புக்கவளவளவில்) மறு

அவனுக்கு— அந்த காளியனுக்கு
அருள் செய்து— திருவுள்ளம்பற்றி
விந்தகன்— விஸ்வகர்மாவுக்கு ஒப்பானவன்
தேவன் வலி— புறமலைத்தையும்
வீரம்— வீரப்பாட்டையும்
பாடிப்பறை;
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நீலத்தம்போன்ற
வண்ணனை— வடிவழகை யுடையவனை
பாடிப்பறை.

விளக்கம். எழாம்பாட்டு. காளியன்பொய்கை. வெறுப்புற்றில் "காளியன்டெய்வகை" என்னவணமுங்காணும் அரின் விளையாடத்துக்கு "பாடிப்பாழி" என்றமை போலே. அணுகின் வுகாவை ஐங்கமாதிகளெல்லாம் அழலாலேபட்டு விழுந்படியிலே மையல் கையில் விஷத்தினுடைய க்ரௌர்யமிருப்படி. "ஆயிரவாய்ச்சுடுஞ் சினப்பொய்கை" என்னுஞ் சுடவதிலே. கலங்கப்பாய்ந்திட்டு. "காளியன் கடுந்தைதங்கலம்" என்கிறபடியே பொய்கைகலங்கும்படி குடிக்சென்று குதித்து. அவனிருப்பது. பொய்கையைக் கலக்கினவாறே அதுக்குள்ளுருக் கிடக்கிறவவன் அதிக்ருத்தனாய், தலையிலிருந்து ஏழுசாதத்திலே கொளுத்த படங்களை விரித்துக்கொண்டு நிற்க, அப்படங்களின் மேலே வந்து ஐந்துபடங்களிலும் மாறிமாறிநின்று கூத்தாடினபடி. மீளவவனுக்கருள் செய்தருளினபடி. (க) "கொடுவிடமிரு ளொருவுமாறுபு—கதிரவனணி கழி" என்கிறபடியே தலைமையும் கரிய நிறமுமான காளனுடைய வாய்களாலே ஏத்தும்சொன்னபடி. அவன் இவனைக்க, தன்னுடைய பிள்ளைகள் பெருமைக்காகச் சரணம்புகுந்தவாறே, முன்பு அவனைக் கொல்லுகிறோமென்று கோபத்தைக்கிளறி, அவன் பிள்ளைகள் பெறாப்படி, பிறகு அவனுக்கு ப்ரஸாதத்தைக்குடுத்தனனென்ன விஷயபரீதரான மஹாபுருஷர்கள் முன்பு விஷயபரீதத்தைமாலை முன்பு, கோபத்துக்கு விஷயமாகிறி முன்பு சீறினவனுக்கே ப்ரஸாதத்துக்கு விஷயமாகின ஸகஜக்ருபை. தோள்வலிபேரமே பாடிப்பறை. இப்படியிருக்கிற நிலையையுடைய, "பாய்ப்பாலாட்படுத்து" என்கிறபடியே காளியன் கண்மலைபோலே பெருத்துக் கறுத்துக் காட்டினவிடத்திலும் அதினிடையிலே உருவிப்போகாதே வாலேபிடித்து நாலுதிக்கிலும் மேலேகின்றபடியை தோள்வலியையுடையம் வீரப்பாட்டையும் பாடிப்பறை. தூமணிவண்ணன். காளியனுக்கு ப்ராணனைக்கொடுத்துத் தூதாக்கி யோட்டிவிட்டு, விஷநிலமான பொய்கையை அம்ருதமாம்படி கடாகஷித்து, பசுக்களும் இடையருமுண்டபோலே முன்னேபோலே பண்ணுகையாலே, பழிப்பற்ற நீலத்தம்போலே திருமேனியின் அழகையுள்ளபடி நின்றபடியை வண்ணப் பாடிப்பறை. என்று ப்ரதிகோடியானவனைப்பார்த்து நியமிக்கிறாள். ... ஏ.

மூ.—தார்க்கிளர்ந்தம்பிக் கரசீர்துதண்டக
நூற்றவர்சோற்கொண்டு போகிநூட்கிடைச்
சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடுமூக்கவள்
அர்க்கவரிந்தானைப் பாடிப்பற வயோத்திக்கரசனைப்பாடிப்பற. ஏ.

தம்பிக்கு— தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு

அரசு ஈந்து— * அடிநூறுமாசைக்கொடுத்து

தாற்றவள் சொல் } விசாரித்த கைகேயி

கொண்டு— } யின் சொற்படி

தண்டகம்— தண்டகாரண்யத்தைத்குறித்து

போகி— எழுந்தருளி

நுடங்கு— துவளாநின்ற

இடை— இடையையுடையளான

சூர்ப்பணகாவை— சூர்ப்பணகையை

செவியொடு மூக்கு— காதுகையும்மூக்கையும்

அரசாத்தானை— * அரசுத்தவிர்ந்

பாடிப்பற—;

அமையாத்திக்கு— திருவயோத்தியைக்கு

அரசனை— ராஜாவானவனை

பாடிப்பற.

---

* அறுத்தது இளையபெருமாளா யிருக்க, பெருமாள் அறுத்ததாகச் சொன்னவிது *ராமகுணபாஹுத்வ ப்ரயுக்தமான ஐக்யத்தைப்பற்ற.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. தார்க்கிளர்ந்தம்பிக்குரச்சந்து. "அடியிலே சக்ரவர்த்தி அறுமதி உண்டாகையாலும், பெருமாள் உடன்பட்டுப் போகையாலும், நாடு அராஜகமாய்க் கிடக்கலாவ்ணாது, நீமுடிசூட வேணும்" என்று வலிஷ்டாதிகளும் ராஜலோகாதிகளும் அர்த்திக்கையாலும் அபிஷேகம் செய்யலாவதொரு புடையுண்டாயிருக்க, "மூக்காரிருக்க இளையார்முடி சூடியறிவாரில்லை" என்கிற குலமர்யாதையை நினைத்து, "மாலையிட்டு ராஜ்யம்பண்ணுகைக்கு நான் இளையவன், தமையனிருக்க எனக்கு முடிசூட ப்ராப்தியில்லை" என்று மறுத்துத் திருச்சித்ரகூடத்தளவும்வந்து "மீண்டெழுந்தருளவேணும்" என்று அர்த்தித்த நம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அதுகுணமாக அடிசூடிமாசைக் கொடுத்து.

தண்டகாரண்யத்தவள் சொல்கொண்டு போகி. "ராஜ்யத்தை விடுவித்து தண்டகாரண்யத்திலே போகவிடக் கடவோம்" என்று விசாரித்தவள் சொல்லைக் கைக்கொண்டுபோய். "கூற்றுத்தாய் சொல்லைக் கொடியவனம்போன" என்றிறே திருமழிசைபிரான் சொல்லிற்று. ஸ்ரீபரதாழ்வானேயே திருச்சித்ரகூடத்தளவும் சென்றவஸிஷ்டாதிகள் தொடக்கமானார், பிறகு கைக்குடலாகச் சொன்ன வார்த்தைகளும் கேளாமல், இவள்சொன்னவார்த்தையைத் திருவுள்ளத்திலே கொண்டிறே ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு அரசிந்து அநந்தரம் தண்டகாரண்யத்திறவெழுந்தருளினது.

நுடங்கிடையித்யாதி. காமரூபிணியாளையாலே ஸ்வபாவஸித்தமறைத்து அத்யந்தாபிமதமானதொரு ஸ்த்ரீவேஷத்தைக்கொண்டு வருகையாலே, நுடங்கின இடையையுடையளான சூர்ப்பணகையை. தன்னழகைக்காட்டி "என்னை விவாஹிக்கவேணும்" என்று வந்தவளவில், பிராட்டியைக்காட்டி "நமக்கு இவளொருஸ்த்ரீயுண்டு, அங்கேபோ" என்று இளையபெருமாளைக்காட்ட, அங்கே சென்றவளவிலே, "நான் அவர்க்கு சேஷபூதனையிருப்பாரொருத்தன், இன்னம் அவர்தம்பக்கலிலேபோ" என்ன, இப்படி உபாலம்பிக்கையாலே அவள் அதிக்ருத்தையாய், பழைய வேஷத்தைக்கொண்டு, எடுத்துக்கொண்டு போகப்புக்கவளவிலே, சீவியோடேகூட அவள்மூக்கையும், அவள் கதறக்கதற அறுத்தவினை.

திருப்பாற்கடலை தேவர்களும் அசுரர்களும் கடைந்தபோது அதில் தோன்றிய விஷத்தை சிவபெருமான் உண்டு தம் கண்டத்தில் நிறுத்தினார் என்பது புராண வரலாறு.

மு.—மாயச்சகடு முனைதத்து மருதிறுத்
தாயர்கோளோடுபோ யாநிரைகாத்தணி
வேய்ங்குழலூதி விருந்தகலாய்நின்ற
ஆயர்கள்ளேற்றினைப்பாடிப்பற வானிரைமேய்த்தானைப்பாடிப்பற. கூ.

பதவுரை.

மாயம்— வஞ்சகத்தையுடைய
சகடம்— சகடாஸுரனை
உதைத்து— கட்டிக்குதிலபுரட்டி திருவடி-
களால் உதைத்தும்
மருது— யமளார்ஜுநங்களை
இறுத்து— முறித்தும்
ஆயர்கோளோடு— இடையர்கோனாகி
போய்— காடேறப்போய்
ஆ நிரை— பசுக்களின் திரளை

காத்து— ரக்ஷித்தும்
அணி— அழகிய
வேய்ங்குழல்— வேய்ங்குழலை
ஊதி— ஊதி
விருந்தகலாய் நின்ற— விஸ்மயமேயழகாய் நின்ற
ஆயர்கள் ஏற்றினை— இடையர்க்குத் தலை
வனானவனை
பாடிப்பற—;
நிரை மேய்த்தானைப் பாடிப்பற—.

பெரியா. ஒன்பதாம்பாட்டு. மாயச்சகடமுனைதத்து. "கள்ளச்சகடம் கலக்கழியக்கால் லாக்கி" என்றபடியே காலாலாகவைத்தவதிலே அஸுரர்கள் ஏறிவந்து கபடமாயிருந்த சகடத்தை, ஸ்வரூபநாசமாய் நிமிர்ந்த திருவடிகளாலே யுதைத்து. அன்றிக்கே, சகடமாவது ‡ உருமாயம்பண்ணி உதைத்த வஞ்சனையாம். மருதிறுத்து. தன் பார்வட்டியிலைத்த உபலேபநிமித்தங்கொண்டு தவழ்ந்துபோகாநிற்க, நடுவதாக வழியிலேநின்ற இரட்டை மருதுகளின்மேலே முனைமுகத்தை அப்படியறத்தேபோய், உதல் தடைபெறுகையாலே அத்தைதவிர்த்துக்கொண்டு அம்மருதுகள் இரண்டுருவும் சாய்ந்து விழும்படி முறித்து. ஆயர்கோனோடுபோய் ஆநிரைகாத்து. பசுமேய்க்கப்போகிற இடையோடே அவர்களில் ப்ரதானருப்பக்கொண்டுபோய், புல்லும் தண்ணீருமுள்ளவிடம் பார்த்து வயிறுநிறைய மேய்க்கையாலே பசுநிரையை ரக்ஷித்து. அணிவேயின்குழலூதி விருந்தகலாய் நின்ற. காட்டிற் பசுக்களைப்போலே கேவலம் புல்லும் தண்ணீருமே தாகமாக வளருமன்றிக்கே, குழலோசைபே தாகமாக வளருமவையாகையாலே, அவற்றை மேய்க்கைக்கும் சிதறிப்போகாமல் குவிக்கைக்கும் மீட்கைக்குமாக, அழகிய வேய்ங்குழலூதி, தன்னுடைய ஸாமர்த்தியம் தோற்றநின்ற. ஆயர்கள்ளேற்றினை. கோபர்க்குத்தலைவனை செருக்கையுடையவனை. பாடிப்பற. ஆநிரைமேய்த்தானை. "நிலத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்பதுவே" என்றபடியே- பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் உகந்து பசுநிரைமேய்த்தவனை. பாடிப்பற. என்று எதிரியைப்பார்த்துச் சொல்லுகிறாள். ... ... கூ.

(க) "ராமஸ்யதக்ஷிணோபாஹு:." ‡ இவ்வர்த்தம் சொல்லும்போது "மாய" என்று விசேஷணத்தைக்குறை.

மூ.—காரார்கடலே யடைத்திட் டிலங்கைபுக்
கோராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும்
நேராவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த
ஆராவமுதனைப்பாடிப்பற வியோத்தியர்வேந்தனைப்பாடிப்பற. யி.

பதவுரை.

கார் ஆர்— ஆழத்தின் மிகுதியாலே கருமை மிக்கிருந்துள்ள

கடலே— கடலை

அடைத்திட்டு— மலைகளைக் கொண்டடைத்து

இலங்கை புக்கு— லங்கையில் புகுந்து

ஆராதான்— பெருமான் வீரப்பாட்டை மதியாத ராவணனுடைய

பொன்முடி ஒன்ப } கிரீடம்தரித்த அழகிய
தோடு ஒன்றையும் } பத்துத்தலைகளையும்

நேரா— அறுத்துப் பொகட்டு

அவன் தம்பிக்கே— அவன் தம்பியான விபீஷணனுக்கே

நீள்— நெடுங்காலம் நடக்கும்படி

அரசு— ஆதிராஜ்யத்தை

ஈந்த— கொடுத்தவனும்

ஆரா— எவ்வளவுகாலம் புகழ்ந்தாலும் த்ருப்திபிறவாத

அமுதனை— அம்ருதம் போல் போக்யனான

வனை

பாடிப்பற—;

அயோத்தியர்— அயோத்தியிலுள்ளார்க்கு

வேந்தனை— ராஜாவானவனை

பாடிப்பற—.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. கார்ஆர்கடலேயடைத்திட்டு. ஆழத்தின்மிகுதியாலே கருமை மிக்கிருந்துள்ள கடலை, அகடிதகடநாஸாமர்த்யம் தோற்றும்படி, நினைக்கண்டவாறே ஆழம் கடவமலைகளையிட்டுக் குரங்குகளைக்கொண்டடைத்து. இலங்கைபுக்கு. (க) "யுஷ்மாபிர்வ்வை வாலிதாழ்" என்கிறபடியே மண்பாடுதானே ஒருவர்க்கும் ப்ரவேசிக்கவரிதாய், அதற்குமேலே உள்ளுநின்று நோக்குகிறவனுடைய பலத்தையுமுடைத்தாகையாலே துஷ்ப்ராபமாயிருக்கிற லங்கையிலே, எழுபதுவெள்ளம் வாநரசேனைகளையும்கொண்டு சென்றடைத்து. ஓராதான்பொன்முடி யொன்பதோடொன்றையும் நேரா. இங்கு அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களைக்கண்டு வைத்தும் இவற்றில் ஒன்றையும் நிரூபியாதே, கண்ணுனடைய வாபலடிஞபலங்களைப் பொருந்த நினைத்து, "தான்போலுமென்றெழுந்தான் தசகண்டியானன்" என்கிறபடியே - சக்ரவர்த்தி திருமகன் என்னும் வீரப்பாட்டையறியாமல் ஆபாஸமாகநினைத்து, தான் கொல்லுமளவும் வீருந்த ராவணனுடைய அபிமதவிநியோகத்துக்குமான ஸாமர்த்யங்களை, திருச்சரங்களாலே, முன்பு, ஓரொருதலையாக அறுத்தாற்போலன்றிக்கே, "காலநேமியென்றயன்வானரியிரும்பல் கதிர்தீண்முடிபத்துமறுக்குமரும்" என்கிறபடியே- "இன்ன இவ்வளவுமுடிக்கைக்குத்தாலம்" என்று, ப்ரஹ்மாஸ்த்ரோபமான சரத்தாலே, பத்தும் சேர ஒருகாலேயறுத்துப் பொகட்டு.

அவன்றம்பிக்கே நீளரசீந்த. (உ) "ஸ ச மைத்ராவருணஸ்ய ஸோதர:" என்கிறபடியே ஸ்வநிகர்ஷத்துக்குடலாக, "ராவணன்றின்பிறந்தவன்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்த

திர்க்கதாலம் நடக்கும்படி, லங்கைக்கு அரசாகிற ஐச்வர்யத்தைக்கொடுத்த. ஆராவமுதனை. இந்தக்குணத்தாலே ஒருகாலும் த்ருப்திபிறவாமல் மேன்மேலென த்ருஷ்ணையவிளக்கும் அயர்தம்போலே, அநுபவிப்பார்க்கு நிரதிசயபோக்யனாவனைப் பாடிப்பற. அயோத்தியர் வேந்தனை. ராவணவதாநந்தரம் மீண்டு எழுந்தருளி, திருவபிஷேகம்பண்ணியிருந்து ஆளுகையாலே, திருவயோத்தியையிலுள்ளார்க்கு ராஜாவானவனை. பாடிப்பற. என்று ப்ரதிகோடியாகவனவனை நியமிக்கிறாள். ... ... ரு.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—நந்தன்மதலையைக் காகுத்தனைநவின்
றுந்திடறந்த வோளியிழையார்கள்சொல்
சேந்தமிழ்த் தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல்
ஐந்திரண்டைடந்தும் வல்லார்க் கல்லலில்லையே. கக.

பதவுரை.

நந்தன் மதலையை— நந்தகோபன் குமரனை
கண்ணனையும்
காகுத்தனை— ககுத்ஸ்த சக்ரவர்த்தியின்
வம்சஸ்தனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும்
நவின்று— ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்
கொண்டு சொல்லி
உந்தி பறந்த — ‡ உந்திபறக்கையாகிற
லீலாரஸம் கொண்டாடின
ஓளி— அழகிய [களுடைய
இழையார்கள்— ஆபரணமணிந்த பெண்
சொல்— சொல்லை
செம்— செவ்வையையுடைய
தமிழ்— தமிழ் பாஷையாலே
நந்தன்— அழகிய [றகரான
புதுவை— ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அருளிச்செய்த
ஐந்திரண்டு ஐந்தும்— க்ர்ஷ்ணாவதார விஷ
யமான ஐந்தும், ராமாவதார விஷயமான
ஐந்துமான இப்பத்தை
வல்லார்க்கு— ஓதவல்லவர்களுக்கு
அல்லல் இல்லை — யாதொரு துன்பமு
மில்லை.

‡ “உந்தி- மகளிர் விளையாட்டிலொன்று” என்று தமிழ்.

வ்யா. நந்தன்மதலையைக் காகுத்தனை நவின்று. ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகனையும், ககுத்ஸ்தகுலோத்பவனான சக்ரவர்த்தி திருமகனையும், ஒருவர்க்கொருவர் எதிரியாய்க்கொண்டு சொல்லி. உந்திபறந்த ஓளியிழையார்கள்சொல். உந்திபறக்கையாகிற லீலாரஸம் கொண்டாடின அழகிய ஆபரணாலங்கார்களான பெண்களுடைய சொல்லை. செந்தமிழ்த்தென்புதுவை விட்டுசித்தன்சொல். ஔர்ஜவரூபமான த்ராவிடபாஷையாலே, அழகிய ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த. ஐந்திரண்டைடந்தும்வல்லார்க்கு. க்ர்ஷ்ணாவதாரவிஷயமான்னைவந்தும், ராமாவதாரவிஷயமான வைந்துமான இப்பத்தையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்க்கு. அல்லலில்லையே. ஸாம்ஸாரிகதுஃகமொன்றுமில்லை. ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

மூன்றும்பத்து - பத்தாந்திருமொழி - தெரிந்த சருங்குழல், ப்ரவேசம்.

அ. திருநறையூர்நம்பியின்மேல் ராமாவதாரமான செய்துகொண்டு அநுபவித்தருளினவர், (க) "ராவணவிரோதீ" என்கிறபடியே அவ்வவதாரங்களிலே தமக்கு ஈடுபாடாக ஒக்கலையாத்தவளாயிருக்கிற பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்வைபரியோதயமான க்ஷணபரதந்த்ரயாகையாலே தன்னைப்பற்றாதே நின்று தன்னோடுபற்றுடையாரெல்லாருமறிந்து விச்வஸித்துத் தன்னைப்பற்றுமளவுக்கு, "தம்முடைய அநுஷ்டானத்தாலே வெளியிடக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி; அதில் ப்ரதமத்திலே தன்னுடைய க்ஷமையை வெளியிடுகைக்காக, "தண்டகாரண்யத்திலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே ராவணன்பிரித்தான்" என்கிற வ்யாஜத்தாலே லங்கையிலே பெறுகின்ற, (உ) "ஸ்ரீ நமோ நாராயணாய" என்கிற அவதாரத்தின் பெய்ப்பாட்டாலே பெருமாள் இவள்போன விடமறியாமல், திருத்தம்பியாரும் தாமுமாய்ச்சென்று தேடி திரியா நிற்கச்செய்தே, பம்பாதீரத்திலே எழுந்தருளினவளவிலே, மஹாராஜருடைய நியோகத்தாலே ஸுக்ரீவஸக்யத்தைமறைத்து பரிவாஜகவேஷம் பரிக்ரஹித்து பணிவிடைகாட்டினவிருவருடையோடே முந்துற உறவுசெய்து, பின்பு அவர்கோக்ரீபாய்ச் சென்க, ராஜ்ய தாரங்களையிழந்து சுரமண்டலத்திலே கிடக்கிற மஹாராஜரைக்கண்டு, அவரோடே ஸக்யம் பண்ணி, அநந்தரம் அவர்க்கு விரோதிபான வாலியை நிரஸித்து, அவனை ராஜ்ய தாரங்களோடே சேர்த்து வாநரராதிபதிபாக்கி கிஷ்கிந்தையிலேயிருப்பிக்க, திருத்தம்பியாரும் தாமுமாகப் பெருமாள் வர்ஷாகால மிதுக்கணையும் மால்யவான்மலையிலே பெழுந்தருளியிருக்க, படைவீட்டிலே போனவிவர், பெருமாள் செய்த உபகாரத்தையும் அவருடைய குணசீலாதிகளையும் மறந்து, விஷயப்ரவணராய் தாரதீபாகா ஸக்தராயிருந்தபின்பு, அவர் வாக்காலணைமையாலே (ங) "காலவ்ருத்தஸ்ரீவான் நம்மாழ்வார் ஸ்ரீ ஸுக்ரீவகாலகீ கஹே ஔர் ஸுக்ரீவகோ ராகவ்" என்கிறபடியே கனக்க க்ஷேபித்தருளி இதயபெருமாளைப் பார்த்து, "நீர்போய் வெதுப்பியாகிலும் மஹாராஜரை யழைத்துக்கொண்டுவாரும்" என்றுவிட, அவர் கிஷ்கிந்தாத்வாரத்திலே பெழுந்தருளி ஓராண்கோலத்தைப்பண்ணி, அத்தைக்கேட்டு மஹாராஜர் கதிங்கி, கழுத்திலே மாலையையிட்டு அழைத்துப்போகட்டு, காலோசிதமாகச்சில வ்யாபாரங்களைப்பண்ணி, அருகேகின்ற திருவடியைப்பார்த்து, "இவ்வளவில் நமக்குச் செய்ய வேறுள்ளதென்?" என்ன; (ச) "ஸுக்ரீவஸ்ய மஹாபாஹோ ராகவஸ்ய ரணாஜிரே ஸாஹாய்யம் க்ரியதாம் ஸீக்ரம் ஸ்ரீமத்ஸுக்ரீவபாலிதம்" என்ன அபராதகாலத்திலே அநுதாபம்பிறந்து பீண்டிடாமாய், எளியனசில செய்திதீராமல்லோம், நேற்றுக்கழிய அபராதம் பண்ணினபின்பு இனி ஒருக்ஷணம்தரியாமல்போகாது என்ன; அவ்வளவிலும் தாம்முந்துறப் புறப்படவேண்டுமென்று, "இதயபெருமாள் திருவயோத்தியிலே நிலைநின்ற காரணத்தையிட்டு ஆற்றவேறுபடும்" என்ற காரணத்தைப் புறப்படவிட, அவன் (ஞ) "யாவத் ஸ்ரீர்வர்ததே" இத்யாதிப்படியே இதயபெருமாள் லங்காபுரியிலே வந்து, இதயபெருமாள் திருவுள்ளத்திலே சிலிட்டு ஆறும்படி வார்த்தைகளை விண்ணப்பம்செய்தபின்பு, மஹாராஜர்

(க) "ராகவத்வேஹ்யவத்ஸ்தே" (உ) "ஸ்ரீமந்நாராயணாயேதி மந்த்ரமுச்சாரயன்முஹு:"

ச - ர, பே - தி, அ - ஆ, ஒ - ஓ, ஔ - ஐ, ஒ - ஓ, ஔ - ஐ, ஒ - ஓ, ஔ - ஐ

கவனிலை, இவள்முன்னிலைத்து வகையும் அருகையிடமாய் நின்று அறிவுத்தை பூர்வகமாகச் சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லி, அவள்பிரதியாய், இயல்பு "சாலவன்" என்று அதிசயனை பண்ணி, "இப்படி நமையலாகாதகாலம்" என்று வருந்தப்படாசட்டப் பலவாய்த்தகதைகளையும் சொல்லி, இவருடைய அதிசயங்களைத் தீர்க்கைக்காக, பெருமானருளிச் செய்துவிட்ட அடையாளங்களை யெல்லாம் ஸாஸ்பத்திடமாக இவள் திருவுள்ளத்தில் பதிப்பது. விண்ணப்பம் செய்து, தான் நமதுதன் என்னிடத்தை பறிவித்து, பின்பு, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து அவள் திருவுள்ளத்தை மிகவும் உகப்பித்து பாகாத்தை யாறுவித்தது, அதில் மகிழ்ந்தடனே ஸ்ரீராமபிரான் அவள் அடிமேலே அவன் அடிமேலாது விண்ணப்பஞ்செய்து அடையாளங்களையும் திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியைபயும், அதுகண்டு அவள் ஸ்ரீராமபிரான படியையெல்லாம் அடைவேவேடனி யநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். ... ... ※

மூ.—நெறிந்தகரும் குழன்மடவாய் நின்னடியேன் விண்ணப்பம்
செறிந்தமனி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்தநினைக் கொணர்ந்த
துறிந்தரசு களைகட்ட வருந்தவத்தோ னிடைவிலங்கச்
செறிந்துசிலைகொடு தவத்தைச் சிதைத்ததுமோ ரடையாளம். க.

பதவுரை.

நெறிந்த— நெரிந்ததாய்
கரு— கறுத்திரா நின்றுள்ள
குழல்— கூந்தலை யுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளான பிராட்டியே!
நின்— தேவரீருக்கு
அடியேன்— தாஸனான என்னுடைய
விண்ணப்பம்— விஜ்ஞாபநமாவது;—
செறிந்த— நெருங்கின
மணி— நவரத்நங்களழுத்திச் சமைத்த
முடி— கிரீடத்தை தரித்த
சனகன்— ஜநகராஜரானவர்
சிலை— கந்யாசுல்கமாகவைத்த தநுஸ்ஸை
இறுத்து— முறித்து
நினை— தேவரீரை [நின்னை]
கொணர்ந்தது— பரிணயம் செய்துகொண்டு போன சேதியை

அறிந்து— அறிந்து
அரசு— இருபத்தொரு தலைமுறை தொட்ட ராஜாக்களாகிற
களை கட்ட— களையைப் பிடுங்கினவனுய்
அரு— ஒருவர்க்கும் செய்யவொண்ணாத
தவத்தோன்— தபஸ்ஸையுடையனான பரசுராமனென்பவன்
இடை— நடுவழியிலே
விலங்க— தகைய [குத்தகுந்த
செறிந்து— அவன் கர்வபங்கம் செய்தற்
சிலை கொடு— வில்லைக் கொண்டு
தவத்தை— அவன் தபஸ்ஸை
சிதைத்ததும்— அறுத்ததும்
ஓர் அடையாளம்— (அடியேன் பெருமானுடைய அடியானென்று தேவரீர் அறிதற்கு) ஓரடையாளம்.

வ்யா. மூதம்பாட்டு. நெறிந்தகருங்குழல்மடவாய். நெறிந்தகருகின குழலையும் மடப்பத்தையு முடையவளே. கோமளமயிராயிராதே, சுருண்டு கடையளவும் செல்ல

இருண்டிருக்கையிலே குழலுக்கு ஏற்றம். இதுதான் தூவத்திற்கு பாஷையிட்டுச் சொல்லு
றபடி. (க) "நீ உன் ஹரிணலோசனங்களை இவர் கமலத்திலே பதி" என்றபடியிலே இப்
போது கிடக்கிறது. காயகரான பெருமாளைக்கூடிச் செவ்வையே தாற்றச் செருக்கியிருக்க
ப்பார்த்தபடியிருக்க, அவரைப்பிரிந்து, கம்பீரத்தாலே தவண்டி ஓடுங்கியிருக்கிற படி-
யைப்பற்ற "மடவாய்" என்கிறான். அதவா, மடப்பமாவது - பற்றிற்று விடாணமையாய்,
இங்கேயிருக்கச் செய்தேயும் (உ) "கூயம், ஈதொருநாளி தவிரே" என்கிறபடியே பெருமா
ளிலும் நீளாதேவிக்காய்ப்பு மறன்றறியாமை யிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம்.
பின்னடியில் வின்னப்பம். (ங) "உரைஹாவும் கொடுமையும் நீ" என்று - பெருமா
ளுக்கு அடியனானபோதே இவளுக்கு மடியனாகையாலே, உனக்கடியனை வென்னுடைய
விண்ணப்பமென்கிறான். இத்தால் - உனக்கு அடியனை நான் விண்ணப்பஞ்செய்கிற வார்
த்தையைக் கேட்டருள வேணுமென்கை.

செறிந்தமணி முடிச்சனகன் சிலையிறுத்து. நெருங்கினதற்குக்கிட்டாத அரிதேவ
தத்தையுடைய ஜாகராஜன், தேவரிருக்கு சுல்கமாகவிட்ட வில்லை முறித்து. "இந்த வில்லை
வளைத்தார்க்கு இவளைக்கொடுக்கக்கடவோம்" என்று வீர்யசுல்கமாக அவன் கல்பித்துவை
த்த வில்லைமுறையது. அப்படியிருந்தவில்லை வளைக்கத்தாணும் லோகத்தில் ஒருவனுக்கே
யிருக்க, திருக்கையில் பலத்துக்கு இலக்குப்போராமையாலே முத்தைமுறித்து. நீளைக்கொ
ணர்ந்துதறிந்து. இந்தவீரப்பாட்டைக்கண்டு, (ச) "ஜபம்ஷீ சாஷ்வத கிர ஹஹயசி உரீ
கவ : வ்ரு தீஉவிவெ நாமஹ உ, மெக பொணிம்ஹ ஒரீ வ்ஹவ வைரி ந" என்கிறபடியே- "இவ
னைக் கைகழிகண்டருளவேணும்" என்றுஸ்மரிப்பிக்க, தேவரிரை பாணிக்ரஹணம்பண்ணிக்
கொண்டு போந்தசமயத்தை யறிந்து. அரசகுளைக்கட்ட அருந்தவத்தோனிடைவிலங்க. இருபத்
தொருபடிகால் க்ஷத்ரியாந்தகரான ராஜாக்களாகிற கொளையை நிரஸித்தவரைப், ஒருவரால்
செய்யவொண்ணாத கபள்ளையுடையதாயிருந்துள்ள பாசுராடவீ, திருவயோத்தியைக்கு எழு
ந்தருளாநிற்கச்செய்தே இடைவழியிலே "என்வில்லைக் கண்டுபோ" என்று வந்து தலைகை.
"விலங்க" என்றது- விலக்கவென்றபடி. சேறிந்தஞ்சாது. அவன் கையிலிருந்தும் வாங்
கினதாயிருக்கச்செய்தேயும், வைஷ்ணவமான தநுஸ்ஸாகையாலே இத்தலைக்கு தவருடையாயிருக்
கிற வில்லைக்கொண்டு அவனுடைய தேஜோபங்கத்தைப் பண்ணிவிட்டது மோஹடையாளம்.
"கவத்தைத் சிதைத்த தவடையாளம்" என்றுமேல "சிதைத்ததும்மோஹடையாளம்" என்னை
யாமேல- இன்னமும் பலவடையாளங்களுண்டாம் சொல்லுவதாக நினைத்துச்சொல்லுகிறபடி
யிடம்தோற்றுகிறது. சங்காகவ்ருத்தி பிறக்குமளவும் சொல்லவேணுமிறே. ... ... கூ

மூ—அல்லியம்பூமலர்க்கோதா யடியனேனிந்தேன் விண்ணப்பம்
சொல்லுகேன் கேட்டருளாய் துணைமலர்க்கண் மடமானே
எல்லியம்போ தினிதிருத்த லிருந்ததோ நீடவணைகயில்
மல்லிகைமா மாலைகொண்டங் கார்த்ததும்மோ ரடையாளம். ஒ..

(க) "நீலநாகாபரணமேவண்ணா ஏகாந்தகதையகா." (உ) "அல்லியம்பூமலர்க்கோதை

வெய்யி— உடம்பு

மலர்— அழகிய

அங்— அழகிய

போதாய்— (பூவையாகிய நாயகியைப் பிரிந்தவனைப்
பார்த்துப் போகிற பறவையைப் போல)

தூவெள் மலர்— இரண்டு தாமரை மலர்

போன்ற

கண்— கண்களையும்

மடப்— மடப்பத்தையுடைய

மாதினை— மாண் பொருந்தியவளே!

அறி— தெளிந்த திருவறிவுகளினால்

பணிந்தேந்த— பணிந்து என்னுடைய

விண்ணப்பம்— விருப்பத்தை

[வையத் தெய்வம்]

மன்னியங்காமக் கிழவோன்— மன்னியகாமக்கிழவோன்

அங்கு— அவ்விடத்திலெய்த

ஊர்ந்தகுப்— கட்டளையைத்தரும்

தூர் அமைபாடம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. அப்பெயர்முன்னர்க்கோதாய். அவ்விதான் முப்பாடு விசேடனை அடுக்கியதனால் கட்டப்பட்ட பாற்பேறாதலின் பிரிநிலைப்பெயராம். இந்நால் இருதிணையுடைய தாவரத்தையும், மாத்திரவத்துவத்தையும், ஞானத்தையும் சொல்லுகிறது. அடிபணிந்தேற்ற விண்ணப்பம். என் னுடைய ஸ்வரூபபரூபமாகத் தெளிந்த திருவறிவுகளினால் வணங்கி, அவ்வளவுக்கு ப்ரீயோஜநமாகப் பெற்றேனன், இனி யெப்படியத்த ப்ரீயோஜநமாகப் பெறுப்பது. இன்ன வகைப்பட்ட ப்ரீயோஜநத்தைப் பெறுவதற்கு என்ன; அதற்கேட்டனையிலங்கடனான அதனைத்தெளிந்தறிந்து - தொல்லுலகேன் கேட்டருளாய் என்கிறார். என்பக்கல் வாத்ஸல்யத்தினாலே என்னைக்கடாக்ஷித்தருளவேணுமென்னுமிடம் பல்லாண்டுபல்லாண்டு திருக்கோட்டியூர் கண்களினாலுமிட்டபடியாய், மடப்பத்தையுடைத்தான பாற்கடலிலே யிருக்கிறவனே! அருளிச்செய்யப்பட்டதன்னோடொத்தபிரபந்தம் பிறவின்மையின் கேட்டருளவேணுமென்னுமிடம். மேலில் - அதுதன்னோடொத்தபிரபந்தமின்மையின் முன்னிலைப்பெயர்கொண்டு பெருமாளைத் தேவாதிதேவனாக்கி அவனுக்கு ஸர்வாதிகனான பரமபுருஷனைக்காட்ட

மறுகுதாழிய— மறுக்காடாட்டாடல் சோரு
த்துக் கிடக்கச் செய்தீத்
(ஸ்மந்த்ரனைக்கொண்டு பெருமாளை
அழைப்பித்து,)
குலம் } இக்குலம் விளங்கவந்து பிறந்த
குமரா } குமாரனே!
காடு உறைய } வநவாஸாத்துமாகப் போ
போ என்று } வென்று
விடை கொடுப்ப— நியமிக்க [சொல்லி
இலக்குமணன் தன்மேனி— இளையபெருமா
அங்கு— தண்டகாரண்யத்திலே
வகுத்தது— எழுந்தருளினதும்

ஓர் அடைபான்.

வ்யா. முன்முட்டாட்டு. கலக்கியமாமனத்தனளாய். குப்ஜையாலே கலக்கப்பட்ட பெரியமகள்ளை யுடையளாய். முன்பு, புத்ரனை பூநீபரதாழ்வானிலுங் காட்டில் பெரு மான் பக்கல் ஸ்நேஹமுடையளாய், பர்த்தாவான சக்ரவர்த்தியிலுமடைய ப்ரியமேசெய்து போந்த வளானகையாலே "பெரியமகள்ளை யுடையவள்" என்கிறது. இப்படியிருக்கிற மகள்ளை, மத்தகஜம் கடலைக் கலக்கினாற்போலே காணும் - மந்தரை கலக்கினபடி. அதாவது - முற்பட இவள் சொன்னவை எல்லாம் அநிஷ்டமாய், "இப்படி சொல்லலாகாதுகாண்" என்று பெருமாள்பக்கல் கணக்குண்டான ஸ்நேஹத்தைச் சொல்லியும் பெருமாளுடைய குணங் களைச் சொல்லியும் மிருந்தனளே, உத்கோசாத்ரகம் தான் சொல்லுகிற வசநங்களாலே பெரு மாள் பக்கல் ஸ்நேஹத்தைக் குலைத்து, "யுவரை அபிஷேகம் பண்ணிவாணுதது, என் மகனை யபிஷேகம் பண்ணவேணும்" என்று சொல்லும்படி யாக்கினள் இவளையிறே. கைகேயிவரம்வேண்டல். இப்படி கலக்கப்பட்ட மகள்ளையுடையளாய்க் கொண்டு, கைகேயி யானவள், தனக்குமூன்று தருவதாகச் சொல்லிக்கிடக்கிற வரமிரண்டையும் இப்போது தரவேணுமென்றும் - அதுதான் பதிநாலுலோகத்துக்கும் பெருமாளைக் காட்டிலே போகவிடு கையும், ஸ்வபுத்ரனை பரதனை அபிஷேகம் பண்ணுகையும் என்றுசொல்லி அபேக்ஷிக்க.

மலக்கியவித்யாதி. அதுக்கு அவன் இசையாமையாலே, அறுபதினாயிரமாண்டு லைத்யப்ரதிஜ்ஞையப் போக்கி, இப்போது அஸத்யப்ரதிஜ்ஞையோ வென்றும், நீ இது செய்யாயாகில் நான் என் ப்ராணனை விடுவேன் என்றும் அதிக்ருபிலதையாய்க் கொண்டு இவள் சொன்ன சொலவுகளாலே மலக்கப்பட்ட மறறா மகளை யுடையனைய்க் கொண்டு, ராஜா வானவனும் மறுக்குமாட்டாதேதாழிய. "மாமனத்தனளாய்" என்றது - அறுபதினாயிரமாண்டு வஸிஷ்டாதிகளை ஸேவித்து தர்மாதர்மங்களெல்லாமறிந்து, ராஜ்யத்தில் ஒருவர் ஒருபழுதும் செய்யாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போந்தவனுகையாலே, ஒருவரால் கலக்கவொண்ணுதபடி யான மகள்ளில் இடமுடையவனென்றபடி. இப்படியிருக்கிற மகள்ளையும் தன்னுடைய உக்திசேஷ்டிதங்களாலே "என்செய்வோம்" என்று தெகுடாடும்படி பண்ணினளாய்த்து

தோன்றாட்டாதிருக்க.

குலக்குமரா காடுறையப்போவென்று விடைகொடுப்ப. மறுக்காட்டாணைமாலை மாதவனன் சொகித்துக் கிடக்கச்செய்தே, பெருமாளைழுத்துக்கொண்டுவாவென்ற மந்திரப் பாத்துச் சொல்லுவதாக நினைத்து, சகலலகுந்நாலி அதுதானும் மாட்டாதெழிய, இவள் அருகேயிருந்து, " ராஜா ராத்திரியெல்லாம் உத்ஸவ பராக்காலே நித்ரையற்றிருக்கையாலே சாந்தராய், சற்று உறங்குகிறார்; நீ கடிகைப்போய் பெருமாளையழைத்துக்கொண்டுவா " என்றுபோகவிடுகையாலே, அவன் போய், பெருமாளை யெழுந்தருளுவித்துக்கொண்டு வந்தவளவில், பிதாவானவன் சோகித்துக் கிடக்கிறபடியைக் கண்டு, " இதற்க்கடியென் " என்று க்ஷேபப்பட்டுக் கேட்டவாறே " முன்பே எனக்கு தினம்பிவரம் தந்திருப்பர்; அதிரண்டும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது - பதினாலாம்வர்ஷம் உம்மைத் காட்டிலே போகவிடவேணும்; பரதனை அபிஷேகம் செய்யவேணுமென்று நான் சொன்னேன்; * ஸத்யதர்மபராயணனாகையாலே மறுக்கமாட்டாமல் அநுமதிசெய்து, உம்மைக் காட்டிலே போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார்; உம்மைக்கண்டவாறே வாய்திறந்து சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறார் காணும் " என்ன; " என்னை நியமிக்கும் போதைக்கும் இப்படி க்ஷேபிக்கவேணுமோ ? யாதொன்று திருவுள்ளமானபடி செய்யக்கடவன் நான் " என்ன; " ஆனால், அவர்க்காக நான் சொல்லுகிறேன், இக்ஷ்வாகுவம்சத்து பிறந்த குமாரரான நீர், உங்கள் ஐயனை ஸத்யப்ரதிஜ்ஞராக்கவேண்டியிருந்தீராகில், அவருடைய வசநபரிபாலகராய்க் கொண்டு வரவேணும் பன்னாட்பட்டினியாகப்போம் " என்று மோக்ஷலை ஒருப்படித்த. இலக்குமணன் றன்னேடுமேங்கேகிய சீதாரடையாளம். (க) " ப்ராகேவது மஹாபாகஸ் ஸௌமித்ரிர் மித்ரநந்தந - பூர்வஜஸ்யாநுயாத்

மு.—வாரணிந்தமுலைமடவாய் வைதேவி விண்ணாட்டம்

தேரணிந்தவமியோத்தியர்கோன் டேருந்தேவீ கேட்டருளாய்
கூரணிந்தவேல்வலவன் குகனோடுங் கங்கைதன்னில்
சீரணிந்தசீதாழகைமக் கொண்டதுமோ சடையாளம். மு.

பதவுரை.

வார் அணிந்த— கச்சை அணிந்த
முலை— முலையையுடையளாய்
மடவாய் — மடப்பத்தை யுடையளாய்
வைதேவீ—விதேஹராஜன் திருமகளாய்

சீதர்— சீதர்களாலே
அணிந்த— அலங்கரிக்கப்பட்ட [ர்க்கு
அமியாத்திபர் — அமியாக்கையையுள்ளா
மிகான்— ஸ்வாமியான பெருமாளுடைய

(க) " ப்ராகேவது மஹாபாகஸ் ஸௌமித்ரிர் மித்ரநந்தந - பூர்வஜஸ்யாநுயாத்

விண்ணப்பம் கேட்டருளாய்—;
அணிந்த— கிகக்கூர்மையையுடைய
— வேல் தொழிலில்
ல்— வல்லவனுமாய

சர்ங்கபர புரத்திலே
சீர் அணிந்த— சீர்மை மிகுந்த
தொழுமை— ஸ்தோத்தரத்தை
கொண்டதும்— கொண்டதும்
ஓர் அடையாளம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. வாளணிந்தமுலைமடவாய். கச்சணிந்தமுலைகளையும் மடப்
தையுமுடையவளே. ராஜாக்களுக்கு போக்யமானவஸ்துக்கள்கொண்டு திரிவார், பிறர்
டாதபடி கட்டி முத்திரையிட்டுக்கொண்டு திரியுமாபோலே, " பெருமாளுக்கு போக்ய
வினை பிறர்கண்படவொண்ணாது " என்னுமத்தாலேயாய்த்து- இவள் கச்சிட்டுக்கட்டி
த்துக்கொண்டிருப்பது. இப்படி இருந்த முலைகள் இப்போது வெறும்புறத்திலே இரு
த! என்று க்லேசித்துச் சொல்லுகிறதனால்; அன்றிக்கே, கச்சாலே அடக்கி ஆளவே
படி பரிணதமாய்த் தலைத்திருக்குமளவை, இப்போது (க) " உபவாஸக்ருசா " யி
றபடியே திருமேனியிளைக்கையாலே சோஷித்திருக்கிறபடியைப்பற்றச் சொல்லுகிற
. " மடவாய் " என்றது ஸ்த்ரீத்வத்தால்வந்த ஓடுக்கமன்றிக்கே, பிரிவாற்றாமையால்
றட்டிலைப்பற்றச் சொல்லுகிறதனால்; அன்றிக்கே, மடப்பமாவது- பற்றிற்றுவிடா
ய், அவரகம் பெருமாளளவிலே திருவுள்ளமாய், மற்றொன்றறியாத திருக்கிறபடி-
பற்றச் சொல்லுகிறதுகொல். வைதேஹீ. விதேஹராஜபுத்ரியானவளே. இப்படி தோஹத்தை
ஸஹித்திருக்கலாய்த்து இக்குடியில் பிறப்பிறையென்னை. தேரணிந்தவயோத்தியர்கோன்
தேவீ. தேர்களாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதான திருவயோத்தியிலுள்ளார்க்கு நிர்வாஹகரான
மாருடைய பெருமைக்குத்தகுதியானதேவீ. (உ)" தூயுழீயுயபெயவூதீரா தூயுர்
தயுகூ.னாழி । ரூலை விவாஹ தீதி வி. டெஹீ தவிது பதவிதி தகூணா" என்னக்கட
ற. அல்லது ஒரு சிறுத்தேவியுண்டாய், பெருந்தேவியென்கிறதன்றே; பெருமாள்
ரவ்வதாரகைபோலே. விண்ணப்பம் கேட்டருளாய். நான் விண்ணப்பஞ் செய்கிற வித்
தேட்டருளவேணும். கூரணிந்தவேல்வலவன். மிகக்கூர்மையையுடைய வேல்தொழி
ல்லவன். ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் வேல்வாங்கிவரென்றால் சந்ரபகாஸம் மண்ணுண்ணும்
ய்த்து இவருடைய சௌர்யமிருப்படி. குகனேவேத்யாதி. இப்படிவேலுங்கையு
திருமதொழிய, " எழைவதலன் " இத்யாதிப்படியே - அபிஜாதவித்யா வ்ருத்தங்
ன்றுமில்லாத ஸ்ரீகுஹப் பெருமாளோடே கங்காதீரமான சர்ங்கபேரபுரத்திலே
ழைமான்மடநோக்கி உன்தொழி உம்பிளம்பி தொழன் நீயெனக்கு " என்றருளிச்
கபடியே குணத்தோடே கூடின தோழமை கொண்டதும் ஓரடையாளம். ... சு.

மூ.—மானமருமென்னோக்கி வைதேவிவிண்ணப்பம்
கானமருங்கல்லதர்போய்க் காடுறைந்தகாலத்துத்
தேனமரும்பொழிற்சாரற் சித்திரகூடத்திருப்பப்
பான்மொழியாய் பரதனம்பிபணிந்ததுமோ ரடையாளம். டு.

(க) " உபவாஸக்ருசாம். " (உ) " துல்யசீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜனவித்யகாம்

பால்— பால்போலே போக்யமான

மொழியாய்— மொழியை யுடையவளே!

விண்ணப்பம்—;

கான் அமருடம்— காடு செறிந்திருப்பதாய்

கல் அதர்— * கல் நிரைத்து கிடப்பதான

வழியிலே

போய்— எழுந்தருளி

சாலே— தாழ்வரையை யுடைய

சித்ர கூடத்து— சித்ரகூட பர்வதத்திலே

இருப்ப— எழுந்தருளியிருந்து சிலகாலம்

நடப்ப— பரதாழ்வான் முதலான

பரதன்— பரதாழ்வான்

பணித்தது— "நீயன்றோ காடுறைந்தருளவேண்டுவது"

என்று பரதற்கு பல்லாயிரம் ஸ்ரீ அயோத்யா

வாஸிகளோடும் போயினான்.

வ்யா. ஜ்ஞாநப்பாட்டு. மாநமருமிக்யாதி. மாரீசனிடத்திருந்துவந்த பிறகு வான மோக்ஷ யுடையளாய், ஸ்ரீகுஹ ராஜாவினுடைய புந்தியாலனவளை. இங்கால் (க) "ஸ்ரீபரஜ நகிலமஹஜ்ஜநம் வஸந்தீமாகூயவீ ஹரண்டி ஸுலபுணெ நஜ்ஜி ஸீலஜ்ஜ ராகவுகாரிய" என்கிறபடியே - தன்னினத்தைப் பிரிந்து அகிலகலாபங்களினாலும் சிலங்களாலே வளைக்கப்பட்டு நடுவேநின்று மலங்கமலங்க விழிப்பதொரு பான்மோடை போலே, அநுகூலஜநத்தின் முகத்திலே விழிக்கப்பெறுமல் ப்ரதிகூலமான ராக்ஷஸிமுகத் தைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிற விருப்பையும், அவர்களுடைய தாழ்வுகளால் மனங்கலங்காமே உளைந்து வேண்டுதற்கரதோதுக்தையாம்படி- சீதையென்றதையும் பகுத்தறிவுபோயும் சொல்லுகிறது. விண்ணப்பம். அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கிறவார்த்தையையும் திருவுள்ளப்பற்றி யருளவேணும்.

கானமருமிக்யாதி. காடுசெறிந்திருப்பதாய் * கல்நிரைத்து கிடப்பதான வழியிலே திருவடிகளின் மார்த்தவம்பாராதே தேபோய் வரவாஸம்பண்ணினகாலத்திலே. சீதையமருமிக் யாதி. வண்டுகள்மாறுமல் பொருந்திக்கிடக்கிற பொழில்களாலே சேர்ந்து பர்வதத்தையு டைய சித்ரகூட பர்வதத்திலே.(உ) "உடஜ ஜ்ஜாகிஜாவஸீ நம் ஜ்ஜாதி ஸுலயாபிலவ ஸுஜ்ஜுவட்டம் நயாமம் தீஜ ஸுரீ ஸுகுவா ஸவஸு" என்கிறபடியே இவையபெருமாள்சமைத்த பர்ணசாலையிலே யெழுந்தருளியிராநிற்க. பான்மொழியாய். பால்போலே ஸ்வபாவமான மொழியை யுடையவளே. இதுக்குமுன்பு இவள்சொன்ன வார்த்தைகளில் ஸம்பாவநையாலும் இக்ஷ கேட்டையிலுண்டான ஆதரத்தாலும் சொல்லுகிறன். பரதனம்பி பணிந்தது மோரடையாளம். பாரதந்த்ர்யத்தால் பூர்ணனான ஸ்ரீபரதாழ்வான்வந்து "நீண்டு எழுந்தருளவேணும்" என்று ப்ரபத்திபண்ணினது மோரடையாளம். ... ... (ரு).

(க) "ப்ரியஞ்ஜநமபச்யந்தீம் பச்யந்தீம்ராகஸீகணாம் ஸ்வகமேவநமம்கீம்ஸ்ரீராம் ச்வகஸீணாவர்தாமிவ." (உ) "உடஜ ஜ்ஜாமமாஸீநம் ஜ்ஜாடாமண்டலதாரிணம் க்ருஷ்ணாஜிநதரம் தீரம்வல்கலவாஸஸம்."

வியா. அதனைவிடு. சித்திரசேடத்திருட்டி. மோசஞ்செய்தவனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் மோசஞ்செய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஈ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (உ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஊ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (எ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஏ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஐ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஒ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஓ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஔ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (க) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ங) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ச) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ஞ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ட) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ண) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (த) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ந) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ப) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ம) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ய) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ர) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ல) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (வ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ழ) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ள) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ற) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா? (ன) "கொலைஞனுடைய நிலைமையைப் பார்க்கிலும் கொலைசெய்யப்பட்டவனுடைய நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமானதென்பதை நீ அறியவில்லையா?

படியே நடந்து வந்தவனைப் பிடித்து, அதில் பாலும் வார்த்து சோறும் போடுவித்து, அவனை அங்கு வைத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அந்த ஆண்டாள் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கொடுத்து வைத்தாள். அந்த ஆண்டாள் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கொடுத்து வைத்தாள். அந்த ஆண்டாள் மகளுக்கு மாப்பிள்ளை கொடுத்து வைத்தாள். (அ) "வாடி தாயவளே! நீ நல்லவளாய் வாழ்ந்து வந்தால் நாளைக்கு" என்கிறபடியே முந்துறப் பிரிந்து சென்றவளைவிட, பிரானாறும் மோகவாதனை கொண்டபடியால், பந்தாக்களைவிட்டு ஆசைக்காரனுடைய வீட்டுக்கு வந்து அவர்கள் பக்கலில் சென்றவளைவிட அவர்களாறும் பரிந்துபேசுதலும், ஆர்ப்பாட்டம் பண்ண பிரதிகள்காரன் கைக்காரனுடைய வீட்டுக்கு வந்து அவர்கள் பக்கலில் சென்றவளைவிட அவர்களும் கைவிடாமையாலே, நிறைந்து கிடந்த வாசல்களில் நீக்கமறும் தொடுத்தல் தூண்டுதல் தூண்டுதல் முதலான ஏற்பாடுகளாலே துவண்டு மூன்று லோகங்களையும் வென்ற தோள்களை யுடைத்தாயிருக்கிற ஒருவனும் கைக்கொள்ளாமையாலே (உ) "திருவாலியனையும் கூட" என்கிறபடியே சிறிதிலும் காலுக்கட்டுக்கொள்ளலாம்படியிருக்கும் சர்வாதிகனையாலே விஸ்மயநீயனுமாய், எல்லாரையும் குணத்தாலே ரமிப்பிக்கவல்லவனே! என்று சரண்யனான பெருமாள் குணத்தைத் தெரிவித்து, "ஓ!" என்று தன்னுடைய அநந்யகதித்வத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு "உனக்கு அபயம்" என்று சரணாகதனானவனைத் தோற்றுக்கூப்பிட்டான். அத்திரமோதித்தார். இப்படி சரணம் புகுகையாலே (ஊ) "யஸ்ய நிகதி தமஹமிள ஸாபனை ஸரணமஹ தஸ் ஸவயமதி ஸ்ருஜாமி தஸ்மை கூபயாவயபுவா ஜுபங்" என்கிறபடியே க்ருணைபாலே பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில், காகத்துக்கு ப்ரணப்ரதானம்பண்ணி அஸ்த்ரத்தை ஒருகண்ணழிவு கற்பித்துக்கையாலே, முன்பு தலையறுப்பதாகத் தொடர்ந்து அஸ்த்ரத்தாலே அதினுடைய ஒருகண்ணை யறுத்துவிட்டதும் ஓரடையாளம். ... ... ஈ.

மு.—மின்னெனுத்நுண்ணிடையாய் மெய்யடியேன் விண்ணப்பம்

பொன்னெனுத்தமாலெனுன்று புகுந்தினிதுவிளையாட

நின்னன்பின்வழிநின்று சிலபிழைத் தெம்பிரானெனைப்

பின்னையுங்கிலக்குமணன் பிரிந்ததுமோ ரணையாளம். எ.

பதவுரை.

மின் நுண்ணிடையாய்— மின்னலைப்போன்ற நுண்ணிய இடையையுடையவளே!	பொன் நெடுந்தமால்— பொன்போன்ற நிறத்தையுடைத்தான ஒரு மாலானது
மெய்— குற்றமற்ற	புகுந்து— பள்ளிச்சாலையின் முன்னே வந்து புகுந்து
அடியேன்— சேஷபூதனான நான் செய்கிற	இனிது— மநோஹரமாக
விண்ணப்பம்— விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேணும்;	விளையாட— துள்ளிவிளையாட

பின்னே — பிற்பாடு

அம்பு — நுனி கூர்மை

நிலைகுலைவான் — நிலைதடுமாறுவான்

பிரிந்தது — பிரிந்து நீங்கியது

[பிறகு கீழ்வரும்]

பின் — பிற்பாடு

அன்பின் வழி நின்றது — நண்பனிடம் வைத்த நட்பு

நிலை பிடித்து — விஷ்ணு பெருந்தேவியை

வம்பிசான் — பெருமாள்

வகை — அந்தரங்கமாக நெருங்கிய

பெருந்தகை

வ்யா. மடற்பாடுகிறேன். பின்னிருபாதி, பிரான்பிரிவாற்றாத நாயகியின் இடைகுறையுடையளாய்! இடையிற்குறையுடைய நுண்ணிதாமென்பர், விரற்றகவினில் நோற்பவளாதலின் வொண்முறை யமைக்கு உடலாயிருக்குமிதென; அந்தரங்கப்பாற்றுச் சொல்லுகிறாள். மெய்யடியேன் விண்ணப்பம். புனையற்ற பேச்சுநுனுக்கனை கூறல் விண்ணப்பஞ் செய்கிறதற்கு நிமித்தங்களைக் குறிப்பாகவுணர்க்கிறபடி. மெய்யடியாகையாவது - பகிர்ந்தறியில் மெய்ந்நெறிபடாமையாற்கு மாயிருக்குமிதாதலின், ஸ்வாதீயபாரதந்த்ரியத்தை யுணர்த்தினபடி. பொன்னெடுந்தோளினிதாகி. மாயவனிடமானமானிசன் இருக்குமூரும்பர் மேலாகத்தில் கண்டறியாதகாரு வியலையமைப்பதிற்கும் கொள்கொடுவந்து குளகையாகிலும், பொன்மேடையிருக்கிற நிரந்தரையும் நாகாரத்நங்கள் மேலிருக்கிற புள்ளிமையையும் மற்றுமேற்கும் லலாமத்வியையும் முகை தகாயிருப்பவெதாருமையதை, எழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்சாமத்தின் முன்னிலையைத்து புருந்து மேலாதரம்பட்டபடி. நின்றபடி. நிற்னைவ்பின்வழிநின்று. " இந்தரப்பிழைத்துக்காலைறும் " என்று பெருமாளுடைப்பார்த்து சீதையின் அருகிலிருப்பதுபோல், இலையிடைபெருமாள் அருகேகின்று, "லோகத்தில் இப்படியிருப்பதாரு டம்பிகமில்லை, மாரீசன் இங்கே சிலபாபாரூபங்களைக்காண்டு இரியும் என்றுபயந்தும்; ஆகையால், இது மாயாமிருகம் " என்று நிச்சயித்துச்சொல்லுதலும், சீதையின்வழியிலேநின்றது. சிலபிழைத்தோம் பிராணனே. இலையிடைபெருமாளை இருக்குமிடத்துக் காலைமே நிறுத்திவருகையாலே, பிழைத்தவில் ஒரு தரமாயிருக்கையாலே, பின்பு தங்களை யெல்லாரையும் கொல்லுகைக்காக நிசாசரன் செய்கிற வஞ்சனையை யுணர்த்தினபடி. பின்பு தங்களையெல்லாரையும் விழுங்கவேணுமென்று நினைத்து " வம்பிசான் " என்கிறான். பின்னையிராதது. ஒருகால் மாயாமிருகம் பின்பற்றிப்போன வியர்த்திலும் பிழைக்கையாதலால் அருகாயிருக்கிறபடி " இது மாயாமிருகம் " என்று நிருபணம்பண்ணி அதின்மேலே சரத்தைவிட, அதுபட்டுவிழுகிறபோது " ஹா! லக்ஷ்மண! ஹா! லக்ஷ்மணை!! " என்று பெருமாள் மிடற்றேறனைபோலே கூப்பிட்டுச் சொல்லுவிழ, அதைத சீதையிற்கேட்டருளி, பெருமாளுக்கீதாதலும் அபாயமென்றதாக நினைத்து, " இந்தரக்ஷஸ்கள்செய்கையாய் அறியும் " என்று அருகிலிருப்பாரைச் சொல்லுதலும், இலையிடைபெருமாளை நோக்கி காலைமே நிறுத்திப் போரவேகையாலும், பெருமாளுடைய சொல்லுக்கையறி கையாலும் " அங்குநின்றதக்ரு ஒன்றுமில்லாததாரு, சீதையிற் பயப்படட்டருளாதேணுமே " என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தாம்போகமாட்டாமல் நிற்கிறதற்கு, அவர் நில்லாமல் போகவேண்டுமென்று சீதையிலருளிச்செய்கையாலே, பிற்பாடு அங்கே இலையிடைபெருமாள் பிரிந்துபோனது போரவையாயிற்று. ... ... வ.

ரூ —மைத்தகுமாமலர்க்குழலாய் வைதேவி விண்ணப்பம்

கோன் — ஸ்வாமியான பெருமான்

தினை அடையாளம் — இவ்வடையாளங்களோ

டென்னாம்

மொழிந்தான் — அருளிச்செய்தார்;

(அனுபின்பு,)

அடையாளம் — அடியேன் விண்ணப்பம்

செய்த அடையாளங்களித்தனையும்

‡ இத்தனையால் — இத்தட்சணத்தாலே

வந்தனை,

(என்று அறிவித்து)

ஈது — இது

அவன் கை — அவர்கையில் தரித்திருந்த

மோதிரம் — திருவாழிமோதிரம்

[என்று மோதிரத்தையும் கொடுத்த

னுப்பினது.]

---

‡ ‘இத்தனை’ என்று பிரித்து — ‘இவ் வண்ணமான’ என்று பொருளாக்கி, ‘ஆல்’ என்றுமித்தை அனைச் சொல்லாக்குவார் சிலர்.

வைத்து — வாயிலில் கதவைத்து

மா — சிறந்த

மலர் — மலரை அணிந்த

குழலாய் — கூந்தலையுடையளாய்

மலர்மகள் — லக்ஷ்மி தேவி குலத்தினுக்

வந்தனதற்குரியவளே!

விண்ணப்பம் — அடியேன் செய்யும் விண்

ணப்பத்தைக் கேட்டருளவேணும்;

ஒத்த புகழ் — ஸுகதுக்கங்களில் பெருமா

னோடொத்தவர் என்கிற

புகழையுடையராய்

வாணர் — வாசஸ்தலத்தை

கோன் — அதிபதியான ஸுக்ரீவர்

உடன் இருந்து — பெருமாளுடன் கூட

இருந்து

தீங்கு — தீதவினை

தொடர் — தீவினைத்தொகை

அற்ற — அற்கதிலக்ஷணத்தை

நீர் — கல்பாரை சூழ்ந்திருக்கும் யுடையராய்

அரியாத்தியர் — அரியாத்தையிலுள்ளார்க்கு

என்கிறபடியே திக்குக்கள் தோறும் திரள்திரளாகப் போகவிடுத்தற்ற வாசகலைகளையு
டையவரென்க. உடனிருந்து. மால்பவானி இடம் கிஷ்கிந்தையிலுமாகப் பிரிந்திருந்துபோய்
பெருமாளுடன் கூடியிருந்து. நினைத்தொட. தேவரீரைத்தேடுகைக்காக. எல்லாத்திக்குக்களிலும்
தூர்ஷிதிகிறவனாயிலை, (க) "ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மோத்தர ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ருதிஸ்மிருதி
என்கிறபடியே எல்லாரையும்போலன்றிக்கே விசேஷித்து சன்னியபிமானித்து "இவன்
இக்காரியத்துக்கு லைமர்த்தன்" என்று மஹாராஜர் திருவுள்ளம்பற்றினவநந்தரம்.

அத்தகுசீரயோத்தியர்கோ னடையாளமிவை மொழிந்தான். தேவரீரைப்பிரிந்தபின்பு
ஸகலபுருஷார்த்தமும் நஷ்டமாயிற்று. மறியாதே எதேனுமொரு போக்யபதார்த்தங்
கண்டால் தேவரீரை நினைத்து ஈடுபடாதின்றுள்ள அந்நிலைக்குத் தகுதியான ப்ர
யிக்வகுணாந்தை யுடையராய்ப், ஸ்ரீபரதாழ்வான் * அடிசூடுமாசாய்த் திருவடிநிலைகொண்டு
போனகயாலே திருவேடுபோத்தையிலுள்ளார்க்குத் தாமோதரனாகவான பெருமான், விண்ணப்
பஞ்செய்த இந்தவடையாளங்களெல்லாம் அடியேனுக்குத் தம்முடைய திருப்பவளத்தாலே
யருளிச்செய்தார். அல்லாதபோது *மல்லிகைமாலைகொண்டு அங்கார்த்தது அடியேனுக்கு
அறியக்கூடுமோ. இத்தனையாலடையாளம். ஆனபின்பு, விண்ணப்பஞ்செய்த வடையாள
மிந்தனையும் இக்குப்ரகாரத்தாலே வந்ததென்று அறிவித்து. ஈதவன்கைமோதிரமே. இது
அவர்திருக்கையில் திருவாழிமோதிரமென்று, (உ) "மோக்ஷாதிகாரிணாம் ஸகலபுருஷார்த்த
ஸாதகம்" என்கிறபடியே பெருமாளுடைய திருநாமத்தாலே அங்கிதமாயிருக்கிற திரு
வாழிமோதிரத்தைக் கொடுத்தாளுய்த்து. ... ... அ.

மு.—திக்குநிறைபுகழாளன் றீமைவள்விச்சென்றநாள்
மிக்கபெருஞ்சலைவாடுமே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண்
டொக்குமாலடையாள மனுமானென்றுச்சிமேல்
வைத்துக்கொண்டுகந்தனளால் மலர்க்குழலாள்சீதையுமே. கூ.

பதவுரை.

மலர்— மலர்களணிந்த
குழலாள்— கூந்தலையுடையவளான
சீதை— மைதிலியானவள்,
திக்கு— எல்லாத் திக்குக்களிலும்
நிறை— நிறைந்த [ராஜ்ஜியத்தை
புகழாளன்— புகழையுடையவனான ஸ்ரீராமன்
தீ— மூத்தீவளர்க்கிற
வேள்வி— யாகத்திலே
சென்றநாள்— விச்வாமித்ரரோடு எழுந்தருளின காலத்திலே
மிக்க பெரு— மிகப் பெரிதான
சலை நடுவே— வைதேஹியின் நடுவிலே
வில்— தனக்கு சல்லகமாகக் கற்பித்திருந்த வில்லை
இறுத்தான்— முறித்த பெருமானுடைய
மோதிரம்— திருவாழிமோதிரத்தை
கண்டு— பார்த்து
அநுமான்— ஹநுமான்தானே!
அடையாளம்— நீ முன்சொன்ன அடையாளங்களும், திருவாழிமோதிரத்தினடையாளமும்
ஒக்கும் என்று—ஒத்திருந்ததென்றுசொல்லி

ரத்னங் வைத்துக்கொண்டு | [ஆல் - ஆச்சர்யம்.]

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. திக்திக்யாதி. தத்வஜ்ஞாநத்தாலும், ப்ராக்தவிஷய வைராக்யத்தாலும், முமுக்ஷுவாய் பலாபிஸந்திரஹிதமாக கர்மாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணிக் கொண்டு போருகையாலும், ஸர்வதிக்குக்களிலும் நிறைந்த புகழையுடையனான ஸ்ரீ ஜநகராஜனுடைய ஆஸ்தாநமான யாத்யக்நித்ரயத்தோடே பண்ணும் யாகத்திலே விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொண்டுசெல்ல எழுந்தருளின காலத்திலே. மிக்கபெரும் சபைநடுவே. மிகவும்பெரிய ஸபா மத்யத்திலே. வில் இறுத்தான் மோதிரங்கண்டு. தனக்கு சுல்கமாகக் கல்பித்திருந்த வில்லை முறித்த பெருமாளுடைய திருக்கைகயிலே அப்போது கிடந்ததாய், பின்பு பாணிக்ரஹணம் பண்ணுகிறபோது தன்கையிலே உறுத்தினதாய், ஸர்வகாலமும் பெருமாள் திருக்கைகயிலே இடக்குமதான திருவாழிமோதிரத்தைக்கண்டு.

ஒக்குமித்யாதி. அநுமானே! நீமுன்பு சொன்னவடையாளங்களும் திருவாழிமோ திரத்திலடையாளமும் ஒக்குமென்று அவன் முகத்தைப் பார்த்துச்சொல்லி, (க)" ஹ்ருஷ்ட ரோமாணமாஹ ஸுக்ரீவவிஸ்மிதமாநஸம். ஸுக்ரீவ ஏவமாஸ்ரித்ய ஜாநகீம் ப்ரதிதாஸ்யதி" என்கிறபடியே - அத்திருவாழிமோதிரத்தை வாங்கி அதிலுடைய கௌரவமும் தன்னுடைய ஆதரமும்தோற்றத் தலைமேலே வைத்துக்கொண்டு, பின்பு, அத்தைக் கையிலே யேந்தி, வைத்தகண்மாறாமல் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையாலே அத்திருவாழிமோதிரத்தோடு சேர்ந்த திருவிரலையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருக்கையையும் அத்தோடுசேர்ந்த திருத்தோள் களையும் நிஜமாகின்றுகொண்டு, அவ்வழியாலே திருமேனியெல்லாவற்றையும் நிஜமாக, பாலகாப்ரகர்ஷத்தாலே பெருமாள் அலங்கரிக்கப் பூமுடித்து ஒருபடுக்கையிலே யிருந்தாற் போலே தோன்றி, பிராட்டி மிகவும் ப்ரீதையாளென்று ஆச்சர்யப்பட்டருளிச் செய்கிறார். ஆல் - ஆச்சர்யம். ... ... கூ.

அ.—நிகமத்தில், இத்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—வாராருமுலைமடவாள் வைதேவிதனக்காண்டு
சீராருந்திறலனுமன் றெரிந்துரைத்த வடையாளம்
பாராரும்புகழ்ப்புதுவைப் பட்டர்பிரான் பாடல்வல்லார்
ஏராரும்வைகுந்தத் தினையவரோ டிருப்பாரே. ஙு.

பதவுரை.

வார் ஆரும்— கச்சோடு கூடின
முலை— ஸ்தநங்களை யுடையளாய்
மடவாள்— மடப்பத்தையுடையளான
வைதேவிதனக்கு— பிராட்டியை
கண்டு— கண்டு
சீர் ஆரும்— சீர்மைபொருந்திய

(க) " ஹ்ருஷ்டரோமாணமாஹ ஸுக்ரீவம் பார்த்துஹ்ருஷ்டவதநம்- பார்த்தாரமிவலக்ஷ்மம்ப்ராப்தர ஜாநகீ முதிதாபவத். "

திறல்— சக்தியையுடைய
புனிதமன்— திருவுடி-
தெரிந்து— ஆராய்ந்து
உரைத்த— விச்வஸிக்கும்படி சொன்ன
அடையாளம்— அடையாளங்களை
பார் ஆரும்— பூமியெங்கும் பரவின
புகழ்— கீர்த்தியை யுடையராய் [ரான
புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹக

பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார் அருளிச் செய்த
பாடல்— பாடலான விவற்றை
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
ஏர் ஆரும்— எல்லா நன்மைகளும் சேர்ந்த
வைகுந்தத்து— ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே
இமையவரோடு— நித்யஸூரிகளோடு
இருப்பார்— இருக்கப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. வாராருமித்பாதி. வாசோடுசேர்ந்திருக்கைக்கு யோக்யமா யிருக்கச்செய்தே, இப்போது வெறும்புறத்திலே யிராநிற்பதான முஷலையையுடையளாய், விரஹத்தால்வந்த துவட்சியையு முடையளாய், தேஹத்தில் உபேக்ஷையாலே விதேஹபுத்ரி யானமை தோற்றவிருக்கிற பிராட்டியைக்கண்டு. சீராரும்திறலனுமன். முதலிகளெல்லாரு முண்டாயிருக்க "இவளினையிக்காரியம் செய்பவல்லான்" என்று பெருமாள் திருவுள்ளம் பற்றி, அடையாளங்களும் சொல்லித் திருவாழிமோதிரமும் கொடுத்துவிடும்படி ஜ்ஞாநாதி குணங்களால் பரிபூர்ணனும், நினைத்ததை முடிக்கவல்ல சக்திமானையிருக்கிற திருவடி.. தெரிந்துரைத்தவடையாளம். பெருமாளருளிச் செய்தபடிகளில் ஒன்றும் தப்பாமல் ஆராய்ந்து பிராட்டிக்கு விச்வஸநீயமாக விண்ணப்பம் செய்த அடையாளங்களை. பாராருமித்யாதி. பூமியெங்கும் நிறைந்த புகழையுடையரான ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த பாடலான விவற்றை ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். ஏராருமித்யாதி. எல்லாநன்மைகளும் சேர்ந்த பரமபதத்திலே, "அடியமோடிருந்தமை" என்கிறபடியே நிரந்தரபகவதநுபவபரரான நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாயிருக்கப்பெறுவர். வி.

பெரியபெருமாள் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—நெறி யல்லி கலக்கிய வாசணி மான்
சித்திர மின் மைத்த தீக்கு வாராரும் கதிர்.

ஆடதிருமொழி-உகு-க்கு, பாட்டு-நடுறு.

மூன்றாம்பத்து மூற்றிற்று.

நாலாம்பத்து - முதற்றிருமொழி - கதிராயிரமிரவி ப்ரவேசம்.

அ.—க்ருஷ்ணாவதாரைகட்ரவணராய், திருவவதார ஸமயமேமிதாடங்கி அவ்வவதார ரஸமே அநுபவித்துக்கொண்டு போந்தவர், க்ருஷ்ணாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ராமாவதார சேஷ்டிதங்களையும் ஏககாலத்திலே அநுபவிக்கவேணு மென்னும்படியா யிருப்பதாரு அபி நிவேசம் பிறந்து, அவைதன்னை ஏகாச்ரயத்திலிட்டு அநுபவிக்கப் போகாமையாலே இரண்டு வடிவுகொண்டு ஒன்றுக்கொன்று எதிரியாகப்பேசி அநுபவித்த வந்தாம், ராமாவதாரா நுகுணமாக வந்தவதரித்தருளின பிராட்டி, தன்னுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ப்ரதாநகுண மான க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக "ராவணன்பிரிக்கான்" என்று தரைவ்யாஜத்தாலே

கூசைக்கண்டு " இவனை இக்காரியம் செய்துமுடிக்கவல்லான் " என்று திருவுள்ளம்பற்றி: பிராட்டியைக்கண்டால் விண்ணப்பஞ் செய்பதற்கு வடைபாளங்களையு மருளிச்செய்து திரு வாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்துப்போகவிட, திருவடியும் லங்கையிலேசென்று பிராட்டி யைக்கண்டு திருப்பிதித்தாழுது, ராவணன்மாயையால்வரு மதிசயங்களைத்திருட்டபடி பெருமாள் ருளிச்செய்த அடையாளங்களையெல்லாம் விண்ணப்படம்செய்து, திருவாழிமோதிரத்தையும் கொடுத்து, பிராட்டிதிருவுள்ளத்தை மிகவும்உகப்பித்த ப்ரகாரத்தை அநுஸந்தித்து, அந்தி புரைகைங்கர்ய ரஸத்திலுண்டான ஆசையாலே பிராட்டிக்குத் திருவடிவிண்ணப்பஞ்செய்த அடையாளங்களையும், திருவாழிமோதிரம் கொடுத்தபடியையும், அதைகண்டு பிராட்டிதிரு வுள்ளமுகந்த படியையுமெல்லாம் அடைவேவிசதமநுபவித்துப்பரீதாபாத்-கீழில் திருமொழி யிலே;ராமக்ருஷ்ணவதாரங்களிலாடி அவதாராந்தரங்களிலாடி அபதாநாந்தரங்களிலாடி வரிய கர்ம்மையத்தாலே எல்லாம் ஏகாச்ரயமாகையாலே " இப்படியிருக்கிற விஷயத்தைக்கண் ணாலே கண்டநுபவிக்கவேணும் " என்று தேடிணகையாகிறவிது தமக்கு ஓருபாடை செல்லா கிறபடியையும், மாநஸாநுபவத்திலுண்டாய கரைபுரட்சியாலே அவ்விஷயத்தைக்கண்ணா லேகண் டநுபவித்தாற்போலே ஒருபுடை தோற்றியிருக்கிறபடியையும் மநஸ்கரித்து, அவைபிரண் டையும், அவதாராதி விசிஷ்டருகளாலே கண்ணாலே காணவேணுமென்று தேடி த்திரிகிறார் சிலரும், " அப்படிதேடுகிறிகோளாகில் அவரை உள்ளபடி கண்டாருளர் " என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாகக்கொண்டு, தம்மை இரண்டுவகையாக வருத்துகின்றதேபற்றி இனியராகிறார் - இத்திருமொழியில். " நாடுதிரேல் " என்றும், " கண்டாருளர் " என்றும் பன்மையாகவருளிச்செய்தது - * கட்கண்ணுற்காண்கையில் அதேபக்தாநுபந்நராய் வ்யக்திகளரும், * உட்கண்ணுல்கண்டு அதிலுற்றுத்தாலே பாவநாநுபவமும் விளைந்திருக்கு தென்று தோற்றும்படியான ஜ்ஞாநவ்யக்திகளுமாய் பலவழுண்டாகைதானே. ... ... *

மூ.—கதிராயிரமிரவி கலந்தெறித்தா லொத்தீண்முடியன்
எதிரில்பெருமையிராமனி லிருக்குமிடநாதிரேல்
அதிருங்கழற்பொருதோ ளிரணியனுகம்பினேர்தியாய்
உதிரமுகோர்த்தகையோடிருந்தானு ளுள்ளவாகண்டாருளர். க.

பதவுரை.

கதிர்— (எண்ணிறந்த) கிரணங்களையுடைய
ஆயிரம் இரவி— ஆயிரமாதித்யர்கள்
கலந்து— சேர்ந்து
எறித்தால் ஒத்த— ப்ரகாசித்தாற் போலே
யிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைய
ஈள் முடியன்— உயர்ந்த திருவபிஷேகத்
தையுடையவனும்

எதிர் இல்— ஒப்பற்ற
பெருமை— பெருமையையுடைய
இராமன் ‡ — சக்ரவர்த்தி திருமகன்
இருக்கும் இடம்— எழுந்தருளி யிருக்கு
மிடத்தை

நாடுதிர் எல்— தேடுகிறிகோளாகில்
(சொல்லுகிறேன்;)
அதிரும்— ஒலியாகின்றுள்ள
கழல்— வீரக்கழலையுடையவனும்
பொரு— போர்செய்யப் பணைக்கிற
தோள்— தோள்களையுடையவனை

‡ ஐ - சாரியை.

இரவிபகல் — ஹிரண்யபலாதனுடைய
ஜுகர் — பார்வை
நிபாப் — கரவிஜ்மஹரூபியாய்
பினத்து — இருபிளவாகப் பிளந்து

உதிரம் அசினத்த — ரத்தத்தைபோன்ற
கைபோல் — கைபோல
இருந்தாள் — இருந்தவள்
உள்ள ஆ — எல்லாம்.
கண்டார் உளர் — கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. முதற்பாட்டி. கதிரித்பாதி. மறைஸ்திரனைக்கான ஆயிரமாதித்யர்கள் சேர பிரகாசித்தாற்போலிருக்கும் தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸ்ரீசகமான தந்தையுடைத்தான திருவபிஷேகத்தை யுடையவன். இத்தால் - ராவணலக்ஷ்மணனி பிரீஷேஷமுள்ளவனை லங்கைக்கு ராஜாவாக அபிஷேகஞ்செய்து பிராட்டியும் தானுமான சேர்ந்து சிம்மாசன திருவபிஷேகத்தையிலே வெகுசந்தோஷத்தோடு பஞ்சாயிருந்த படியைச் சொல்லுகிறது. எதிரில்பெருமையிராமனை. ரூபஞ்சொல்லுகிறது ஆத்மகுணங்களை யும் அநுபவித்து ஸ்ரீஷ்டிக்கலாமும் தப்பில்லாத வைபவத்தையுடையனும், எல்லாருடைய சிந்தாகுலமும் ஸ்வாவலம்பத்தாலே ரக்ஷிப்பிக்கும் ஸ்வபாவத்தையாலே "ராமன்" என்னும் நிருபாமத்தை யுடையவனை. இருக்குமிடம் நாடுதோறும். வாழ்வாருளிருக்குமிடம் தோறுமிறே கொள்ளுகிறது.

அதிருங்கழல்போருதோளிரணியனகட்பிளந்தரியாய். ப்ரஹ்மலோக பர்யந்தமாக எல்லாரையும் தன்கீழாக்கி ராஜ்யபரிபாலனம்பண்ணிவருகையாலே, தேவதியாதின்றுள்ள வீரக்கழலையுடையனும், தனக்கு ஓரெதிரியில்லாமையாலே யுத்தகண்டே வர்த்தியாகின்றுள்ள தோள் வலியையுடையனுமிருந்துள்ள ஹிரண்யனுடைய வசடலபுஜபலத்தாலே தூண்கட்டியிருந்த மார்வை, தேவர்கள் கொடுத்த வரத்துக்கு விரோதம் வாராதபடியாக நரஸிம்ம ரூபத்தைக் கொண்டு இருபிளவாக்கி. உதிரமளாந்தகையோடிருந்தாளை. பிளந்தவளவில் நில்லாதே தேவதையையும் "வெஞ்சினக்காளி" என்கிறபடியே மிகுந்த சிற்றத்தாலே அவளுடைய சிரமெங்கும் * குருதிகுழம்பி யெழுந்படி கூருகிராலே குடைந்து குடலைப்பிடுங்கி யெடுக்கையாலே, உதிரமளாந்த கைபோலே சிற்றந்தோற்ற விருந்தவளை. உள்ளவாகண்டாருளர். லட்சயஸிபர்யயரஹிதமாக உள்ளபடி கண்டாருளர். உள்ளவாகாண்கையாவது - அவதார ப்ரயுக்தமான ஆகாரங்களையிட்டு வேறுபடக்காணுதே, "ராமாவதாரமாய் ராவணவதம் பண்ணினவனும், நரஸிம்ஹாவதாரமாய் ஹிரண்யவதம் பண்ணினவனும் ஒருவனே" என்று வஸ்துவிலுடைய படியறிந்துகாண்கை. முன்பு ஹிரண்யனானவன்றானேயிறே பின்பு ராவணனுய்ப்பிறந்தவன். ப்ரஹ்மாதிகள்பக்கல் ஹிரண்ய ராவணர்களிருவருக்கும் கண்டவரங்களுக்கு விரோதம் வாராதபடி நரஸிம்ஹ வேஷங்கையாலேயிறே ரூபமேதமும் காள்ளவேண்டிற்று. அதாவது - "தேவாதிதேவர்களித ஜாதியிலொன்றாலும் படக்கடவே னல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலே நரஸிம்ஹமாக வேண்டிற்று - அங்கு; "தேவர்கள் அஸுரர்கள் ராக்ஷஸர் முதலான ஒருவராலும் படக்கடவேனல்லேன்" என்று வரங்கொள்ளுகையாலும், மநுஷ்யனை ஒன்றாக கணியாமற் போருகையாலும், மநுஷ்யனாலென்று கொல்லவேண்டிற்று - இங்கு; ஆகையால், கார்யாநுகுணமாகக்கொண்ட ரூபமேதத்ரமேயாய், ப்ரகாரி ஒன்றேயாகையாலே இந்த ஐக்யமறிந்து காண்கையாயிற்று - உள்ள

குடு -ம் " என்றது. பின்னையும். (உ) " ஆதிராஜ மாகிய கலைஞரை " என்று இவரருளிச்செய்தது - முன்பு திண்டிவனத்தில் புலைபறுத்தி தொழும்பு கைக்காகவிற்ற.

மூ.—நாந்தகத்தங்கதண்டு நாணெலிச்சார்ங்கந் திருச்சக்கரம்
வந்துபெருமையினாமமின யிருக்குமிட நாதேசேல்
வந்தண்முகிழ்விரற் சீதைக்காகிக் கடுஞ்சிலைசென்றிருக்க
வேந்தர்தலைவன்கனகராதன்றன் வேள்வியிற்கண்டாருளர். உ.

பதவுரை.

நாந்தகம்— நந்தகமென்னும் வாளையும்
சங்கு— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
கண்டு— பூரீகௌமோதகி கதையையும்
நாண் ஒலி— ஜ்யாகோஷத்தையுடைய
சார்ங்கம்— பூரீசார்ங்கதநுஸ்ஸையும்
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
வந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
பெருமை— பெருமையையுடைய
இராமன் இருக்குமிடம் நாடுதிரேல்—;
காந்தள்— செங்காந்தளி னுடைய
முகிழ்— முகிழ்தழ்தழ் போன்ற
விரல்— விரற்களையுடைய
சீதைக்காகி— பிராட்டிக்காக
வேந்தர் தலைவன்— ராஜாக்களுக்கெல்லாம்
தலைவனென
கனகராஜன் தன்— பூரீஜநகராஜனுடைய
வேள்வியில்— யாகத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
கடுஞ்சிலை— வலியவில்லை
இறுக்க— முறிக்க
கண்டார் உளர்— கண்டவர்கள் உளர்.

வ்யா. நாந்தகம். திருக்கையில் பிரியாதேயிருந்து எதிரிகளை அறச்செய்யும் திருக்குற்றுடைவாள். சங்கு. வாய்க்கரையிலேயிருந்து தன்பேரிகையாலே எதிரிகளை முழுக்காயாக அவியப்பண்ணுவும் பூரீபாஞ்சஜந்யம். தண்டு. கைவிடாமலிருந்து எதிரிகளை நெரியவடிக்கும் பூரீகதை. நாணெலிச்சார்ங்கம். ஜ்யாகோஷஸஹிதமாய் எதிரிகள் மேலே சரவர்ஷத்தை வர்ஷிக்கும் பூரீசார்ங்கம். திருச்சக்கரம். *கருதுமிடம்பொருது கைவந்திருக்கும் திருவாழி. வந்துபெருமையினாமன. இவற்றை யழகுக்குடலாகவும் விரோதி நிரஸநத்துக் குடலாகவும் தரித்துக்கொண்டிருக்கும் பெருமையையுடையனாய், இனைமினையாம்படி தன்வடிவழகாலே யெல்லாரையும் சமீப்பிக்கவல்லவனை. இருக்குமிடம் நாடுதிரேல். இந்த சௌர்யாதிகளும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் அவனிருக்குமிடத்தேசென்று காணவேணுமென்று, இருக்குமிடம் தேடுகிறிகோளாகில். காந்தளித்யாதி. செங்காந்தள் முகிழ்தழ் போலேயிருக்கிற திருவிரற்களையுடைய பிராட்டிக்காக. கடுஞ்சிலைசென்றிருக்க. விச்வாமித்ரமஹர்ஷி கொடுசெல்லச் சென்று, ரௌத்ரமாய் ஒருவரால் எடுக்கவும் வளைக்கவும் அரிது என்றுகிடந்த வலியவில்லை முறிக்க. கடுமை - திண்மை. வேந்தரித்யாதி. ராஜதர்மத்தோடே தத்த்வஜ்ஞாநத்தையு முடையவனுகையாலே ராஜாக்களுக் கெல்லாம்தலைவனை பூரீஜநகராஜனுடைய யாகத்திலே கண்டாருளர்.

இங்கு, " இராமனைநாடுதிரேல் - வேள்வியில் கண்டாருளர் " என்கிறதில் வேறு பாடுதோன்றுதாற் போலேயிறே - " இராமனைநாடுதிரேல் - உதிரமளைந்தகையோடிருந்தானை - கண்டாருளர் " என்கிறதும். ... ... உ.

(க) " பவாந்நாராயணோதேவம் பூரீமாந்சக்ராயுதோவிபுः. " (உ) " ஆத்மானம் மானுஷம்மந்யே. "

மூ.—கொலையானை கொம்புபறித்தூக் கூடலர்சேனைபொருதழியச்
சிலையான்மராமர மெய்ததேவனைச் சிக்கனாடுதிரேல்
தலையாற்குரக்கினைத் தாங்கிச்சென்று தடவரைகொண்டடைட்ப
அலையார்கடற்கரை வீற்றிருந்தானை யக்குத்தைக்கண்டாருளர். கூ.

பதவுரை.

சிக்கனா— நிச்சயமாக இருந்து
நாடுதிரேல்—;
குரங்கு இனம்— வானரசேனையானது
தலையால் தாங்கி — சிரமாவகித்துக்
கொண்டு
சென்று— போய் [கொண்டு
தடவரை கொண்டு— பெரியமலைகளைக்
அடைப்ப— அணையாக அடைக்க
அலை ஆர்— அலை எறிகிற
கடல் கரை— கடற்கரையிலே
வீற்றிருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை
அக்குத்தை— அந்தஸ்தலத்திலே
கண்டார் உளர்.

காலை— ஆனைக்கண்டால் கொல்லுமதான
ானை— குவலயாபீடத்தின்
காட்டு— கொம்பை
றித்து— பறித்தவனுடன்
டலர்— ஜநகபுத்திரரான வானரசைனாதிபதி
ஸ்ரீராமருடைய
சனை— சேனையானது
ழிய— அழியும்படி.
பாருது— போர் செய்தவனுடன்
லையால்— வில்லாலே
ராமரம்— மராமரங்களை
ப்த— மறுபாடிருவரையும்
தவனை— சேதுரக்ஷகனை

ஸ்யா. முன்றும்பாட்டி. கொலையானை கொம்புபறித்து. "கலைக்கடாக்களிறு" ன்கிறபடியே தூர்த்தவ்யங்களைப் பருகுவித்துப் பிச்சேறி மதத்தாலொழுகும்படி நிறுத்து கயாலே, யானைக்காணில் கொல்லுமதான குவலயாபீடமாகிற யானையினுடைய கொம்புகளை காயாலேஸ பறித்து. கூடலர்சேனைபொருதழிய. மறுத்விகளை நலிகையாலே சத்ருக்களான ஸ்தாநவாஸிகளான ராக்ஷஸருடைய சேனையானது விசேஷஞ் சொல்லவும் ஒருவரில்லா படி அழியும்படியாகப் பொருது. சிலையால் மராமரமெய்ததேவனை. (க) "ஸ-ஸ்ரீவாரு தூராஸீ ஸ்ரீ ரூவீபூணாவவே" என்கிறபடியே பல மறுதராஜருடைய அதிசங்கை த் தீர்க்கைக்காக வில்லாலே மராமரங்களை மறுபாடிருவகையற்று, அவரதிசங்கையைத் தீர்த்த ர்வஜ்ஞத்தாலே திருமேனியிற்பிறந்த புகழையுடையவனை. சிக்கன நாடுதிரேல். "அதாரு பக்தி, இதாரு வ்யக்தி" என்று பிரித்து ப்ரதிபத்திபண்ணுகிற, கர்மியென்று என்னை த்யவஸித்து அவனிருந்தவிடம் தேடுகிறியேகாளாகில்.

தலையித்யாதி. ஸ்ரீவாநரவீரர்களுடைய நிரல்களானவை "பெருமாள் திருவடிகள் ப்புகுகிறதன்றே" என்னும் கௌரவபுத்தியாலே சிரஸாவஹித்துக்கொண்டு சென்று, பர்வதமலைகளைக் கொண்டுகடலை யூடறுத்து அணையாகவடைக்க. அலையித்யாதி. அலைமிக் நத்துள்ள கடற்கரையிலே அவ்வலைநீர் தெறிக்கும்படி ஆஸந்நமாக அவர்கள் செய்கிற டிமையைப்பார்த்து உகந்துகொண்டு அவர்களை அடிமைகொள்ளுகையாலே வந்த வ்யாவ்ர்

மு.—தோயம்பாந்தாடவு சூழலிற்றுல்லிலடிவுகொண்ட
மாபக்குழவியதனை ஈடுநில்லெம்பின் சுவடுகாக்கென்
றியம்மடமகள் பின்னைக்காகி யடல்விடையேழினையும்
வீயப்பொருதுவியர்த்துநின்றுனை மெய்ம்மையேகண்டாருளர். சு.

பதவுரை.

பரந்த— பரவின
மேதாபம்— ஜலத்திலுடைய
நிலை— மத்யத்திலே
சூழலின்— உபாயத்தாலே
நின்றல்லை— பணழுயதான
வடிவு— வடிவை
கொண்ட— சுருக்கிக்கொண்ட
ஊபம்— ஊச்சர்யத்தையுடைய
குழவி அதனை— அந்தக்குழவியை
காட— மேலே
ஊரில்— ஒருப்படுவீர்களாகில்
வம்மின்— வாருங்கோள்;
சுவடி— ரஹஸ்யம் [மிறன்;
உரைக்கேன் — உங்களுக்குச் சொல்லு

அபர்— கோபரான ருத்ராப்ரஜாபதிகளுடைய
மகன்— பெண்பிள்ளையாய்
மடம்— மடப்பத்தையுடையவளான
பின்னைக்காகி— நப்பின்னைப் பிராட்டிக்காக
அடல்— மேர்சையப்ப வதிர்த்துவரவிட்ட நின்
றுள்ள
விடை எழினையும்— ரிஷபங்களேழையும்
வீய— முடியும்படியாக
மடாருந்து— மேர்சைசெய்து
வியர்த்து நின்றுனை— அந்த வருத்தத்தாலே
குறுவெயர்ப்படருந்தின வடிவும்
தாழ்ந்தடாய் நின்றவழகை
மெய்ம்மையே— உண்மையாகவே
கண்டார் உளர்.

ஸ்வா. தான்காம்பாட்டில். தோயம்பரந்த நடுவுசூழலில். நடுவுசூழலில் தோயம்பரந்த போது. அதாவது- சுற்றும் ஜலமுத்தமாய், அதுக்குநடுவே வர்த்துலாகாரமாயிருக்கிற பூமியெங்கும் ஜலத்தாலே வ்யாப்தமானகாலத்திலே யென்னை. "பரந்த" என்கிறதுக்குமேலே, "போது" என்கிற விந்தசையும் அத்யாஹாரியம். அன்றிக்கே, தோயம்பரந்தநடுவு; அதாவது- பரந்த ஜலத்திலுடைய மத்யத்திலே யென்றபடி. சூழலின் தொல்லைவடிவுகொண்ட. ரக்ஷ்யவர்க்கம் ப்ரளயத்திலே யழியாதபடி ரக்ஷிக்கைக்கீடான விரகாலே, பழையதான அப்ராக்ருத விக்ரஹத்தை சுருக்கிக்கொண்ட. மேலில், "குழவி" என்கையாலே வடிவைச்சுருக்கிக்கொண்ட என்று நியமித்துச் சொல்லவேணும். மாயபிள்ளை. நிறையடைக்கிகாண்டு பெரியபிலாகங்களை வயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனன ஆலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்தருளின அகடிதகடநா ஸாமர்த்யத்தாலேவந்த ஆச்சர்யத்தையுடைய அந்தக்குழவினை. (ஈ) "இ+ஸ்ருஷ்டிரஸ்ய: -ஸ்ருஷ்டிலக்ஷணஸ்யவிகாரஸ்ய நாஜமஹிமாவிஷ்ணோரிவ வடபத்ரஸ்ய சேஷ: கிமபி ஸர்வஸ்ய ப்ரளயேபி ரக்ஷணாய ஸ்வயமேவகிஞ்சித்வடபத்ரம் பவதி" என்றருளிச்செய்தான்- ஆழ்வான். "குழவி" என்கிறதுக்கீடாக- "அதனை" என்கிறது. அவனை யென்றபடி. நாடுறில். தேடுகையிலே அந்தவடபத்தில். வம்மின் சுவடுகைக்கேன். வாருங்கோள் உங்களுக்கு ரஹஸ்யமாகம் சொல்லுகிறேன். சுவடாவது- அகடிதகடநாஸாமர்த்ய ஸாகமானதொரு வ்யாபாரம். அதாவது- அஸாதாரணமான நிஷபங்களேழையும் ஒருக்காலே ஒட்டியாகவெரித்துப்பொகட்டதிறே.

விடத்திலே கண்டவாகளுண்டு. இதனால்- வடதளசயநாபதாசத்துக்கும் க்ர்ஷ்ணவதாரத்துக்கு முண்டான தாம்யைக்யம் சொல்லப்பட்ட தாய்த்து. "வையமேமுழுங்கண்டாள் பிள்ளை வாயுள்" என்றும், "ஆலினிலைவளர்ந்த சிறுக்கனவனிவன்" என்றும் இவ்வைக்யந்தான் கீழும் பலவிடங்களிலும் சொல்லப்பட்டதிறே. ... ... சு.

மூ.—நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனு நான்முகனுமுறையால்
சீரேறுவாசகஞ்செய்யநின்ற திருமாலைநாடுதிரேல்
வாரேறுகொங்கை யுருப்பிணியை வலியப்பிடித்துக்கொண்டு
தேரேற்றிச்சேனைநடவு போர்செய்யச் சிக்கனக்கண்டாருளர். டு.

பதவுரை:

நீர்— எம்பெருமான் டீரீபாதநீர்த்தத்தை
ஏறு— தரித்த
செம் சடை— சிவந்த ஜடையையுடைய
நீலகண்டனும்— கறுத்த மிடற்றையுடைய
ருத்ரனும்
நால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
முறையால்— சேஷசேஷிபாவக்ரமத்தாலே
நீர் ஏறு வாசகம் செய்ய நின்ற } சிறந்த, சொற்களைக்கொண்டு ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி நின்ற
திரு மாலை— ஸ்ரீயபதியை
நாடுதிர் ஏல்—;

வார் ஏறு— கச்சணிந்த
கொங்கை— திருமுலைத் தடத்தையுடைய
உருப்பிணியை— ருக்மிணிப் பிராட்டியை
வலிய— பலவந்தமாக
பிடித்துக்கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
தேர் ஏற்றி— தேரின்மேலேற்றி
சேனை நடவு— ருக்மனுல் எடுத்துவிடப் பட்ட ஸைந்யத்துக்கு நடுவேநின்று
போர் செய்ய— யுத்தம்பண்ண
சிக்கன— தர்டமாக
கண்டார் உளர்.

வ்யா. இந்தாம்பாட்டு. நீரேறுசெஞ்சடை நீலகண்டனும். (க) "ஸ்ரீமஹாவைகுண்ட ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் ஸ்ரீமஹாவைகுண்டநாதனும்" என்கிறபடியே திருவுலகளந்தருளுகிறபோது, ப்ரஹ்மா திருவடிவிளக்கின ஜலம்விழுகிறதைக்கண்டு, பாவநார்த்தமாக அந்தை சிரஸ்ஸாலே தரிக்கையாலே அந்த ஜலத்தோடே கூடியிருப்பதாய், சிரகாலம் தபஸ்பரனுய்ப் பெறுதலற்றிருக்கையாலே சிவந்திருக்கிற ஜடையையுடையனுய்; (உ) "நாராயணாஜ்ஞயாதேந நீலகண்டத்வமாப்நுயாத்" என்கிறபடியே ஸமுத்ரமதந ஸமயத்தில் மூர்த்தறக்கிளம்பின தீவ்ரமானவிஷத்தை "நீ இத்தை க்ரஸி" என்று ஸர்வேச்வரன் நியமிக்க க்ரஸிக்கையாலும், அதுதான் ஹ்ருதயத்திலே கருடத்யாநமும்

(க) "தத்தம்பு பதிதம் தீர்ஷ்டவா ததார சிரஸாஹர:- பாவநார்த்தம் ஜடாமத்ய யோக்யோஸ்மீ த்யவதாரணாத்." (உ) "நாராயணாஜ்ஞயாதேந நீலகண்டத்வமாப்நுயாத்."

சிங்காசனத்தில் சந்திரகலாபுமாலையாலே கண்டத்தளவிலே நின்றுவிடுகையாலும் கழுத்திருந்து எள்ளுகண்டத்தை புடையலான ருத்ராக்ஷமும். நான்முகனும். ஸ்ரீநாதத்ரம்பன்னூலைக்கிடான டல முகத்தைபுடைய ப்ரஹ்மாவும். முறையால் சீரேறுவாசகம் செய்யநின்ற. ப்ரஹ்மபாவனை தலை பெற்று, தான் சேஷியும் தாங்கள் சேஷபூதருமான முறையால், தன்னுடைய ஞானக்க ளால் ப்ரசுரமான வசநங்களைக்கொண்டு ஸ்ரீநாதத்ரம்பன்னூற்றம்படி நின்ற. திருமாலே நாடுதி சேல். தத்தபிஷ்டப்ரதனான ஸ்ரீபதியை, அவனும் அவனுமான சேர்த்தியிலாசேடகாளை வேறுவும் என்று நிதர்சிக்கிறிகோளாகில்.

வாரேறுகொங்கை யுருப்பிணியை. "க்ருஷ்ணனுக்கு போக்யமானவிளை பிறக்கும்படிவாய்ந்தது" என்று, "செங்கச்சுக்கொண்டு கண்ணுடையார்த்து" என்கிறபடி மேல கச்சாலே மறைத்துக்கொண்டிருக்கிற நிருமுலைத்தடங்களையுடைய ருக்மிணிப்பிராட்டியை. வலியப்பிடித்துக்கொண்டு தேரேற்றி. பந்துக்களையுமுடன்படுத்தி * கண்ணலும் கோடுந்துன் கைப்பிடிப்பதாகத் திண்ணார்ந்திருந்த சிசுபாலன் லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் அண்ணாந்திருக்குமபடி. யாக ஆறுடிவருகிற ஸமயத்திலே சென்று, அவனுக்கும் தனக்குமுண்டான மனப்பொருத் தமே ஹேதுவாக, பந்துக்களுடன்படவன்றிக்கே பலாத்திலே பிடித்துக்கொண்டு தேரிலே யேற்றி. சேனாநிவேசம்செய்ய. ருக்மிணிப்பிராட்டி. தனமையனான ருக்மன் இந்த பரிபவம் பொறுமையாலே அமேகராஜாக்களும் தானும் பறை மேளமும்பாடவந்து போகாதபடி வழி கட்டிச்சூழ்ந்துகொள்ள, அந்த மேளைக்குரலிலே நின்று அவர்களோடு யுத்தம்பண்ண. சிக்கனக்கண்டாருளர். அந்த மஞ்சுக்காலத்தையும் வீரக்கோலத்தையும் தீர்மாகக் கண்ட வர்களுளர். ... ... ரி.

மூ.—போல்லாவடிவுடைப்பேய்ச்சி துஞ்சப்புணர்முலைவாய்மடுக்க
வல்லாஇன மாமணிவண்ணனை மருவுமிட நாடுதிரேல்
டல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடு பளவமெறிதுவரை
எல்லாருஞ்சூழச் சிங்காசனத்தே யிருந்தானைக் கண்டாருளர். கூ.

பதவுரை.

போல்லா— கோரரூபமான
வடிவு உடை— வடிவையுடைய
பேய்ச்சி— பூதனையானவள்
துஞ்ச— மாளும்படியாக
புணர்— தன்னில் தான் சேர்ந்திருந்துள்ள
முலை— முலையிலே
வாய் மடுக்க வல்லாஇன— வாயைவைத்து உண்ணவல்லவனுய்
மா மணி— நீலமணிபோன்ற
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவன்
நாடுதிர் எல்— தேடுகிறீர்களாகில்
பல் ஆயிரம் பெரு தேவிமாரோடு } பதினாயிரம் தேவிமார்களோடு கூட
பளவம்— ஸமுத்ரத்திலுள்ளவை
எறி— விசாலின்றுள்ள
துவரை— துவாரகையிலே
எல்லாரும்— தேவிமாரெல்லாரும்
சூழ— அப்புறத்து சூழ்ந்துநிற்க
சிங்காசனத்து— ஸிம்மாஸநத்திலே
இருந்தானை— எழுந்தருளியிருந்தவனை

தாய்மடியில்லாத் தேய்பிறை எனத்தடுமாறி யிசைச்சாந்தப்பாடினி மாமோடாதந்து விடுவிலவீசுமென்று வருகையாசிலை தன்னிற்சென்ற சேர்ந்திருந்துள்ள முலையிலை, அவள் முலைகொடாவிடில் தாயாதானாய்க்கொண்டு "முலைப்பாலுண்ண" என்று கொடுத்தாற்போலை, தானும் முலையுண்ணவிடில் தாயாதாலுப்க்கொண்டு பெரிய அபிநிவேசத்தோடே வாயைமடித்து உன்னவல்லவனை. "உள்ளத்திலுள்ளை அவனையுமறியாதே" என்கிறபடியே வருகிறபோதே அவள் க்ருத்ரிமமில்லாம் திருவுள்ளத்திலை வைன்றதுசித்திருக்கச்செய்தே, அவள் தாயாகவேயிருந்து முலைகொடுத்தாற்போலை, தானும் பிள்ளையாகவேயிருந்து முலையுண்டு அவளைமுடித்த ஸாமர்த்தியத்தைச் சொல்லுகிறது- வல்லாயினையென்று. மாமணிவண்ணனை. "விடப்பாலமுதாவமுதுசெய்திட்ட" என்கிறபடியே அவளுடைய விஷப்பாலை அம்ருதமாகவமுது செய்து அவளை முடித்து, ஜகத்துக்கு சேஷியான தன்னை நோக்கிக்கொடுக்கையாலை, நீலரத்நம்போலை உஜ்வலமான திருமேனியை யுடையனாயிருந்தவனை. மருவுமிடம் நாதிரேல். திருவுள்ளம் பொருந்தி வர்த்திக்கிறஸ்தலம் தேடுகிறிகோளாகில்.

பல்லாயிரம் பெருந்தேவிமாரோடே. நாகவதாகந்தம் கொண்டுவந்து பாணிக்ரஹணம் பண்ணப்பட்டவர்களாய், ஒவ்வொருத்தரே அத்யந்த விலக்ஷணைகளாயிருக்கும் பதிணாயிரந் தேவிமாரோடே. தூயதமிரண்டாயிரமன்றிக்கே, பதிணாயிரமுண்டானகையாலை- "பல்லாயிரம்" என்கிறது. பலவமெறிதுவரை. சதமஹாரமாட்டபடி. ஸ்ரீஸூக்தத்தின் திவ்யலக்ஷணங்கள் விசாரிற்கும் ஸ்ரீமத்வாசகையிலை. எல்லாருமிதப்பாதி. தேவிமாரெல்லாரும்சூழ லிவ்வாஸநத்திலை ரமேஸாத்தாணுபெழுந்தருளியிருந்தவனை அவ்விருப்பிலை கண்டவர்களுளர். ... ... சூ.

மூ.—வெள்ளைவிளிசங்கு வெஞ்சுடர்த்திருச்சக்கர மேந்துகையன்
உள்ளவிடம் வினவிலுமக்கிறைவம்மின் சுவடுரைக்கேன்
வெள்ளைப்புரவிக் குரக்கு வெல்கோடித் தேர்மிசைமுன்புநின்று
கள்ளப்படைத்துணையாகிப் பாரதங்கைசெய்யக் கண்டாருளார். எ.

பதவுரை.

வெள்ளை— வெண்மைநிற முடைத்தாய்
விளி— "அநுபவ கைங்கர்யங்களில் ருசியுடையோர் வாருங்கோள்" என்று தன்னுடைமையாலை அழைப்பதாயிற்கிற
சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
வெம்— வெவ்விதான
சுடர்— ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைய
திரு சக்கரம்— திருவாழி யாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
கையன்— திருக்கைகளை யுடையவன்
உள்ள இடம்— இருக்குமிடத்தை
வினவில்— கேட்கிறிகோளாகில்
உமக்கு— உங்களுக்கு
உரைக்கேன்— சொல்லுகிறேன்;
வம்மின்— வாருங்கோள்;
வெள்ளை— வெளுத்த
புரவி— குதிரை பூண்டிருப்பதாய்
குரங்கு— வாநரமான [தான
வெல் கொடி— வெற்றிக் கொடியையுடைத்
தேர் மிசை— (அர்ஜுநனுடைய) தேரின்மேலே
முன்பு நின்று— அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னே நின்று
படை— ஸைந்யத்துக்கு
கள்ளம் துணை ஆகி— க்ருத்ரிமத்துணையாய்
பாரதம்— பாரதயுத்தத்தை
கைசெய்ய— கையுமணியும் வகுத்துநடத்த

மான வெண்மையையுடைத்தாய, அநுபவனைகளுக்காயங்களில் ருசியுடையார் வாருங்கோள் என்று தன்த்வனியாலே அழையாநிற்கும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும். வெஞ்சுடர் திருச்சக்கரம். ஆச்ரிதவிரோதிகள் விஷயத்தில், லௌகிகாக்நி, நரகாக்நி, 'தண்ணீர்' என்னுமப்படி. வெவ்வி தான சுடரையுடைய திருவாழியையும். ஏந்துகையன். அழகுக்கும் விரோதிநிரஸநத்துக்கு முடலாக ஸர்வகாலமும் பூவேந்திணற்போலே தரித்துக்கொண்டிருக்கும் திருக்கைகளையுடையவன். உள்ளவிடம்வினவில். வர்த்திக்கிற ஸ்தலம் கேட்கிறிகோளாகில். உமக்கிறை வம்மின் சுவடுரைக்கேன். வாருங்கோள், உங்களுக்கு அவன் வர்த்திக்கிறவிடத்துக்கு அல்பமடையாளம் சொல்லுகிறேன்.

வெள்ளாயித்யாதி. சரணகதனுய் தனக்கபிமதனான அர்ஜுநனுடைய, வெறுத்த புரவிபூண்டிருப்பதாய், வாநரமான வெற்றிக்கொடியையு முடைத்தாயிருக்கிற தேரின்மேலே அவனுக்கு ஸாரதியாய் முன்னேநின்று. கள்ளப்படைத்துணையாகி. க்ருத்ரிமப்படைத்துணை. அதாவது- படைத்துணையாகிறவிடத்தில் இரண்டுதலையு மறியுட்படி செவ்வையிலன்றிக்கே, பகலையிரவாக்கியும், " ஆயுதமெடேன் " என்று ஆயுதமெடுத்தும், எதிரியுடைய உயிர்நிலையைக்காட்டிக்கொடுத்தும் செய்தவை. பாரதம்கைசெய்யக்கண்டாருளர். பாரத ஸமரத்தைக் கையுமணியும் வகுத்துநடத்த அத்தனையிலேகண்டவர்களுளர். ... ... எ.

மூ.—நாழிகைகூறிட்டுக் காத்துநின்ற வரசர்கடம்முகப்பே
நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் றேவகிதன்சிறுவன்
ஆழிகொண்டன் றிரவிமறைப்பச் சயத்திரதன்றலையைப்
பாழிலுருளப் படைபொருதவன் பக்கமேகண்டாருளர். அ.

பதவுரை.

நாழிகை— நாழிகையை
கூறிட்டு— விபஜித்து
காத்து நின்ற— காத்துக்கொண்டு நின்ற
அரசர்கள் தம் முகப்பே } ராஜாக்களுக்குமுன்னே
நாழிகை— பகல் முப்பது நாழிகையும்
போக—போயிற்றென்று தோற்றும்படியாக
படை— திருவாழியாழ்வானைக்கொண்டு
பொருதவன்— பொருதவனுனை
தேவகிதன் — தேவகிப்பிராட்டியினுடைய
சிறுவன்— பிள்ளையாய் [வன்று
அன்று—அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்ற
ஆழிகொண்டு— திருவாழியைகொண்டு
இரவி— ஸூர்யனை
மறைப்ப— மறைக்க
சயத்திரதன்— ஜயத்ரதனுடைய
தலையை— தலையை
பாழில்— பாழி பள்ளத்திலே
உருள— உருளும்படி
படை— அம்பாலே
பொருதவன்— பொருத அர்ஜுநனுடைய
பக்கமே— அருகே
கண்டார் உளர்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நாழிகையித்யாதி. " ஜயத்ரதனை அஸ்தமிப்பதற்கு முன்னே கொல்லக்கடவேன் " என்று அர்ஜுநன் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ண, அதுக்கிடமறும்படி ஒரு

'' நீங்கள் இன்னதினநாழிகை காத்துக்கொள்ளுங்கோள், நாங்கள் இன்னதினநாழிகைகாத்துக்கொள்ளுகிறோம் '' என்று பகல்முப்பதுநாழிகையும் இலவுக்கு ஒருகவிவு வாராதபடி காத்துக்கொண்டிருந்து அதிக மதுரமான ராஜாக்கள் தங்கள்முன்னே. நாழிகைபோகப் படைபொருதவன் தேகிதன்சிறுவன். பகல் நாழிகை முப்பதும் போய்த்தென்று தோற்றும்படியாகப் படைபொருதவனை நேரைநிறுத்தான். நாழிகைபோகப் படைபொருகையாலது-திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனைமறைக்கை. அதுதான் முன்சொல்லப்படாநின்றதிலே. கீழ்ப்பாட்டில், '' திருச்சக்கரமேந்துகையதனுள்ளவிடம் வினவில் '' என்றுற்போலே, இங்கும், '' தேகிதன்சிறுவன்-உள்ளவிடம்வினவில் '' என்று கூட்டிக்கொள்வது. அடிக்கடி-நூற்போலாத்தப்புகைருக்குச் சோதிவண்மினைபோலே.

ஆழிகொண்டன்றிரவிமறைப்ப. அப்படி அவர்கள் காத்துக்கொண்டு நின்றவன்று பகல்நாழிகை சென்றதாகத்தோற்றும்படி நிலைநின்று காரியருசெய்யும் திருவாழியைக்கொண்டு ஆதித்யனை மறைக்க. ஏயத்தினதனிச்சுடர் '' ஆதித்யனஸ்தமித்தான் '' என்று அவனைக் குறியினின்றும் அவர்கள்கிளப்பி நிறுத்தினவளவிலே, இருள்பரப்பின திருவாழியைப்பிரநிறுத்தி, ஜயத்ரதனுடைய தலையைப் பாழியிலேயிடங்கருளும்படி அப்போலேபோருத அர்ஜுநனுடையவருகை கண்டாருளர். நிரவதிகதேஜோரூபமான திருவாழியாலே ஆதித்யனைமறைத்தால் லோகத்துக்கு மிகவும் வெளிச்செறிப்புண்டாமித்தனையன்றே, '' ஆதித்யனஸ்தமித்தான் '' என்னும்படி கண்களுக்கு இருண்டுதோற்றுவானென்னெனில்; இந்த ஆதித்யனுடைய தேஜஸ்ஸை கண்ணாலே முகக்கலாம்படி அளவுபட்டிருக்கையாலே தமஸ்ஸைப்போம்படியாயிருக்கும்; அங்ஙனன்றிக்கே, திருவாழியாழ்வானுடைய தேஜஸ்ஸை சோர்கொடுசோர் கண்கொண்டு பார்க்கவொண்ணுதபடி மிக்கிருக்கையாலே பலபலத்துக் கண்ணோயிருளப்பண்ணிற்று. இதுதான் '' ஆழியாலங்கண்ணாழியை மறைத்தான் '' என்கிறவிடத்திலே பூர்வர்களருளிச்செய்தார்களிதே. ... ... மு.

மூ.—மண்ணுமலையு மறிகடல்களு மற்றுமியாவுமெல்லாம்
தின்னணம் விழுங்கியுமிழ்ந்ததேவனைச் சிக்கனநாடுதிரேல்
எண்ணற்கரியதோ ரேனமாகி யிருநிலம்புக் கிடந்து
வன்னனைக்கருங்குழன் மாதரோடு மணந்தானைக் கண்டாருளர். தூ.

பதவுரை.

மண்ணும்— பூமியும்
மலையும்— மலைகளும்
மறி— அலை யெறிகிற
கடல்களும்— ஸமுத்ரங்களும்
மற்றும்— மற்றுமுண்டான
யாவும்— எல்லாப்பொருள்களுமான
எல்லாம்— இவை எல்லாவற்றையும்
சிக்கன— வேற்றத்துடனே
நாடுதிர் எல் - ;
எண்ணற்கு அரியது— நினைக்க அரிதான
ஓர்— ஒப்பற்ற
ஏனம் ஆகி— மஹாவராஹமாய்
இரு நிலம்- பெரியபூமியை
புக்கு- ப்ரளயத்திலே முழுகி

குழல்— கூந்தல்
படிதோய்— பூசிய
பணைத்தோள்— திரண்ட பருத்த
தோள்.

ஏந்து. முன்பு தாங்கி. மகிழ்ந்து. வண்டாரும் நிறைந்த, வண்டாரைபோன்ற நிறமும், அழகு தனக்கு தாமரை போன்ற பார்வையும், நீண்டு குவிந்து அமைந்த நெற்றியும், நீண்டு தேன் சிந்தும் மலர்மாலை யணிந்த கூந்தலையுமுடைய இளைய பெண்ணே! மகிழ்ந்து தோழியே! நீ, இந்த ஜாதிக்கனைப் போலன்றிக்கே, நிச்சயமாக ப்ரளயத்திலழியாத படி திருவயிற்றில் நுண்மேனியை வைத்து, ப்ரளயம் முடிந்தவுடனே வெளிக்கிளம்பி உயர்ந்து, இப்படி, மகிழ்வர்க்கத்தை யழகுடைய சங்கினத்தைக் காட்டும் வண்ணங்களால் வந்தபடியும், வடிவில் தோற்றும் படியிருந்தவளே. சிக்கனவாடுதிரேல். போலிருக்கிறது "கண்டதினைம்" என்று பிரமிக்கை யன்றிக்கே, "கண்டனவிடமேவலும்" என்றபடி உலர்ந்த தாடியை தடவுகிறவர்களாகில்.

என்னவந்தியமிதாதரேனமாகி. அழகிய இடம் வடிவிற்சிறந்தபெண்ணிடம் மகிழ்ச்சியை பரிச்சேதிக்க வொண்ணுதபடி யிருக்கையாலே, அந்நியமான மனோவாக்காயமாம். இரு நிலம்புக்கிடந்து. மனோப்ரதிஜ்ஞையை ப்ரளயத்திலே முழுகி அன்டபித்தியினின்றும் ஓட்டிவிடு வித்ததுத்து. வண்ணமிந்தாதி. தன்னுடைய அபிமானத்தர்ப்புரைதயான பூமியை, இப்படி ப்ரளயத்தினின்று மெடுத்தணைவைக்கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, அதற்கு அபிமானியான பூமிப்பிராட்டி வந்தணைக்க, அழுகியதாய்க் கறுத்திருந்துள்ள திருக்குழலை யுடைய வடிவழகை கலந்தவனைக் கண்டாருளர். ... ... க.

அ.—நிகமத்தில், இந்திருமொழிகற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மு.—கரியமுகில்புரைமேனி மாயனைக்கண்ட சுவடுரைத்துப்
புரிமுகஞ்செய்து சென்றேலோங்கிவிசா கழனிப்புதுவைத்
திருவிற்பொலிமறைவாணன் பட்டர்பிரான் சொன்னமாலைபத்தும்.
பரவுமனமுடைப் பத்தருள்ளார் பாமனடி சேர்வர்களே. ய.

பதவுரை.

கரியமுகில்— காளமேகத்தை
புரை— ஒத்த
மேனி— வடிவையுடையவனும்
மாயனை— ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையனான
கண்ட— பார்த்த
சுவடு— அடையாளங்களை
உரைத்து— சொல்லி
செந்நெல்— செந்நெற்பயிர்களானவை
ஓங்கி— உயர்ந்து [தலைவணங்கி
திருவின்— ஸ்ரீயைக்காட்டிலும் ஸ்ரீயால்
பொலி— விளங்காநின்றபராய்ப் [கரான
மறை வாணன்— வேதத்துக்கு நிர்வாஹ
பட்டர்பிரான்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— இப்பத்தையும்
பரவும்— பேசும்படியான
மனம் உடை— மகிழ்ஸையுடைய

வ்யா. பத்ராட்சி. கரியமுகில்புரைமேனிமாயன். காளமேகப்பிரான்ற வடி-
வையுடையவரும், ஸ்ரீச்சார்யனான ருஷிசக்ரவர்த்தியுடைய ரதத்தை
யோட்டினவரும், கண்டவனடியானுக்காகச் சென்ற பெருமாளுக்கு.
“ காளமேகப்பிரான் ” என்று பேரிருக்கிறவர்களுக்கு, கண்டவனடியானுக்காகச் சென்ற
வர்களுடைய அவஸ்தையைப்பற்றி, கண்டவர்களுடைய அவஸ்தையைப் பார்த்துப் பேசினார்
போலேயிறே. பரவியிருப்பது. செந்நெற்கனானனை யுயரவனார்ந்து கதிர்க்கதிர்சேல் குதிகொ
ளோகம்போலே தலைவணங்கி விளையாநின்றுள்ள கழனிகளையுடைய பூந்தில்லைவிடத்துக்கு நிர்
வாஹகராய், “ பரமபோக்யமான திருவுடையார் ” என்கிறபடியே பகவதாஸ்ரயணத்தாலுண்டான
பூர்ணைஸ்வர்யத்தாலே மிக்கிருப்பாராய், * வேதப்பயன் கொள்ளவல்லவர்களாகையாலே
வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வாரருளிச்செய்த மாலையான விப்பத்தையும். பரவு
மிருப்பது. ப்ரதிபரவச்சாய்க்கொண்டு அனைவரிகடப்பேசும் மன்னையையுடைய பக்தராயுள்
ளவர்கள். பரமபோஷகர்களே. காவல்கைக்குந்தொடர் வேண்டாதே நித்யாநுபவம் பண்ண
லாம்படி., ஸர்வஸ்மாத்பரனான வழகையுடைய திருவடிகளைச் சேரப்பிரபுவர்கள். ... ம.

பெரியதிருமொழி திருவாய்மொழி சாரம்.

அடிவரவு.—கதிர் நாற்றகம் கோலே தோயம் நீசேறு பொல்லா
வெள்ளோ நாடுதிசை மன்ன கரிய வலம்டா.

——(*)——

அடிநிலை மொழி கம்-ந்து, பாட்டு-கடைதி.

——(0)——

நாலாம்பத்து - இரண்டாந்திருமொழி - அலம்டா வொருட்டா, ப்ரவேசம்.

அ. ந்ர்ஷ்ணவாதாகுணா சேஷ்டிதங்களோ டெழுகை அநுபவித்துக்கொண்டு போக்கு;
அந்நாடேன சாமாவதாகுண சேஷ்டிதங்களையும் அநுபவித்தவளுக்கு, “ தந்தகவதாகி
சிஷ்டகுண ஸர்வேஷ்வரீயைக் கண்முகிலெனவும் அநுபவிக்கலாவதே ” என்னும் அபிநவரூபி
பிறந்து தமக்கு ஒருபுடை ஸாம்யமுண்டாகையாலே சென்றணுகிறபடியையும், தமக்கு மாநஸாநுபவ லாலஸத்வ
காலே அவன்றன்னைக் கண்முகிலே காண்டாற்போலே ஒருபுடை ப்ரகாசிக்கிறபடியையுமநுஸந்
தித்து, அவையிரண்டையும் “ அவனெனக்காணாவேவறும் ” என்று சேதநிஷ்டராய் சிலருமாய், “ அப்
படிசேதநநிஷ்டரானால் என்னாள் சிலருளர் ” என்று சொல்லுகிறார் சிலருமாக, நம்மை இர
ண்டுவகை யாக்கிக்கொண்டு சேதநரூபராய் நின்றார்-கீழ்; “ அவதாராந்தரங்கள்தன்னைக் கண்
ணாலேகண்டநுபவிக்கலாவேவறும் ” என்னும் ஆசைபிறக்காலும் பெருக்காறுபோலே அவை
தத்காலத்திலுள்ளார்க்கு அநுபாவ்யமாய், பிற்காலத்திலுள்ளார்க்குக் கிடையாதிருக்கிற
படியையும், “ பின்னுள்ளார்வணங்குஞ்சோதி ” என்கிறபடியே அவதாரத்தில் பிற்பாடரான
வர்களுக்கும் இழக்கவேண்டாதபடி ஸர்வேஷ்வரன் அர்ச்சாவதாரமாய்க்கொண்டு உகந்தரு
ளின நிலங்களிலே அந்த அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படியாக எழுந்த
ருளி நிற்கிறபடியையு மநுஸந்தித்து, உகந்தருளின நிலங்களிலே அவனை யநுபவிக்கக்

படியை அநுபவிபாநிற்கச்செய்தே, தத்விஷயத்திலும் தத்வியவிஷயமே ப்ராப்யத்துக்கு சரமாவதிபாக அறுதியிட்டிருக்குமவரான்கயாலே; * கிளரொளியிளமையில் ஆழ்வார்தாபத்தாற்போலே, " அங்கேகையெழுந்தருளிநிற்கிற அழகரிலுங்காட்டில் அவர் விரும்பி யெழுந்தருளிநிற்கிற திவ்யஸ்தலமான திருமலையே ப்ராப்யம் " என்று அநுஸந்தித்து, அத்திருமலையிலுடைய வைபவத்தை பறை முகமாகப்பேசி யநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில்:... *

மூ.—அலம்பாவெருட்டாக் கொன்றுதிரியு மரக்கரைக்
குலம்பாழ்படுத்துக் குலவிளக்காய்நின்ற கோன்மலை
சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்க ளாடுஞ்சீர்ச்
சிலம்பாறுபாயுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. க.

பதவுரை.

தெய்வம் மகளிர்கள்— தேவஸ்த்ரீகள்
சிலம்பு— பாதச்சிலம்புகள்
ஆர்க்க— ஒலிக்கும்படி
வந்து— பூமிலாகத்திலே வந்து
ஆடும்— நாடாநின்றுள்ள
சீர்— பெருமையையுடைய
சிலம்பு ஆறு —திருச்சிலம்பாறானது
பாயும்— இடைவிடாமல் பெருகாநிற்பதாய்
தென்— அழகியதான [லையானது;
திருமாலிருஞ் சோலை— திருமாலிருஞ் சோ

அலம்பா— ப்ராணிகளை அலைத்தும்
வெருட்டா— பயப்படுத்தியும்
கொன்று— கொன்றும்
திரியும்— திரியாநின்றுள்ள
அரக்கரை— ராக்ஷஸர்களை [பாழ்க்கி
குலம் பாழ்படுத்து — ஸமூலநாசமாகப்
குலம்— இக்ஷ்வாகுவம்சத்துக்கு
விளக்காய் நின்ற— ப்ரகாசகனாய் நின்ற
கோன்— ஸர்வஸ்வாமியானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூதற்பாட்டி. அலம்பா. ப்ராணிகளையிருந்தவிடத்திலிருக்கவொண்ணாதபடி அலைத்து. அதாவது- " இவர்கள்கிட்ட நமக்கு வாத்திக்கப்போகாது, எங்கேபோவோம் " என்று நின்று தளும்புமபடி பண்ணுகை. வெருட்டா. வெருளப்பண்ணி. அதாவது- தங்களுடைய உக்ரவிவஹங்களையும் உக்ரவ்யாபாரங்களையும் கண்டுபயப்படும்படி பண்ணுகை. அன்றிக்கே, " அலம்பா வெருட்டா " என்றதுக்கு- ஆரவாரித்துச் சிரிட்டகையினாலே அஞ்சப்பண்ணி யென்னவுமாம். கொன்றுதிரியும். அவ்வளவுமன்றிக்கே, கொலைக்கஞ்சாமல் கொன்று, அதுதானே யாத்ரையாய்த் திரியாநிற்கும். அரக்கரை. கீழ்ச்சொன்னவை யெல்லாவற்றுக்குமடியான ஐச்வர்யமுடையவர்களை. கள்ளர், பள்ளர், வலையர் முதலானுக்கு ப்ராணிகளை அலைக்கையும் பயப்படுத்துகையும் கொல்லுகையும் ஐச்வர்யமாய் வருமாபோலே, இவர்களுக்குமிது ஐச்வர்யமாய் வருமாய்த்து. காதூஷணதிகளும் ராவணதிகளுமான ராக்ஷஸர் த்ரைலோக்யத்தையும் இப்படி பீடித்துக்கொண்டிறே திரிந்தது. குலம்பாழ்படுத்து. அவர்களை நிரஸிக்கிறவிடத்தில் அவர்கள்தங்களளவன்றிக்கே மறுகினையறும்படி குட்டிக்கொலையாகவறுத்துப் பொகடுகையாலே, குலமாகப்பாழ்பட்டுப் போம்படிபண்ணி. ஸ்ரீவிபீஷணனும் அவனோடே சேர்ந்தவர்களும் அவர்களுக்குக் கூட்டல்லர்களிறே. " பொல்லாவரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானை " என்றது- " நல்லவரக்கருமுண்டு " என்று திருவுள்ளம்பற்றியிறே. " இலங்கையரக்கர்குலம் முழுதுமீர்த்தபிரான் " என்றுறியிறே வ்யாதமும். ஐச்வர்யமது

இக்கிளாருவம்பரை நிலைத்து, பெருமாள் கைக்கொண்டருளினபோதே அக்கலுக்மந்தாவும் மாறிப்போய்த்தீறு. ஆகையால், " குலம் பாழ்படித்து " என்னக்குறைபில்லை. குலவிளக் காய்நின்ற. ராவணன் திக்விஜயப்பயணமினைவன்று தொடங்கி ஒளிமழுங்கிக்கிடந்த இக்ஷ்வாகு வம்சம், பெருமாள் திருவவதரித்து, ராவணதிகளைக் கிழங்கெடித்துப்பொகட்டபின்பாய்த்து ப்ரகாசமாய்த்து; ஆகையாலே, குலத்துக்கு ப்ரகாசகனப் கின்றனவென்கிறது. " வெங்கதி ரோன் குலத்தினிலக்காய்ந்தோன்றி " என்றருளிற்று- பூரீகுலசேகரப்பெருமாள். இவர் கன்தாம் ஸ்ரீபரிபாலிபமடம்கைங்கர்யாதீறு. கோன்மலை. ஸர்வஸ்வாமிபானவன் திருப்பவாஸம் பண்ணுகிற தென்பட. " குலவிளக்காய் நின்றகோன்மலை " என்னகாபாலை- இன்னம் அங்கு நினைத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக வருந்தருளிநிற்கிற ஸ்ரீ ஸ்லமென்கிறது. ஆகையால், ஸர்வஸ்வாமித்வம் ஸித்தமிற்றது- இங்கேயிறு.

சிலம்பார்க்கவந்து தெய்வமகளிர்களோடும். முன்பு - தேவஸ்த்ரீகள் திருச்சிலம்பாற்றில் ஸ்நாநம்பண்ணவருகிறபோது ராவணதிகளுக்கு அஞ்சி இலம்பாழிந்தநம் ‡ பஞ்சணைபிட்டும் வருவர்களாய்த்து; இப்போது- அப்படியன்றிக்கே, அநக்கஞரைக் குலம்பாழ்படிக்கையாலே, சிலம்புகள் த்வனிக்குப்படி வந்து, தேவஸ்த்ரீகளானவர்கள் ஸ்நாநம்பண்ணுகிறார்கள். இவர்கள் வருக்காக இப்படி ஸ்நாநம்பண்ணுகிறதென்னில்; ஸ்வர்க்கத்திலிருப்புக்கு ஸாதகமாக, சாலில் தீர்மாண்டாற்போலே, முன்பு ஆர்ஜித்தபுண்யம்மடாண்டால், தேவர்களுடம்சேருகை இது வாய்த்து. சீரிய. இப்படியிருந்துள்ள கௌரவத்தைநடைபட திருச்சிலம்பாறனது அவிச்சின்ன ஸ்ரோதோரூபேண ப்ரவஹிப்பதிற்குபம். (க) ' ஸ்ரீ ஸரிதமாதி ஸ்ரீ ஸ்ரவ நதிஸ்ரீ ஸ்ரவஸ்வா ' என்றதைதடங்கி திருச்சிலாகத்தாலே திருச்சிலம்பாற்றினுடைய கதிமையவர்களித்து அருளிச் செய்தானிறு- ஆழ்வான். தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென் என்றது- அழகாதல்; தெற்குத் திக்கிலேயான வென்னுதல். " மால் " என்றது, " இருளை " என்றபடியன்றிக்- பெருமை க்குவாசகமாய், சோலையினுடைய ஒக்கந்தையும் பரப்பையும் சொல்லுகிறது. இப்படி- இருங் கிறசோலைகளை யுடைத்தாகையாலே மாலிருஞ்சோலையென்ற அத்திதைத்துக்கு நிருபகம். ‡ வைதிகரிறு. ... ...

செல்லாநிற்கும்— செல்லாகின்றுள்ள

சீர்— பெருமையையுடைத்தாய்

தென் திருமாலிருஞ்சோலை—;

வல்— வலிய

ஆளன்— ஆண்பிள்ளைத்தனத்தையுடையனாய்

வாள்— ருத்ரனிடத்தில் பெற்ற வாளையுடைய

முடையனை

அரக்கன்— ராவணனுடைய

தோளும்— தோள்களும்

முடியும்— தலைகளும்

தங்கை— அவன் தங்கையான் சூர்ப்பணகையுடைய

பொல்லாத— கொடிதான

மூக்கும்— மூக்கும்

போக்குவித்தான்— அறுப்புண்டு போம்படி பண்ணினவன்

பொருந்தும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. வல்லாளன். வலிய ஆண்மையையுடையவன். ஆண் பிள்ளைத்தனத்தில்வந்தால் ப்ரபலனெனவேண்ணுக. தீங்கனுங்கினாடே பொருதும் திக்பாலகர்களை ஜயித்துமிருக்குமவனிறே. (க) "ஹிதவாநந்ஹொதொ— விஜயதே கூரவோ ஹராதிவைபம் । ஸகூலமஜாஹரிஷ்ஹதகுடி" என்றவனிறே. வாளரக்கன். அதுக்கு மேலே, ருத்ரன்பக்கலிலேபெற்ற வாளையுமுடையவன். இத்தால் இந்தத் தோள்வலியும் வாள்வலியு முடையனுகையாலே ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணுதனெனக. இப்படியிருக்கிறவனுடைய. தோளும் முடியும். இத்தால்-அவனைபழியச்செய்கிறவிடத்தில் ஓரம்பாலே அழியச் செய்துவிடலாயிருக்க, தோளைக்கழித்துத் தலையையறுத்துப் போதுபோக்காகநின்று கொன்றபடிசொல்லுகிறது. தங்கைபொல்லாதமூக்கும். "மன்னனிராவணன்றன் நற்றங்கை" என்கிற பலங்கொண்டு ஸ்வைரம் ஸஞ்சரித்துத்திரிந்த * கொல்லைபரக்கிபான சூர்ப்பணகையினுடைய் கொடியமான மூக்கையும். போக்குவித்தான். அறுப்புண்டுபோம்படி பண்ணினவன். இவள் மூக்கையரிந்தவோபாதி காணும் அவனுடைய தோளும்முடியுமறுத்த அநாயாஸமும். பொருந்துமலை. இப்படி அவனுக்கு ப்ராணஹாநியையும் இவளுக்கு அங்கஹாநியையும் பண்ணினவன், அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே, நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

எல்லாவித்யாதி. அநந்யப்ரயோஜநரோடு, ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு, அநந்யலாதரோடு, ஸாதநாந்தரபரரோடு வாசியற, எல்லாருடைய விடங்களிலும் திருமலையிலுள்ளபரப்பெங்கும் வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநத்வநி நடந்துசெல்லாநிற்கும். ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் இது கூடுமோவென்னில்; அவர்களோடுமிம்மேலவர்கள் புகுரக்கொள்ள, இந்த நிலமிதாமேண தங்கள் ப்ரயோஜநத்தைதமறந்து மங்களாசாஸநத்திலே மூழ்நும்படி பண்ணுமாப்போலே. * புணர்த்திணைக்கிள்ளிப் புதுவலிக்காட்டுகிற குறவரும் "உன்பொன்னடிவாழ்க" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியிறே நிலத்தின்மிதாணிருப்பது. சீர்த்தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலையே. ... ... உ.

மூ.—தக்கார்மிக்கார்களைச் சஞ்சலஞ்செய்யுஞ் சலவரைத்

எ காலமும்— எப்போதும்

சென்று— போய்

சேவித்து இருக்கும்— திருவடி தொழுதிரா நின்றுள்ள

அடியரை— தாஸபூதர்களை

அ கான் நெறியை— அந்தக் காட்டுவழியி னின்றும்

[காடு—பாவக்காடு.]

மாற்றும்— தவிர்ப்பிப்பதாய்

தண்— ஸம்ஸார தாபஹரமான

மாலிருஞ்சோலை—;

தொழுவார்— எம்பெருமானேஎடொக்க க்ருபை யொத்திருக்குமவர்களை யும்

மிக்காரை— எப்போதுமொக்க அநுக்ரஹ சிலராயிருக்கையாலே அவனி லுங் காட்டில் மேன்மை யுற்றிருக்கு மவர்களையும்

சஞ்சலம் செய்யும்— திருவுள்ளம் கலங்கப் பண்ணுகிற

† சலவரை— ப்ரதிகூலரை

தெக்கு ஆம்— தென்திக்கிலேயான

நெறியே— யமலோகத்தின்வழியே

போக்குவிக்கும்— போம்படி பண்ணு நின்றுள்ள

செல்வன்— ஸ்ரீயம்பதி வர்த்திக்கிற

பொன்— ஸ்ப்ருஹணீயமான

மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. மூன்றுப்பாட்டு. தொழுவார். ஈச்வரனேஎடொக்க க்ருபையொத்திருக்குமவர்கள். தொழுவார். ஈச்வரனுக்குத் தகுதியானவர்கள். அதாவது- நினைவு ஒன்றுயிருக்கை. " ஸர்வாத்மாக்களை முழுஜீவிக்கவேணும் " என்கிற க்ருபை ஒத்திருக்கை. மிக்கார்களை. அவனைப்போலே ஸ்வதந்த்ராய்ப், அபராதங்களைக் கண்டவாறே " கூடிவாழி " " நகூடாழி " என்கையன்றிக்கே, எப்போதுமொக்க அநுக்ரஹ சிலரா யிருக்கையாலே அவனிலுங்காட்டில் அதிகரா யிருக்குமவர்களை. ஆகையிறே - இவர்களைப்பற்றுமிடத்தில் புருஷகார நிரபேக்ஷமாகப் பற்றலாயிருக்கிறது. "சலிப்பின்றியாண்டெம்மைச் சண்மசுண்மாந்தாம் காப்பர்" என்கிறபடி யே- ஆச்ரயித்தவர்களை சலநமறநோக்குவாரும், " வருணையு மிம்மையும் நன்மையளிக்கும் யிராக்கள் " என்று இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ரக்ஷிப்பாரும் இவர்களேயிறே. ஆகையால், ஈச்வரனருளிலும் இவர்களருளிறே நன்றுயிருப்பது. " நல்லருளாயிரவர் நலனேந்தும் திரு வல்லவாழ் " என்னக்கடவதிறே. சஞ்சலஞ்செய்யும் †சலவரை. பகவத்விஷயத்திலே வைத்த நெஞ்சைக் கலங்கப்பண்ணுகை க்ஷத்ரியமரை. ஸ்ரீதண்டகாரண்யவாஸிகளானரிஷிகள் பகவத் த்யாநம் குலைந்து (க) " வன ஹிவபுஷ்பஸரீராணி " என்று உடம்புக்கு மன்றுமிடம்படியா யித்திறே - ராக்ஷஸர்கள் கலக்கினபடி. சலவர் - அநுகூலரைப்போலேயிருந்து ப்ரதிகூல்யம் பண்ணுமவர்கள். தெக்காநெறியே. நரகத்துக்குப்போம்வழியே. யமபுரம் தக்ஷிணதிக்கிலே யாகையாலும், நரகத்துக்குப்போவார்போவது அவ்வழியாலே யாகையாலும் " தெக்கா நெறி " என்று-யாம்யமார்க்கத்தைச்சொல்லுகிறது. போக்குவிக்கும். மீட்சியில்லை. செல்வன். இப்படிபோம்படி பண்ணுகைக்குறேறது - ஸ்ரீயபதியாகையிறே. " அசுரர்க்குத் தீங்கிழை க்கும் திருமால் " என்னக்கடவதிறே. ராவணாதிகளைக் கொல்லுகைக்கு தபஸ்ஸுபண்ணு மவனிறே. பொன்மலை. இப்படியிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமான திருமலை.

---

† " சலவர் " என்றது- சலத்தையுடையவர் என்றபடி. சலம் = ஜலம்; கபடம், அத்தையுடையவர் = க்ஷத்ரியர். (க) " ஏதானிபச்யசரீராணி. "

சோலையே. நப்பமாவது - மைஸாதாபத்தை ஆற்றுமதாயிருக்கை. அழகர், ப்ரதிகூலரை * நெருக்காதெறியே போக்குவிப்பர்; நிருமலீஸ்வரூபர், அநுகூலரை * அக்காலத்தறியப் பண்ணுவிப்பர். " பிணிவியுடாறுசெய்வான் நிருவேங்கடத்தானே " " சமஸ்தகல்யாணகுணாத்மகம் கட வுள்நம் " என்னக்கடவதிறே. அழகரைப் பற்றுகையிலும் *அபன்மூல யகடவதறியுமே. ... ... ஞ.

மூ.—ஆனைபர்கூடி யமைத்தவிழாலை யாரர்தம்
கோனூர்க்கோழியக் கோவர்த்தனத்தாச் செய்தாய்மலை
வானுட்டினின்று மாமலர்க்கற்பகத்தொத்திழி
தேனுறுபாயுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. சு.

பதவுரை.

வான்காட்டில்—ஸ்வர்க்கலோகத்திலுள்ளதாய்
மா—சிலாக்யமான
மலர்—பூக்களையுடைத்தான
கற்பகம்—கல்பவ்ருக்ஷத்தின்
தொத்தில்நின்று—பூங்கொத்தில்நின்றும்
இழி—பெருகாநின்றுள்ள
தேன்—தேனானது
ஆறு பாயும்—ஆறுப்பிரவாஹம் தடாதிற்கிற
தென்—அழகையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை—;
ஆன்—பசுக்களையுடைய
ஆயர்—இடையர்கள்
கூடி—சேர்ந்து
அமைத்த—(இந்த்ரனுக்காகச்) சமைத்த
விழாவை—யாகத்தை
அடாதசெய்—நிரர்த்தகமாகப்பண்ணி
கோவர்த்தனத்து—கோவர்த்தனகிரியிலே
செய்தான்—செய்தருளினவனுடைய
மலை—திருமலையாழ்வார்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டில். ஆனுடனிருப்பாரி. கோநகரான இடையர், வர்ஷாகாலத்தளவாக வந்ஸாரம்பகாலம் ஒரு திவஸம் இந்த்ரனே ஆராதிக்குமிடமாகக் கடவர்களாய், அதற்குடலாக அவர்கள், வாசல்களிதோறும் ஆக்கிமெடுத்துச் செல்லுகிறபாரையைக் கண்டு, " இங்கள்செய் கிறதென்? " என்று கேட்க; " வர்ஷார்த்தமாக இந்த்ரனுக்கு கோரிகையாயிருக்கும் " என்ன; " நாடம்பிறக்கு வளருகிறவூரிலே ஒரு த்ருப்பதத்தை ஒருதேவதைகாக்காம் கொள்ளுகை யானதென் " என்றுகிலேசித்து அந்தஅபிலக்ஷணைக்காக, " இந்த்ரனிறவனைவென்ற, அவனே நீங்கள் கண்டறிவதுண்டோ, அவன்றன் நிங்களிட்டசோற்றை உண்ணாக்கண்டதில்லை கோமோளா, ஒன்று மறியீகோளாயிருந்தீகோள்; ஆனடின்றி, மேகங்களுக்கும் வர்ஷிக்குமன்றோமாய், என்றமோக்கப் படாக்கூற்குப்பிலும் தன்னைநிருமூலன்டாய், நமக்கு மழைக்கும் காற்றுக்கு மொதுங்கிடமாய், கோக்களை வர்த்திப்பிக்கையாலே " கோவர்த் தனம் " என்னும் பேரையுடைத்தாயிருந்துள்ள இட்டமலையன்றோ நமக்குத்தெய்வம், இதன்

படித்து முக்கியமாய்க் குரல்வித்தியாசங்களை நடைபயின்று, அவைகளின் பொதிய நிலைக்கிருக்குமாறு பழகுதல் வேண்டும். அதனால் குரல்வித்தியாசத்திலே ஒருவகை அழகினையடைவர். மேலும், நிருபிப்பதற்குரிய விசயத்துக்கு ஏற்றவாறு குரலை மாற்றுதல் வேண்டும்.

வாசிப்பதற்கு. வ்வர்க்கத்திலுள்ள நான்கு, பெரிய பந்தியாகையால் கல்லதற்கு நடைபெறும் பூங்கொத்துப்பாடலினின்றும் சிறுபான்மை ஒரு பாடலை மேற்கோளாக எடுத்து இவ்விடத்தில் பாடம் பண்ணுதல் வேண்டும். ச.

முடவனாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையிற் கந்தஞ்சற்
றடவுமாரண முடிருண்டவன்சென் றுரைபுமிலை
கருவாரணக் தெய்திடுதற்றோடக் கடல்வண்ணனன்
திருவாரணகூற்றிடுத் தலைமாலிருஞ்சோலையே. ஞ.

பதவுரை.

முடவு—கோணல்
ஆரணம்—வேதங்களை
பணிகொண்டவன்—விரிகின்ற குருளினை யுடையவன்
பொய்கையில்—பொய்கையிலே
கந்தம்—கன்னற்றை யுடைய
சற்று—சிறிது [சேலை]
அடவு—பிடிபோன்ற நடை
மாரண—அன்னச்சேவலின்
முடி—பிடரி
ருண்டவன்—சிவந்த நிறமுடையது
சென்று—அன்னச்சேவலிட்டு
உரைபுமிலை—ஒன்றுஞ்சொல்லுகிறதில்லை
கருவாரண—கரியநிறமுடைய
கந்தம்—கன்னற்றை
தெய்திடுதல்—அடைதல்
தோட—ப்ரசவ வேதனைத்தாலே கதறுகையாகிற
டுப்பு வோதலாகிற
கடல்வண்ணன்—“கடல்வண்ணனான்போல் வந்
திரு வுருவினை கூற”—என்று சொல்லப்பட்ட,
திருமால்—அப்பிராட்டியை வேண்டிக்கொண்டு
கிடக்கின்ற
தலைமாலிருஞ்சோலை—;
பொய்கையில்—பொய்கையிலே

கரு வாரணம்—கரியநிறமுடைய
தலை—கன்னற்றை
பிடி—பிடிபோன்ற நடை [சேலை]
திருமால்—அன்னச்சேவலிட்டு
தோட—ப்ரசவ வேதனைத்தாலே கதறுகை
டுப்பு வோதலாகிற
கடல்வண்ணன்—“கடல்வண்ணனான்போல் வந்
திரு வுருவினை கூற”—என்று சொல்லப்பட்ட,
நிலமகள்—அப்பிராட்டியை வேண்டிக்கொண்டு
உறைபுமிடம்—வர்த்திக்கிற
மலை—திருவேங்கடமலை.

வ்யா. இத்தாம்பாட்டு. ஒருவாரணம் பணிகொண்டவன் பொய்கையில். சாபத்தாலே கல்லாயாகியிலே பிறந்திருக்கச் செய்தேயும், பூர்வஜன்ம ஸம்ஸ்காரமுண்டாகையாலே, மிகவும் பகவத்விஷயமனுபவித்தாய் ¶திருப்பதிவாசத்தாசையும் பண்ணி இட்டுத்தரியாதிற்க, ஜலத்திலே ஒருதூமலர் கிடையாதடியே. வர்ஷாகாலமடைய்ப் வரண்டலையானிலே, “எங்கேயாகிலும் தூக்காணலாம்” என்றுதேடித் தரியச்செய்தே “மொய்த்தமாம் தூம்பொழிற் பொய்கை” என்கிறபடியே துரத்திலே ஒருகுளிர்ந்த சோலையும் தூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு ஓடிச்சென்று “உள்ளே ஸ்நாநாவகாஹநாதிகள் கிடக்கிறது” என்றறியாமலிழிந்து “காம

¶ “திருப்பதிவாசமென்று = திருவேங்கடம்” என்று அரும்பதவிளக்கத்தில் காண்கிறது.

தூண்டினார். பிறந்தநாளன்று மகிழ்ச்சியில் மூழ்கியிருந்த முன்னவன், இவர்களின் ¶ கறையடிகாணவல்லாமே" என்று கிடக்கிறதொரு முதலையைத் தாவிப்பிடித்துக் கொள்ளுகையிலே, அது மிக்கிழுக்க, தான் கரைக்கிழுக்க, இங்ஙனே நெடுங்காலம் நின்றலைந்து தன்முற்செய்ப லாவதற்றவரோடே, திருவடிகளை நினைத்துக் கூப்பிட்டதாரானை, அந்தத்வனி வழியே அதிக்வனையோடே அது இடர்பட்ட பொய்கையிலே சென்று முதலையின் வாயினின்றும் ஆனையை விடுவித்து, அதன் கையிற்பூ செவ்வி யழியாமல் திருவடிகளிலே இடுவித்துக்கொண்டு அடிமை கொண்டவன். கஜேந்திராழ்வான். "தியபுத்திரகஜேன்" என்கிறபடியே - தூய்மைபுத்தியான கம்மன், ஆஸுர ப்ரக்ருதிகளை ப்ரச்சந்நரூபராக்கி வரவிட்டு பறை முகமாக நலியப்பார்த்தவளவில், வந்தவர்களொருவரும் விசேஷம் சொல்லவும் மீண்டுசெல்வாரைக் காணுமையாலே, "இனி இதுகொண்டு இவனை வெல்லப்போகாது" என்று விட்டு, "வில்லிழவுக்கென்று அழைத்து நலியக்கடவோம்" என்று தன்னுடைய மந்த்ரிகளில் அநுகூலரான அக்ரூரரை வரவிட, அவரும் வந்தணைத்துக் கொண்டு போகாநிற்கச்செய்தே, வழியிலே நலிவதாக மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தேற்றிப் பிச்சேற்றி "புருவாய் நின்றபோதகம்" என்கிறபடியே - புருவிற வாசலிலே நிறுத்தினவை ந்தமிதாராணையை மதியாமல்சென்று அடர்த்து, அதினுடைய கொம்புகளைப் பிடுங்கி ப்ரா ணனை முடித்தவன். சென்றுறைபும்மலே. தன்னுகப்பெல்லாம் தேற்றும்படி வந்து, "எங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடியே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறமலை. ஆநுகூல்ய மூடையதிதாராணைய ரகூஷித்து, ப்ராதிகூல்யம் பண்ணினதிதாராணையை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதிதசமானைகயாலே, அநுகூலமான ஆனைகளெல்லாம் வர்த்திக்கும் தேசமாய்த்து. "மழைக்களிற்றினஞ்சேர் மாலிருஞ்சோலை" என்னக்கடவதிறே.

கருவாரணம். கறுத்த நிறத்தையுடைய ஆனையானது. தன்பிடிதுறந்தோட. இந்நி றத்தைக் கண்ட தன்னுடைய பிடியானது, "நம்மையொழிய வேறேகலந்து பெற்ற நிறமா யிருந்தது" என்று ப்ரணய ரோஷத்தாலே தன்னை ஸங்கலித்துப் புரிந்து பாராமல் கடிதடை யிட்டுப்போக. இப்படி இது ஓடப்புக்கவாறே, இது மீளுகைக்கிடான உபாயங்களிலே இழிந்து, "பெருகுமதவேழம்" இத்யாதிப்படியே சில உபஹாரங்களைப் பண்ணப்பார்க்க, "அந்தை உனக்குவேண்டுவார்க்குக் கொடாய்" என்று போகப்புக்கவாறே, "உபாயாந் தரம் பலித்ததில்லை, இனி சரமோபாயத்தையநுஷ்டிப்போம்" என்று பார்த்து, கடல்வ ண்ணன் திருவாணைகூற. அழகர் ஸ்ரீபாதமே போவாயென்ன. திரியும். அந்த திவ்யாஜ்ஞை க்கு இசைத்து, போகமாட்டாமல்மீளும். (க)"ஸுரதரோதிதுவ்ராஜராமம நகூரதரவஸாநு- யாயிநிகரிணி । ப்ரணயஜகுரு ஹஸதிராயிதவ் தருநாதிஸவளஷ ஸுரதரோஷணி"என்று இவ்வர்த்தாந்தத்தையருளிச் செய்தாரிறே - ஆழ்வான். தண்மாலிருஞ்சோலையே. தட்ப மாவது - ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நின்றநின்ற நிலைகளிலே தாபத்தை ஆற்ற வற்றாயிருக்கை.

¶ "'கறையடி' என்றது - 'கறை' என்று உரலாய், அதுபோன்ற அடியையுடைத்தான தென்றாய், ஆனையைச் சொல்லுகிறது.

(க) "ஸுரதரோதார் திவ்யாஜ்ஞாலம்பகாதரவசாநுயாயிநி கரிணி - ப்ரணயஜ்

ஆவத்தனமென் றமரர்களு நன்முனிவரும்
சேவித்திருக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. கூ.

பதவுரை.

அமரர்களும் — ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும்
நல் முனிவரும் — ஸநகாதி மஹர்ஷிகளும்
ஆவத்து — தங்களுடைய ஆபத்துக்குரக்ஷகமான
தனம் என்று — தனமென்றுநிஷ்டித்து
சேவித்திருக்கும் — ஸேவித்துக்கொண்டிராநிற்கிற
தென் திருமாலிருஞ்சோலை—;
எவிற்று — கம்ஸன் ஏவினகார்யங்களை
செய்வான் — செய்யும்பொருட்டு
என்று — துணிந்து
எதிர்த்து வந்த — எதிர்த்துவந்த
மல்லர் — சாணூர் முஷ்டிகரை
சாவ — சாம்படியாக
சாந்து அணி — கூனி இட்ட சாந்தை அணிந்த
தோள் — தோளாலே
தகர்த்த — முறித்துத்தப்போகட்ட
சதுரன் — சாதுர்யமுடையவன் வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. எவிற்றுச்செய்வானென் றெதிர்ந்துவந்தமல்லரை. ஸ்வதந்த்ரராய் வந்து மேல்விழினல்லது, 'முடியாது' என்று கைவாங்கலாகாது; கம்ஸனுக்கு பரதந்த்ரராய் வருகையாலே, இங்குத்தோற்றார்களாகில் அவன் அங்கே தோள்களைக் கழிக்குமாய்த்து; ஆனபின்பு, கோபாலர்களாய்க் கொலைபுண்பதில் புகமீளாதே முடியவமைமும் என்று மேலிட்டார்கள். என்றெதிர்ந்து வருகையாவது. "பொரக்கடவோம்" என்று நெஞ்சிலே துணிந்து பிற்காலியாதே எதிரே நடந்துவருகை; இப்படியிருந்துள்ள மல்லரை. சாவத்தகர்த்து. குற்றுயிராக்கி விடுகையன்றிக்கே, பசுங்கலமுடைத்தாற்போலே அநாயாஸமாகதகர்த்துப்போகட்ட. சாந்தணிதோள்சதுரன். கூனி சாத்திவிட்ட சாந்து குறியழியாதே காணும் அவர்களோடு வ்யாபரித்தது. மல்லரோடேகூட ஸர்வாவயவங்களும் பொருந்தி வ்யாபரியாநிற்கச்செய்தே சாத்தின சாந்து குறியழிந்திலதே காணும். கூனிசாத்திவிட்ட வரிசையிலே, பெண்களுடைய கண்ணுக்கிலக்காயிட்டு விடுகையாலே இலக்குலழிக்கவும் போகாதிறே. அவர்கள் கண்ணுக்கிலக்காயிட்டு விடுகையாவது- இவன்தோளிலே சேதனுக்கையறுமிடுகையிறே. இவன் மல்லரோடே அழித்தாலுமிவனும் மற்றொன்றுகொண்டு மழித்தான் என்றிறே அவர்களிருப்பது. இது அழித்துப்போனாலில், பின்புபெண்கள் கோஷ்டிக்குளாகாதே. மலை. இப்படி ப்ரதிகூலரை நிரஸித்து அநுகூலரையுகப்பிக்குமவன் வர்த்திக்கிறமலை.

ஆவத்தனமென்று. நமக்கு¶ ஆபத்துக்கு ரக்ஷகமான தனமென்றுநிஷ்டித்து. அமரர்களும் நன்முனிவரும் சேவித்திருக்கும். உபயபாலநாநிஷ்டரான ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், ப்ரஹ்மபாவனைகநிஷ்டரான ஸநகாதிமஹர்ஷிகளும்சேவித்துக்கொண்டு இராநிற்கும். "ஆவத்தனம்" என்று ஒருக்கால் நினைத்தால் அதுக்குபலம் அநவரதம் ஸேவித்துக்கொண்டிருக்கையாய்த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. தென்னென்று; அழகாய், ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமான தேசமென்றபடி. ... ... கூ.

¶ "அபத்துக்கு" என்றது - ஆபத்துவந்த காலத்துக்கென்றபடி.

மு.—மன்னர்மறுக மைத்துனன்மார்க் கொருதேரின்மேல்

முன்னங்குரிசில் மோனமுதியபழனித்துவன்மேல

கோன்னெவிற்கூர் வேற்கோனெமோறன் றென்கூடற்கோன்

தென்னன்கொண்டாடுந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. எ.

பதவுரை.

மன்னர்— சாஸ்திரங்களையுணர்ந்தவர்களும்

மறுக — 'சாம் இனமான வெள்ளைக்கோட்'

என்னும் குடல் மறுகும்படியாக

மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மார்களான

பாண்டவர்களுக்காக

ஒரு— ஒப்பற்ற

தேரின் மேல்— தேரின்மேலே

முன் அங்கு நின்ற— முன்பக்கத்திலே சென்று

கம்பீரத்தைக் தோற்றுங் கின்ற

மோனமுற வீற்றிருந்தவன்— † தீர்க்கபுத்தியில்லாத

வாருணவஸ்திரத்தினால் மறுக்கப்பட -

டான ஜலமானது குருக்ஷேத்திரத்தை

நோக்கிப் பாண்டவர்களைத் வர்த்திக்கின்ற

மலை— திருமலையாகும்.

விளக்கம். எழுபத்தாயிரம். மன்னர்மறுக. அர்ஜுனனுடைய தேரின்மேல் நுகம் . நுகத்தை தன் தலையில் சுமந்துகொண்டிருந்து இடைவிடாமல், காதுகளுக்கிடையில் † தீர்க்கபுத்தி அறிவுபடாமல் வைத்திருந்து, வாருணாஸ்திரத்தை விடுவித்து அதனால் தேரையும் குதிரைகளையும் பாதுகாத்து, பாண்டவர்களுக்கு வெற்றியை யுண்டாக்கிக் கொடுத்து, பாண்டவர்களை வென்று முன்னே நின்றுகொண்டிருந்த துரியோதனாதியரை யெல்லாம் ஜயித்து "இவனுடைய பராக்கிரமத்தை யெதிர்த்து நிற்கவல்லவர் யாருமில்லை" என்னும் குடல் மறுகும்படியாக. மைத்துனன்மார்க்கு. (உ) "தூதைவிரும்பாதஇதயத்தைஉடைய துரியோதனனுக்கு" என்கிறபடியே தன்னை யொருவனாகப் பற்றியிருக்கும் பாண்டவர்களுக்கு. ஒருதேரின்மேல். ஆயுத மெடுக்க வொண்ணாத தன்னையொழிய, "கையிலாயுதம்கொள்ளென்கொலெப்ப" என்கிறபடியே உற வினர்களும் கையுடனாய் நின்று தேரைநடத்துகிற ஸாரதித்வத்தாலே தேர்க்காலடியிலாகிலும் படைக்கலங்கொண்டு பொருதிடப்படி தனக்கு உபகரணமாயுள்ள அத்விதீயமான தேரின் மேலே. முன்னங்குரிசில். ஸாரதித்வம் பண்ணுகைக்கு அநுரூபமாக அதன் முகப்பான அவ்விடத்திலே நின்று. மோனமுற வீற்றிருந்தவன். † தீர்க்கபுத்தியில் விட்ட வாருணாஸ்திரத்தின் வழியே கீழ்ண்டான ஜலமானது குருபுரி யெரிந்து கிளருமப்படி பண்ணினவனன்றோ. மேலும், இப்படி அஸ்திர பலத்தாலே தன்னை நிரூபவாஸ்யமன்றிக்கே மேலே.

டாரீதியாலே அவனை சினாகித்திருந் தேல். கொலைக்குப் பரிகரமென்னும்படியான கூரிய வே
லையுடையனும், நாஜீதி குலையாமல் தர்ம யுத்தமே செய்யுமவனும், கபிலத்தாலே நித்
யமாக கங்காஸ்நாநஞ் செய்து வரவல்ல பெருமையையுடையனும், பாண்டிமண்டலத்துக்குராஜா
வாய், கட்டளைப்பட்டு 'நான்மாடக்கூடல்' என்னும் பேரையுடைத்தாயிருக்கும் மதுரைக்கு
நிர்வாதிகனும், தகஷிணதிக்குக்கு ப்ரதாநனான மலயத்வஜ சக்ரவர்த்தியாலே கொண்டா
டப்பட்ட தேகமாய்த்து,— அதாவது- ஆகஸ்தியன் வர்த்திக்கிற மலய பர்வதத்திலே செ
ன்று அகஸ்தியரை நோக்கி "தர்மமே நடத்தக்கடவன்" என்று மலயபர்வதத்தை
யெழுந்திக்கொடியெடுத்தவன், கங்கையிலே ஸ்நாநம் செய்யப்போகாநிற்கச்செய்தே, * மதி
ரைக்குத் தெற்கே யனதிலே சென்றவாறே, தேர் வடக்கு ஓடாமல் நின்றதாய், அவ்விடத்திலே
தேரை நிறுத்தி, "இங்கே தீர்த்த விசேஷமும் தேவதாஸந்நிதியு முண்டாக வேண்டும்"
என்று இறங்கி ஆராய்ந்து பார்த்தவளவிலே, அவ்விடத்திலே அழகர் ஸந்நிதி பண்ணி,
"இவ்வாற்றிலே ஸ்நாநம்செய்" என்ன; நாமம் கேட்டு ஸ்நாநம்பண்ண வேண்டுகையாலே
"இதுக்குப்பேர் சண்" என்று கேட்க; "முன்பே நம்மை ப்ரஹ்மா காலைக்கழுவுகிற கால
த்திலே நம் சிலம்பில் நீர் இதிலே தெறித்து 'சிலம்பாறு' என்று இதுக்குப் பேராய்த்து"
என்ன; அங்கே ஸ்நாநஞ்செய்து, கங்காஸ்நாநம் தவிர்ந்து இங்கே ப்ரவணனாயிருந்து, அழக
ர்க்கு வேண்டுமடிமைகளெல்லாம் செய்தான் என்று ஒரு ப்ரஸித்தியுண்டிறே; அத்தை அநு
ஸரித்தாராய்த்து. தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி அவனாலே கொண்டாடப்பட்
டிருப்பதாய் நெற்குத் திக்கிலேயான திருமாலிருஞ்சோலையே. ... ... ன

மூ.—குறுகாதமன்னரைக் கூகேலக்கி வேங்கானினைடைச்
சிறுகானேறியே போக்குவிக்குஞ் செல்வன் பொன்மலை
அறுகால் வரிவண்டுகே ளாயிரநாமஞ் சொல்லிச்
சிறுகாலைப்பாடுந் தென்திருமாலிருஞ்சோலையே. 4.

பதவுரை.

குறுகால்— குறுகால்களையுடைத்தாய்
வரி— அழகியதாயிருந்துள்ள
வண்டுகள்— வண்டுகளானவை
சிறுகாலை— விடியற்காலத்திலே
ஆயிரம் நாமம் — எம்பெருமானுடைய
ஸஹஸ்ரநாமங்களையும்
சொல்லி — ஆளத்நினைவந்து
பாடும்— பாடாநின்றுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை-;
குறுகாத— திருமலையை அணுகாத
மன்னரை— ராஜாக்களுடைய
கூடு— இருப்பிடத்தை
கலக்கி— குலைத்து [அழித்து]
வெம்— வெவ்வியதான
கான் இடை— காட்டின் நடுவே
சிறுகால் நெறியே— சிற்றடியோடே
போக்குவிக்கும்— போம்படியாகப் பண்
ணுகிற
செல்வன்— ஸ்ரீபதி வர்த்திக்கிற
பொன்— சிறந்த
மலை— திருமலையாம்.

அதுகூலராயஞ்சாந்து வாழுந்தும்பாகலிபிருக்க, பரதிகூலரயிஞ்சாந்து பிருக்குர்வாக்கள்.
கூடகலக்கி. இருப்பிடத்தைக் குலைத்து. அதாவது- போக்ய போகோபகரண போகஸ்தா
நங்களெல்லாவற்றிலும் விலக்ஷணமாய்படி அவர்கள் பண்ணிக்கொண்டிருக்கும் நகரிகளி
ருப்பைக் குலைத்தென்னை. வெங்காணிடை. வெல்லிய காட்டின்டிவே. நிலைஇக்கும்
ஸஞ்சரிக்கவொண்ணுதபடியாய்த்து காட்டின் மெய்மையிருக்குப்படி; "வெம்மிமிளிவெயில்
கானகம்" என்கிறபடியே. சிறுகானேறியேபோக்குவிக்கும். கெட்டுப்போம்போது பின்
தொடருகிறர்களென்னுமச்சத்தாலே வழியானவிடம்கிடக்க, கிற்றடிப்பாடே நடந்துபோ
ம்படியாகப்பண்ணும். செல்வன். இதுக்கடி- ஸ்ரீயபதியாகை. அறுகூரைகூரைமும்ப்பதி
கூலநிரஸநமும் பண்ணுவது அவளுக்காகவிறே. பொன்மலை. இப்படி யிருந்துள்ள ஸ்ரிய்ப
தியானவன் வர்த்திக்கிற ச்லாக்யமானமலை. அறுகால்சிவண்டுகள். ஷட்பதங்களான அழ
கியவண்டுகள். இந்தால்- இவற்றினுடைய ரூபகுணம் சொல்லிற்று. ஆயிரநாமம்சொல்லிச்
சிறுகாலைப்பாடும். (க) "ஒவொநாசிவஹஹ்ய வாஸு" என்கிற அவனுடைய ஆயிரத்
திருநாமங்களையும் ஸத்ஸம்வாதத்தாலான காலத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டுப்பாடாநிற்கும்.
தென் திருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்
சோலை யென்கை. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அந்த திக்விபத்திகளான ப்ரீஸர்வேச்வரனை பூதங்களினுடைய
வ்ருத்தமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. அழகருடைய செயல்போலேயாய்த்து- இவற்றினுடைய
செயலுமிருக்கும்படி. அதாவது- ப்ரதிகூலரானவர்களைக் காணப்போருதாய்த்து.

மூ.—சிந்தப்புடைத்துச் செங்குருதிகொண்டு பூதங்கள்
அந்திப்பலிகொடுத் தாவத்தனஞ் செயப்பன்மலை
இந்திரகோடங்க ளெம்பெருமான் கனிவாயோப்பான்
சிந்தும்புறவிற் றென்திருமாலிருஞ்சோலையே. கூ.

பதவுரை.

இந்திரகோபங்கள் — பட்டுப்பூச்சிகளா
னவை
எம்பெருமான்— ஸர்வஸ்வாமியான அழ
கருடைய
கனி— கொவ்வைக்கனிபோன்ற
வாய்— திரு அதரத்துக்கு
ஒப்பான்— ஒத்திருக்கையாலே
சிந்தும் — கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்
பறக்கிற
புறவின்— தாழ்வையையுடைத்தாய்
தென்— அழகிதான
திருமாலிருஞ்சோலை—;
பூதங்கள்— அங்கே வர்த்திக்கிற ப்ரீஸர்வே
ஷ்வரனுக்கு பூதங்களானவை
(புஷ்டேதரர்களான ஜநங்களுக்கண்டால்,)
சிந்த— அவயவங்கள் சிதறும்படி
புடைத்து— அடித்துக் கொன்று
செம்குருதிகொண்டு— அவர்கள் சிதறிச்
சிதறின்றும் புறப்படுகிற சிவந்த ரத்தத்
தைக்கொண்டு
அந்தி— அந்திப்பொழுதில்
பலி கொடுத்து— ஆராதநம் ஸமர்ப்பித்து
ஆவத்து தனம்— தம் ஆபத்துக்கு ரக்ஷக
மான தருமாகவினைத்து
செய்— ஸாதித்துக்கொண்டு போருகிற
அப்பன்— ஸ்வாமி வர்த்திக்கிற
மலை — திருமலையாம்.

ம்பா. சிந்துப்புடைத்து. சிதறப்புடைத்து. ஆஸ்திகராய், த்யாஜ்யோபாதேய விவேகமுள்ளவராய், அழகரளவிலும் திருமலையாழ்வாரளவிலும் ப்ரேமமுடையராய் வர்த்திக்குமவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் ஸந்நிதியில் நில்லாதே அஞ்சலிவந்தனாதிகளைப் பண்ணித் தந்தாடைக்கொண்டு மறைந்துலாவித்திரிந்து, நாஸ்திகராய்த் த்யாஜ்யோபாதேய விவேகசூந்யராய், கேவல போஷணைகளைப் பண்ணி ஸ்வைரம்ஸஞ்சரித்துத்திரியும் ப்ரதிகூலஜந்துக்களை, அந்தரம் லங்ஸரிக்கிற மீதசத்திலே காலத்திலேகண்டால், அவயவங்கள் சிதறவடித்துக் கொன்று பொகடாயிற்குமாய்த்து. சேங்குருதிகொண்டு. தான்தாம் அடித்துக்கொன்றவர் களுடைய கேவலத்தில்நின்றும், செவ்வியிலே சிவந்துபுறப்படுகிற ரக்தத்தைக்கொண்டு. பூதங்கள். பூதமோனியாயிருக்கச் செய்தேயும், லவலேஸமாமநுபங்களோடு கூடி, பகவத் போகவஸ்து பக்ஷியுக்தங்களாப்க் கொண்டிருக்கையும் பூதங்களானவை. அந்திப்பலிகொடுத்து. (க) “ நவமோவதிஉவாணுழி ” என்று லக்ஷ்மிப்பிராட்டி கண்டாகர்ணனப்போலே, தங்களுக்கு டையஜாத்யுசிதமாக ஜீவிக்குமத்தை, ஸந்த்யாகாலங்களிலே ஆராதநரூபேண ஸமர்ப்பித்து. ஆவத்தனம்செய்து. தங்களுக்கு ஆபத்துக்கு ராக்ஷஸமான தாமஸாகங்களைத்து லங்ஸித்துக்கொண்டு போருமம்படியிருக்கிற. அப்பன்மலே. ஸர்வகாரண பூதனானவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலே. “ அப்பன் ” என்றது - இவற்றுக்கும் இப்படி கிட்டிவர்த்திக்கலாம்படி யிருக்கிறது காரண பூதனை சூடற்றுடக்காலேயென்னுமிடம் சேதாற்ற.

இந்திரகோபங்கள். சிவந்தநிறத்தை யுடையவாய், “ இந்த்ரகோபம் ” என்கிற நாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற ஜந்துக்களானவை. எம்பெருமான்கனிவாயோப்பான். ஸர்வ ஸ்வாமியான அழகருடைய, கொவ்வைக்கனி போலேயிருக்கிற திருவதரத்துக்குப் போலி யாம்படி. சிந்தும்புறவில். கண்டவிடமெங்கும் சிதறிப்பறக்கும் பர்பந்தத்தையுடைய. “சிந் தூரச்செம்பொடிப்போல் திருமாலிருஞ்சோலையெங்கும் இந்திரகோபங்களெழுந்தும் பரந்திட்டன ” என்றுரிசேற - இவர் திருமகளாருரும். தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. இப்படி. யிருந்துள்ள அழகையுடைத்தான திருமாலிருஞ்சோலையென்னை. ... ... சு.

மூ.—எட்டுத்திசையு மெண்ணிறைந்த பெருந்தேவிமார்
விட்டுவிளங்க வீற்றிருந்த விமலன்மலே
பட்டிப்பிடிகள் பகடுறிஞ்சிச்சென்று மாலைவாய்த்
தெட்டித்திளக்குந் தென்றிருமாலிருஞ்சோலையே. ய.

பதவுரை.

மாலைவாய்— ராத்ரிகாலத்திலே
பட்டி— ஸ்வைரமாகத் திரியாகின்றுள்ள
பிடிகள் — பெண்யாணைகளானவை
பகடு— ஆண்யாணைகளோடே
உறிஞ்சி சென்று— உராய்ந்து சென்று
தெட்டி— அப்புணர்ச்சியாலுண்டான ஆநந்
திளக்குட்— களியாகின்றுள்ள
தென் திருமாலிருஞ் சோலை—;
எண் இறந்த — கணக்கிட முடியாதவர்
களாய்
பெரு — ரூபலாவண்யங்களால் வந்த
பெருமையையுடை யராய்

(அவாகள் கேட்டவை)

வீறு— தன் பெருமையேதற்றம்

மலை— திருமலைபோம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. எட்டுத்திசையும். ;எட்டுதிக்கிறம். எங்களுக்குத்தெருக் தேவிமார். அலங்காரமாய், ருடருணாத்தாலும் ஆந்மருவாத்தாலும்வந்த பெருமைபோ டைபராய், சாஸ்த்ரோக்தமான ப்ரகாரத்திலே பரிக்ரஹிக்கப்பட்ட தேவிமாரை வர்கள். விட்டுவிளங்க. மிகவும்ப்ரகாசிக்க. அதாவது - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும் இவர்களு டைய தேஜஸின் ப்ரகாசமேமயாயிருக்கை. வீற்றிருந்து. இவர்களுக்கு தன்னுடைய சேர்த்தி யும்படி ஸ்ரீமத்வாரகையிலே யெழுந்தருளியிருந்த. அதாவது - இத்தனைபேரோடும் பரிமாறுகிறவிடத்தில் ஒருொருத்தரே "என்னையொழியவறியாள், என்னையொழியவறியான்" என்னும்படி பரிமாறுகையால்வந்த வீறுதன்னடைமைதோற்ற விருந்தவிளக்கினான்காக. விமலன். இப் படி பரிமாறினவிடத்தில் ஸ்வார்த்தப்ரயோஜநமாகிற தோஷமில்லாதவனென்னக. இவனுடைய ஸமஸ்தவ்யாபாரங்களும் ஆச்ரிதரை ஸம்ரக்ஷிக்கைக்கு உறுப்பாயிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள பாரதந்த்ர்யந்தான் ப்ரணயித்வ ப்ரயுக்தமானதைபோலே இவனுக்கு எற்றத்தாழ்வு குடலாமித்தனையிறே. மலை. ஏவம்பூதகுணவான் இந்த ஸ்வபாவமெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி. வர்த்திக்கிற மலை.

பட்டிப்பிடிகள். ஸ்ரைவாஸஸ்தானிகளான பிடிகளாகவுமாம். படுதிரைத்தெள்ளு. *கலைந் ருவோடே ஸ்பர்சித்துச்சென்று. ஸ்பர்சத்தால் மேல்லலைத்தலைத் தொல்லுயிறது. "சென்று" என்று-அதிவேகத்தோடே ‡ காலைதூக்கிப்படுவதைத் தொல்லுயிறது. மரகதமயி. ரியிடத்திலே. தேட்டித்தியோக்கும். அந்த ஸபத்னீலக்ஷணம் முற்றிக்கொண்டிருக்கும். தேட்டம் முற்றல். நிலோத்தல்- கலிக்கல். தென்திருமாலிருஞ்சோலைமேய. இப்படி திருக்குள்ள சிறப் பையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை யென்னை. ... ... ஆ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமலைமாறநம்பிக்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மருதப்பொழிலணி மாலிருஞ்சோலைமலைதன்னைக்
கருதியுறைகின்ற கார்க்கடல் வண்ணனெம்மானென்னுள்ளே
விரதங்கொண்டேத்தும் வில்லிபுத்தூர் விட்டுசித்தன்சொல்
கருதியுரைப்பவர் கண்ணனருளினை காண்பரே. கக.

பதவுரை.

மருதம் பொழில்— மருதநிலச்சோலைகளாலே
அணி— அலங்கரிக்கப்பட்ட
மாலிருஞ்சோலை } திருமாலிருஞ்சோலை
மலைதன்னை } மலையை
கருதி— விரும்பி
உறைகின்ற— நித்யவாஸம்பண்ணுகையாலுண்டான
கார் கடல்— கருங்கடல் போன்ற
வண்ணன்— நிறத்தையுடைய
எம்மான் தன்னை— ஸ்வாமியானவனை
விரதம் கொண்டு— வாழ்த்துகையையே வ்ரதமாகக்கொண்டு
ஏத்தும்— திருப்பல்லாண்டு பாடுமவராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்குத் தலைவரான

‡ வாயு ஸஞ்சலை-சுற்றுவது - காலத்தின் விசேஷம்.

விட்டிசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொல்— அநுஷ்டிக்கிறது இத்யாதி
கருதி— விரும்பி
உகந்தபடியால்— அநுபவித்து மகிழ்கையாலே

கண்ணாளன்— கிருஷ்ணனுடைய
கழல் இணை— திருவடிகளை
காண்பர்— காணப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. மருதிதிப்பாரி. பருகற்றேசாலேகளாகில அனிப்பட்டி நுப்பதாய், "திரு டோமி நுந்தேசாலே" என்னும்படி திருகாடக்கையாலடித்தாயிருக்கையாலே நிருடலீலதன்னே. "தகன் தீனா" காண்கையாலே- இதிதுயலடைய பொக்படதாதிசயத்தைக் கொல்லுகிறது. கருதிபுறறகின்ற. நிக்யனிடுதிபிறங்காட்டிலே நிதிவேலடைத்து வாலஸ்தலாகிடன்று விருட்டி, "எங்கள் குன்றம் தானிடாகல்" என்கிறபடியே நிக்பலாகவம் படல்றுகிற. கரிக்கடல்வண்ணனை னம்மானைமுன்னே. கருங்கடல்போலேயிருக்கும் ச்யாமதேசமான நிறத்தையுடைய வாலையிலாதனைனே. விரதமிப்பாதி. ல்லதேவதாந்தரபரனான மஹாலக்ஷ்மீபதியாகிற தாக்கு ஸ்வதாதக்கிதனம்தி திருப்பல்லாண்டி பாடி. பெருங்குடலாரான டுறிஞ்சிக்கிடுத்துலில் பெரியாழ்வாருனி சொல்லுதற்கு. அன்றிக்கே, அர்ச்சாவதாரம் "அரு பேயாருக்கே பெரும் பெருடானல்லீசா தீ" என்னப்படுகிற விஷயபோலே, "இவரிதாபத்தை தேறுக்குகாடீவாம்" என்னும் வ்ரதத்தையுடையராய்க்கொண்டு மங்களாசாஸனத்தை டானை வத்துமிடன்னவுமாம். சருதியுரைப்பவர். ஸாபிப்ராயமாக புத்தி பண்ணி அநுஸந்திக்குமவர்கள். கண்ணனுக்கழலிணை காண்பரே. அத்யக்தஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளைக் கண்டு நுபவிக்கப் பெறுவர். ... ... கக.

பெரியதிருமொழி திருவடிகளே சரணம்.

அடையவை.—அலம் வல்லாளன் தக்கா சானுயர் ஒரு எலிற்று மன்னர்
குறுகாத சிந்த வெட்டு மருத முருப்பினி.

—(1)—

திருமொழி கக-க்கு, பாட்டு-கக.

நான்காம்பத்து- முன்றாந்திருமொழி- உருப்பிணிநங்கை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே, ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் க்ருஷ்ணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமபடி. அழகர் திருமலையிலே யெழுந்தருளியிருக்கிறபடியை அநுபவித்துக்கொண்டு, "அவரிலுங்காட்டில் அவர்விரும்பி யெழுந்தருளினிற்கிற திருமலையே பரமப்ராப்யம்" என்று அநுஸந்தித்து, திருமலையாழ்வாருடைய வைபவத்தை பஹுமுகமாகப்பேசி யநுபவித்தார்; அப்படி அநுபவித்த வளவால் தமக்கு பர்யாப்தி பிறவாமையாலே மீளவும் அவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி அழகர் திருமலையில் நிற்கிற நிலையை, கிழ்ச்சொன்ன க்ரமமன்றிக்கே, முகமேமேநாமேபேசி திருமலை வைபவத்தையும் கீழ் உக்தப்ரகாரமன்றியே, முகமேமேதா பலபடியாகப்பேசியநுபவிக்கிறார்- இத்திருமொழியில். — கீழ்- ராமாவதாரகுணசேஷ்டிதம் முன்னுக க்ருஷ்ணவதாரகுண சே:

முத்துக்கோத்தவல்லவர் முகம்மதுபிச்சைத்தம்பி அது விலைபெறுமாபோலே, அவைதானுங் கேள்ளுடைய்க்கும் விசேஷத்திற்றான விவர்சேர்த்துபவிக்கிற வாசியாலேயிறே முடம் எல்லாமுண்டாயிருக்கிறது. நரிபல்லைபத்திலும் விசேஷணாபேதத்தாலே விசேஷத்தைத் தக்கு எல்லி கேஷ முண்டாகக் கடவதிறே. ஆக, இது கிழிந்திருடைபோழிக்கும் இத்திருடைபோழிக்கு முண்டான விசேஷம். ... ... *

மு.---உருப்பினிங்ஙகதன்னைட்டான் தொடர்ந்தோடிச்சென்ற
உருப்பசீனையோட்டிக் கொண்டுட்டுறைத்திட்ட வுறைட்டன்மலை
பொருப்பிடைக் கோன்றைநின்று முதியாழியுங் காசுங்கொண்டு
விருப்பொடுபொன்வழங்கும் வியன்மாலிருஞ்சோலையதே. க.

பதவுரை.

கொன்றை— கொன்றைகளானவை
பொருப்பிடை— மலையினிடத்திலே
நின்று— நின்று
பொன்— பொன்னாற் செய்யப்பட்டி
முறி — முறிந்த
ஆழியும்— சோதிரங்களையும்
பொன் காசும்— பொற்காசுகளையும்
கொண்டு— கையாலெடுத்து
விருப்பொடு— விருப்பத்தோடு
வழங்கும்— கொடுப்பானைப் போலேயிரு
ப்பதாய்
வியன்— ஆச்சர்யப்படத்தக்கதான
மாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ்சோலை
யென்னும் பெரையுடைத்தான

அதே— அப்படியே, [ட்டியை
உருப்பிணிங்ஙகதன்னை— ருக்மிணிப்பிரா
மீட்டான்— மீட்டுக்கொண்டு போவதாக
தொடர்ந்து— பின்தொடர்ந்து
ஓடி சென்ற— ஓடிவந்த [டனை
உருட்டனை— (அவன் தலையனை) ருக்
ஓட்டி— துறத்தி
கொண்டு— பிடித்துக்கொண்டு
இட்டு— தேர்த்தட்டில் இருத்தி
உறைத்திட்ட— (அவனை) மாறபங்கம்
செய்த
உறைப்பன்— மிடுக்கையுடையவனுடைய
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. முதற்பாட்டி. உருப்பிணிங்ஙகதன்னை. ருக்மிணிப்பிராட்டிதன்னை. "ங்ங்கை" என்று இடைஞுடைய குணைபூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. அதாவது பித்ராதிகளெல்லாம் புறம்போக கொடுப்பதாக ஸங்கல்பித்து, அதுக்கீடான உத்ஸவமும் நடத்திச்செல்லா நிற்க, அந்த அந்யசேஷத்வத்துக்கு வெருவி "இவ்வளவிலே க்ருஷ்ணன்வந்து கைக்கொண் டிலனாகில் நான் முடிவன்" என்று வ்யவஸிதையாயிருந்த குணைபூர்த்தியிறே. இப்படி அவள் வ்யவஸிதையாயிருக்கிற வளவிலே, புறச்சோலையிலே நின்று ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை முழக்கி அந்த த்வநியாலே அவளுக்கு ப்ராண ப்ரதிஷ்டையைப்பண்ணி, விரைந்துசென்று கைக்கொ ண்டு தேரிலேயேற்றிக்கொண்டு போராநிற்கச்செய்தே. மீட்பான் துடர்ந்தோடிச்சென்ற. "இப் படி பலத்திலே கொண்டுபோகையாவதென்ன" என்று யுத்தம்பண்ணி மீட்பதாகப் பின்பற்றி யோடிவந்த. உருப்பிணியோட்டிக்கொண்டிட்டு. ருக்மிணி ஓட்டிப்பிடித்துக்கொண்டு தேர்த் தட்டிலேயிட்டு. அதாவது- ருக்மிணிப்பிராட்டிக்குத் தமையனைகையாலே, "இவனைக்கொல் லில் இவள் முகம் கருகும்" என்று அவனைப் பிடித்துக்கொண்டுவந்து தேர்த்தட்டிலே தட்

பொருப்பிடைக் கொன்றை நின்று. கொன்னடகாணலை மலையிடத்திலே நின்று, பொன் - முறியாழியும் காசுங்கொண்டு. பொன்னுலண்டான முறிந்த மோதிரத்தையும் காசையுங்கொண்டு. முறிந்த பொன்மோதிரமும் பொற்காசும்போலே யாய்த்து - இரண்டையுடைய நிலமும் இகழுமிருக்குப்படி. விருப்பொடுவெழுங்கும். இவற்றை விருப்பத்தோடே கொடாநிற்கும். பொன் மோதிரங்கொள்ளையும் பொற்காசுகொள்ளையும் வாரிக்கொண்டு ஆசைத் தோடே பிறர்க்குக் கொடுப்பாரைப்போலே யாய்த்து - இவை பூச்சொரியும்படி. வியன் மாலிருஞ்சோலையதே. இப்படி யிருந்துள்ள வளப்பத்தை யுடைத்தாகையாலே விஸ்மயநீய மாய், " திருமாலிருஞ்சோலை " என்னும்பேரை யுடைத்தாயிருக்கிறவதுவே. அதுவென்று - ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. ... ... க.

மூ.—கஞ்சனுங் காயியனும் களிறுமடருது மெருதும்
வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்தமணிவண்ணன்மலை
நஞ்சுமிழ்நாக மெழுத்தணவி நனிர்மாமதியைச்
சேஞ்சுடர்நாவளைக்குந் திருமாலிருஞ்சோலையதே. உ.

பதவுரை.

கஞ்சன்—கம்ஸனும்
காயியனும்—காளியனும்
களிறு—குவலயாபீடமென்னும் யானை
மருப்பு—யானைத்தந்தங்களும்
எருதும்—அரிஷ்டனென்கிற ரிஷபமும்
வஞ்சனையின்—சத்ருமுடைய வஞ்சனை
யாலே
மடிய—சத்ருக்கள் முடியும்படியாக
வளர்ந்த—திருவாய்ப்பாடியில் வளர்ந்த
வாறே
மணி வண்ணன்—நீலமணிபோன்ற திரு
நிறத்தையுடையவனுடைய
மலை—திருமலையாம்.

கஞ்சன்—விஷத்தை
உமிழ்—உமிழாநின்றுள்ள
நாகம்—மலைப்பாம்பானது
நனிர்—குளிர்ந்த
மா மதியை—அந்தச் சிரத்தின்மேலே
நவழுகிற நக்ஷத்ரத்தை
(தனக்கு உணவாக நினைத்து,)
எழுந்து—கிளர்ந்து
அணவி—கிட்டி
செம்—சிவந்த
சுடர்—தேஜஸ்ஸையுடைத்தான்
நா—நாவாலே
அனைக்கும்—அலையாநின்றுள்ள
திருமாலிருஞ் சோலையதே—;

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. கஞ்சனித்யாதி. *சாது சனத்தை நலியும் கம்ஸனும், பசுக்களும் இடையரும் தண்ணீர் குடிக்கிற பொய்கையை விஷத்தாலே தூஷித்துக் கிடந்த காளியனும், "புகுவாய்நின்ற போதகம்" என்கிறபடியே- கம்ஸனுடைய வ்யூஹத்துக்குப் புகுகிற வழியிலேநின்று நலியத்தேடின ஆனையும், தவழ்ந்துபோகாநிற்க, வழியிலே நலிவதாக நின்ற யமளார்ஜுநரும், "வம்பவிழ்காணத்து மால்விடை" என்கிறபடியே - காட்டிலே நலிவதாகவந்த அரிஷ்டனென்கிற ரிஷபமும். வஞ்சனையின்மடிய வளர்ந்த. சத்ருக்கள்

மைம் பன்னிரண்டாம் பாடல்.

நஞ்சியாதி. * மதிலையுழுதியி பிரதாதத்திலே, கருணையுடனிருந்து பரிந்நாங்கிடக் கிற மாசுணமானது, அந்தச் சிகரத்தின்மேலே தவழுகிற குளிர்ந்த தூணைசந்தனமோ, நமக்கு ஆபிரதமானதருகி னினைந்துவிட்டீர், சிலந்த தேனுஸ்ரவைபுடைத்தான மாலைபில அவிவினை அவியாபரிக்கும் திருமாலிருஞ்சோலைபானிற வெற்றிலை - மலரிலைகளின்மேலே. ... ... உ.

மூ—மன்னுமாகன்றன்னைத் தூற்றோடி வினைத்தெறிந்து
கன்னிமதிளிற்றன்னைக் கவர்ந்ததடல்வெண்ணெய்மேலே
புன்னைசெருந்தியொடு புனைவேங்கையும் கோங்குனிம்ப
பொன்னிமிலைகள்சூழ் பொழிற்மாலிருஞ்சோலையதே. ஈ.

பதவுரை.

புன்னைபொடு— புன்னையும்
செருந்திபொடு— செருந்தியும்
புனம்— புனத்திலுள்ளவான
வேங்கையும்— வேங்கையும்
கோங்குமும்— கோங்கும்
நின்று— ஒழுங்குபட நின்று
பொன்னிமிலைகள் சூழ்— ‡ பொன்னாரி
மாலைகள் சூழ்ந்திருப்போலே யிருக்கிற
பொழில்— சோலைகளையுடைய
மாலிருஞ்சோலை அதே—;
மன்னு— (‘ஆள்வதியாதும் தோள்வலி
யாலும் நமக்கழிவில்லை’ மென்று)
பொருந்தியிருந்த
நரகன்தன்னை— நரகாஸுரனை [ந்து
சூழ்ந்போகி— நிரவிக்கும்வகைகளை ஆராய்

வினைத்தெறிந்து— அவனுக்குத்தக்க வொண்முறைபடி
வினைத்து
சாடிந்து— கொன்று
கன்னிமதிளின் முன்னை— புலன் கல்லாமனாம்
செய்வதாகாப் பொருமுரிஞ்சிற்றிடையரைக்க
கன்னிகைகளான படிறுமுறையிரத் தெரு
முழுமை யுற்றிகையும்
கவர்ந்து— மிகவின்பமெனவன்றி மேறுபாடாக
வினைவழுவு
கடல்— கடல்போன்று
வண்ணனன்— வடிவையுடையனாயிருக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

‡ “பொன்னாரிமாலை - முப் புரிநூலினை.” என்ற முதிழர்.

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. மன்னுநரகன்றன்னை. “ஆள்வதியாதும் தோள்வலியாலும் நமக்கோர் வலிச்சலில்லை” என்று ப்ரதிஜ்ஞாபூர்வமாயிருந்த நரகாஸுரனை. அதாவது, விபரீதத்திலே நிலைநின்ற நரகாஸுரனை யென்னவுமாம். அதாவது - தேவர்களை யடர்த்து, தேவஸ்த்ரீகளைப் பிடித்து, அதிதிபிரானுடைய குண்டலமளவாகப் பறித்துக்கொண்டுபோந்து குடியிருக்கமாட்டாமல் இந்த்ரன்வந்து பூர்வமத் த்வாரகையிலே கூப்பிட்டபடி பண்ணினானென்கிறே. சூழ்போகிவினைத்தெறிந்து. இந்த்ரன் வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த வாக்நாம், “இவரியிவனை நிரஸிக்கக்கடவோம்” என்று நிரஸிக்கும் ப்ரகாரமும் திருவுள்ளத்திலே விசாரித்து ஸத்யபாமைப் பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு திருவாழியாதாடக்க மான திவ்யாயுதங்களோடே ப்ராக்ஜ்யோதிஷ புரத்திலே எழுந்தருளி, தட்டப்பொறாமுறை படி அவனை வினைத்துக்கொன்று. சூழ்ச்சியாவது - விசாரம்; வினைத்தல் - போக்கடித்தல்; எறிதல் - சேதித்தலாய், திருவாழியாலே யறுத்துப்போகட்டானேயாய்த் சொல்லுகிறது.

றாறு எந்திகளையும் கைக்கொண்டிபோந்து, பூரீமந் த்வாரகையிலே பாணிக்ரஹணம்பண்ணி
தனக்கு தேவியாராக்கியருளினன். கடல்வண்ணன்மலை. ரகுவதம்பண்ணி இந்த்ராதிதேவர்
கள் ரக்ஷிக்கையாலும், அவன் தோட்டிவைத்த கந்திகளைக் கைக்கொண்டு திருமணம்
புணர்ந்து அவர்களை உகப்பிக்கையாலு முண்டான ஹர்ஷத்தாலே, கடல்போன்ற திருநிறத்
தையுடையரு யிருந்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற மலை.

புன்னையித்பாதி. பொற்கென்ற பூக்களை யுடைத்தான புன்னையும் செருந்தியும் புன
த்திலுண்டான லவங்கமும் கொங்குசூழ்குபடர்ன்று பூக்கையாலே, திருமலையாழ்வா
ர்க்குப் பொன்னிமாலைகள் சுற்றினாற்போலே யிருக்கும் பொழில்களை யுடைய மாலிருஞ்
சோலைபாகிற வதுவே - கடல்வண்ணன்மலை. ... ... கூ.

மூ—மாவலிதன்னுடைய மகன் வாணன் மகளிருந்த
காவலைக்கட்டழித்த தனிக்காளைகருதுமலை
கோவலர் கோவிந்தனைக் குறமாதர்கள் பண்குறிஞ்சிப்
பாவலிபாடி நடம்பயின் மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

வாணன் மகள் — பாணாஸுரனுடைய மக
ளான உஷைக்கு
இருந்த— அவள் தகப்பனால் செய்யப்பட்ட
டிருந்த
காவலை— காவலையெல்லாம்
கட்டு அழித்த— (தன் திருப்பேரனான
அநிருத்தாழ்வான் களவிலே அவளைப்
புணரும்பொருட்டாய்வந்த சேனைமீட்
கைக்காக அணைழித்துப்போகட்ட
தனி— ஒப்பற்ற
காளை— பலவருத்தையுடையவன்
கருதும்— வருந்திவர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

கோவலர் கோவிந்தனை — கோபகுலத்தை
பண்டறியும் இடைச்சாதியிலே பிறந்து
கோவிந்தாபிதேகம் பண்ணினவன்
விஷயமாக
குறமாதர்கள்— குறப்பெண்கள்
குறிஞ்சி பண் — குறிஞ்சிப்பாகத்தோடு
கூடின
பா— பாட்டுக்களாலே
இசை பாடி— இசைபடப் பாடி
நடம் பயில்— பாட்டுக்கிணங்கக் கூத்தாடா
நின்றுள்ள
பாலிருஞ்சோலை அதிபதி—;
மாவலி தன் தனையன— மஹாபலியினுடைய
மகன்— புத்ரனான

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. மாவலியித்யாதி. மஹாபலிபுத்ரனான பாணனுடைய மக
ளான உஷை யிருந்த. இத்தால் அவளுக்கு பிதாவாய் அபிமானியானவனுடைய பலமும்,
அவன் இவளுடைய விஷயத்துக்காக்ஷாக வைத்த அரணும் தோற்றுகிறது. காவலைக்
கட்டழித்த. அவளிருந்த கந்யாக்ருஹத்தில் பிதாவானவன் செய்துவைத்த காவலெல்லா
வற்றையும், போரிலே அநிருத்தாழ்வாருக்காகச் சென்று, அரணழித்த. அதாவது அநிருத்
தாழ்வானைச் சிறைவைத்த நிமித்தமாகவிறே வாணபுரத்துக்கெழுந்தருளி வாணனோடுயித்

தது. அவனையுயிர்த்தபின்பிறை உனைஅரிருத்தனுக்கு சேஷமாய்த்து. அத்தைப்பற்றி- "காவலிக்கட்டழித்த" என்கிறது. தனிக்காளை கருதும்மலை. "காமனைப்பயந்தகாளை" என்னுமாபோலே, காமனைப்பெற்றபின்பும் அத்விதியமான யௌவனத்தையுடையனுயிருந்தவன், "பரமபதத்திலுங்காட்டில் இதுவே நமக்குவாஸஸ்தானம்" என்று கருதி நித்யவாஸம்பண்ணுகிறமலை.

கோவலர்கோவிந்தனை. கோரக்ஷணம்பண்ணுகிற ஜாதியிலே பிறந்து அவர்களிலே ஒருவனுப், கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனை. குறமாதர்கள். குறப்பெண்களானவர்கள். பண்குறிஞ்சிப்பாவோலிபாடி நடம்பயில்மாலிருஞ்சோலையதே. குறிஞ்சிப்பண்ணேடே கூடினபாட்டுக்களாலே ஒலிபெறப்பாடி, அப்பாட்டுக்கநுரூபமான நர்த்தனத்தைப் பண்ணுகின்றுள்ள மாலிருஞ்சோலையாகிற வதுவே- தனிக்காளை கருதும்மலை. ... ... சு.

மூ.—பலபலநாழுஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்றன்னை
அலைவலைமைதவிர்த்த வழகனலங்காரன்மலை
குலமலைகோலமலை குளிர்மாமலை கோற்றமலை
நிலமலை நீண்டமலை திருமாலிருஞ்சோலைபதே. ரு.

பதவுரை.

குலம் மலை — தொண்டக்குலத்துக்குத் தலையானமலையாயும்
கோலம் மலை— அழகியமலையாயும்
குளிர்— குளிர்ந்ததாய்
மா— மேன்மையையுடையதான
மலை— மலையாயும்
கொற்றம்—. வெற்றியையுடைய
மலை— மலையாயும்
நிலம்— மரம்முதலியவை முளைக்கத்தக்க மண்பாட்டையுடைய
மலை— மலையாயும்
நீண்ட— உயர்த்தியையுடைய
மலை— மலையாயுமிருந்துள்ள
திருமாலிருஞ்சோலை அதே—;
பல பல நாழம்— பற்பலகுற்றங்களை
சொல்லி— வாயாரச்சொல்லி
பழித்த— தூஷித்த
சிசுபாலன் தன்னை— சிசுபாலனை
‡ அலைவலைமை தவிர்த்த— அலைவலைத்தனத்தைப்போக்கி † ரக்ஷித்த
அழகன்— அழகையுடையனுய்
அலங்காரன்— அலங்காரத்தை யுடையனைவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

‡ அலைவலைமை - விஷயகளாலாகிலும் பாராமல் தன்னெஞ்சில் தோற்றினதை சொல்லுதல்.

† சரமதசையிலே தன் அழகைக் காட்டித் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே தான் என்றும் நிர்ஹேதுக்கமாண்டு நியமம் அலைவலைத்தனத்தைப் போக்கினதாதலென்றபடி.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. பலபலவிந்யாதி. பலபலகுற்றங்களைச் சொல்லி நிந்தித்த சிசுபாலன்றன்னை. இவன் சொல்லும் தோஷங்கள் அநுகூலர்வாக்கால் சொல்லத்தக்கதல்லாமையாலே "நாழ்" என்கிறது. நாழ் - குற்றம். அதுதனக்கு ஒருஸங்க்யையில்லாமையா

வைத்துக் கேட்குமவர்களுடைய செவிக்கும் சுடும்படியான தன்னிய வசவுகளை சொல்லி வைகை. " சேட்பால்பழம்பகைவன் " என்று அதுக்கடியும் அருளிச்செய்தாரிறே அவர் காமம், அதாவது- ஹிரண்யராவணஜந்மங்களை தொடங்கி மிகவும் ஸ்வபாவமாய்க்கொண்டு வருகிற பழையதான பகையை யுடையவனென்றபடி. இவன் ஓரோஜந்மங்களிலேபண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கு ஓரளவில்லையிறே. அவ்வவஜந்மங்களிலுண்டான காலத்தின் மிகுதி யையும், பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்தினுடைய மிகுதியையும், இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது- பகையினுடைய பழமையாலே. அந்தவாஸனையாய்த்து - இந்த ஜந்மத்தில் இவன் இப்படி. நின்னதுபண்ணித் திரிகைக்குமேறது. இப்படி இவன் செய்து திரிந்த கொடுமையை நினைத்திறே " சிசுபாலனை " என்றதே, " தன்னை " என்று இவர் ஊன்றி யருளிச்செய்தது. அலவலைமைதவிர்த்தவழகன். சரமதசையிலே தன்னழகைக்காட்டி-த் தன்னளவில் த்வேஷத்தை மாற்றுகையாலே, " தான் " என்றுல் நிற்கத்துக்கொண்டு திரியும் அலவலைத்தனத்தைப் போக்கி ரக்ஷித்தவன். அலங்காரன்மலை. இப்படியிருந்துள்ள அழகருக்குமேமலை * முடிச்சோதிப்படியே உண்டான அலங்காரத்தையு முடையவன் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற திருமலை.

குலமலை. * தொண்டைக்குலத்துக்குத் தலையானமலை. கோலமலை. அழகர்க்கும் ஆச்ரிதர்க்கும் அநவரதாநுபாவ்யமான அழகையுடைய மலை. குளிர்மாமலை. ரக்ஷகனானவனுக்கு ரக்ஷ்யவர்க்கம் பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும், ரக்ஷ்யபூதரான விவர்களுக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுமையால்வரும் தாபத்தையும் ஆற்றும்படியான குளிர்த்தியிக்கிருக்கிறமலை. கோற்றமலை. தன்னபிமாநத்திலே ஒதுங்கினாரை ஸம்ஸாரம் மேலிடாதபடிநோக்கும் வெற்றியையுடைத் தான மலை. நிலமலை. மணிப்பாறையாயிருக்குமளவன்றிக்கே, ஸ்த்ரீகளுக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கும் புஷ்பபல த்ருமாதிகளாய் முளைக்கவும், " முளைக்கவேணும் " என்று ப்ரார்த்திக்கைக்கும் யோக்யமான மலை. நீண்டமலை. பரமபதத்துக்கும் ஸம்ஸாரத்துக்கும் இடைவெளி யற்று ஒரு கோவையாம்படியான ஒக்கத்தை யுடையமலை. இப்படியிருக்கிற திருமாலிருஞ் சோலையாகிற வதுவே-அலங்காரன்மலை. ... ... ஙு

ழ.—பாண்டவர்தம்முடைய பாஞ்சாலிமறுக்கமெல்லாம்
ஆண்டங்குநூற்றுவர்தம் பெண்டிர்மேல் வைத்தவப்பண்மலை
பாண்டகுவண்டினங்கள் பண்கள்பாடி மதுப்பருகுத்
தோண்டலுடையமலை தொல்லைமாலிருஞ்சோலையதே. சூ.

பதவுரை.

பாண் தகு— ஆளத்திவைத்துப் பாடத்தக்க
வண்டினங்கள்— வண்டுத்திரள்களானவை
பண்கள் பாடி— பண்களைப் பாடிக்கொண்டு
மது— தேனை
பருகு— பருகிப்பண்ணித் திருவுள்ளப்படியாகச்
மலை— மலையாய்
தொல்லை— அநாதியான
மாலிருஞ்சோலை அதே—;
பாண்டவர் தம்முடைய— பஞ்சபாண்டவர்
குலின் மனைவியாய்

அந்து— அவன் பரிபவப்பட்டபோதுங்
டான (துன்பங்களெல்லாம்)
நாற்றுவர்கம்— துரியோதனனுடைய நூறு
தம்பிமார்களின்

மகாபங்கம் வாசாதபம் புனைடலை
சாதக்கும்பம் பாஞ்சாலி)
அப்பன்— உபகாரகனுடைய
மலை— நிருமலையாம்.

வ்யா. ஆரும்பாட்டி. பாண்டவரித்யாதி. பாண்டுபுத்ரர்களுடைய மறுவிடியாய், பாஞ்சாலராஜ புத்ரியாயிருக்கிறவளுடைய மறுதலில்லாவற்றையும். இந்தால்- இவள் புகுந்தவிடத்தின் பெருமையும் பிறந்தவிடத்தின் பெருமையும் பார்த்தால், இப்படியுக்கும் வருகைக்கு யோக்யதை யில்லாதவளென்னை. "பாண்டவருடைய" என்றதில்- ஒரொருத்தரே தன்னைகூடிக்கைக்கிடான சக்ரவர்த்திகளானவர்களை பார்த்தாக்களாக உடையவளென்று தோற்றுகைக்காக. ஆனால், இவர்கள்தான் இப்படி. இவளை சபையில் மறுகவிட்டிருப்பானென்னென்னில்; "பொய்ச்சூதில்தோற்ற பொறையுடையமன்னர்" என்கிற படியே க்ஷத்ரிய தர்மத்திலே இவளையும் தோற்றவர்களாலாகபாலே தர்மபீருக்களாய்க் செய்பலாவதற்று, தங்கள் பொறையாலே நிலத்தைக்கிறி யிருந்தார்களித்தனையிறே. லங்கிலுறிதான பார்த்தாக்கள் கைவாங்கியிருந்தகையாலும், பிதாவானவன் அபலங்கிலுறிதலுகையாலும், தான் அபலையானகபாலும், ப்ரபலரானவர்கள் நகினகையாலும் வந்த மறுக்கமிதேறியிது. "மறுக்கமெல்லாம்" என்றது- "அந்தகன் சிறுவரசர்தமசாந்திலோபனனி யினைதனையர் சென்று எந்தமக்குரிமை செய்யென" என்கிறபடியே குருடன் பெற்ற பிள்ளையாகையாலே அறிவுகேடி வழிவழியாய், பிதாவானவன் கண்ணஞ்சுவளர்க்க வாருகையன்றிக்கே, தான் கண்டபடி மூலைபடியே திரிந்தவனுப், அதுக்குமேலே, சாஸ்தாஜ்ஞை தர்மபாதகஞ்சுப் பின்பிறந்தவனுப், அவன் கொண்டாடி வளர்த்த செருக்காலே நிப்பிலே தகதீவறினை அறிவு சாலகனிற முரட்டுப்பையல், ஸ்தீறாத்மகையாலே ஆபரணங்களாலே அலங்கரிகையால் ஆர்த்தவிதாகபுத்தையாயிருக்கிறவள் பக்கலிலே சிட்டி, "நூதிலே உன்னையும் தோற்றுர்கன், நீ போத்து எங்களுக்கு இழிதொழில் செய்" என்று சொல்ல, அவள் (க) "ரபு வடிவுகளுடைய நடுசாம்ஹுத ஆடுவி : ஹ ரபுமகளாதுபோடியாத ரூம வடிவுகளுடைய நாஹுடி ஹுவி" என்ற வளவிலுப், விடாதே கடையிலைப்பிடிந்து இழுத்துக்கொண்டு போற்ற மறுவாலையிலே கிடுத்தி, பரிபவோக்திகளைப்பேசி வஸ்த்ரத்தை அபஹரிக்கச்செய்கி றதோது அவள் பட்டமறுக்கங்கள் அசேகமானகபாலே.— ஆனுல், அவை யெல்லாவற்றை யும் ஒன்றுழியாமல் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருந்து. அந்த நூற்றுவர்தம் பேரில் டர்மேல்வைத்த. அவள் பரிபவப்பட்ட அத்தனையிலே அவளைப்பரிபவிப்பித்த துர்யோத நாதிகள் நூற்றுவருடையவும் ஸ்த்ரீகள்பக்கலிலேயாம்படி பண்ணினன. "சக்தமல் குழலா னைக்கன் நூற்றுவர்தம் பெண்டிரு மெய்தி" என்றுரிதே- திருவுள்ளகையாற்வாரும். இனி தூதிழந்தநிதே இவனில் அவர்களுக்கேதற்றம். அப்பன். சரணகதகையான த்ரௌபதிக்குச் செ ய்த உபகாரம் தமக்குச் செய்ததாக நினைத்து "அப்பன்" என்கிறார்; ஆர்ரிதரிலே ஒருவர் க்குச் செய்தது தமக்குச் செய்ததாக நினைத்திராதவன்று பகவத்ஸம்பந்தம் இல்லையாகக்கட வதிதே. மலை. இப்படியிருக்கிற உபகாரகனுடைவன் ஆச்ரித ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக நித்யவா ஸம் பண்ணுகிற மலை.

(க) "ரஜஸ்வலாக வஸ்த்ராஹம் நதுமாம்தேந்ருமர் மஸி-குலஸ்ரேஷ்டபரஸ்யாஸ்ய மாம் வடிவுகளுடைய நாஹுடி ஹுவி : ஹ ரபுமகளாதுபோடியாத ரூம வடிவுகளுடைய

பாண்டத்து வண்ணமைனங்கள். பாடம் - பாட்டி. பாட்டுக்குத்தகுதியான வண்ணமைனங்கள். அதாவது - பிறர்மேல் விழுந்து பாட்டைடையொழுப்ப வேண்டியவாகுதியிருக்கை. பண்டின் பாடி மதுப்பருக. பிரிந்து பாகர்கந்தாலே காரணமான பண்டுகளைப் பாடுக்கினாலும் மதுபானம் பண்ணிச் செல்லுட்டியுடையாக. தோண்டலுடைய மகளே. திருத்தினைகளைச் முருகனும் வாடாமல் திருவனைத்தமைப்பச் செல்லுட்டியுடை வாழ்துடைத்தாரை மகளே. தோல்லேமாலிருந்தோலையதே. திருவனைத்தாழ்வாதேன திருமகளே யாழ்வாராய் வந்து திருக்கையாலே, அரசனிடைக்கொண்டு பணழுபதாய் மாலிருந்தோலையென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற வடிவழகை- அட்டபுயக் கடலே. தோண்டல்- உவந்து. ... ...

பிளந்து படுபாதிருவ திற்கையாலே, அடியை "கழு" எனகிறது. அன்றிக்கே, "கழுகே றுவித்த" என்று பாடமாகில், ராக்ஷஸருடைய திரளைக்கொன்று கழுகுகளேறி ஜீவிக்கும் படி பண்ணினானென்னை. எழில்தோளெம்மிராமனுமலே. வீரஶ்ரீயால் வந்த அழகை யுடைத்தான தோளையுடையனும், ஜநகியான பிராட்டிக்கு உதவுகையாலே அவளுடைய ப்ர ணைகளான நமக்கெல்லாம் உபகாரகனும், அழகாலும் குணங்களாலும் ஸர்வரையும் ரமிப் பிக்கையாலே "ராமன்" என்னும் திருநாமத்தை யுடையவன், அவதாரத்திற் பிற்பாடர்க் கும் உதவுகைக்காக எழுந்தருளி நிற்கிறமலே.

கனங்கொழிதேள்வாருவி. பொன்னைக்கொழித்துக்கொண்டு வாராநின்றுள்ள தெளிந்த அருவியிலே. வந்துசூழ்ந்ததல் ஞாலமெல்லாம். பரப்பையுடைத்தான பூமியிலுள்ளாரெல் லாரும் வந்து சூழ்ந்து கொண்டி. இனங்குழுவாடும்மலை. திரள் திரளாக நீர்த்தமாடாநிற் கும் மலையான. எழில்மாலிருஞ்சோலையதே. ஸாவப்ராகாரவிலக்ஷணமா யிருந்துள்ள மாலிரு ஞ்சோலையாகிற வதுவே. இராமன் மலை. ... ... எ-

மூ.—எரிதவழ்சரத்தா லிலங்கையினைத் தன்னுடைய
வரிசிலைவாயிற்பெய்து வாய்க்கோட்டங் தவிர்த்துகந்த
அரையனமருமலை யமரரோடு கோனுஞ்சென்று
திரிசுடர்சூழுமலை திருமாலிருஞ்சோலையதே 4.

பதவுரை.

அமரரோடு— தேவர்களோடு [னும்
கோனும்— அவர்களுக்கு ப்ரபுவான இந்ர
திரி— இரவும்பகலும் ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள
சுடர்— சந்த்ரஸூர்யர்களும்
சென்று— வந்து
சூழும்— ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுநிற்கிற
மலை— மலையாய்

திருமாலிருஞ்சோலை அதே—;

எரி— நெருப்பை
சிதறும்— சிதறுநின்றுள்ள
சரத்தால்— பாணத்தாலே
இலங்கையினை— லங்காபதியான ராவணனை
தன்னுடைய— தன்னுடைய
வரி— நீண்டிருந்துள்ள
சிலை— ஶார்ங்கத்தின்
வாயில் பெய்து— வாயிலே புகுவித்து
வாய்க்கோட்டம்— "நாராசமயம்" என்று
கிடக்கப்பண்ணின வாய்ப்பாகத்தை
தவிர்த்து— நீக்கி
உகந்த— திருவுள்ளமுகந்த
அரையன்— ராஜனானவன்
அமரும்— பொருந்தி வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. எரிசிதறும்சரத்தால். நெருப்பைச் சிதறுநின்றுள்ள அம் பாலே. தொடுத்துவிடும்போதாய்த்து "அம்பு" என்றறியலாவது. றைக்கும்போது உடம்பிலே நெருப்பைச் சொரிந்து கொண்டாய்த்துத் றைப்பது. (க) "நீவ்வாவகஸஜ்ஜா ஸிரஂ" என்றுனிறே. அதாவது - எதிரிகள் மேலேபடும்போது ஜ்வலித்த அக்நியோடு துல்யங்களாயிருக்கு மென்கை. இலங்கையினை. †அந்தகனுங்கூட ப்ரவேசிக்க அஞ்சும்படி

யான ஹனுமான். வரம்கொடுத்த ப்ரஹ்மாதிகளனைவரும் இவ்வுரின்மேல் கேட்டால் குடல்கரித்து கிடக்கும்படியாயிறே யிருப்பது. ஆனால்இவ்விடம், இவ்வுரில் புழுங்கு நாலைத்தனை முதலான வற்றுக்கு வேண்டுமளவு தன்கிரணங்களை ப்ரகாசிப்பித்து, சுடுங்கியொடுங்கிக் கொண்டிறே போருவது; ஆகையாலிறே, ராவணன் பட்டிக்கிடக்கிறபோது, மண்டோதரி-(க) "உதிஷ்டா திஷ்டகிம்நமஸ்யஸ்வைவாரிவமேவ நமஸ்வ । ஸுஸ்ரோணிஹ்யுவநீர்ணபாஹூர்நாம வ்யஸ்ருஜ்வை ஸ்வயமேவ ஸ்வயம்பூ" என்றது. இப்படியிருக்கிற ஹனுமான்தான் மநுஷ்ய ரூபமாய் நின்று சாங்களாலே யழிபச்செய்தது. தன்னுடைய வரிசிலை வாயில்பெய்து. தனக்கு அஸாதாரணமாய், அழகுக்குடலான வரியையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீசார்ங்கத்தினுடைய வாயிலேபுகுவித்து. வில்லுக்கு வாய் - அம்பிறே. வாயான அம்பிலே புகும்படி ப்ரவேசிப்பித்து. ஸர்ப்பம் நாவாலே விழுங்குமாபோலேயாய்த்து - வில்லும் அம்பாலே க்ரஸிக்கும்படி. இத்தால் - ஈச்வரத்வப் பிடாராலன்றிக்கே, (உ) 'ஸுதாரமஸ்ய நஷ்டஸ்ய' என்கிற அவதாரத்தில் மெய்ப்பாடு தோன்ற நின்று, அம்புகளாலே அழிபச்செய்தபடி சொல்லுகிறது. வாய்க்கோட்டம் தவிர்த்து. வாக்கின், கோடுதலுண்டு - விலங்குதல், அத்தைதவிர்த்தாயிற்று. (ங) "நஷ்டஸ்ய" என்றிருந்த விருப்பைத் தவிர்த்தாயிற்று (ச) ["ஸுபஸ்ய"] இவர் தம்மை இதரஸஜாதீயராக்கி வைக்கையாலே "மநுஷ்யர்" என்கிறபடியிருந்தான். "இவரேயன்றிக்கே, 'ஈச்வரன்' என்று சொல்லுகிறவனென்றன் வந்தாற்றன் வணங்கு வேனே" என்றபடி. ஸ்வரூபம் நைபுகுந்தால் (ஞ) 'நமஸ்யதி' வாதிகம்' என்றுப்பத்திருப்பது; "மம" என்றிருக்கையாய்த்து ஸ்வரூபவிரோதி. அநுகூலபாஷணம் பண்ணுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, "எனக்கு" என்ற பேச்சில் விலங்குதலைத் தவிர்த்தாயிற்று. உகந்த அரையன். ஈரசு தவிர்த்த பின்பு உகந்தபடி. இவன்றன் "எனக்கு" என்றிருக்குமத்தைத் தவிர்த்தோமாகில், இனி நம்மேநயன்மேறிலென்று இனியனானென்; இவன் "என்னது" என்றிருக்குமது தவிர்ந்தால், பின்பு உள்ளதனையத் திருவிடையாட்டமாயிருக்குமிறே. அரையன். இவன்பக்கல் அல்பாநுகூல்ய மனைகிறது உடையவனாகையிறே. இவன் ப்ராதிகூல்யத்தினின்றும் நிவர்த்தனை வளவிகாண்டி உகக்கும்படியாய்த்து ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் இருப்பது. அமருமலை. இப்படியிருக்கிறவன், பின்பு எல்லாருடையவும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைப் போக்கி ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடியே.

அமரரோடுகோனும். தேவர்களோடே கூட அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும். திரிசூடரும். லோகோபகாரமாக பகவதாஜ்ஞையாலே இரவுபகல் வெளிச்செறிப்பைப் பண்ணிக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநின்றுள்ள சந்த்ர ஸூர்யர்களும். கீழ்ச்சொன்ன ஆபிசப்தம் இங்குங் கூட்டிக்கொள்ளக்கடவது. சென்று - சூழும்மலை. வந்து, தந்தாமுடைய பதஸ்தைதர்யார்த்தமாக ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுநிற்கும்மலை. தங்களை நெருக்கிக்கொண்டு திரிந்த ராவணனை நிரஸித்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலும் வந்து ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணு நிற்பர்களிறே. திருமாலிருஞ் சோலையதே. இப்படியிருந்துள்ள திருமாலிருஞ்சோலை யாகிறவதுவே - அரையனமரும் மலையென்கை. ... ... அ.

மு.—கோட்டமேண் கொன்மிடந்து குடங்கையின் மண்கொண்டளந்து
மீட்டமேதுண்டுமிழ்ந்து விளையாடு விமலன்மலை
மீட்டியபல்பொருள்க ளோம்பிராவுக் கடியிறையென்
றேட்டருந்தண் சிலம்பாறுடை மாலிருஞ்சோலையதே. கூ.

பதவுரை.

கோட்மேண்— தன் திருவயிற்றிலே [தான்
கொன்று—(வாதாபியைப்)கொன்று) தரித்
டனம்— மதாபலியாலீலைதன்னை தாக்கிக்கொள்
ளப்பட்டபூமியை

குடங்கையில்— உள்ளங்கையில்
கொண்டு — நீரேற்றுவாங்கிக்கொண்டு
அளந்து— அளந்தும்
மீட்டிடம்— மறுபடியும்
அது— அந்தபூமியை
உண்டு— தம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்து
நோக்கியும்
உமிழ்ந்து—(பின்பு) வெளிநாடுகாண உமிழ்
ந்தும்
விளையாடும்— விளையாடாநின்றுள்ள
விமலன்— நிர்மலனானவன் வர்த்திக்கிற
மலை— திருமலையாம்.

சுற்றுப— பெருவெள்ளம்போது வாரிக்கொ
ண்டுவருகிற

பல்— பலவகைப்பட்ட
பொருள்களை—தான், நுகர்ந்து, அதில் மீத
மிப பொருள்களெல்லாம்
வாய்— வடக்கு
திசைநோக்கு— வைகுண்டநாதனைநோக்கு
வது நிச்சயம் என்பது— நிஷ்பாதகாணிக்கை
யென்று
ஒட்டுதும்— வையாதிருப்போமாய்
கொண்— ஒருவர்க்கொருவர்சொல்லி [புனைடப
சென்று வரு உனை— திருச்சிலம்பாற்றை
மாலிருஞ்சோலை அதே;
மன்— நிரவ்யாகுமாறில்லை தள்ளப்பட்டி
ப்பனயங்கலைதயான பூமியை
இடந்து— அகழ்டபித்தியில் கின்றுமீமாட்டு
விளித்தெதிர்த்து

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. கோட்டமேன் கொன்மிடந்து. நிரவ்யாகுமாறில்லை தள்ள
ப்பட்டி ப்ரளயகதையான பூமியை, நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இருயாதை வராதபடிவைத்தைக்
கொன்றிபுக்கு அகழ்டபித்தியினின்றும் தூட்டிவிடிவித்தெதிர்த்துத் திருவயிற்றிலேகொண்டு.
குடங்கையில் மண்கொண்டளந்து. பின்பு மஹாபலியாலே அபஹரிக்கப்பட்டபூமியை, சரணாகதனான இந்த்ரனுக்கு வாக்கிக்கொடுக்கைக்காக வாமநவேஷ
பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி அர்த்தியாய்ச் சென்று "தன்குடங்கை நீரேற்றான்" என்கிறபடி
யே கொடுத்து வளர்ந்த கையைக்கொண்டு நீரேற்று பரிக்ரஹித்து, கையிலே நீர்விழுத்தவு
ந்தரம் திருமேனியை வளர்த்து எல்லை யடைப்பாரைப்போலே திருவடிகளாலே யளந்து.
மீட்டுமெதுண்டுமிழ்ந்து. திரியவும் அவாந்தர ப்ரளயத்திலே அழியப்பண்ணி, "பெருவெள்ளமுண்
ணடல் தான்மீழுங்கி" என்கிறபடியே அந்தபூமியைத் தன்திருவயிற்றிலே வைத்துமீளாக்கி
ப்ரளயாவசானம் விளையாடுகிறவழிழ்ந்து. விளையாடும். இப்படி லீலைகொண்டாடும். ஸர்
வஜ்ஞ ஸத்ய ஸங்கல்பங்கள் மூன்றும் அவனுக்கு லீலையாயிறே யிருப்பது; அத்தைப்பற்ற,
ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணினவித்தை லீலையாக அருளிச்செய்கிறார். விமலன். தோஷப்ரத்ய

இரண்டாந் திருவந்தாதி, மூன்றாந் திருவந்தாதி, பெரிய திருவந்தாதி என்னும் மூன்றையும் பாடியருளினார். இவர் திருவரங்கத்தமுதனார் என்றும் வழங்கப்படுவர். இவர் இராமானுசரிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுடையவர். இராமானுசர் திருவடிகளை அடைந்து அவரருளால் வைகுண்டம் சென்றார்.

ஈட்டிய வித்யாதி. பெருகி வரும்போது திருமலையில் இரண்டருகிலுமுள்ள பாதத்தங்கீளையும் வாரிக்கொண்டு வருகையாலே, * பொன் முத்து மரியுகிரும் புனமுக்கைம்மாகளிக்கோடும் அலில் குமிழ் சந்தனமும் முதலாக, தான் நிரட்டுன பல பதார்த்தங்களையும், என்னுடைய காதலனுக்குத் திருமுன்காணிக்கை என்று இந்த ஸம்ப்ரதிக்கையிலுண்டான த்வனைபோலே மிகவும் விரைந்து வாராகிற்பதாய், தண்டங்கல் அவதாரிதாருடைய ஸகல ப்ரபந்தங்களும் மாறுப்படி குவிந்திருப்பதான திருச்சிலம்பாற்றையுடைய திருமாலிருஞ்சோலைமலை - மிடலன்மலை. ... ... 4.

மு.—ஆயிரந்தோள் பரப்பி முடியாயிர மின்னிலக
ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்த சயன னுருமலை
ஆயிரமாறுகளுஞ் சுனைகள் பலவாயிழும்
ஆயிரம் பூம்பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே. ய.

பதவுரை.

ஆயிரம் ஆறுகளும்— பல நதிகளையும்
பல ஆயிரம்— அனேகமாயிரங்களான
சுனைகளும்— தடாகங்களையும்
டு— அடைய [களையும்
ஆயிரம் போதியும்— அனேகமான சோலை
உடை— உடைத்தாயிருக்கிற
மாலிருஞ்சோலை அதே—;
ஆயிரம்— அனேகமான
தோள்— திருத்தோள்களை
பரப்பி— பரப்பிக்கொண்டு
முடி ஆயிரம்— ஆயிரம் திருமுடிகளும்
மின் இலக— (தே ஆபிமேஷகத்தின் ரத்ந காந்திகளாலே) தளிரிடவும்
ணை— பரந்த
ஆயிரம் தலைய— ஆயிரம் தலைகளையுடைய
அனந்த சயனன்— அநந்தசாயியானவன்
ஆளும்— ஆளுகிற
மலை— திருமலையாம்.

வ்யா. பக்தாம்பாட்டி. ஆயிரம்தோள்பரப்பி. ஆயிரம் திருத்தோள்களையும் பரப்பிக்கொண்டு. முடியாயிரம் மின்னிலக. திருமுடிகளாயிரமும் திருவபிஷேகத்தில் ரத்நாதிகளாலே தளிரிட. இவ்விடத்தில், "ஆயிரம்" என்றது - ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரைச் சொன்னபடியன்று, அபிகதத்வ பர்யாயம்; அல்லாதபோது, தோள்கள் ஆயிரமாகில் முடிகள் ஆயிரமாகக் கூடாதன்றோ. "தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பலபரப்பி" என்றுமிறே ஆழ்வார். ஆயிரம்பைந்தலைய வனந்தசயன னுருமலை. இவ்விக்ரஹத்திலுடைய பரப்பெல்லாம் தன்னுள்ளே யடங்கும்படியாகக் கொண்ட வடிவழகையாலே ஆயிரம் பரந்த தலைகளையுடைய திருவனந்தாழ்வானுமிவ்வடிவழகை யனுபவிக்கையாலே ஒரு நிரவதிகனாய்க்கொண்டு

தமிழ்ப்பாதி. இன்னும் சந்தனம் அரிசமாகவுரைத்தெளித்தும் புஷ்பமுகமுடைய பிரமாபரணத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு பன்னைமரமாகும். ஆயிரமாறுகளாலும். சுகந்தவர்க்கத்தால் அபிஷேகஞ்செய்து வந்தது. "சுத்தரதி மாளிகையும் அரண்மனைக்கதவுமே கழுனி வந்து வரை" எனத்தொடங்கி நிருபகேவ பரப்பிலே பொருந்தவரும் காரணங்கள் அதிகமாயிருப்பதால். அத்தகைய பந்தற்சாலையாகிறது. சுகனகள்பலவாயிரமும். நிரும சேனாபதியிலே பார்த்தால், அவ்வாறான் தீர்த்தங்களிலும் நிருக்கானகளும் அப்படி பல வாயிரமாயிருப்பது. நிராராயணப்பிரபாவை, கலந்தகழ்காரணன், ஆதிவழுது என்னும் போதில சொல்லுகின்ற திருவேங்கடவாசத்தி லுள்ளனையிலாம். மேலும் இப்படி அதிகமு மென்பது கண்டுகொள்வது. ஆயிரம்பும்போழ்திலும். அந்த ஆறுகளின் தீரமும் சுகனகளின் தீரமு மிடம் வளர்ந்து லட்சுகாலமும் பூமாரியும் சிலவும் திருத்தேரோலகளும் அதிகமாயிருப்பது. "சோலைமலை" என்பதிலும் திருமலைக்கு நிருபகம். ஆயிரமாறுகளும் நிற்பதி.

(க) "கதிபிழுதலாஹுதிபுதிழுகுழிறைகுறை ஒலிபுரி நுகர | கடி கமழ்ப தலாவுற
நிலைபெற வாஉரிதிரை நரம்வைதுகிதா" என்பதிலும் பிரமாண் ப்ரவிர்த்தி. உடை. இவை
யெல்லாவற்றையு முடைத்தாயிருக்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலைகிற வதுவை-அனந்தசயனை
றும் மதில். ... ... ஓ.

அ. நிகமத்தில், இந்நிருமோழியாலே அழகருடைய வைபவத்தை, காம்ப்ரகாரித்
தினடையை பரனிச்சென்று, இதுக்குவிசேஷமாயுடலம் மிகவல்லவரிந்த இந்தை பறிவதாகின
பலமாகத் தலைக்கட்டினார்.

மூ.—மாலிருஞ் சோலையென்னு மலையையுடைய மலையை
நாலிரு மூர்த்திதன்னை நான்மறைதக் கடலமுதை
மேலிருங் கற்பகத்தை வேதாந்த விழுப்பொருளின்
மேலிருந்தவினக்கை விட்டுசித்தன் விரித்தனலே சுக.

பதவுரை.

அழகை—அழகரை
மேல்—மேலான
திருமை—பெரிய [வரும்]
கற்பகத்தை—கற்பகவிருக்ஷத்தைப் போன்றவரை
மெய்ஞானத்தால்—மெய்ஞானமாகிய திவ்யாஸ்த்ரங்களால்
வீழ்த்து—நிராகரித்து
பொருளில்—அர்த்தமில்லாதவைகளை
மேல்விழுந்து—மேலேவிழுந்து
விளக்கை—நான்முகனான விளக்குமலையை
விஷயமாக
விட்டுசித்தன்—பெரியாழ்வாரால்

மாலிருஞ்சோலை என்னும்—'திருமாலிருஞ்
சோலை' என்னும் திருநாமத்தையுடைய
மலையை—திருமலையை
உடையை—வானளந்த நாளாக உடையவனும்
மலையை—ஒருமலையாய்த்தாங்கிய பாலில் இரு
க்குமலையும்
காலிருநூற்றி நான்—நிருவிட்டாக
கடிதாகியாய்
கால்—நிகரற்றபதத்தாலே காலுலகளப்
பட்டிருந்துள்ள
மெய்தம்—மெய்யடியாகிற
கடல்—வழுத்துகின்றவர்களுடைய

ஓ நாகரிகமிக்க பாலைவனம் வழியில் இடருண்டாயினும் இனிக்கும் நினைவுகளை மனிதனிடம் ட்டி வரும் இயல்பினது. நான்கு குறிப்பிட்டிருக்கின்றன. கடைசிப் பிரகாசமாயும் அரிய நிலை இன்னிலைக்கு குணம்தருக்கு பிரகாசமாய் மிருந்துள்ள வாஸ்தவமான ஸங்கல்பத்தை பிரதிபலிப்பதாயிருந்தால் வரை மனதை பெரிய வழக்கமான புனிதமாகின்றன. (க) "மனிதனை வதைப்பதற்கு இரு கிழக்கு திசையிலுள்ள கடலிலும் தெற்கு திசையிலுள்ள கடலிலும் தோன்றி மேற்கு திசையிலுள்ள கடலில் மறைகின்ற சூரியனைப் போல் ஒரு பெரிய மிருகம் வரும்" என்று ஒருவன் சொன்னால் அது பொய்யாகாது. (உ) "வானத்தில் ஒரு பறவை பறந்து போனால் அதன் நிழல் தரையில் விழுந்து ஓடுவதை ஒருவன் பார்த்தால் அதுவும் பொய்யாகாது" என்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். நான்கு வேதத்தையும். நிகண்டு முதலான சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்த ஒருவனை ஸாமான்ய மனிதர்கள் ஸாமான்ய விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்டால் அவன் "எனக்கு அதைப் பற்றித் தெரியாது" என்று சொல்லுவதே வழக்கம். ஆனால், "நான்கு வேதத்தையும் கற்றுணர்ந்தவனுக்கு இது தெரியாதா?" என்று ஸகல சாஸ்திரஸாமான்ய விஷயங்களையும் சொல்லுவதாகவுமாம். ஸாமான்ய மனிதர்களைப்போல் அல்லாமல் இவனைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். நிபுணத்வம்-ப்ரதிபாதிப்பதற்காக இவ்விதம் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இவ்விடத்துக்கு இப்படி பொருளாயிடத்தில், "காலிருமூர்த்திகளை" என்கிறவிடத்துக்கு முற்பட்ட. போஜனமென்றுமாயக் கடவது. மேலிருங்கற்பகத்தை. மேலான பெரிய கல்பகத்தை. இந்தால்- ல்வர்க்கத்தில் கல்பகத்தில் ப்பாவர்த்தி சொல்லுகிறது. அதாவது- அந்தகல்பகம் தன்னை பொறுத்தவற்றைக் கொடுக்கும் தன்மையுடையது; இது தன்னைப்போல் கொடுக்குமிது. அந்த கல்பகம் அதிகமாகக் கிடைப்பது; இது அதிகாரியைப் பார்த்துக் கொடுக்கும். ஆனபடியினால் "என்னை யாசிக்கின்றவன் எனக்கு தன்னைத் தந்த கற்பகம்" என்று ஆழ்வார் நினைத்தார். வேதாந்த விழுப்பொருளின் மேலிருந்த விளக்கை. வைகுண்டத்தை நினைத்துக்கொண்டிருக்கிற பெரிய மனத்தை ல்லாவற்றிலும் மேலாயிருந்துள்ள ல்வாய்ப்பிரகாசமென்றபடி. வைகுண்டம் பிரதிபாதிக்கும் மானஸ சிறிய வர்த்தமானமென்று- கூ) "ஸர்வ மேவாஸ்ய மஹிமா ததோ ஜ்யாயாம்ஸ்ச பூருஷ:" (ங) "பாதோ ஸ்யஸர்வபூதானி த்ரிபாதஸ்யாம்ருதம் திவி" (ச) "ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர: நாமானி க்ருத்வாபிவதன் யதாஸ்தே" இத்யாதிகளால் சொல்லப்படுகிற தத்வத்ரயமும். மேலிருந்த வென்றது- இந்த தத்வத்ரயத்திலும் வைத்துக்கொண்டு மேலாயிருந்துள்ளவென்றபடி. அதாவது- வைகுண்டம் நித்யவிபூதியென்கிற பிரகாரமாக, தான் பிரகாரியாய் (ஈ) "நாகஸ்ய பரமே வ்யோமன் யத்ர தேவா மதாதமே" என்னுமிடத்தில் ல்வாய்மாத்ரமாயிருக்கை. விட்டேசித்தர்கள் விரித்தனவே. இப்படி யிருக்கிறவனே, * அரவத்தமனிப்படியமே திருவஷ்டாக்ஷரமந்திரமே

---

‡ எல்லாவற்றிலும்- எல்லாவற்றைக்காட்டிலுமென்றபடி. (க) "ஸர்வஸ்மாத்பரமோ தேவ: நாராயண: ஸ்வயம் - அஸ்மாத்பரோ நாஸ்தி வேதாந்தார்த்தோ யம்." (உ) "வ்யக்தம்ஹி பகவான்விஷ்ணுர் ஸாக்ஷாந்நாராயண: ஸ்வயம் - அஸ்மாத்பரோ நாஸ்தி வேதாந்தார்த்தோ யம்." (ங) "போக்தாபோக்யம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா." (ச) "ஸர்வம்ப்ரதானமம்தாக்ஷரம்ஹரஸ் ஸர்வாத்மாகாவீசமீச தேவஏக:." (ஞ) "ப்ரதானக்ஷேத்ரஜ்ஞபதிர்குணேச:." (ஈ) "தத்ஸ்மாத்ப்ரதானாத்யதிகச்ச தர்ச்யதே."

சைவாதீன " சிந்தாமணி " என்னும் திருநாமத்தையுடைய பெரியபுராண விளக்கவுரை
யுரைக்கின்றனம். இதற்கு பலம் சொல்லாமலடங்கும், இவ்வர்த்தத்தை யறிந்து ஆதரிக்க
வேண்டுகின்றோம். ... ...

பெரியதிரு வடி சரணம்.

—(1)—

அரு வாசி.—உருப்பிணி கந்தன் மன்னு மாவலி பல டாண்டவர்
கன வெரி கோட் டாயிரம் மாலிருஞ்சோலை காவ.

ஆதிருமொழி கூட்டம், பாட்டு-நான்கு.

நான்காம்பத்து- நான்காந்திருமொழி- நாவகாரியம், ப்ரவேசம்.

அ. திந்த இரண்டு திருமொழியிலே- நாமக்கிணை சுபலாதாரனை தெய்வ நாயகனாய் லாம் ப்ரகாசித்தருட்படி, வைலவச்சுவான் திருமலையில் நிற்கிறதிலையை அநுபவித்து அவன்முன் ப்ராப்பத்தில் ப்ரதமாவதிபாகைபோலே தன்சாடாவதிபாகை திருமலையாழ்வாரை வைட்டுக் கொண்டு திருவன்னாமூன்றி, திருமலையாழ்வாருடைய கைபவத்தை யின்னது தேவாதிபதி பரமாகவிருக்கப் ப்ரார்தனை; அவ்வனமிலே, வைலவச்சுவான் திருமலையில்நிற்கிற நிலையிலுங்காட்டிலும், * பண்டு விபீஷணாதிவந்த தன்சரணாகதனை ப்ரஹ்லாதனை, திருநாடுபுகுரென்ன வேலை நிறைவாகவே, பிரமனானவன் சத்ருவாய்க்கொண்டு, பதறிமுகமாக நகிட, நளிவாகிற அநுபந்தலையிலே நிற்கிற ஆதிக பிதாவான பத்மாஸநத்திலே " அறிந்தேதாருருவாய் " என்கிறபடியே இவனை வடிவைச் சிதைத்துக்கொண்டிவந்து தோன்றி, ப்ரதிகூலரென வினாம்பாலே விரைந்து, பாலனான ப்ரஹ்லாதனை ரக்ஷித்தருளின மஹாகுணம் தோன்றும் திருக்கோபுரத்திலே வாழ்ந்தருளினின்ற நிலையை இவர்க்கு ப்ரகாசிப்பிக்க; அத்தைக்கண்டவளவிலும், திருப்பல்லாண்டிலும் * வண்ணமாடத்திலும் செல்வநம்பிதொட்டை ஸம்பந்தத்தையிட்டுப் (ந) க்ஷீரஸாகரசாயியான கந்தமாதனகோலம்விளக்கும்படி யருளிச்செய்த திருக்கோபுரத்திலே திருவன்னாம்பென்று அங்கே பெழுந்தருளி நிற்கிறவிடமுதலான பதார்த்தங்களிலும், அவ்வாழ்வான் பலஜ்ஞதாதிகளை ப்ரகாசித்தாலே, அவன் கொடுத்த காணிக்கைகளென்னலாம்படி அநேக பதார்த்தங்களும் அவனே தேடிக் கொண்டு வந்து நிறைத்திருக்கிற பாவனையிலே அவர்களைக் கொண்டாடினபடி, ஆக்கூரிலே தொடங்கி இத்திருமொழி பரியந்தம் ஆசார்யப்ரபாவத்தாலே அவனாராயணனுக்கும் விஷயமென்று " நிரதந்தாகிலும் " என்கிறபடியே அவன் பக்கலிலே ப்ரணயாதிசயத்தாலே அநுபவிப்பார்கிறவர்களை மற்றத்மாக்களோடு சேர்த்தருளினபடி - இத்திருமொழியில்.

திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் திருப்பேரிலே நிற்கிறதிலையை யநுபவித்த வகுத்தரம், திருக்கோட்டியூரிலேழுந்தருளினதிலையையிலே யநுபவித்த

அப்பாற்பட்ட இவரும், திருவள்ளுவரின் செய்யுளுக்கு உரை வகுத்தவர்களுள் சிறந்த பரிமேலழகர் என்பவரும் திருக்கோட்டியூரில் வாழ்ந்தவர்களாவர்.

இவர்களுள் முதலிற் கூறப்பட்ட திருக்கோட்டியூர் விஷயமாக ஒரு சிறு திருவாழி மாற்றம் செய்தல் வேண்டும். ... ... *.

மு—நாவகாரியத்ர சொல்லினாதவர் நாடோறும் விருந்தோம்புவர்
தேவகாரியத்தெய்து சிவதம்பரின்று வாழ்திருக்கோட்டியூர்
மூவர்காரியமுந் தீருத்து முதல்வனைச் சிந்தியாதலைப்
பாவகாரிகளைப் படைத்தை வெம்பயம் படைத்தனக்கோலோ. க.

டதவாது.

திருக்கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில்
மூவர்— ப்ரதிபக்ஷத்வம்களாகிற மூவரை
ம்க்ருஹம்
காரியமுமட— * சிவகாடற்றாத, ஆருடாதக,
வைதிகபரிபாலநத் விரோதகங்களாக
கிரமமுன்று காரியங்களையும்
திருத்தமட— செய்தருளின
மூதல்வனை— ஸர்வகாரண பூதனை
சிந்தியாத— ஸ்மரிக்கவும் மாட்டாத
அ— அப்பாற்பட்ட
பாவகாரிகளை— பாபம் செய்தவர்களை
படைத்தான்— ஸ்ருஷ்டித்தவன்.
வெம்பயம்— என்ன ப்ரயோஜநத்துக்காக
படைத்தான் கொல் ஓ— படைத்தானோ!
[என்று மனப்பான்மை தோன்றுகிறது.]

வ்யா. ¶ முதற்பாட்டு. நாவகாரியம். நாவுக்கு அகார்யமானது- சப்தங்களை நாவசைவினால் பரிபவனிக்கையும், மோஷ்டசப்தனையும், பிறர்க்கு க்லேசாவஹமான தீய சப்தங்களைச் சொல்லுகையும். [“நாவாயிலுண்டே” இத்யாதி.] அல்லாத நிருபாமங்களை இடையிலே இசைப்பதற்கிசைவதும்.

¶ “மேலில் நான்கு நிருமொழியையும் ஆச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யாநமாயிருக்குமட்; அதற்கு நான் பூர்ணமாகக் கிடையாமையாலே, ஓரோவிடங்களில் ஒருபாட்டுக்கோ, அரைப்பாட்டுக்கோ, ஓரடிக்கோ, அரையடிக்கோ கிடைத்த வ்யாக்யாநபங்க்திகளை ஸ்ரீஸூக்திகளாவதற்கு நாலிலே மனோவாக்காயமாமுனிகள் சேர்த்துக்கொண்டு வ்யாக்யாநித்தருளுகிறரென்று ஸம்ப்ரதாய

‡ கொங்கு- ஓரூர். குருபரம்பராப்ரபாவத்திலே ப்ரஸித்தம். †ஹஸ்த்யாரண்ய க்ஷேத்ரம்போன்றிருத்தலாவது- ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனான ஸர்வேச்வரனே யதுபதியாய்க் கொண்டு ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்வாம

லாதவர். இவைபுரிந்து கழிபாதகர். நாடோறும் விருந்தளிப்பவர். திருமாலைப் பல் லூழி நீறணிவித்தனவர்கள். அப்போது அழுதுசெய்ய வெழுந்தருளின பிரானிலைகளைப் போலே ஆகிப்பார்கள். தெவிகாரியம்தெரிந்து. இவர்களுக்கு உகப்பாக பகவத்விஷயம் பண்ணிப் போருவார்கள். "திருத்தக்கோலம்" என்னக்கடவதிறே. வேதம்படியின்றுவாழ். பகவத்பாகவத கைங்கர்யங்களுக்கு ஏகாந்தமான ப்ரதேசங்களிலே கொருங்க அதுலவந்திருந்து, வேதப்ரதிபாத்ய வஸ்துவைக் கண்ணாலே கண்டநுபவிக்கிறவர்கள். "நந்நின்றிடாரருள் முழுவதித்தானே யுந்துடன்றிடர், பற்றுமந்திருமனிதன்" என்னக்கடவதிறே. திருக்கோட்டியூர். இவற்றை நினைத்திறே இவர்தாம் "அல்லாழுக்கொன்றுமில்லா வகினிகோட்டியர்கோனம்பியானனுங்கன் செல்வக்கொப்பிபாலந் நிருமாலை காறுமனக்குப் பழவடியேன்" என்றது. இவரைப்போலே தம்மையடிப் அங்கீகரிக்கவேணுமென்னுமிறே இவர்கள் நசம்.

மூவர்காரியமும் திருத்தும். அவர்களுக்குவேற்க ஆபத்துக்களைப் பரிஹரிப்பர். (க)

["வைரவெஞ்சமர மூழி வைகுக மிடிகடிப் பிரான் ஞாலவிழிசோவத" இத்யாதி.] பகவத்பாகவதர்கள் கையிலே வேலுகுத்தப் பரிகரிக்க அஞ்சாத மீட்டுக்கொடுக்கையும், குருவாண பிரானிலைகளிடைய சிரச்சேதகம் பண்ணுகையால் வந்த பாதகத்தைப் போக்கிக்கொடுக்கையும், பகவதபசாரத்தாலே கையிலே சாவுபத்தைப்பரிகரிக்க அஞ்சாத மீட்டுக்கொடுக்கையுமாகிற இவ்வவதாரம் - மூவர் காரியமும் திருத்துவதைகாரணம். முதல்வனே. திருத்துவதைக்கடை- வப்பந்தம். சிந்தியாத அப்பாவகாரிகளை. தாமாகவாய் எதிரிட்டுப் போருகிற கீழ்மக்கள்தலை பாராதே, இவர்கள் காரியம் செய்த வடகாரத்துக்குத் தோற்று அநுலங்கிபாத பாபகர்மாக்களை. படைத்தவனெங்ஙனம் படைத்தான்கொலோ. என்ன ப்ரீயோஜநத்துக்குப் படைத்தான் என்ன அறிகிறிலோமே !. "மூக்கீர்ராலம் படைத்த வெம்முதில்வனங்கணன்" என்னுமூலவந்தல விபாகமறவர்த்திக்குமாவனிறே. "சோம்பாதிப் பல்லுருவை யெல்லாம்படர்வித்து" என்னக் கடவதிறே. ... ... க.

மூ.—குற்றமின்றிக் குணம்பெருகிக் குருக்களுக் கனுகூலராய்ச்
செற்றமொன்றுமிலாத வண்ணகையிஞர்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர்
துற்றியேழுலகுண்ட தூமணிவண்ணனன்றன்னைத் தொழாதவர்
பெற்றதாயர்வயிற்றினைப் பெருநோய்செய்வான் பிறந்தார்களே. உ.

பதவுரை.

குற்றம் இன்றி— ஒருவகையிலும் குற்றமில்லாமல்
குணம்— சமதமாதிகுணங்களை
பெருக்கி— வளர்த்துச்செய்து
குருக்களுக்கு— தம் தம் ஆசார்யர்களுக்கு
அனுகூலர் ஆய்— அநுகூலர்களாய்
ஒன்றும்— அல்பமேனும்
வண்ணகையிஞர்கள் — உதாரகுணமுடையிருப்பவர்கள்
வாழ்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
ஏழ் உலகு— ஏழுலோகங்களையும்
துற்றி— ப்ரளயம் கொள்ளாதபடி திரளப்
பிடித்து

பெருமானாய் செல்வான்— பிரமனும் மோக

பிறந்தார்கள்— பிறந்தார்களன்றோ.

தேற்று— தங்களைப்பிறப்பற்ற

தாதலவர்கள்

ப்பா. இரண்டாம்பாட்டு. குற்றமின்றி. குற்றமாவது தோஷகுணமுறைகள். இதில் நிர்தோஷனான- அந்தப்பகவானை; குணநிறைவுபெற- க்ருஷ்ணனை. "இதம் சுப்ரபாதம்" என்று விதிக்கிறதாத்பர்யமாயிறே சாஸ்த்ரம்தானிருப்பது. அதில். "இதம் சுப்ரபாதம்" என்று விதிக்கிறதாத்பர்யமாயிறே சாஸ்த்ரம்தானிருப்பது. அதில். விறுத்தனைச்சிலப்பது, நிலைத்தஞ்சாதத் தகவின்றுசேரசேவலுறுமே சான்றாண்மகனைனுமிது; ஆஸ்ரயிக்கிறது, (க) "ஸுகுமாரீம் ஸுஹ்ருதிம்-மநோவாசீம்" என்கிறபடியே-பகவதாஸ்ரயணத்துக்கு தகுதியான சாஸ்த்ரஜ்ஞதையுமுண்டாயிறே; இப்படியான சாஸ்த்ரஜ்ஞதை அதிகரிக்கைபாதிலே பகவத்விக்ரஹத்துக்கு விஷயமாமிறே; இப்படி பிறந்துள்ள குற்றமின்றிக்கே. குணம்டோறுக்கி சமதமாத்யாத்ம குணங்களின் மேன்மையிட அபிவர்த்தமாக்கி. ஆத்மகுணங்களெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதானம் சமதமங்களிறே; தனக்கிடமின்றி முன்டாகுமிறே ஆசார்யன் இவனுக்குக் கைப்புகுந்து நிறுத்தி நடத்துகிறபடி; ஆகையால், சமதமங்கள் (உ) "ஸாயம் ப்ராதர்ஹரிமுபாஸ்ய" இத்யாதிப்படி பகவதுபாஸநாதிகளுக்கு ப்ரதிபந்தகமான பகவத்விஷயாதிக்ரமாதிகளாலே ஆசார்யாபிமாநத்துக்குமுன்னே அடங்குகிறது மின்றி ஆசார்யாபிமாநத்தாலே வர்த்திக்க வசக்கடவதாயிருக்குமிறே; அவற்றிலுங்காட்டில் அபிமத்தி நிலையுடைய குறிக்கோளாயுபாத வசக்கடவதாயிருக்கையாலே, "குணம்டோறுக்கி" என்று அதிகரிக்கப்படாகச் சொல்லுகிறது. (ங) ["ஸதிஸிஷ்யபதாத்" இத்யாதி.] குருக்களுக்குலரோய். "குருக்கள்" என்கிற பஹுவசநம்- பூஜ்யனைநயப் பற்ற விருக்கை. ஆசார்யனுக்கு அநுகூலரா யென்னுக. அன்றிக்கே, "அநுகூலராய்" என்று பல்லையும் சொல்லுகையாலே, தத்தாமதாத்பர்ய விஷயத்துக்கு அநுகூலரா யென்கிறதாகவுமாம். அநுகூலராவதாவது (ச) "ஹிதே யோ யத்ர யுக்தோ வை" என்கிறபடியே பகவத்விஷயத்திலே தாத்பர்யமுடையராய் கொண்டு பகவத்விஷயத்தை வளர்க்கும் தங்கள் சேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்களை உகப்பித்துக்கொண்டு போருகை. உபநீதரமும் ப்ரதிபத்தியும் விஞ்ஞாதமுமெல்லாம் ஒருமுடை கொண்டடியாதலின் யதாப்ரதிபத்தி விசேஷத்தைச் சொல்லுகிறது. "சேதஸாபரிஹீநாயை" என்று இருக்கையாலிறே. (ஞ) "குருபி ராபருஷ்டோபி" பட்டுடையும் வெள்ளெருக்கம் பூவும் [மாலையும் பிறரும்] தீண்டியபின்பு" என்னும் (ட) "ஸ்ரீபகவச்சேஷ-விஸ்ரம்ஸநம் வாவாக்ஷ்ருயாணாம்" என்னும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற சேஷபலகதாக்ஷணமெல்லா முடையராயிருக்கையிறே குருக்களுக்கு அநுகூலராயிருக்கையாவது. செற்றமொன்றுமிலாத. செற்றமாவது- பொருமை. அதாவது பாஸம்ஸ்ருஷ்யஸஹநம். முன்றாம்பில்லாணடையாவது- முதலிலே அதிலே அக்வபமின்றிக்கே யிருக்கை. இப்படி சொன்னவையெல்லா முண்டாகுமிடம் உண்டாகவிரகாயிருப்பதொன்றிறேயிது. வண்ணகையினர்கள். மாநா மான கொடையையுடையவர்கள். அதாவது ஒருவர்க்கு- முன்னைக்கொடுக்கு மிடத்தில், கொள்ளுகிறவன் சிறுமையையும் கொடுக்கிறவன் சிர்மையையும் பாராமல் கொடுப்பார்கள்

(க) "ஸ்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே" (உ) "ஜாயமாநம்புநி புருஷம்" (ங) "தமஸ்கா ரியதாத்மா" (ச) "தேநவிநாசார்ய முபாஸீத." (ஞ) "ஆஸ்திகோ ராட்மிலக்ஷ மிலவாந் வைஷ்ணவச்சுநி:- கம்பீரச்சதுரோதாரச் சிஷ்யஇத்யபிதீயதே" (ட) "சரீரம்யஸ்யவாயித்வா ரம் வாஸுதேவகர்மகுணாநயேத்- குர்வாத்தம் தாரதீயத்வம்" என்றும் சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற

"வேங்கடத்தைதப் பதியாக வாழ்வீர்காள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிறவர்கள் வர்த்திக்கிற திருக்கோட்டியூரில்.

தற்றியேழுலகுண்ட. ப்ரளயத்திலழியாதபடி ஸகலலோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைக்கிறவிடத்தில் ஓரொன்றுக வன்றிக்கே, திரளப்பிடித் தமுதுசெய்த. தூமணிவண்ணன் தன்னை. இவற்றை வயிற்றிலேவைத்து சோக்கிணபின்பு திருமேனியிற்பிறந்த புகரைச் சொல்லுகிறது. உண்டார்மேனி கண்டால் தெரியுமிறே. பழிப்பற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற வடிவை யுடையவன்றன்னை. தொழாதவர். இவ்வுபகாரத்துக்குத் தோற்று எப்போதும் மொக்கத் தொழவேண்டியிருக்க, இவ்விஷயத்தில் தலைவணக்காமல் திரியும் க்ருதக்நரானவர்கள். பெற்றதாயிற்பாதி. பெற்றமாதாவினுடைய உதரத்தை மிகவும் நோவுபடுத்தப் பிறந்தார்களித்தனை. இவன் பகவத்பரணபோதிறே, (க) "ஜநநீகூ தாயூ" என்கிறபடியே அவளுரும் (உ) உத்தரிக்கைக் குறுப்பாவது; அல்லாதபோது, இவனுல் ஒரு ப்ரயோஜநம் அவளுக்கு இல்லாமையாலே, ப்ரஸவகாலத்திற்பட்ட வேதனையே சேஷித்துவிடுமித்தனையிறே. ... ... உ.

மூ. — வண்ண நன்மணியு மரகதமு மழுத்திநிழலெழும்
தின்னைசூழ் திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் றிருநாமங்கள்
எண்ணைக்கண்டவிசல்களா லிறைப்பொழுது மெண்ணகிலாதுபோய்
உண்ணைக்கண்டதம் மூத்தைவாய்க்குக் கவளமுழ்துகின்றார்களே. ஈ.

பதவுரை.

நல் வண்ணம்— நல்லநிறத்தையுடைய
மணியும்— மாணிக்கங்களையும்
மரகதமும்— மரதகங்களையும்
அழுத்தி— ஒழுங்குபட அழுத்தினதிலுல்
நிழல் எழும்— ஒளிவிடாநின்றுள்ள
தின்னைன— தின்னைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரிலே
மூந்தருளியிருக்கிற
திரு மாலவன்— ஸ்ரியஃபதியின்
திரு நாமங்கள்— திரு நாமங்களை
எண்ணை— எண்ணுகைக்காக
கண்ட— படைக்கப்பட்ட
விசல்களால்— விரற்களாலே
இறைப் பொழுதும்— கூடினகாலமும்
எண்ணகிலாது— எண்ணுமல்
போய்— புறம்போபோய்
உண்ணைக்கண்ட— சரீரபோஷணத்துக்கு
வேண்டுவன தின்கிற
தம்— தங்களுடைய
ஊத்தை— அசுத்தமான
வாய்க்கு— வாயிலே
கவளம்— கோசற்றுத்திரளைகளை
உந்துகின்றார்கள்— தள்ளாநின்றார்கள்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. வண்ணநன்மணியும் மரகதமுமழுத்தி. நல்லநிறத்தை யுடைத்தான மாணிக்கங்களையும் அப்படி யிருந்துள்ள மரதகங்களையும் பதைத்திதாடையாகக்கொ

(க) "ஜநநீகூர்தாத்தா." (உ) உத்தரிக்கைக்கு.

ன்றி தொழுதுபட அழுத்தி. நிழலெழும் தின்னெனுகுழ். நின்னோளகையைப் பனிங்குபோலே மடைபாக்குப்படி சாத்திப்பித் திந்தி அதிலே நிழலெழுப்படி இவற்றைப்படுத்துவைப்பர்க ளாப்த்து. இப்படி தாம் செய்கிற தென்னானால்; சொக்கராராயணர் திருவரி நிழலே யெ ன்று தொழுதுபோது எனங்காரமாக. " திருவிழவில் மணியணிந்து நின்னோளாதாறும் " என் றுத்தரஞ்சொல்லுவது. அல்லது, பகவதிதகபரராயிருக்கிறவர்கள், ஸ்வப்ராப்யாஜ்ஞமாக தந்தாமகங் களை அலங்கரித்துவைக்கிறார்களன்றே. " யாதேன நீ என்னுடைமையும் நீயே " என்றிருக் குமவர்களானதைபோலே. இவர்களுடைய ஆத்மாத்மீயங்களெல்லாம் அங்குத்தைக்கு சேஷமா யிறே யிருப்பது. இப்படி யிருந்துள்ள நின்னோளாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரில்.

திருமாலவன் திருநாமங்கள். ருிபதேதிபானலனுடைய திருநாமங்களை. திருநாமத்தில் எதேதலடோருபடி அவ்வயமுக்டானமாத்ரத்திலே அவன் அபிமானித்து ரகஷிக்குப்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரபூதைபான பிராட்டியோடேகூடி யெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய திரு நாமங்களேயன்கை. திருநாமந்தான் சஸிப்பதும்- இருவருமான சேர்த்தியின் சஸமர்ப்பி அதவர்த்திப்பார்க்கிறே. " எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம் " என்றுகிறே- திருமங்கையாழ்வார். எண்ணெக்கண்ட விரல்களால். இப்படியிருந்துள்ள தன்னு டைய திருநாமங்களை என்னுனைக்காக வாய்த்த-ஸர்வேச்வரன் இவர்களுக்கு விரும்களை ஸ் ஷ்டித்தது. என்னுனையோவது- திருநாமங்களை " இன்னது, இன்னது " என்று பரிகரி ன்றை. " தாயிடையுலகேழனிக்கும் போராயிரங்கொண்டதோர் பிண்டையன் " என்கிறபடி. பெ தோர் திருநாமங்களை ஸஹஸ்ரமுகமாய்நின்று ஜகத்தை யெல்லாவற்றையும் ரகஷிக்கவல் ல திருநாமங்களாயிரமுடையனாகையாலேவந்த பெருமையையுடையவனாயிறே அவனிருப் பது. (க) " தெவியா நாசிலுவாலுயாறு " என்னக்க வடிறே. " போராயிரங்கொண்ட தோர் பிண்டையன் " என்று, " இவற்றையுடையவன் யார் ? " என்றும் அபேக்ஷையிலே " நாராயணன் " என்றுரைறே. இங்கும், சொக்கராராயணரிறே யெழுந்தருளியிருக்கிறவர். " நாராயணன் " என்கிற திருநாமம் அவ்வவ்வஸ்துவுக்கு நிரூபகமாய், இத்தாலே நிரூபிதமான வஸ்துவுக்கு விசேஷணமாயாப்த்து அல்லாத திருநாமங்கள்தானிருப்பது. யூகையாலே, " நாமமாயிரமேத்தென்ற நாராயண " என்றும். " நாமம் பலவுமுடை நாரணநம்பி " என் றும், " நாரணன்றன் நாமங்கள் " என்றும் எல்லாருமருளிச்செய்தது. இப்படியிருக்கிற திருநாமங்கள்தான் அவனுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி சேஷித்வ தங்களுக்கு வாசகமாயிறே யிருப்பது. அதற்பின் விசேஷமறிந்து ஆதராதிசயத்தாலே " இன்னது இன்னது " என் று பரிகரிக்கையாப்த்து திருநாமங்களையென்றுரைகையாவது. இப்படி, இவற்றையென்றுரை கையே ஸ்வபாவமாயிருக்கத்கடவ விரல்களாலே. இச்சுறப்போழுது மெய்ன்னைகிலாது. ஒரு ஞானாலமும் இவற்றையென்றுதித. அதவாதம் என்னை யெவ்விடமவற்றை ஞானாலமுடம் என்றுரைதாழிவதே! என்னை. பொய். இந்தைவிட்டுப் புறம்போபோய். உள்ளத்தண்ட தம் ஜந்தைவாய்க்கு. சரீரபோஷணத்துக்கு வேண்டிவை தின்னத்தடவை தங்களுடைய வந்தைவாய்க்கு. கவளமுள்ளுள்ளுள்ளே. திரளைகளைத்திட்டி. வாய்க்குள்ளே தள்ளாநின்:

திருநாமங்களை யென்னுடைய கைபில்லிரல்களுக்கு ப்ரயோஜநமாகவுமிறே இவர்நாம் நினைத்திருப்பது. தல்பர்யாபாத் வாயும் திருநாமம்சொல்லக் கண்டதிறே. இப்படியிருக்கிற வாணை, சரீரபோஷணத்துக்கான தும் ஜீவிக்கைக்கே காணமாக்கி, சோற்றை தாரகமாக்கி, கையையும் அதுபிடித்து உண்ணைக்கு ஸாதநமாக்குவதே! என்று இன்னதாகிறார். ... கூ.

மூ.—உரகமெல்லணையான் கையி லுறைசங்கம்போன் மடவன்னங்கள்
நிரைகணம் பரந்தேறுஞ் செங்கமலவயற்றிருக்கோட்டியூர்
நரகநாசனை நாவிற்கொண்டடைழையாத மானிடசாதியர்
பருகுநீரு முடுக்குங்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ. சு.

பதவுரை.

உரகம்—	திருவனந்தாழ்வானை
மெல்—	ம்ருதுவான [டைய
அணையான்—	படுக்கையாக உடையவனு
கையில் உறை—	திருக்கையிலுள்ள
சங்கம்போல்—	ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே வெள்ளிபதாய்
மடம்—	மடப்பத்தையுடைத்தான
அன்னங்கள்—	ஹம்ஸங்களானவை
நிரை—	ஒழுங்குபட
கணம் பரந்து—	திரளவந்து பரவி
ஏறும்—	ஏறிவர்த்திக்கிற
செங் கமலம்—	செந்தாமரை மலரையுடைய
வயல்—	வயல்களாலே சூழப்பட்ட திருக்கோட்டியூரிலே;
நரகம்—	நரகத்தை
நாசனை—	நசிப்பிக்குமவனை
நாவில் கொண்டு—	நாவாலே
அணையாத—	சொல்லாத
மானிடசாதியர்—	பெறுதற்கரிய மநுஷ்ய ஜந்மத்தில் பிறந்தவர்கள்
பருகும்—	குடிக்கிற
நீரும்—	தண்ணீரும்
உடுக்கும்—	உடுக்கிற
கூறையும்—	வஸ்த்ரமும்
பாவம் செய்தன தான் கொல் ழ	பாவம்செய்தனவோ தான்!.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. உரகமெல்லணையான். திருவனந்தாழ்வானை ம்ருதுவான படுக்கையாக வுடையவன். ஸைத்யமார்த்தவ ஸௌலப்யங்கள் ப்ரக்ருதியாயிருக்குமிறே-ஸர்ப்பஜாதிக்கு. ஆகையாலிறே, திருவனந்தாழ்வான்றான், சேஷியான ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் மார்த்தவாநுகுணமாக இந்தவடிவைக்கொண்டு திருப்படிக்கையா யிருக்கிறது. அங்குப் பள்ளிகொள்ளுகிறவனுடைய திருநாமம் "உரகமெல்லணையான்" என்றிறே. கையிலுறைசங்கம்போல். "கைவண்ணம்தாமரை" என்னும்படியான திருக்கையிலே வர்த்திக்கிற ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யம்போலே. மடமிதயாதி. மடப்பத்தையுடைத்தான அன்னங்களானவை ஒழுங்குபடத் திரளவந்து பரந்தேறிவர்த்திக்கிற சிவந்த கமலங்களையுடைத்தான வயலோடுசேர்ந்த திருக்கோட்டியூரிலே. இத்தால் - அன்னங்களானவை தாமரைமேலே யிருக்கும்போது, காண்பார்க்கு திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமும்போலே யிருக்குமென்கை. "செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல்" என்று - திருக்கையும் ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யமுமான சேர்த்திக்கு இதுதன்னை தர்ஷ்டாந்தமாகவிறே இவர் திருமகளாரும் அருளிச்செய்தது. (க) ஸர்வதாஸதர்சமானவற்றில் தர்ஷ்டாந்த தார்ஷ்டாந்திகங்கள் மாற்றிக்கொள்ளலாயிருக்கு

நசிபபிக்குமலனே. இவ்ணுமே ஓர்நவபமுன்னோர்கம்வ யமவசயகத தனனைடமேயமாறுமிறே.
(க) " நவெறு-ஹாமவதா யபெயிவடபாஹூத்தி " எனனைக்கடவதிறே. நாவில்கொண்டனைழ
யாத. அவனைச் சொல்லுகைக்காக அடியிலே ஸ்வ்ஷ்டமான நாவிலே கொண்டுசொல்லாத;
அன்றிக்கே, அஹ்ர்தயமாகவாகிலும் நாவிலேகொண்டு சொல்லாதவென்னவுமாம். மானிட
சாதியர். பெறுதற்கரிதான மநுஷ்யஜன்மத்திலே பிறந்துனைத்து வ்யர்த்த ஜன்மாக்களாய்த்
திரிகிறவர்கள், இதுக்கு யோக்யமான ஜன்மத்தைப் பெறுவனைத்தும் திழந்துபோவதே!
என்று வெறுத் தருளிச்செய்கிறார். பருகுநீரு முடைக்கும்கூறையும் பாவஞ்செய்தனதான்கொலோ.
அவர்கள் குடிக்கும் தண்ணீரும் உடுக்கும் புடைவையும் பாபத்தைச்செய்தனவோதா னென்
கிறார். (உ) " கவிநபஜீவெநாதுநா நு வெவிஸ்ரு நபோமவெயுசுகூவரணி " என்று
வ்யவஸ்டிஸ்ர்ஷ்ட்டுர்முக பகவத்ஸங்கல்பமானைகபோலே நாமருபனிஸ்ஷ்டமான லகலவஸ்துக்க
ளிலும் ஓரோஜீவாஸ்ஷ்டாந முண்டென்று கொள்ளவேணும். (ங)கடபடாதிகளாயிருந்துள்ள
பதார்த்தங்களில் ஜீவாஸ்ஷ்டாந முண்டென்று மோதற்றிருக்கிறது - கர்மாநுகுணமான
ஜ்ஞாநலங்மோசாதிசயத்தாலே. (ச) " கயா திரெவாவிககூரது ஸ்ரீகெஷ்துஜூ வாஞ்சி
தா । வஸ-ுஹமவி தவஷ-ுஹமுவாவு தாரதம்சிரு கவதது்வி த " (ஞ) " சுவூரணிதி-ு வவ
வூாவா ஸ்ரீவவிரவஷ-ு தவிதாயிகா " எனனைக்கடவதிறே. ஆனைபோலே, " பாவம்
செய்தனதான்கொலோ " என்கிறது. அதாவது இனைவபண்ணினை பாபமிறே இவர்களுக்
கு சேஷமானைக்குடியென்னை. விலக்ஷணரானைவர்களுக்கு சேஷமான பதார்த்தங்களுக்கு
அவ்வழியாலே மேலிலொரு நன்மையுண்டாகவும், வேறுபாடானைவர்களுக்கு சேஷமானவற்றுக்கு
ஒரு நன்மையின்றிக்கே பூர்வபாபபலமேயாய்ப்போ மித்தனையாகவும் சொல்லாநின்றதிறே.
(ஞ) " வெஷவிஜுாவு தவூரிது ஸ்ரீ திபெஜூ ஹரோமவி து । ஸ்ரீ ஜவிதெஜூ வடுயய ஸ்ர
வடு யாஸஜூாஜீ வரோமவிது" என்றும் (ட) " நவடுஸளவெவு தஹு விவடு விவிவுபெஜூ
வீவஜிடுவி து । ஸ்ரீபோ ஸ்ரீ-ு தவுஸ்ரு கிஜீபாஜு-ஷ்ஜூ தவஜூ வழு " என்றும் பூநீவிஷ்ணுதர்ம
த்திலே சொல்லப்பட்டதிறே. ... ... ச.

மூ.—ஆணைமயின் முதுகத்திடைக்குதிகொண்டே தூமலர்சாடிப்போய்த்
தீணைசெய்திளவாளைகள் விளையாடுநீர்த் திருக்கோட்டியூர்
நேமிசேர்தடங்கையினனை நீணைப்பிலா வலிநேஞ்சுடைப்
பூமிபாரங்களுண்ணுத்த சோற்றினைவாங்கிப் புல்லைத்தினிமினை. ரு.

(க) " நகஜுபாகவதா யமஜிஷைபம் கச்சந்தி. " (உ) " அதோந ஜீவெநாத்மநாநுப்ர
விச்ய நாமருதே வ்யாகரவாணி. " (ங) வெடவெடாழி.

(ச) " தயாதி தோஹரிதந்வாச்ச சுக்திஂ கேஷுத்ரஜ்ஞஸட்ஜ்ஞுதா- ஸ்ர்வபூதேஷு பூபர
லதாதம்மேபந வர்த்ததே. " (ஞ) " அப்ராணிமத்ஸ- ஸ்வல்பாஸா ஸ்தாவரேஷ- ூ
தேதாதிகா. " (ட) " வேதநவித்பாவ்ரதஸ்ராதே ச்சோத்ரியே க்ர்றமாகதே - க்ரீடந்த்
யோதிதயஸ்ஸர்வா யாஸ்யாமஂ பரமாம்கதிம். " (ண) " நஷ்டசெளசே வ்ரதப்ரஷ்டே விப்

இள— பருவத்தால் இளைய [களாணவை
வாளைகள்— 'வாளை' என்னும் மத்ஸ்யங்
ஆணையின் முதுகுத்தடை — ஆணையின்
முதுகிலே
குதிகொண்டி— சென்றுகுதித்தும்
துர— துய்த்தான
மலர்— (அருகேமலர்ந்து கிடக்கிற) தாமை
ரைமுதலியமலர்களை
சாடி— உழக்கிக்கொண்டும்
போய்— போய்
தீமை செய்து — கூத்தாடுத்துக்களைக்
கலக்கி தட்டுமைகளாகிற
தீம்புகளைச் செய்தும்
விளையாடு— விளையாடா நின்றுள்ள
நீர்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
திருக்கோட்டியூரில்;

கேமி— திருவாழிதோடே
சேர்— சேர்ந்திருக்கிற
தட— பெரிதான
கையிலை— திருக்கைகளைபுடையபெரிய
நினைப்பு இலா— ஒருக்காலும் நினையாத
வலி நெஞ்சு உடை— கடினமான நெஞ்
சையுடையராய்
பூமி பாரங்கள்— பூபாரமாயிருந்துள்ள
பாபிகளானவர்கள்
உன்னுறும்— உண்கிற
சோற்றிலை— சோற்றை
வாங்கி— பிடுங்கி [புல்லென்கொண்டி
புல்லில— அறிவுகேடுகளான பசுக்கள் தின்கிற
தினைபோல் (அவர்களின் வயிற்றைத்) தற்று
விடுங்கோள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. ஆணையிராதே. ஒருகாலும் ஜலஸம்ருத்தமாகுகஸ்தலங்களில், ஆமைகளும் மத்ஸ்யங்களும் வர்த்திக்கக்கடவதாய், தாமரை செங்கழுநீர் ஆம்பல் நெய்தல் முதலானபுஷ்பங்களை முண்டாயாய்த்திருப்பது. அதில், மத்ஸ்யங்களின்மேல கூத்ரமத்ஸ்யங்களும் மஹாமத்ஸ்யங்களை முண்டிமேற. மஹாமத்ஸ்யமிதை-வாளையாவது. அதுகளின்னிலும் முதிர்ந்து வயஸ்ஸுப்புகுந்தவை பிறழவும் குதிக்கவும் மாட்டாதே நிரியாநிற்கும்; இளபனையாய்த்து - களித்து விளையாடுத்திரிவன. அப்படி பருவத்தாலிளையதாயிருந்துள்ள வாளைகளானவை, செருக்காலே உகளித்து நீருக்குள்ளே முதுகுதோற்றும்படிகிடக்கிற ஆமையின் முதுகிலே சென்றுகுதித்து, பின்பு அருகே மலர்ந்துநிற்கிற தூய்தான தாமரை செங்கழுநீர் முதலான பூக்களை உழக்கிக்கொண்டுபோய் ஒன்றோடொன்று எதிர்பொருது கூத்ர ஜந்துக்களைக்கலக்கி ஓட்டி ஸ்வைரஸஞ்சாரம் பண்ணுகையாகிற நீம்புகளைச்செய்து விளையாடாநின்றுள்ள ஜலஸம்ருத்தியையுடைய திருக்கோட்டியூரில். ப்ராப்யபூமியி லுள்ளதெல்லாம் ச்லாக்யமாயிருக்குமிறே யிவர்க்கு; ஆகையால், இந்நிலையுடைய வ்யாபாரத்தை ஹர்ச்சிறப்பாக்கிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார்.

நேமிடசேர்தடங்கையினுளை. திருவாழியோடே சேர்ந்திருக்கிற பெரிய திருக்கையையுடையவனை. வெறும்புறத்திலே, திருக்கையினழகுநானே அமைந்திருக்க, அதுக்கு மேலே திருவாழியோட்டைச் சேர்த்தியுமுண்டாகுல் அழகு இரட்டித்திருக்குமிறே. ஸர்வாபரணங்களும் தானேயாகப் போரும்படியிறே திருவாழிதானிருப்பது. " சக்கரத்தண்ணலே " என்றுகையும் திருவாழியுமான அழகை நினைத்தால் கறைப்பட்டுக் கண்ணீறும் கண்ணீருமாய்க் கிடக்கும்படியாயிறேயிருப்பது. நினைப்பிலா வலிநெஞ்சுடை. இவ்விஷயத்தை ஒருகாலும் நினைத்தல் செய்யாத தின்னிய நெஞ்சையுடைய. அநவரத சிந்தநாவிஷயமான வித்தை காதாசித்கமாகவும் நினையாதொழிவதே ! என்னும் இன்னுப்பாலே யருளிச்செய்கிறார். கையும் திருவாழியுமான சேர்த்திதானும், உபேயபரனைவனுக்கும் உபாயபரனைவ

லுக்கும் வேறுமிடமே. உபேயபரனைவிடுக்கு அழகுக்குடலாகவேவேறும்; உபாயபரனை வேறுக்கு விசேஷநிஷ்டருக்குக் குடலாகவேவேறும். "எப்போதும் கைகழுவா நோயான் நம் மேல்விழுகடுவான்" என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற விஷயத்தை ஒருகாலும் நீலயாதிருக்கைக்கு மேற்பட்ட நெஞ்சில் வண்மையுண்டோ. நெஞ்சில் வலிமைதான் "தாழ்க நீலயாத வானவன்றிக்கே, நிகடபரராகிலும் ஒருகாலாகிலும் நினைக்கமாட்டாதோ" என்றால், "எனக்கு நினைக்கைக்கு மேலேயிவரபராதிகளுண்டிகாண்" என்று உதறிவிடுமிடமாயிறே யிருப்பது. பூமிபாரங்கள். இப்படி பகவத்ஸ்மரண கர்தவ்ய தாரகைபாலே விச்வம்பரையான பூமிபாலும் பரிக்கலிவாண்ணாத பாரமாயிருந்துள்ள பாபிகளானவர்கள். தாங்களறியாதே யிருக்கச்செய்தேயும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே மேறதுவாகத் தம்மை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கையும் ஈச்வரவிஷயத்தில் கர்தக்நரானவர்களையிறே - பூமிபாரமென்கிறது. உண்ணும் சோற்றினவாங்கிப் புல்லெத்தினைமிடினை. "மநுஷ்யயோநியிலே பிறந்துவைத்தே அறிவிலிகளாகையாலே அந்த (க) ஜ்ஞானமில்லாத உங்களுக்கு மநுஷ்யர் ஜீவிக்கிறஜீவநமேதுக்கு?" என்று பறித்து, அறிவில்லாத பசுக்கள் தின்கிற ஜீவநமான புல்லைக்கொண்டுவந்து தினியுங்கோள். ஆறாநிந்தாதி சதுஷ்டயமும் பசுக்களுக்கும் மநுஷ்யர்களுக்கும் ஸமாநமாயிருக்க, ஜ்ஞாநமிறே பசுக்களிற்காட்டில் இவர்களுக்கு அதிகமான விஷயம்; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாதார் பசுஸமரிறே; அத்தைப்பற்ற, மநுஷ்யர் ஜீவிக்கிற சோற்றைத் தின்னுதபடிவாங்கி பசுக்கள் தின்கிற புல்லைத் தினியுங்கோ வென்கிறார். "மிண்டர் பாய்ந்துண்ணும் சோற்றை விலக்கி நாய்க்கிடுமினீரே" என்று தங்கள் நிறத்தில் அவன் செய்த உபகாரத்தை யறிந்து அவனெழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தை வாய்புலத்த வேண்டியிருக்க, அது செய்யாதே கர்தக்நராய் முண்டடித்து பலத்தாலே ஜீவித்துத்திரிகிறவர்கள் ஜீவிக்கிறசோற்றைவிலக்கி, ஒருநாள் ஒருபிடிசோற்றிட்டவன் வாசலிப்பற்றிக்கிடக்கும் கர்தஜ்ஞமான நாய்க்கிடுங்கோள் நீங்கள் என்றாயிறே-ஸ்ரீதொண்டரடிப்பொடியாழ்வார். இவர்கள் இப்படி "தினிமின்" "இடுமின்" என்கிறது ஆரைக்குறித்தென்னில்; விசேஷஜ்ஞராய் இது செய்கைக்கீடான சக்திமான்களாயிருப்பவரைக் குறித்திறே; இப்படி இவர்கள் தானருளிச்செய்கிறது இதுதன்னைக் கேட்டாகிலும் லஜ்ஜாபயங்களுண்டாய் பகவத்விஷயத்தில் நெஞ்சுபுரிவர்களோ என்னும் நசையாலேயிறே. ... ... ஈ.

அ. ஆறும்பாட்டு. கீழ் ஐந்துபாட்டாலும் - அனைவர்களுடைய தோஷத்தை சொல்லிற்று; இப்பாட்டுத்தொடங்கி மேலைந்துபாட்டாலும் - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது.

மூ.—பூதலமெந்தோடு வேள்வியைந்து புலன்களைந்து பொறிகளால்
ஏதமொன்று மிலாத வண்ணகையினர்கள்வாழ் திருக்கோட்டியூர்
நாதனைநாசிங்கனை நவின்றேத்துவார்க ளுழக்கிய
பாததூளிபதேலா லிவ்வுலகம் பாக்கியஞ் செய்ததே. சு.

பதவுரை.

வதம் ஒன்றும் இலாத— குற்றமொன்றுமில்
லாதவர்களுமாய்
வண் கைகடிந்துர்கள்— உதாரர்களுமாயுள்
ளவர்கள்
வாழ்— நித்யவாலம் பண்ணுகிற
திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூர்க்கு
நாதனை— நாதரான சொக்கநாராயணரையும்

நின்று— வராபரச்சொல்லி
வந்துவார்கள்— ஸ்துதிக்குமவர்கள்
உழக்கிய— லுஞ்சரிக்கிற
பாததூளி— திருவடித்தூள்கள்
படுதலால்— படுதலால்
இ உலகம்— இந்தலோகமானது
பாக்கியம் செய்தது— நல்லபாக்யத்தைப்
பண்ணிற்று.

வ்யா. பூதலமன்தோடே. இத்தால் - பஞ்சபூதாரப்திமான தேதறத்தைச் சொல்லு கிறது. * மண்ணுப் பீரொரிகால் மஞ்சுலாவு/ மாகாசமுமாம் புண்ணுரக்கையிறே. இத்தோடே வேள்வினையந்து. பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். புலன்களைந்து. சப்தாதிகளான விஷயங்களைந்து. "புலன்" என்று - புலப்படும் விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது. "பொறிகள்" என்று - ச்ரோத்ராதிகளான இந்த்ரியங்களைந்தையும் சொல்லுகிறது. இவற்றை "பொறி" என் கிறது - இவனை சப்தாதிகளிலே கொடுபோய் விழவிட்டு முடிக்குமதானையாலே. "புலனை ந்துமேயும் பொறியைத்து" என்னக்கடவதிறே. இவற்றில் வதமொன்றுமிலாத. இவற் றோடே கூடியிருக்கச்செய்தே தேஹாபிமானிக்கே யிருக்கை. பூதலமன்று மேதமொன் றில்லாத. தேதறத்தைத்தனக்கு என்றிருக்கை-வதம்; ஈச்வரனுக்கு என்றிருக்கை - வதமின்றிக்கே யிருக்கை. பூர்ணவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றிருக்கை — வதமொன்றுமின் றிக்கே யிருக்கையாவது. வேள்வினையந்துமேத மொன்றுமிலாத. ஸ்வர்க்காதி ஸாத நமாக அநுஷ்டிக்கை - வதம்; மோக்ஷஸாதநமாக வநுஷ்டிக்கை - வதமின்றிக்கே யிருக்கை; பகவத்பாதவைத்தி ரன்றிருக்கை- வதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. புலன்களைந்து மேதமொன்றுமிலாத. ஒப்பற்றபாகவதாநுபவத்துக்கு என்றிருக்கை-வதம்; இவற்றை பகவத்விஷயத்துக்கு என்றிருக்கை-வதமின்றிக்கேயிருக்கை; பாகவதவிஷய த்துக்கு என்றிருக்கை- வதமொன்று மின்றிக்கே யிருக்கையாவது. பொறிகளைந்து மேதமொ ன்றுமிலாத. இந்த்ரியங்களை இதரவிஷயங்களில் மூட்டுகை- வதம்; பகவத்விஷயத்திலே மூட் டுகை- வதமின்றிக்கே யிருக்கை; பாகவதவிஷயத்துக்கு என்றிருக்கை - வதமொன்று மின் றிக்கே யிருக்கையாவது. வண்மைகடிந்துர்கள். அதாவது- ஔதார்யம். அதாவது- "பூமி பாரங்களுண்ணும் சோற்றினோடாக்கி" என்கிறபடியே அடியார்த்தங்கள் கசியாதபடியாக வாங்குகையும், இவற்றை பூர்ணவைஷ்ணவர்களுக்குக் கொடுக்கையுமாம். ஈச்வரனை முட்டப்படப்ப றித்திறே பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று- திருமங்கையாழ்வார்; அதுக்கு உபாயமாகவிறே ஈச்வரன் திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தது. "துன்னுசுடர்த்தாட்டுக்க டொருஞ்சோற்றை — தான்றுற்றிய தெற்றனவும்" என்று — பூர்ணவைஷ்ணவர்களுக்கிடாதே தானே புஜிக்கிறே ஆழ்வார் கர்வித்தது. "பொதுவாக வண்டமரினைப் புக்குரியுண்டக்கால் சிறுகயாசோ உன்சேமநிதி" என்று பூர்பாஞ்சஜந்யாழ்வாரிலையிறே படப்பட கர்வித்தானிறே பெண்மகள்; அவ் வளவுமன்றிக்கே, "காதுசீகாட்டி யுட்கொள்ளப்பெறாதே" என்கிறபடியே — தங்கள்தீ னில்கூட்டாதே * பாஞ்சஜன்னியத்தைப் பற்பநாபர்தீறிட கூட்டிவிட்டதா. அவதாரத்தி லுண்டானவிழுவு திரவிறே அர்ச்சாவதாரத்தில் அழுதுபெய்தாற்போலே குறையாமல் சிகாடிக்

வைகுண்டநாதன் "திருப்பாற்கடலாதி" என்பதனால், திருக்கோட்டியூர் என்ற பதமேயமைந்தது. நாதனையென்றது- சொக்கநாயகனை. நரசிங்கனை என்றது- தெய்வாம் வரை. நரசிங்கனை நவின்றேத்துவார்கள். * மார்பினன்பு கூறுகக்கிறிய கோளரியை வேறுக வேத்தி யிருக்குமவர்களிறை இவர்கள். ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானை "திருநாமம் சொல்ல வொட்டேன்" என்ற வானையத் தகர்த்திறை மார்வை இடந்தது. உழக்கியடாதஸ்ரீ பதத லால் அநுபவஜநிதப்ரீதிக்குப்போக்குவிட்டு ஸஞ்சரிக்கிற தூளிபடுதலால். இவ்வுலகம். * கிணைப்பிலாவலி மெஞ்சுடைப்பூமிபாரங்கள் வர்த்திக்கிற இந்தலோகம். பாக்கியம்செய்ததே. திருவுலகளந்த திருவடிகளின் தூளிபட்டதன்று பாக்யம், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீபாததூளி பட்டது பாக்யம். கல்லெப் பெண்ணாக்கி சாபத்தைப் பூண்கட்டிற்றித்தனை - அவன்றிருவடிகள்; * கடல்வண்ணன் பூதங்கள் ஸ்ரீபாததூளிபட்டால்- "போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம்" என்று ஸ்வரூபத்தைப்பற்றிவரும் விரோதிகளும்போமிறை. *பேர்த்தகாலம் நான்முகனான் திருவடிகள் பணிவதிலும் * பேரோதம்தீர்ந்தகலர் ஸ்ரீபாததூளி படுமைகயிறை பாக்யம். ஈ.

மூ.—குருந்தமொன்றேறித் தாளைதேஞ்சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து
திருந்துகான்மறையோ ரிராப்பகலேத்திவாழ் திருக்கோட்டியூர்
கருந்தடமுகில்வண்ணனைக் கடைக்கொண்டு கைகதொழும்பத்தர்கள்
இருந்தவூரி லிருக்குமானிட ரேத்தவங்கள் செய்தார்கொலோ. எ.

பதவுரை.

திருந்து— திருத்தமான
நால் மறையோர்— சதுர்வேதங்களையுமல்
பயின்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
ஒன்று— ஒப்பற்ற
குருந்தம்— குருந்தமரத்தை
ஒசித்தாரெறிந்து— முறித்துத்தள்ளிவிட்டு
சென்று கூடி— சென்றுசேர்ந்து
ஆடி— அவர்குணங்களில் மேல் அவகாஹித்து
விழாச்செய்து- உத்ஸவமுண்டாயிருக்கையாய்
இரா பகல்— இரவும் பகலும்
ஏத்தி— ஸ்துதித்துக்கொண்டு
வாழ்— வாழ்கிற
திரு கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரில்
லெழுந்தருளியிருக்கிற
கரு— கறுத்து
தட— பெருத்திருந்துள்ள
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணனை— வடிவையுடையவனை
கடைக்கொண்டு — தங்கள் தாழ்ச்சியை
முன்னிட்டுக்கொண்டு
கை தொழும்— கைதொழுகின்றுள்ள
பக்தர்கள் இருந்த— பக்தர்கள் வர்த்திக்கிற
ஊரில்— ஊரிலே
இருக்கும்— வாஸம்பண்ணுகிற
மானிடர்— மநுஷ்யர்
ஏ தவங்கள்— எப்படிப்பட்ட தபஸ்ஸை
செய்தார் கொல் ஓ— பண்ணினார்களோ!.

வ்யா. எழாப்பாட்டில். திருத்தமொன்று. அத்விதீயமான குருந்தம். பூ முட்டாக் கட்டாற்போலே யிருக்கையாலே கண்ணன் விரும்பியிருக்கும். "பூங்குருந்தேறியிராதே" என்னக்கடவதிறை. "இதில் கண்ணன்வந்து ஏறக்கடவன், பின்னை கலிகேறும்" என்றி றை-அஸுரன் ப்ரவேசித்தது. ஒசித்தான். விரோதிநிரஸநம்பண்ணினான். ஒசித்தாலெறிந்து சென்று கூடியாடி விழாச்செய்து. விரோதிநிரஸநம்பண்ணி அவர்களை மேல் விழுந்து கூடியாடி விழாச்செய்து. திருவல்லிக்கேணி மேல் அவகாஹித்து விழாச்செய்து- உத்ஸவமுண்டாயிருக்கையாய் இரா பகல்— இரவும் பகலும் ஏத்தி— ஸ்துதித்துக்கொண்டு வாழ்— வாழ்கிற திரு கோட்டியூர் — திருக்கோட்டியூரில் லெழுந்தருளியிருக்கிற

கொடுக்கும். அங்கும் *ஸ்தாபச்யத்தியிதே. திருந்நாவான்மறையோர். வேதத்துக்குத் திருத்தமாவது - பகவத்ஸ்வரூபாதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கை. இதில் இவர்கள் செய்வது குணவிக்ரஹாநுபவத்துக்கு எகாந்தமான ப்ரதேசங்களில் சொல்லுகிறபடியே அநுஸந்திக்கை. திராப்பகலேத்தி. வேறு அந்யபரதை யில்லாமையாலே இதுதானே (சு) பலமாயிருக்கும். திருக்கோட்டியூர். அவர்கள் வர்த்திக்கிற தேசம். கருந்தடமுகில்வண்ணனை. சுறுத்துப் பெருத்திருக்கிற முகில்போலே யிருக்கிற திருமேனியை யுடையவனை. கடைக்கொண்டு கைதொழும். தங்கள்காரியத்தை முன்னிட்டுத் தொழுவாரன்றிக்கே, உத்தர்சிடன்பக்தல் அபேக்ஷிதன் செய்யுந்தொழில் என்னையுமாம். அன்றிக்கே, "கடை" என்று - முடிவாய், மேல் "விற்கையும் பெறுவார்கள்" என்கையாலும் "தத்யதீசஸத்வமேவ தங்களுக்கு ஸ்வரூபம்" என்றுகொண்டு அவர் கருத்துக்கு உகப்பாக பகவத்விஷயத்தைத் தொழுமவரென்னையுமாம். பத்தர்கள். வைதமாக வன்றிக்கே, மாக(ப்ராப்த)மாகத்தொழுமவர்கள். திருந்துபுரிலிருக்கும்மாமரிடர் என்கையாலே மதுரகவியை ஜந்மத்துக்கு ப்ரயோஜநம் பூர்ணவைஷ்ணவர்களிருந்த வூரிலிருக்கையென்று மிடம் காட்டுகிறது. அம்புப்போகிறதும் "வானவர்நாடி" என்றியோ. "தேவரீரையே தொழுவார் வினம்நுனைநாரிலும் சிறியர்" என்கையாலே - அவர்களில் இவர்களுக்கு வாசியுண்டாகிறதோ டாலே, தேவதாந்தரத்திலும் வாசியுண்டி. "திருந்துபுரிலிருக்கும் மாமரிடர்" என்கையாலே அவர்களல்லர் உத்தேச்யர், அவர்களிருந்த தேசம். "வைகுந்தமாகும் கம்மூரெல்லாம்."

ஆழ்வானுக்கு, "ஒரு பூர்ணவைஷ்ணவர் திருவடிசாத்தினார்" என்றுவிண்ணப்பம் செய்ய; "பாகவதாபசாரம்பண்ணாதபோதே யதிக்ரமப்பட்டோமோ என்கவலை அப்படி சொல்லலாகாது, 'இரு காட்டுக்குப்போனார்' என்று சொல்லலாகாதோ" என்றருளிச்செய்தாராம். பூர்ணவை ஷ்ணவர்களை "நீராட" என்றும், ஆசார்யனை "திருவாய்மொழிப்பிள்ளை" என்றும் சொல் லுகிறது - உத்தேச்ய காரணத்வத்தை யிட்டியோ. "வடுகநம்பி திருக்காட்டுக்குப் போனார்" என்று ஒரு பூர்ணவைஷ்ணவர், அருளாளப்பெருமாளையெம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய; சிறிதுபோது மௌநித்துக்கிடந்து உணர்ந்தருளி, அவரைப்பார்த்து "திருக்காட்டுக்குப்போனார்" என்னலாகாதோ காதோ, 'உடையவர் பூர்வாசார்யருக்குப்போனார்' என்னவேணுமோ காதோ" என்றருளிச்செய்தாராம். பூர்வாசார்யரும் பெருமாள் திருவடிகளிலே ப்ரார்த்தித்தது இதுவியோ. ஆழ்வான், லம்பாதத்தில் ஆர்த்தியின் கனத்தாலே கலங்கி, பெருமாள் திருவடிகளிலே, "அடியேனைத் திருநாடேறப் போக்கடி. திருவுள்ளமாகவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ்செய்ய; பெருமாள் திருவுள்ளமாய், ஆழ்வார் திருவாசங்கப் பெருமாளரையர் திருமாளிகையிலே †புறவீடிவிட்டிருக்கிறவளவிலே, இந்தை உடையவர் கேட்டருளி டருந்தக்கோட்டன் திருவாசலளவாகவெழுந்தருளி, "பெருமாளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்தால் விண்ணப்பம் செய்தது பெருமாளும் செய்தருளுவர், நாமடியாகப்பெருமாள் திருவுள்ளத்தை யருளிச்செய்தாராக வொண்ணாது" என்று, மீண்டும் ஆழ்வானிருந்த விடத்திற வெழுந்தருளி "ஏன் ஆழ்வான்!" என்ன; "அடியேன் மறந்தேன்" என்று விண்ணப்பம் செய்தார். மறக்கைக்கடி- லம்பாதத்தில் ஆர்த்தியின் கனம்.

... ...

னன்று - அடைவுகெட்டிருக்கும். உக்ரசேனனை முடியைச்சூட்டி ஆளுகத்திலே உபரவைத்து
கான் திருக்கையாலே வெண்சாமர மிடுமிடமிறை இவ்விடம். "ஸ்ரீ இளவரசர் பெருமாற்
கடிமை செய்வானையும் செறுமைமட்புலன்" என்று - *மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்றவரும்
ஆநிசங்ஙை பண்ணலேவன்றி மிடமிறை பிறை. இந்நிலத்திலே குறையாதிருக்கை. பாபம்
மானால் பண்ணும் தீர்வையிறை பாபம்வந்தவாறேகுலைவன, பாபம் கிடக்கப்பண்ணும்
தீர்வையானையாலே குலையாது. அபிமானதுங்கன். "என்னில் மிகு புகழாரியாவரே" "மாறு
னாதர ஸிம்மண்ணின்மிசையே" "யாவர்நிகரகல்வானத்தே." "யான்பெரியன் நீபெரியை
யென்பதனை யாரறிவார்" என்று - பகவதநுபவத்தால்வந்த செருக்கும் கர்வமுமிறை அபிமா
னிக்கிறது. [புகியுமிருவிசும்பும் நின்னகத்த] இதுவன்றே உன்பபடி. [நீயும்] சேதநா
சேதநங்களை உன்திருவயிற்றிலேவைத்த. நீயும். [என்செவியின் வழிபுகுந்தென்னுள்ளாய்]
என்று - தத்த்வத்ரயத்தையும் அநுபரிமாணனை என்னுடைய நெஞ்சுக்குள்ளேயடக்கின
நாசீலனீயோ பெரியாரென்னு மிடத்தை, உனக்கு பகவதபாதியுமாய்க்கையாலுமாய்க்கைப்
பட்டவமேலே விசாரி. "சிறியேனுடைச் சிந்தையுள் மூவுலகும் தன்னொரியா வயிற்றிற்
கொண்டுநின்றுழிந்தார்" என்னக்கடவதிறை. "நளிர்ந்தசீலன்" என்று - குணம்.
"நயாசலன்" என்று - அநுஷ்டானம். "அபிமானதுங்கன்" என்று - இவற்றால்வந்தசெரு
க்குக்கடியனானாககார்யமென்கிறது. நாடொறும்தெளிந்த என்று - இச்செருக்கேகாடே விபரீ
தச் செருக்கு ஒருநாளுமு கலசாதென்கிறது. "கலக்கமில்லா நற்றவமுனிவர்" என்று கல
ங்காதிருக்கைதான்: அரிதாயிறையிருப்பது. "தெளிவுற்று வீணின்றி நின்றவர்" என்கிற
படியே - இத்தெளிவுதான் குலையாதிருக்கைதான் ஏற்றமாயிருப்பது. அன்றிக்கே,
நாடொறும் தெளிந்து வாராநிற்குமவர்க்கு. செல்வனே. (க) "ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்ரீவல்லபஹ",
என்றும், (உ) "ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ" என்றும், (ங) "வஸுதேவ நாராயணாய நமஹ"
என்றும் சொல்லுகிற மூன்று ஸ்ரீயுமிவர்க்குண்டு. (க) "ஸ்ரீமந் நாராயண ஸ்ரீவல்லபஹ"
என்று - பெருமாள் ராஜ்யத்தை இழந்தார்; இவர் கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைப் பெற்றார்.
*சுற்றமெல்லாம் பின்தொடர எல்லாவடிமையும் பெற்றார். "ஸம்பந்தம்" என்னையாலே
யாகவுதனைகங்கர்யபர்யந்தமானையிறை பூர்த்தி. பகவத்கைங்கர்யம் செய்தது தம்முடையஸத்
தை பெறுனைக்காக; அந்தஸத்தைதனை யழியமாறியிறை பாகவதகைங்கர்யம் பண்ணிற்று.
(உ) ["ஸ்ரீமதே நாராயணாய நமஹ"] பிராட்டியையும் பெருமாளையும் கண்டன்றிறை இவர்பண்டை
வீடிலிட்டுப் புறப்பட்டது; ஆகாசாதிறை இவர்க்குள்ளது. இப்போபெருமாளும் பிராட்டியு
மும்வானரமும் படைவீட்டை விட்டபின்பிறை ஸ்ரீமான்களாய்த்து. பிராட்டி லங்கைக்குள்ளே
சூழ்ந்தருளியிருக்கச்செய்தேயும் ஸ்ரீவால்மீகிமுனிவாலே பிராட்டிகடாக்ஷம்பெற்றதில்லை;
லங்கையைவிட்டுக் கிளம்பின பின்பிறை "ஸ்ரீமான்" என்றது. (ங)["வஸுதேவ நாராயணாய நமஹ"]
என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணாழ்வான் ஸ்வரூபஜ்ஞானத்தில் ஸ்வப்பாபாரத்தைப் பொகட்டபின்பிறை ஸ்ரீ
மானாய்த்து. முதலியல்ல விரோதி, அறைகாரம். இவற்றால் பலித்தது— ப்ராப்யத்தை லபித்

(க) "ஸ்ரீமந்மஹாலக்ஷ்மிஸம்பந்நஹ." (உ) "அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞஸ்ரீமான்." (ங) "ஸ்ரீ
நாகவாஸ்ஸ்ரீமான்."

தேவஸ்தானம். திவஸ்தானம் என்றும் எழுதப்படுகிறது. "கோவிந்தனுக்கு அரோஹரா" என்பது உபசாரவார்த்தை. "கோவிந்தனுக்கு" என்பதை "கோவிந்தனுக்காக" என்றும், "கோவிந்தனுக்காட்டி" என்றும் சொல்லுவதுண்டு. "கோவிந்தனுக்கு அரோஹரா" என்பதை "கோவிந்தனுக்கு அரோஹரா சொல்லு" என்றும் சொல்லுவதுண்டு. "கோவிந்தனுக்கு அரோஹரா" என்பதை "கோவிந்தனுக்கு அரோஹரா சொல்லுகிறேன்

கம்பா. நல்லதாப்போட்டி. கொஞ்சநேரித்தாரி. பசியகளாலை கொருந்தினை சொல்லே டத்துக்குரிச்சுகள். "குரிலாதுயும் வைச்சிடாதுங்கு." கோவிந்துக்குணம்பாடு. குயிலி கம்களாகளை, "நாழுந்து குலத்திலேயைகரித்துக் நாழுந்தாச் சாப்பாட்டிலையே!" என்று அவரதுகளாடை லைளைப்புக்காரை யதாலத்திருந்து, பரிதிக்குரும் போக்குனிட்டுப் பாடாகிற்குரும். * கூட்டினிருந்து இனிலைப்போதாரும் பிள சிந்தா கோவிக்தா என்று சொல்றுவதை- இலர் பாரி ற்றுனித்தாகிறே; அம்மளைன்றிக்கே இலை நாலைபாடாகிற்குரும். "காசாயணரினை வரக்கூ வாதேபலிங்குந்து நின்றுபட்டின்" என்றுபட்டை- இறுலைமுடிந்த ஏபாரத்தாங்கள் சொல்லு வதில் இங்குநின்றும் போகலைனாபும் என்துறும்பாறிறே இலைந்தின்பாடை. "இன்னைடிலிலாதி பாலமுதாட்டிபெடித்தலைன் கோலக்கினிலைய, உன்லைறுதிறேநாழுலைமக்கினாள்ளுலன் குயிலிலை" என்று கைக்கூலிபெற்றலிறே கூலைதாரு; இலை அட்டைபாடின்றை. சீர்த்தெம்பொருர்மதிள்சூழ் செழுங்கழனிபுடைத்திருக்கோட்டியூர். சுலாக்கபாரம்சிலைக்கரிபாரம்லுலிலைலைமந்த மதிள்களால் சூழப்பட்டி அழகிய கழனிகளாலுடைத்தான திருத்தலாட்டியூர். உள்ளூர்க்காரபவிக்க லேலம்டாதபடி. கொட்டிதாலாதலை ஆர்ந்த சோலைபும், குரிக்கள் பாதிலைகபும், இலைந்த பொன் நிலை சுலைமக்க நிருமதிள்களாரும், அழகிய காரரிக்கட்டலைபும் கண்டாரபவிக்கலேலம்பிப்படி கிரதிலைபிலேபாழ்பாரலாகிருந்தாலுள்ள திருதலம். நம்பிரான். விச்சாலைபினை. நரசிங்கரின. விச்வாலை க்குங்கபட நிற்ற ஆபரணாகம். "அறிந்தேகாருருவாயின்று கீவாராபெங்வளைத்தேறுவருமர்" என்னக்கடவதிறே. பூரிப்பற்லாதநங்கு உருவினாலுலம்லாரிகள் விச்வலிக்கைக்குடல். ஆழ் வார்க்குருவினதிறே பூரீலைத்தாலைவர்களருக்கு விச்வலம்பம். "அங்கப்போழுதே பவன் விபத்தேரான்றிய, என்சிங்கப்பிரான்" என்று பூரிப்பற்லாதாழ்வாறுக்கு விச்வலிக்கைக் கிறே தோன்றிற்று.

கம்பாருளிச்செய்பும் வார்த்தைதை;— "சச்வதனுக்குரூன்று ஆபத்து வந்தகழிந்தது" என்றருளிச்செய்வர். ஆதாவது-ராபதிக்குரும் பூரீகரீஜத்தாழ்வாறுக்கும் பூரிப்பற்லாத றுக்குரும்உதவிற்றிலனாகில், லம்லாரிகள் "சச்வாத்வமில்லை" என்று ஆளுழுதினழுத்திலிவர்களிறே. ஆழ்வாரும் "சங்கணங்கிதறுவருமர்" என்று தம்முடைய இழவிலும் "பூரீலைவஞ்சலைவர்கள் அந்யவலைபம்குலைகிறதேதா" என்றிறே அருளிச்செய்தது. "பிலைழுத்தின்றதருள்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. "பிலைழுத்தின்றதருளன்று தேபதுறுவல்" என்னும் தம்முடைய இழவுக்கு தோலைகபன்றியிலை, சச்வாலைருவருக்கிறே இழவ்தாலைது. நலிம்றேந்துவார்களைக்கண்டக்கால். பரிதிக்குரும் போக்குனிட்டுச் சென்றலைவர்க்கலைக்கண்டக்கால், கலம்பலைடுத்த பரதேயாஜநம் பெ றலாம். "சட்டம்குண்டுடக்கூறிறேலம் அதுகாலுறும் கலம்படாதுறவது" என்னக்கடவதிறே. எம்பிரான்றனசின்னாங்களிவரிவரென்று.(க)சித்தலைன்று பூவறுலைடைய அலைடையாபம். இவர்தலைனக் கண்டக்கால் "அவன் லாத்ரிகலைளைப்பன்" என்று தோன்றும். "அழிந்த பிள்ளைபவர்க்கள்" என்றிறே அவலைனக்கழிந்தது. "கூவாதழிவலைன்கடுந்தேர்-வாராய்" என்று அவற்றேறு வாதநம்போது "போகாய்" என்றிறே இவரிருப்படது. "என்குயிர்தாரம்மாவைக்கு அந் தாமவாண்முடிசங்காழி நூலாரமுள" என்னக்கடவதிறே. ஆனைகள்தீர்வனே. "ஆனைகள்" என்று-காலை என்றும், சிட்ட என்றும், கூடவிருந்த என்றுமிறே இவருடைய ஆனைகள். "குலைனைக் காலைதிலை றயும்" என்றிறே அருளிச்செய்தது. பிரபந்தாரபவிக்கும் பூரீகரீஜத்தாழ்வாறுக்கும் பூரிப்பற்லாத

திற்கே பூரீவல்லிவாழ்கள் திரிவிக்கண்டால். "கண்ணுறக்கண்டி குறிவைத்தார்காதல்" என்கிறபடியே கண்டவாறே ஆசைகள்தோறுமிறை. ஈச்வரனைக்கண்டால் ஆசைகள்தாராது, இவர்களைக்கண்டால் ஆசைதோறும். ["கடிவார்குழன்னாள் தழாய்க்கள்வன்" இத்யாதி.] "அடியேன் வாய்மடித்துப் பருகிக்களித்தேனே" என்று - பூர்வாநுபவம் பண்ணினபின்பிறை "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்று ப்ரார்த்திக்கிறது. "தேர்கடவிப்பெருமான் கனைகழல்காண்பதென்று கொல்கண்களே" என்று ஆசைகள் தோற்றது பயிறுன்சுடரொளியிலேயிறை. "திருநாவாயனைவபுள் புகலாவதோர்நாள்" என்று அத்தெளிறை உத்தேசம். "ஓணஞ்ஞவிலொலியதிரப்போடணிவரு வேங்கடவாவென்னுள்ளம் புகுந்தாய்" என்று அவன் வருமிடத்திலே அவர்களும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டு கூடவந்து புகுவர்கள். ... ...

மூ.—காசின்வாவாய்க்கரம் விற்கிலுங்காவாது மாற்றிலிசோறிட்டுத்
தேசவார்த்தைபடைக்கும் வண்ணகையினர்கள்வாழ்திருக்கோட்டியூர்க்
கேசவாடிருடோத்தமா கிளர்சோதியாய் குறளாவென்று
பேசுவாரடியர்க்க ளெந்தம்மைவிற்கவும் பெறுவார்களே. பி.

பதவுரை.

காசின்வாய்— ஓரிடங்காசுக்கு
கரம்— ஒருபிடிநெல்
விற்கிலும்— விற்குங்காலத்திலும் [தர்ப்பிக்குங்காலத்திலுமென்றபடி.]
காவாது — தாம் தேடின பொருள்களை
மறைத்தலைவையாமல்
பாது இசி— ப்ரத்யுபகார நிரபேக்ஷமாய்
சோறு இட்டு — (தம்மைத் தேடிவந்த விருந்தினர்க்குச்) சோற்றை இட்டு
(அத்தாலே,)
தேசம் பார்த்தை— புகழை
படைக்கும்— பெற்றவர்களாய்
வண் மைகாபிரர்கள்— உதாரராயிருக்குமவர்கள்—
வாழ்— வாழுகிற
திருக்கோட்டியூரில்;
கேசவா— கேசவனே!
புருடோத்தமா— புருஷோத்தமனே!
கிளர்சோதியாய்— மிகுந்த தேஜஸ்ஸையுடையவனே!
குறளா— வாமநாவதாரம் பூண்டவனே!
என்று— என்றப்படி
பேசுவார்— பேசுமவர்களுக்கு
அடியார்கள்— சேஷபூதர்களானவர்கள்
எந்தம்மை— எங்களை
விற்கவும் பெறுவார்கள் — வேண்டினபடி விற்றுக்கொள்ளத்தக்க அதிகாரமும் பெறுவர்கள்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டு. காசின்வாய் கரம்விற்கிலும். *ஓரிடங்காசுக்கு ஒரு பிடிநெல் விற்குங்காலத்திலும். ஸுபிக்ஷமான காலத்தில் அதிதிஸத்காரம் பண்ணிப் போருமதாஸோ ற்றமன்றிறே; தர்ப்பிக்குங்காலத்திலும் நமக்குள்ள அபேக்ஷிதங்களை அதிதிகள்விஷயத்திலே ஸமர்ப்பிக்குமதிறே - எற்றமாவது. *காசின்வாய்கரம் விற்கிறதுக்கு மேற்பட்டதொரு தர்ப்பி காமில்லையிறே; அத்தைதப்பற்ற இப்படியருளிச்செய்கிறார். காவாது. தந்தாமுக்குள்ள தநதான்யங்களை "பின்புத்தைதக்கு நமக்குதவுமென்னும் நிரீஸ்வரவாதிலே மறைத்துவையாதே, "இக்காலத்துக்கு இவ்விஷயங்களிலே விநியோகப்படுகைக்கண்டிறே இவைகளுண்டது" என்று

லர்வாதிந்யப்படன்றுமவர்களருக்கு வீரஉடனிபாகம்பண்ணவேன்றுநிற்ற. ஏழைகளால் றுப்
தர்க்கும் தரித்தர்க்கும் பசியர்க்கு மெல்லாமிடமேலறுமிறற. இவர்கள்னிஷாடத்தில் ஒரு ப்ர
த்யுபகாரத்தைக் கணிசித்தன்றிறேயிலவது. ஆகையால் " மாற்றிலிதோற்றி " என்கி
றது. " நாடொறும் விருந்தோம்புவார் " என்றுற்போலே இத்தைகயும் விசேஷவிஷய
மாக்கிறதிலாவென்னில்; " சோறு " என்றும், " இட்டு " என்றும் சொல்லுகையாலே.
இத்தை வைஷ்ணவவிஷயங்களிலாக்கப்போகாது; ஆனபின்பு, இது லாமாந்யவிஷயமா
மித்தனை. இதுதானும் சாஸ்த்ரவிதமாகையாலே தேசத்துக்கு ஒருவளப்பம் சொல்லுகை
யிறே இப்போது இவர்க்கு அபேக்ஷிதம். தேசவார்த்தைபண்டக்கும். பசஸ்தாமான வார்த்
தைகளைப் பண்டக்கும். அதாவது - திருநாரிருந்த விடங்களிலே தங்களுடைய ஔதார்
யம் க்ஷமைமுதலான குணங்களைச் சொல்லிக் கொண்டாடும்படியாகை. இவர்கள், புகழ
ச்சிச் செய்யாதிருந்தாலும் தன்னடையே வந்துண்டாமிறற இறே. வண்ணகபிரஹ்மன்.
உதாரமானகையை யுடையவர்கள். அதாவது - " உள்ளதெல்லாம் பராத்துமாகவே விரி
யோகிக்கவேணும் " என்றுமெளதார்ய முடையவர்களென்னை. வாழ்திருக்கோட்டியூர்.
இப்படியிருந்துள்ளவர்கள் இத்தேசவாஸமே தங்களுக்கு வாழ்வாகக்கொண்டு வர்த்திக்கிற
திருக்கோட்டியூர்.

கேசவா. அழகிய திருக்குழற்கற்றையையுடையவனே. புருடோத்தமா. அவ்வழகை
ஆச்ரிதர்க்கு எப்போது மநுபவிக்கக் கொடுக்கும் ஔதார்யத்தையுடையவனே. கிளர்சோ
தியாய். " அது தன்போது " என்றுமிடம் தோற்றும்படியான மிக்கதேஜஸ்ஸை யுடைய
வனே. குறளா. உன்றனடைமை பெறுகைக்கு நீ இரப்பாளனுமவனே. என்றுபேசுவாரடி
யார்கள். என்று இப்படி அவன் ஸ்வபாவங்களுக்குத்தோற்றுப் பேசுமவர்களுக்கு அடியா
ரானவர்கள். இப்படிபேசுமவர்களிளையன்று நமக்குஉத்தேச்யர்; இவர்கள் இவ்வாசியறிந்து
பேசுவதே! என்று அவர்கள் ஸ்வபாவத்துக்குத்தோற்று அடிமையா யிருக்குமவர்களே
நமக்கு உத்தேச்யமென்கை. இவர்களுக்கு உத்தேச்யாவது எவ்வளவென்னில், எந்தம்மை
விற்கவும் பெறுவார்கள் என்கிறார்; - இவர்களுக்கு சேஷமாகையே புருஷார்த்தமன்றிரு
க்கும் எங்களை, தங்களுக்கு இஷ்ட விநியோகத்துக்கு குறுப்பாக விற்றுக்கொள்ளவும் உரிய
வர்கள். (க) " தந்தந்தொழில் நயமாம் சூழ்பவிழ்தாமரை-க்கீ " என்னக்கடவதிறற. ... ஏ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—சீதநீர்படைசூழ் செழுங்கழனியுடைத் திருக்கோட்டியூர்
ஆதியானடியாரையு மடிமையின்றித் திரிவாரையும்
கோதில்பட்டர்பிரான் சூளிர்புதுவைமன் விட்டுசித்தன்சொல்
ஏதமின்றியுரைப்பவ ரிருடீகேசனுக்காளரே. கக.

(ர) " தத்தம்தொழில்நயமாம் சூழ்பவிழ்தாமரை " என்றபடி.

சதமே கா— குளிர்ந்த நிலத்தின்மேலே

புடை— சுற்றும்

சூழ்— சூழப்பட்டிருப்பதாய்

செழு— செழுமைதங்கிய

கழனி உடை— கழனிகளை உடைய

திரு கோட்டியூர்— திருக்கோட்டியூரில் எழுந்தருளியிருக்கிற

ஆதியான்— ஆதிபுருஷனான எம்பெருமானுக்கு

அடியாரையும்— அடிமைசெய்கிற பேரருளாளர்களையும்

அடிமை இன்றி— கைங்கர்ய வர்த்தியில் அர்வமிலாமல்

திரிவானையும்— விஷயப்ரவணனாய்த் திரியுமவர்களையும்

வயா. சீதநிரிக்பாறி. அதாவது:— (க) வாதகுடப்பசிலைகளால் வரும் உஷ்ணம் குட்டானையாலே எப்போதும் மொக்கக்குளிர்ந்தி மாறாத நிலத்தாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய். அழகியகழனிகளை முடைத்தாயிருக்கிற திருக்கோட்டியூரிலே. பார்த்த பார்த்த விடமெல்லாம் நிலைபெற்றிருக்கும் விசேஷ குளிர்ச்சியுடையதாய்க் கிடக்குமாப்போலே. ஆதியானையும் மடமையினின்றும் திரிவானையும். காணகேளபரங்களினின்றும் * அதிசயிதசுவை மாம்நிடக்கிற தனையிலை * தயமாக மயவாய்க்கொண்டு,(க)" விஜி ரூ ஒலு ஒலு உ ரீப ரா பதிலுழிகூழ் । வழுவிடாத கால நிலை வொரிலையே தா" என்கிறபடியே தன்னை ஆச்சரயிக்கைக் குறைப்பாள காணகேளபரங்களைக் கொடுத்தருளி, ஸ்ரீபரமபதத்திலே ஸுலபனாய்க் கொண்டு லக்ஷ்மிதரனாய் நித்ய காசாநுகூலனாயிறே, அவன் கொடுத்த காணகேளபரங்களைக் கொண்டு ஸ்வபரிசரியாதிகளிலே சேஷடுதராய் அடிமைசெய்து வர்த்திக்கிற வர்களையும், "முதல்வனைச் சிந்திபாதவப் பாவகாரிகள்" என்கிறபடியே அவன் பண்ணின உபகாரத்தையறிந்து அதுலக்ஷ்திபாதிக பாபகர்மாக்களாய் அவன்திருவடிகளில் லக்ஷ்ய மில் அர்வமற்று காரணத்ரயத்தையும் அப்ய பரமாக்கிக்கொண்டு திரிகிறவர்களையும். கோதி லித்பாதி. கிழ்மெசன்ன நிரம்பி நல்லையும் ஸ்வாதந்தம் கிந்திக்கும்மென்ன விதுக்கு அநுரூபமான நிஷ்டை யில்லாமையாகிற சூந்யபின்னிக்ஷ யிருப்பாராய், வைதிகாபசார காராய், ஸாம்ஸாரிக ஸுல காபதூரமான குளிர்ந்தியையுடைய பூரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வா ஹகரானபெரியாழ்வாதருளிச்செய்த இப்பத்தும்பாடவல்லவர்களையும். ஏதமின்றியுரைப்பவர். நிர்த் தோஷமாகச்சொல்லுமவர்கள். அதாவது-இவர் திருவுள்ளக்கருத்தையறிந்த அதில் பழுதறச் சொல்லுக. இருடீகேசனுக்காளேர. இந்திரியங்களை அர்ப்பயமாகாதபடி நியமித்து அடிமை கொள்ள வல்லவனுக்கு அடிமை செய்யுமாளாகப் பெறுவர். ... ... கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

(1)

அடிவரவு.—நாவ குற்றம் வண்ணை புகழ் ஆனை பூதம் குருந்தம்
களிற்ற கோம்பின் காதின் சீதநீர் ஆனை.

அடிதிருமொழி கக-க்கு, பாட்டி-கதி.வு.

(க) வாகாதவ. (க) "விதிர்ராதிதறலைட்பத்தி நிச்வாய நிதிவதிதும்- பூர்வதிமை

யும் " என்று ஸைன்யாதிகள் போல்லாங்கும் முரிவைவீணவர்களிளற்றமுமிறு சொல்லிற்று; ஸைன்யாதிகளுக்கும் பகவத்ஸம்பந்தமொத்திருக்க, அவர்களைக்கழிக்கைக்கடி ஸைன்யத்தை முன்னாளைமிறு. " வணக்கொடுமொள்வது வலமே " என்று சாமஸைமயத்திலே பகவத்ஸமாசாயனம் பண்ணுகை த்ரோஷ்டட்டமாகையாலே ஸைன்யாதிகளைப்பார்த்து ஹிதோபதேசம் பண்ணியருளுகிறார். இத்திருமொழியில். ... ...

அ. முதற்பாட்டு. திருநாமங்களைச் சொல்லுமவர்கள் பெறும்பேறு என்னுல் சொல்லப்போகாதென்கிறார்.

மூ.— ஆனைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகியன்னெயத்தனென் புத்திசர்பூமி
வாசவார்குழலா ளென்றுமையங்கி மாளுமெல்லைக் கண்வாய்திறவாதே
கேசவாடருடோத்தமாவென்றுங் தேழலாகிய்கழலீயென்றும்
பேசுவாரவ ரெய்தும்பெருமை பேசுவான்புகில் நம்பரமன்றே. க.

பதவுரை.

வாய் திறவாதே— அவர்கள்பேரைச் சொல்லுவதற்கு வியாமுகமாக
கேசவா என்றும்— 'கேசவனே!' என்றும்
புருடோத்தமா என்றும்— 'புருஷோத்தமனே!' என்றும்
கேழல் ஆகிய— 'வராஹரூபம் கொண்டு நின்ற அழகியவனே!' என்றும்
கேடு இலீ என்றும் — 'நின்னை அழிவுபடாதவனே!' என்றும்
பேசுவார் அவர்— சொல்லுமவர்கள்
எய்தும் பெருமை— பெறும் பேற்றை
பேசுவான் புகில்— பேசப்புக்கால்
நம் பரம் அன்று— நம்மால் பேசித்தலைக்கட்டப் போகாது

என் றுவ்வா— 'என்னுடைய தாய்,
என் றந்தை— என்தகப்பன்,
என் றுற்றார்— என்பிறவிகள்,
என் றுடன்பிறந்தார்— என்னுடைய தம்பி,
வாசம் வார்— பரிமளம் வீசாநின்றுள்ள
என் றுழலாள்— மயிர்முடியையுடைய என்
பத்னி'

என்று— என்று வாய்விட்டுச்சொல்லி
அனைவாய்— அனைத்தின்னபிறவி
என்பு— தேய்ந்து
சிந்தையர் ஆகி— மனஸ்ஸை யுடையராய்
மையங்கி— மோஹித்து [கில்
மாளுமெல்லைக்கண்— ப்ராணன் விடுமளவி

வ்யா. ஆனைவாய்ச்சென்ற சிந்தையராகி. ஸ்திரமறுமிருந்தவிடத்திலே கைகழிந்த மனஸ்ஸையுடையராய். *அன்னையென்று தொடங்கி, *வாசவார்குழலாளையும் ஆசையிருக்குமிடம். மயங்கி. இவர்கள் பேரும் சொல்லமாட்டாதே மயங்கி. மாளுமெல்லைக்கண். " வைத்தகாலை வைத்தவிடத்திலே குறுகி " என்கிறபடியே சரமகாலத்திலே. வாய்திறவாதே. அவ்வளவிலே கீழ்ச்சொன்னவர்கள் பேரைச் சொல்லி அழைப்பதே.

அவர்கள்பேர் சொல்ல மொண்ணுதாகில் பின்னையார்பேரைச் சொல்லுவதென்னில்:— கேசவா. உங்கள் மனமெவ்வதனை போகமெவ்வுமாகில் (க) " கொழுவட்டுருசு தாஸ்தி "

(க) இதில் ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்தில் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்தி:— " கொழுவட்டுருசு தாஸ்தி " என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு ஒரு ஸ்வபாவமுண்டு. அதாவது, ஸ்ரீமந்நாராயணனுடைய திருநாமங்களை ஒருவர் சொல்லக்கேட்டால் அவர்களுக்கு அவனிடத்தில் ப்ரேமம் பொங்கி வழியும் என்பதாம்.

யும் பண்ணுக. கேழலாகியமெகடமென்றும். இவர்கள் மெதிமோனுல் தன்கெதி போச்சு தாக நினைத்திருக்க. பேசுவாரவரேய்தும் பெருமை. அவர்களிளற்றுத்துக்குப் பாசுசடிடப் போகாது; "அவர்" என்றுமித்தனியிறை. அவர்கள் பெறும்பேற்றை நம்மால் பேசப் போகாது. பேசுவாய்புகில். பேசப்புக்கிகாமாகில். நம்பரமன்றை. நம்மால் பேசித்தலைக் கட்டப்போகாது. கொடுக்கிறவன்ருனறியுமித்தின. அதாவது- இதாலங்கம் குலையப்பெ றுவதாம்; சாமகாலத்தில் அவர்களை அழைபோதாழியப் பெறுவதாம்; நம்முடைய போக்க னைச் சொல்லப்பெறுவதாம்; "இதென்னவேற்றம்! இதென்னவேற்றம்!" என்ப இதின் ஏற்றமறிந்து ஈடுபடுவானவனிறை. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. திருநாமஞ்சொன்னவர்கள் மோக்ஷத்தைப் பெறுவர்களென் கிறார்.

மூ.—சீயிறுற்சிறந் தேறியபுன்மெற் செற்றலேறிக் குழம்பிருந்தெங்கும்
ஈயிறுலரிப்புண்டு மயங்கி எல்லிவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம்
வாயிறுனமோநாரணவென்று மத்தகத்திடைக் கைகளைக்கூப்பிப்
போயிறுற்பின்னை யித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே.

பதவுரை.

சீயிறுல்— சீயாலே
சிறந்து ஏறிய— மிகவும் நிறைந்த
புன் மேல்— புன்னையின் மேலே
செற்றல் ஏறி— ஈ இருந்து முட்டையிட்டு
குழம்பிருந்து — புழுத்துநீராய்ப் பாயுமை
எங்கும்— தனிடம் தப்பாமல் [யில்
ஈயிறுல்— ஈயாலே
அரிப்புண்டு— அரிக்கப்பட்டு [ச்சித்து
மயங்கி— அது பொறுக்கமாட்டாமல் மூர்
எல்லிவாய்— சாயங்காலத்தை
சென்று சேர்வ } சென்று சேருவதற்கு
தன் முன்னம் } முன்னே
வாயிறுல்— வாயாலே
நாராயணை என்று— 'நமோநாராயணாய'
என்று சொல்லிக்கொண்டு
மத்தகத்திடை— உச்சியிலே
கைகளைக் கூப்பி— கூப்பினகையராய்
போயிறுல்— போனால்
பின்னை— பிறகு
பிணைக்கொடுக்கிலும்— நித்யமுக்தர்களை
உத்காரமாதிகளாகக்கிரகித்தாலும்
இத்திசைக்கு— இவ்வுலகத்திற்கு
என்றும்— எப்போதும்
போக வொட்டார்— பரமபதத்திலுள்ளார்,
இவர்களைச் செல்லவொட்டார்கள்.

வ்யா. சீயிறுற்சிறந்தேறியபுன்மேல். சீயானது விருந்திட்டுடைபட்டபுன்னைன்மேலே. செற்றலேறி. ஈயிருந்து முட்டையிட்டு. குழம்பிருந்து. அவைபுழுத்து நீராய்ப்பாயுமளவிலே. ஈயிறுலரிப்புண்டு மயங்கி. ஈயிறுலே அரிப்புண்டு, அதுபொறுக்கமாட்டாமல் மூர்ச்சித்து. எல்லிவாய்ச்சென்று சேர்வதன்முன்னம். சாயங்காலத்தைச்சென்று சேர்வதற்குமுன்னே.

வாயிறுல் நமோநாரணவென்று. வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறுட்படி. "எனக்கு

இப்படி. செய்தும்போனால். போயிறுமென்றது- வழிப்போக்குந்தானே பரமோஷமென்னில். இவன் ஒருகால்தாழுதால், இதுக்கு பலம்- வழிப்போக்கில், " மற்றெல்லாம் கைவிட்டாழப் போய் " என்றும், " தொழுதணருலகர்கள் " என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவன் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் அஞ்ஜலிக்காடாயிறே யிருப்பது. அங்கு புக்காலும் (க) " வைகா ஏழுலி கூடாஇயவடிகள் " என்றதிறே பலம். இவன் ஒருக்கால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணா, " " ஆண்மின்கள் வானகமாழியான்றமர் " என்று க்ரியாத்வித்யாதி ஸமர்ப்பிப்பர்கள். ஒருக்கால் " நமஸ் " என்ன, காலதத்வ முள்ளதனையும் *நமோகாராயணயவென்று சூழ்ந்திருந்தே தத்துணைகையிறே பலம். பின்னையித்திசைக்கென்றும் பிணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே. கிழ்பழுக்தனைப் பிணையிடிலும் போகவொட்டார்கள். அதுக்கடி- *ஷின்னுளார் பெருமாற் கடிணமை செய்வானையும் செறும்தேசமாகையாலே. அவன்றனும் * எற்றினைத்தேநலிவொக் குமவனிறே. இத்தால்- கர்மமடியாக மீட்சியில்லையென்றபடி. ... ... உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணினார்க்கு யமவச்யதை யில்லை யென்கிறார்.

மூ.—சோர்விறுற்பொருள் வைத்தகுண்டாகிற் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து
ஆர்வினவிலும் வாய்திறவாதே யந்தகால மடைவதன்முன்னம்
மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து மாதவனென்னுந் தெய்வத்தைநாட்டி
ஆர்வமென்பதோர் தூவிட வல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. ரு.

பதவுரை.

சோர்விறுல்— புத்திமறதியாலே
பொருள்— பொருள்களை
வைத்தது உண்டாகில்— புதைத்து வைத்தகுண்டாலுல்
சொல்லு சொல் என்று— ' அதிருக்குமிடத்தைச் சொல் சொல் ' என்று
சுற்றும்— நாற்புறத்திலும்
இருந்து— சூழவிருந்து
வினவிலும்— சுற்றத்தார் கேட்டாலும்
ஆர் (வினவிலும்) — அருமைப்பட்டித் தேடி சுற்றத்தார் முதலானோர்க்கும் கொடாமல் மறைத்து வைத்த பொருள்கொடுத்து வேட்ட இளையாள் கேட்டாலும்,
வாய் திறவாதே— வாயைத் திறவாதபடி
அந்த காலம்— முடிவுகாலம்
அடைவதன் முன்னம்—வருவதற்குமுன்னே
மார்வம் என்பது— ' மஹஸ்ஸு ' என்று சொல்லப்படுமாய்
ஓர்— அத்விதீயமான
கோ இல்— பகவத்ஸன்னிதியை
அமைத்து— உண்டாக்கி
மாதவன் என்னும்— ' ஸ்ரீபதி ' என்று ப்ரஸித்தமான
தெய்வத்தை— அர்ச்சாவதாரவஸ்துவை
நாட்டி— நிலை நிறுத்தி
ஆர்வம் என்பது— அன்பாகிற
ஓர் தூ— ஒரு புஷ்பத்தை
இட வல்லார்க்கு— ஸமர்ப்பிக்க வல்லவர்க்கு
அரவர்— யமபடர்களுடைய
தண்டத்தில்— தண்டனையினின்றும்
உய்யலும் ஆம்— பிழைத்தலுமாம்.

வ்பா. சோர்வினுல் பொருள்வைத்த துண்டாகில். முன்பு இவ்வாசையில் கண்டனை யடைய " அட்டைகள்போல் சுவைப்பர் " என்றபடியே இவ்வாசைபிறுள்ளவரை ஸ்பர்சதோ டாக வாங்கிக்கொள்வார்கள். இவர்களைக்காணுமல் வைத்துவிடவேண்டாகில். சொல்லு சோல் லென்று. ஒருகாற் சொன்னற்போலே ஒன்பதின்காற் சொல்லி. கற்றுமிருந்து. " இவன் ஒருத்தனை ஒருத்தரிடமல் கொடுக்கிற்செய்வதென் " என்று மிடர்ந்து சும் நடிருப்பார்கள். ஆத்ம பந்துக்களாகிலிதே - " திருமாலைப்பாடக்கேட்டு வளர்த்தனல் பயன்பெற்றேன் " என்பது. [" தஞ்சும்போதறமின்" இத்யாதி.] ஆர்வினலிலும் வாய்திறவாதே. பேசலுத் டாகவுத விஷயங்களையும் ஆசார்யர்களையும் ப்ரதிபந்துக்களையும் மனத்துணைத்த அர்த்தங் கொடுத்து வேட்ட இதோபாள் வினவிலும் வாய்திறவாதே. இவர்களுக்கும் இவளுக்கும் " இவளோயிழக்கப் படுகிறேமென்கிற பயமன்று, இவன்வைத்த அர்த்தம் ஒருவருமறியாமல் மண்தின்றுபோகிற் செய்வதென் " என்கிறபயம். இவ்வர்த்தத்தை ருக்மிவருந்போதும் அக்காலத்திலே " அவன் முகத்திலே விழிக்கவருகிறேரும் " என்றிறுவுறுவது. சீக்ரகால மலைடவதன்முன்னம். சாமகாலம் வருவதுக்குமுன்னே.

மார்வமென்பதோர் கோயிலமைத்து. ஸ்ரத்தயமென்று ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமான ஸ்ரீதாரத்தையுண்டாக்கி. மாதவனென்னும் தெய்வத்தைநாட்டி. ஸ்ரீபதிபரிபூர்ணன் ப்ரஸித்தமாய் அத்விதீயமான வஸ்துவை ப்ரதிஷ்டிப்பித்து. " திருவோடிருந்தசீலமகலமென்றேன் னென்னைத் திருமால்வந்திதன் னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான் " என்று - இவர் அஸ்ரத்தயமாகச் சொன்னதை ஸ்ரத்தயமாகக் கொண்டிவர்க்கு புகுந்தான். இவர் இப்பிடாதே " அஸ்ரத்தயமாகச் சொன்னேன் " என்னமுடியுமல்லர். அதுக்கு முன்னே இவர்நெஞ்சில் இடமடப்புகுந்துகொள்ளுங் விடுரென்று பிராட்டியுங் கூடக்கொண்டுபுகுந்தான். இவர்நெஞ்சு திருந்துவதுக்குமுன்பிறே - அல்லாதவிடங்களில்நிற்பது; [" நின்றமனத்தையூருகத்து " இத்யாதி.] உகந்தருளின நிலங்களில் கண்டதரபவிக்குமாபோலே இவர் திருவஸ்தானத்திலிருப்பதும் கண்டதுடவிக்கலாம்படி யிருக்குமிவர்க்கு. " சலசயனத்தன்னை யெனதுள்ளத்துள்ளிருத்தி முறைமுறையால் " என்னக்கடவதிறே. " வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய் " என்றிறேபுகுந்தது. " வந்துவந்திதன்மனத்திருந்து " என்கிறபடியே இவர் இசையாடலுட்டுனாமுக்கு ஓர் அவதியில்லைபிறே. " அடியார்மனத்தாயே " " வெள்ளத்தான் வேங்கடத்தானென்னும் கடிகன்றி உள்ளத்துறுள்ளாயுளன் " என்று - உகந்தருளின நிலங்களோடாக்குமிறே - இவர் திருவஸ்தானமும். ஆர்வமென்பதோர் பூவிடவல்லார்க்கு. " சோர்விலுள்ளிடமாருள் வைத்தகுணங்களாகில் " என்று - தேகாத்மபந்துக்களையும் ஆத்மபந்துக்களையும் மறந்து வைத்தவிடமாருளாயிட்டுக் கோபில்சாமகத்துக்குத் திருநந்தவநத்தையும் முண்டாக்கித் திருப்பள்ளித்தாமத்தையும் சேதனென்று இவரை அரியேத்தனைகளுள்ளிடாளிறே. * காடாகுமலர் காடாகிடாளும் காரணன்றன் வாடாகுடலாடிக் கிற்றைவக்கவிறே - இவரை †அடியிலே ஸ்பஷ்டிக்குது. இப்படியடிவாரே தூவைச் சேர்க்கவல்லார்க்கு. அரவதண்டத்தினித்யாதி. யமபடாரல் வரும் க்லேசம். அதாவது - " வெஞ்சொலாளர்கள் சுடன்றமர்கடியர் கொடியசெய்வனவுள " என்னக்கடவதிறே * மெடுஞ்சொலால் மறுத்துநுக்குபலம் கிடந்திகால்கொட்டுகையிறே. உய்ப லுமாம். ப்ரார்ப்பத்திலும் இறுமிபோனகடியிறே ப்ரதாகமென்கிறார். ... ... கூ.

அ. சாம்பாட்டி. ப்ராணவாத்துமம் திருந்தியிருப்பவர்கள் *அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார்.

மூ.—மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து மேன்மிடற்றினையுள்
ளொழவாங்கி யெற்ற கீழுயிடையவிழ்ந்து
காலும் கையும் விதிர்விதிர்த்தேறி
யுள்ளுறுக்க மதாவதன்முன்னம்
மூலமாகிய வொற்றை யெழுத்தை யுள்ளோதுவாங்கி
வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில்
விண்ணகத்தினில் மேவலுமாமே. ச.

பதவுரை.

மேல் எழுந்து } மேலெழுந்து
அதர் வாய் } வாய்த்துவக்வாலையானது
மேல்எழுந்து — மேலெழுந்து
மேல் சிடறு † — மேற்சுக
உள் நிறை வாய்வி— கீழ்நிறை இடையவிழ்ந்து
காலும் கையும்— காலுங்கையும்
விதிர் விதிர்த்தேறி— பதைபதைத்து
கண் உறுக்கம் அது— நித்திரை
ஆவதன் முன்னம்—உண்டாவதற்குமுன்னே
மூலம் ஆகிய ஒற்றை } லகல வேதங்களுக்கும்
காரணமான } காரணமான திருமந்
த்தில் [ப்ரணவத்தை]

மூல் மறை மாத்திரை } அகரமெதிர்து
உள் நிறை வாய்வி } உச்சரித்து
மேலெழுந்து— மேலெழுந்து [மோ
வண்ணனை — வடிவையுடைய எம்பெ
மேவுதிர் ஆகில் — கிட்டவல்லீரேயாகில்
விண்ணகத்தினில்— பரமபதத்தை
மேவலுமாம் ஆம்— கிட்டலாம்.

† 'இல்' 'ஐ' இவை சாரியைகள்.

வ்யா. மேலெழுந்ததோர் வாயுக்கிளர்ந்து. மேல்மூச்செறிந்து. மேல்மிடற்றினையுள் ளொழவாங்கி. மெற்ற கீழ்நிடையவிழ்ந்து. காலும் கையும் விதிர்விதிர்த்தேறி. ப்ராணவாயு மேல்நோக்கினவாறே காலுங்கையும்பதைக்கத்தொடங்கிற்று. கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். நித்ரைசெய்வதற்கு முன்னே. மூலமாகிய ஒற்றையெழுத்தை. லகலவேதங்களுக்கும் காரணமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதத்தை உச்சாரணக்ரமம் தப்பாமல் உச்சரித்து. வேலைவண்ணனை மேவுதிராகில். பூர்ணஜ்ஞானமுண்டாகுதலைக் கிட்டவல்லீரேயாகில். விண்ணகத்தினில் மேவலுமாமே. *அடியார்கள் குழாங்களுடன் கூடலாமென்கிறார். ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ஸ்ரீராதிதிரஸநிலனை யெத்துவார்க்கு முன்பு க்லேசப்படுதல் இனிப்போக வேண்டாமென்கிறார்.

மூ.—மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர வாயிலட்டிய கஞ்சிபுமீண்டே
கடைவழிவாரக் கண்ட மடைப்பக் கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம்
துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா சூலத்தாலும்மைப் பாய்வதுஞ்செய்யார்
இடைவழியினீர் கூறையுமிழவீ ரிருடீகேசனென் றேத்தவல்லீரே. இ.

அட்டிய— பொட்டு

கஞ்சியும்— பொரிக்கஞ்சியும்

கண்டம் விடைப்ப— கழித்தைபடைக்க

மீண்டு— மறுபடியும்

கடைவழி— கடைவழியாலே

வர— வழியாநிற்கவும்

கண் உறக்கமது வாவுதன் முன்னம்-;

இருடீகேசன் என்று— 'ஹ்ருஷீகேசன்' என்று

ஏத்த வல்லீர் (எல்)— துதிக்கவல்லிரேகாளாகில்

(யமலோகத்திலே,)

துடைவழி— துடையில்

நாய்கள்— செந்நாய்களானவை

கவரா— கவ்வுதல் செய்யா;

உம்மை— உங்களை

சூலத்தால்— சூலத்தாலே

பாய்வதும் செய்யார்— யமபடர்கள் குத்தவும் மாட்டார்கள்

நீர்— நீங்கள்

இடை வழியில்— நடுவழியிலே

கூறையும்— வஸ்த்ரத்தையும்

இழவீர்— இழக்கவும் மாட்டீர்கள்.

வ்யா. மடிவழிவந்து நீர்ப்புலன்சோர. யமபடரைக்கண்ட பயத்தாலே ஓர்இந்த்ரிய விசேஷத்தாலே ஜலமப்ரவஹிக்க. வாயிலட்டியகஞ்சியும் மீண்டே கடைவழிவாரக் கண்டமடைப்ப. பொரிக்கஞ்சியைக் கொடுத்தால், கண்டமடைக்கையாலே உள்ளுப்புகாதே மீண்டும் கடைவழியாலே வழியாநிற்கும். கண்ணுறக்கமதாவதன்முன்னம். நீர்க்கநித்ரைகொள்ளுவதற்குமுன்னே.

துடைவழியும்மை நாய்கள்கவரா. "நாயினத்தோடும் தினைத்திட்டு ஓடியுமுழன்றும்" என்றதுக்கு பலம். சூலத்தாலும்மைப்பாய்வதுஞ்செய்யார். "உயிர்கோளைகொன்றேறன்" என்று ஆயுதத்தாலே நலிந்ததுக்கு பலம். இடைவழியில் நீர்கூறையுமிழவீர். வழியில்நின்று சீரையுரிந்ததுக்கு பலம். என்று என்று சொல்லியிறே அவர்கள் வழியில்நலிவது. இது தப்பவேண்டியிருந்திகோளாகில் இருடீகேசனென்றேத்தவல்லீரே. இந்த்ரியங்களை நியமிக்குமவனென்று ப்ரதியோடைகூட ஸ்தோத்ரம்பண்ணினால் இலைவாரா. யமவச்யத்தைக்கடி. இந்த்ரியவச்யதையிறே. இதுக்குஸாதநமாகவிறே பரஹிம்ஸாதிகள் பண்ணுவது. அத்தைக் குலைக்குமவனென்கிறார். ... ... நு.

அ. ஆறாம்பாட்டு. அங்கமித்யாதி. இப்பாட்டில், ஒருக்கால் உபாயவரணம் பண்ணினார்க்கு *ஸ்தாபச்யந்தி பண்ணலாமென்கிறார்.

மூ.—அங்கம்விட்டவை யைந்துமகற்றி யாவிமூக்கினிற் சோதித்தபின்னைச்
சங்கம்விட்டவர் கையமறித்துப் பையவேதலை சாய்ப்பதன்முன்னம்
வங்கம்விட்டலைவுங் கடற்பள்ளிமாயனை மதுசூதனைமார்பிற் றங்கவிட்டுவைத்து
ஆவதோர்கருமஞ் சாதிப்பார்க்கென்றுஞ் சாதிக்கலாமே. சு.

பதவுரை.

அலை ஐந்தும்— பஞ்சப்ராணனும்	அவர்— அருகிருந்தவர்கள்
அங்கம் விட்டு அகற்றி-சரீரத்தைவிட்டுநீங்கி	மூக்கினில்— மூக்கில் கையைவைத்து

சங்கம் விட்டு— 'இனி இவன் பிழைக்கும்' என்கிற ஆசையைவிட்டு

(அங்கிருந்தவர்களை, 'ஆபத்தியென்?' என்று வந்தவர்கள் கேட்க;)

கைகளை முறித்து— கையை விரித்து

மெய்ய— மெள்ள

தூங்கச்சாய்ப்பதன் முன்னம்— தூங்கவிடுவதற்கு முன்பு,

வங்கம்— மரக்கலங்களானவை

விட்டிலுலகம்— இடைவிடாமல் உலாவுகை

கடலில்— கடலில் நின்றுள்ள

மது கூதாளை— மதுவை நிரப்பிக்கொண்ட

மாலில்— நெஞ்சிலே [செய்து

தங்கவிட்டு வைத்து— தங்குகுட்படி நிற்கச்

ஆவது— ப்ரயத்தமுமாய்

ஓர்— லோகமுமான

கருமம்— உபாயவரணம் [கட்டு

சாதிப்பார்க்கு— தொக்கால் பண்ணுமவர்

என்றும்— காலமுள்ளதனையும்

சாதிக்கலாம்— அவனை லையிற்றிருக்கலாம்.

வ்யா. அங்கம்விட்டனையையர்தமகற்றி. கன்று. ஆவிமுக்கினில்சோதித்தபின்னை. இவனுக்கு ப்ராணனில்லையென்று அறிந்தபின்பு. சங்கம்விட்டு. இனி இவன்பிழைக்குமென்கிற ஆசைசையைவிட்டு. "சங்கர்விட்டு" என்று - *செல்லுசெல்லென்று சுற்றுமிருக்கிற தோள்களுலர்தென்னுதல். அன்றிக்கே, இவன்படக்கல் சிலகிடைக்குமென்கிற ஆசையை விட்டென்னுதல். கைகையமறித்து. அங்கிருந்தவர்களை, "அவன்செய்கதிதன்" என்று வந்தவர்கள்கேட்க; கைகையமறித்து. மெய்யேவதுசெ சாய்ப்படதன் முன்னம். மெள்ள இவனருகுகின்று மெழுந்திருந்து விடப்போய், இவனை இழுத்து இழவதற்ற கவிழ்ந்தசெலிட்டிருப்பர்களாய்த்து. வங்கம்விட்டுலவும் கடல்பள்ளிமாயினை. மரக்கலமுலாவா நின்றுள்ள கடலில்கள்வளர்ந்தருளுகிறவாச்சார்ய பூதனை. அன்றிக்கே, "மாபதை" என்றது - ஜ்ஞாகடாய், தன்னிச்சையாலே கள்வளர்ந்தருளுகிற வினைன்றபடி. "குரைகடல்மேல் அரவணைமேல் குலவரைபோல் பள்ளிகொண்டு" என்னக் கடவதிறே. மதுகூதனை. மதுவைவதிரஸித்தாற்போலே ஆச்ரிதவிரோதிகளைப் போக்குமவனை. "வெள்ளை நீர்வெள்ளத்தணைந்த பரமணைமேல், தனிஞாயிறுபோலுறைவாய்போற்றி" என்னக்கடவதிறே. சாதிப்பார்க்கென்றும் சாதிக்கலாமே. உபாயம் லைத்தர்த்தம்பம்; உபேயம் லைத ப்ராப்தம்பம். "ஆவதாகம்" என்று - லைத்து; "சேவித்திருக்கும்" என்று - லைத. ... கூ.

அ. எழாம்பாட்டு. தென்னவனித்யாதி. இப்பாட்டில், விரோதிநிரஸநசீலனை அநுஸந்திப்பர் நித்யஸூரிகள் காய்பத்துக்கும் பூரீவைகுண்ட நாதனேஜீட மன்றுதினர் கொளைன்கிறார்.

மூ.—தென்னவன்றமர் செப்பமிலாதார் சேவதக்குவார் போலப்படுகுந்து
பின்னுப்வன்கயிற்றூற் பிணித்தெற்றிப்பின் முன்னுகை விழுப்பதன்முன்னம்
இன்னவனினையா னென்றுசொல்லி யெண்ணியுள்ளத் திருளறநோக்கி
மன்னவன்மதுகூதனனென்பார் வானகத்துமன்றுடகடாமே. எ.

ணவன்னா

இன்னவன் இன்னபான் என்று சொல்லினவன்னா } இன்னவன் என்று மதுரைக்கு எகாத்த ருணங்களை அநுபவித்து

உள்ளத்து நிரம்பி வழிதலாக } தொஞ்சில் அற்புதாகாந்தகள் மேலிடப் பாத்து

மதுரகவனன்— 'மதுரையை நிரஸித்தவன்'

என்பார்— என்று சொல்லுவார்கள்

காமே— (அஞ்சிதபோய்) காங்களை

வானகத்து— பாடபதத்தில்

மன்முடிகள்— நித்பஸூரிகள் கார்யத்து க்கும் பூரீவைகுண்ட காதமேலே மன்முடிவாகிவர்களிலே.

வ்யா. தென்னவன்தமர். தென்புத்திக்குக் கடவுளான பாண்டியனுடைய சேவகர்தாம். சேப்படமிலாதார். செல்வமில்லாதார். காணத்தபடும் அடைவு கெட்டிருக்கு மவர்கள். சேனைத்தலைவர் போலப்படுந்து. எருதுகள் கங்கள்வசப் படினைக்கு இவற்றின் செருக்கைக் குலைக்கும் சேனாதிகளைப்போலே புருந்து துஷ்கரதபவம் பண்ணுகின்றன. பின்னும் வன் கயிற்றால் பிணித்தேற்றி. சேனைத்தலைவர் அடக்கும் பிரகாரம். துஷ்கரதபவத்துக்குக் கங்கள் தர்சகமாத்மை பணைந்திருக்க, பின்னையும் பாடபடர், பாசங்களாலே, ஞானியிலே வரிவாளைப்போலே வரிந்து. எற்றி. "நாடன்றமர் செய்யும்மிவதன்னை" என்கிறபடியே எற்றி. பின் முன்னுக இழுப்பதன்முன்னம். மூக்கும் முகமும் உகிரும் பல்லும் தகருட்படி முகம் கீழ்ப்பட பாடபதத்தளவும் இழுப்பதற்கு முன்னை. 'இன்னவனிவனாயனென்று சொல்லியெண்ணி. அவன் இன்னவனென்னும் படிக்கு பகவத்தாளைகளைக்களையும் மதுரைத்தித்து, தொஞ்சில் அற்புதாகாந்தகாரம் போகப்பார்த்து. மன்னவன். தென்னவனுக்குடம் மன்னவனவனவன். மதுகூதனனென்பார். ஆச்சரியவிபோதிகளைப் போக்குபவன் என்று சொல்லுமவர்கள். வானகத்து மன்முடிகள்தாமே. பாடபதத்தில் நித்பஸூரிகள் கார்யத்துக்கும் பூரீவைகுண்ட காதமேலே மன்முடிவாகிவர்களிலே. தாமே. வேறு ஸஹகாரிகளில்லை. ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டில். கூடியிருப்பதில். இப்பாட்டால் - மூன்றாழுத்தை உச்சரிப்பார் பூரிகளென்றுடத்தே தாபாதி அவனுக்கு ஆதரணீயரென்கிறார்.

மூ. — கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து குற்றஞற்ற நற்றங்கள் பறைந்து
பாடிட்பாடியோர் பாடையிலிட்டு நரிப்படைக்கொரு பாதுடம்போலே
கோடிமூடியெடுப்பதன்முன்னங் கௌத்துவமுடைக்கோவிந்தனே
கூடியாடிய வுள்ளத்தராஞற் குறிப்பிடங்கடந் துய்யலுமாமே. அ.

ஏ ஞரி - கூரியபகுதி.

உற்றார்கள்— பந்துக்களெல்லாரும்

கூடிக்கூடி இருந்து— நான்நிரளாகஇருந்து

குற்றம் நிற்க—இவன்பண்ணின பல ப்ராதி
கூல்பம் கிடக்க

நற்றங்கள்— அநுகூலமாயுள்ளன சிலவற்றை

பறைந்து— சொல்லி

பாடிப்பாடி— ப்ரலாபித்து

ஓர்— ஒரு

பாடையில்— ஆசந்தியில்

இட்டு— இவனை இட்டு

நரி படைக்கு— நரிக்கூட்டத்துக்கு

ஒரு பாகுடம் போலே— ஒரு பாகுக்குடத்
தைப் பச்சையாகக் கொடுப்பா
ரைப்போலே

கோடி— கோடிப்புடைவையை இட்டு

எடுப்பதன் முன்னம்— (காட்டுக்குக்கொண்டு
போவதாக) எடுப்பதற்கு முன்னே

கௌத்துவம்— ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தை

உடை— தரித்திராநின்ற

கோவிந்தனை— ஸர்வஸுலபனான க்ர்
ஷ்ணனை

கூடி— ஒரு நினைவாய்

ஆடிய— அவன் குணங்களில் அவகாஹித்த

உள்ளத்தர் ஆனால்— நெஞ்சையுடைய
வராலே

குறிப்பு— அநுபவித்துப் போக்கக்கடவதான

இடம்— யமபுரத்தை

கடந்து— கடந்து [போகாமல்]

உய்யலும் ஆம்— உஜ்ஜீவிக்கவுங்கூடும்.

வ்யா. கூடிக்கூடி யுற்றார்களிருந்து. இவனுக்கு சரமகாலம் வந்தவாறே, பந்துக்களெல்லாரும் திரண்டு நான்நிரளாக இருந்து. குற்றம் நிற்க நற்றங்கள் பறைந்து. இவன் பண்ணின ப்ராதிகூல்யம் கிடக்க, அல்பாதுகூல்யங்களுள்ளவற்றைச் சொல்லாநிற்பர்கள். மஹாராஜர், வாலி பட்டவளவிலே, அவன் முன்புபண்ணின ப்ராதிகூல்யங்களை மறந்து, "நான் முற்பட அகப்பட்டபோதே என்னைக் கொல்லலாயிருக்கக் கொல்லாதே விட்டவனையிறே நான் கொல்லுவித்தேன்" என்று அழுதானிறே; அத்தைக்கண்டு, பெருமாளும் சோகித்தாரிறே. பெருமாள், ராவணன், ‡பூசல்தலையில் நிராயுதனாய் நின்றபடியைக்கண்டு கொல்லாதே "இன்றுபோய் நாளைவா" என்றாரிறே. க்ர்ஷ்ணன், கம்ஸனை நிரஸித்தவநந்தரம் அவன் ஸ்த்ரீகள் படுகிற க்லேசத்தைக்கண்டு, "நான் என்னகார்யம் செய்தேன்!" என்று வெறுத்தானிறே. இப்படி எல்லார்க்கும் க்ர்பை ஜநிக்கும்படியாயிறே அத்தசையிருப்பது. பாடிப்பாடி. இவர்கள் ப்ரலாபிக்கும்போது, ஒரு ப்ரபந்தம் பாடிநிற்போலேயாய்த் திருப்பது. ஓர் பாடையிலிட்டு. ஓர் ஆசந்தியிலே இவனை இட்டு. நரிப்படைக்கொரு பாகுடம்போலே. நரிப்படை- நரிக்கூட்டம். பாகுடம்- பாகுக்குடம். கோடியுடியெடுப்பதன்முன்னம். கோடிப்புடைவையைபிட்டு மூடியெடுத்தென்றுதல்; அன்றிக்கே, ஆசந்தியைக்கோடித்தென்றுதல்; இப்படி செய்வதற்கு முன்னே. கௌத்துவமுடைக் கோவிந்தனை. இவ்வாத்மவர்க்கத்தை தரித்தது நிரூபகமாக வுடையனுமாய் ஸர்வஸுலபனுமான க்ர்ஷ்ணனை. கூடியாடிய உள்ளத்தராலே. ஈச்வரனும் சேதநனும் ஒரு நினைவாய் அவன்குணங்களிலே அவகாஹித்த நெஞ்சையுடையராலே. குறிப்பிட்டங்கடந்துய்யலுமாமே. (க)"சுவஸ்தி நஸ்மஹாவ்ருதை" என்கிறபடியே அநுபவ விரோதியான ம்ருத்யுவைக்கடந்து. உய்யலுமாமே. "உயிருண்ணுந்தரு

---

‡ பூசல்தலை = யுத்தரங்கம். (க) "அவச்யமநுபோக்தவ்யம்."

மனையே நோக்கும்" என்கிற தேசத்தே தறப் போகப்பிடறவுக்களன்கிறார். "ஒன்டோடியான் திருமகளும் தீயுமே நிலாநிற்பக்கண்டோதில்" என்னக்கடவதிறே. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாட்டம்பாட்டு. வாயித்யாதி. இப்பாட்டில் ஸ்வரித பந்துவாக அவசனப்படற்றினால், பின்னை யடனைப்பனை இல்லையென்கிறார்.

மூ.—வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப வார்ந்தநீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்றத்
தாயொருபக்கந் தந்தையொருபக்கந் தாமுமொருபக்க மலத்தத்
தீயொருபக்கஞ் சேர்வதன்முன்னஞ் சேங்கண்மாலொடுஞ் சிக்கனச்சுற்ற
மாயொருபக்க நிற்கவல்லார்க் கரவதண்டத்தி லுய்யலுமாமே. கூ.

பதவுரை.

வாய்— வாயானது

ஒரு பக்கம் வாங்கி வலிப்ப— வாதவிகாரத்தாலே ஒருக்கடித்து வலிக்கவும்

வார்ந்த— பெருகின

நீர்— நீரையுடைத்தாய்

குழி— உள்ளே இடிய இழிந்த

கண்கள்— கண்களானவை

மிழற்ற— அலமர்ந்து நிற்கவும்

ஒரு பக்கம்— ஒருபக்கத்திலே

தாய்— தாயாரும்

ஒருபக்கம்— மற்றொருபக்கத்திலே

தந்தை— தகப்பனாரும்

ஒருபக்கம்— இன்னொருபக்கத்திலே

தாமும்— மனைவியும்

அலத்த— கதற

நீ— நெருப்பை

ஒருபக்கம்— ஒருபக்கத்தில்

சேர்வதன் முன்னம்— நெருப்புக்கு முன்னே

சென்று— சென்ற

கண்— நெருக்கண்களையுடையனான

மாலொடும் / சிக்கன / சுற்றம் ஆய்— ஸ்ரீவத்சாதிகளான பந்துவர்களோடே

ஒருபக்கம்— ஸம்ஸாரமாகிற இவ்வுலகை

வைத்தகலாதே நல்லாடவேணுமென்று

நிற்கவல்லார்க்கு— பற்றி நிற்கவல்லவர்கட்கு

அரவதண்டத்தில்— யமபடர்களுடைய

க்ரூரமான தண்டனையில் நின்றும்

உய்யலுமாம்— உஜ்ஜீவித்துப் போகலாம்.

ஸ்வா. வாயொருபக்கம் வாங்கிவலிப்ப. வாதவிகாரத்தாலே வாயானது ஒருக்கடித்து வலிக்க. வார்ந்த நீர்க்குழிக்கண்கள் மிழற்ற. "பந்துக்களை விட்டிப் போகிறோம்" என்று இவர்கள் பக்கல் ஸங்கதந்தாலே அழுகிற வளவிலே, யமபடரைக்கண்டவாறே பயந்தின் கனத்தாலே கண் உள்ளே இடிய இழிந்து அலமரா நிற்கும். தாயொருபக்க மித்யாதி. தன்னை உண்டாக்கினாரும், தான்உண்டாக்கினவர்களும், ஒருபாரருகே யிருந்து கதற. அநந்தரம், தீயொருபக்கம் சேர்வதன் முன்னம். ஸம்ஸரிப்பதற்கு முன்னே. சேங்கண்மாலொடும். வாத்ஸல்யத்தையும் வ்யாமோஹத்தையும் முடைய ஸ்ரீவத்ஸாதிகளோடே. சிக்கனச்சுற்றமாய். நிருபாதிக ஸம்பந்தமாகப் பற்ற வல்லாருடையும். ஒருபக்கம் நிற்கவல்லார்க்கு. ஸம்ஸாரிகளான உறவைக் கழலாதே அவர்களையாகப் பற்றி நிற்கவல்லார்க்கு. அரவதண்டத்தி

மூ.—செத்துப்போவதோர் போதுநினைந்து செய்யுஞ்செய்கைக டேவபிரான்மேல்
பத்தராயிறந்தார் பெறும்பேற்றைப் பாழித்தோள் விட்டுசித்தன் புத்தூர்க்கோன்
சித்தநன்கொருங்கித் திருமாலைச்செய்தமாலை யிவைபத்தும் வல்லார்
சித்தநன்கொருங்கித் திருமான்மேற் சென்றசிந்தை பெறுவர்தாமே. ய.

பதவுரை.

செத்துப்போவதுஓர் போது } — இறந்து போம்போது
செய்யும்— யமபடர் செய்யும்
செய்கைகள்— செயல்களை
நினைந்து— நினைத்து
தேவபிரான் மேல்— *அயர்வறுமமரர்களதிபதிபக்கலிலே
பத்தர் ஆய்— பக்தியுக்தராய்
இறந்தார்— பின்பு இறந்தவர்கள்
பெறும் பேற்றை — பெறுகிறபேறுதன்னை
பாழி — ஸம்ஸாரத்தை வென்ற மிடுக்கை யுடையனவான
தோள்— தோள்களையுடையராய்
புத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சித்தம்— காணத்ரயத்தையும்
நன்கு— நன்றாக
ஒருங்கி— ஒருபடிப்படுத்தி
திரு மாலை— ஸ்ரியஃபதி விஷயமாக
செய்த— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
இவை பத்தும்— இப்பத்துப் பாட்டையும்
வல்லார்— ஓதவல்லவர்கள்
(ஆழ்வானைப் போலே,)
சித்தம் நன்கு ஒருங்கி—;
திரு மால் மேல்— ஸ்ரியஃபதி பக்கலிலே
சென்ற— குடிகொண்ட
சிந்தை— மநஸ்ஸை
பெறுவர்— உடையராவர்கள்.

வ்யா. செத்துப்போவதோர்போது- செய்யும் செய்கைகள் - நினைந்து. சரீராவஸாநலமயத்தில் யமபடர் செய்யும் செயல்களை நினைந்து. தேவபிரான்மேல் பத்தராய். *அயர்வறுமமரர்களதிபதிபக்கலிலே ப்ரேமத்தைப்பண்ணி. இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பக்தராய், பின்பு இறந்தார் பெறும்பேற்றை. பாழித்தோள் விட்டுசித்தன். ஸம்ஸாரத்தைவென்ற மிடுக்கையுடைய தோள்களையுடைய ஆழ்வார். புத்தூர்க்கோன். சரமகாலத்திலே இவர்களைப்போலே பக்தியுண்டாகை யன்றிக்கே, ஸதா மதீயாரதம் பண்ணும் நித்யஸூரிகளைப்போலே யிருக்கிற ஆழ்வானை ஸ்வாமியாகப்பற்றி யிருக்கும் ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரையும் முடையரானவர். சித்தம் நன்கித்யாதி. "ஆசைவாய்ச்சென்ற சிந்தைதபராகி" என்கிறபடியே கரணத்ரயமும் புறம்போதல் கலந்திருத்தல் செய்யாதே ஸ்ரியஃபதிவிஷயமாகச் செய்த இப்பத்துப்பாட்டும் அப்யஸித்தவர்கள். சித்தம் நன்கொருங்கித்திருமால்மேல் சென்ற சிந்தை பெறுவர்தாமே. ஆழ்வானைப்போலே கரணத்ரயமும் ஒரு படிப்பட உடையராய், ஸ்ரியஃபதிபக்கலிலே சென்ற மநஸ்ஸை யுடையராவர்கள். ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—ஆசை சீ சோர்வு மேலெழு மடிவழி அங்கம் தென்னவன்
கூடி வாயொரு செத்துக் காசும்.
ஆதிருமொழி ங்ச-க்கு, பாட்டு-ங்கூஅ.

நான்காம்பத்து - ஆறாந்திருமொழி - காசுங்கரையுடை, ப்ரவேசம்.

அ. ஸாலகாயத்திலே, பகவத்விமுகராய்த் தம்மாலே நிர்ஹரிக்கவல்லரான மி... பரிபாடாந பரமபக்ஷபாதியிலே அவர்களைக் குறித்து ஹிதத்தைச் சொல்லுகிறோமென்று பரி த்து. "மாநுஷமாரிடத்திலும் வைக்கோடிமாள்வதுவலம்" என்கிறபடி பிரபாவாதி களிலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணிலல் தப்பாமல் உஜ்ஜீவிக்கலாம்படி யிருக்கை யாலே, இத்தலைமை அவர்களுக்கறிவித்தால், சேதநராகையாலே பகவத்ஸமாச்ரயணத்தி லே நிஷேதங்களன்று திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ராக்தநவிஷயங்களிலுண்டான ஆஸையாலே அவை த்தின் பக்கலிலே சென்ற நெஞ்சையுடையராய் அவற்றின் தோஷத்தைச் சொல்லி, பிறகு அது தானேயாட்டாதே கலங்கி முடிந்து போங்காலத்திலே அவற்றின் தோஷத்தைச்சொல்லாமல் பகவந்நாமத்தைத் தோஷமுண்டாகச்சொல்லுகிற பேற்றின்கரம் நம்மாலிதைச்சொல்லிற் நுஷ்கர்மாப்ரீதி யாகாது என்று தொடங்கி, அந்திமதசையிலுண்டாகுமவஸ்தையைப்பற்றி, அதுக்குமுன்னே ஏதேனுமொருவழியாலேயாகிலும் பகவத்ஸமாச்ரயணத்தைப் பண்ணவல்லரா யிருக்கிலோ அதிக்ரமமாகவேயமடைப்பண்ணும் தண்டங்களையும் தப்பி அர்ச்சிராதிமார்க்கத் தாலே பரமபதத்திலேபோய் பகவதநுபவத்தைப்பண்ணி புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே காலமுள் ளவுமுள்ளதனையும் நித்யஸூரிகள் நடுவிலே கூடியிருந்து வாழலாம் என்னுமிடத்தை அவ ர்கள் தொடங்கிலே படிப்படியாகவுன்ற உபதேசித்தார். கீழிற்றிருமொழியில்; இப்படி இதர விஷய ஸம்கமற்று பகவத்ப்ரேமபூர்வகமாக அவன் திருநாமங்களைப் பேசத்தொடங்கி பரிபாகரில் வாதாஸரயும் தொலையாலே அவன் திருநாமத்திலே அர்வயிப்பித்து உஜ்ஜீவிப்பிக்கவேணு மென்று திருவுள்ளம்பற்றி, த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்களை வெறுத்து, பேற்று பின்னைக்கு ப்ரயோஜநமில்லை யென்கிறபடியே யிவர்களைக்குறித்து, நீங்கள் இப்படி ப்ராக்தநவிஷயாபிநிவேசங்களினின்றும் பரிஹரி த்து இம்மடியில் நீங்களாசைப்படுகிற கைங்கர்யப்ரயோஜநங்களை தாமும் விரும்பிப்பெறுவதாகவும் மற்றையவர்களையும் அவற்றிலே ஊக்கி முடுகச்செய்து தாமென யொன்றுக்குமுறுப்பன்று, ஆனபின்பு அக்ஞர்களிடத்தில் நிர்வேதமாய்ப்புகுந்து தாகிஞ்சந்யத்தைத் தன் திருநாமத்திலே அர்வயித்தாருடைய வைலக்ஷண்யங்களையும் அவர் களுடையதிருநாமத்தை, நீங்கள்பெற்றபின்னைக்கிட்டுவாடாதவாற்றையும் பிரகாசிப்பித்து; இவ்வாவிவபற்றாக அர்த்தப்பின்னையுடையமாதாவாணவன் (ம)"ஐ நீர்ஹ் காயஹ்" என்கிற படியே ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களுக்கு புகாமல்உஜ்ஜீவித்துப்போமென்று தொருக்காற்போலே ஸ்வப்ரயோஜநங்களை விரும் திருத்து, பகவத்காமங்களை பிரியப்படியாக அவர்கள் நெஞ்சைத் தெளிவிக்கிறார் - இத் திருமொழியில்.

... ...

ரு.—காசுங்கரையுடைக் கூறைக்குமங்கோர் கற்றைத்தும்
ஆசையி னலங்கவத்தப் பேரிடுமோதர்காள்
கேசவன்பேரிட்டு நீங்கடேனித் திருமிடை
நாயகனரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். க.

பதவுரை.

காசு (க்ரு)ட்— காசுக்ருத் [டைய
கரை உடை— தடிப்பதனில் கல்லதரையையு
அங்கு— அங்கிக
ஓர் கற்றைத்தும்— ஒரு பிடி தும்

அங்கு— அவர்களுடைய

அவத்தப்— மிகுந்த கவனிதான

பேர்— பெயர்களை

இடம்— உங்கள் பிள்ளைக்கு இடுகிற

ஆகாதான் — அறிவுகெடாதவனே!

கேசவன்— ஆச்சிதருஷ்கநிவர்த்தகனுப்

நாயகன்— ஸர்வசேஷ்டிபான

நாரணன்— நாராயணனுடைய

தேவர்— திருநாமத்தான

இட்டு— உங்கள் பிள்ளைகளுக்கு இட்டு

நீங்கள்— நீங்கள் [ராயிருந்தீகாள்;

தேனித்திரு இருபின்— லக்ஷ்மிகடாக்ஷத்

தன் ‡ அன்னை— அந்தப் பிள்ளையின் தாய்

நாகர் புகான்— நாகத்தைக் அடையப்பட்டாள்.

‡ மாதாவைச் சொன்னது — பிதாவுக்கு முபலக்ஷணம்.

வ்யா. முதற்பாட்டி. காசித்பாதி. பிறர் பேரிடுகிறது - அவர்களுக்கு உத்தேசப்ராய், ஸ்வயப்ரயோஜநமாகவன்றி; அந்நியப்ரயோஜநத்துக்காகவுமன்றி; தன்னிடப்ரயோஜநங்களில் சிலவற்றை நச்சியிறை. ஆகையால், நாளைக்கும் காசுகிடைக்குமென்றும், தலைகளில் கரையடுடைத்தாயிருப்பதாரு சோகிடைக்குமென்றும், அங்கே ஒருகட்டுக்கற்றை கிடைக்குமென்றுமுண்டான வாசைபாலே. உங்களுடைய ஆசையொழிய அதுதான் லித்திக்கிலுமாட்டு, லித்திபாதிதாழியிலுமாம் என்னுப்படியிறை அவர்கள் லுப்தனாயிருக்குப்படி. அங்கவத்தப்பேரிடும் ஆதர்காள். ப்ராக்தரான இவர்கள்பக்கலுண்டான மேறபடான நாமங்களினிம் அறிவுகெடார்காள். "அங்கு" என்று இவர்கள் உபகாரபாக நினைத்திருக்கும் விஷயங்களினுடைய கூடாத்ரத்தைபச் சொல்லுகிறது. அவர்கள் கூடாத்ராலும் காமந்தான் கல்லாயிருக்கையன்றிக்கே, அதுவும் தீபதாயிருக்குமென்னு மிடம் சொல்லுகிறது — "அவத்தப்பேர்" என்று. ஆதர் — குருடரும், அறிவிலாருர். கேசவன்பேரிட்டு. (க) "கூஉதிரு றுறிணை நாசி ஸஸ்மாஹம் லவ ழுஷஹி நாடி । சூவாதுவா ஜூ ஹஸி மிதா தஹ்வாதிதுஷ்வ நாசிவாரு" என்கிறபடியே - ஸ்வகாரண சூகணப், (உ) "கேஷவாய்நமஹ நமஹ" என்கிறபடியே - க்லேசாசலு யிருக்கிறவை னுடைய நிருநாமத்தையிட்டு "கேசவா" என்றழைத்து. நீங்கள்தேனித்திருமிலை. நீங்கள் அந்தப் பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹநித்து ஸந்தாஷத்தோடே யிருங்கள். தேனித்திருக்கைபாவது - இனியராயிருக்கை. நாயகன் நாரணன். "நாயகன்" என்றது - ஸர்வசேஷி யென்றபடி. "நாரணன்" என்றது - ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மக னென்றபடி. இத்தால் - ஆச்சிதரை ரக்ஷிக்கைக்கடான ப்ராப்திபையும் குணபோகத்தையு முடையவனென்கை. தம்மன்னை. தாயாரானவள். $"தமப்பன்" என்னுமாபோலே, "தம்மன்னை" என்கிறது. நரகம்புகாள். பிள்ளைக்கு "நாராயணன்" என்றுபேராலுல் அவனைப் பெற்றவளுக்கு எங்ஙனே யமலோகத்தை கூடுவது. பிள்ளைபெற்று "நாராயணன்" என்று பேரிட்டது யாவச்சரீரத்தை கூடுகைக்காக. பெற்ற வருத்தமும் பிள்ளையளவில் ஸ்நேஹமும் மிக்கிருப்பதும் மாதாவுக்காகையாலே - இவளை ப்ரதாநையாகச் சொல்லுகிறது. இப்படி பேரிட்டழைத்த பிள்ளையளவிலே ஸ்நேஹநித்துப் போரும் பித்ராதிகளுக்கும் இப்பேறு ஒக்குமிறை. ... ... க.

ழு.—அங்கோரு கூறை யரைக்குடுப்பதுலுசையால்
மங்கியமானிடசாதிப் பேரிடுமோதர்காள்

உரையாடல்.

செல்வி.— நீயும் நினைத்தாயா

கண்.— நினைத்தாலென்ன

செல்வி.— பிரிந்தாலென்ன மீண்டும் வந்தாலென்ன — பிரிவுக்காலத்தில் நீ
எங்கே இருந்தாய்! என்ன செய்தாய்! என்று எனக்கு ஒரே கவலை
அல்லவா! (மீண்டும் வந்து) ஆமாம் நீ எங்கே இருந்தாய்? என்ன செய்தாய்?

கண்.— அதைப்பற்றி இப்போது என்ன? அதைப்பற்றியல்ல நான் இப்போது
பேச வந்தது — நான் உன்னிடம் ஒரு முக்கியமான விஷயம் பேச வந்தேன்.

செல்வி.— என்ன விஷயம்?

கண்.— நீ இந்த வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு நான் முன்பு பார்த்த
செல்வியாக வரவேண்டும்.

செல்வி.— அதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்?

கண்.— அவசரம் இருக்கிறது.

செல்வி.— அப்படியானால் நான் வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு வருகிறேன்.
நீ இங்கேயே இரு. (போகிறாள்)

கண்.— (தனக்குள்) இவள் என்ன இப்படி மாறிவிட்டாள்! இவளை
அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகவா நான் இவ்வளவு தூரம் வந்தேன்!
இவளை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுப் போவதற்காகவா நான் இவ்வளவு
தூரம் வந்தேன்! (செல்வி வருகிறாள்) இவள் என்ன இப்படி மாறிவிட்டாள்!
இவளை இந்த நிலையில் விட்டுவிட்டுப் போவதற்காகவா நான் இவ்வளவு
தூரம் வந்தேன்! (செல்வி வருகிறாள்) இவள் என்ன இப்படி மாறிவிட்டாள்!

செல்வி.— இப்போது சொல்லு, என்ன விஷயம்?

கண்.— நீ இந்த வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு வரவேண்டும்.

செல்வி.— அதற்கு இப்போது என்ன அவசரம்?

கண்.— அவசரம் இருக்கிறது.

செல்வி.— அப்படியானால் நான் வேஷத்தைக் கலைத்துவிட்டு வருகிறேன்.
நீ இங்கேயே இரு. (போகிறாள்)

கண்.— (தனக்குள்) இவள் என்ன இப்படி மாறிவிட்டாள்! இவளை
அழைத்துக்கொண்டு போவதற்காகவா நான் இவ்வளவு தூரம் வந்தேன

பிறர்— எம்பெருமானை வொழுகுகின்றவர்களை
பேர் இட்டோர்— பேரை இட்டோர்? [டை
பிச்சை புக்கு ஆகிலும்—பிச்சைகூடவாங்கியாகிலும்
காகிலும்
வாங்கினான்— வாங்கினானாகில்
திருநாமமே— திருநாமத்தையே (சாத்தி)
சாற்றுமின்— விரும்பி அனுபவியுங்கள்;
(இப்படி அழைத்தால்,)
நம் அன்னை காப்பாற்றுவள்.

வாக்கம் வொலிந்தீர்காள்— பின்னை பெற்று
அறிவித்தானைவக்கீன!
[எச்சம் - ஐந்தாகம்]
உச்சியில்— உச்சியிலே தடவைத்தக்க
வண்ணெயும்— எண்ணெயையும்
சுட்டியும்— நெற்றிச் சுட்டியையும்
வடிவும்— வடிவையும்
உகந்து— விரும்பி
வாண் செய்வான்— வாழ்த்தாத

வ்யா. மூன்றாம்பாட்டு. உச்சியிலெண்ணெயும் சுட்டியும்வடிவும். பிள்ளைக்கு உச்சியிலே தடவைத்தக்க எண்ணெயையும், நெற்றியிலே அலங்காரமாகத்† தூங்குமாறு கட்டத்தக்க சுட்டியையும், கைக்கு அலங்காரமாக இடத்தக்க வடிவையும். இத்தால்-பிள்ளைக்கு காயாமல் †தப்புகைக்கு எண்ணெய் பெறலாம், பிள்ளைப் பணிகளானவை பெற்றுப் பூட்டலாமென்று நடத்து-பிறர்போரிடுகைபிழிகிறது. உகந்து. இவற்றை பாசைப்பட்டு. இவ்வகாரசை சேயையொழிய இதுதானும் கிடையாதபடியிறே எதிர்த்தலையில் தூய்தாகை பார்த்தாலிருப்பது எச்சம்போலிந்தீர்காள். பிள்ளைபெற்று அறிவித்தானைவக்கீன !. எச்சம் - ஐந்தாகம். என்செய்வான் பிறர்போரிட்டீர். இந்தப் பிள்ளையை முழுக்க எதிர்த்துத் தலைக்கட்ட வல்லிரென்றீரு; உங்கள் ||பிடிதீர்க்க வல்லரென்றீரு; அதற்கிடந்தான் உறப்பாரென்றீரு; எதற்காகப் பிறர்போரிட்டீர். பிச்சைபுக்காகிலும். நாடி யாட்பட்டீ, அதிலே பிரகாசையைப் புகுந்து ஜீவித்தாகிலும். எம்பிரான்றிருநாமமே நக்கமின். எனக்கு ஸ்வாமியானவர்டைய திருநாமத்தையே விரும்பித்தாடே சாத்தியபடியுண்டீகாள். " ஒரு பாலகனைன், தன்பிள்ளையைப் போரிகிற ஸமயத்திலே, 'ஐச்வர்யம் தாவல்லாதொருவன் போரிடமேலுணும்' என்னை; 'வைச்ரவணன் போலாயிரி' என்ற வளவிலே, 'ஐனிபிரி' என்று இட்டு அழைத்தது ஜீவிப்பதில் 'நாராயணன்' என்கிற திருநாமத்தைச் சாத்தி, பிரகாசத்துக்கு ஜீவிக்க வடையுமென்றன்" என்று ஆச்சான்பிள்ளை பருளிச்செய்தருளினார் ¶பிள்ளாய் பருளிச்செய்வர். இத்தால் - பிரகாசையைப் புகுந்தாகிலும் என்னுடைய நாதனானவனுடைய திருநாமத்தையே நான் சொன்னபடியே உங்கள் பிள்ளைக்கு விரும்பியிருந்தீர்காள்; பிரகாசத்துக்கீடாகவும் அந்தஷ்டமும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தன்னடையே வந்தாலும் வேண்டாதபடியும் அவன் திருநாமத்தையே சொல்லுகை. இராமனை தம்மன்னை நகம்புகாள்.. ஆகையாலே அதந்தஷ்டத்தில் நாதனை ருசையாயில்லையென்றதாம். *.

மூ.—மானிடசாதியிற் றோன்றிற்றோர் மானிடசாதியை
மானிடசாதியின்பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
வானுடைமாதவா கோவிந்தா வென்றழைத்தக்கால்
நானுடைநாரணன்றம்மன்னை நகம்புகாள். மு.

மானிடசாதியில்— மநுஷ்யஜாதியில்
தோன்றிற்று— தோன்றினை
ஓர்— ஒரு
மானிடசாதியை— மநுஷ்யஜாதியை
மானிடசாதியின் — கர்மபலமநுபவிக்கப்
பிறந்த மநுஷ்யஜாதியின்
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
மறுமைக்கு— மோக்ஷத்துக்கு
இல்லை— உடலாகாது

நாணுடை— என்னுடைய
நாரணன்— நாராயணன் பேரை இட்டு
மன் உடை— பரமபதத்தைக் கலவிருக்கை
யாகவுடைய
மாதவா— ஸ்ரீமானே!
கோவிந்தா— கோவிந்தனே!
என்று— என்றிப்படி சொல்லி
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
தம் அல்லல் நாசகட்டுகாள்.

வ்யா. நான்காட்டாட்டி. மானிடசாதியில் தோன்றிற்றிரார் மானிடசாதியை. மநுஷ்ய ஜாதியில் உத்பந்நமானதாரு மநுஷ்ய ஜந்துவை. ஆக்டோ கர்மாநுகுணமாக தேவாதிதியா நிகள்தோறும் பிறக்கக்கடவனைகையாலே, புண்யபாபங்க ளிரண்டையும் அநுபவிக்கைக்கும் ஆர்ஜ்ஜிக்கைக்கு முறுப்பாகவாத்து மநுஷ்யதியாயியிலே பிறந்தது. ஆகையால் இப்படி யிருக்கிற மநுஷ்யஜாதியிலே உத்பந்நமானதாரு ஜந்துவை. மானிடசாதியின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. தர்ஷ்ட ப்ரதியாஜநத்தைநச்சி, கர்மவச்யமான மநுஷ்யஜாதியிலே ஒன்றின் பேரிட்டால் ஐஹிகத்தில் சில ப்ரதியாஜநம் ஸித்திக்கிலும் மறுமைக்கு ஒருப்ரயோஜநமில்லை. மறுமையாவது - அதர்ஷ்டம். வாணுடையிதியாதி. தன்னிலை யம்பந்தித்தாரை உத்தரிப் பிக்கும் ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தைபிட்டு, 'நித்ய விபூதியையுடைய ஸ்ரீமானே!, லீலாவிபூதியைவிரும்பி ரக்ஷிக்கிற கோவிந்தா!' என்று அழைத்தால். நாணுடை நாரணன். என்னுடைய நாராயணன். "மானிடசாதி" என்று எடுத்தவதுக்கு நாலாமடியாலைபாலே "என்னுடை" என்கிற ஸ்தாநத்திலே,‡ "நாணுடை" என்கிறது; "ஊணுடைச் சுவர் வைத்து" என்கிறபாட்டிலே, "நாணுடை" என்னுமாபோலே. பகவந்நாமமிட்ட பிள்ளை யைச் சொல்லுகிறதாயிருக்கச்சொப்தி, "நாயகன் நாரணன்" என்றும் "நாணுடை நாரணன்" என்று மருளிச்செய்கிறது, பகவத்விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரேமாதிசய த்தாலே. தம்மன்னை நாசகம்புகாள். ... ... ச.

மூ.—மலமுடையூத்தையிற் றோன்றிற்றிரார் மலவூத்தையை
மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டான் மறுமைக்கில்லை
குலமுடைக்கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைத்தக்கால்
நலமுடைநாரணன்நம்மனை நாசகம்புகாள். ரு.

பதவுரை.

மலம் உடை— மலத்தையுடைத்தாய்
ஊத்தையில்— நீஹபமான சரீரத்திலே
தோன்றிற்று ஓர்— தோன்றினதொரு

மலம் ஊத்தையை— நாணும் அப்படியான
சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவைக்கு
மலம் உடை.— (நிழ்ச்சொன்னபடியே)
பலத்தையுடைத்தாய்

‡ எதுகைக்குச் சேரமேலுறுடென்று கருத்து.

இட்டால்— இட்டால்

மறுமைக்கு— அதிர்ஷ்டத்துக்கு

இல்லை— ஒருப்பமோஜ முண்டாகாது,

அழுததக்கால்—;

நலம் உடை நாரணன் தம் அன்னை

நரகம்புகாள்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. மலமுடையூத்தையில் தோன்றிற்றேர்மல வுத்தையை. (க) “ உரஹஸ்யஜகு பவிணஜதி, ஸாய-ஜீஜாவிஸஹதள । ஜெஹெ ” என்கிறபடியே மாம்ஸாஸ்காதி மலயுக்தமாய் ஹேயமாயிருக்கிற சரீரத்திலே தோன்றினதொன்றாய், தானும் அப்படியான சரீரத்தோடே கூடியிருக்கிற ஜந்துவை. காரணநுகுணமாயிறே கார்யமிருப்பது. உத்பாதகரான மாதாபிதாக்களுடைய சுக்ல சோணிதங்களாலே பரிணதமான தாகையாலே, உத்பந்நமான ஜந்துவினுடைய சரீரமும தத்ஸ்வரூபமாயிருக்குமிறே; அத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றியாய்த்து இப்படியருளிச்செய்தது. மலமுடையூத்தையின் பேரிட்டால் மறுமைக்கில்லை. கீழ்ச்சொன்னபடியே மலத்தையுடைத்தாய் ஹேயமாயிருந்துள்ள சரீரத்தைப் பரிக்ரஹித்துக்கொண்டிருக்கிறதொரு கர்மவச்ய ஜந்துவின் பேரிட்டால், இம்மையில் சில ப்ரயோஜநங்களுண்டாய்த்தாகிலும், மறுமைபாகிற அதிர்ஷ்டத்துக்கு ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை. குலமுடையிதியாது. ஹேயப்ரதிபடனனவனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, கோபகுலத்திலேபிறந்து கோவிந்தாபிஷேகம் செய்த கோவிந்தா ! கோவிந்தா!! என்றழைத்தக்கால். நலமுடை நாரணன். திருநாமம் சொன்னாரை உத்தரிப்பிக்கும் நன்மையுடையனான நாரணன். அன்றிக்கே, இப்படி கோவிந்தா கோவிந்தாவென்றழைக்கும் ஸ்மரணத்தையுடைய திருவுடையானான - நாபணன்கம்டனை என்று மேலில கூட்டவுமாம். ... ... ரு.

மூ.—நாநிகருமறிய நாட்டுமானிடப் பேரிட்டுக்
கூடியழுங்கிக் குழியில் வீழ்ந்து வழுக்காதே
சாடிறப்பாய்ந்த தலைவா தாமோதராவென்று
நாடுமிரணன் றம்மன்னை நரகம்புகாள். கூ.

பதவுரை.

நாடும்— அவிசேஷஜ்ஞருமும்

நகருமும்— விசேஷஜ்ஞருமும்

அறிய— ‘ இவன் உயர்ந்தவன் ’ என்று அறியும்படி-

நாடு மானிடர் பேர் இட்டு— கூஷ்மாண்டமநுஷ்யர்கள் பெயரை இட்டு

கூடி— அவர்களோடே கூடி-

அழுங்கி— அவர்கள் பக்கல் கால்தாழ்ந்து குழியில் வீழ்ந்து — அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து

வழுக்காதே— தவறிப்போகாமல்

சாடு— ‘ சகடாஸுரன்

இற— முறியும்படி-

பாய்ந்த தலைவா என்று—பாய்ந்த பெருமானை உடையவனே!’ என்றும்

(க) “ மாம்ஸாஸ்க்ருய வின்மூத்ரஸ்நாயுமஜ்ஜாஸ்த்தி ஸம்ஹதிதள - தேதேஹ ”

என்றும்
நாடுமின்— வாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கள்;

நாரணன்தம் அன்னை நாகம்புகாள்.

வ்யா. ஆறும்பாட்டு. நாடித்யாநி. நாட்டிலுள்ளாரோடு நகரத்திலுள்ளாரோடு வாசியற எல்லாரும் "இவன் அஸாதாரணன்" என்று அறியும்படி சுகாத்மரஷ்யர்பேரை யிட்டு, அவர்களோடேகூடி அவர்கள் பக்கலிலே கால்தாழ்ந்து அவர்கள் விழுந்த குழியிலே விழுந்து தவற வர்த்தியாதே. சாடிறவித்யாநி. ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமத்தையிட்டு, சகடாஸுரனைமுறியப் பாய்ந்த தலைவனே! தாமோதரனே! என்று வாயாரவாழ்த்திக்கொண்டு திரியுங்கோள். நாரணன்தம்மன்னை. நாராயணனுக்கு வவனுடைய மாதாவானவள் நாகம் புகாள். ... ... கூ

மூ.—மண்ணிற்பிறந்து மண்ணுகுமானிட ப்பேரிட்டங்
கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழை மனிசர்காள்
கண்ணுக்கினிய கருமுகில்வண்ண னுமமே
நண்ணுமி னரணன்றம்மன்னை நாகம்புகாள். எ.

பதவுரை.

மண்ணில் பிறந்து— மண்ணில்நின்றுமுண்டாய்
மண் ஆகும்— மண்ணுய்விடுகிற
மானிடர் பேர் இட்டு— மநுஷ்யருடையபேரை இட்டுக்கொண்டு
அங்கு— அத்ருஷ்டபலத்திலே
எண்ணம் ஒன்று இன்றி இருக்கும் } — ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற
ஏழை— அறிவிலிகளான
மனிசர்காள்— மநுஷ்யர்காள்!
கண்ணுக்கு— கண்ணுக்கு
இனிய— இனிதாயிருந்துள்ள
கரு— கறுத்த
முகில்— மேகத்தைபோன்ற
வண்ணன்— வடிவையுடையவனுடைய
நாமம்— திருநாமத்தை
நண்ணுமின்— நண்ணுங்கோள்
நாரணன் தம் அன்னை நாகம்புகாள்—.

வ்யா. ஏழாம்பாட்டு. மண்ணிற்பிறந்து. "மண்ணைப் பிரியில் மருந்தாலாவதுமாகா சுமுமாம் புண்ணுராக்ஷை" என்கிறபடியே தேஹாத்மாபிமாநமும் ஹேயபுத்தியாகிலும்ப்ரபலமாயுள்ளது ப்ரதிஷித்ரவ்யமாகையாலே அதில் நின்றும் தேஹாத்மாபிமாநத்தை உத்பத்தியாக அருளிச்செய்கிறார். மண்ணுகும். தேஹாத்மாபிமாநம் உருத்தெரியாதாலும், காய்யத்துக்காரணத்திலே லயமாகையாலே, மீளவும் மண்ணுப்பிறக்கும் கடவதிறே; அத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார். மானிடப்பேரிட்டு. ஆக இப்படி மண்ணிலே பிறந்து மண்ணுப்பிறக்கும் சரீரமதுவையருடைய பேரையிட்டு. இதுதான் அவர்கள் பரிக்ரஹித்திருக்கிற சரீரத்தினுடையபோல்லாங்ஙையும் அஸத்தினுடைனையையும் சுகாத்மனையையும் சொல்லி, இப்படியிருக்கிறவர்கள் பேரை யிடுவதே! என்கிறார். அங்கெண்ணமொன்றின்றி யிருக்குமேழைமனிசர்காள். அவ்விஷயத்திலே ஒரு விசாரமற்றிருக்கிற அறிவிலி மநுஷ்யர்காள். அதாவது - முன்பு அப்படிசெய்தால், பின்பு தத்விஷயமாக ஒரு விசாரமுண்டாய் "என்னகார்யம் செய்தோம்" என்று

காளமேகம்போன்ற வடிவையுடையவரு யிருக்கிறவனுடைய திருநாமத்தை நண்ணுங்கோள். அதாவது - அவன் திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கு இட்டு அழையாநின்று கொண்டு, அந்த திருநாமத்தில் செறிவுடையராய்ப்போருங்கோளென்கை. அந்தாரணன் நம்மன்னை நரகம் புகாள். ... ...ன.

அ. எட்டாம்பாட்டு. நம்பியித்யாதி. லோகத்தில் இன்னநம்பி இன்னநம்பியென்று ஒரு க்ராமத்துக்கும் ஜநபதத்துக்கும் ப்ரதாநராய் ப்ரஸித்தராயிருக்குமவர்களுடைய நாமங்களை, த்ருஷ்டப்ரயோஜநங்களை நச்சி, பிள்ளைகளுக்கு இட்டுத்திரியுமவர்களைப்பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமோனிடப்பேரிட்டால்
நம்பும்பிம்புமெல்லா நாலுநாளி லழுங்கிப்போம்
செம்பெருந்தாமரைக்கண்ணன் பேரிட்டழைத்தக்கால்
நம்பிகாணரணன்றம்மன்னை நரகம்புகாள். அ.

பதவுரை.

நம்பி பிம்பி என்று — 'நம்பி' என்றும் 'பிம்பி' என்றும்
நாடு— நாட்டிலுண்டான
மானிடர்— மநுஷ்யருடைய
பேர் இட்டால்— பெயரை இட்டால்
நம்பும் பிம்பும் எல்லாம்— 'நம்பி' 'பிம்பி' என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம்
நாலு நாளில்— நாலுபோதில்
அழுங்கி போம்— நசித்துப்போம்;
நம்பிகாள்— பூர்ணர்களே!
செம்— சிவந்து
பெரு— பெருத்த
தாமரை— தாமரை மலர்போன்ற
கண்ணன்— திருக்கண்களையுடையவனுடைய
பேர் இட்டு — திருநாமத்தை இட்டு
அழைத்தக்கால்— அழைத்தால்
நாரணன் இத்யாதி.

வ்யா. நம்பிபிம்பியென்று நாட்டுமோனிடப்பேரிட்டால். பிம்பிக்கு ஒரு பொருளுண்டாகிலாய்த்து- நீங்கள் சொல்லுகிற நம்பிக்கும் ஒருபொருளுண்டாவது! என்று சோதித்து, நம்பிக்கு எதிர்த்தட்டாக ஒருபிம்பியையருளிச்செய்கிறார். இப்படி சிலநாட்டிலுண்டானதுர்மநுஷ்யருடைய பேரையிட்டால். நம்பும் பிம்புமெல்லாம் நாலுநாளிலழுங்கிப்போம். 'நம்பி, பிம்பி' என்கிற பேருக்கடியான முதன்மையெல்லாம் நாலுபோதில் நசித்துப்போம். அதாவது கர்மநிபந்தநமாக வந்ததாகையாலே, "வாழ்ந்தார்கள் வாழ்ந்தேதநிற்ப ரென்பதில்லை" னென்கிறபடியே அழிந்துபோம். பின்னை யார்பக்கலிலே நாங்கள் ஜீவநம் பெற்று ஜீவிப்பதென்ன; செம்பெருமித்யாதி. சிவந்து பெருத்த தாமரைபோலே யிருக்கிற திருக்கண்களையுடையவனுடைய திருநாமத்தை யிட்டு அழைத்தக்கால். அதாவது திருநாமம் சொன்னவர்களுக்கு ஸகலஸம்பத்துக்களு முண்டாம்படி கடாக்ஷிக்கும் திருக்கண்களையுடையவன்திருநாமத்தை உங்கள் பிள்ளைக்கிட்டு ஆதரம் தோற்ற அழைத்தக்காலென்கை. நம்பிகாள்.* அறி

பதவுரை.

ஊத்தை குழியில்— அசுத்தமான குழியில்
அமுதம்— அமிர்தமானது
பாய்வதுபோல்— பாய்ந்தாற்போலே
உங்கள்— உங்களுடைய
முத்திரம் } — சுக்லசோணித பரிணமரூப
பின்னை } — மான பிள்ளைக்கு
என்— எனக்குத்தெய்வமாயிருப்பவனுக்கு
முடிவில்— மேகமில்லாத
வண்ணன்— திருநிறத்தையுடையவனுடைய
கோத்து— ஸர்வேச்வரனுடைய கோவை
யாகக்கூடி.
குழைத்து— கலந்து [தோய்ந்
குணலம் ஆடி. திரிமின்— களித்துத் திரியுங்
பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தை இட்டு,
அத்தைப்பலகாலும் சொல்லுகை,
நா— உங்கள் நாவுக்கு
தகும்— தகுந்திருக்கும்.
நாரணனிதியாதி.

வ்யா. ஒன்பதாம்பாட்டு. ஊத்தைக்குழியில் அமுதம் பாய்வதுபோல். அசுத்தமாய் போக்யதைக்கு ஸ்பர்சிக்கைக்கு அர்ஹமல்லாதபடி யிருக்கும் ஊத்தைக்குழியிலே, பரிசுத்தமாய் போக்யதைக்கு போக்யமாயிருக்கும் அமிர்தமானது பாய்ந்தாற்போலே. உங்கள் முத்திரப் பிள்ளையை. உங்களுடைய சுக்லசோணித பரிணமரூபனை பிள்ளையை. என்முகில்வண்ணன்பேரிட்டு. எனக்கு பல்பறப் காலமெல்ல நிபச்யாமமான வடிவையுடையவனுடைய விலக்ஷணபோக்யமான திருநாமத்தையிட்டு. இத்தால் அத்திருநாமமிருந்தபடி விஷயத்திலுள்ள வைபவமருசிக்கைப்தாராய்த்து. ஊத்தைக்குழியிலே அமிர்தம் பாய்ந்தால், தானும் அதுவும் தமாய் போக்யக்கு போக்யமாகாதபடியாய்ப்போம்; இங்கு அத்திருநாமம் ஸ்பர்சயோக்யதையிலே, தனக்கு ஒரு ஸ்பர்சதோஷமின்றிக்கே, தான் புக்கவிடத்தைப் பரிசுத்தமாக்கி, விலக்ஷணபரிக்ரஹப்படியாய்ப்போம். இதில், தர்ஷ்டாந்தமான அமிர்தம் தார்ஷ்டாந்திகமான திருநாமத்துக்குள்ள வாசி. கோத்துக் குழைத்துக்குணலமாடித்திரிமின்ற. ஸர்வேச்வரனோடே ஒரு கோவையாகக் கூடிக் குணலையிட்டுத் திரியுங்கோளென்கை. அதாவது பிள்ளைபெற்றுத் திருநாமமிட்டபோதே நீங்கள் பகவத்பரிக்ரஹராய்விடுகையாலே, அப்படிப்பட்ட மடியாக அவனோடே கூடிக்களித்துத் திரியுங்கோளென்கை. கோத்துக்கும். பிள்ளைக்குத் திருநாமத்தையிட்டு அத்தைப் பலகாலும் சொல்லுகையாகிறவிது உங்கள் நாவுக்குச்சேரும். திருநாமஞ்சொல்லுகைக்கிறே நாக்கண்டது. அன்றிக்கே, "நாத்தகுநாரணன்" என்று மேலேகூட்டி (க) "வாஜிவூடா ஹரிம் ஸ்மரதி" என்கிறபடியே யோகவிருத்தமுமாய், நாரணனென்னவுமாம். நாரணன் தம்மன்னை நரகம்புகாள். ... கூ.

அ. சிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம் சொல்லிக் முடிக்கிறார்.

மு.—சீரணிமால் திருநாமமே யிடத்தேற்றிய
வீரணி தொல்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த

ஸ்பர்சவேதி—சேரும்பொருள்தன்மையதாகை.

ஓரணியொண்டமிழோன்பதோ டொன்றும் வல்லவர்
பேரணி வைகுந்தத்தென்றும் பேணியிருப்பரே. ய.

பதவுரை.

சீர்— கல்யாண குணங்களை
அணி— ஆபரணமாகவுடையனாய்
மால்— ஆச்ரித வ்யாமுக்தனாவதனையுடைய
திருநாமமே— திருநாமங்களையே
இடை— தந்தாம் பிள்ளைகளுக்கு இடும்படியாக
தேர்ந்திய — தெளிவித்த
வீரம்— இந்திரியங்களை வென்றதனையாகிற
வீரப்பாட்டை
அணி— ஆபரணமாகவுடையராய்
தொல்— அநாதிஸித்தமான
புகழ்— கீர்த்தியையுடையரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
விரித்த— விஸ்தரித்துச் சொன்னதாய்

(அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு,)

ஓர்— ஒப்பற்ற
அணி— ஆபரணமாய்
ஒண்— தன் பொருளை விளக்குவதாய்
தமிழ்— தமிழ்ப்பாஷையான
ஒன்பதோடு ஒன்றும்— பத்துப்பாட்டையும்
வல்லவர்— ஓதவல்லவர்
பேர்— பெரிய
அணி— அழகையுடைய
வைகுந்தத்து— பரமபதமாகிற
என்றும்— எப்போதும்
பேணி இருப்பர்— ஆநந்தத்தோடே வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. சீரணிமால். குணங்களை ஆபரணமாக வுடையனாய் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனாவதனையுடைய. "சீரணி" என்றது - குணங்களினுடைய திரளை யுடையவனென்றாய், அக்குணங்கள் புறம்பொரு வ்யக்தியில் கிடவாமையாலே, கல்யாணகுணங்களுக்கெல்லாம் ஆச்ரயமானவனென்னவுமாம். (க) "யாகும் நாதிய மெமெனுஞ் ஞாணை நாசகொரு ஜெகாது" என்னக்கடவதிறே. மால் - பெரியவன்; ஸர்வேச்வரனென்னவுமாம். திருநாமமேயிடத்தேற்றிய இதரநாமங்களை மாற்றி * நாணன்றன் நாமங்களை நவின்றேம் பெற்ற பிள்ளைகளுக்குச் சாத்தும்படியாகப் பலரீதிகளுக்களாலும் தெளிவித்து. வீரணிதோள்புகழ் விட்டுசித்தன் விரித்த. ஜிதேந்த்ரியத்வமாகிற வீரப்பாட்டை ஆபரணமாக வுடையராய், ஸ்ரீமத் கோபாலவிம்சதியிலே ஆநாதிஸித்தமங்களாசாஸநப்ரகாரமுடையரான பெரியாழ்வார் பரப்பின. ஓரணியிருப்பாதி. அப்படிப்பட்டவர்க்கு அத்விதீயமான ஆபரணமாய், அர்த்தப்ரகாசகமாய், ஸர்வாதிகாரமான க்ராவிடரூபமாயிருந்துள்ள இப்பத்துப்பாட்டையும் ஸாபிப்ராயமாக வல்லவர்கள். பேரணி வைகுந்தத்து. பெரிய அழகையுடைய நித்யவிபூதியிலே. அநவரதபகவதநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு அநுரூபமானதையாலே மிகவும் விலக்ஷணமான தேசத்திலே யென்கை. என்றும் பேணியிருப்பரே. ஸர்வகாலமும் ஆநந்தத்தோடே வாழ்ந்திருக்கப்பெறுவர். அதவா, பேணுகையாவது- ஈச்வரனைப்பேணுகையாய், மங்களாசாஸநபரராய் வாழ்ந்திருக்கப் பெறுவரென்னவுமாம். ... ... ய.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அ. பகவத்விஷயாதி தேதாஷாடியாகத்தம்மேலே நிக்நதான ஸம்ஸாரிசேதநரை யும் விடமாட்டாத தம்முடைய பரமக்ருபையாலே, அவர்களைத் நிருத்தியாகிலும் உஜ்ஜீவிப் பிக்கவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அவர்கள் திருந்துகைக் குறுப்பான ஹிதத்தை உபதேசித்தருளினார்- தீழிரண்டுதிருமொழியாலே; அது செய்து தலைக்கட்டின வநந்தரம், 'முன்பு திருமலை திருக்கோட்டியூரில் அநுபவித்தாற்போலே இன்னமும் அவன் உகந்தரு ளின நிலங்களிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலையை அநுபவிக்கவேணுமே' என்றுமானைகளின் று "வடதிசை மதுரை சாளக்ராமம்" இத்யாதிப்படியே தனக்கு அபிமதமான தேசங் கள் பலவற்றிலுமுள்ள விருப்பத்தை எல்லாவற்றையும் ஒருமடைகொள்ளப் பண்ணி வர்த் திக்கிற ஸ்தலமாய், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது தன் திருவடிகளில்பிறந்த ஏற்றத்தாலே (க)ஸகலலோகபாவநபூதையாய்க்கொண்டு ஸர்வகாலமும் ப்ரவஹியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையிலேயுள்ளதான திருக்கண்டங்குடி நகரிலே அபிகாவதார குணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளி நிற்கிற புருஷோத்தம சப்தவாச்யனை ஸேவிக்கவேணுமென்று அநுப வியாநின்றுகொண்டு, அவனிலுங்காட்டிலும் அவன் வர்த்திக்கிற தேசமே ப்ராப்யத்தில் சா மாவதி யாகையாலே அத்தேசத்தினுடைய வைபவத்தையும் பலநாமுகமாகப்பேசியநுபவிக் கிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

மூ.—தங்கையழுக்குந் தமையனைத்தலையுந் தடிந்தவென் தாசரதிபோய்
எங்குந்தன்புகழா லிருந்தசாண்ட வெம்புருடோத்தம னிருக்கை
கங்கைகங்கையென்ற வாசகத்தாலே கடிவினைகளைந்திட நிற்கும்
கங்கையின்கரைமேற் கைதொழநின்ற கண்டமென்னுங் கடிநகரே. க.

பதவுரை.

மூக்கும்— மூக்கையும்
தமையன்- அவள் தமைபனைராவணனுடைய
தலையும்— தலையையும்
தடிந்த— அறுத்துப் பொகட்ட
எம்— நம்முடைய
தாசரதி— சக்ரவர்த்தி திருமகன்
போய்— திருவயோத்தியையிலெழுந்தருளி
எங்கும்— எல்லாவிடத்திலும்
தன் புகழா — தன்கீர்த்தியை யாம்படி
இருந்து — பதிநைராயிரம் ஸம்வத்ஸர மிருந்து
அரசு ஆண்ட— ராஜ்யம் நிர்வஹித்தருளின
எம்— நம்முடைய
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்தாநமாம்.

கங்கை கங்கை என்ற } (உலகத்தார் நீராடும்
வாசகத்தாலே — } தீர்த்தங்களை கங்கை
யாக ப்ரதிபத்திபண்ணி ஸ்நாநம் செய்வா
ர்களையாதலால்,) 'கங்கை, கங்கை' என்
கிற சப்தத்தைச் சொல்லுமத்தாலே
கடி வினை — அவர்களுடைய க்ரூரமான
பாபங்களை
கழிந்திட நிற்கும்— கழிக்கவல்ல
கங்கையின் கரைமேல்— கங்காதீரத்தில்
கை தொழ நின்ற— ஆச்ரிதர் கைகூப்பித்
தொழும்படி நின்ற
கண்டம் என்னும்— 'கண்டம்' என்கிற
கடி— சிறப்பையுடைத்தான
நகர்— நகரமானது;
தங்கை— ராவணன் தங்கையான சூர்ப்ப
ணகையின்

வ்யா. முதற்பாட்டு. தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையுந்துடர்த்த. தங்கையான சூர்ப்பணகையுடைய மூக்கையும், தமையனான ராவணனுடைய தலையையுமறுத்த. ''வாளரக்கன் மூடியும் தங்கை பொல்லாதமூக்கும் போக்குவித்தான் பொருந்தாட்டமே'' என்று திருடலையில் நிற்கிறநிலையில் கண்டநுபவித்த ஆழ்வாளதாகுணத்தை, திருக்கண்டங்கடிதாகளில் நிற்கிறநிலையிலும் கண்டநுபவிக்கிறார். (க) ''கூபசோதாஸுவபுலோகரக்ஷணாய விவிதவிவிதா'' என்று ஸர்வலோகத்துக்கும் மாதாவும் பிதாவுமாய்க்கொண்டிருக்கும் மிதுநத்தை முறையிலே விருட்டாமல் முறைகெட விருட்டுவார் பெறும்போது இது என்னுடைய தோற்றவிடற *தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்தது. அதாவது- மூக்பலிசக்ரவர்த்தியான பிராட்டியை உபேக்ஷித்து, விசேஷ்யபூதரான பெருமாளை விரும்பின சூர்ப்பணகைக்கு மூக்பாங்கமறாகிறபோ பலமாய்த்து; அவளுக்கு விசேஷ்யபூதராய்க்கொண்டிஸர்வர்க்கும் ப்ரணதரையிருக்கிற பெருமாளை உபேக்ஷித்து, விசேஷணபூதையான பிராட்டியை, விபரீத (உ)புத்யாவிரும்பின ராவணனுக்குப்ராணதரராகிறபோ பலமாய்விட்டதென்கை. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காகவாய்த்து- இவர் பலவிடங்களிலுமருளிச்செய்தது. எம்தாசரதி. ''எம்'' என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளினது ஆச்ரிதரெல்லார்க்கு மோக்ஷமிறே. ''தாசரதி'' என்றது ராவணவதாநந்தரம் அடம் ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள் வந்து (ங) ''ஹவாஹராயபினாகிவஹ்ஸி'' என்றது அஸுரவிபாய், (ச) ''சூடாரநமிராநுஷ்டுபசிதி கரி ராஜ்ஞமராயாதிஜி'' என்று தின்றீர் மையை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக. போயேக்கும் தண்புகழா விருந்தசாண்ட. ராவணவதாநந்தரம் லங்கையில்நின்றுமீண்டு திருவயோத்யையிலே எழுந்தருளித்திருவபிஷேகம்பண்ணியருளி (ஞ) ''ராகவோராகவோராகஜதி வுஜா நாகிலவநுகயாஂ । ராகவஸ்ய தஂஜமுகஸ்ய உராகவோ ஜ்ஞ வுபாவஜதி'' என்கிறபடியே நாடடங்குத் தன்னுடைய குணங்களிலே வாய்புலத்தி ராமாத்வைதமாம்படி. பல்லாண்டைபாலே எல்லாவிடத்திலும் தன்னுடைய சீர்த்திபோபாம்படி டதிசீரராயிரம் ஸ்வத்ஸரமிருந்து ராஜ்யபரம்பண்ணியருளின. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ''எம்'' என்று ஆச்ரிதரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச்செய்கிறார். ''புருடோத்தமன்'' என்றது ஸர்வஸ்மாத்பரனென்றபடி. (ஈ)'' பஸ்ய தேவஸ்ய தீ கிரமை மஹாயோகினோ விதாஸ்ய । ஸர்வே தாவஸ்திதயுகெ மெஹ பூயி சரிடாஸ்ய ரெடாஸ்ய ।'' என்றருளிச்செய்தாளிறே தாசரதி. தாசரதியான புருஷோத்தமனென்னுமிடத்திலே மநுஷ்யத்வம் சொல்லுகிறது. ''இருக்கை'' என்றது- வாஸஸ்தலமென்றபடி.

கங்கையிக்கரை. ஸ்ரீகுஹனிடத்திலே ஸ்நாநம்பண்ணுகைக்காக அவனேறிக்கிற ஓடத்தை கங்கையாகநிரூபித்து, ''கங்கை கங்கை'' என்கிற சப்தத்தைச்சொல்லி, இந்த வாக்யத்தாலே, அவர்களுடைய *அவத்யமதுபோக்குவதற்காக பாபத்தைப்போக்கவல்ல. கங்கையின்கரைமேல் கைகதோழநின்று. இப்படியிருந்துள்ள கங்காதடிநுடைய கரையிலே விசேஷஜ்ஞரெல்லாரும் கைபெயர்த்துத் தொழும்படியாய்நின்ற. கண்டமென்னும் கடிநகரே. கண்

(க) ''ந்வம்மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவஸ்ய தாரிணீ.'' (உ) வை.ரா. (ங) ''பாதயோரவநிபாலஸ்ய'' (ஞ) ''ராகவோ ராகவஸ்யாபி'' (ச) ''ராஜ்ஞமராயாதிஜி'' என்று பாடபேதமுண்டு.

ஷோத்தமனிருங்காட்டில் அவன் வந்திக்கிற ரீதசமீம சரமாவதிபாணகையாலே, அதிமதுத வர்ணித்துக்கொண்டநுபவிக்கிறார். ... ... க.

மூ.—சலம்பொதியுடம்பிற் றழலுமிழ்பேழ்வாய்ச் சந்திரன்வெங்கதிரஞ்ச
மலர்ந்தெழுந்தணவு மணிவண்ணவுருவின் மால் புருடோத்தமன்வாழ்வு
நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரு நாரணன்பாதத்துழாயுங்
கலந்திழிபுனலாற் புகர்படுகங்கைக் கண்டமென்னுங்கடிநகரே. உ.

பதவுரை.

சலம்திகழ் - தங்களைப் முடியில் தரிப்
பதால் வந்த நன்மை விளங்குகிற
சடையான்— ஜடையை தரிபாநின்றுள்ள
ருத்ரன்
முடி— சிரஸ்ஸில் அணிந்த
கொன்றை மலரும்— (சிவந்தநிறமுடைய)
கொன்றைப் பூவையும்
நாரணன் — அவனுக்கு சேஷியான நாரா
யணனுடைய
பாதம்— திருவடிகளில் பூஜைந்த
துழாயும்— (பசுமை நிறமுடைய) திருத்
துழாயையும்
கலந்து— கலந்து
இழி— ஆகாசத்தில் நின்றும் கீழ்இழியா
நின்றுள்ள
புனலால்— ஜலத்தாலே
புகர் படு— ஒளிவிடாநின்றுள்ள
கங்கை— கங்கைக்கரையிலுள்ள
கண்டமென்னும் கடிநகர்—;
நகரம்— ஜலத்தை

பொதி— பொதிந்து கொண்டிருக்கிற
உடம்பின்— வடிவையுடைய
சந்திரன்— சந்த்ரனும்
தழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழாநின்றுள்ள
பேழ்— பெரிய
வாய்— கிரணங்களையுடையவாய்
வெம்— வெப்பத்தை இயல்வாகவுடைய
கதிர்— ஸூர்யனும்
அஞ்ச— அஞ்சுகட்டியாக
மலர்ந்து— பரம்பிக்கொண்டு
எழுந்து— கிளர்ந்து
அணவ— அவர்களிருப்பிடத்தைச் சென்று
கிட்டின
மணி— நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணம்— நிறத்தையுடைய
உருவின்— வடிவையுடையவனுடைய
மால்— வ்யாமுக்தனை
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— ப்ராப்யமிதசமாம்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சலமிக்பாதி. அம்ருதகிரணனுகையாலே ஜலத்தைப் பாதிந்துகொண்டிருக்கிற வடிவையுடைய சந்த்ரனும், உஷ்ண கிரணனுகையாலே அக்நியை மிழாநின்ற பெரிய கிரணங்களையுடையவாய் வெம்மையே ஸ்வபாவமாகவுடைய ஆதித்ய மும், திருவுலகளந்தருளுகிறபோது அதிஷ்டபூர்வமாய் அதிகமாய் அதிசிக்ர கவளருகிறபடியைக் கண்டு "என்னுகிறதோ!" என்று அஞ்சும்படியாக. மலர்ந்தெ ந்தணவு மணிவண்ண வுருவின். "என்டிசையும் பேர்ந்தகா நான்முகடையான்" என்கிற ுபோலே - அதிவிஸ்தாரமாய்க்கொண்டு கிளர்ந்து அவர்களிருப்பிடங்களைச் சென்று கிட்டின ரத்நத்தின் நிறத்தையுடைத்தான வடிவையுடையவனுக்கு. மால். "ஒண் மிதியில் புன

வ்யாமோஹத்தை புடையனை. புருடோத்தமன்வாழ்வு. இந்த வ்ர்த்தாந்தத்தாலே- எல்லா ருடைய அந்யசேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யங்களைப் போக்கி எல்லாஜகத்துக்கும் தானே சேஷி யென்னுமிடம் தோற்ற நின்ற ஸர்வாதிகனை புருஷோத்தமனுக்கு ப்ராப்யமானதேசம்.

நலந்திகழ்சடையான் முடிக்கொன்றைமலரும். (க) "வாவநாயும் ஜடாதியெ யெபாமெஹாஷீ தாவயாமஸ்" என்கிறபடியே திருவடி விளக்கின தீர்த்தத்தை தரித் துக்கொண்டிருக்கிற நன்மை விளங்காநின்ற ஜடையையுடைய ருத்ரனுடைய சிரஸ்ஸில் கொ ன்றைப்பூவும். நாரணன்பாதத்துழாயும். அவனுக்கு சேஷியும் சரீரியுமான நாராயண னுடைய திருவடிகளில் திருத்துழாயும். கலந்திழி புனலால். சிவந்த நிறத்தையும் பசுத்தநிற த்தையு முடைத்தான அவை பிரண்டோடும் கலந்து ஆகாசத்தில் நின்றும் பூமியிலே யிழி ந்து ப்ரவஹிக்கிற ஜலத்தாலே. புகர்படுகங்கை. ஒளியையுடைத்தா யிருந்துள்ள கங்கையி னுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. "கண்டம்" என்று - தேசத்துக்குத் திரு நாமம். கடி - பெருமை. நகரென்கிறது - புருஷோத்தமனும் தநீயரும் வர்த்திக்கிறதேச மாகையாலே. "அரங்கமாநகர்" என்னுமாபோலே. ... ... உ.

மூ—அதிர்முகமுடைய வலம்புரிகுமிழ்த் தழலுமிழாழி கொண்டெறிந்தங்
கெதிர்முகவசுரர் தலைகளோயிடறு மெம்புருடோத்தம னிருக்கை
சதுமுகன்கையிற் சதுப்புயன்முளிற் சங்கரன்சடையினிற் றங்கிக்
கதிர்முகமணிகொண் டிழிபுனற்கங்கைக் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. கூ.

பதவுரை.

(திருவடி விளக்குகிறபோது,)

சதுர முகன்— ப்ரஹ்மாவினுடைய
கையில்— கையிலும்
சதுப்புயன்— சதுர்ப்புஜனை த்ரிவிக்ரம னுடைய
தாளில்— திருவடிகளிலும்

(பின்பு,)

சங்கரன்— ருத்ரனுடைய
சடையினில்— ஜடையிலும்
தங்கி— தங்கி
கதிர்— ஒளியையுடைத்தாய்
முகம்— சிறந்திருந்துள்ள
மணி— ரத்நங்களை
கொண்டு— கொழித்துக்கொண்டு
இழி— இழிகிற
புனல்— ஜலத்தையுடைய
கங்கை— கங்கையின் கரையிலுள்ள
கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;
அதிர்— த்வநியா நின்ற
முகம் உடைய— முகத்தையுடைய
வலம் புரி— ப்ரீபாஞ்சஜந்யத்தை
குமிழ்த்து — திருப்பவளத்தில் வைத்து ஊதியும்
அழல்— நெருப்பை
உமிழ்— உமிழாநின்றுள்ள
ஆழி கொண்டு— திருவாழியைக்கொண்டு
எறிந்து— எறிந்தும்
அங்கு— அவ்விடத்திலே
எதிர்— பொருவதாக எதிர்த்த
முகம்— முகத்தையுடையரான
அசுரர்— அஸுரர்களுடைய
தலைகளை— தலைகளை

எம்— நமதுடைய | இருக்கை— வாஸஸ்தானமாம்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. அதிர்முகமுடைய. திருவுலகளந் தருளுகிறபோது நமுசி ப்ரப்ருதிகளான அஸுரர்கள் ப்ரதிபந்திக்கையாலே த்வங்கியாநின்றுள்ள முகத்தை யுடைத் தான ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தைத் திருப்பவளத்திலே வைத்தூதி, மெருப்பை உமிழாநின்றுள்ள திருவாழியைக் கொண்டெறிந்து, அவ்விடத்திலே யுத்தோத்யுக்தராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த முகத்தையுடையரான அஸுரர்களுடைய தலைகளை யுருட்டினவனுய், ஆச்ரிதரான நமக்கு ப்ராப்யபூதனான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தானம்.

சதுர்முகனித்யாதி. (க) "ஸ்ரீஹீக்ஷா யஜுர்வாதீயம் வாஜ நாயஸ்ய தைத்தி யா க்ஷாலிதம் வாயாஹ்ருத்ய வாஜ்ராவ்ருஹி ரவி-ருதம்॥" என்கிறபடியே- திருவடிகள் விளக்குகிறபோது, அது சதுர்முகனை ப்ரஹ்மாவின் கையிலும், அநந்தாம் விளக்கப்பட் டது சதுர்ப்புஜனை ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலும், அநந்தாம் (உ) "தஜ்ஜவ-வதி தம் ஜவிஷ்டா துயாஸமிரஸ்ய ஹரஸ:" என்கிறபடியே திருவடிகளினின்றும் விழுகிற வித்தை சிரஸ்ஸாலே தரித்த ருத்ரனுடைய ஜடையிலும் தங்கி. கதிரிக்யாதி. ஒளியையுடைத்தாய் ச்ரேஷ்டமாயிருக்கிற ரத்நங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு இழிகிற புனலை யுடைத்தான கங் கையினுடைய கரையிலே. கண்டமென்னுங்கடிநகரே. ... ... உ.

மூ—இமையவரிறுமாந் திருந்தசாள வேற்றுவந்தெதிர்பொருசேனை
நமபுரநுணுக நாந்தகம் விசிறு நம்புருடோத்தம னகர்தான்
இமவந்தந்தொடங்கி யிருங்கடலளவு மிருகரை யுலகினைத்தாடக்
கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னுங்கடிநகரே.

பதவுரை.

இமவந்தம் தொடங்கி— ஹிமவானுடைய உச்சிமுதல்

இரு— பெரிய

கடல் அளவும்— கடல்வரைக்கு முள்ள

உலகு — உலகத்திலுள்ளவர்

இரு கரை— இரண்டு கரையிலும்

இனைத்து— ஆரவாரித்துக்கொண்டு

ஆட— நீராட

கமை உடை — அவரவர்கள் பாபங்களைப் பொறுக்கும் பொறையுடைமையால்வந்த பெருமை— பெருமையையுடைத்தான கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;

இமையவர்— இந்த்ரன்முதலியதேவர்கள்

இறுமாந்து இருந்து— செருக்கி யிருந்து

அரசு ஆள— ராஜ்யம் நிர்வஹிக்கும்படியாக

எற்றுவந்து— என்றுகொண்டுவந்து

(அவர்கள்மேலும், அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன்மேலும்,)

எதிர் பொரு— எதிர்ந்து பொருகிற

சேனை— ஸைந்யமான

(க) "ஸ்ரீஹீத்வாதர்மபாதீயம் பாதம் நாதஸ்யதுஷ்டோய - க்ஷாளிதம் பரயாபக்த்யா

நந்தகம்— கடும்பபடிபோக
நாந்தகம்— நந்தகவாளை

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
நகர்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. இமையவ ரிறுமாந்திருந்தராசாள. இந்த்ராதி தேவர்கள் ப்ரதிபக்ஷபயமற்று மாலையிட்டு மார்வந்தோளும் பார்த்து கர்வோத்தராயிருந்து ராஜ்யம் பண்ணுப்படியாக. ஏற்றுவந்தித்யாதி. அவர்கள் ஜீவிக்கிறதுகண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் அழியச் செய்வதாக ஏன்றுகொண்டுவந்து, அவர்கள் மேலும் அவர்களுக்கு ரக்ஷகனான தன் மேலும் எதிர்ந்து பொருகிற அஸுராராக்ஷஸ ஸேனையானது. நமபுரம்நணுக நாந்தகம் விசிறும். யமபுரத்தை ப்ராபிக்கும்படியாக ஸ்ரீநந்தகமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான * கொற்ற வொள்வாளைவீசும். நம்புருடோத்தமன் நகர்தான். இப்படி ஆச்ரிதரக்ஷணம் பண்ணும்ஸ்வபாவனான நம்முடைய புருஷோத்தமனுடைய நகர்தான்.

இமவந்தமித்யாதி. ஹிமவானுடைய உச்சிதொடங்கி பெரிய கடலளவும், இரண்டு கரையிலுள்ள லோகத்தாரும் ஆரவாரித்துக்கொண்டு தீர்த்தமாட. கமையுடைப் பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். கூர்மாவதாரத்தைபால் வந்த பெருமையையுடைத்தான கங்காதீரத்தில். அதாவது- ஸர்வலோகரும் பாபக்ஷயார்த்தமாக வந்து தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்தால் அவையெல்லாவற்றையும் பொறுத்து அவர்களைப் பரிசுத்தராக்கிவிடும் பெருமையைச் சொல்லுகிறது. கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ... ச

மூ.—உழுவதோர்படையு முலக்கையும்வில்லு மொண்சுடராழியுஞ் சங்கும்
மழுவொடுவாளும் படைக்கலமுடைய மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவ மிறைப்பொழு தளவினிலெல்லாங்
கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேற்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ரு.

பதவுரை.

எழுமையும்— எழுஜந்மங்களிலும்
கூடி— கூடி
ஈண்டிய— திரண்ட
பாவம் எல்லாம்— பாவங்களை யெல்லாம்
இறைப்பொழுதளவினில்-க்ஷணகாலத்திலே
கழுவிடும்— கழுவிவிடாநிற்கிற
பெருமை—பெருமையையுடைய [நகர்—;
கங்கையின்கரைமேல் கண்டம் என்னும்கடி-
உழுவது ஓர் படையும்— கலப்பையையும்
உலக்கையும்— உலக்கையையும்
வில்லும்— ஸ்ரீசார்ங்கத்தையும்

ஒண்— அழகிய
சுடர்— தேஜஸ்ஸை உடைத்தான
ஆழியும்— திருவாழியையும்
சங்கும்— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
மழுவொடு வாளும்—கோடரியையும் ஸ்ரீநந்தகவாளையும்
படைக்கலம் உடைய—ஆயுதமாகவுடையனும்
மால்— ஸர்வேச்வரனான
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டு. உழுவதோர்படையும். கலப்பையும். உலக்கையும். முஸலமும். வில்லும். ஸ்ரீசார்ங்கமும். ஒண்சுடராழியும். அழகிய தேஜஸ்ஸையுடைத்தான திருவாழியும்

எழுமையுங்கூடி யீண்டியபாவம்-எல்லாம். அதேகணத்தில்கூடித்திரண்ட பாபங்களெல்லாவற்றையும். இறைப்பொழுதளவினில் கழுவிடும்பெருமைக் கங்கையின் கரைமேல். தன்னுடைய ஜலத்திலே அவகாஹித்தவர்களுக்கு க்ஷணகாலமாத்ரத்திலே கழுவி விடாநிற்கும் பெருமையையுடைத்தான கங்கையினுடைய கரையின்மேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ரு.

மூ.—தலைப்பெய்துகுமுறிச் சலம்பொதிமேகஞ் சலசலபொழிந்திடக் கண்டு
மலைப்பெருங் குடையான் மறைத்தவன் மதுரைமால்புருடோத்தமன்வாழ்வு
அலைப்புடைத்திரைவா யருந்தவமுனிவ ரவபிரதங்குடைந்தாடக்
கலப்பைகள் கொழிக்குங் கங்கையின்கரைமேற் கண்டமென்னுங் கடிநகரே. கூ

பதவுரை.

அலைப்பு உடை— கரையெறியா நின்றுள்ள
திரைவாய்— அலையினிடத்திலே
அரு— அரிய
தவம்— தபஸ்ஸுக்களை யுடையரும்
முனிவர்— மநநசீலராயிருக்குமவர்கள்
அவபிரதம்
குடைந்தாட } —அவப்ருதஸ்நாநம்பண்ண
(அத்தாலே,)
கலப்பைகள்— யாகபூமியிலுள்ள கலப்பை
முதலிய கருவிகளையெல்லாம்
கொழிக்கும்—தள்ளிக்கொண்டுபோகாநிற்கிற
கங்காநதியின் கரைமேல் கண்டம்
என்னும் கடிநகர்—;
சலம்— கடல்நீரை
பொதி— பொதிந்துகொண்டிராநின்ற
மேகம்— மேகங்களானவை [கிட்டி
தலைப்பெய்து—(திருவாய்ப்பாடியிலே)வந்து
குமுறி— இடித்து முழக்கி
சல சல— சளசளவென்று
பொழிந்திட— வர்ஷிக்க
கண்டு— கண்டு
மலை— கோவர்த்தநகிரியாகிற
பெரு— பெரிய
குடையால்— குடையாலே
மறைத்தவன்—ஒருவன்மேல் ஒருதுளிவிழாதபடி மறைத்தவனும்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையில்
மால்— வ்யாமுக்தனை
புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
வாழ்வு— வாலஸ்தாநமாம்.

வயா. ஆழும்பாட்டு. தலைப்பெய்திதியாதி. சலம்பொதிமேகம்-தலைப்பெய்து குமுறி. இந்த்ரன் ஏவற்படியே ஸமுத்ரம் தரையாம்படி ஜலத்தையெல்லாம் தன்பக்கலிலே பொதிந்துகொண்ட. மேகங்களானவை திருவாய்ப்பாடியிலே வந்து கிட்டி, கேட்டவர்கள் குடல் குழம்பும்படி யிடித்து முழக்கி. தலைப்பெய்கை - கிட்டுகை. சலசலபொழிந்திட. சலசலவென, குடமிட்டுச் சொரிந்தாற்போலே வர்ஷிக்க. சலசலவென்கிறது - அநுகாரத்வநி. கண்டு. மேகங்களினுடைய பகைப்பையும், திருவாய்ப்பாடியிலுள்ளார் எளிமையையுங்கண்டு. மலைப்பெருங்குடையால் மறைத்தவன். மலையாகிற பெரிய குடையாலே, ஒருதுளி ஒருகல் ஒரு இடி என்கிற விலை ஒருவர்மேலேவிழாதபடி மறைத்தவன். மதுரைமால். விரோதியான கம்ஸனை யழியச்செய்து மாதாபிதாக்கள்சிறையையும்விடுத்து உக்ரஸேநனை அபிஷேகம்பண்ணி அங்குவர்த்தமாநரானவர்களெல்லாரையும்வாழ்வித்து நோக்கிக்கொண்டு போருமிடம் திரு

அலைப்புடைத்திரைவாய். அலைகிற திரையிடத்திலே. அருந்தவமுனிவர். அரியதபஸ்ஸுக்களையுடையராய் பகவந்மநநசிலராயிருக்குமவர்கள். அவபிரதம் குளைடந்தாட. பகவத்ஸமாராதநரூபங்களான யாகங்களை அவிகலமாக அநுஷ்டித்து, அதிலுண்டைய சரமதிவஸத்திலே அவப்ர்தஸ்நாநஞ்செய்ய. கலப்பைகள் கோழிக்கும். அநந்தரம் பெருக்காறுப் யாகபூமியிலுண்டான கலப்பை முதலான உபகரணங்களெல்லாவற்றையும் எடுத்துத் தள்ளிக்கொண்டு போகாநிற்கிற. கங்கையின் கரைமேல் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ...கூ.

மூ.—விற்பிடித்திறுத்து வேழத்தைமுறுக்கி மேலிருந்தவன்றலைசாடி
மற்றொருதெழுப்பாய்ந் தரையனையுணைதத்த மால்புருடோத்தமன் வாழ்வு
அற்புதமுடைய வைராவதமதமு மலரிளம்படிய சோண்சார்தும்
கற்பகமலருங் கலந்திழிகங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. எ.

பதவுரை.

இறுத்து— முரித்தும்

வேழந்தை } குவலயாபீட களிற்றின்
முறுக்கி } கொம்பை முரித்தும்

மேல் இருந்தவன்—யானைப்பாகனுடைய

தலை— தலையை

சாடி— அந்தக்கொம்பாலே சிதற அடித்தும்

மல் பொருது — சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லருடல்கள் நெரியும்படி போர்செய்தும்

அரையனை— (உயர்ந்தகட்டிலினிருந்த) ராஜனான கம்ஸனை

(மயிரைப்பிடித்திழுத்துக் கீழேதள்ளி,)

எழப்பாய்ந்து— அவன்மேலேறிக்குதித்து

உதைத்த— திருவடிகளாலே உதைத்தும்

(இவற்றால் வந்த)

மால்— பெருமையுடையவனை

புருடோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு

வாழ்வு— அபிமதமான போகம்.

அற்புதம் உடைய— யாவருமாச்சர்யப்படத்தக்க

ஐராவதம்—'ஐராவதம்' என்னும் யானையின்

மதமும்— மதநீரும்

அவர்—ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களாலே ஆசைப்படத்தக்கவர்களாய்

இள படியர்—அந்தப்பதமுள்ளவளவும் யௌவநப்பருவம் குலையாத தேவஸ்த்ரீகள் அணிந்த

ஏண்— சிறந்த

சாந்தும்— சந்தநமும்

கற்பகம் மலரும்—அவர்கள் குழலில் சொருகின கல்பகப்பூக்களும்

கலந்து— சேர்ந்து

இழி— இழியாநின்றுள்ள

கங்கை— கங்கையின்கரையில்

கண்டமென்னும் கடிநகர்—;

வில் பிடித்து — வில்லைப்பிடித்து

வ்யா. எழாம்பாட்டு. விற்பிடித்திறுத்து. கம்ஸன் "வில்விழவுக்கு" என்று உறவின்மேலே அழைத்துவிட, தானும் அதுக்கென்னப்போகிறதுப் மதுரையிலேசென்று அவனுடைய ஆயுதசாலையிலே புக்கு அவனுக்கு அபிமதமான வில்லைப்பிடித்து முரித்து. வேழத்தைமுறுக்கி. அநந்தரம் "புருவாய்நின்ற போதகம்" என்கிறபடியே- அவனுடைய கர்ஜநத்வாரத்

திலே நின்று தன்மேலே படர்ந்துவந்த மத்தகஜமான குவலயாபீடத்தை சிக்கெனப்பிடித்து மேலிருந்தவன்தலைசாடி. கொம்புமுறிந்து தளர்ந்து விழுந்ததை சிகூசாடலைத்தாலே எழுப்பி அதின்மேலேயிருந்து கடத்திக்கொடுவந்த பாகனுடைய தலையை அந்த ஆனைக் கொம்பாலே சிதறவடித்து. மற்பொருது. ஆனையின் கொம்பையும் கையிலே கொண்டு உள்ளே புகுந்தவளவிலே அந்த செருக்குப் பொறுமல் வந்தெதிர்ந்த சாணூரமுஷ்டிகரான மல்லருடல்கள் நெரிந்துவிழுட்படியாக அவர்களோடே பொருது. எழுப்பாய்ந்தரையனை யுதைத்த. அநந்தரம், கம்ஸனிருக்கிற மஞ்சத்தின் முற்றவெளியிலேசென்று (க) 'தூஜீதுவ்)வஷ்டிதம்' என்கிறபடியே உயர்ந்தமஞ்சத்திலே யிருக்கிறவவனைக்கண்டு. அவனிருக்கிறவிடத்திலே கிளர்க்குதித்து, ராஜாவாய்க்கொண்டு அபிமேஷகமும் தானுமாயிருக்கிறவனை, (உ)''கூமொஷ்வா கூஷ்)விமஹே த்ரீ-ஷவ நீ கமெ ! லகூலாவொதிபாகோவ தி லவ்)வரிவவாதவ ,' என்கிறபடியே அபிமேஷகத்தைத்தட்டிப் பொகட்டு மயிரைப்பிடித்திழுத்து மஞ்சத்துக்குக் கீழேதள்ளி அவன்மேலே குதித்துத் திருவடிகளாலேஉதைத்த. மால்புருடோத்தமன்வாழ்வு. இப்படி ஆஸுரப்ரக்ருதியான கம்ஸனை நிரஸித்த பெருமையையுடையனான புருஷோத்தமனுக்கு அபிமதமான தேசம்.

அற்புதமுடைய ஐராவதமதமும். ஆச்சர்யமான ரூபசேஷ்டிதாதிகளையுடைய ஐராவதத்தினுடைய மதஜலமும். அவிளம்படியரோண்சாந்தும். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களுக்கு அபிமதைகளாய், அந்தப்பதமுள்ளவளவும் பெளவநம் குலையாத வடிவையுடையரான தேவஸ்த்ரீகள் தங்களுக்கு அலங்காரமாகவணிந்த சாந்தும். கற்பகமலரும். அவர்கள் குழலில் சொருகின கற்பகப் பூக்களும். கலந்திழிகங்கை. இவற்றை யெல்லாம் சேர்த்துக் கொண்டு இழியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரைமேல். கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... எ.

மு.—திரைபொருகடல்சூழ் திண்மதிட்டுவரைவேந்து தன்மைத்துனன்மார்க்காய்
அரசனையவிய வரசினையருளு மரிபுருடோத்தமனமர்வு
நிரைநிரையாக நெடியனயூப நிரந்தரமொழுக்குவிட்டிரண்டு
கரைபுரைவெள்விப் புகைகமழ்கங்ஙைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. மு.

பதவுரை.

நிரை நிரை ஆக— ஓரோரொழுங்காய்
நெடியன— நெடியவையா யிருந்துள்ள (பசுக்கள் கட்டப்படுகிற)
யூபம்— யூபஸ்தம்பங்களானவை
நிரந்தரம்— இடைவிடாமல்
ஒழுக்குவிட்டு— நெடுகச்சென்றிருப்பதாய்
வேள்வி புகை— யாகதூமமான து
இரண்டுகரைபுரை— இரண்டு கரையு மொத்து
கங்கை— கங்கைக்கரையில்
கண்டமென்னுங் கடிநகர்—;
திரைபொரு— அலையெறியாநின்றுள்ள
கடல்— கடலாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திண்— திண்ணிதான
மதில்— மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற
துவரை— பூநீத்வாரகைக்கு

மைத்துனன்மாக்கு — மாற்றாந்தாய்மக்களான
பாண்டவர்களுக்கு

ஆய்— பக்ஷபாதியாய் நின்று
அரசனை— துர்யோதனன்முதலான அரசர்களை
அழிய— அழித்து

அருளும் — பாண்டவர்களுக்குக்கொடுத்தருளும்
அரி— பாபதூரணன
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமன்
அமர்வு— பொருந்திவர்த்திக்கும் ஸ்தலமாம்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. திரைபொருகடல்சூழ் திண்மதிள் துவரைவேந்து. கடலைச் ‡சிறுத்துப் படைவீடு செய்ததாகையாலே *திரைபொருகடலாலே சூழப்பட்டிருப்பதாய், திண்ணியதான மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற ஸ்ரீமத்வாரகைக்கு ராஜாவானவன். * வண்டு வராபதிமன்னனிறை. தன்மைத்துனன்மார்க்காய். (க) “கூஷாஸ்ரயாஃ கூஷ வேலாஃ கூஷ்நாயாஸ்துவாஜ்ஞவாஃ” என்கிறபடியே தன்னையே தங்களுக்கு ஆச்ரயமும் பலமும் நாதனுமாகப் பற்றியிருக்கிற தன் மைத்துனன்மாரான பாண்டவர்களுக்கு பக்ஷபாதியாய் நின்று. அரசனையவிய அரசினையருளும். *பொய்ச்சூதிலே அவர்களைத்தோற்பித்து அவர்கள் ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் பறித்துக்கொண்டு, பத்தூர் ஓரூர் கொடுக்கச் சொன்னவிடத்திலும் கொடோமென்று தாங்களே அடையபுஜிப்பதாகவிருந்த துர்யோதனாதி ராஜாக்கள்விளக்குப்பிணம்போலே விழுந்து போகப்பண்ணி ராஜ்யத்தைப் பாண்டவர்களுக்குக் கொடுத்தருளும். அரிபுருடோத்தமன் அமர்வு. (உ) “ஹதாவஜி வம்வ்ராஜ்ய ஹதபுத்ரா ஹதவாநுஹரிஃ” என்று ஆபத்தசையிலே ஸ்மரிக்கப்படுமவனாக ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானாலே த்ரௌபதிக்குச் சொல்லப்பட்டவனாய், (ங) “ஹரிஹரதிவாவாதி துஷ்க்ருதிவிதேதரவிஷ்யதி” என்கிறபடியே ஸ்மரித்தவர்களுடைய ஸகலபாபங்களையும் போக்குமவனான புருஷோத்தமன் பொருந்தி வர்த்திக்கிற ஸ்தலம்.

நிரைநிரையாக நெடியனூபம். ஓசோனொழுங்காய்க்கொண்டு நெடியதாயிருந்துள்ள, பசுக்கள் பற்றிக்கிற யூபங்களானவை. நிரந்தரமொழுக்குவிட்டு. இடைவிடாமல் நெடுகச்சென்றிருப்பதாய். இரண்டுகரைபுரை வெள்ளிப்புகைகமழ் கங்கை. இருகரைபு மொத்து யாகதூமம் கந்தியாநிற்கிற கங்கையினுடைய கரையில். கண்டமென்னுங்கடிநகரே. ... ...அ

மூ.—வடதிசைமதுரை சாளக்கிராமம் வைகுந்தந் துவரையயோத்தி
இடமுடைவதரி யிடவகையுடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
தடவரையதிரத் தரணிவிண்டிடியத் தலைப்பற்றிக் கரைமரஞ்சாடிக்
கடலினைக் கலங்கக்கடுத்திழி கங்கைக் கண்டமென்னும் கடிநகரே. கூ.

பதவுரை.

நட வரை—மந்தரம்முதலான பெரியமலைகளா | நாணி— பூமியான தற
அதிர— சலிக்கவும் | [ணவை | விண்டு— பிளவுபட்டு

---

‡ சிறுத்து— அணுகட்டி. (க) “க்ருஷ்ணச்ரயாஃ க்ருஷ்ணபாலாஃ க்ருஷ்ணவாஸிஃ. ” (ங) “ஹரிர்யாவதிஷ்யதிப்ராப்தே ச

தலைப்பற்றி – மரங்களினுடைய தலையளவும் செல்லக்கிளம்பி

கரை – கரையில் நிற்கிற

மரம் – மரங்களை

சாடி – மோதி முறித்தும்

சுடல்—ஒன்றாலும் கலங்காத சுடலுங்கூட

கலங்க— கலங்கும்படி

சுடுத்தி— வேகமாய்க்கொண்டு

இழி— இழியாகின்றாள்ள

கங்கை— கங்காதீரத்தில்

கண்டம் என்னும் கடிநகர்—;

வட திசை— உத்தரதிக்கிலுள்ள

சாளக்கிராமம்— ஸ்ரீஸாளக்ராமமும்

வைகுந்தம்— ஸ்ரீவைகுண்டமும்

துவரை— ஸ்ரீத்வாரகையும்

அயோத்தி— திருவயோத்தியையும்

இடம் உடை— இடமுடைத்தாயிருந்தாள்

வதரி— ஸ்ரீபதரிகாச்ரமமுமாகிற இவற்றை

இடம் வகை உடைய— வாஸஸ்தானமாக வுடையனை

எம் — எமக்கு ஸ்வாமியான

புருஷோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய

இருக்கை— இருப்பிடமாம்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. வடதிசைமதுரை. வடக்குதிக்கில் மதுரை. தென்திசை மதுரை உண்டாகையாலே விசேஷிக்கிறது. சாளக்கிராமம். புண்யக்ஷேத்ரங்களில் ப்ரதான மாகவண்ணப்படும் ஸ்ரீஸாளக்ராமம். வைகுந்தம். அப்ராக்ருதமாய் நித்யவாஸஸ்தலமான ஸ்ரீ மத்வைகுண்டம். துவரை. * பதினாறுமாயிரவர் தேவிமார்பணிசெய்ய மணவாளராய் வீற்றிருந்த ஸ்ரீமத்வாரகை. அயோத்தி. "அயோத்திநகர்க் கதிபதி" என்கிறபடியே ராமாவதாரஸ்தலமாய் அத்யந்தாபிமதமாயிருந்துள்ள திரு அயோத்யை. இடமுடைவதரி. நரநாராயண ரூபியாய்க்கொண்டு திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளி உகப்புடனே யெழுந்தருளியிருக்கும் ஸ்தலமாய், இடமுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸ்ரீபதரி. இடவகையுடைய. இவற்றை வாஸஸ்தானமாக வுடையனை. எம்புருடோத்தமனிருக்கை. ஆச்ரிதரான நமக்கு இனியனை புருஷோத்தமனுடைய இருப்பிடம்.

தடவரையித்யாதி. பகீரதன் தபோபலத்தாலே இறக்கிக்கொடுவருகிறபோது வந்திழிகிற வேகத்தைச் சொல்லுகிறது.

தடவரையதிர. உயர்ந்த நிலத்தில் நின்றும் வந்திழிகிற வேகத்தாலே மந்தராதிகளான பெரிய மலைகள் சலிக்கும்படியாக. தரணிவிண்டிடிய. பர்வதத்தில் நின்றும் பூமியிலே குதிக்கிற வளவில் பூமி விண்டு இடிந்துவிழ. தலைப்பற்றிக்கரைமரஞ்சாடி. வர்க்ஷாகாலினுடைய தலையளவும் செல்லக் கிளம்பி, கரையில்நிற்கிற மரங்களை மோதிமுறித்து. கடலினைக் கலங்கக்கடத்திழி கங்கைக்கண்டமென்னும் கடிநகரே. ஒன்றாலும் கலங்காத கடலும் கலங்கும்படி வேகித்துக்கொண்டு இழியாகின்ற கங்கையினுடைய கரைமேலே, கண்டமென்னும் கடிநகரே. ... ... கூ.

மூ.—மூன்றெழுத்ததனை மூன்றெழுத்ததனுன் மூன்றெழுத்தாக்கி மூன்றெழுத்தை
ஏன்றுகொண்டிருப்பார்க் கிரக்கமுன்குடைய வெம்புருடோத்தமனிருக்கை
மூன்றடிநிமிர்த்து மூன்றினிற்றேன்றி மூன்றினில் மூன்றுருவானுன்
கான்றடம்பொழில்சூழ் கங்கையின் கரைமேற் கண்டமென்னும் கடிநகரே. ய.

பதவுரை.

கான்— நன்னாற்றம் கமழாநின்றுள்ள | பொழில்— பொழில்களாலே

க்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெழுத்தா
கப் பிரித்து
மூன்று எழுத்தை— அம்மூன்றெழுத்தையும்
ஏன்று கொண்டு } 'நமக்குத்தஞ்சம்' என்று
இருப்பார்க்கு— } தங்கள் நெஞ்சிலே தரி
க்கு மவர்களுக்கு
நன்கு இரக்கம் உடைய— தன்பேறுகச்
செய்யும் தயையை உடையனாய்
எம்— எமக்கு ஸ்வாமியான
புருஷோத்தமன்— புருஷோத்தமனுக்கு
இருக்கை— வாஸஸ்தானமாம்.

---

† ஆகாரத்ரயம்— அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்யசரணத்வம், அநந்யபோக்யத்வம்.

வ்யா. பத்தாம்பாட்டில். மூன்றெழுத்ததனை. (க) "ஸகாரசதுர்த்யேகவசநாந்தம்" க்யாதிப்படியே வேதாத்யயநத்தினின்றும் வ்யாஹ்ருத்ரயத்தையும் தோன்றவித்து, பரி த்தாண வ்யாஹ்ருத்ரயத்தையும் "ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே பொன் ஓடவைக்குமாபோலே டவைத்து, அந்த வ்யாஹ்ருத்ரயத்தினின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரத்ர த்தையும் ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே "ஓம்" என்று ஏகாக்ஷரமாக்கப்பட்ட தாகையாலே க்ஷரத்ரயாத்மகமா யிருக்கிற அந்த ப்ரணவத்தை. "அதனை" என்றது அதிணைடைய ளரவத்தைப்பற்ற. (உ) "ஸுஸ்ரூஷாயாம் த்ருக்ஷாயாம்ஸ்ச ஹே தரயீபவஸ்ரிஸ்ரு ப்ரதிஷ்டிதா । ஸமஸ்தா ஸ்ரிஷ்ரு ஸ்ரிஷ்ரு ஸ்ரிஷ்ரு யஸ்மாத்தஸ்மாத்ஸ்ரிஷ்ரு ஸ்ரிஷ்ரு ஸ்ரிஷ்ரு ஸ்ரிஷ்ரு" என்னும்படியிறே இதிணைடைய பவம். மூன்றெழுத்ததனால். பதஸமுதாயமிறே துவாப் "நிருக்தம்" என்று மூன்று அக்ஷர னை பேரையுடைத்தாயிருக்கிறவதிலே. மூன்றெழுத்தாக்கி. ப்ரக்ரியைபண்ணும் க்ரம தாலே ப்ரக்ரியை பண்ணி, மூன்றுபதமாய் மூன்றர்த்தத்துக்கு வாசகமாயிருக்கும் மூன்றெ த்தாகப்பிரித்து. ப்ரணவத்தான் ஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய்மூன்றுபதமாய்மூன் த்த ப்ரதிபாதகமாயிறே யிருப்பது. மூன்றெழுத்தை யென்றுகொண்டிருப்பார்க்கு. அந்த ன்றெழுத்தையும், 'நமக்குத் தஞ்சமான அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற தாகையாலே நமக்கு தச்யம்' என்று தங்கள் நெஞ்சிலே தரிக்குமவர்களுக்கு. அதாவது அகாரமான்று ஸ்வ பணவும் தாதுநிஷ்பந்நரூபணவும் ப்ரத்யயரூபணவும் ஈச்வரனுடைய காரணத்வ கர்த்ருத்வ சேஷித்வங்களையும், அந்த பலத்தாலே ஸ்ரியஃபதித்வத்தையும் ஸகலம்தானென ஈச் விஷயத்தில் சேதநனுடைய சேஷத்வத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உகாரமானது

(க) "பூர்தி ருக்வேதாதஜாயத" (உ) "ஆத்யந்து தர்யக்ஷரம்ப்ரதம் த்ரயீ

அவதானமாகவும் பக்கொண்டு. அந்த சேவித்வத்தினுடைய அருமையாற்றலை ப்ரதிபா நக்ஷத்ரமும், மகாமானது (க) "உடு-ஜாதெ" என்கிற தாதுவின்மேல் நிஷ்பந்நமாய்க்கொண்டு ஜ்ஞாநவாசியுமாய், அந்யார்த்த சேஷத்வத்துக்கு ஆச்ரயமான ஆத்மாவினுடைய நிதாந்தநிக்தாநிகன ப்ரதிபாதிக்கையாலும், அகூஷாத்ரபூமும் நமக்குந் தஞ்சமான அர்த்தத்தை சொல்லுகிறதென்று தங்கள் நெஞ்சில் எப்போதும் அநுஸந்தித்திருக்கை. இச்சுட்டுத்தன்தனடையவெம்பருடோத்தமனிருக்கை. இவர்களளவிலே தன்பேரருளுக்ஷ்மை பண்ணுமனப்பான்மைக்கு ஸ்வாமியான புருஷோத்தமனுடைய வாஸஸ்தாநம்.

மூன்றடி நீளித்து. இந்தப்பாஸுரத்தான் (உ) "ஒதி தாமரையாள் மணவாள" என்கிற படியே பரதந்த்ரபாரமகமான திருமந்த்ரத்தில் ப்ரதமபதமாகையாலே இதற்கேயுடைய மேன்மை பதத்தையும் கூட்டி மூன்று பதமாக வளர்த்து. மூன்றினிற்றேனுண்டு. அந்த மூன்று பதத்திலுமுள்ள அந்யார்த்தசேஷத்வம் அநந்யசரணத்வம் அநந்யபோக்யத்வம் ஆகிற மூன்று ஸ்வரூபத்தையும் சேர்ந்துவித்து. "தேன்றி" என்றது - தேனைப்போலே என்றபடி. மூன்றினில் மூன்றுருவானான். பதத்ரய ப்ரதிபாத்யனான சேஷமணியுடைய ஸ்வரூபமும் பிரகாரமாக நிற்பதிஸம்பந்தியான, தாணும் சேவித்து முயல்வாய்ப்பிரமப்பதத்தையும் ஆகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் மூடையனானவன். இம்மந்த்ரத்தினுடைய பதத்ரயார்த்தமாகவாய் சேஷமணியுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தன்னுடைய ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்குமிது. அதனால் ¶ அடியிலே உண்டாக்கி வைத்தான். ஈச்வரனுக்கையாலே இனை யெல்லாவற்றையும் அவனுக்கே வருவித்து சொல்லுகிறார். கான் தடம்பொழில்சூழ் கங்கைகரையின் கரையோல். "கான்" என்பது காட்டும். தடம்பொழில்- பெருமை. நறுநாற்றத்தை யுடைய பெரிய பெரும்சோலை சூழப்பட்டிருப்பதாய், கங்கையினுடைய கரையிலேயான. கண்டமெனுங்குறுங்கோ....ல.

அ. இதற்கு, இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலஞ்சொல்லிற் றாயிற்றிது. *

மூ.—போங்கோலி கங்கைக்கரைமலி கண்டத்துறை புருடோத்தமனடிமேல்
வெங்கலிகலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருட்டிற்றுத்
தங்கியவன்பாற் செய் தமிழ்மாலை தங்கிய நாவுடையார்க்குத்
கங்கை பிற்றிருமால் கழலிணைக்கீழே குளித்திருந்த கணைக்காலமே. கக.

பதவுரை.

போக்கு—ஜலத்தில் கொழிப்பால்வந்தகினை
த்தினை யுடைத்தாய்
ஒதி— கோஷத்தையுடைத்தான
கங்கை கரை – கங்கையின்கரையிலேயாய்
மலி– எல்லாப்படியாலுமுண்டான ஏற்றத்
தையுடைத்தாயிருக்கிற
கண்டத்து — திருக்கண்டங்கழுகரிலே
உறை — நித்யவாஸம்பண்ணுகிற
புருடோத்தமன் — புருஷோத்தமனுடைய
அடிமேல்— திருவடிகளிலே
வெம்— கொடிய
கலி— கலியாலுண்டாகிற
கலியா— கலிவொன்றில்லாத
வில்லிபுத்தூர் கோன் } பூதநீயில்லிபுத்தூருக்கு
நிர்வாஹகரான

விருப்பு உற்று— விரும்பி
நங்கிய— நிலைநின்ற
அன்பால்— அன்பினாலே
செய்— செய்த
தமிழ் மாலை— தமிழ்த்தொடையான இது
தங்கிய— ஒருக்காலும் நீங்காதிருக்கிற
நா உடையார்க்கு—நாவையுடையவர்களுக்கு

கங்கைகயில்— கங்காநதியிலே
குளித்து— நீராடி
திரு மால்— ஸ்ரீயப்பதியினுடைய
இணை— ஒன்றுக்கொன்றொப்பான
கழல் கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
இருந்தகணக்கு ஆம்—நிரந்தரலைவைபண்ணி யிருந்ததொருப்ரமேயாஜநத்தோடொக்கும்.

வ்யா. பொங்கித்யாதி. ஜலத்தினுடைய கொழிப்பால் வந்த கிளர்த்தியையும் கோஷத்தையு முடைத்தான கங்கையினுடைய கரையிலேயாய், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலுமுண்டான வற்றத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திருக்கண்டங்கடிநகரிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற புருஷோத்தமனுடைய திருவடிகளிலே. வெங்கலி நலியா வில்லிபுத்தூர்க்கோன் விட்டுசித்தன் விருப்பு ற்று. விபரீதஜ்ஞாநாதிகளை ஜநிப்பிக்கும் க்ரூரமான கலியுகத்தால் வந்த நலிவென்ப தொன்றில்லாத ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகரான பெரியாழ்வார் ஆசைப்பட்டு. தங்கியவன் பால்செய் தமிழ்மாலை. நிலைநின்ற ப்ரேமத்தாலே செய்த தமிழ்த்தொடையானவிது. தங்கிய நாவுடையார்க்கு. ஒருகாலும் நீங்காதே வர்த்திக்கும்படியான நாவை யுடையவர்களுக்கு. அதாவது - எப்போதும் இத்தையே சொல்லிக்கொண்டு திரியுமவர்களுக்கென்கை. கங்கையிலித்யாதி. கங்கையில் - குளித்து - திருமால் கழலிணைக்கீழே - இருந்த கணக்காமே. அதாவது- இத்திருமொழி தங்கின நாவுடையவர்களுக்கு ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும், ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் பிறப்பால்வந்த வற்றத்தையுடைய கங்கையிலே ஸ்நாநம்பண்ணி, திருக்கண்டங்கடிநகரிலே எழுந்தருளி யிருக்கிற ஸ்ரீயப்பதியாணவன் திருவடிகளின்கீழே நிரந்தர லைவைபண்ணி யிருந்ததற்கு ப்ரயோஜநமொக்குமென்கை. பகவத்ப்ரீதியிறே அதுக்கு ப்ரயோஜநம்; அது இவர்களுக்கு மொக்குமென்றதாய்த்து. ... ... கக.

பெரியஜீயர்திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—தங்கையை சல மதிர் இமையவ ருழு தலை வில் திரை வடதிசை மூன்றெழு போங்கொலி மாதவ.

ஆறாந்திருமொழி-நகூ-க்கு, பாட்டு-நஅகூ.

———(o)———

நான்காம்பத்து - எட்டாந்திருமொழி - மாதவத்தோன், ப்ரவேசம்.

அ. "போகத்தில்வழுவாத புநுவையர்கோன்" என்கிறபடியே திருவவதார ஸம

அநுபவித்தவநந்தரம் இவ்வவதாரகுணசேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமபடி உகந்தருளின நிலங்களிலே எழுந்தருளிநிற்கிற நிலைகளை யநுபவிக்கவேணுமென்று மாசை பிறந்து ப்ரதமம், ராமக்ருஷ்ணத்யவதாரகுண சேஷ்டிதங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமபடி திருமலையிலே யெழுந்தருளிநிற்கிற அழகரையும், அவரிலங்காட்டில் ப்ராப்பத்தில் சரமாவதியான திருமலை யாழ்வாரையு மநுபவித்து, பின்பு திருக்கோட்டியூரிலே நிற்கிற நிலையையும் அநுபவிக்கை யிலே ப்ரவர்த்தரான விவர்; அங்கேயெழுந்தருளி நிற்கிற நிலையில் தங்களுக்கு ஆச்ரயணீய மன்றிக்கே அர்ப்பபராய்த்திரிகிற ஸம்ஸாரிகளை நிர்ஹேதுவும், அந்நிலையின் வாசியறிந்து ப்ரவணராய நநுபவிக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ச்லாகித்தும், இப்படி யிருந்துள்ள தொருக்கோடே கூடியநுபவித்து, தாம்நிர்ஹேதுவர்களையும் விடமாட்டாத பரமக்ருபையாலே அவர்களுக்குநி த்து இரண்டு திருமொழியாலே பரோபதேசத்தைப்பண்ணி, மீளவும் உகந்தருளின நிலங்க ளிலே நிற்கிற நிலையை யநுபவிக்கையிலுள்ள வாசையாலே " வடதிசை மதுரை " இத்யா நிப்படியே அநேக தேசத்திலுண்டான விருப்பத்தையெல்லாம் பண்ணிக்கொண்டு திருக் கண்டங்கடி நகரிலே அவதாரகுண சேஷ்டிதங்கள் எல்லாம் ப்ரகாசிக்குமபடி எழுந்தருளி நிற்கிறபடியையும், அத்தேசவைபவத்தன்மையும் அநுபவித்து இனியராய் நின்றார் - கீழ்; அ வையெல்லாம்போலன்றிக்கே, " வடிவுடை வானெருத்தலைவனே " என்றும், " கடலிடம் கொண்ட கடல்வண்ணா " என்றும், " கட்கிலீ " என்றும், " காருருத்தா கண்ணினை " என் றும் சொல்லுகிறபடியே- பரத்வாதிகளிலுண்டான குணங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்குமபடி வர்த் திக்கிற ஸ்தலமாய், " பொங்கோதஞ் சூழ்ந்தபுவனியும் " இத்யாதிப்படியே உபயவிபூதி யையும் தனிக்கோல் செலுத்துகிறதும் இங்கேயிருந்தே என்று தோற்றும்படி யிருப்பதாய் " மாலிருஞ்சோலை மணாளரூர் பள்ளிகொள்ளுமிடம் " என்றும், " பொன்னிசூழரங்கமகருள் முகிலவன் - திருமாலிருஞ்சோலைநின்றான் " என்றும், " பாயின்றதரங்கம் திருக்கோட்டி " " தேனார் திருவரங்கம் தென்கோட்டி " என்றும் சொல்லுகிறபடியே முன்பு அநுபவித்த திருமலை திருக்கோட்டியூரில் நிலைகளுக்கு மேல்பட்டதான விடமுமாய், " ஆராவமுதாழ்ந்த வரங்கம் " என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாம் பகலிருக்கை என்னுமபடி ஆச்ரி தரக்ஷணத்துக்கு ஏகாந்தமானவிடமென்று நிர்ப்பரனாய்ப் பண்ணுகிற ஸ்தலமான * திருவரங் கத்திருப்பதியிலே; " வன்பெருவானகம் " இத்யாதிப்படியே லௌகிக தேசத்திலுள்ளாரும் உஜ்ஜீவிக்குமபடியாகவும், " தென்னுடும் வடநாடும் தொழுதின்ற " என்றும், " பாவருந் வந்தடிவணங்க " என்றும் சொல்லுகிறபடியே லௌகிக தேசத்திலும் ருசிபிறந்தவர்களெல்லா ரும் வந்து அநுபவிக்குமபடியாகவும் ஆச்ரயிக்குமபடியாகவும், " அன்பொடு தென்திசை நோக்கி " என்கிறபடியே * மன்னுடைய விபீடணாழ்வாய் மதிளிலங்கைத் திசைமோக்கி மலர்க்கண் வைத்து, " திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற " என்கிறபடியே ஸ்ரீய: பதியாகையால் வந்த பெருமை தோற்றத் திருவுள்ளத்திலுகப்புடனே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள்பக்கலிலே, விசேஷித்து க்ருஷ்ணவதாரகுணசேஷ்டிதங்களும் ராமாவதார குணசேஷ்டிதங்களும் அவதாராந்தரகுணசேஷ்டிதங்களுமெல்லாம் ஒருமடைகொள்ள ப்ரகா சிக்கிறபடிகளை * திருவரங்கமதனைச்சென்று அநுபவியாநின்றுகொண்டு, அவர் தம்மிலுங் காட்டில் அவர் விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமே பரமப்ராப்யமாகையாலே அத்தேச த்திலுடைய வைபவத்தையும் பஹுமுகமாகப்பேசி அநுபவித்து ப்ரீதராகிறார் - இத்

மேகைகருர்.

மூ.—மாதவத்தோன்புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை
ஓதுவித்ததக்கணையா வுருவுருவே கொடுத்தானூர்
தோதவத்தித் தூய்மறையோர் துறைபடியத் துளும்பியெங்கும்
போதில்வைத்தசேதன்சொரியும் புனலரங்கமென்பதுவே. க.

பதவுரை.

தோதம்— பரிசுத்தமாய் தோய்த்து உல
ர்த்தின
வத்தி— வஸ்த்ரங்களை யுடுத்துமவராய்
தூய்— தூய்தான [குற்றமற்ற]
மறையோர்— வேதத்தைதோய தங்களுக்கு
நிரூபகமாகவுடைய ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள்
துறை— காவிரியில் திருமுகத்துறை முத
லிய துறைகளிலே
படிய— திரள்திரளாக நீராட
(அதனுலே)
எங்கும்— எங்கும்
துளும்பி— அலையெறிந்து
(நூக்களின் நாளங்களை யலைக்க,)
போதில் வைத்த— அந்தப்பூக்களில் வைத்த
சேதன்— சேதனனது
சொரியும்— சொரியும்படியான
புனல்— புனலையுடைத்தாய்
அரங்கம் என்பது— 'திருவரங்கம்' என்
னும் திருநாமத்தையுடைய
திவ்யதேசமான தை;
மறி— திரைமறிகிற
கடல்வாய்— கடலிடத்திலே
போய்— புகுந்து [ண்டவனை
மாண்டான்— முதலிலையாயிலகப்பட்டு மா
மாதவத்தோ } மிக்கதபஸ்ஸையுடைய ஸா
ன்புத்திரன் } திபிநியின் பிள்ளையை,
ஓதுவித்த— (ஸாந்தீபிநி) தன்னை அத்ய
யனம் பண்ணுவித்ததுக்கு
தக்கணையா— தக்ஷிணையாக
உரு உருவே— அந்த புத்ரன் இறந்தபோ
திலிருந்த வடிவின்படியே
கொடுத்தான்— கொண்டுவந்து கொடுத்த
வன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. மாதவத்தோன் புத்திரன்போய் மறிகடல்வாய் மாண்டானை. மஹாதபஸ்ஸையுடைய ஸாந்தீபிநிபுத்ரன், நெடுங்காலத்திலே, திரைமறிகிற கடலிடத்திலே புகுந்து மடிந்தவனை. ஓதுவித்த தக்கணையா. அத்யயனம் பண்ணின வநந்தரம் குருதக்ஷிணை கொடுக்கத் தேடுகிறவனை விலே, இவனுடைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை அறிந்தவளுகையாலே "காதலின்மகன் புகலிடம் காணென் கண்டு நீ தருவாயெனக்கு" என்று முன்பே ஸ்மரித்ததில் மர்தனை என்புத்ரனைக்கொண்டு வந்து தரவேணும் என்று அபேக்ஷிக்க, "அப்படியே செய்கிறேன்" என்று, அவன் அத்யயனம் பண்ணுவித்ததுக்கு தக்ஷிணையாக. உருவுருவே கொடுத்தானூர். (க) "தம்வோயம் யாதி நாஸம்ஸ்தம் யமோவைவஸ்வதஸ்ஸகீ ரிணஜிவி தரவ உதவாஸ்து ஷ்ண" என்கிறபடியே பூர்வதேஹத்தில் ஒன்றும் விநாசமறக் கொண்டுவந்து கொடுத்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தோதவத்தித் தூய்மறையோர். ஸமாசாரபராகையாலே, பரிசுத்தமாகத்தோய்த்து உலர்த்தின வஸ்த்ரங்களை தரித்துக்கொண்டிருப்பாராய், தூய்தானமறையையே தங்களுக்கு

ந்தப நிரந்தரமாயிருக்கையாலே ஸாவபரமானவிலக்ஷணமாய, பகவதீஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கவற்றாயிருக்கை. இத்தை இவர்கள் நிரூபகமாகவுடையரா யிருக்கையாவது (க) "ஸ்வாயம்பாயை" என்கிற விதிப்ரகாரம் தப்பாமல் அத்யயநம்பண்ணி, அதில் அர்த்தஜ்ஞாநத்தையும் அதுக்கு அநுரூபமான அநுஷ்டாநத் தையுமுடையராயிருக்கையாலேயிவை நிரூபகமாம்படியிருக்கை. துறைபடிய. "கங் கையிற் புனிதமாய காவிரி" என்கிறபடியே * கலந்திழி புனலான கங்கையிலுங்காட்டில் பரிசுத்தமான காவேரியிலே, பெரியபெருமாளுடைய திருக்கண்மோக்கான திருமுகத்துறை முதலான துறைகளிலே, திரள்திரளாக அவகாஹித்து ஸ்நாநம்பண்ணை. துளும்பியித்யாதி. அப்படி அவர்கள் திரள்திரளாகப்புகுந்து ஸ்நாநம்பண்ணுகையாலே எங்கும் அலையெறிந்து, ஆஸந்நமான புஷ்பங்களின் நாளங்களையலைக்க, அந்தப்பூக்களில் வைத்தமீதணைது சொரியும் படியான புனலையுடைத்தாய், திருவரங்கம் என்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தாயிருக்கிற திவ்யநகரி. (உ) "கூரியவைவேலுரவோர்நாடு பொதிநான்முகன்படைத் தவிசாதிபதி" என்கிற ஏற்றத்தையுடைத்தாயிருக்கையாலே "அரங்கமென்பதுவே" என்று ப்ரஸித்திதோற்றவருளிச்செய்கிறார். ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வைதிகபுத்ராத்யயநம் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிது வென்கிறார்.

மூ.—பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளை நால்வரையும்
இறைப்பொழுதிற் கொணர்ந்துகோடித் தொருப்படுத்தவுறைப்பனூர்
மறைப்பெருந்தீ வளர்த்திருப்பார் வருவிருந்தை யளித்திருப்பார்
சிறப்புடைய மறையவர்வாழ் திருவரங்கமென்பதுவே. உ.

பதவுரை.

மறை— வேதத்தில் சொல்லிப்போந்தபடியே
பெரு— சிறந்த
தீ— மூன்று அக்நிகளையும்
வளர்த்து இருப்பார்— வளர்க்குமவர்களாய்
வரு— தந்தாம் திருமாளிகைக் கெழுந்த
ருளுகிற
விருந்தை— அதிதிகளான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்
களை
அளித்து இருப்பார்— ஆதரித்துக்கொண்டு
போருமவர்களாய்
சிறப்பு உடைய— இவ்வகையான நன்மை
களை யுடையராய்
மறையவர்— வேததாத்பர்ய மறிந்திருக்
குமவர்கள்
வாழ்— பகவதநுபவத்தாலே வாழாநின்
றுள்ள
திரு அரங்கம் என்பது—; [யே
பிறப்பு அகத்தே— ஸ்வதிகாக்ர்ஹத்திலே
மாண்டு ஒழிந்த— மாண்டுபோய் விட்ட
பிள்ளைகள் நால்வரையும் — நாலுபிள்ளை
களையும்
இறை பொழுதில்— ஒருநொடிப்பொழுதில்
கொணர்ந்து— பரமபதத்தில் நாய்ச்சிமார்
கையில் நின்றும் வாங்கிக்கொண்டு வந்து

(க) "ஸ்வாத்யாயோத்யேதவ்ய:" (உ) கூரசாப்தேர்மண்டலாத்பாநோ: யோநி

கொடுத்து தந்தைதாயார்களிலே கொடுத்து ஒருப்படுத்து— 'எங்கள் பிள்ளைதான்' என்று ஸம்மதிப்பண்ணுவித்த

உறைப்பன்— சக்தியையுடையவன் வர்த்திக்கிற

உவர்— தேசம்.

வ்யா. பிறப்பித்பாதி. "ஒருப்ராற்மணனுக்கு மூன்பே மூன்றுபிள்ளைகள். பிறந்தபோதேதானைவொண்ணுதபடி போய்விடுகையாலே, நாலாம்பிள்ளையை ஸ்த்ரீ ப்ரஸவிக்கத் தேதிகிறவளவிலே, க்ர்ஷ்ணன்பக்கலிலே வந்து, 'இந்நமவாருபிள்ளையையும் தேவரீர் ரக்ஷித்தருளவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்க; க்ர்ஷ்ணனும், 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று அநுமதிசெய்து வந்தரம், எகாந்த ரக்ஷையானக்ரதுவிலே தீக்ஷிதராயிருக்கிறவிவர் எழுந்தருளவொண்ணுது என்று மத்தைப்பற்ற, 'நான்போய் ரக்ஷிக்கிறன்' என்று அர்ஜுநன் என்றுகொண்டு ப்ராற்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டுபோய், ஸ்ரீ தெக்காக்ர்ஹத்தைச்சுற்றும் காற்றுமுட்பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணுதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டிக் காத்துக்கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அந்தப் பிள்ளை பிறந்தவளவிலே பழையபடியே காணவொண்ணுதபடி போய்விட்டவளவிலே, ப்ராஹ்மணன்வந்து அர்ஜுநனை 'க்ஷத்ரியாதமா! உன்னுடைபன்றே பிள்ளை போகவொண்டிற்று, க்ர்ஷ்ணனெழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை யேன்றே கெடுத்தாய்' என்று பர்த்ஸித்து, க்ர்ஷ்ணன்பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர; க்ர்ஷ்ணன் இத்தைத்தக்கண்டு மந்தஸ்மிதம் பண்ணி, 'அவனை விடு, உன்பிள்ளை காம்கொண்டுவந்து தருகிறோம்' என்று ப்ராஹ்மணனுக்கு அருளிச்செய்து, போனபிள்ளைகளை மீளக்கொண்டுவந்து கொடுத்தான்" என்கிற கதையை ஸங்க்ரஹேணை அருளிச்செய்கிறார்.

பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பிள்ளைகளோ ராஸ்வரையும். "என்னுடைமனஸி காதல் மக்களோப் பயத்தலுங்காணுஸ்" என்கிறபடியே பெற்றவளுருப்பட முகத்தில் விழிக்கப்பிறதபடி ஸ்ரீதெக்காக்ர்ஹத்திலே, "இன்னவிடத்திலே போய்த்து" என்று தெரியாதபடி மாண்டுபோய்விட்ட ராஜபிள்ளைகளையும். இறைப்பொழுதில் கொணர்ந்து கொடுத்து. தீக்ஷித ரைப்நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ரதஸ்ஸைவரும் தலைக்கட்டி மாத்ருபித்ருஸஹவரத்துக்குமுன்னை அல்பகாலத்திலே, "எல்லாவுலகுங்கழியப் படர்புகழ்ப்பார்த்தனும் ஸ்வதிகளுமுடனேறத் தின்போர்கடவி" என்கிறபடியே ப்ராஹ்மணனையும் அர்ஜுநனையும்கூடத் தேரிலே கொண்போடறி, அர்ஜுநனைத் தேரைநாட்டத்தச்சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகு பரிப்படியாக, காரணரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிறவிடத்தில் உருக்குலையாமல் தேருக்குத்தின்னமையைக்கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, "சுடரொளியாய்நின்ற தன்னுடைச்சோதி" என்கிறபடியே ஜ்ஞாநத்திலே மத்ஸ்யமூலாவுமாபோலே தேஜஸிகளே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிகதேஜோரூபமான பரமபதத்திலே, தன்னிலமாகையாலே தானேபோய்ப்புக்கு, நாப்த்யமார், தங்கள் ஸ்வாதந்த்ர்யம் காட்டுகைக்காக அங்கே அழைப்பித்திட்டுவைத்த அந்தப்பிள்ளைகளை அங்குநின்றுமெடுத்துக்கொண்டுவந்து மாதாபிதாக்கள் கையிலேகொடுத்து. ஒருப்படுத்த உறைப்பனூர் "தாயொடுகூட்டிய" என்கிறபடியே பூர்வரூபத்தில் ஒன்றும் குலையாமல், "என்னுடைய பிள்ளைகள்" என்று தாயார்எடுத்தணைத்து உச்சிமோந்துதொள்ளாயிரம்பாடி தேர்த்தட்டிலே தத்தி

திருமாகளிலை எழுந்தருளின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை, ஸ்வரூபாநுரூபமாக ஆதரித்து அழுது செய்யப்பண்ணுகை. தீறப்புடையமறையவர்வாழ். இப்படி வைதிகர்மாநுஷ்டாநத்தையும் பகவத்விஷயாதாத்பர்யத்தையும் அநந்யப்ரயோஜநமாகச் செய்கையாகிற நன்மையையுடையராய்ப், இதுக்கு உடலாக வேதாதாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பெருமாளை யபயித்துக்கொண்டு வாழாநிற்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. ... ... உ.

அ. மூன்றாம்பாட்டு. கரிக்கட்டையைப் பிள்ளையாக்கியும், பாண்டவர்களுடைய தேரூறும் பாரதயுத்தத்தில் அழியாதபடி நோக்கியும் செய்தவன்வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மருமகன்றன் சந்ததியை யுயிர்மீட்டு மைத்துனன்மார்
உருமகத்தேவீழாமே குருமுகமாய்க் காத்தானூர்
திருமுகமாய்ச் செங்கமலந் திருமுகமாய்க் கருக்குவளைப்
பொருமுகமாய்நின்றலரும் புனலரங்க மென்பதுவே. கூ.

பதவுரை.

செங்கமலம்— செந்தாமரை பலரான து
திருமுகம் ஆய்— பெரியபெருமாள் திரு
முகத்துக்குப் போலியாய்
கரு— கறுத்த
குவளை— உத்பலமான து
திருநிறம் ஆய்— அவருடைய திருநிறத்
துக்குப் போலியாய்
பொரு— ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற
முகம் ஆய் நின்று— முகத்தையுடைத்தா
ய்க் கொண்டு
அலரும்— அலராநின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம் என்பது—;
மருமகன் தன் — மருமகனான அபிமந்யுவி
னுடைய

சந்ததியை— புத்ரனுப், கரிக்கட்டையாய்க்
கிடந்த பரிக்ஷித்தின் சரீரத்தை
(திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து,)
உயிர் மீட்டு— உயிர்பெறும்படி பண்ணி
மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மாரான
பாண்டவர்களுடைய
உரு— சரீரமான து
மகந்தான்— பாரதயுத்தமாகிற ரதோமதத்திலே
வீழாமே—; விழுந்து நசித்துப் போகாமல்
குருமுகம் ஆய்— குருமுகமாய் நின்று
(ஹிதோப தேசங்களைப்பண்ணி)
காத்தான்— ரக்ஷித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வியா. மருமகனித்யாதி. மருமகனான அபிமந்யுவினுடைய புத்ரனான பரிக்ஷித்தின் ப்ராணனை மீட்டு. அதாவது- கரிக்கட்டையாய்ப்போனவனை (க) "யதிமே வ்ரஹ்மசர்யம் ஸ்யாந்மயிஸத்யஞ்ச திஷ்டதி - அவ்யாஹதம்மனோ

வித்த '' என்கிறபடியே உபயலோகத்திலும் பூபாரமானவர்களை எல்லாம் நகிப்பிப்பதாக ப்ரவர்த்திக்கப்பட்டதாய், *மண்ணின்பாரம் தீர்க்குதற்கே வடமதுரைப் பிறந்தவனுடைய திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பாக விருக்குமதாகையாலே- பாரதயுத்தத்தை நரமேதயஜ்ஞமாக அருளிச் செய்தது. இதில் இவர்கள்விழுந்து நசியாமலிருந்தது- அடியேயிடித்து இவர்களை அபிமானித்துக்கொண்டு குருமுகமாய் நின்று, வருத்தானகாலத்தோடு பூர்வத்தான காலத்தோடு வாசியற ஹிதத்தையே உபதேசித்துக்கொண்டு தியவழிகளிலே போகாமல் விலக்கி நல்லவழிகளிலே நடத்தி இப்படி அபிமானியாய் நின்று ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகையாலே என்னு மிவ்வர்த்தத்தை வெளியிட்டருளிஸ்ராய்த்து. ஊர். இப்படி குருமுகமாய் நின்று பாண்டவர்களை ரக்ஷித்தவன், தன்னபிமானத்திலே ஒதுங்கினவர்களெல்லாரையும் தியவழி போய் நசியாமல் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

திருமுகமாய்ச் செங்கமலம். செங்கமலமானது, பெரிய பெருமாளுடைய திருமுகத்துக்குப் போலியாய். திருநிறமாய்க்கருங்குவளை. கருங்குவளையானது அவருடைய திருநிறத்துக்குப் போலியாய். பொருமுகமாய் நின்றலரும் புனலரங்கமென்பதுவே. பரபாகத்தாலே ஒன்றுக்கொன்று எதிர்பொருகிற முகத்தையுடைத்தாய்க்கொண்டு விகஸிக்கும்படியான ஜலஸம்ருத்திநையுடைய அரங்கமென்பதுவே. ... ... கூ.

அ. நன்காம்பாட்டு. கைதவிவசாமடியாக நாட்டைவிட்டுக் காட்டிலேபோய் கண்டகரான ராக்ஷஸனை நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கூன்றொழுத்தை சிதகுரைப்பக் கோடியவள்வாய் கடியசொற்கேட்
டூன்றெடுத்த தாயரையு மிராச்சியமு மாங்கோழியக்
கான்றொடுத்த நெறிடோகிக் கண்டகரைக் களைந்தானூர்
தேன்றொடுத்த மலர்ச்சோலைத் திருவரங்கமென்பதுவே. சு.

பதவுரை.

தேன் தொடுத்த— தேன்மாறாத்
மலர்— மலர்களையுடைய
சோலை — சோலைகளாலே சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது—;
கூன்— கூனியாகிற
தொழுத்தை— அடியாட்டியானவள்
சிதகு— திருவபிஷேக மஹோத்ஸவத்துக்கு அழிவான கடுஞ்சொற்களை
உரைப்ப— சொல்ல
(அத்தையுட்கொண்டு பெருமாளைக்
காடேற எழுந்தருளச்சொன்ன)
கோடியவள்— கோடியளான கைகேயியின்
வாய்— வாயிலுண்டான் [கேட்டு
கடிய சொல் கேட்டு— வெட்டிய சொல்லைக்
கன்று எடுத்த தாயரையும்— பெற்றதாயான
ஸ்ரீகௌஸல்யாபிராட்டியையும்
இராச்சியமும்— ராஜ்யத்தையும்
ஆங்கு ஒழிய— கைவிட்டு
கான் தொடுத்த— காடு அடர்ந்திருந்துள்ள [ந்தருளி
நெறி— வழியே
போகி— ஸ்ரீதண்டகாரண்யத்துக்கு எழுந்
கண்டகரை— கண்டகராய் ஜநஸ்தாநவாஸிகளான ராக்ஷஸனை
களைந்தான்— நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. கூன்தொழுத்தை சிதகுரைப்ப. கூனியாகிற அடியாட்டியானவள் திருவபி ஷேக மறோத்ஸவத்துக்கு அழிவான துருக்திகளைச்சொல்ல. அதாவது (க) "ஜூ ாகிஉ வலீய தெராஜாதா மெகுகெபூஷ்ஷ ஸஹெஹாச்தா வ்ராவஸாஉஅவ ஏ்வஜ்ஜாஸ ஸார ஹொஹயஉ ஏஹயா" என்கிறபடியே ஜ்ஞாதிதாஸியானவிவள் யாத்ர்ச்சிகமாக மாளிகைத்தளத்தின்மேல் ஏறிப்பார்த்தவாறே, பெருமாளுடைய திருவபிஷேகத்துக்குத் திருப்படைவீடெல்லாம் கோ டித்துக்கிடக்கிற படியையும், (உ) "வ்யஉவ்யஉ மியாயஸ்ஸாபாழ்" என்கிறபடியே திசள் திரளாக வந்துகிடக்கிற ஜநஸம்மர்த்தத்தையும் மங்களவாத்ய கோஷங்களையுமெல்லாங் கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாதே தளத்தினின்று மிறங்கிவந்து கைகேயியை பர்த்ஸித்து, "உன் மாற்றாட்டிமகன் அபிஷேகம் செய்யத்தேடுகிறான், உன்மகன் அவனுக்கு இனி இழிதொழில் செய்திருக்கு மித்தனையிறே, இத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு நீ யிருக்கிறதே, அவனுடைய அபிஷேகத்தைக் குலைத்து உன்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கும்படி ராஜாவோட சொல் லு; அதுக்கு உபாயம்,-முன்பே உனக்குத் தந்திருப்பது இரண்டுவரமுண்டே, அவை இரண் டையும்- உன் மகனை அபிஷேகம்பண்ணுவிக்கையும், ராமனைக் காடேறப்போக விடுகையும், என்று வேண்டிக்கொள்; ஸத்ய தர்மபரரான ராஜாவால் செய்யாதொழியப்போகாதுகாண்" என்று திருவபிஷேகத்துக்கு விக்நமான துருக்திகளைச் சொன்னளிறே. கொடியவள் வாய்க் கடியசொல்கேட்டு. இப்படி குப்ஜை சொன்ன வார்த்தையாலே கலங்கி, பின்பு ராஜாவுடனே "முன்புசொன்ன விரண்டுவரமும் எனக்கு இப்போது தரவேணும்; அதாவது- என்மகனை அபிஷேகம் பண்ணுவிக்கையும், ராமனைப் பதினாலாம்வத்ஸரம் வநவாஸார்த்தமாகப் போ கவிடுகையும்" என்ன; இத்தைக்கேட்டு ராஜா இதுக்கு இசையாமை தோற்றவிருக்க; "அது பதிநாலிரம் ஸம்வத்ஸரம் ஸத்யதர்மத்தைத்தப்பாமல் நடத்திப் போந்தவன் இப்போது ஸத் யத்தை அதிக்ரமிக்கிறான், ஸகலதேவதைகளும் இத்தை அறியுங்கோள்" என்று இவள் கூப் பிட்டவாறே; அவன்செய்யலாவதற்று அநுமதிபண்ணா; அவ்வளவிலே, அவள்ஸமந்த்ரணப் போகவிட்டு பெருமாளை அழைத்துவிட, அவர் எழுந்தருளி வந்து, சக்ரவர்த்தி கலங்கிக்கிட க்கிற படியைக்கண்டு, "இதுக்கடியென்?" என்று இவளைக்கேட்க, இச்செய்திகளை யெல்லாம் சொல்லி, "உம்மைக்காடேறப்போகவிடுவதாக அழைத்துவிட்டார், உம்மைக்கண்டவாறே சொல்லமாட்டாமல் கிடக்கிறாரித்தனை; உங்கள் ஐயர் ஸத்யதர்மத்தை நோக்கவும் நீர் அவ ர்க்கு ப்ரியம் செய்யவும் வேண்டியிருந்தீராகில் அவர் நிலைவு நான் சொல்லுகிறேன், நீர் கடு கக் காடேறப்போம்" என்று சொன்ன கொடுமைபடியுடையளான கைகேயி வாயில் இந்த வெட்டிய சொல்லைக்கேட்டு. ஈன்றெடுத்த தாயரையும் இராச்சியமு மாங்கொழிய. "ஏகபத்னி யான நான் உம்மைப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன், கூடப்போரு மித்தனை" என்று பின்னுடன் ந்த பெற்றதாயாரான கௌஸல்யாதேவியையும், ஸ்த்ரீவரங்களோடு ஜங்கமங்களோடு வாசியறத் தன் குணங்களிலேயீடுபட்டு, பிரியில் தரிக்கமாட்டாதபடியிருக்கிற ராஜ்யத்தையும் கைவிட்டு. கான்தொடுத்த நெறிபோகி. (ஊ) "தெவதெந வநகமிஷ்யா" என்கிறபடியே காட்டோடு காடு தொடுத்துக்கிடக்கிறவழியே, "நெய்வாய்வேல் நெடுங்கண்நீரிழைபு மினங்கோவும் பின்புபோக" என்கிறபடியே-பிராட்டியும் இளையபெருமாளும் பின்னே லைவித்துக்கொண்டு

...ரிஷிகளான ரிஷிகளுக்காக, அவர்களை நித்யபீடை செய்துபோந்த கண்டகராய் ஜநஸ்தான வாஸிகளான ராக்ஷஸர் முதலானரை நிரஸித்தருளினவன். ஊர். ஏவம் பூதனனவன் இங்ஙனமெழுத்த விரோதிகளை நிரஸித்து ஆச்ரித ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தேனித்யாதி. தேன்மாறாத மலர்களை யுடைத்தான சோலை. அன்றிக்கே, 'தேன்" என்று- வண்டாய், வண்டுகள் மாறாமல் படிந்து கிடக்கிற புஷ்பங்களை யுடைத்தான சோலை என்னுதல்; "கோல்தேன் பாய்ந்தொழுகும்" என்கிறபடியே- மாகரந்தங்களில் தேன் வைக்கப்பட்டிருப்பதாய்ப் பூமாறாத சோலை யென்னுதல். இப்படி- யிருந்துள்ள சோலைகளையுடைய திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தையுடைய வதுவே. ...ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. ராவணவதம் பண்ணி, இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—பெருவரங்க ளனைவபற்றிப் பிழக்குடைய விராவணனை
உருவரங்கப் பொருதழித்திவ் வுலகினைக் கண்பெறுத்தானூர்
குரவரும்பக் கோங்கலரக் குயில்கூவுங் குளிர்பொழில்சூழ்
திருவரங்கமென்பதுவே யென்றிருமால்சேர்விடமே. ரு.

பதவுரை.

பிழக்கு உடைய—தேவர், ரிஷிகள்முதலானோரிடத்து பிழைசெய்கையையே இயல்வாகவுடைய
இராவணன்— ராவணனுடைய
உரு— ரூபமானது
அரங்க— சிந்நம் பிந்நமாம்படி-
பொருது— போர்செய்து
அழித்து— ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தாலே ப்ராணனை யழித்து
இ உலகினை— இந்தலோகத்தை
கண்பெறுத்தான்— காத்தவனுய்
என்— என்னுடைய
திரு மால்— ஸ்ரீயஃபதியானவன்
சேர்வு இடம்— விரும்பிச்சேரு மிடமான
ஊர்— தேசம்.

குருவு— குருவுகளானவை
அரும்ப— அரும்பிச்செல்லவும்
கோங்கு— கோங்குகளானவை
அலர— அலர்ந்து செல்லவும்
குயில்— குயில்களானவை
கூவும்— களித்துக் கூவும்படியான
குளிர்— குளிர்ந்த
பொழில்— சோலைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
திரு அரங்கம் என்பது-;
பெரு— பெரிய [வரங்களானவற்றை
வரங்கள் அவை— ப்ரஹ்மாதிகள்கொடுத்த
பற்றி— தனக்கு பலமாகக்கொண்டு

வ்யா. பெருவரங்களனைவபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் கொடுத்த பெரிய வரங்களானவற்றைத் தனக்கு பலமாகக்கொண்டு. இந்த வரபலமாய்த்து இவன் அடித்து அழிவுசெய்து

கிடைக்கிறதே. பிறத்தியாடைய சிராவணைனை. " இவ்வரமுள்ள வளவும் நமக்கு தரிவு வாராது " என்ன பிடித்து தேவதைகள் சிலதிகள் முதலானவர்களிலும் செய்து திரி தருவதாக ஆடையதோ ராமனை. பிழைக்கு - பிழை. " ரோவணைரெ ரொகாரவணை? " என்று முன்னே கொதித்தெழுந்தவர்களெல்லாம் பட அடித்துக் கிடந்து கூப்பிடப்படி பன்னிரண்டிறை சென்றிருந்தது. உருவாக்கப் போருதிறித்து. இப்படியிருக்கிறவனை அழியச்செய்து விடுதல் " தேவர்களுக்கு அவத்தியமில்லாதவன் " என்கிறபடியே - " அகப்படாதவன் அகப்பட்டான், சும்மாய் கொன்று விடுவிலாம் " என்று பாராதே, தேவர்களைக்கழித்தும் தலையையச் சேர்த்தும் போதுமென்றாக என்று கொல்லுகையாலே ரூபமான அவையவங்கள் சிங்கம் பிராணங்களை போதுது, பின்பு பரற்மாவின்தாலே ப்ராணபர்யந்தமாக அழிந்து. இவனைக் கண்பெறுவித்தவன். " கண் " என்பது - பிரமாணமென்பதைச் சொல்லுகிறது. இந்தால் - விரோதியான சாவனை நிவர்த்தி, அவனுடைய சொருக்குண்ட ப்ராணிகளையெல்லாம் ரக்ஷிக்கையாலே, இந்தலோகத் தில்லுள்ளார்களை யறிவித்தவனென்னை.

தரவிப்பதி. குரங்குகளானவை அரும்பிச் செல்லவும், கோங்குகளானவையலர்ந்து பெய்யவும், முல்லைகளானவை தரைத்தாலேயிருந்து கூவ்ப்படியான குளிர்ந்த சோலைகளாலே சூழப்பட்டிருக்கிறது. திருவரங்கமென்பதுவே. திருவரங்கமென்று ப்ரஸித்தமாயிருக்கிறதன்றே. இந்தால் - அதிக புராண ப்ரசஸ்தமானதையாலும் ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஒருபடித்தாக அருளிச்செய்கையாலும் முன்பான ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. என்திருமாம் சேர்விடமே. ரங்கராஜஸ்தவத்தில் " திருமகளோடு இனிதமர்ந்த " என்கிறபடியே— பிராட்டியோடே கூட சயனித்திருந்த என்னுடைய நிரதிசயபோகியான பரமபுருஷன் பரமபதாதி களெல்லாவற்றிலுமுள்ளாட்டில் விருப்பி, வினோதர் மடியிலே சேருமாபோலே சேருகிறவிடமிதுவென்றபடி.

" இம்மூவுலகினோர் கண்பெறுத்தானை என்திருமால் சேர்விடமான வூர் திருவரங்க மென்பதுவே " என்ன அர்த்தம். ... ... ஙு.

அ. அழுப்பாட்டி. பாதாளவாஸிகளான அஸுரர்களை, தேவர்களுக்காகத் திரு வாழியை ஏவி, சிரச்சேதித்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கீழுலகிலசுரர்களைக் கிழங்கிருந்து கிளராமே
ஆழிவிடுத்தவருடைய கருவழித்த வழிப்படலூர்
தாழைமடலூடுரிஞ்சித் தவளவெண்ணெய்ப் பொடியணிந்து
யாழினிசைவண்டினங்க ளாளம்வைக்கு மரங்கமே. கூ.

பதவுரை.

வண்டு இனங்கள்—வண்டுகளின்கூட்டங்களானவை
தாழை மடலூடு—பலாத்தினுடம்புறத்தோற்

(அதிலுண்டான)

தளை வண்ணம்—வெளுத்தநிறத்தை யுடைய
நெடிது— சமப்படுத்தல் [த்தன
அணிந்து—உடம்பிலங்கு மணிந்து நிகரும்படி
ஆனம் ஸைத்தார்— (அந்தக் களிப்பாலே)
'தென தென' என்று ஆளத்திஸைபா
டின்றுள்ள
அரங்கம்— அரங்கமா நகரான து;
மீழ் உலகில்— பாதாளலோகத்திலுள்ள
கிழங்கிருந்து— அடுக்கிடந்து
கிளராமே— கிளர்தலபடியாக
ஆழி— திருவாழிபாழ்வாஸை
விடுத்து— ஏவிவிட்டு
அவருடைய— அவர்களுடைய
கரு— கர்ப்பமளவாக
அழித்த— அழித்துப்போகட்ட
அழிப்பன்— சத்துருஸம்ஹாரஸ்வபாவனான
வெள் வாய்த்திகிரி
வேல்— சக்கரம்.

வ்யா. கீழுலகிலசுரர்களை. பாதாளலோகவாஸிகளான அஸுரர்களை. பாட்டுக்குப் புறம்பேபோலே, என்றுமொக்க அஸுரர்களுக்கு வாஸஸ்தானமாயிறே பாதாளந்தானிருப்பது. இப்படி யிங்கே யிருந்துவந்து தேவர்களோடே யுத்தம் செய்யாநிற்பர்களாய்த்து. அப்படி அவர்கள் வந்து தேவர்களை அடர்க்குங்காலத்தில், தேவர்களுக்காக நின்று அவர்களை அழியச்செய்யக் கடவனுயிறே ஸர்வேச்வரனென்றாயிருப்பது. இப்படி பலகாலும் வர, அழியவிடச்செய்தேயும், பின்னையும் அடிக்கடிபல் கிளர்ந்து வரப்புக்கவாறே. கிழங்கிருந்து கிளராமே. அப்படி அடிக்கிடந்து கிளராதபடியாக. ஆழிவிடுத்து அவருடைய கருவழித்தவழிப்பன். * கருதுமிடம் பொருளும் திருவாழியாழ்வாஸை யேவினிட்டு, அவர்களுடைய கருவளவாக அழித்துப் போகட்ட ப்ரதிபக்ஷ நிரஸந ஸ்வபாவன். ஊர். மின்பும் அங்ஙனேதத்த விரோதிகளை நிரஸிக்கைக்காக நித்யவாஸம் செய்கிற தேசம்.

தாழைமடலூடேரிஞ்சி. மலைத்தொடங்குகிற தாழம்பூமடலினுள்ளே பரிமளத்தில் லோபத்தாலே உடம்பை உரோசிக்கொண்டு புகுந்து. தவளவண்ணைப் பொடியணிந்து. அதினுள்ளினுண்டான வெளுத்த நிறத்தையுடைத்தான சுண்ணத்தை உடம்பெங்கும் அணிந்து கொண்டு. யாழினிசை வண்டினங்கள் ஆளம் வைக்கும். அத்த ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலே, யாழோசைபோலே யிருக்கிற இனிய இசையை யுடைய வண்டினுடைய திரள்களானவை பாடுகைக்கு அடிக்கொண்டு " தென, தென " என்று ஆளத்தி வையாநிற்கு மாங்கமே. ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. லோகபீடை பண்ணித்திரியும் பாபரான அஸுரர்களை நிரஸித்துப் பொகட்டவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கொழுப்புடைய செழுங்குருதி கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறியப்
பிழக்குடைய வசுரர்களைப் பிணம்படுத்த பெருமானூர்
தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு
தெழிப்புடைய காவிரிவந் தடிதொழுஞ் சீரரங்கமே. எ.

பதவுரை.

தட— பெரிய
தழுப்பு அரிய— ஒருவர் இருவரால் தழுவ

சந்தனங்கள்— சந்தனமரங்களை

சார்த்திகொண்டு—(மேலேயிடை பிடுங்கி) இழுத்துக்கொண்டு

தெழிப்புடைய— 'இந்தைக்கொண்டருள வேணும்' மென்னுமாப்போலே யிருக்கிற த்வனியையுடைய

காவிரி— காவேரியானது

வந்து— ஆரவாரித்து வந்து

அடி— திருவடிகளை

தொழும்— தொழாநிற்கிற

சீர்— சிறப்பையுடைத்தான

அரங்கம்— திருவரங்கமானது;—

கொழுப்பு உடைய— கொழுப்பையுடைத்தாய்

செழு— செழித்திருந்துள்ள

குருதி— ரக்தமானது

கொழித்து— ஊற்றுமாறுமல் கிளர்ந்து

இழிந்து— அருவிகுதித்தாற் போலே நிலத்திலே இழிந்து

குமிழ்த்து— குமிழிகிளம்பி

எறிய— அலையெறியும்படியாக

பிழக்கு உடைய— லோகத்தை வருத்துகையாகிற பிழையையுடைய

அசுரர்களை— அஸுரர்களை

பிணம்படுத்த— நாசமாக்கிவிட்ட

பெருமான்— ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற

ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. கொழுப்புடைய செழுங்குருதி. ஊட்டுப்பன்றிபோலே நினைம் கொழுக்கும்படி போஷகபதார்த்தங்களை ஜீவித்து உடம்பை வளர்த்துக்கொண்டு திரிகையாலே, ரக்தமும் கொழுப்புடைத்தாய் அழகிதாயிருக்குமிறே; அத்தைப்பற்ற "கொழுப்புடைய செழுங்குருதி" என்று அருளிச்செய்கிறார். கொழித்திழிந்து குமிழ்த்தெறிய. இப்படியிருந்துள்ள ரக்தமானது ஊற்றுமாறுமல் கிளர்ந்து அருவி குதித்தாற்போலே நிலத்திலே யிழிந்து குமிழிகிளம்பி அலையெறியும்படியாக. பிழக்குடைய வசுரர்களை. லோகத்தை யடைய பீடித்துக்கொண்டு திரியும் பிழைகளை யுடையரான அஸுரர்களை. இத்தால்- அஸுரயோநியில் பிறந்தாரெல்லாரையும் நிரஸிக்கவேணுமென்னும் நிர்ப்பந்தமில்லையிறே; அவர்கள் செய்த பிழைகளைக் கணக்கிட்டே நிரஸிக்குமென்னுமிடந் தோற்றுகிறது. பிணம்படுத்த பெருமானார். இப்படியிருக்கிறவர்களை நிரஸிக்கிற விடத்தில், அங்கவைகல்பங்களைப் பண்ணிவிடுதல், குற்றுயிராக்கி விடுதல்செய்கையன்றிக்கே, நிரன்வயவிநாசமாக்கிவிட்ட ஸர்வேச்வரன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

தழுப்பரிய சந்தனங்கள் தடவரைவா யீர்த்துக்கொண்டு. பெரிய மலையிடத்திலே வளர்ந்து, ஒருவரிருவரால் தழுவ வரிதாம்படி யிருக்கிற சந்தனமரங்களை வேரோடே அகழ்ந்து இழுத்துக்கொண்டு. தெழிப்புடைய காவிரிவந்தடிதொழும். "இந்தைக் கைக்கொண்டருளவேணும்" என்னுமாபோலே யிருக்கிற முழங்கின த்வனியையுடைய காவேரியானது, ஆதரத்தோடே வந்து, தான் கொண்டுவந்த சாத்துப்படியையும் பெரியபெருமாளுக்கு ஸமர்ப்பித்துத் திருவடிகளைத்தொழாநிற்கும். சீரரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள சிறப்பையுடைத்தான அரங்கமே. ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. ஸ்ரீவராஹமும் ஸ்ரீநரஸிம்மமுமாய் பூம்யுத்தாரணமும் ஹிரண்ய விதாரணமும் பண்ணினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

எல்லியம்போ திருஞ்சிறைவண் டெம்பெருமான்குணம்பாடி-
மல்லிகைவெண் சங்கூது மதிளரங்க மென்பதுவே. ஆ.

பதவுரை.

இரு— பெரிய
சிறை— சிறகையுடைய
வண்டு— வண்டானது
எல்லியம்போது— அந்திப்போதிலே
எம்— ஸர்வஸ்வாமியான
பெருமான்— பெரிய பெருமாளுடைய
குணம்— திவ்யகுணங்களை
பாடி— மிக்க அன்போடே பாடிக்கொண்டு
மல்லிகை— மல்லிகைப் பூவாகிற
வெண் சங்கு— வெள்ளிய சங்கை
ஊதும்— ஊதாநின்றுள்ளதாய்
மதிள்— மதிளையுடைத்தான
அரங்கம் என்பது—;

வல்— வலிதான
எயிறு— எயிற்றையுடைய
கேழலும் ஆய்— வராஹமுமாய்
வாள்— ஒளியையுடைய
எயிறு— பற்களையுடைய
சேயமும் ஆய்— (ஈர) ஸிஹ்மமுமாய்
எல்லை இல்லா— எல்லையில்லாத
தரணியையும்— பூமியையும்
அவுணனையும்— ஹிரண்யாஸுரனையும்
இடந்தான்— திரு எயிற்றிலும், திரு உகிராலும் மடித்தவன் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசம்.

வ்யா. வல்லெயிற்றுக் கேழலுமாய். வலிதான எயிறுகளையுடைய வராஹமுமாய். * எயிற்றுக்கு வன்மைபாவது - "ஊன்றியிடந்தவெயிற்றிற்கொண்ட" என்கிறபடியே அண்டபித்தியிலே ஒட்டின பூமியை மறுபாடுருவக்குத்தி யிடந்தெடுத்த, தன்பக்கலிலே நிலைக்கத்தக்க பலம். * கேழலாகவேண்டிற்று, ப்ரளயங்களைபான பூமியை யெடுக்கும் போது நீருக்குமேல் சேற்றுக்குள் இறுபாதவடிவைகொண்டு எடுக்கவேண்டுகையாலே. நீரும் சேறும் காணப் பணைக்குப்படியிறே வராஹஜாதியிருப்பது. (க)" ஆய் " என்றது-அவ்வவ காரத்தில் புரையற்றிருக்கை. மாயாம்ருத்தை மோந்துபார்த்து " காகுஸ்தகந்தமுண்டு " என்று வெருவிமோடிப் போயிற்றினவிறே மற்றுண்டான ம்ருகங்கள்; அப்படியன்றிக்கே, ஸஜாதீயங்கள் மோந்துபார்த்து " தன்னினம் " என்று விச்வஸிக்கும்படியிருக்கை. மநு ஷ்யதீயாகியிலே அவதரித்தவிடத்தில் ஈச்வரத்வாபிமாநகந்தமற்று, (க) " கூடாநகரா நகூடாகரி நகு " என்றிருக்குமாற் போலேயாய்த்து திர்யக்தீயாகியிலே அவதரித்தாலு மிருக்கும் படி. " மாநமிலாப்பன்றியாம் " என்றாரிறே-இவர் திருமகளார். *மாநமிலாமையாவது- ஈச்வரத்வாபிமாநம் மறந்தும் இல்லாதபடியிருக்கை. " வராஹகல்பம் வாசியாநிற்கச்செய்தே, ' ஸ்ரீவராஹநாயநூர்க்கு முத்தக்காசை பழுதுசெய்விப்பது ' என்று கிடந்ததாய், ' இதென்ன மெய்ப்பாடுதான்! ' என்று நஞ்சீயர் விசாரயருளுவர் " என்று ப்ரஸித்தமிறே. வாளெயிற்றுச் சீயமுமாய். ஒளியையுடைத்தான எயிறுகளையுடைய ஸிஹ்மமுமாய். கீழ், " வல்லெயிறு " என்றார் - பூமியை யெடுக்கத்தக்கபலம் சொல்லுகைக்காக; இங்கு, " வாளெயிறு " என்றார் - அழகுக்குடலாகையாலே. " அலைத்தேபழ்வாய் வாளெயிற்

(க) " ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே "

சிறந் தொளிர்வாய்" "மங்கையே பழுவாய் வாளை யிற்சிறுர் தோளரியாய்" என்று இவ்வா
தாத்துக் கூறி நோக்குமிடமெல்லாம் அழகுக் குடலாகவிதே னென்கிறது. "தியம்"
என்ற - மகிழ்ச்சியென்பது. "தேவாதிதேவதுர்லித ஜாதியில் ஒன்றுமிம் படக்கடலை
யொன்றை" என்று அவன் சொண்டவரத்துக்கு விசேதமற அழியச்செய்ததைக்காகவிதே
னில்லையாகவேண்டும். (உ)-ம் கபலுரையுத் தூஜுகுவாலி ஹுவுரையுத் நுவுரையா"
என் றவ்வடி சிறப்பாகவே அமைந்தது. ஆகையாலே தேவலம் எனற்மமமன்றுமிம்
நாதிற்றாலென் றுமிடம் அர்த்தாத்தினித்தபாய் வரும். "ஹுப்" என்கிறனிது - இப்படி-
ரென்பொருளையும் சேர்த்துக்கொண்டு வந்தனிடத்தில் சேராச்சீசாத்திபா யிருக்கையால்
நிக்கிற. சேர்ப்பதும் கண்டசர்க்கையும் சேர்ந்தாற்போலே ஒன்றுக்கொன்று ஸஸாவுறு
ராய்ச் சேர்ந்து, அபாபவிப்பார்க்கு அக்யந்தம்போக்ய மாயிருக்கையாலே. "அழகியவாய்
தாமரையன்றனை" என்றுசிறை திருமழிசைபாழ்வார். அந்தாத்தவாயும் மொறுந்த
முகமும் காயம்பொண்டதனிம் குத்தமுறுத்தினைகையும் அறிந்த அட்ட றாலைமாயிரு
க்கிற விருப்பிறை இவர்க்கு அழகிதாய்த் தோற்றுகிறது. ஆச்சிதனிமோதி நிரலைகாய்ந்து
பாகக்கோண்ட வடிவாகையாலே, அவ்வடிவும் அதிலுண்டான வ்யாபாரங்களுமெல்லாம்,
பகலுக் குறுந்துரை முடையவர்களுக்கு அழகுக்குடலாய்த் தோற்றுமிறை. எல்லையில்லாத்
தனிமையும் மவுனமையும். எல்லையில்லாத பரப்பையுடைய பூமியையும், எல்லையில்லாத
பொருள்களைத் தன்னுடைய உறிரன்பாலஸ்ரீனையும். பூமிக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
அபிமங்களைச் சுழுத்தங்களைப் போலன்றிக்கே, எல்லாம் தன்னுள்ளேயாம்படி பதுங்கா
தொரு விசித்திரமாயிருக்கை. உறிரன்பையுடைய தபஸ்ஸுக்கு எல்லையில்லாமையாவது -
திவ்யதேசவாசம் முதலான வுலதி காணாவொண்ணுதபடியிருக்கை. இடந்தான். நிலு
னென்றுமிம் திருவதிராயம் இடந்தனன். திருவெயிற்றிலே பூமியை யிடந்தையாவது -
அண்டபித்திபிளவும் ஸ்ருஷ்டிவிரோதிக்கை. திருவதிராலே ஹிரண்யனிடந்தையா
வது - "பொன்னன் மார்பகலந்தெந்திடந்து" என்கிறபடியே - தேவர்களுடைய வாசல
தனே பூண்டபடியிருக்கிற மார்வை, அகலாயில் சத்தம் முறிவுகண்டி "நிலையழிந்
தெருமிலும் முன்னடைபெரிது" என்கிறபடியே எங்கும் பொருந்தபடியாக "பிளவுபறிந்
குட்டம்" என்னும்படி திருவிளவக்குகை. ஆக, ஹிரண்யாசுரனும் ஹிரண்யாசுரனு
ப்ரணயித்யான பூமிப்பிராட்டிக்கும் பக்தனான ப்ரஹ்லாதனைக்குறும் வந்து ஆபத்துக்கிலை,
இரண்டவதாரமாய் வந்து போக்கினபடி சொல்லிற்று. ஸ்ரீவராஹமாய் ஸ்ரீபூமிப்பிரா
டிக்குப் பண்ணின ரக்ஷணம், அல்லாத ரக்ஷணங்கள் போலன்றிக்கே முன்பாகவே ரக்ஷி
மிறை எல்லார்க்குமல்ல. ஸ்ரீநரசிம்மமாய் ப்ரஹ்லாதனைக்குறும் பண்ணின ரக்ஷணமும்,
எல்லார்க்கும் கண்டு தெளிவலாம்படி யிருக்குமிறை. ஊர். இப்படி நிர்ஹேதுகமான
பிராட்டியோடு இன்று ஆச்ரயித்த ப்ரஹ்லாதனீறுதி வாரியாக முன்னே அழியாவரிலைக்கு
ரக்ஷித்தவன், பின்புள்ளாரையும் ரக்ஷிக்கைக்காகவந்து வாலம்பண்ணுகிற தோரம்.

எல்லியம்போதிருந் சிறைவண்டு எம்பெருமான் குணம்பாடி. "அழகல்லாவிலைக்கு
ளாயிரநாமஞ்சொல்லி, சிறுகாலைப்பாடும்" என்றுசிறை அன்றோ; இன்றை இப்படி யருளிச்
செய்கிறார். இக்காலை- திவ்யதேசங்களில் வர்த்திக்கும் வைதிகளாகளை, காலாநுரூப
மாக, பண்களிலே, பகவத்குணங்களை, நியதமாக பாடுப்படி யெல்லாரையும் ஸ்ரீபூமிப்பிரா

ான் குணம்பாடி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரியபெருமாளுடைய, கிழ்ச்சொன்ன ஆச்ரிதரக்ஷ
ங்களா லுண்டான திவ்யகுணங்களை ப்ரதிபாதித்தாலே பாடி. மல்லிகை வேண்சங்
தும். மல்லிகைப்பூவாகிற வெள்ளிய சங்கை ஊதாநிற்கும். அதாவது-ஸாயங்கால புஷ்ப
ான மல்லிகையினுடைய பூவை அது இருந்து ஊதும்போது, அந்தப்பூவானது அலரு
துக்கு முன்பு கலகுவிந்து மேல்பருத்து காம்படிதோர்ந்து வெளுத்த நிறத்தையுடைத்
ாய் சங்குபோலே யிருக்கையாலே, வெள்ளிய சங்கை இருந்து ஊதுமாபோலே யிருக்கு
ாய்த்து. அத்தைப்பற்ற இப்படி யருளிச்செய்கிறார். மதிளரங்க மென்பதுவே. இப்படி
ிருந்துள்ள சோலைச் சிறப்பை யுடைத்தாய் அரணைப்போரும்படியான திருமதிளையுடைத்
ாயிருக்கிற திருவரங்கமென்பதுவே. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அரங்கத்தம்மிட்டுச் சொல்லவேண்டும்படியான
க்ரமற்ற லாலகாண்யத்தை யுடையரும் ஆச்ரித வ்யாமுக்தனவன் வர்த்திக்கிற தேசத
ிதுவென்கிறார்.

மு.—குன்றுடு கோழுமுகில்போற் குவளைகள்போற் குரைகடல்போல்
நின்றுடு கணமயில்போல் நிறமுடைய நெடுமாலூர்
குன்றுடு பொழில்சூழ்ந்து கோடியிடையார் முலையணவி
மன்றுடு தென்றலுலா மதிளரங்க மென்பதுவே கூ.

பதவுரை.

குன்றல்— நெடுமல் காற்றானது
குன்றுடு— மலைபோன்ற
பொழிலுடு— பொழில்களினிடையிலே
சூழ்ந்து— சூழ்ந்து
கோடு— வளைந்திகொடிபோன்ற
இடையார் — இடையையுடைபரான ஸ்த்ரீ
களுடைய
முலை— கலசவைச்சாந்தணிந்த முலைகளை
அணவி— ஸ்பர்சித்து
மன்றுடு— நாற்சந்திகளிலூடே
உலா— உலாவா நின்றுள்ளதாய்
மதிள் — மதிள்களையுடைய தாமான
அரங்கம் என்பது—;
கோழு— கழுத்தே கட்டளையாக நீரைப்
பருகின
குன்று ஆடி— மலைபோலுருவியிலே சார்ந்த
முகில்போல்— மேகம்போன்ற குளிர்த்தி
யை யுடையவராய்
குவளைகள் போல்— கருநெய்தல்போன்ற
பளபளப்பையுடையவராய்
குரை— தோன்றியா நின்றுள்ள
கடல்போல்— கடல்போன்ற காம்பீர்யத்
தை யுடையவராய்
நின்று ஆடு— களிப்பாலேநின்று ஆடா
நின்றுள்ள
கணம் மயில் போல்— மயில்திரள்போன்ற
புகரையுடையவராய்
நிறம் உடைய— அழகையுடைய நிறமான
நெடுமால்— ஆச்ரிதவ்யாமுக்தனான எம்
பெருமான் வர்த்திக்கிற
ஊர்— தேசமாம்.

வ்யா. குன்றுடு கோழுமுகில்போல். கழுத்தே கட்டளையாக நீரைமுகந்து, போகமா
ட்டாதே மலையின் உச்சியிலேசார்ந்தமேகம்போலேயும். குவளைகள்போல். கண்ணிலேமுகந்

மைக்கு கொஷிக்கிற கடல்போலேயும். நின்றுகேணமிஸ்போல். வைத்தகண் வாங்கவொ
ண்ணமைக்கு ஹர்ஷித்தாலே நின்று ஆடாகின்றுள்ள மயில்தான்போலேயும். நிறமுடைய.
வடிவழகையுடைய. நிறம்- அழகு. அன்றிக்கே, திருமேனி நிறத்தன்னே சொல்லிற்றான
போது, கண்டகண் மயிர்க்குச்சிலிர்ப்படியான குளிர்த்திக்கு- ம்பிகாலம்டழுந்த காளமேக
த்தின் நிறத்தையும், நெய்ப்புக்கு-குவளைப்பூவின் நிறத்தையும், இருட்சிக்கு-கடலின் நிற
தையும், புகர்ப்புக்கு - மயில் கழுத்தின் நிறத்தையும் தர்ஷ்டாந்தமாகச் சொல்லுகி
றதென்று நியமித்துக்கொள்ளவேணும். ஒன்றே உபமானமாகப் போருவதல்லாமையாலே
அங்குமிங்கும் கதிர்¶பெறுக்கிச் சொல்லுகிறார். நேடுமோலூர். (க) " ஹரி நாழி " என்கி
றபடியே-இவ்வடிவழகை ஆச்ரிதர்க்கு முற்றூட்டாகக்கொடுக்கும் நிரதிசய வ்யாமோஹத்தை
யுடையவன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிறதேசம்.

குன்றித்போதி. " தென்னன்பொதியில் செழும் சந்தின்தாதளைந்து " என்கிறப
டியே மலயபர்வதத்தில் சந்தன வ்ருக்ஷங்களையுடைய பொழில்களைதோடு நுழைந்து அங்குள்ள
ான பூக்களின் தாதுகளை அளைந்து அரிமிதிபான பரிமளத்தைக் கொய்துகொண்டு போ
ந்து. கோடியிடையார் முலையணைவி. சேர்மைக்கும் நுடங்குதலுக்கும் கொடிபோலேயிருக்
கும் இடையையுடையபரான ஸ்த்ரீகளுடைய சந்தன குங்குமாத்பலங்கால யுக்தமான முலைகளை
ஸ்பர்சித்து அங்குண்டான பரிமளத்தையும் அளைந்துகொண்டுபோந்து. மன்றாடுதென்றலுலா.
அது கைபுகுந்த கால்வத்தாலே வெளிநிலத்திலே புறப்பட்டு மன்றுகளிலூடே தென்றல
ாறு உலாவா நிற்கும். மதிளரங்கமென்பதுவே. இப்படி தென்றலிலாவளவுமாய் அரண
கப் போரும் மதிளையுடைத்தானதுமான அரங்கமென்பதுவே. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரியபெருமாளை யேத்துமவர்கள்
விஷயத்தில் தமக்குண்டான சேஷத்வப்ரதிபத்தியை பருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருவரங்க ளைவைபற்றிப் படையாலித் தெழுந்தானைச்
செருவரங்கப் பொருதழித்த திருவாளன் றிருப்பதிமேல்
திருவரங்கத் தமிழ்மாலை விட்டுசித்தன் விரித்தனகொண்டு
இருவரங்க மெரித்தானை யேத்தவல்லா ரடியோமே. ய.

பதவுரை.

பரு— பெரிய
பரங்கள் அளை பற்றி—ப்ரஹ்மாதிகள் கொடு
த்த வரங்களை பலமாகக்கொண்டு
டை ஆளித்து எழுந்தானை—புத்தவிஷயமா
க கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை
ரு— யுத்தத்திலே
ங்க— அவனபிமானமெல்லாமழியும்படி
பொருது— போர்செய்து
அழித்த அழித்தாப்போகட்ட
திரு ஆளன்—ஸ்ரீபூமிநாயகனாகை
திரு பதி மேல்—திருப்பதி விஷயமாக
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் [யாய்
விரித்தன—விஸ்தரித்து அருளிச்செய்தவை
திரு அரங்கம்— பாட்டுத்தோறும் ' திருவர
ங்கம் ' என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாய்

இருவர்— மதுகைடபர்களாகிறஇருவருடைய

அங்கம்— சரீரத்தை

பொகட்டவனே

வத்த வல்லார்— துறக்க வல்லவர்களுக்கு

அடியோம்— நாங்கள் சேஷபூதர்.

வ்பா. பருவரங்களைவபற்றி. ப்ரஹ்மாதிகள் பக்கலிலே பெற்ற பெரியவரங்களான வற்றைத் தனக்கு பலமாகப்பிடித்து. படையாலித்தெழுந்தானை. "தான்போலுமேன்றெழுந்தான்" இத்யாதிப்படியே தன்னைப்போரப்பொலிய நினைத்து, யுத்தவிஷயமாக கர்வித்துக் கிளர்ந்துவந்த ராவணனை. செருவரங்கப் பொருதழித்த. யுத்தத்திலே அவனுடைய அபிமானமெல்லாமழியும்படி பொருது முடித்துப் பொகட்ட. திருவாளன் திருப்பதிமேல். வீரபூஷணையுடையவன் திருப்பதிவிஷயமாக. தேசிகரான பெருமாளைச் சொன்னதெல்லாம் உபலக்ஷணமிகாடியிலேயாய், அந்தேசசேமமாய்த்து இத்திருமொழிக்கு விஷயம். திருவரங்கத்தமிழ்மாலையித்யாதி. பாட்டுத்தோறும் திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தை யுடைத்தான தமிழ்த்தொடையாக, பெரியாழ்வார் விஸ்தரிக்கச்செய்த இப்பத்தையுங்கொண்டு. இருவரங்கமெரித்தானை. மதுகைடபர்களாகிற இருவருடைய சரீரத்தையும் திருவனந்தாழ்வானுடைய க்வாஸோச்ஷ்வாஸத்தாலே தக்தமாக்கிப் பொகட்டவனை. "காய்ந்திருளோமாற்றிக் கதிரிலகுமாமணிகள், ஏய்ந்தபணைக்கதிர்மேல் வெய்யுயிர்ப்ப, வாய்ந்த, மதுகைடபரும் வபிறருகிமான்டார்" என்னக்கடவதிறே. ஏத்தவல்லாரடியோமே. இத்திருமொழியைக்கொண்டு, இப்படி விரோதிநிரஸநசீலரான பெரியபெருமாளை, வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்தவல்லவர்களுக்கு அடியராயுள்ளவர்கள் நாங்களென்று தம்முடைய ஸம்பந்திகளையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார். இத்தால் இத்திருமொழியைக்கொண்டு பெரிய பெருமாளையத்துமவர்கள் விஷயத்தில் தமக்குண்டான ப்ரதிபத்தி விசேஷத்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து. ... ...

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

அடிவரவு.—மாதவப் பிறப்பு மருமகன் கூன் பெருங் கீழ்

கோழ வல்லெயிற்று குன்று பரு மரவடி.

—(o)—

ஆதிருமொழி-நான-க்கு, பாட்டு-சoகூ.

நான்காம்பத்து - ஒன்பதாந்திருமொழி - மரவடியை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழில் திருமொழியிலே-க்ருஷ்ணவதாரகுண சேஷ்டிதங்களும் ராமாவதாரகுண சேஷ்டிதங்களும் அவதாராந்தரகுணசேஷ்டிதங்களு மெல்லாம் பெரிய பெருமாள் பக்கலிலே ப்ரகாசிக்கையாலே அவற்றையடைபத் தனித்தனியே பேசி யநுபவியாநின்றுகொண்டு,

த்திக்கிற திவ்பதேசமான திருவரங்கம் திருப்பதியிலுடைய வைபவத்தை பலரு முகமாகப் பேசி யநுபவித்தார்; இப்படி யநுபவித்திருக்கச்செய்தேயும் இவ்வளவில் நடக்கு பர்யந்தி பிறவாமையாலே மீளவும் கதுபவிக்கையாநுபவதத்பராய், முன்பு அநுபவித்தப்பிரகாரமன்றியே முகமேதோ பெரிய பெருமாளுடைய திவ்பதேசத்திலுள்ள எளிமைசௌலப்யாதிகளை அநுபவித்து விக்தராகா நின்றுகொண்டு தன்னைப்பற்றியா பாடப்பாப்படான திருவரங்கம் திருப்பதியிலுடைய வைபவ விசேஷங்களையும், முன்பு உகந்தருளின ப்பிரகாரத்தோடே பேசி யநுபவித்து ப்ரீதராய்ச் செல்லுகிறார்- இத்திருமொழியில். ... *

அ. முதற்பாட்டு. மீண்டு எழுந்தருளுமதற்கு விக்வாஸமாக ஸ்ரீபரதாழ்வாலுக்குத் திருவடி நிலைகளைக் கொடுத்தருப்போய், தேவர்களுக்கு விரோதியான சாவரை நிரஸித்து மீண்டுவந்து லோகத்தைபாண்டருளினவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—மரவடியைத்தம்பிக்கு வான்பணையம் வைத்துப்போய் வானேர்வாழச்
செருவுடையதிசைக்கருமம் திருத்திவந்துலகாண்ட திருமால்கோயில்
திருவடிதன்திருவுருவுந் திருமங்கைமலர்க்கண்ணுங் காட்டிநின்று
உருவுடையம்மலர்நீலங் காற்றுட்டவோசலிக்கு மோனியரங்கமே. க.

பதவுரை.

உரு உடைய— அழகையுடைய
நீலம் மலர்— கருநெய்தல் மலரானது
திரு அடிதன்— பெரிய பெருமாளுடைய
திரு— அழகிய
உருவும்— திருமேனி நிறத்தையும்
திருமங்கை— பெரிய பிராட்டியாருடைய
மலர்— விகஸிதமான
கண்ணும் — திருக்கண்களின் நிறத்தையும்
காட்டி நின்று—ப்ரகாசிப்பித்து நின்றதாய்
காற்று ஆட்ட— காற்று அசைக்க
அசைகிற்கும்— அசைவாக நின்றுள்ள
ஓனி— ஓனியையுடைத்தான
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;—
தம்பிக்கு — (சித்ரகூடத்தில் ப்ரபத்தி பண்ணின) தம்பியான ஸ்ரீபரதாழ்
வானுக்கு
மரம் அடியை— திருவடி நிலைகளை
வான்பணையம் வைத்து — மீண்டெழுந்தரு
ளுவதற்கு விக்வாஸமாக
வானேர்— ராக்ஷஸர்களால் நலிவுபட்ட தேவர்கள்
வாழ— அச்சமற்று வாழும்படியாக
போய்— சித்ரகூடத்தினின்றும் அயோத்தி
கேபோய்
செரு உடைய—யுத்தப்செய்கைக்கு இடமான
பிறந்த
திசை— தக்ஷிணதிக்கிலே சென்று
கருமம் திருத்தி— சாவணநிகரான நிரஸி
த்து விபீஷணஸம்ரக்ஷணாதி ராஜ்யபரிபாலநம்
பண்ணினதை
வந்து— பிராட்டியோடேகூட திருவயோ
த்யைக்கு எழுந்தருளி
உலகு— லோகத்தை
ஆண்ட— ஆண்டருளின
திரு மால்— ஸ்ரீயபதியாகிற
கோ— எம்பெருமானுக்கு

யிருந்து, சக்ரவர்த்திக்கு சாஸ்த்ராஸ்த்ரங்களைப் பயிலுவிட்ட லக்ஷ்மண அபிதேஷகம் செய்வதாக உத்தேசித்துக் கொண்டிருந்த ராஜ்ஜியத்தில் உள்ளாருடும் மேலான பதங்களை மாயுள்ள வைபவத்துடன் ஏலவந்து, நன் னுடைய ஆஜ்ஞையை நிறைவேற்றி, புனர்வஸு நக்ஷத்ரத்துடன் பூர்வபல்குனிக்கட்ட பக்ஷவாசனையுடன் கர்ஜித்து, " பெருமாருக்கு சீதையிடத்தை யான் முழுதும் ராஜ்யம் பண்ணுகைக்கு அர்ஹனல்லேன் " என்னுமிடத்தை யறிவித்து, பின்பு எல்லாரையும் கூட்டுக்கொண்டு திருச்சித்ரகூடத்தில் தன்னுடைய ஆச்ரமத்தை நோக்கி திருவடிகளில் விழுந்து சரணம்புகுந்து, தான் விண்ணப்பம்செய்கிற பாரூடல் செய்கையை யிடான ப்ரபந்தமெல்லாம் புரஸ்கரித்து, " தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளித் திருவபிஷேகத்தை யெல்லாம் புரஸ்கரிக்கவேணும் " என்னுங் கண்ணோட்டம் சுவர்க்ரூபாப்ரகாரம் ப்ரபாத்திற்ற குட்டி யான ராஜ்ய பதாம்வாஹத்துக்கு; " பிள்ளாய்! நீ காட்டை விட்டபடிக்கே கிட்டவந்து, உன்னை விஸ்வாஸித்து வார்த்தைகொள்ளுகிறவர்களை யெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கவேணும் " என்று ஸ்ரீ ராமபிரான் வார்த்தைகொள்ளுகிறபடியே, நாம் பதிநான்கு வர்ஷமும் கழிக்கவேண்டிய பிரகாரத்தை யொருபடிப்பட அநுஸந்தித்தபடியாலே; " திருவுள்ளக்கருத்து இது, அனுபிப்படிகாண் இனி நிற்பதற்குக் கடவோமல்லோம் " என்று ஸ்ரீ பரதாழ்வான், " அடியேனுடைய விண்ணப்பத்தை யருளிச்செய்யவேணும் " என்று ஸ்ரீ ராமபிரானை வேண்டிக்கொண்டு, " அடியேனுடைய விண்ணப்பம் விஸ்வாஸத்துக்கு விஷயமாகில், தேவரீர் மீண்டெழுந்தருளி வீற்றிருந்து ராஜ்யபரிபாலனம் பண்ணியருளவேணும் " என்ன; " இரண்டுக்குமாக இத்தனைத்தெனவிடோ " என்று திருவுள்ளத்திலுகந்து. (க) " பாதுகேசாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வாபுநர்புந-ர்நிவர்த்தயாமாஸதீதா பதம் பாதாக்ரஜ:. " என்கிறபடியே இத்தைப் பலகாலும் பரஸ்பரம்செய்து ஸ்ரீ பரதாழ்வானை உகப்பித்து விடைகொடுத்தருளினபடி " பாதுகைகளை ராஜ்யபரிபாலனத்துக்கு வைத்துவிடுகிறேன் " என்கிறபடி. பாதுகை - விஷ்வக்ஸேநரோடொக்கும். " வைத்து " என்கிற - மறந்தும் விஷ்வக்ஸேநரோடொக்கும் தன்னுடைமையைத் தோற்றுகிறது. " வைத்து " என்கையாலே - மறந்தும் விஷ்வக்ஸேநரோடொக்கும் தன்னுடைமையைத் தோற்றுகிறது. " வைத்து " என்று - வலியதாகை; பெருமையதாகை. போய்ட்டு அவனை விடைகொடுத்து திருச்சித்ரகூடத்தினின்றும் அயோத்தியை யெழுந்தருளினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - தண்டகாரண்யத்தில் யெழுந்தருளினது முதலாக லங்காபர்யந்தமாக எழுந்தருளின தூரமெல்லாம் சொல்லுகிறது.

வாஜிநேர்வாழ. (ங) " ஸதூரிமதமாரூடஸ்ய ராவணஸ்ய வயாயிகாம் ஸீதாம் ஸமுத்ரதரணாய ஸேதுபந்தநமிவாகே ஜகாம ஸ்ரீராமவிஜயாய ஸர்வாணி நாதத்ரீ " என்கிறபடியே - ராவணனுடைய பிடாகாய்த்தத்தினாலாய்ச் சரணம்புகுந்து அபராதிப்பித்து தேவர்களானவர்கள் தங்காம்பதங்களிலே அலக்ஷ்மலற்றிருந்து வாழும்படியாக. சேருவுடைய தினைக்கருமம் திருத்தி. " சேரு " என்று - யுத்தம். " சேருவுடைய தினை " என்று - தகுதினாதிக்ரமத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்திக்கிலேயிறே - ராவணதி ராக்ஷஸரெல்லாருங் கூடிக்கொண்டிருந்தது. இங்

(க) " பாதுகேசாஸ்ய ராஜ்யாய ந்யாஸம் தத்வாபுநர்புந-ர்நிவர்த்தயாமாஸதீதா பதம் பாதாக்ரஜ:. "

(உ) " ஸஹிதஸ்தவரூர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: - அர்த்திதோ மாருதிஷ்ஷேதே ஸைந்தவம் விந்த்யஸானுஸு. "

[illegible] தன்னுடைய அமைச்சர்களுக்கும் தகுதியான காடுகளை தெரிந்து நிர்வாக சக்தியை [illegible] திருத்தி மிருகங்களினிலை தீதழி க்கென்று ஒதுவது, ஜாஸ்தாகத் தினிருந்த [illegible] விரோதித்தகதிகட்டி, ராவணன்வர்து, தண்டகாரண்யத்திலை [illegible] பிடித்துக்கொண்டிபோக, அது நிமித்தமாக, (ச) "வயிதேஹ்யுக்கட்டி நலமாக மண்டிரா துட்ரபடிக்கபழி" என்று ஸங்கல்பித்து [illegible] தினைத்தெப்தி, ராஜ்பதாரங்களை பிரிந்து சாமடைந்துகிடந்த மறைரா உயரத்தைப் பிரிவோடு கூறவினைப்பும், அவருக்கு சத்ருவான வாலியை நிரமித்து அவ காராஜ்புரத்தினை கூட்டி, பின்பு அனைவரும் அவருடைய பரிகரத்தையும் துணையாகக் கொண்டு வடக்கு மலைச்சாரலிலை, "மறுகளை பதஞ்சிலை" என்கிறபடியே - அவ்வழியாலை லங்கைக்கு சென்றபோக்கு, "எரிதேவ லரக்கரென்று மிலங்கைதேவந்த னின்றுயிர் கொண்டு" என்கிறபடியே - * இலங்கை பாழாளட்டபடி, ராவணனுடைய பரிகரமான ராக்கஸர்களை யெல்லாம் கொன்று, பின்பு ராவணன்றன்னையும் முடித்து, லங்கைக்கு ராஜாவாக விபீஷணாழ்வானை அபிஷேகம் பண்ணினதை.

வந்து ராவணவதாநந்தரம் பிராட்டியோடே கூடியருளி, (உ) "ஜநகதுஹிதா ஸஹிதஸ்ய மே ரமதஸ்ஸுசிரம் வநாந்தரே । நஹி கதுகாரணம் விநா ரகுவீரஸ்ய மநஸ்ஸமுத்யதம் ॥" என்று ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினப்போன ஸ்ரீபரதாழ்வானை அநுபவிக்கவேணுமென்றதுக்காக அயோத்யைக்கு புஷ்பகவிமாநத்திலேயேறி பெரிய திருவடியை மேகஸந்தேசமாக விட்டருளி, நிருவேங்கடமலையிலே யெழுந்தருளினார். உலகாண்ட. எழுந்தருளினப்போலே திருவேங்கடமுடையானை பதிநாலாண்டிருந்து உழைத்துக்கொண்ட திருவேங்கடத்தையிலும் கோலஸ்ரீ ஐசுவர்யத்திலுமுள்ள ப்ரஜைகளான எல்லா வாழ்வுபடியாகவும், (ஊ) "ராஜேந்த்ர ரகுவரஸ்ய தவைஷ ராஜ்யம் ஸுமஹத்ஸுகாய ஸுரலோகவதே" என்கிறபடியே - சிறியத்தைப்பெரியதாகவும், (எ) "ராஜ்ஞாரகுபதிநா வஜ்ரிணேவ ராஜ்யம் கயாரீ" என்கிறபடியே - காடுகண்டு புகுந்தவாறே குணாதிசயத்தை திருவுள்ளமேகொண்டு வாய்புலத்தும்படியாகவும், (ஏ) "ஏஷ ஸர்வ... ஸஸ்ய ரக்ஷாதிவ ராஜ்ய ஸுகாவஹ" என்கிறபடியே - ராஜ்யரக்ஷணம் பண்ணி ராஜ்யபாரத்தை நிர்வஹிக்கிறவளவில், பிராட்டியைப்பிரிந்து மெலிந்தகாலமிருந்த இருப்பை "தீர்ந்தோம்" என்னும்படி பின்பு அவளோடே கூடினதனால், நூறாயிரம் ஸுகங்களே யெல்லாம் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேகாயில்.

திருவடியித்பாதி. ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய அழகிய திருமேனி நிறத்தையும், பெரிய பிராட்டியாருடைய விகஸிதமான திருக்கண்களின் நிறத்தையும் ப்ரகாசிப்பித்து நின்று, அழகையுடைத்தான நீலமலையானது, கற்றை அலைக்க அலையாயிருந்துள்ள நீலையையுடைத்தான திருவாங்கம். "ஓ சலிக்கும்" என்றபடியே, ஸமுத்ர - நிறம்பி

(க) "கரிஷ்யமைதிஷீ ஹ்ருதோதாரபிராகமமாகமயம்." (ச) "ஸமுத்ருத்தரணே ஸம்பூர்ணை வர்ஷஹஜ்ரை ரகூத்வஹம்-நத்ரசக்ஷ்யாமியாதிஸை ஸுஸமம்." (ங) "ராமமேவாது பச்யந்தீதா நாப்யஹிம்ஸந்ட்ரஸ்டரம்." (ஙு) "ராமேயாமேஸமாயு தித்ர

லோபாதல்; அவ்வயமாதல். "அரசர்கோ" என்றிவ்விடத்தில், எகாரம் - அவதாரணவாசகமாய், ஸ்தலாந்தரங்களை வ்பாவர்த்திக்கிறதாதல்; சற்றசையாதல். ... ...க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. புருஷகாரபூதையான பிராட்டி தானே சிதகுரைக்கிலும் அவளோடே மறுதலித்தாகின்று ஆச்சிதனை ரக்ஷித்தருளும் பெரியபெருமாள் குணத்தை யருளிச்செய்து, இப்படியிருக்கிற விவர்க்கொழிய வேறொருவர்க்காளாவதீரா வென்கிறார்.

மூ.—தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலுஞ் சிதகுரைக்குமேல்
என்னடியாரதுசெய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தாரென்பர்போலும்
மன்னுடையவிடீடணற்காய் மதிளிலங்கைத்திசைநோக்கி மலர்க்கண்வைத்த
என்னுடையதிருவரங்கர்க்கன்றியு மற்றொருவர்க்காளாவதே. உ.

பதவுரை.

தாமரையாள் ஆகிலும் — புருஷகாரபூதையான பிராட்டியாகிலும்
தன் அடியார் திறத்தகத்து — தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் விஷயத்திலே
[தனக்கு - எம்பெருமானுக்கு]
சிதகுரை — அவர்கள் குற்றங்களை
உரைக்குமேல் — கணக்கிட்டுச் சொல்லத் தொடங்கினாலாகில்
என் அடியார் — 'எனக்கு ஏசறுதானவர்கள்
அது — பேர்சொல்லவுங் கூடக் கூசுவண்ணம்படியான அக்குற்றங்களை
செய்யார் — செய்யமாட்டார்கள்'
செய்தார் வல் — (பொறுக்கைக்கு எம்பெருமானுண்டு என்னும் நினைவாலே, ப்ராமாதிகமாகச்) செய்தார்களேயாகிலும்
நன்று செய்தார் — அனைகூற்றங்கினர்;
[அவை எனக்கு போக்யங்களே என்றபடி.]
என்பர் போலும் — என்றுஞ்சோலை சிலவுதாவீரோக்கத்திலே அவளோடே மறுதலித்து வாய்திறந்து சொல்லுமவர்போல்
மன் உடைய — செல்வம்மல்குகை
விபீடணற்காய் — பிறர்விபீஷணழ்வானுக்காக
மதிள் — மதிளையுடைத்தான
இலங்கை திசை நோக்கி — இலங்கை முகமாக
மலர் கண் வைத்த — குளிர்ச்சகண்களும் சிவப்புமாய்ப் பரிமளிக்கின்ற கண்களையுடைய
என்னுடைய — எனக்கு ஸ்வாமியான
திரு அரங்கர்க்கு அன்றியும் — பெரிய பெருமாளை யொழிய
மற்று ஒருவர்க்கு — வேறொருவருக்கு
ஆள் ஆவரே — அடிமை செய்வாரா?.

வ்யா. தன்னடியாரித்யாதி. †பிராட்டி. சிதகுரைத்தாலும் "குணத்தை தோஷமாகப்ரமித்தாயோ" என்றிறே அவன் பாசுரம். பெரிய பெருமாளுடைய ஆச்சிதபக்ஷபாதசயஞ் சொல்லுகிறது. இருவரும் ‡ இசலி ஆச்சிதனை சோக்குமிடி சொல்லுகிறது. "என்னடியா ரதுசெய்யார்" என்பதிலும், "சிதகுரைக்கும்" என்கிறதிறே உத்தேச்யம்;— கைக்கொள்ளுகைக்குச் சொல்லும் வார்த்தைபோலன்றிறே கைவிடாமைக்குச் சொல்லும் வார்த்தை. "அடியார்" என்று - ஸ்வாதந்த்ர்யநிவ்ருத்தி; "தன்னடியார்" என்று - அநபேக்ஷிக்வ நிவ்ருத்தி. "அடியார்" என்பது - சேஷியும் உபாயமும் உபேயமும் தானுகப்

பற்றினவர்களை. "அடியார்" என்று நிருபகம்—இவர்களுக்கு; சூல சரண தோத்திரத்திற்கு நிருபகம் மற்றவர்க்கு. ஒளடாதிகமுமாய் அதிக்யமுமாயிருக்கும் அது; நிருபாதிகமுமாய் நித்யமுமாயிருக்கும் இது. "பலதுப்பேதிமார்" என்று நிருபகம் அவர்களுக்கு; "திருவாரணன் தொண்டர்" என்றிதற இவர்களுக்கு நிருபகம். ஒரு மிதுனம் சேஷியாலும் "தம்மடியார்" என்னவேண்டாதிலவென்னில்; "தன்" என்கிறதுக்குள்ளே, தானும் அந்தர்ப்பூதையாகையாலே, அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதி யித்தனையும் இவன் சேதாயல் வாசியிற்ற பென்றதால்; "அடியார்" என்பதுக்குள்ளே அடிமைபாவில் அந்தர்ப்பாவம் தனக்கு முண்டாகையாலே பென்றதால்; இத்தால்—காரமேகாடிகடினதெயன்கை. (க) "நிகு ஹாவிவந" என்றும் "உகந்தருளுன்" என்றும் அவன் நினைவாகையாலே அவர்முன்னே "நம்மடியார்" என்னமாட்டாதிள, தானும் (ஊ) "நிகுளைவயிஷு" என்றுள, அந்தாலியென்றதால். "அடியார்" என்கிற படற—வசனம்—ஊர் இரண்டிட்டவர்க்கு அடியாரு மிரண்டிட்டமேத. "மேலாத்தினவர்களுடம் நிலத்திதவருடம்" என்று—இங்கிலத்தினவர்விஷய மாகவிற்ற சிதருளைப்பது. * அருள்புரிந்த கிங்கை அடியார்மேல்வைத்தப் பொருள்தெரிந்து காண்குற்றவப்போது இருள் தெரிந்துதோக்கின அடியார்விஷயமிற்ற இது. நிறுத்தகத்து—அவர்விஷயமாக. தாமரையாளாகிலும்—பெரிய பிராட்டியாரேயாகிலும். அபிரப்தர்—ஆர்திதனிச்சேஷத்வம் போறுக்கமாட்டாத மார்த்தவபாட்டு; "தன்னடியார்" என்றப்படி. காட்டிக்கொடுக்கையாதலும் சொல்லக்கூடாது. வெற்றிரைக் குளிர்ப்பாக்குமுத்தாயல்லது தான் சூடக்கூடாதிற்று; அப்படியே இவன் சிருகுளைக்கக்கூடிதோ. "தன்னுகந்திருமங்கை தன்னியசீர்மாலன்" என்று—தான் ஸ்துதிபறவிற்ற அவளறுபனிப்பது; இப்படி ஸ்துதிம்பறும்படியான போகத்திலே புருஷகாரமம்போது தெரிவுண்டாகவேணும்; அப்போது ப்ராப்தியத்துக்கு சமஸ்காரமிற்ற. ஆனால் புருஷகாரமும் போகமும் சேரும்படி யென்னனில்; இவனைப்போலே அவன்றனும் "பித்தர் பனிமலர்மேறும் பாவைக்கு" என்று—இவன் விஷயத்தில் ப்ரேமமக்னசித்தமிருக்கும். இருவர்க்கு முண்டான ப்ரேமம் இவர்கள்பாசுபத்திலே தெரியுமிற்ற. (ங) "ஜீவிவயம் விஷ்ணுதேவி" என்னும் ஒருசுதலே; "இறையுடம்—அகலகில்லேன்" என்னும் ஒருசுதலே. அவன் வைச்வரூப்யமிடல்லாங்கொண்டு இவனையநுபவிக்க விழுந்தாலும், தன் குணரூப சேஷ்டிதங்களாலே குமிழி நீருண்ணப்பண்ணுமட்; இவ்வநுபவ ஜநிதப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக "உனக்கென்செய்கேன்" என்று ஒன்று கொடுத்தல்லது கரிக்கமாட்டாதவளவிலே, "நாடம் இவன்பக்கலிலே ஒன்று கொள்ளாதபோது இவன் மூடியும்" என்று பார்த்து, அவன் "உனக்குவேண்டுவதென்?" என்றவளவிலே, "தேதாரபாதத்தைப் போறுக்கவேணும்" என்ன; தன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் இவர்கள் அபராதத்தையும் சான்த்ர ப்ரபாகையையும் நோக்கி "பொறுத்தோம்" என்ன; "இவன் பொறுத்தது நமக்காகவோ, இவர்களுக்காகவோ, தன் போகத்துக்காகவோ" என்று ஆராய்ச்சைக்காகச் சிதருளைக்கத் தொடங்கினாகில்; "என்னடியாரதுசெய்யார்" என்னும் அவன்; நீ சிதருளைக்கக் கூடாதாப்போலே அவர்கள் செய்பதுங்கூடாது, "மாகதியுண்டி" என்னிலும் அவர்கள் செய்யக்கூடாது, உன் ப்ரமமாமித்தனை. என்னடியாரதுசெய்யார். ஸ்வதந்த்ரரும் அஸ்மதாசார்யரும் செய்யுமத்தை என்னடியாரும் செய்வார்களோ. "செய்தார்கள்" என்று

சின்னுனைசெய் சிசுபாலன்'' என்றுற்போலேயும், ''இவள் சிதருரைக்கும்'' என்றுற்போலேயும், ஈச்வரனும் ''அதுசெய்யார்'' என்று அதின் மேற்சொல்லக் கூசினபடி. செய்தாசேல் நன்றுசெய்தார். ''காமுண்டு'' என்றும், ''ஒருப்ரமாணமுண்டு'' என்றும், ''நாம் பொறுப்போம்'' என்றும் நிர்ணத்துச் செய்தார்களாகில் அழகிதாகச்செய்தார்கள். ஒருதர் மாதர்முறும் பரலோகமுமில்லை''என்றுசெய்தார்களன்றே. ''ப்ராமாநிகத்துக்கு காமுளோம்'' என்றன்றேரைசெய்தது. அதாவது- மடலெடுக்கையும், காமன்காலிலே விழுகையும். [''செய்யுங் கிரிகைகள்'' இத்யாதி.] என்பர். ''நாம்நெஞ்சாலே பொறுத்து இவளுக்கு முகம் கொடுத்துக்கேட்கில் இவள் இன்னமும் குறைசொல்லக்கூடும்'' என்று, வாய்திறந்தருளிச் செய்வர். போலும். ''ஓங்காண், போ'' என்றுற்போலே உதாஸீநாக்தி.

மன்னுடைய விபீடணர்க்காய். கீழ் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை மூதலிக்கிறார். ஐச்வர்யம்மாறாத விபீஷணர்க்காக. பிராட்டியையும் விட்டுப் பற்றவேண்டும்படியான மஹாராஜையும் விட்டு, ''விபீடணற்கு மேவருக நல்லானை'' என்னும்படியிறே விபீஷணபக்ஷபாதம். ஆகையாலே சேர்க்கைக்கீடான பாசுரங்கேட்குமித்தனை யொழிய பிரிப்பார்பாசுரங் கேளாதென்கிறது. ''குற்றமுண்டி'' என்ற மஹாராஜனையும், ''குற்றமில்லை'' என்ற திருவடி இவ்வபெருமாளையும் பூர்வபக்ஷமாக்கி, ''குற்றமுண்டு, கான்கைக்கொள்ளக்கடவேன்'' என்றுரைத்த பெருமாள். ''சிதருரைக்கும்'' என்றது மஹாராஜர் கோடி; ''என்னடியார் அதுசெய்யார்'' என்றது திருவடி இவ்வபெருமாள்கோடி. சிதருரைக்கை புருஷகாரக்த்யம்; ''அடியார் அதுசெய்யார்'' என்றது சரணகத க்த்யம்; ''நன்றுசெய்தார்'' என்றது சரண்ய க்த்யம். மதிளிலங்கைத் திசைநோக்கி. விபீஷணரையும் லங்கையையும் மதிளையும் அதற்கிக்கையும் நோக்கியிறே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. மலர்க்கண். பெரியபெருமாள் திருக்கண்களுக்கு ஆச்ரிதரைக்கண்டவாறே மலர்ந்தபடி. மலர்க்கண். *கரியவாகிப் புடைபரந்து மினிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டதிறே திருப்பாற்கடல்வாசரைக் கண்டவாறே. என்னுடைய திருவரங்கர்க்கு. இச்செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கு எழுதிக்கொடுக்கிறார். மற்றுமுருவர்க்காளாவரே. ''மற்றொன்றினைக்காண்'' என்கிறபடியே பெரியபெருமாளையொழிய வேறொருவர்க்கு ஆளாவரோ. ஆகையாலே, சிதருரைத்தார் ஸ்ரீரங்கநாயகியாரும் ''நன்று செய்தார்'' என்று மன்றாடுகிற பெரியபெருமாளாயிருந்ததிறே. *அன்றேதந்தையும் தாயுமான-திருவரங்கத்தம்மானுக்கு மொளியுளார்தாமேயிறே. ஆளாவரே. ''ஆட்கொள்வானமருவாரணியரங்கம்'' என்று ஆட்கொள்வார் பெரியபெருமாளிறே. ''அணியார்பொழில் சூழ் அரங்கமகரப்பா.'' ... ... உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. விபீஷணாழ்வான் ஸ்ரீலங்கையிலே, அடியாரானவர்களை புராவர்த்தியில்லாதபடி பரபக்ஷத்திலே கொடுபோய் வைத்து அடிமைகொள்ளுமவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—கருளுடைய பொழின்மருதுங் கதக்களிறும் பிலம்பினையுங் கடியமாவும்

அடியவனை— சேஷபூதர்களை

இருள்— அந்தகாரத்தை

அகற்றும்— நீக்காநின்றுள்ளவனை

எதி— வீசுகின்ற [த்யனுடைய

கதிரோன்— கிரணங்களையுடையனான ஆதி

மண்டலத்தூடு— மண்டலத்தூடே சென்று

ஏற்றி வைத்து— பரமபதத்திலே நித்யஸூரி

களோடு கூடவைத்து

எனை வாங்கி— தன்னுடைய உபாயபாவ

த்தை நிவர்த்திப்பித்து

அருள் கொடுத்திட்டு— (மறுபடி மீளா

மைக்கும் கைங்கர்யலாபத்துக்கு முறுப்

பாக) தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை

இவர்களுக்குக் கொடுத்து

ஆட்கொள்வான்— அடிமைகொள்ளுமவன்

அமரும்— அமர்ந்துவர்த்திக்கிற

ஊர்— ஊராவது

அணி அரங்கம்.

கருள் உடைய— அகவாயில், 'இவனை நலியமேவணும்' என்கிற சிற்றத்தை யுடைத்தாய்

பொழில்— (பார்த்தவர்கள் மதிமயங்கும் படி) புறம்பில் சோலைசெப்து நிற்கிற

மருதும்— இரட்டை மருதமரங்களையும்

கதம்— மிக்கசோபத்தாலே எதிர்த்துவந்த

களிறும்— குவலயாபீடத்தையும்

பிலம்பனையும்— ப்ரலம்பாஸுரனையும்

கடிய— மஹாக்ரூரமான

மாவும்— கேசியாகிற அஸுரனையும்

உருள் உடைய— உருண்டு வந்த

சகடையும்— சகடாஸுரனையும்

மல்லையும்— சாணூர முஷ்டிகர்களாகிற மல்லர்களையும்

உடையவிட்டு— சிந்தாபிந்தமாக்கி

ஓசை கேட்டான்— அவற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களை அறிவுடையார் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் ப்ரஸித்தியைக் கேட்டவன்

வ்யா. கருவுடைய பொழில்மருதும். "கரு" என்று - கறுப்பாய், அத்தாலே சிற்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "கறுப்பும் சிவப்பும் வெளுப்பிப்பொருள்" என்னக் கடவதிறே. அகவாயில் "இவனை நலியமேவணும்" என்னும் சிற்றத்தையுடைத்தாய், புறம்பு ஆகர்ஷகமாம்படி சோலைசெய்துநின்ற யமளார்ஜுநங்களையும். கதக்களிறும். மதகரமான த்ரவ்யங்களைத் தீற்றிப்பிச்சேற்றி நிறுத்துகையாலே அதிரூபிகமாய்வந்த குவலயாபீடத் தையும். பிலம்பனையும். நம்பிமூத்தபிராட்டாறும் இடைப்பிள்ளைகளாடேகூடி விளை யாடா நிற்கச்செய்தே அவர்களுக்குள்ளே ஒருவனுக்கு கலந்துவந்து தன்னோடொக்க விளை யாடி நலியநினைந்த ப்ரலம்பாஸுரனையும். கடியமாவும். (சு)' ஹயாகி தாவெஸுரா ஹஹாஸ ஜ:" என்கிறபடியே பூநீப்ருந்தாவநத்துக்குப் போகிறவழியிலே நலிகைக்காக அதிக்ரூரமாய் வாயை அங்காந்துகொண்டுவந்த கேசியாகிற அஸுரனையும். உருவுடைய சகடையும். கண்வளரா நிற்கச்செய்தே நலிவதாக உருண்டுவந்த சகடாஸுரனையும். மல்லரையும். முவலயாபீடத்தினுடைய சீற்றபங்கத்தைப்பண்ணி, ரங்கமத்யத்திலே வந்துபுகுந்த சௌரு க்குக்களைப் பொறுக்கமாட்டாமல் மேலிட்டுவந்த மல்லரையும். உடையவிட்டு. சிதிலராக்கி. நிரஸநப்ரகார பேதமுண்டாகிலும் நிரஸநமொத்திருக்கையாலே "உடையவிட்டு" என்று ஒருசொல்லாலே யருளிச்செய்கிறார். "உடையவிட்டு" என்கையாலே - பசுங்கல

ற்றை நிரஸித்த ப்ரகாரங்களைச்சொல்லி, விசாஷஜ்ஞர் ஸ்மிதாத்ரம் பண்ணுகிற ப்ரஸித்தி யைக் கேட்டான்.

மேலே - மோகூர்ப்ரதத்வமிதே சொல்லுகிறது. அதுதான் விசாதி நிரஸந பூர்வ கமாயிதேயிருப்பது. " அஸ்மத்பா கர்மவாஸநா ருசி ப்ரகர்ஷ ஸம்பந்தங்கள் " என்று - விசாதிகள்தான் அதிகமிதே. (க) " ஸுவ யுவொவெஸ்மா தொகுயிஷ்யாமி " என்று அவற்றையெல்லாம் ஏகாந்தியாகக நிரஸித்துப் பொகட்டிதே கொடுபோவது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன ¶ விசாதிநிரஸநமதுக்கு ஸாசகம். இருளகற்று மேற்கதிரோன் மண்டலத் தூடேற்றி. நிமிரவாரமாய்க்கொண்டு வீசுகிற கிரணங்களை யுடையனை ஆதித்யனுடைய மண்டலத்தூடே கொடுபோய் பரமபதத்திலேயேற்றி. ஆதித்ய மண்டலத்தூடே கொடு போய் என்றவிது - " அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே கொடுபோம் " என்றமதுக்கு உபல க்ஷணம். " போம்வழியைத்தருவம் " என்கிறபடியே - அங்குப்போய் அநுபவிக்கு மது பவம் பரிச்சிந்நமென்னும்படியிதே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தில் அநுபவவை ஷம். ஆகையாலே முன்னுற இந்த ரஸத்தை அநுபவிப்பித்துக் கொண்டாப்போலே ப்ராப்யபூமியான பரமபதத்தில் வற்றுவரவு. வைத்து. " மாபணிமண்டபத் தந்தமில் போன்பத் தடியமோடிருந்தமை " என்கிறபடியே ஆநந்தமயமான திருமாமணி மண்டபத்திலே நிரதிசய ஆநந்தயுக்தராய்க் கொண்டு நித்யஸூரிகளோடே கூடியிருக்கும்படிவைத்து. ஏணிவாங்கி. ஏணியாவது - ஏறுகைக்கு ஸாதநமாயுள்ளதிதே; அத்தை வாங்குகையாவது - இவர்கள் விஷயத்தில் தன் னுடைய உபாயபாவத்தை நிவர்த்திப்பிக்கை. ப்ராப்தியளவுமிதே உபாயமாகவேண்டுவது; மேல் உபேயமாயிருந்தே அநுபவிப்பிக்கு மித்தனையிதே. அருள்கொடுத்திட்டு. புகராவர்த்த யபாவத்துக்கும், நித்யகைங்கர்யலாபத்துக்கு முடலான தன்னுடைய ப்ரஸாதத்தை இவர் களுக்குக் கொடுத்து. அடியவரை. சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிருக்கிற இவர்களை. ஸ்வபா திகமான நிரூபகங்களெல்லாம் ஸ்ட்ஸார தசையில்வந்து கழிந்துபோமவையிதே. ஆகிர்ப் பூதஸ்வரூபஜ்ஞர்கள் சேஷத்வமே நிரூபகமாகவிதே யிருப்பது. ஆட்கொள்வான். ஸ்வரூ பாநு ரூபமான வ்ருத்தி விசேஷத்தைக் கொள்ளுமவன். " அடியவரை யாட்கொள்வான் " என்னையாலே - ராஜபுத்ரன்தலையிலே முடியைவைக்குமாபோலே, சேஷபூதரான விவர் களுக்கு கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்தைத் கொடுக்குமபடி சொல்லுகிறது. அவன்றனக்கும் ஸ்வரூபஸித்தி - ஆட்கொள்ளுகையாலேயிதே. இவன், அடிமைசெய்து ஸ்வரூபம்பெறும்; அவன், அடிமைகொண்டு ஸ்வரூபம்பெறும். சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கா த்தாலே யாகுமபோலே, சேஷிக்கு ஸ்வரூபஸித்தி கிஞ்சித்கா ப்ரதிஸம்பந்திதையாலே யிதே. அமருமூர். அப்படிசெய்புமவன், அதுக்கு உபப்பாத சேதநரைத் திருத்தும்படி நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவூர். அணியரங்கமே. " அணி " என்று - ஆபரணமாய், ஸம் ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்கை. அன்றிக்கே, " அணி " என்று - அழகாய், மாடங்களும் மாளிகைகளும் திருமதில்களும் திருக்கோபுரங்களும் திருச்சோலைகளும் மு தலானவற்றிலுமேடகூடி தர்சநீயமா யிருக்குமபடியைச் சொல்லுகிற தாகவுமாம்.

" பிள்ளை திருநறையூரரையரும்பட்டருடன் ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணுநிற்க பின்னே ஸேவித்துக் கொண்டுபோனேன்; அல்லாதா ரெல்லாரும் கடுங்குதிரைபோலே வாராநிற்க, இவர்கள் திருக்

கொண்டு வருகிறபடியைக்கண்டு, ‘ அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல் ஒத்திருக்க
இவர்களான வாகிதாற்ற விருந்தபடியென்! என்று இருந்தேன்காணும் ’ என்று கஞ்சியர்
மபிள்ளைக்கு அருளிச்செய்தார் ” என்று ப்ரஸித்தமிறே. ப்ராப்யபூமியி லுள்ளவை
யெல்லாம் விசேஷஜ்ஞரானவர்களுக்கு போக்யமாயிறே யிருப்பது. ... ... கூ.

அ. நான்காம்பாட்டு. பூரீபத்வாரகையிலே * பதினாயிரவர்தேவிமார் பணி
செய்யவிருந்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—பதினாயிரவர் தேவிமார் பணிசெய்யத் துவரையென்னு
மதினையகராகி வீற்றிருந்த மணவாளர் மன்னுகோயில்
புதுநாண்மலர்க் கமல மேம்பொருமான் பொன்வயிற்றிற் பூவேபோல்வான்
பொதுநாயகம்பாவித் திறுமாந்து பொற்சாய்க்கும் புலவெங்குமே. சு.

பதவுரை.

புது— செவ்வி குன்றாத
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவான தி
எம்பெருமான்— எட்பெருமானுடைய
பொன்— ஸ்பர்சவேடமான
வயிற்றில்— திருநாபியிலுள்ள
பூவே— பூவைபோல
போல்வான்— போன்றிருக்கைக்காக

பொது நாய } ஸர்வ நிர்வாஹகத்வத்தை
கம் பாவித்து } உடைத்தாகவாகநினைந்து

இறுமாந்து— (அந்தாலே) கர்வித்து
பொன்— மற்றுண்டான தாமரைகளின்
அழகை
சாய்க்கும்— தன்னிலிடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கமே— திருவரங்கமேயாம்.

வ்யா. பதினாருமாயிரவர்தேவிமார் பணிசெய்ய. நரகாஸுரன் திரட்டிவைத்த ராஜகந்
யைகளாய், அவனை நிரஸித்தவநந்தரம் அங்கு நின்றும் கொண்டுவந்து திருமணம் புணர்ந்
தனின பதினாயிரந் தேவிமாரானவர்கள் தங்களுடைய ப்ரேமாநுகுணமாகவும் ப்ராப்ய
குணமாகவும் நித்யபரிசர்யை பண்ண. துவரையென்னுமதில். பூரீமதுரையிலே எழுந்த
ளியிருக்கச்செய்தே இங்குள்ளாரெல்லாரையும் அங்கே கொடுபோய்வைக்கத் திருவுள்ளம்
றி, ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்கினதாகையாலே அத்புதவிலக்ஷணமாய், பூரீமத்
துவாரகையென்று ப்ரஸித்தமாயிருந்துள்ள திருப்படைவீட்டிலே. நாயகராகிவீற்றிருந்தமணவா
ர். அவர்களுக்குத்தனித்தனியே “ என்னையொழியவறியார், என்னையொழியவறியார் ”

வானானவர். மன்னுகோயில். *எட்டு எழுமாய் மூன்று நடமாயிருக்கும் மெய்களை யுணர்த்தி நின்று, தடக்கு அகப்பாற்றாய் அகங்கரீபாகமாயிருப்பவர்களின் மெய்யிட கலந்து அழுகை சொரிவுகளுக்காக அழுகியமனைவனாய் பெருமானாய்க்கிகளன்று, அவுகாரம்பாலே திருத்தம் பிரமாதிபாதித் திருவாலம் பண்ணுகிற கோயில்.

புதுநாண்மலர்க்கமலம். அப்போதலர்ந்த செவ்விக்காமரைப்பூவானது. எம்பெரு மான் பொன்வயிற்றில் பூவேபோல்வான். ஜகத்காரணாட்டுகையை ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்ரீமச்சரணாரவிந்தத்திருவயிற்றில் பூலைவைபாப்பான். பூலைவேபோல்வதாக வென்றபடி. பொது நாயகம்பாவித்து. ஸர்வேச்வரத்வத்தைக் காணித்து. அதாவது- ஜகத்காரணத்தா ஸர்வ நியாமகமாயிருக்கிற விருப்பைத் தாமுமுடையதாகப் பாவித்தென்கை. இறுமாந்து. இருக்கோ வாலே கர்வித்து. பொன்சாய்க்கும். மற்றுமுண்டான தாமரைகளின் மேலுடைய அழகைத் தன்னிடத்திற்குமே. புனலரங்கமே. இப்படி யிருந்துள்ள ஜலஸ்தம்பத்தினையே யுடைத்தாயிருந்து வைத்து திருவரங்கமே. ... ... ச

அ. இந்தாட்டப்பாட்டு. பூரீரங்கநாதனுக்குத் தன்னைபவத்தைத பிரகாசிப்பித்தனர் மெய்வாசகம், அவன் பக்கலிலே ஸ்நேஹாதிக்யம் பண்ணி வணங்க, கண்டவளிந்து மேலிட்டுரைக்கிறார்.

மு.—ஆமையாய்க் கங்கையா யாழ்கடலாயவனியா யருவரைகளாய்
நான்முகனைப் நான்மறையாய் வேள்வியாய்த் தக்கணையாய்த் தானுமானான்
சேடமுடைநாரதனுர் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்சக் கிடந்தான்கோயில்
பூமருவிப்புள்ளினங்கள் புள்ளரையன் புகழ்குழறும் புனலரங்கமே. ரு.

பதவுரை.

புள் இனங்கள்— அன்னங்கள் முதலிய பக்ஷி ஸமூஹங்களானவை
பூ— நீர்ப்பூமுதலிய பூக்களில்
மருவி— பொருந்தி நின்று
புள் அரையன் — தங்கள் ஜாதிக்கு ராஜா வான பெரிய திருவடியுடைய
புகழ்— கீர்த்தியை [ள்ள
குழறும்— அநக்ஷரஸமாகப் பேசா நின்று
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
ஆமை ஆய் — கங்காஜலத்துக் குள்ளே ஆழ்— அகாதமாயிருந்துள்ள
கடல் ஆய்— (கங்கைமுதலிய நதிகளுக்கு ரூப் புகலிடமான) ஸமுத்ரமாயும்
அவனி ஆய்— பூமியாயும்
அரு வரைகள் ஆய் — பெரியபர்வதங்களாயும்
நான்முகன் ஆய்— சதுர்முகப்ரஹ்மாவாயும்
நால் மறை ஆய்— நான்கு வேதங்களாயும்
வேள்வி ஆய்— யாகங்களாயும்
தக்கணை ஆய்— (அந்தயாகங்களுக்கு ஸீர் யத்தைக் கொடுக்கும்) தக்ஷிணையாயும்
தானும் ஆனான் — அந்ததக்ஷிணைகள் முக

துரித்து —	ன் கிரகத்தங்கள் பல்லாயி
இறைஞ்ச —	மேலுலகத்துப்படியாக
கிடந்தான் —	கல்லாளர்க்குருவமவ றுணைடய
கோயிலில் —	வாலஸ்ந்தாகமம்.

சேரன் கோட —	ர்ந்நாடாளாளராகிய்ட்டை
	யாகிய தலைநகரையுடைய
வாழ்நர் —	வாழ்நாருடைகளாகள்
பெரும் பூசகோசரும் —	பலகாலும் வாழ்ந்த

என்ன. அவ்வாறாகிய்கருவுடைய யாகத்திலிவர்க்கு ராஜாக்களெல்லாரும், பூரீராத்தினாலகனாகிய ராமனுடைய அச்சுறுத்தும் அதிலுண்டான ஸர்ப்பத்தியும் அங்கு ச்சொன்ன பிரகாரமே ஸம்பவிக்கையால் ராக்ஷஸாதிகள் கொல்லக்கூடாது, "நம்மை ஸரணமடைந்தவர்களை நாகபாசத்தினால் இருக்கவேணும்" என்னுமதைப்பற்றி, ஹனூமானாலே காய்கறிகளைப்போலே ராக்ஷஸாதிகளும் பாம்புகளைக்கொண்டு இருக்கவேணுமென்று ஸகலராக்ஷஸாதிகளும் தங்களுக்குள்ளே ஸங்கேதம் பண்ணி வைத்து "ஸரைகளும்" என்கிறபடியே ஸர்வதிக்குகளிலுமிருந்து, நாகங்கள் மேலாகாத்மாகவே ஸந்தோஷத்தினாலே ஸ்ரீராமனுக்குச் சமீபத்திலிருந்து, "இவர்கள் ஸர்வகாலத்திலுமெங்களுக்குத் தோற்றாதவர்கள்" என்று கொண்டாடினான், ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே. இவர்களுக்கு முன்பு தன, ஸர்வகாலத்திலுமெங்களுக்குத் தோற்றாதவர்களாய்க்கொண்டு இவர்களிருக்கிற விடத்திலே வழிதப்பி ஸர்வராலும் தோல்வியடைந்தவர்களாகி, அவர்களுடைய வாஸஸ்தானத்திலும் புகுந்து ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே ஆஸுரவிபூதிக்கெல்லாம் ஸர்வாதிகனாகிய ஸ்ரீராமனுக்கு ஸர்வகாலத்திலும் தோற்றாதவர்களாகி, ஸர்வஜ்ஞனாகையாலே

கூறுகூடாவிதூயாய வீரிரவதிருவணைகிடை" என்று தொடங்கி, நான் ஒருநாள்தங்
கையிலே திருவிலவை ஸ்நானாதிகளோப்பண்ணி வர்த்தியாநிற்கச் செய்தே, ஒருநாள்
தோய், ஆநித்யானுஷ்டித்தகளனிலே, கூர்மபுராணமுழியபகலுமும் அநுஷ்டித்து நீராழுயாய் திரு
ளை நமஸ்கரித்து உபந்யாசம்பண்ணும் பாகிபற்றி. கண்ணுக்கு ப்ரியமாயிருப்பதொரு கூர்மத்
கண்டு (உ) "ஷுசிரஷ்ரவஸ்ரீவாஸவி கூஷிபுயவிஹ ஸ்ரீவிஷ்ணு தஃ। யஸ்மிந் ஸிஹ்ஷா
ர்மா கவாஷ்ஷாகம் லசோவ்ருதஃ॥ தொடிய வாஸவிஸ்ரஜ்ஞஃ கிஷ்ணிஷ நுஷவிஷதபது"
று - அந்தக் கூர்மத்தைப்பார்த்து, "யாதொரு இப்படி கபாலத்வய ஸாவ்ர்தரைப்க்
ண்டு இந்தஜலத்தக்குள்ளே ஒன்றையும் சிந்தியாமல் நிச்சங்தரைப்க்கொண்டு ஸந்தி
ன்றாய்; இப்படியிருக்கிற நீ ஆச்சர்யமான சரீரத்தை யுடையனாகாநின்றாய், தங்யனாக
றாய் என்று எனக்கு மதம்" என்று நான்சொல்ல; அந்தக்கூர்மம்கான், என்னைப்பார்த்து
ருமநுஷ்யன் சொல்லுமாபோலே, "வாராய் மறுர்ஷியே! என்பக்கல் ஆச்சர்ய
? நான் எங்குமின தங்யனாக நின்றேன், யாதொன்றிலே என்னைப்போலே பதினாயி
த்வங்களெல்லாம் ஸந்தியாநின்றன, அப்படியிருக்கிற கங்கையாகிற நதியென்று
ர்யையும் தங்யையும்" என்றுசொல்ல; அந்த கங்கையைக்குறித்து, நான் "ஆச்சர்
னாகா நின்றாய், தங்யையாகா நின்றாய்" என்று சொல்ல; அந்தகங்கையான து ஒரு
கொண்டுநின்று, "நான் ஆச்சர்யையுமல்ல, தங்யையுமல்ல; யாதொன்றிலே என்னைப்
லே அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளெல்லாம் சென்று புகுராநின்றன, அப்படியிருந்
ன ஸமுத்ரமன்றோ ஆச்சர்யமும் தங்யமும்" என்றுசொல்ல; அநந்தரம், நான் அந்த
த்தைப்பார்த்து, "லோகத்தில் வைத்துக்கொண்டு நீ ஆச்சர்யமாகநின்றாய், தங்ய
நின்றாய்" என்று சொன்னவாறே; அந்த ஸமுத்ரம் என்னைப்பார்த்து, "நீசொன்ன
ர்யமும் தங்யதையும் எனக்கில்லை; நான்றான் யாதொன்றினிமித்தமாலே வலியனாகின்றேன்,
டியிருக்கிற பூமிக்கன்றோ அளவுயிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் பூமி
பார்த்து ஸ்துதித்துக்கொண்டு, "ஆச்சர்யையுமாகாநின்றாய், தங்யையுமாகாநின்றாய்"
ர்; நான்சொன்ன ஸ்தோத்ர வசநத்தாலே லஜ்ஜித்து, பூமியான து என்னைப்பார்த்து,
ஆச்சர்யையுமன்று, தங்யையுமன்று; எனக்கு ஆதாரங்களாயிருந்துள்ள பர்வதங்
ன்றோ அளவுயிரண்டுமுள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த பர்வதங்களைக்
, "லோகங்களில் வைத்துக்கொண்டு நீங்கள் ஆச்சர்யங்களுமாய் தங்யங்களுமாகாநின்றீ
" என்ன; அந்தபர்வதங்கள், என்னைப்பார்த்து, "நாங்கள் தங்யங்களுமன்று, ஆச்
களுமன்று; ப்ரஜாபதியான ப்ரஹ்மாவானவன் இலையிரண்டு முடையனாகாநின்றான்"
; அநந்தரம் ப்ரஹ்மாவைச்சென்றுகிட்டி அநுவர்த்திக்குக்ரமத்திலே அநுவர்த்தித்து
ஸ்ரஷ்டாவான அவனுடைய வைபவத்தையெல்லாம் சொல்லிக்கொண்டு, "ஆச்சர்ய
தங்யனுமாகாநின்றாய், உன்னையொப்பார் லோகத்தில் ஒருவருமில்லை" என்ன; அந்த
பிதாமஹனான ப்ரஹ்மாவானவன், என்னைப்பார்த்து, "ஆச்சர்யமென்னும் தங்ய
றும் என்னை ஸ்துதிக்கிறதென்; ரிக்யஜுர்ஸாமாதர்வன ரூபங்களாய், தத்வார்த்த
ங்களாய், லோகங்களையும் என்னையும் தரியாநின்றன-யாவை சிலவேதங்கள், அவற்
ன்றோ யிலையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் வேதங்களைக்கிட்டி,

அவற்றிலுடைய வைபவத்தைத்தெரிவித்துக்கொண்டு, "நீங்களின்னும் தங்யருடம் ஆச்சர்யப்படுகிறும்" என்ன; அந்தவேதங்கள், எங்களைப்பார்த்து, "நாங்கள் யஜ்ஞார்த்தமாக ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு யாகிதான்று, ஆகையாலே அஸ்மத்ப்ராயணங்களாயிருக்கிற யஜ்ஞங்களுக்குள்ளே அவையிரண்டு முள்ளது" என்ன; அநந்தரம், நான் அந்த யஜ்ஞங்களைப்பார்த்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக்கொண்டு, "லோகத்திலே உங்களிற்காட்டிலும் தங்யங்களுமில்லை; ஆச்சர்யங்களுமில்லை" என்ன; அந்த யஜ்ஞங்கள், என்னைப் பார்த்து, (க) "ஆஹுஸ்ரூஸ்ருவைர்நாஸ்ருவை: யஜுர்பிர்ஹவிர்பி: நாஹுஸ்ரூக்வேதவிதம் ருதே, ஸர்வாஸாமேவாஸாமதி॥ யதாஜ்ஞாவல்க்யஸ்ரேஷ்ட, தத்ஸ்ருஷ்டவோவை நஸ்ருஷ்டம், தத்ஸ்ருஷ்டவோவைலோகம்ஜயதி" என்று - "ஆச்சர்யசப்தமும் தங்யசப்தமும் எங்கள்பக்கலில்லை, விஸ்தீர்ணமாயிருக்கும் பரமமான ஆச்சர்யம்; அவனையாயிருக்கும் எங்களுக்கு பரமான கதி; அக்நிகளில் ஹுதமாயிருக்கிறவுள்ள யாதொரு ஆஜ்யத்தை நாங்கள் புஜிப்பாகின்றோம், அதினுடைய †பாகத்தை யெல்லாவற்றையும், புண்டரீகாக்ஷனுடைய லோகமூர்த்திவான வவனன்றோ கொடுக்கிறன்" என்ன; இத்தைக்கேட்டு, நான் பூமியிலவந்து, உங்களுக்கு நடிவையிருக்கிற க்ருஷ்ணசிஷ்யர்களைக்கண்டு சிலவிக்க, "நீர் ஆச்சர்யருமாகாகின்றீர், தங்யருமாகாகின்றீர்" என்றுசொல்லி என்றுலே விஜ்ஞாபம் செய்யப்பட்ட வார்த்தை யாதொன்று, அதற்கு ப்ரத்யுத்தரமாக; (உ) "உக்தினா ஹிஸ்ருஷ்டம்" என்று கொண்டு, க்ருஷ்ணனருளிச்செய்தவார்த்தை எனக்கு பர்யாப்தமான வசனம்.

எங்ஙனே யென்னில்; (ங) "யஜ்ஞா நாம்ஹிய தீவிஷ்டம் வைவேதேஷு ஸுஷ்டுகிருத் ஸுஷ்டுணா ஹிஸ்ருஷ்டம் தத்ஸர்வம் ஏவஹி கிருதம் ஸுகிருதம்" என்று - எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் ருகுதிஜனகமென்றோடுமே. யிருந்துள்ள ஸர்வேச்வரன் கீதையாலே, (ச)"உக்தினா தத்ஸ்ருஷ்டம் தத்" என்கிற இதிஹாஸமான எனதுடைய ப்ரசனமானது பரிஸமாப்தமாய்த்தென்று சொல்லி; (ஞ) "கூர்மரூபேணஸ்ருஷ்டிகர்தாவைஸ்வர்ணோவாஸுதேவோஹரி: மதஸ்ருஷ்டம் ஸர்வமிதம் தஸ்மாத்ஸர்வம் ஸுஸ்ருஷ்டம்" என்று கூர்மத்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆச்சர்யனுகாகின்றாய், தங்யனுகாகின்றாய்" என்கிறவாக்யம், ஸுதக்ஷிணாஞான க்ருஷ்ணனென்ற இந்தப் புருஷன் பக்கலிலே என்றுலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (ஃ) "யந்நாமஹவனேஷ்வாஹுதீ: ப்ரஜாஹி வா கூயஸ்யாஸ்ருஷ்டம் தினைபவி: தத்ஸர்வம் ஸாயயாதிபயாமதி" என்று இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொன்றிரண்டாவதற்கு நீங்கள் ப்ரச்நம்பண்ணினீர்கள், அதெல்லாம் என்றுலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகின்றன் என்று ப்ரார்த்த

(ங) "ஆச்சர்யசப்தோ நாஸ்மாஸு தங்யசப்தோபிவாமுஷ்ய-ஆச்சர்யம்பரமம்விஷ்ணு ஸ்ஸுதர்யஸ்மாகம் பராகதி: ॥ யதாஜ்யம் வயமேச்நீமோ ஹுதமக்நிஷு பாவநம் - தத்ஸர்வம் புண்டரீகாக்ஷோ லோகமூர்த்திப்ரயச்சதி" ‡ ஹரி. (உ) "தக்ஷிணாபிஸ்ஸமோஹரி:" (ஞ) "யஜ்ஞாநாம்ஹி கதிர்விஷ்ணு ஸ்ஸர்வேவஷாஞ்ச ஸுதக்ஷிண: - தக்ஷிணாபிஸ்ஸமோஹரி ஸுதம் ஸுஸ்ருஷ்டிகாரிணம் ஸுஸ்ருஷ்டம் தத்ஸர்வம் ஸுஸ்ருஷ்டிகாரிணா" என்று கூர்மத்தாலே முன்பு சொல்லப்பட்டதாய், பாரம்பர்யத்தாலே இவ்வளவும் வந்திருப்பதாய், "ஆச்சர்யனுகாகின்றாய், தங்யனுகாகின்றாய்" என்கிறவாக்யம், ஸுதக்ஷிணாஞான க்ருஷ்ணனென்ற இந்தப் புருஷன் பக்கலிலே என்றுலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. (ஃ) "யந்நாமஹவனேஷ்வாஹுதீ: ப்ரஜாஹி வா கூயஸ்யாஸ்ருஷ்டம் தினைபவி: தத்ஸர்வம் ஸாயயாதிபயாமதி" என்று இந்த வாக்யத்தினுடைய யாதொன்றிரண்டாவதற்கு நீங்கள் ப்ரச்நம்பண்ணினீர்கள், அதெல்லாம் என்றுலே சொல்லப்பட்டது; இனி நான் வந்தவழியேபோகின்றன் என்று ப்ரார்த்த

வான் சொன்னதாக, பூரீ ஹரிவம்சத்திலே நூற்றைம்பத்தொன்பதாமத்யாயத்திலே சொல்லப்பட்டகதையை இப்பாட்டிலே இவர் ஸங்க்ரஹேண வருளிச்செய்கிறார்.

ஆமையித்யாதி. பூரீகாரதபகவானுக்குத் தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிக்கைக்காக, ப்ரதமம் கங்காஜலத்துக்குள்ளே ப்ரஹ்மரூபமாய் ப்ரியகரமாய் ஆச்சர்யமாநப்பதோர் ராமையாய்; அநந்தரம், அந்த ஆமைக்கும் அநேகமாயிரம் ஸத்வங்களுக்கும் ஸ்தலமாம்படியான பெருமையையுடைய கங்கையாய்; அந்தகங்கைக்கும் மற்றும்அநேகமாயிருந்துள்ள நதிகளுக்கும் புகலிடமாய்க்கொண்டு, அகாதமாயிருக்கும் பெருமையையுடைய ஸமுத்ரமாய்; அநந்தரம், அந்தஸமுத்ரம் தனக்கும் தன்னுள்ளே வாஸஸ்தாநமாம்படியான பெருமையையுடைய பூமியாய்; அநந்தரம், அந்தபூமிக்கும் ஆதாரங்களான பெருமையையுடைய பர்வதங்களாய்; அநந்தரம், சதுர்த்தசபுவநஸ்ரஷ்டாவான பெருமையையுடைய சதுர்முகனுய்; அநந்தரம், அவன்றனக்கும் அந்தபதவிக்குமுதலான வற்றுக்கடிபான பெருமையையுடைய சதுர்வேதங்களாய்; அநந்தரம், அந்தவேதங்களும் தன்னைப்பற்றிவேஷ்டங்களாய்த்தின என்னும்படியாய், ஸகலர்க்கும் பலஸாதநமான பெருமையையுடைய யங்களாய்; அநந்தரம், அவற்றுக்கும் வீர்யத்தைக் கொடுக்கும் பெருமையையுடைய திஷ்ணையாய்; அநந்தரம், அந்த தக்ஷிணைகளுடைய த்வாரா, ஸர்வர்க்கும் தந்த தம்பலதக்ஷிணாதாநமாக ஸர்வாபீஷ்டங்களையும் கொடுக்கும் பெருமையையுடையனுய் அஸாதாரண விக்ரஹவிசிஷ்டனான தாணுமானவன். இதில் ப்ரதமோக்தமான கூர்மம், இவன்றன்னுடைய நிர்ப்பாய விசேஷணமாகையாலே, இவன்முதலைச் சொல்லிற்று. நடுவேசொன்னமையெல்லாவற்றுக்கும் ஒன்றுக்கொன்று அதிகமாகச் சொன்ன மாஹாத்ம்யம் இவனுடைய புத்ர்யமாகையால், தந்நிர்வாஹ்யநிர்வாஹகஸம்பந்த நிபந்தநமான ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே பற்றை யெல்லாம் இவனைக்கொண்டே சொல்லிக்கொடு போந்தது.

சேமமுடை நாரதனுர் சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச இது கீழேயும் மேலேயும் வியித்துக்கிடக்கிறது. சேமம் - ரக்ஷகத். சேமமுடையவனாகையாவது - கர்மபாவஜ்ஞனாகை, ப்ரஹ்மபாவநா நிஷ்டனாயிருக்கை. "நாரதனுர்" என்றது (க) "ஸஷ்டாரமீஸம்பூர்ய ஜகதோ நாரதோவஸத்" என்கிற ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலும், பகவத்ஸந்நிதியிலே வந்து ஏறே ஆடுவது பாடுவதாகாநிற்கும் ப்ரேமாதிசயத்தாலும் முண்டான கௌரவாதிசயத்தாலே "சென்றுசென்று துதித்திறைஞ்ச" என்றது- கீழேயேட அந்விதமானபோது, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோறும் சென்று அவற்றினுடைய ஆச்சர்ய குணங்களைச் சொல்லி ஸ்துதித்தநுபவித்துக்கொண்டு போந்தபடி சொல்லுகிறது; மேலேயேட அந்வயித்தபோது, "சென்றுசென்று" என்கிற வீப்ஸை பலகாலும்வந்து மேலிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. "இன்பத்தும்புருவும் நாரதனும் இறைஞ்சியேத்த" என்றும், "தும்புருநாரதர்புகழ்ந்தனர்" என்றும் இந்தஸ்தலத்திலே பலகாலும் வந்து மேலிக்கும்படியைச் சொல்லிற்றிலே. துதிக்கிறபோது-வீணைபாலியாய்க்கொண்டு ஸந்நிதியிலேவந்து (உ) காருமேகஸ்யாமாதிவர்ணம் பண்ணுகை. இறைஞ்சுகையாவது- தன்னுடைய சேஷத்வத்துக்கும் ஏறிற்றலையில் சேஷித்வத்

னைவி ஆசரிக்கைக்கும அநுபவிக்கைக்கு முடலாகவும், "கிடந்தீதாகிடக்கை" என்கி றபடியே கிடையழகால்வந்த மினுக்கும் தோற்றும்படியாகக் கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய தேசம்.

பூமருவிப்புள்ளினங்கள். "நீர்ப்பூ நிலப்பூ மரத்திலான்பூ" என்கிற பூக்களின் குணிர்த்தியாலும் மார்த்தவத்தாலும் பரிமளத்தாலும் மதுவாலுமுண்டான போக்யதையா லே விடமாட்டாதே பொருந்தி, அன்னங்கள் வண்டுகள் முதலான பக்ஷிஸமூஹங்களானவை தங்களுடைய ஜாதிக்கு ராஜாவான பெரியதிருவடியுடைய புகழை, அநுகூலரஸமாகப் பேசா நிற்கும்படியாய், அவற்றுக்கு போக்யமான புஷ்பங்கள் மிகவுமுண்டாகைக்கடியான ஜலஸ ம்பத்தியை யுடைத்தாயிருக்கிற திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஸ்ரீகாரதபகவானுக் குத்தன்னுடைய ஸர்வாதிகத்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்காக, கூர்மாதிகளான வ்யக்திகள்தோ றும் அவன்வந்து ஸ்துதித்திறைஞ்ச பாரம்பர்யமாவந்து தாஜமானவனுப், பின்பு அவனுக் கும் பலகாலும் ஸேவ்யனுப்க்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய கோயில்- திருவரங்கம் என்றன்வயம். ... ... ரு.

அ. ஆறுபாட்டு. த்ரௌபதியைக் குழல்முடிப்பித்து, பாண்டவர்களையே ராஜாக் களாக்கி, உத்தராதநயனையும் உஜ்ஜீவிப்பித்தவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசமிதுவென் கிறார்.

மூ.—மைத்துனன்மார் காதலியை மயிர்முடிப்பித் தவர்களையே மன்னராக்கி
உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்டவுயிராள னுறையுங்கோயில்
பத்தர்களும் பகவர்களும் பழமொழிவாய் முனிவர்களும் பரந்தநாடும்
சித்தர்களும் தொழுதிறைஞ்சத் திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற திருவரங்கமே. சு.

பதவுரை.

காதலியை— அபிமதையான த்ரௌபதியை
மயிர் முடிப்பித்து— குழல் முடிப்பித்து
அவர்களையே— அவர்களையே
மன்னர் ஆக்கி— அரசாளவைத்து
உத்தரைதன்— அபிமந்யுவின்மனைவியான உத்தரையென்பவளுடைய
சிறுவனை— பிள்ளையாய், கர்ப்பத்தைடையாய்க் கிடந்த பரிக்ஷித்தை
உய்யக்கொண்ட— திருவடிகளாலே ஸ்பர்சித்து, உயிர்பெற்றெழுந்திருக்கும்படி பண்ணினவனுப்
உயிர் ஆளன்— எல்லா வுயிர்களுக்கும் நாதனவன்
உறையும்— நித்யவாஸம்பண்ணுகிற

பத்தர்களும்— பக்தர்களும்
பகவர்களும்— ஸந்த்யாஸிகளும்
பழ மொழி— பழமொழியாயிருந்துள்ள வேதத்தை
வாய்— வாக்கிலேயுடையரான
முனிவர்களும்— ரிஷிகளும்
பரந்த— விஸ்தீர்ணமான
நாடும்— நாட்டிலுள்ளாரும்
சித்தர்களும்— நித்யமுக்தரும்
தொழுது— அஞ்ஜலிபண்ணி [படி
இறைஞ்ச—மோக்ஷமளிக்கப்ரணமம்பண்ணும்
திசை— எல்லாதிக்குக்களுக்கும்
விளக்கு ஆய் நிற்கின்ற } விளக்காய் நிற்கிற
திரு அரங்கம்— அரங்கமாகவானது;
மைத்துனன்மார்— மைத்துனன்மாரான

வர்களுக்கு அபிமதையான த்ரௌபதியைக் குழல் முடிப்பித்து. (க) "லாஹமகஸ மு ஹாவ்ரதோ வரிஷ்டாலஸாமக" என்கிறபடியே துச்சாஸநன்வந்து மயிரைப்பிடித் திழுக்க, அன்றுமுதலாக "என்னை யிதுசெய்தவனையும் இதுக்கு ப்ரவர்த்தகரானவர்களை யும் கொன்று களப்படுத்தி னலொழிய குழல் முடியேன்" என்றிறே யிவளிருந்தது. பதி னலு ஸம்வத்ஸரம் காட்டிலே நின்றகாலத்தோடு மீண்டு நாட்டிலே வந்தகாலத்தோடு வாசி யற, இவள், விரித்ததலையுந் தாணுமாய்த் நிரிகிறபடியைக்கண்டு, "இவள் ஸங்கல்பத்தின் படியே காரியம் செய்துகொடுத்து இவள் குழல்முடித்தவன்றிறே நாம் சரணகதராகக் கனெண்ணும் போர்படைப்பது" என்றிறே க்ருஷ்ணன் திருவுள்ளமிருந்தது. தூதுபோன தும், ஸாரத்யம் பண்ணினதும், பரமாஹஸ்யமான ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது மெல்லாம் இதுக்காகவிறே. எங்ஙனேயென்னில்;- தூதுபோனது, * பொய்ச்சூற்றம் பேசிச்சென்று பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்துகைக்காக. ஸாரத்யம்பண்ணினது, "ஆயுத மெடுக்க வொண்ணாது" என்கையாலே, * கொல்லாமாக்கோல் கொலைசெய்து எல்லாச்சேனையு மிரு நிலத்து அவிக்கைக்காக. ப்ரபத்துபதேசம் பண்ணினது, (உ) "கூஸ்ரை நவைஹகாரணை ரு யதுயஸு யிபாகுலை, (ங) "நகாங்கேஷ விஜயம்க்ருஷ்ண" என்று காண்டீவத்தையும் பொகட்டு யுத்தம் நிவர்த்தனவினை, (ச) "கரிஷ்யவ நமதவ" என்று யுத்தே ப்ரவர்த்தனம்படி பண்ணுகைக்காக. ஆகையால் இவையெல்லாம் இவள் குழலை முடிப்பிக் கைக்காகச் செய்தவையென்னக் குறையில்லை. (ஞ)"'ஜஹி சத்ரூன் மஹாபாஹோ' என்றபோதாபாதி. (கூ) 'ஜஹி மே நாதவஹ்யா" என்கிறவிதுவும் முன்னே சொல்லிக்கொள்ளவிறே யிருப்பது; அங்ஙன்செய்யாதே, முந்துற, அர்த்தத்தை யருளிச்செய்து வைத்து, பின்னை இத்தை யருளிச்செய்வானென்? என்று ஜீயர் பட்டரைக்கேட்க; "த்ரௌபதி குழல் விரித்துக்கிடக்கையாலே செய்வதறியாமல், மூலையில்கிடந்தாரை முற்றத்திலே யிடி வாரைப்போலே, பரமரஹஸ்யமானத்தை வெளியிட்டுக்கொண்டு நின்றான்; பின்னை அர்த்த த்தின் சீர்மையை $ அநுஸந்தியா, 'கைப்பட்ட மாணிக்கத்தைக் கடலிலே பொகட்டோம்!' என்று பதறி பதினொன்றுன்காலும்" என்றிறே யருளிச்செய்தது.

அவர்களையே மன்னராக்கி. கீழே, "மைத்துனன்மார்" என்கையாலே, "அவர் களையே" என்று பராமர்சிக்கிறார். "நாடுடைமன்னர்" என்கிறபடியே - ராஜ்யப்ராப்த ரிவர்களாயிருக்க, * பொய்ச்சூதிலே தோற்பித்து, இவர்கள்ராஜ்யத்தைத் தாங்களே வாங் கிக்கொண்டு, இவர்களைக்காட்டிலே தள்ளிவிட்டு, மீண்டு நாட்டிலே வந்தவிடத்திலும், "இவர்களுக்கு ஒரு கோல்குந்து நிலமும் கொடோம்" என்று தாங்களே எல்லாம் அநு வதாக இருந்த துர்யோதநாதிகளைக் கிழங்கெடுத்துப்பொகட்டு, ராஜ்யத்துக்குப்ராப்தரான விவர்களையே ராஜாக்களாக்கி. உத்தரைதன் சிறுவனையு முய்யக்கொண்ட. கீழ் - "மருமகண் றன் சந்ததி" என்றார்; இங்கு - "உத்தரைதன் சிறுவன்" என்கிறார். அங்கு - பிதர்ஸ ம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொன்னார்; இங்கு - மாதர்ஸம்பந்தத்தை யிட்டுச்சொல்லுகிறார். பிதா

(க) "ஸாஹம்கேசக்ரஹம்ப்ராப்தா பரிக்லிஷ்டாஸபாகதா" (உ) "அஸ்தாந ஸ்நேஹஹகாருண்ய தர்மாதர்மதியாகுல" (ங) "நகாங்க்ஷேவிஜயம்க்ருஷ்ண" (ச) "கரிஷ்யே

ான அமிமந்து யுத்தத்திலே பட்டுப்போனையாலே, "இவனை யிழந்தோம்" என்னும் க்லே
ம் அனறுக்கு இல்லையிறே; மாதாவிறே இருந்து க்லெசப்படுகிறவள்; இப்ப்ரஜை பிழைத்
தால் உள்ளப்பிபழும் அவளுக்கேயிறே; அத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது. உய்யக்கொண்ட.
ரிக்கட்டைபோய்ப் போனவனையும், ஸத்ய வசநத்தாலும் திருவடிகளிறனடைய ஸ்பர்சத்தா
லும், போனவுயிரை மீட்டு எழுந்திருக்கப்பண்ணினை. உயிராளன். ஸ்வாத்ம ஸாதாரண
நாதனனவன். உறையும்கோயில். அவதாரம்போலே தீர்த்தம் ப்ரஸாதியாதே நித்பவாஸம்
பண்ணுகிற கோயில்.

பத்தர்களும். "மாலேபுற்றெழுந் தாடிப்பாடித்திரிந்தாங்க னெம்மானுக்கே, மாலே
புற்றிடம் தொண்டர்" என்கிற பக்தர்களும். பகவர்களும். "சிற்றாயிற்று முற்றல்மூங்
கில் முன்று தண்டொன்றின ரற்றபத்தர்" என்கிறனக்பாலிகளும். பழமொழிவாய் முனி
வர்களும். அபௌருஷேயமாய் நித்பமாயிருக்கையாலே பழமொழியா யிருந்துள்ள வேத
ந்தை எப்போதுமொக்க வாக்கிலேயுடையரா யிருக்கும் ரிஷிகளும். பரந்தாடும். "தென்
புடும் வடநாடும்" என்னும்படி விஸ்தீர்ணமான நாட்டிலுள்ளாரும். சித்தர்களும். நித்ய
விபூதியிலே ஆநந்த நிர்ப்பரராயிருக்கும் நித்யமுக்தரும். தொழுதிறைஞ்ச. அஞ்ஜலிப்ர
தாநஞ்சேப் பண்ணுமப்படியாக. திசைவிளக்காய் நிற்கின்ற. ஸர்வதிக்குக்களுக்கும் ப்ரகாசக
மாய்க்கொண்டு நிற்கிற. ஏதேனுமோரிடத்திலே இருந்தாலும் அத்திக்கைநோக்கி வணங்
குமப்படியிறே இதினுடைய ப்ரகாசமிருப்பது. (ந) "ஒஸாஹோஹலி தாவாவி ஸீவொஹ
ஸஹகோவிவா । ஸ்ரீஸுரஹிஸ்ரீவொலுகிவா வ்ருணிவ்ரத,) நவலீஹதி" என்னக்கடவ
தாறே. திருவரங்கமே. இப்படியிருந்துள்ள திருவரங்கமே-உயிராளனுறையுங் கோயில். கூ.

அ. எழாம்பாட்டு. ஸ்ரீவாமநனுப் மாவலியைக்குறும்பதக்கி ராஜ்யத்தை வாங்கி
அவனைப் பாதாளத்திலே வைத்தவன் வர்த்திக்கிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—குறட்பிரமசாரியாய் மாவலியைக் குறும்பதக்கி யாசுவாங்கி
இறைப்பொழுதிற் பாதாளங் கலவிருக்கை கொடுத்துகந்த வெம்மான்கோயில்
எறிப்புடைய மணிவரைமே லிளாயிறெழுந்தாற்போ லரவணையின்வாய்ச்
சிறப்புடைய பணங்கண்மிசைச் செழுமணிகள் விட்டெறிக்குந் திருவரங்கமே.

பதவுரை.

சிறப்பு உடைய— மிக்க ஒளியையுடைத்தா
யிருப்படிதாரு
ணி வரைமேல்—நிலத்த பர்வதத்தின்மேல்
ளை நாயிறு— பாலஸூர்யர்கள்
ழுந்தால் போல் — உதித்தாற்போலே
ரவு அணையின் வாய் — திருவனந்தாழ்வா
னிடத்தில்

சிறப்பு உடைய— அழகிதான
பணங்கள்மிசை— படங்கள்மேல்
செழு— செழுமையைதங்கிய
மணிகள்— ரத்நங்களானவை
விட்டு எறிக்கும்—மிகவிட்டுவிளங்காநின்றுள்ள
திரு அரங்கம்;—
மாவலியை— மஹாபலியிடத்திலே

நறப்பு அதக்கி — அலலுடைய சேருக்
கை அடக்கி

ரதம் — ராஜ்யத்தை

பங்கி — கீழ்ப்பற்று வாங்கி

றை பொழுதில் — கூதாளகாலத்திலே

தாளம் — பாதாள லோகத்தை

இருப்பிடமாகக் கொண்டு

டகந்து — இந்திரன் மந்திராதிகத்தைத் தலைக்
கட்டிக் கரப்பெற்றேமென்று
ஸர்வதாவித்த
ஸட்மான் — எல்லாயிபாணவன் வர்த்திக்கிற
கோயில் — கோவில்.

குறட்பிரமசாரியாய். வாமனப்ரஹ்மசாரியாய். குறள். கோடியைக் காணிபாக்கிறற் பாலே, பெரியவடிவைக் கண்ணாலே முகந்து அநுபவிக்கலாம்படி. சுருக்கினபடி. கோப்பல் சுருங்கினதனையும் எலிக்குஞாலேபோலே, வடிவும் சுருங்கினதனையும் எலாவறையாயிருக்குமாய்த்து. "புலங்கொள்மாணப்" என்றுமிறே ஆழ்வார். இவ்வடிவழகாலேயிறே மகாபலியை வசீகரித்தது. பிரமசாரியாய். அதுக்குமேலே தாதவசிகாலமாதலாயிறு. "பொங்குபுரிநூலும் தோலுத்தாழ" என்கிறபடியே—பஞ்சோபவீதமும் க்ருஷ்ணாஜினமும் முந்தியபடியானவிதமேவஷம். இந்திரன், "என்றுடையராஜ்யத்தையிழந்தேன், அதைநீட்டித்தவனும்" என்று கண்ணும் கண்ணீருமாய்வந்து சரணம்புகுந்து நின்றான்; "ப்ரபலராயிருப்பாரெருவனுடையராஜ்யத்தைப் பறித்துக்கொண்டான், சாவலைத்தகோழிப்போலே அழிச்செய்யப் போகாநாய்த்து ஒளதார்யமென்றொரு குணலேசத்தை மேற்பிட்டிக்கொண்டிருக்கையாலே, இனிஇரண்டுக்கும் அனிருத்தமாகச்செய்வதென்" என்றுபார்த்து, "அவன் காடிக்க உகந்திருக்குமாகில் நாம்சென்று இரக்கக்கடவோம்" என்றிறே இரப்பில் தகவினை ப்ரஹ்மசாரியாய்த்து. மாவலியை. "கோவாகியமாவலியை" என்கிறபடியே—ஸர்வலோகவரன் இந்திரனுக்குக்கொடுத்த த்ரைலோக்யைச்வர்யத்தை பலாத்காரமேபறித்துக்கொண்டு, ருக்கர்கீழடங்காமல் தன்னரசாயிருந்த மஹாபலியை. குறும்பதக்கி. கள்ளர், பள்ளிகள், ாதாக்களுடைய ஸ்வத்தை அடித்துத் தங்களாக்கிக்கொண்டு ஒருக்கர் கீழடங்காதேயிருக்குமாபோலே, பரஸ்வாபஹாரத்தைப்பண்ணி அதில் ஒரு பயமற்று, தன்னுடைமையைப் ான்ஜீவிக்குமாபோலே ஜீவித்திருந்த, குறும்பையடக்கி—தொருக்கைவாட்டி. அரசுவாங்கி. கீழ் சொன்ன வடிவழகையும் விரகிலவஷ்டம்பையும் முன்னிட்டுக்கொண்டுசென்று அவனை சித்தாபாரம்பண்ணி, "தொள்ளாயிரம், தான், மாவலி, மூவடி, தா" என்று சில அநந்விதபாஷணகோப்பண்ணி, இந்த மௌனத்தியந்தாலும் அவன் தெருண்டசை இளகப்பண்ணி, சுக்ராதிகள், இவன் மீநவகார்யம் செய்யவந்தான், உன்ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்க வந்தான்" என்று சால்லுகிற வார்த்தையும் அவன் செவியில் படாமல் உதகம்பண்ணித் தருடம்படியாக்கி, பொற்கையில் நீரேற்று" என்கிறபடியே கொடுத்தவளர்ந்த பொலிவையுடைத்தான கையிலே உதகத்தையேற்று, இந்திரன்தன் ராஜ்யத்தை அவன்பக்கல்நின்றும் வாங்கி. இறைப்பொழுதில். இதுதான் செய்கிறவளவில், காலதர்க்கமன்றிக்கே, அல்பகாலத்திலேசெய்து. பாதாளம்கலவிருக்கைகொடுத்து. "மூன்றடி" என்று வாங்கி, இரண்டடியாலே ஸர்வலோகத்தையுமளந்து, "ஒன்றும் தருகிலேனே மாவலியைச் சிறையில்வைத்த" என்கிறபடியே ற்ற ஓரடியும் தருமளவும், சிறைவைப்பாரைப்போலே, பாதாளத்தை அவனுக்கு இருப்பிடமாக்கி. பாதாளத்திந்த நள்ளி. "கலவிருக்கைகொடுத்து" என்றது- அவ்விருப்பு சிறை

இவனிருப்பிடம்காஞ்சி, இந்தஊருக்கு அவனிழுந்த சாபவிமோசனம்கொடுத்தது, "சகலதோஷ நிவாரணபூஜாபரிபூரணன்" என்றுபெயர்கொண்டான். எம்மான்கோயில். என்னுடைய ஸ்வாமியானவன் அருச்சுனப்பேரானஜானவர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தகைக்காக நித்யவாலம் பண்ணுகிறகோயில்.

எதிப்புடையமணிவரைமேல். அந்திப்காசமாயிருப்பதொரு நீலரத்நபர்வதத்தின்மேல். இளாயிறைழுந்தாற்போல். பாலாதித்யர்கள் உதித்தாற்போலே. அரவணையின்வாய் சிறப்புடைய பணங்கள்மிசைச் சேழுமணிகள் விட்டெறிக்கும். திருவனந்தாழ்வானிடத்தில் அழகிய பணங்களின்மேலுண்டான பெரிய ரத்நங்களானவை மிகவும் ப்ரகாசியாகிற்குட். இத்தால்—திருவரவணையின்மேலே, * பச்சைமாமலைபோலே யிருக்கும் திருமேனியோடே பள்ளிகொண்டருளுகிற பெரியபெருமாளை யநுபவிப்பார்க்கு அத்திருவனந்தாழ்வானுடைய ஒளிதானே ப்ரகாசமாயிருக்குமென்பது சொல்லுகிறது. திருவரங்கமே. கீழ்ச்சொன்ன விதுவேயாய்த்து இத்தேசத்துக்குச் சிறப்பு. ... ... எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. அதிக்ரூரனான ஹிரண்யனை யடர்த்துப் பிடித்து நிரஸித்தவன் வர்த்திக்கிறதேச மிதுவென்கிறார்.

மூ.—உரம்பற்றியிரணியனை யுகிர்நுதியா லொள்ளிய மார்புறைக்கவுன்றிச்
சிரம்பற்றி முடியிடியக் கண்பிதுங்க வாயலரத் தெழித்தான் கோயில்
உரம்பெற்ற மலர்க்கமல முலகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட
வரம்புற்ற கதிர்ச்செந்நெல்தாள்சாய்த்துத் தலைவணைக்குந் தண்ணரங்கமே. அ.

பதவுரை.

உரம் பெற்ற— செழிப்பை யுடைத்தான
கமலம் மலர்— தாமரைப் பூவானது
உலகு அளந்த — திருவுலகளந்தருளின
போது உயரவெடுத்த
சே அடிபோல்— திருவடிகளைப்போலே
உயர்ந்து காட்ட—கிளர வளர்ந்துப்ரகாசிக்க
வரம்பு உற்ற— வரம்பு சேர்ந்து விளைந்து
நிற்பதாய்
கதிர்— கதிரையுடைத்தான
செந்நெல்— செந்நெற்களானவை
தாள் சாய்த்து— தாள்களை நீட்டி
தலை வணைக்கும் — தலைவளையாநின்றுள்ள
தண்— குளிர்ந்த
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;
உரம் பற்றி— தேவர்களால் பெற்ற வரபலத்
இரணியனை— ஹிரண்யனை
உகிர் நுதியால்-திருவுகிர்களின் கூர்மையால்
ஒள்ளிய மார்பு — அவனுடைய அழகிய
மார்விலே
உறைக்க— மறுபாடுருவும் படியாக
ஊன்றி— ஊன்றி
முடி— கிரீடமானது
இடிய— பொடிபடும்படியாகவும்
கண்— கண்களானவை
பிதுங்க— பிதுங்கும்படியாகவும்
வாய் அலர— வாய் அலரும்படியாகவும்
சிரம் பற்றி— தலையைப்பிடித்து நெரித்து
தெழித்தான்— ஆரவாரம் செய்தவன் வர்
த்திக்கிற

வ்யா. உரம்பற்றி யிரணியனை. தேவர்கள்கொடுத்த வரபலங்களையும் தன்னுடைய ஐபலத்தையும் நினைத்து, " ஒருவராலுமோரழிவில்லை " என்று, வரம்கொடுத்த தேவர் தேவாதி அல்லாதாதேவாதி வாசிபற எல்லாரையும் நெருக்கித்தன்கீழ்பாக்கி, " தன்னுடைய மமமெயொழிய பகவந்நாமம் அந்தரத்தில் நடக்கவொண்ணாது " எனறுவிலக்கி, திருநாமம் சான்னதுமே மேறதுவாக, * பள்ளியிலேதிவந்த தன்சிறுவனை ப்ரஹ்லாதனை வாசா கோசரமான பிடைகளைப்பண்ணின ஹிரண்யன், " பிள்ளாய், நீசொல்லுகிறவன் எங்கே னன்?" என்று கேட்டபோது, " எங்குமுளன் " என்று ப்ரஹ்லாதன்சொல்ல, " இங்கு னனே " என்று *தானளந்திட்ட தூணிலேயடிக்க, " ஆங்கேவளர்ந்திட்டு வாளரிச் சிங் வுருவாய் " என்கிறபடியே - தேவர்கள் கொடுத்த வரத்தில் அகப்படாதமிதாரு வடிவைக் காண்டு, அந்தூணைப் பிளந்துகொண்டி புறப்பட்டி, " அடிந்தகை டிடிந்தபெருமான் " ன்னும்படி அத்தூணில் அடிந்தகை வாங்குவதற்கு முன்னே பலத்தாலேவந்து அமுக்கிப் டிந்து. உகிர்நுதியால். " அஸ்த்ர சஸ்த்ரங்க ளொன்றுமிடம் படைக்கடவேனல்லேன் " என்று ரங்கொள்ளுகையாலே, அவற்றால் நிரஸிக்கப்போகாமையால் திருவாழி தாடைக்கமானவை ம் அழகுக்குடலா பிருந்துவிட, திருவுகிரை ஆயுதமாகக்கொண்டி அதிறுடைய கூர்மை மேல. ஒள்ளியமார்புறைக்கவுன்றி. ஆபரணங்காகாதிகளாலே அலங்கரித்து, அவன் லகாலும்பார்த்து அநுபவித்துக் கொண்டிருந்த அழகியமார்விலே மறுபாடுருவம்படியாக ன்றி. சிரமித்யாதி. அபிவேஷகமானது பொடிபடும்படியாகவும், கண்கள் பிதுங்கும்படி காகவும், வேதனைகள் பொறுமல் வாய் அலருமும்படியாகவும், தலையைப்பிடித்து நெரித்து, ப்ரஹ்லாதனுடைய விரோதி போகப்பெற்றேறும் " என்னும் ப்ரீதியாலே ‡ அப்படாவம் சய்தவன் இங்கிணைத்த விரோதிகளைப்போக்கி ஆச்ரிதனை ரக்ஷிக்கைக்காக நிற்பவாலம் ண்ணுகிற தேசம்.

உரம்பெற்றவித்யாதி. சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற தாமரைப்பூவானது ருவைகளைந்தருளினபோது மேலிலித்த திருவடிகளைப்போலே கைவளர்ந்து ப்ரகாசியா ற்க. வரம்புற்ற வித்யாதி. அப்போது, (க) " வலிதிகழ்வலவ-ரணாழி " என்றுபடியே தவர்கள்முதலானவர்கள் தேவர்கள் தேவர்களை வணங்கித் தன்னடைவிட்டுக் கிடந்தாற் பாலே, வரம்புசேர்ந்து விளைந்துநிற்கிற செந்நெற்களானவை தாள்களோடிட்டித் தலையை ணங்கும் நிறப்பையும், ஸ்வர்க்கும் தாபஹரமான குளிர்ந்நிழையும் மூடைத்தான திரு ங்கமே. ... ... அ

அ. ஒன்பதாம்பாட்டி. தசாவதாரமாய்க்கொண்டி ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுமவன் ந்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—தேவுடையமீனமா மாமையா மேனமா மரியாய்க் குறளாய்
மூவுருவி லிராமனுய்க் கண்ணனுய்க் கற்கியாய் முடிப்பான் கோயில்
சேவலோடு பெடையன்னஞ் செங்கமலமலரேறி யூசலாடிப்

பதவுரை.

சேவலொடு— புருஷோத்தமத்தோடே
பெடை அன்னம்— அன்னப் பேடானது
செம் கமலம் மலர்— செந்தாமரைப் பூவின்மேலே
ஏறி— ஏறிப்பிருந்து
வைசல் ஆடி— அந்தை அசைத்து ஊசலாடி
பூ அணைமேல்— புஷ்பசயனத்தின் மேலே
துயிலுந்து— ஒன்றுக்கொன்று பிணங்கி
எழு— கிளர்ந்து (அதனாலே,)
செம்பொடி— சுவர்ணமாகிற சிவந்த பொ
ஆடி— மூழ்கி [டியிலே
வினையாடும்— விளையாடா நின்றுள்ள
புனல்— நீர்வளப்பத்தையுடைய
அரங்கம்— திருவரங்கமானது;

தேசு உடைய— தேஜஸ்ஸையுடைய
மீனம் ஆய்— மத்ஸ்யமாயும்
ஆமை ஆய்— கூர்மமாயும்
ஏனம் ஆய்— வராஹமாயும்
அரி ஆய்— நரஸிம்ஹமாயும்
குறள் ஆய்— வாமநனையும்
பரசு உருவில் } பரசுராமனையும் பூரீராமனையும்
இராமன் ஆய் } பலராமனையும்
கண்ணன் ஆய்— பூரீக்ருஷ்ணனையும்
கற்கி ஆய்— கல்கியாயும் (அவதரித்து)
முடிப்பான்—அஸுரராக்ஷஸாதிகளை முடித்து
தேசு— எம்பெருமானுக்கு
இல்— வாஸஸ்தாநமாம்.

வ்யா. தேவுடைய. தேஜஸ்ஸையுடைய. இது, ஸகலாவதாரவிசேஷணம். தேஜஸ் ருடைய ஜந்மம், கர்மநிபந்தநமாய் ஸ்வார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப்பிறக்க ஒளிமழுங்கி வாராநிற்கும்; ஈச்வரனுடைய ஜந்மம், இச்சையாய் பரார்த்தமாயிருக்கையாலே பிறக்கப் பிறக்க ஒளிபெற்று வாராநிற்கும். "பல்பிறப்பாய் ஒளிவரும்" என்றருளிச் செய்தா னிறே. (க) "வடிவெழு ராஜமாதிஜாடிகாஷ்" என்னக்கடவதிறே. உகாரம் அவதாரணவாசகமாய், 'ஸவவச்சேயாந்' என்றபடி. அதாவது- அவனை ஜாடமாகவொப்பிக்கொண்டு ச்சேயாதைகாநின்றவனென்னை. அவதாரணத்தாலே தேஜஸ்ஸை வ்யாவர்த்திக்கிறது. மீனமாய் *வாழ்நாளளவும் முதுமுந்நீர் வளர்த்தகாலம் வந்துய்பக்கொண்ட மத்ஸ்யாவதாரமாய். ஆமை யாய். தேவகார்யார்த்தமாக அம்ருதமதநம் பண்ணுகிறபோது மந்தாரமான மந்தரத்துக்கு ஆதாரமான கூர்மாவதாரமாய். ஏனமாய். ப்ரளயங்கதையாய் அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியை உத்தரிக்கைக்கீடான வராஹாவதாரமாய். அரியாய். "தேவாதி தேவநிகளான் றும் படக்கடவேனல்லேனென்" என்று வரங்கொண்ட ஹிரண்யனை நிரஸிக்கைக்கீடான நர ஸிம்ஹாவதாரமாய். குறளாய். மாறாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை இந்த்ரனுக்கு வாங்கிக்கொடுக்கைக்கீடாக வாமநாவதாரமாய். மூவுருவிலிராமனாய். அதாவது- துஷ்டக்ஷத்ரிய நிரஸநார்த்தமாக பரசுராமாவதாரமாய், ராவணவதார்த்தமாக தசரதாத்மஜ ராமாவதார மாய், ஆஸுரப்ரக்ருதிகளான கஷத்ரியாதிகளை நிரஸிக்கைக்காக பலபத்ர ராமாவதாரமாய். இதில் நடுச்சொன்ன ராமாவதாரம் முக்யம்-ஸ்வரூபரக்ஷணவதரித்ததாகையாலே. பூர்வோத் தரங்களிரண்டும் கௌணம்- ஆவேசாவதாரங்களாகையாலே. ஆனால் இவைதன்னை முக்யா வதாரங்களோடேகூட பரிகணிப்பானேனென்னில்; ஸ்வரூபாவேசமாகையால் வந்த உத் கர்ஷத்தாலே; இவற்றில் பரசுராமாவதாரம், அறங்காயத்தறீவினை அதிஷ்டித்து நிற்கிற

ஆதி உபாதேயம். அநுபாஸ்யமான அவதாரந்தன்னை இவரருளிச்செய்வா னென்னில்; தசாவதாரமு மருளிச்செய்கிறவராகையாலும், அவ்வவதாரத்தில் பண்ணின விரோதி நிரஸநம் தமக்கு அபிமதமாயிருக்கையாலு மருளிச்செய்தார். ''மன்னடங்க மழுவலங்கைக் கொண்ட விராமரம்பி'' என்றிறே மேலும் இவரருளிச்செய்தது. கண்ணனுய். பூபாரநிரஸநார்த்தமாக க்ருஷ்ணனுய். கற்கியாய். கலிகல்கதூஷிதான துஷ்டநிரஸநைக்காக கல்கியவதாரமாய். முடிப்பான். இப்படி இவ்வவதாரங்களாய்க்கொண்டு துஷ்க்ருத்துக்களை முடிக்குமவன். கோயில். அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரானவர்களையும் ரக்ஷிக்கைக்காக நித்யவாஸம் பண்ணுகிற தேசம்.

சேவித்யாதி. அபிமதவிஷயமான சேவலோடே கூட அதுதனக்கு அபிமதமாயிருந்துள்ள பெடையன்னமானது, சிவந்த தாமரைப்பூவின்மேலே ஏறியிருந்து, ஸ்வவ்யாபாரங்களாலே முழுகி, அத்தை யசைத்து ஊசலாடி.. பூவணையித்யாதி. பூப்படுக்கையின்மேலே பரஸ்பரஸம்ச்லேஷகார்யரூபமான உழறுதலைச்செய்து, அத்தாலே அநிஷ்டங்களைந்த சுண்ணமாகிற சிவந்த பொடியிலே முழுகி, இப்படியிருந்துள்ள லீலாவ்யாபாரங்களோடே பண்ணுமம்படியான ஜலஸம்ச்லேஷத்தையுடைய திருவரங்கமே. ... ...கு.

அ. பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வஸ்வாஹரகனுய் ஸ்ரியஃபதியானவன் ஸரஸமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசமிதுவென்கிறார்.

மூ.—செருவாளரும்புள்ளாளன் மண்ணுளன் செருச்செய்புகாந்தகமென்னு
மொருவாளன் மறையாள னேடாதபடையாளன் விழுக்கையாளன்
இரவாளன் பகலாள னென்னையாள னேழுலகப் பெரும்புரவாளன்
திருவாளனினிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. கஅ.

பதவுரை.

செருவாளரும்— தானேபோர் செய்பவல்ல விழு— சீர்மையோடேகூடின
புள்— பெரிய திருவடியை கையாளன்— கொடையையுடையனுய்
ஆளன்— ஆளுமவனுய் இரவு ஆளன் } இரவு பகலாகிய காலங்களுக்கு
பகல் ஆளன் } நாதனுமவனுய்
மண்— லீலாவிபூதியை என்னை ஆளன்— என்னை ஆளுமவனுய்
ஆளன்— ஆளுமவனுய் ஏழுலகம்— ஸப்தலோகங்களாகிற
செருசெய்யும்— ஆச்ரிதவிரோதிகள்மேலே பெரு— பெரிய
பூசல்செய்யாநிற்பதாய் புரவு— ஸ்ரீமத்துரங்களை
நாந்தகம் என்னும்— 'நந்தகம்' என்று பே ஆளன்— ஆளுமவனுய்
ரையுடைத்தாய் திரு ஆளன்— பெரியபிராட்டியாரை நித்ய
ஒருவாளன்— ஒப்பற்ற மஹிஷியாக உடையனுமானவன்
வாளன்— கொற்றவொள்வாளையுடையனுய் இனிதாக— திருவுள்ளத்தில் உகப்போடே
மறையாளன்— நான்கு வேதங்களையு மாளு திருக்கண்கள் வளர்கின்ற } திருக்கண் வளர்ந்தருளுகிற
மவனுய்

திருவடியைப் போற்றுகிறவன். ஆசிரியன் சொல்லுகிறபடி, அந்த யுத்தத்தைப் பெரியதிருவடிதானே நடத்த, இவன் காணவந்த சோழதேசாதி அத்தனைக் கண்டுகொண்டு அவன் தோளிலே இருக்குடத்தையாய்த்து. "பாறிப்பாறி அசுரர்தம்பல்குழாங்கள் நீறெழப்பாய் பறவையொன்றறி வீற்றிருக்காய்" என்றுரிமேற் போற்றுவார். அதாவது- அஸுரவர்க்கத்திலுடைய பலவகைப்பட்ட குழாங்களானவை; பாறிப்பாறி நீறெழுந்துபோம்படியாக, ப்ரதிபக்ஷத்தின்மேலே பாய்வதான அத்விதீயமான பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு தன்னுடைய வ்யாவர்த்திதோற்ற விருந்தவனென்றபடி. "புகழ்கின்ற புள்ளூர்தி" என்று விரோதி நிரஸநத்தால்வந்த புகழுடன்கலும் கிடப்பது அவன்பக்கலிலே. "அவனே வாஹநமாகவுடையனென்கிறமித அவனுக்கேகற்றம்" என்றருளிச்செய்தாரிறே.

மண்ணுளான். நித்யஸூரிகளில் தலையான பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடையனென்கையாலே நித்யவிபூதியையாளுமவனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாய், இந்தால் லீலாவிபூதியை ஆளும்படி சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதாநாச்ரித விபாகமற மண்ணிலுள்ளாரெல்லாரையும் ஆளுகிறவன். ஆச்ரிதரை, "நம்மோட்டை ஸம்பந்தமறிந்தவர்கள்" என்று ஆளும்; ஆநாச்ரிதரை, தானறிந்த ஸம்பந்தத்தாலே ஆளும். பூமியைச்சொன்னவிது அல்லாத லோகங்களுக்கு முபலக்ஷணம். செருச்செய்யும் நாந்தகமென்னு மொருவாளன். கீழ், "புள்ளாளன்" என்று- ஆச்ரிதரக்ஷணைக்குக்குடலான வாறைத்தைச் சொல்லிற்று; இங்கு, ஆயுதத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆச்ரிதவிரோதிகள்மேலே பூசலிச்செய்யாநிற்பதாய், நந்தகமென்னும் திருநாமத்தையுடைத்தாய், அத்விதீயமாயிருந்துள்ள கொற்றவாள்வாளை யுடையவன். திவ்யாயுதங்கள்தான் ஸர்வஜ்ஞமாய், நினைவறிந்து கார்யம்செய்யுமவையாயிறே யிருப்பது.

மறையாளன். இப்படி ஆயுதத்தாலே அழியச்செய்பவிவாண்ணுத பாஞ்சஜந்யத்தை மதங்கஜ யழியச்செய்கைக்கு பரிகரமான மந்த்ரத்தை ஆளுகிறவன். சஸ்த்ரத்தாலும்சாஸ்த்ரத்தாலு மிறப்ரதிபக்ஷநிரஸநம்பண்ணுவது. சஸ்த்ரத்தாலேநிரஸிக்குமளவில், சரீரவிநாசபர்யந்தமாம்; சாஸ்த்ரத்தாலே நிரஸிக்குமளவில், அவர்களுடைய விபரீத ஜ்ஞாநாதிகள்மேபோம், இச்சரீரந் தன்மேலுடேயிருக்கச்செய்தே திருந்திஉஜ்ஜீவிக்கைக்கு உறுப்பாம். இது இரண்டிக்கும் விசேஷம். ஓடாதபடையாளன். யுத்தத்தில் புகுந்தால் பிற்காலியாதபடியான பரிகரத்தையுடையவன். அன்றிக்கே, (க) "கூலம்வெய்ய நீதநிரஸநந நிரதிபடபஹுரணஜ்வராய நம" என்கிறபடியே லோகத்தில் வழங்காத ஆயுதவிசேஷங்களையுடையவனென்னவுமாம். விழுக்கையாளன். (உ) "வரிஜநவரிவஜ்ரஹுத ஹரிஷணாதி" இத்யாதிப்படியே ஆத்மாத்மீயங்களையுடைய ஆச்ரிதார்த்தமாக்கிவைக்கும் சீர்மையையுடையவன். விழுக்கை- சீர்மை. அன்றிக்கே, விழுப்பத்தையுடைத்தான கையையுடையவன்-சீர்மையோடேகூடின கொடையையுடையவனென்றபடி. (ங) "வலவ ஹுத நயி ஹுவிநாஜ்ஞா வலிதயுவதி நந்ந" என்னக்கடவதிறே.

(க) "அஸங்கீயயந்த்ரநிரவத்ய நிரதிசயகல்யாண திவ்யாயுத" (உ) "பரிஜந பரிபூர்ணபுஜஸஹஸ்ர" (ங) "ஸஸ்வாரம்ப்தோநாத்ரிட்வா ஸ்மிதப்ரதிநந்தச"

காலங்களை ஸ்வாதீனமாக உடையவனென்கை. என்னையாளன். "எயிற்றிடை மண்கொண்ட வெந்தை யிராப்பகலோதுவித்தென்னைப் பயிற்றிப் பணிசெய்யக்கொண்டான்" என்கிறபடி மேல தாமே னதிருத்தி, நிவாரத்ருவிபாகமற என்னையாருகிறவன். ஏழுலகப்பெரும்புரவாளன். ஸமஸ்தலோகங்களுமாகிற பெரிய புரவை ஆளுகிறவன். புரவு - ஸாமேக்ஷேத்ரம். இத்தால் ஸமஸ்தலோகங்களையும் ஆளுமிடத்தில், அல்பசேக்ஷத்ரவாளனவன் இரவுபகல் நோக்கி ஆளு மாபோலே ஆண்டுகொண்டு போருமவனென்கை. "பொங்கோதம் சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகு மங்காதுஞ் சோராமேபாள்கின்ற" என்னக்கடவதிறே.

திருவாளன். பெரியபிராட்டியாரை நித்யமஹிஷியாக உடையவன். கீழ்சொன்ன லோகத்தையெல்லா மாளுவது இருவருமான சேர்த்தியிலேயாய்த்து. இனிதாகத்திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவரங்கமே. "க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில் அபிமதவிஸ்தீர்ணமான தேசம்" என்று திருவுள்ளத்திலுகப்போடுகூடக் கண்வளர்ந்த ருளுகிற கோயில், திருவரங்கமே. (க) "கூ ரா ப்தி ஜை ஜு ணா ஹ் ரா தி நா ரூ ரா மி நா ஹ் ரூ ஜ யா ஜ யி ர ஜ தி ம ஹ தா ஹ ரி ப க் த ஜ ஸ் ஜ ஸ் ஜ ஸ்

இணை— ஒன்றுங்கொன்றிருப்பான
அடி கீழ்— திருவடிகளின்கீழே
எஞ்ஞான்றும்— எக்காலத்திலும்

இணை பிரியாது— *அடியார்கள்குழாங்களே டே இணைபிரியாமல்
இருப்பர்— இருக்கப்பெறுவர்கள்.

வ்யா. கைங்காகத்திடர்கடிந்த. ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய துக்கத்தைப் போக்கின. "ஆனைக்கும் தனக்குத்தக்க வாதம்" என்னுமாபோலே வடிவின் காந்திக்குத் தக்கபடியிறே துக்கத்தின் காமிருப்பது. "ஆனையின் துயரம்" என்றுமிறே. ஆனைக்கு வாசகமான சப்தங்கள் பலவுமுண்டாயிருக்க, "கைங்காகத்திடர்" என்றது - "கைம்மாதுன்பம்" என்கிறபடியே துதிக்கையை முழுத்தின ஆபத்தென்று தோற்றுகைக்காக. அதாவது - நெடுங்காலம் வர்ஷாபாவத்தாலே வரண்டு, லோகத்தில் ஒருபூக் காணக்கிடையாதபடியாகையாலே, "எங்கே யொரு திருப்பள்ளித்தாமம் கிடைக்குமோ" என்று திமமாறுநிற்க, "மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை" என்கிறபடியே - தூரத்திலே குளிர்ந்தசாலையும் பூத்தபொய்கையுமாய்த் தோற்றக்கண்டு, பெரிய ஆபிநிவேசத்தோடே ஓடிச்சென்று, "உள்ளே துஷ்டஸத்த்வங்கிடக்கிறது" என்றறியாமல் பொய்கையிலே யிழிந்து பூவை வாரிப்பறித்துக் கரையிலேபேறத் தேடுகிறவளவிலே, முதலைவந்து காலைப்பிடிக்க; "ஒரு நீர்ப்புழு நிமித்தமாக ஈச்வரனை யழைக்கவேணுமோ, நாமே தள்ளிப்போகிறோம்" என்று போகப்பார்த்தவளவில்; பிடித்தமுதலை ப்ரபலமாகையாலே (க) "மஜ கூஷ்டு வ தீ ரு ஹஜ கூஷ்டு வ ஜ" என்கிறபடியே இங்ஙனே ஆயிரம் தேவஸம்வத்ஸரம் சென்றவளவில்; முதலைக்கு தன்னிலமாகையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் "முழுவலிமுதலை" என்கிறபடியே பலம் அபிவ்ருத்தமாய், ஆனைக்கு தன்னிலமல்லாமையாலும் அபிமதலாபத்தாலும் பலம் க்ஷீணமாகையாலே துதிக்கைமுழுத்தும்படியாய்த்தறிறே; இப்படியானவாறே தன்முற்செயலற்று, (உ) "ச நஹா விதபஜநிழ்" என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனையே பகவதாலம்பநம் வருவித்து, "நாராயண ஜய மணிவண்ண நாகணையாய் வாராய்" என்ன; திர்ந்த ஆர்த்தத்வநி செவிப்பட்டவாறே, (ங) "கருதி தவசிலவெனி வுஹி கஹாதுழ்' இக்ஷணத்திப்படியே, (ச) "ஜமுவ தஸ்ராலயெ நரிஃ" என்று - அறிவுடையார் நடுபடுங்படி பரியத்வரையோடே மடுவின்கரையிலே வந்து, ஆனையை ஒரு கையாலும் முதலையை ஒரு கையாலுமாக எடுத்தணைத்துக்கொண்டு கரையிலேறி, கையில் திருவாழியாலே முதலையின் வாயைப் பிளந்து விதவித்து, சாத்தியருளின திருப்பரிபட்டத் தலையைச்சுருட்டித் திருப்பவளத்திலேவைத்து அதிறுடைய புண்வாயை வெதுகொண்டு, நெடுநாள்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீர்ந்தபடி திருக்கையாலே குளிரஸ்பர்சித்துத் திருக்கண்களாலே குளிரக்கடாக்ஷித்து, அதின் கையில் பூவைத்திருவடிகளிலே பிடிவித்துக்கொண்டு அதிறுடைய துக்கத்தைப் போக்கினபடியைச் சொல்லுகிறது - "இடர்கடிந்த" என்று. கனலாழிப்படையுடையபோன். ஜ்வலியாநின்றுள்ள திருவாழியை ஆயுதமாகவுடையவன்.

"இடர்கடிந்த கனலாழிப்படையுடையான்" என்கையாலே - கையும் திருவாழி

" தொழுங்காதல் களிறளிப்பான் - மழுங்காதலைதுறிய சக்கரங்கல் வலத்தைதபாய் - தீதான்றி ணேய " என்று அறிவுடையார் ஈடுபடிம்படியிறே அப்போதவர்து தீதான்றினபடி. கருதுங்தீகாயில். பரமபதம் க்ஷீராப்தி தொடக்கமான ஸ்தலங்களெல்லாவற்றிலுங்காட்டில், ஆச்ரிதரை அநுபவிப்பிக்கைக்கும் ரக்ஷிக்கைக்குமுடலானஸ்தலம் என்று விரும்பி வர்த்திக்கும் கோயில். தென்னூடும் வடநாடும் தொழுகின்ற. த்ராவிடபாஷாப்ரதாநமான தென்னூடும், ஸம்ஸ்க்ருத பாஷாப்ரதாநமான வடநாடும், இருந்தீ குடியாகத் தொழும்படிங்கின்ற. திருவரங்கத்திருப்பதியின்மேல். திருவரங்கமென்கிற திருநாமத்தைதபுடைத்தான திருப்பதிவிஷயமாக.

மேய்ந்நாவன். பெய்யேசொல்லும் நாவையுடையவன். அஸத்யமென்பது ஒன்றுண்டாத நாவையுடையவனென்னை; " பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மையையாளன் " என்னுமாபோலே. இத்தால்-புகவுந்வைபவம் தீதசனைபவம் கீழ்நுளிச்செய்துவற்றில் ஒன்றிலும் ஒருபொய் யில்லாமை சொல்லுகிறது. மேய்யடியான். அநந்யப்ரயோஜநனை வடியான். " அடியான் " என்று பேரிட்டு ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களுமவர்கள் பொய்யடியாரிறே; சேஷத்வம் ஸ்வரூபமாலுல் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமிதாழிய, ஸ்வாதிசயங்தீதிதை சராதிறே. அங்ஙனன்றிக்கே, சேஷிக்கு மங்களத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் ஸ்வபாவராகையாலே, தம்மை " மெய்யடியான் " என்கிறார். இவையிரண்டும் - தாமருளிச்செய்த வசநங்களை அப்யஸிப்பார்க்கு ஆட்திக்குடலாக வருளிச்செய்தாராய்த்து. விட்டுசித்தன். * அரவத்தமளிப்படியே - ஸர்வேச்வரனைத் திருவுள்ளத்திலே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறவர். விரித்த தமிழுரைக்கவல்லார். விஸ்தீரண ப்ரதிபாதித்த த்ராவிடரூபமான இத்திருமொழியைச் சொல்ல வல்லவர்கள். எஞ்ஞான்றுமித்யாதி. எல்லாக்காலத்திலும், எனக்கு சேஷியான ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய, ஒன்றுக்கொன்றொப்பான திருவடிகளின் கீழே விச்லேஷரஹிதராய், *அடியார்கள் குழாங்களோடே தாங்களிருக்கப்பெறுவர். ...கக.

பெரியஜீயர் திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு—மரவடி தன் கருள் பதிஞெறி ஆமை மைத்துனன்
குற ளுரந் தேவு செரு கைங்காகத் துப்பு.

——(1)——

ஆதிருமொழி-நாலாம்பத்து, பாட்டு-சஉ0.

நான்காம்பத்து- பத்தாந்திருமொழி-துப்புடையாரை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழ் இரண்டு திருமொழியிலே - பெரியபெருமாளுடைய திவ்ய வைபவத்தையும், பெரியகோயிலான திருவரங்கத் திருப்பதியினுடைய வைபவத்தையும், பெரிய அபி

குவத்தை படுஸ்திக்கவாணைபாலே, அவர்க்குப் பிரார்த்தனை சேதகமை இங்குகின்றும் போகிறோம்பாய் வருகிறோம்கொள்ளுங்கோ திருவுள்ளமாகையாலே, " காடு இனி அங்கே போய் அடவி சோறு சமைத்துண்ணும் " என்னும் அர்த்தமைத் தோற்றலைப்பற்றுப்போக வேலம்பிரம்பாகிய அரணைத்தீர்த்து, இப்பிரார்த்தித்தபடியே சரீர விச்சேதத்தில் ஸம்ஸாரிகளுடைய கர்மாவைக்கழிக்கையில் யமபடாரால்வரும் கலிவை நிவர்த்திக்கையாலும், " யாது காடுக்கு வாராதாழியும் போது ஸர்வேச்வரனை மேவித் தொழுமின் " என்று அத்யவஸித்து, " அதுகண்டீர் எப்போவும் அவன் திருவடிகளில் விழுந்து அடிமைத்துக்கிடக்கவேணும் " என்று ஒருப்பட்டு, சரமதசையில் கர்மாநுகுணமாக யமபடர்வந்து என்னை நலியும்போது, அந்த க்லேசந்தாலே மேதவரிருடைய திருவடிகளை ஒருபடியாலும் நினைக்கவும் ஒன்று மெசல்லவும் கூடமனல்லேனென்று அத்தைப்பற்ற அப்போதைக்கு இப்போதே செல்லிவைத்தேதன்; ஆனபின்பு, அக்காலத்தில் அவர்கள் என்னை நலியாதபடி மேதவரிர் ரக்ஷித்தருளவேணும் என்று பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே சமர்ப்பித்துச் செல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில்.

இது தானிருந்தபடியென்?;-- (க) " நலமந்தமில்லதோர் நாடுதா " என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலும், " வேண்டாமைமன்றமென்றமைவினவப்பெறுவாலர் " என்கிற பகவதநுபவத்தாலும், " உன்றமர்க்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல் " என்று அபியுக்தர் சொல்லுகையாலும், (உ) " வாரிஜாஸன ஸமஜ நவாஸுதே " என்று யமன்றானே சொல்லுகையாலும், பாகவதரானவர்களுக்கு யமவச்யதையவரக்கூடாதென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமாயிருக்க, " சரமதசையிலே யமபடர்வந்து நலிவர்கள் " என்று பயப்பட்டுத் திருவடிகளிலே சரணம்புகுந்து, " அத்தசையிலே என்னைரக்ஷித்தருளவேணும் " என்று இவர் அர்த்திக்கிறவிது, கிழக்கொன்ன வசநங்கோளாடு விருத்தமன்றே வென்னில்; ஆழ்வார்கள் தாங்கள், * மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்று அவனை உள்ளபடியறிந்து அநுபவிபா நிற்கச்செய்தே ஓரோ தசைகளிலே வந்தவாறே, அநாதிகாலம் ஸம்ஸரண ரூபதுவாய்க்கொண்டு போந்த கர்மபலத்தையும், அந்த கர்மாநுகுணமாகவே நிர்வஹித்துக்கொண்டு போந்தவனுடைய பக்தவாத்ஸல்யாதிபர நிர்வாஹகதையிருக்கிற ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்ய பலத்தையும் அநுஸந்தித்து, " நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனைவன் இன்னம் நம்மை ஸம்ஸரிப்பிக்கில் செய்வதென் " என்று, " மக்கள்தோற்றக்குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல் " என்றும், " இன்னம் ஆற்றங்கரை வாழ்மரம்போ லுஞ்சுகின்றேன் " என்றும், " வைத்த நிதியை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயின்னம் மெய்த்தன்வல்லை- உய்த்துநின்மயக்கினில் மயக்கலென்னைமாயமே " என்றும் அவனைக்குறித்து விண்ணப்பம் செய்யும் ப்ரகாரத்திலே; இவரும், ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும், அநாதிகாலம் அவன் திருவடிகளைக் கிட்டாதபடி அகலவடித்த கர்மபலத்தையும் அநுஸந்தித்து, " ஸ்வதந்த்ரனைவன் நம்முடைய கர்மாநுகுணமாக விட்டு உபேக்ஷித்திருக்குமாகில், முன்புபோலே யமபடர்வரும் நலிவு நமக்குவரில் செய்வதென் " என்று அஞ்சி, அவன் திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்து, அத்தசையில் என்

(க) " நகலுபாகவதாயமவிஷயம்கச்சந்தி " (உ) " பரிஹரமதுஸூதநப்ரபந்நாந் "

சொல்லாது விரோதமில்லை. ... ... *.

மூ.—துப்புடையாரை யடைவதெல்லாஞ் சோர்விடத்துத் துணையாவரென்றே
ஒப்பிலேமுகிலு நின்னடைந்தே முனக்குநீ யருள்செய்தமையால்
எய்ப்பெல்லை வந்து கலியும்போதுங்கே தறுவினை நீவெகுக்கமாட்டேன்
அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே.

பதவுரை.

அரங்கத்து அரவ அணை பள்ளியாய்ன!—; துப்பு உடையாரை—அடுத்தவரைக் காக்கும் திறமுடைய உன்னை அடைவது— அடைந்தலைப்புகுவது சொல்லாம்—என்னுடைய காரணங்களெல்லாம் சோர்வு இடத்து— சோர்ந்தகாலத்தில் நுன்னை ஆவர் என்று—நீ துணையாவாய்என்று' (என்று ஆழ்வார் சொல்ல;— 'அது தானன்செய்வது ஒருக்கால் ப்ரபந்ந பரன்ணிஞர்க்கன்றோ' என்று கம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, ஒப்பு இலேன் ஆகிலும்—'அப்படிப்பட்டவரில் மாரிகளுக்கு நான் ஒருத்தனல்லேனாகிலும் நின்—உன்னை அடைந்தேன்— சரணமாகவடைந்தேன்' (என்ன; 'நாம் ஆரை ரக்ஷிக்கக்கண்டு நம்மை வந்தடைந்தீர்?' என்ன;) நீ— 'தேவரீர்

ஆனைக்கு— ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்கு அருள் செய்தமையால்— கிருபைபண்ணினமையால்

(என்ன; அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறேனென்ன;)

எப்படி— 'முன்னுதித்தாதித்தாய முண்டானை இமையோரான அது

என்னை— என்னை

வந்து— வந்து கிட்டி

கலியும்போது—வருத்துங்காலத்தில் முயல்வடான

அங்கு— அவ்வவஸ்தையில்

நான்— அடியேன்

வதும்— சத்ருவினால்

உன்னை— தேவரீரை

நிகனக்கமாட்டேன்— நினைக்கமாட்டேன்;

அதோமுகத்து— அக்காலத்துக்காக

இதோதி— காணுகிறபடிக்கு பெற்றிருக்கிற இப்போதை

சொல்லிவைத்தேன்— சொல்லியவைத்தேன்.'

என்றிறுதி.

வ்யா. முதற்பாட்டு. துப்புடையாரை யடைவது. நடப்பு- ஸாமர்த்யம். ரக்ஷகனை ஸாமர்த்யமுடையாரை ஆச்ரயிப்பது. இது முன்னிலைப் படர்க்கையாய், நச்வரன்றன்னையே சொல்லுகிறது. பதார்த்தம்- பூஜாவாசி. ரக்ஷகனை ஸாமர்த்யத்தான் வ்யக்திபரந்தான் விஷயத்திலே இல்லையிறே; (க) "நஸ்வ ஜ்ஞாஸ்ஸோ ஹரே விபஜ்ஞாம்யஹி நியத-ர்மி ந । ஸஜியோ-ரஜ்ஜ
ஜ தகுஜ்ஜி தம விநாவ-ர்-வெஜ்ஜதி" (உ) "நஹிவோ நஸ்ஸ ஜியோ-ரு ஜ்ஜி தெஸவெவு ஜ்ஜ ஸ்ஸ ஹரிஜ்ஜி । ஜ்ஜிதெளஜ்ஜி தம்ஜி ஹா-ஜ்ஜ நஸ் ஹயது நஜ்ஜ கூவ்ஜவிஸ" என்கிறபடியே.

(க) "நஸம்பதாம்ஸமாஹரே விபதாம்விநிவர்த்தநே-ஸம்ர்த்தோ தாதர்ச்யதே நக்ஷிந்தம் விநாடருஷோத்தமம்" (உ) "நஹிவாலநஸாமர்த்ய மர்ஹதஸ்ரீவச்வரம்றரிம்- ஸ்த்ரிதள
என்றிருப்.

தனைச்சையைச் சொன்னபடி. துணையாவரென்றே. * சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரிக்கிற தசையில் (க) "சுஹ்ருத்துக்களே!" என்கிறபடியே துணையாவரென்றே. அது நாம்செய்வது, தங்களுடைய இழவு பேறுகள் நாம்தாம்படுகிறோமென்று நம்மோட்டை ஸம்பந்தத்தை யறிந்து நம்பக்கலிலே (உ) "ஸுதா" என்கிறபடியே ஸக்தர்க்கரண ப்ரபத்தியைப்பண்ணினவர்களுக்கன்றே, நீர் அவர்களுக்கு ஒப்போமாவென்ன; ஒப்பிலேனாகிலும் நின்னடைந்தேன். அவர்களுக்கு ஸத்ருசனல்லேனாகிலும், என்னுடைய துக்கநிசயத்தாலே, அந்த துக்கநிவர்த்திக்கு யுறுப்பாக, எதிர்த்தலையில் யோக்யதாபாதகத்தை ரக்ஷிக்கும் உன்னை சரணமாக அடைந்தேன். நாம் இப்படி யாரை ரக்ஷித்ததுகண்டு நீர் நம்மை யடைந்தீரென்ன; ஆனைக்கு நீயருள்செய்தமையால். ஆர்த்தியும் அநந்யகதித்வமு மொழிய வேறொரு யோக்யதையு மின்றிக்கே யிருக்கிற ஆனைக்கு நீயருள்பண்ணினபடியிறே. ஆனால் அவ்வானையோபாதி, நீரும் உமக்குத் தளர்த்திவந்தபோது நினையும், அப்போது வந்து ரக்ஷிக்கிறோமென்ன; எய்ப்பென்னைவந்து நலியும்போது அங்கேதும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன். வாதபித்த ச்லேஷ்ம தோஷத்ரயமும் ஒக்க உல்பணித்து நெருக்குகையாலுண்டான இளைப்பானது என்னை வந்து நலியும் காலத்தில், அவ்வவஸ்தையில் ஏகதேசமும் நான் உன்னை நினைக்கமாட்டேன். ஆனால் செய்பவடுப்பதென்ன; அப்போதைக் கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன். அக்காலத்துக்கு உடலாக, காணகோபரங்கள் இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற இப்போதே சொல்லிவைத்தேன். இப்படி நீர் சொல்லிவைத்தால் இந்தை நினைத்திருந்து உம்மை ரக்ஷிக்கவேண்டும் நிர்ப்பந்தமேது நமக்கு என்ன; அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றே, தேசவிப்ரக்ர்ஷ்டனான க்ஷீராப்திநாதனைப்போலன்றிக்கே, கோயிலிலே திருவனந்தாழ்வானாகிற நிருப்படுக்கையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறது. அந்த யோகநித்ரைபோலேயா இந்த யோகநித்ரை; தாழ்ந்தாரை ரக்ஷிக்கைக்கன்றே. ... க.

மூ.—சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய் சங்கொடு சக்கரமேந்திநின்னை
நாமமிடத்தென்ன யனேகதண்டஞ் செய்வதாநிற்பர் நமன்றமர்கள்
போமிடத் துன்றிறத்தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர் மாயைவல்லை
ஆமிடத்தேயுன்னைச் சொல்லிவைத்தே னரங்கத் தரவணைப்பள்ளியானே. உ.

பதவுரை.

சங்கொடு— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தோடு
சக்கரம் — திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்திநின்னை — திருக்கையிலே தரித்தவனுப்
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு — திருவனந்தாழ்வானாகிற
அணை — திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானே— பள்ளிகொண்டருளுமவனே!
நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்
நா — நாக்கை [கொண்டு
மடித்து— (மிக்கதோஷத்தாலே) மடித்துக்
என்னை— மஹாபாபியான என்னை
அநேக தண்டம்— அநேகதண்டங்களை
செய்வதா— செய்யக்கடவதாக
நிற்பர்— நில்லாநிற்பர்களாய் [மளவில்
போம் இடத்து— இழுத்துக்கொண்டு போ

(இவ்வாத்மாவின் மாஸ்ஸானது)

உன்திறத்து— உன்விஷயத்திலே

எத்தனையும்— எவ்விதமாயினும்

புகாவண்ணம்— உள்புகுராதபடி

நிற்பது— உன்னைக்கொண்டு மறைகையாகிற

ஓர்— ஒப்பற்ற

மாயை— வஞ்சனையில்

வல்லே— ஸடார்த்தராகாநின்றீர்;

ஆதலால்— ஆதலால்

ஆம் இடத்தே— காரணங்கள் என்வசமாய்ச் செல்லத்தக்க இக்காலத்திலேயே,

சாம் இடத்து— 'சரீரவிச்லேஷஸமயத்தில்

என்னை— உன்னை நினைக்கமுடியாது என்னை குறிக்கொள் கண்டாய் — திருவுள்ளம்பற்றி யருளவேணும்'

(என்று)

உன்னை சொல்லிவைத்தேன்—உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத்தேன்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சாமிடத்து. சரீரவிச்லேஷ ஸமயத்திலே. கீழ் "எல்லாம் சோர்விடம்" என்றதை இங்கே ஸ்பஷ்டமாக வருளிச்செய்கிறார். என்னை. தேஹத்தை யெல்பண்பத்தாலே கலங்கி, உன்னை நினைக்க கூடமன்றிக்கே யிருக்கிற என்னை. குறிக் கொள்கண்டாய். நான் கலங்கிக் கிடந்தேன் என்று நீ உபேக்ஷித்திராதே திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடாய். அன்றிக்கே, யமபடரால் வந்த நலிவுக்கு அஞ்சி, திருவடிகளிலே இப்போது சரணம் புகுந்த வென்னை, அப்போது திருவுள்ளம்பற்றி யருள்கிடா யென்னவுமாம். சங் கொடு சக்கர மேந்தினானே. ஆச்ரித ரக்ஷணத்தில் விளம்பாலஹத்வத்தாலே அநவரதம் பூரீ பாஞ்சஜந்யத்தையும் திருவாழியையும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவத்தைமாறாமே, அவனுக்குத் தாம் மங்களாசாஸநம் பண்ணும் ஸ்வபாவராய், திவ்யா யுதங்களையும் அழகுக்குடலாக நினைத்து அவற்றுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர், இப் போது, ரக்ஷகனுகவும் திவ்யாயுதங்களை ரக்ஷணபரிகரமாகவும் அநுஸந்திக்கும்படியாய்த்துச் செல்லுகிற பயம். பயமேஹ தூதன்னை யருளிச்செய்கிறார் நாமடித்திதியாதி. க்ரோதாதிசயத் தாலே நாவைமடித்துக்கொண்டு, என்னை கர்மாநுகுணமாக அநேக தண்டங்களைச் செய்யக் கடவதாக நில்லாநிற்பர் யமபடரானவர்கள். சரீர விச்லேஷ ஸமயத்தில் வேறொருவர்க்குத் தோற்றாமல் இச்சேதந மொருவனுக்குமே தோன்றும்படி இப்படி வந்து புகுந்து நில்லாநிற் பர்களாய்த்து.

போமிடத்து. அவர்கள் இழுத்துக்கொண்டு போமளவில். உன்திறத் தெத்தனையும் புகாவண்ணம் நிற்பதோர்மாயைவல்லே. இவ்வாத்மாவினுடைய மாஸ்ஸை உன்விஷயத்தில் ஏக தேசமும் உள்புகுராதபடி உன்னைக்கொண்டு மறைய நிற்பதொரு வஞ்சகத்தை வல்லே. ஆமி டத்தே யுன்னைச் சொல்லிவைத்தேன். ஆனபின்பு, காரணங்கள்என்வசமாய்ச்செல்லலான தசை யிலே, "சாமிடத்தென்னைக் குறிக்கொள்கண்டாய்" என்று உன்னைக்குறித்துச் சொல்லிவைத் தேன். அநந்தரவணைப் பள்ளியானே. இவ்வாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணார்த்தமாக முற் கோலி வந்து, இவற்றினுடைய ரக்ஷணசிந்தையைப் பண்ணிக்கொண்டு, திருவரங்கத்திருப் பதியிலே திருவரவணையின்மேலே பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. ... ... உ.

மூ.—ஏல்லையில்வாசல் குறுகச்சென்று லெற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது

நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை நேமியுஞ் சங்கமுமேமந்திரனே [ன்டென்றும்

அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!—;
நேமியும்— திருவாழியையும்
சங்கமும்— பூரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
ஏந்திஞனே— திருக்கையிலேந்திக்கொண்
டிருக்கிறவனே!
எல்லையில்— அடியேனுடைய ஆயுஸ்ஸின்
எல்லையான சரமதசையிலே
வாசல்— யமபுரத்துக்குப் போம்வழி
குறுகச்சென்றால்— கிட்டினால்
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
எற்றி— அடித்து
பற்றும்போது— பிடிக்குங்காலத்தில்
நில்லுமின் என்ன— 'கடக்கநில்லுங்கோள்'
என்று தனைனைக்குத்தக்க
உபாயம்— ஒருபாயமும்
இல்லை— என்கையிலில்லை;
(ஆதலால்,)
சொல்லலாம்போதே— சொல்லுகைக்கு மேற்
பட்டயுண்டானகாலத்திலேயே
உன்— தேவரீருடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களெல்லாம்
சொல்லினேன்— சொன்னேன்;
என்னை— என்னை
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
அல்லல்படாவண்ணம்— யமபடர்கையிலகப்
பட்டு வருந்தாதபடி
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. மூன்றும்பாட்டு. எல்லையில். ஆயுஸ்ஸினுடைய எல்லையான மரணதசையில். வாசல் குறுகச்சென்றால். வாசல்-வழி. (க) யாம்படாத்தகாதி இனி ஆஸ்தம்னன்றுமனவாகச் சென்றால். எற்றி நமன்றமர் பற்றும்போது. யமபடரானவர்கள் பிடிப்பதற்கு முன்னே மதி மயங்க எற்றிவந்து பிடிக்குங்போது. பிடித்தல்ல அடிப்பது. அடித்தாய்த்துப் பிடிப்பது. இப்படி யமபடர் வந்து கொண்டுபோவதாகப் பிடிக்குங் காலத்தில். நில்லுமினென்ன வுபாய மில்லை. "நில்லுமின்" என்று அவர்களைத் தனைனைக்குத்தக்க வுபாயமொன்றும் என்கையி லில்லை. இத்தால் தம்முடைய ஸ்தீவாபாய சூன்யதையைச் சொல்லுகிறார். நேமியும் சங்கமு மேந்திஞனே. விரோதி நிரஸநபரிகரமான திவ்யாயுதங்களை ஸ்வகாலமும் திருக்கையிலே ஏந்திக்கொண்டிருக்கிறவனே. இப்படி யிருக்கையாலே, *பற்றிலார்பற்ற நின்றருளியிருக்கிற தேவரீரையொழிய எனக்கொரு ரக்ஷகரில்லை யென்கை. கீழே— "சங்கொடு சக்கர மேந்தி ஞனே" என்றார்; இங்கே— "நேமியும் சங்கமு மேந்தினே" என்கிறார். இதுவாய்த்து இவர் ஏகைகண்டிருக்குமுபாயம். "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்றிறே இவர்களிருப் பது. "நில்லுமினென்ன வுபாயமில்லை" என்பானென், நம்முடைய நாமங்களை எப்போ தும் சொல்லாநின்றீரே, அதுதான் உபாயமாறிலாவென்ன; அது நான் ஸாதநமாகச்சொ ன்னேனிறே? சொல்லலாம்போதே யுன்னுமமெல்லாம் சொல்லினேன். காணங்கள் வசவர்த்தியா யிருக்கிறபோதே உன்திருநாமங்களையெல்லாம் ப்ராப்யமாக வநுஸந்தித்த வித்தனையன்றோ, மங்களாசாஸந பரனும் உன்னுடைய ஸம்ச்லேஷத்தை ஆசாஸித்துக்கொண்டு திரியும் நான் என் னுடைய ஸம்ச்லேஷத்துக்கு உறுப்பாக ஏதேனுமொன்று செய்கைக்கு மோக்யதையுண்டோ, நீ யறிய உன்னை ரக்ஷகனாக அநுஸந்தித்திருக்கிற விதுதானும் என்னுடைய செயலன்றியாலே இப்போது செய்கிற வித்தனையன்றோ. என்னைக் குறிக்கொண்டேன்றும். இப்படியிருக்கும் ஸ்வபாவனை என்னை, ஸ்வகாலமும் திருவுள்ளம்பற்றி. அல்லல்படாவண்ணம் காக்க

மூ.—ஒற்றைவிடையனு நான்முகனு முன்னையறியாப் பெருமையோனே
முற்றவுலகெல்லா நீயேயாகி முன்றெழுத்தாய முதல்வனேயோ !
அற்றதுவாணு ளிவற்கென்றெண்ணி யஞ்ச நமன்றமர் பற்றவுற்ற
வற்றைக்கு நீயென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே சு.

பதவுரை.

ஒன்று.— ஒப்பற்ற
விடையதனும்— ரிஷபவாகனனுமாய்
கால் முகனும்— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவும்
தன்னை— தேவரீரை
அறியா— அறியுமவனுண்டாக
பெருமையோனே-பெருமையையுடையவனே
பற்ற— ஒன்றுமுழியாதபடி
உலகு எல்லாம்— ஸகலலோகங்களுக்கும்
நீயே ஆகி— நீயேயாய்
நின்று எழுத்து } அகாரத்வாச்யமான
ஆய } ப்ரணவத்துக்கு வாச்ய
னுமாய்கொண்டு
முதல்வனே— ஸர்வகாரண பூதனுமிருக்
குமவனே !

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!;—
நமன் தமர்— யமபடரானவர்கள்
இவற்கு— 'இவனுக்கு
வாழ் நாள்— ஆயுஸ்ஸு
அற்றது என்று } முடிந்தது' என்று நினை
எண்ணி— } த்து
அஞ்ச—பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக
பற்றல் உற்ற } பிடிக்கையிலே ஒருப்பட்ட
அற்றைக்கு } வன்றைக்கு
நீ— ஆச்ரிதரக்ஷகனான நீ
என்னை— என்னை
காக்கவேண்டும்— அவர்கள்கையில் காட்டிக்
கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. நான்காம்பாட்டு. ஒற்றைவிடையனும். "நன்னுனார்வில் நிலார் கண்டத்
ம்மானும்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபாவனை தலையெடுத்தபோது, அல்லாதாரைப்போ
ன்றிக்கே, தத்வத்தை யதாவாக நிர்க்கவல்ல ஸாத்விக ஜ்ஞானத்தையுடையனான அத்
தீய ரிஷபவாகனனும். "ஒற்றைவிடையனும்" என்றது - லோகவ்யாவர்த்த மாகை
லே அத்விதீயமாய் அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கு மொன்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. இத்
தையிறே, அவன் தனக்கு பெருத்த வுடைமையாக நினைத்திருப்பது. நான்முகனும். (க)
யொஹ்ஹாணம் விதாதாரம் யொவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை"
ன்கிறபடியே அவ்யவதாநேந திருநாபீகமலத்திலே பிறந்து, பிதாவான தேவரீர்தம்மாலே
கொடுக்கப்பட்ட நாலுவேதங்களையு முடையனும், "அமரர்க்குமறிவியந்து" என்கிறபடியே
இவ்வருகுள்ளார்க்கெல்லாம் ஜ்ஞாநப்ரதனுமாயிருக்கு மேற்றத்தையுடைய சதுர்முகனும்.
முன்னையறியாப் பெருமையோனே. ஸர்வகாரணபூதனும் ஸர்வரக்ஷகனும் ஸர்வசேஷியாய் ஸர்
வசரீரியாயிருக்கு முன்னை, உள்ளபடி யறியவொண்ணாதிருக்கும் பெருமையையுடையவனே.

(க) "யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம் யோவைவேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதிதஸ்மை"

(க) "யஜ்ஞேந வாஜ்ஞ மயஜந்த தேவாஸ்தானி தர்மாணி ப்ரதமான்யாஸன்" என்று விஷ்ணுவினுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தைத் தானும் ருத்ரனும் மற்றுமுண்டான தேவர்களும் ரிஷிகளும் அறியார்களென்னுமிடம் ப்ரஹ்மாதானே சொன்னதிறே. "கார்செறிந்த கண்டத்தான் என்கண்ணன் காணன் அவன்வைத்த பண்டைத்தானத்தின்படி" என்று - அவனெழுந்தருளி யிருக்கிற தேசத்தையுமுட்பட அவர்களறியமாட்டார்களென்றிறே திருமழிசைப்பிரானருளிச்செய்தது.

முற்றவுலகெல்லாம் நீயேயாகி. ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸமஸ்தவஸ்துக்களும் ப்ரகாரமாகத் தான்ப்ரகாரியா யிருக்கையாலே, ஒன்றுழியாதபடி ஸகலலோகங்களும் நீயேயாய். (உ) "ஸர்வம்வலிதமஸ்து ஹர" (ங) "வாஸுதேவஸர்வமிதம் ஸர்வம்" என்னக்கடவதிறே. மூன்றெழுத்தாய முதல்வனே. அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவத்துக்கு வாச்யனுமாய்க்கொண்டு ஸர்வகாரணபூதனு யிருக்கிறவனே. "மூன்றெழுத்தாய" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம், வாச்யவாசக பாவஸம்பந்த நிபந்தநம். ப்ரணவந்தான் சப்தப்ராதான்யத்காலே ஜீவபராமாய் அர்த்தப்ராதான்யத்தாலே பகவத்பரமாயிறே யிருப்பது. (ச) "ஓங்காரோ யமவாநிதி" என்றும், (ஞ) "ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்மவ்யாஹரந்மாமநுஸ்மரந் ஸ்ருணு" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அதில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ர்த்ருத்வமிறே ஸர்வகாரணத்வம். ஓ. இப்படி நீயே நிர்வாஹகன்னென்று இருப்பாரிடத்தில் யமபடராலல்லாதும் கலிவு வரக்கடவதோ! என்று விஷண்ணராகிறார். அற்றதுவாழ்ந்தா ளிவற்கென்றெண்ணி. ஜீவிக்குங் காலமெல்லாம் பொகட்டிருந்து இவனுக்கு ஆபுஸ்ஸு அற்றதென்றெண்ணி. அஞ்சுமன்றமர் பற்றலுற்ற வற்றைக்கு. மேல் ஒருவேதனை செய்வதுக்குமுன்னே பிடிக்கிறபிடியிலே அஞ்சும்படியாக யமபடரானவர்கள்வந்து, பிடிக்கையிலே யொருப்பட்ட வன்றைக்கு. நீயென்னைக் காக்க வேண்டும். ஸர்வாதிகரைப் சரணகதரக்ஷகனை நீ, உனக்குப் பரிந்தன்றியுளை ஞகாதபடி யிருக்கும் என்னை அவர்கள்கையிலே காட்டிக் கொடாதே ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத் தரவணைப் பள்ளியானே. ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றே அணித்தாகவந்து கோயிலிலே சாய்ந்தருளினது. ... ...சு

மூ—பையரவினணைப் பாற்கடலுட் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி
உய்யவுலகு படைக்கவேண்டி யுந்தியிற்றோற்றினாய் நான்முகனை
வையமனிசரைப் போய்யென்றெண்ணிக் காலனையு முடனேபடைத்தாய்
ஐயவினியென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ரு.

பதவுரை.

பால் கடலுள்— க்ஷீராப்திமேலே
பை— பரந்தபடங்களையுடைய

அரவ இன் அணை— திருவனந்தாழ்வானாகிற
இனிய படுக்கையின்மேலே

அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே !—;
உய்ய— ஸகலாத்மாக்களும்தன்னை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக
உலகு— லோகங்களை
படைக்கவேண்டி— ஸ்ருஷ்டிக்கவிரும்பி
நால் முகனை— சதுர்முக ப்ரஹ்மாவை
உந்தியில்— திருநாபீகமலத்திலே
தோற்றினாய்— தோற்றுவித்த நீ
வையம்— ‘பூமியிலுள்ள
மனிசர்— மநுஷ்யர்கள்
மாட்டார்கள்’ என்றதிருவுள்ளம்பற்றி
காலனையும்— அவர்கள்மீறி நடக்கும் காலத்தில் சிக்ஷிக்கைக்கிடானை காலனையும்
உடனே— உடனே
படைத்தாய்— ஸ்ருஷ்டித்தாய் ;
ஐய— பரமபந்துவானவனே !
இனி— இனி [யென்ன
என்னை— மங்களாசாஸநைகபரனை அடி
காக்கவேண்டும்—யமபடரால் வரும் கலியில்
அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஐந்தாம்பாட்டில். பையரவினணைப் பாற்கடலுள் பள்ளிகொள்கின்ற பரமமூர்த்தி. திருப்பாற்கடலிலே ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடையனும், மென்மைகுளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரகர்திபாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானென்கிற படிக்கையின்மேலே. “உள்ளப் பல்லியாகு செய்தி” என்கிறபடியே ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்களை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்கிடானை பல உபாயங்களையும் திருவுள்ளத்திலே நிந்தித்துக்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளாநின்ற பரமபோ ஷியானவனே. : மூர்த்திசப்தம்- ஐச்வர்யத்துக்கும் விக்ரஹத்துக்கும் வாசகமானையாலே, இவ்விடத்தில் ஐச்வர்யவாசகமாய்க்கொண்டு போஷித்வத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் இவை அறியாதிருக்க, தான் அறிந்ததாக இவற்றினுடைய ரக்ஷணைபாயசிந்தை பண்ணு கைக்குடியான ப்ராப்திபையச் சொல்லுகிறது. இப்படி ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்துக்கு ரக்ஷணைத் தமாகவந்து கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, ஜகத்துக்கு, தன்னை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்தருளின உபகாரத்தன்னை யருளிச்செய்கிறார். உய்யவித்யாதி. காண கோளபர விதுராய் போகமோக்ஷசூன்யராய் *அசிதவிசேஷிதராய்க் கிடக்கிற ஆத்மாக்கள் காணகோளபரங்களைப் பெற்று, திருவடிகளை ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்குறுப்பாக லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கையிலே விருப்பத்தை யுடையனும், ஸ்ருஷ்டிக்கு கர்த்தாவான சதுர்முகனைத் திருநாபீகமலத்திலே தோற்றுவித்தவனே.

வையமித்யாதி. ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுகிறபோதே, “பூமியிலுண்டான மநுஷ்யர் நம்முடைய ஆஜ்ஞாநுபமான சாஸ்த்ரமர்யாதையில் நிற்பார்சிலரல்லர், க்ரமமாய் விபரீதப்ரவர்த்தராமவர்கள்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, “அப்படி அதிப்ரவர்த்தரான தசையில் அதுக்கிடாக சிக்ஷித்தாகிலும் ரக்ஷிக்கவேணும்” என்று காலனையுமுடனே ஸ்ருஷ்டித்தவனை. “பொய்யர்” என்கிறவித்தை, “பொய்” என்று சுருக்கித்துக்கிடக்கிறது. ஐய. ஐயனே !;— பரமபந்துவானவனே. இத்தால்- ரக்ஷிக்கைக்கிடானை ப்ராப்திபையச் சொல்லுகிறது. இனியென்னைக் காக்கவேண்டும். அந்த வையத்திலுள்ளார் படியன்றிக்கே, உன்னுடைய அங்கீகாரவிசேஷத்தாலே வ்யாவர்த்தனை உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணியன்றி தரியாதபடியான பின்பு, இப்படியிருக்கிற வென்னை, என்னுடைய புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியான யமபடராலவரும் கலியில் அவ்வயமில்லாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணைர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின வளவன்றிக்கே, இங்குவந்து சாய்ந்தருளினாற்போ- அரங்கத்திலணைய்ந்து கர்த்தராய்த் திருவடி தலைபடுத்தவேண்டுமென்று

எண்ணமெம்பெருமானே யுன்னுடைமேல்வா மென்னினிலை னெனவுனக்குறிக்கொண்
அண்ணாவே நீபெம்மோக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தாவமுதப்பள்ளியானே. கூ.

பதவுரை.

கமன் தமர்கள்— யமபடர்களானவர்கள்
தண்ணன இல்லை— தணையில்லாதவர்களாய்க் கொண்டு
சால— மிகவும்
கொடுமைகள்— கொடியதண்டங்களை
செய்பாநிற்பர்— பண்ணுநிற்பார்கள்;
மண்ணெறி நீரும்— பூமியும் ஜலமும்
எரியும்— அக்நியும்
காலும்— வாயுவும்
ஆகாசமும்— ஆகாசமுமான பஞ்சபூதங்களும்
மற்றும்— கார்யரூபமான ஜகத்துக்கு இடமாய்
நிகி— உனக்குப்பகாரமாக
நின்றுப்— அவற்றுக்குப்பகாரியாய்க்கொண்டு நின்றவனைப்

அண்ணாலே— ஸர்வஸ்வாமியானவனே!
அரங்கத்தாவமுதப்பள்ளியானே!-;
எம்மனம்மீபாதிகு— அநுஸந்திக்கமீபாக்கியதையுண்டான காலத்திலே
உன்— உன்னுடைய
நாமம் எல்லாம்— திருநாமங்களையெல்லாம்
எண்ணினேன்— எனக்கு தாரகமாகவும் மீபாக்யமாகவும் மநுஸந்தித்தேன்;
என்னை— பல்லாண்டு பாடிவலுன என்னை
நீ— நீதவிர்
என்றும்— எப்போதும்
குறிக்கொண்டு— திருவுள்ளம்பற்றி
என்னை-;
காக்கவேண்டும்— ரக்ஷித்தருளவேணும்.

வ்யா. ஆரம்பாட்டி. தண்ணனவில்லை. மிதத்தனவில்லை. உக்தி வ்த்திகளெல்லாம் கடிகமாயாய்த்நிருப்பது. "கனிஞ்சாலார் கடியார்" என்னக்கடவதிறே. அன்றிக்கே, தண்ணனவாவது- தண்ணிதலாய், அது இல்லையென்கையாலே- நலினகயில் ஓவுதலில்லாணமையைச் சொல்லுகிறது. ஒருகால்விட்டுப் பற்றுவதில்லையென்கை. நமன்றமர்கள். ப்ரதாநரான யமன்ரு வதில் சண்குழிவுகண்டவாறே ஒருக்காலாக விட்டிருக்கவுங்கூடும்; இவர்கள் அவ்வுடைய படராகையாலே "அவன்சொன்னதில் ஒன்றும் தப்பாதே செய்யவேணும்" என்னும் நினைவாலே கண்பாராதே க்ரூரமாக நலியாநிற்பர்களாய்த்து. சாலக்கொடுமைகள் செய்யாநிற்பர். மிகவும் கொடிதான தண்டனைகள் பண்ணுநிற்பர்கள். அதாவது- இந்த தேஹ விச்லேஷத்துக்குமுன்னே, சிவந்தமயிரும் எரிந்த கிழியும் பொறிபறக்கிற முகமும் காமடிக் கொண்ட உதடுமான உக்ரமூர்த்திதாடே, * சேவதற்குவானைப்போலே, கையும் சூலமும் பாசமும் முதலானவற்றோடே வந்துநிற்கும் நிலைதன்னிலே வயிறு எரிகொளுந்தும்படி பண்ணுகையும், "யமன்றமர் பாசம்விட்டால் அலைப்பூணுன்னும்" என்னும்படி இந்தசரீரத்தன்னை விடுவிக்கிறவளவையத்தில் அலைச்சல் படுகையும், பின்பு யாதநாசரீரத்திலே புகுரச் சொல்லி மோதுகையும், "பின்னும் வன்கயிற்றால் பிணித்திதற்றிப் பின்முன்னைவிழுப்பதன் முன்னம்" என்கிறபடியே வலியகயிற்றால் காலிலேகட்டித் தியங்கவடித்து தலைபின்னும் கால்முன்னுமாக யாம்யமார்க்கத்தாலே யிழுத்துக் கொண்டுபோகையும், நாய்களேயேவித் துடைவழிகவருவிக்கையும், சூலத்தாலே பாய்கையும், முதலாகச்செய்யுங் கொடுமைகளுக்கு ஒரு முடிவில்லையிறே. "செய்யாநிற்பர்" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே உத்தரோத்தரம் செய்யும் கொடுமைகளையெல்லாம் சொல்லுகிறது.

மண்ணிதயாதி. பூமியோடே ஐலமும் அக்கியும் வாயுவும் ஆகாசமுமாகிற ஐந்தாத மான பூதபஞ்சகமுமாய், பற்றும் சர்வாபயமான ஐந்தாந்தாதமாய் " நீ " என்கிற சொல் குக்குள்ளே அடங்குமாப்போல, உனக்கு ப்ரகாரமாக இவற்றுக்கு ப்ரகாரியாயிக்கொண்டு நின்றன ன. இத்தால் ஸர்வகாரணபூதனும் ஸர்வப்ரகாரியுமாயிருக்கையாலே உனக்கு விரோதமில்லா தொன்று இல்லையிறே. ஆனபின்பு இந்த யமபடாதிவாதம் நமக்கு நிலையல்ல மாற்றமிவனுடம். ண்ணலாம்போதே புன்னுமமெல்லா மென்னணிநேன். இத்தால் தம்முடைய ப்ராப்யகிஞ்சி டனையச் சொல்லுகிறார். காணங்கள் விரோதமாய் அநுஸந்திக்கலானபோதே, உன்னுடைய ருநாமமெல்லாம் எனக்கு தாரகமாகவும் போக்யமாகவும் அநுஸந்திக்கின். நாராயணசப் த்துக்குள்ளே ஸகலநாமங்களு மந்தர்பூதமாகையால், அதொன்றையும் சொல்லாதே ல்லா நாமங்களையும் சொன்னதாவதிறே. இவர்தாம் அதிதாழிய வேலிறன்றியாளிறை, நன்மைதீமைகளொன்றுமறியேன் நாரணவென்று மிந்நினபல்லால் " என்றும், " ஓவா தநமோநாரண வென்பன்" என்றுமிறே இவரிருப்படி. மங்களாசாஸநத்துக்கும் இது ானையிறே இவர்க்கு வாசகம். " நமோநாராயணபரிவன்று- பரமாத்மனைக் குறித்திருக்கு ல்லாண்டு- ஏத்துவர் " என்றருளிறே. இதைகயால், இத்திருநாமமெழுத ஒருகூசினமும் தரிக் மாட்டார். " உண்ணுநாள் பிறாவுதொன்றில்லை- நமோநாரணவென்றநன்னுநாள்-என் கு- பட்டினிநாள் " என்னுமவரிறே. ஆக, இப்படி உன்னுமமெல்லா மென்னிநேன்.

என்னைக் குறிக்கொண்டு. இப்படி உன்திருநாமத்தைச் சொல்லி உனக்கு மங்களா ாஸநம் பண்ணுகிறபோது கூசினதாவதும் தரிக்கமாட்டாதவென்னைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ன்றும். ஸர்வகாலத்திலும். இக்கிலேசம் இவர்க்கு காதாசித்கமன்றே. அன்னையிலே. ஸர்வ ஸ்வாமியானவனே. இத்தலையிழவிறைவன்கள் உன்னதாம்படி யன்றே குடம்றுடக்கிருப்பது. என்னைக் காக்கவேண்டும். இப்படி யிருந்துள்ள நீ, கிழ்ச்சொன்ன புருஷகார்த்தநிஷ்டை ய புடையேனை வென்னை, இப்புருஷகார்த்தத்துக்கு விரோதியாக யமபடாதால் வரும் கலி ில் அகப்படாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அங்கத்தரவினைப் பள்ளியானே. இதுதான் ன் இன்று விண்ணப்பம் செய்யவேணுமோ, இதுக்கு முற்காலிலுள்ளன்றே தேவரீரிங் க வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ... கூ.

மூ.—சென்சோன் மறைப்பொருளாகிநின்ற தேவர்கணையகனே யெம்மானே
எஞ்செலிலென்னுடை யின்னமுதே யோழலகமுடையா யென்னப்பா
வஞ்சவுருவி னமன்றமர்கள் வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது
அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவினைப் பள்ளியானே. எ.

பதவுரை.

சம்— செவ்விய
சால்— சொல்லையுடைத்தான
றை— வேதத்துக்கு
பாருள் ஆகிநின்ற—ப்ரதியோத்யனைய்க்கொ
எம்மானே— எனக்குள்வாமியானவனே!
எஞ்சல் இல்— குறுங்குதலில்லாததாய்
இன்— பரமபோக்யமாய்
என்னுடை அமுதே — அம்ர்தம்போலே

எம்— எனக்கு

அப்பா— உபகாரகனேனவனே!

அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே!—;

வஞ்சம் உருவில்— ஒருவர்க்கும் தெரியாத படி மறைத்துக் கொண்டுவரும் ஏந்பத்தையுடைய

நமன் தமர்கள்— யமபடர்கள்

வலித்து— பலாத்காரித்து

நடுங்கி— ஹிம்ஸித்துக் கொண்டுவந்து

என்னை— என்னை

பற்றும்போது— பிடிக்கும்காலத்தில்

அஞ்சலம் என்று— 'அஞ்சாதே கொள்' என்று

என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எழாம்பாட்டு. சேஞ்சொல் மறைப் பொருளாகின்ற. செவ்விய சொல்லையுடைத்தான வேதத்தினுடைய அர்த்தபூதனாய்நின்ற. சொல்லுக்குச் செவ்வையாவது - யதாபூதவாதித்வம். நாஸ்திகாயிருப்பார்க்கு ஸ்வார்த்தத்தை மறைக்கையாலே, இத்தை "மறை" என்கிறது. இதுதான் பூர்வபாகமென்றும் உத்தரபாகமென்றும் இரண்டு கூறாய், அதில் பூர்வபாகம் கர்மப்ரதிபாதகமாய், உத்தரபாகம் ப்ரஹ்ம ப்ரதிபாதகமாயிருந்தீதயாகிலும், ஆராதந ஸ்வரூபத்தையும் ஆராத்யஸ்வரூபத்தையும் சொல்லுகிறதாகையாலே, (க) "ரெரெஉஎவரெவெஎ ஹிஉவவெஉ" என்கிறபடியே எல்லா வேதங்களுக்கும் இவனே ப்ரதிபாத்யன் என்னத்தட்டில்லையிறே. (உ) "ஸவெஎவெஒாயதஉஉாஉ நஞி" என்கடவதிறே. பூர்வபாகத்தில், இவனை ஸத்வாரகமாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும்; அத்தைப் பற்றவிறே (ஈ) "ஸ்ரூதிஸ்மிஉவஸிவிதீவெ" என்றருளிச்செய்தது. தேவர்கள்நாயகனே. (ச) "யதூவஎவெவெ ஸாயஉாஹஞி வெஉவாஉ" என்கிற நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனவனே. அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனையாவது-(ஙி) அஹ்ந ஸஹஜ தாஸ்யராகையாலே தன்னுடைய அநுபவகைங்கர்யங்களையொழிய அரைக்ஷணமும் செல்லாதபடியாய், *அஸ்த்காரே பயசங்கிதளாய்க்கொண்டு மங்களாசாஸநபராராய்ப் போருகிறவர்களுடைய ப்ரக்ருதி யறிந்து விதியோகங்கொண்டு போருகை. எம்மானே. அவர்களைப்போலே என்னையும் உன்திருவடிகளுக்குப் பரிவுக்கி அடிமைகொண்டு போருகிறவனே. எஞ்சலி லென்னுடையின்னமுதே. ப்ராக்ருதமான அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. எஞ்சல் - சுருங்கல். "இல்" என்பது இல்லாமை. அதாவது - தேசகாலங்களால் வரும் ஸங்கோசராஹித்யமாயிருக்கை. அது எல்லாதேசத்திலு மின்றிக்கே எல்லாக் காலத்திலும் புஜிக்கவொண்ணுதபடியா யிருக்குமிறே. "என்னுடையமுது" என்கையாலே - பஜித்தார்க்கு, உடம்பைப் பூண்கட்டுமது போலன்றிக்கே உயிரைப் பூண்கட்டுமதாயிருக்கை. "இன்னமுது" என்கையாலே - புஜித்தார்க்கு, தர்ப்திபைப் பிறப்பிக்குமதுபோலன்றிக்கே, "அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென்னாவமுதம்" என்கிறபடியே-புஜிக்கபுஜிக்க மேன்மேலன தர்ஷணையை விளைக்குமதாயிருக்கை. கீழ்ச்சொன்ன நித்யஸூரிகளும், "அப்பால் முதலாய்நின்ற அளப்பரியவாரமுது" என்று-இவ்வம்ருதத்தையிறே புஜிப்பது. அவ்வம்ருதந்தான் "அரங்கமேய வந்தணன்" என்னும்படி ஆஸந்நமாய்த்தே இவர்க்கு. எழிலகுமுடையாய். இத்தால் - லீலாவிபூதி யோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (சு) "வதிஂவிஷ்ணூஷ்ய" என்கிறபடியே - ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் கடவனான ஸ்வாமியானவனே. என்னப்பா. இங்கும் ஒரு கூறுண்டே இவர்க்கு. ஆந் -

ரானிகராணகையாலே இரண்டிடந்திறு மன்வய முண்டிறே. * பொருளல்லாத வென்னைப் பொ
ருளாக்குணகையாலே எனக்கு ஐத்தாகாரணமானவனே. வஞ்சவுருவின் நமன்றமர்கள். தங்
களின் வரவு ஒருவருக்கும் தெரியாதபடி ரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு வரும் யமபடரானவர்
கள். வலிந்து நலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. பலாத்காரித்து பிடித்துக்கொண்டுவந்து. என்னைப்
பிடிக்கும்போது. அஞ்சலமென்றென்னைக் காக்கவேண்டும். 'அஞ்சாதேகொள்' என்று உன்
திருமிடற்றிரை கேட்கும்படி யருளிச்செய்து, கிழ்ச்சொன்னபடியே உன்னை யநுபவித்து
வனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இப்புருஷார்த்தந்
னைத்தக் கலக்கும் யமபடரால்வரும் பாதையில் அஞ்சயாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்
கத்தரவணைப் பள்ளியானே. இப்படி ரக்ஷிக்கைக்காகவன்றே கிழ்ச்சொன்ன இரண்டு விடத்தி
லும் வ்யாவர்த்தமாய்க்கொண்டு தர்தியவிடூதியான திருவரங்கத் திருப்பதியிலே வந்து
யன்வளர்ந்தருளுகிறது. ... ...எ.

ழு.—நானேதுமுன் மாயமோன்றறியே னமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டிடந்த
வூனேபுகேயென்று மோதும்போதுங்குன்னை நாரணென்று நினைக்கமாட்டேன்
வானேய்வானவர்தங்களீசா மதுரைப்பிறந்த மாமாயனேயென்
ஞனைய்நீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. வ.

பதவுரை.

ஸ்ரீ ன்— அடியேன்
ன்— ஸர்வசக்தனானஉன்னுடைய
ள்ளங்கள்— மாயைகளில்
யாதும் ஒன்றும்— யாதொன்றும்
ரியேன்— அறியமாட்டேன்;
ன தமர்— யமபடரானவர்கள்
ற்றி— பிடித்து
லிந்திட்டு— இந்தசரீரத்தைதாடோலியத்
தக்க தெல்லாம் நலிந்து
(பின்பு,)
ந்த வூன்— 'இந்த யாதநாசரீரத்திலே
று என்று— ப்ரவேசி'என்று
பாத மும்போது— அடிக்குங்காலத்திலே
யுய்ய — அத்தசையில்
ன்னை— தேவரீரை
நான்— அடியேன்

ஒன்றும்— ஒருவகையாலும்
நினைக்கமாட்டேன் — ஸ்மரிக்கமாட்டேன்;
வான்— பரமபதத்திலே
ஏய்— பொருந்திவர்த்திக்கிற
வானவர்தங்கள்— நித்யமுக்தர்க்கு
ஈசா— தலைவனுய்
மதுரை— ஸ்ரீமதுரையிலே
பிறந்த— அவதரித்தருளின்
மா மாயனே — மிக்கஆச்சர்யசக்தியை
யுடையனுய்
என்— எனக்கு
ஆழி— பாகன்வசப்பட்டொழுகும்யானை
போலேவசீக்தருளி
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!—;
நீ—ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை காக்கவேண்டும்.

வ்யா. எட்டாம்பாட்டு. நானித்யாதி.

அநாதாநாதங்களில் ஒன்றுமறியாத நான்

குணமாக இச்சேதகர் விஷயத்தில் அவன் பண்ணினவக்கும் வஞ்சகங்க ளேகங்களிலே; அவையெல்லாம் அவன்முனறியு மத்தனையொழிய, எதிர்த்தலைக்குத் தெரியாதபடியிலே யிருப்பது; அந்தப்பற்ற வருளிச்செய்கிறார். நமன்றமர்பற்றி நலிந்திட்டு. கர்மங்களைப் பத்தும்பத்தாகக் கணக்கிட்டு நலியக்கடவ யமபடரானவர்கள், வந்து பிடிக்கிறபோதே எல்லா தூக்கங்களும் விளையும்படி வந்துபிடித்து, வாசாமகோசரமாம்படி, இந்த சரீரத்தோடே நலி யத்தக்கதெல்லாம் நலிந்து. இந்தவூனைபுகே யென்று மோதும்போது. அநந்தரம் யாதநாசரீ ரத்தைதக்காட்டி. " இந்த சரீரத்திலேபுகு " என்பர்களாய்த்து. " இந்தவூன் " என்று – விட்ட சரீரத்திற்காட்டில் ப்ரவேசிக்கிற சரீரத்தினுடைய கொடுமையைச் சொல்லுகிறது. அதாவது-(க)சேதநபேதநாதிகளிலும்விடக்கடவதன்றிக்கே அத்யந்தது்க்காவஹமாயிருக்கு மிறே; அத்தைப்பற்றவிறே " யாதநாசரீரம் என்று பேராய்த்து. (உ) " யாதநாதீவ ரவேதநா " என்னக்கடவதிறே. இப்படி யிருக்கிற சரீரத்தைக்காட்டி " இதிலேபுகு " என்றால், இவன் வெருவிப்பிற்காலியா நிற்குமிறே. " இதிலேபுகு " என்று கண்பாராதே மோதாநிற்பர்களாய்த்து. அதிலே ப்ரவேசிப்பிக்கவேணுமே யவர்களுக்கு, மேலுண்டான தூக்கங்களெல்லாம் இவனே யநுபவிப்பிக்க. இப்படி " இதிலேபுகு " என்று அவர்கள் மோதுங்காலத்தில். அங்குன்னை நாளென்றும் நினைக்கமாட்டேன். அவ்விடத்தில், ஆபத்வி மோசகனென உன்னை நான் ஒருப்ரகாரத்தாலும் ரக்ஷகனாக நினைக்கமாட்டேன். " அங்கே யும் நானுன்னை நினைக்கமாட்டேன் " என்று பாடமானபோது- அவ்விடத்தில் எகதேசமும் நானுன்னை நினைக்க மாட்டேனென்று பொருளாகக்கடவது. அவர்கள் நலிகிறநலினிலே அகப்பட்டு மநஸ்ஸுகலங்குகிற தசையிலே தேவரீரை நினைக்கப்போமோ. வானேய்வான வர் தங்களீசா. பரமபதத்திலே பொருந்தி வர்த்திக்கிற நித்யமுக்தர்க்கு, ஸ்வரூபாநுரூப மான வடிமைகொள்ளும் நியந்தாவானவனே. வையகை - பொருந்துகை. மதுரைப்பிறந்த மாமாயனே. அப்படி ஸர்வஸ்மாத்பரனு பிருந்துவைத்து இங்குள்ளாரை ஆட்கொள்ளுகை க்காக நீமதுரையிலே இதரஸஜாதியனைப் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அங்கு நியந்தா வாய் நின்று ஆட்கொள்ளும்; இங்கு நியாம்யனையிருந்து ஆட்கொள்ளும். " ஆட்கொள் ளத் தோன்றிய ஆபத்தம்கா " என்றாரிறே. என்னுடைய ஸ்வாபாவிகமான பலத்தால் வந்த பெருமதிப்பைப்பாராதே, அல்பபலவிசிஷ்டனான பாகன்கையிலே வசிக்க மான மந்தகஜம்போலே, மங்களாசாஸநபாரனான வெனக்கு வசிக்கதருவாவனே. நீயென்னைக் காக்கவேண்டும். ஸர்வரக்ஷகனான நீ, உனக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணுதபோது கூடின காலமும் தரிக்கமாட்டாத வென்னை, இதற்குவிக்நமாக யிடைபடர்பண்ணும் நலிவால்வந்த கல க்கத்தில் அங்வயிபாதபடி ரக்ஷித்தருளவேணும். அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. பயிர்த் தலையிலே குடில்கட்டிக் கிடக்குமாபோலே, பரமபதாதிகளைவிட்டு கோயிலிலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது, அபிமாநாத்பூதரானவர்களை அழிவற கோக்குகைக்காக வன்றோ. ... ... அ.

மூ.—குன்றெடுத்தாநிரை காத்தவாயா கோநிரைமேய்த்தவனே யெம்மானே
அன்றுமுதலின்றறுதியா வாதியஞ்சோதி மறந்தறியேன்
நன்றுங்கொடிய நமன்றமர்கணலிந்து வலிந்தென்னைப் பற்றும்போ
தன்றுந்தீ யென்னைக்காக்கவேண்டு மரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானே. கூ.

குன்று— கோவர்த்தநபர்வதத்தை
எடுத்து— குடையாக எடுத்து
ஆநிரை— பசுக்களின் திரளை
காத்த— ரக்ஷித்தருளின
ஆயா— ஆயனுப்
கோ நிரை— பசுநிரையை
மேய்த்தவனே— மேய்த்தவனுய்
எம்மானே— எனக்குஸ்வாமியானவனுய்
அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியானே!-;
அன்று முதல்— உனக்குப்பல்லாண்டுபாடு
மவனுக்கிக்கொண்டுநாள்தொடங்கி
இன்று அறுதியா— இன்றளவாக
ஆதி—ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய
அம்— விலக்ஷணமான
சோதி— தேஜஸ்ஸையுடைய திவ்யமங்க
ளவிக்ரஹத்தை
மறந்தறியேன்— ஒருகாலும்மறந்ததில்லை;
நன்றும் கொடிய — மிகவும்கொடியரான
நமன் தமர்கள்— யமபடரானவர்கள்
என்னை— என்னை
நலிந்து— ஹிம்ஸித்து
வலிந்து— பலாத்காரித்து
பற்றும்போது— பிடிக்கும்காலமான
அன்று— அப்போது
அங்கு— அத்தசையிலே
நீ என்னைக்காக்கவேண்டும்.

வயா. ஒன்பதாம்பாட்டு. குன்றித்யாதி. இந்த்ரன் பசிக்கோபத்தாலே கல்வர்ஷத்தை வர்ஷித்தபோது, நின்றதொருமலையைக் குடையாகவெடுத்து, அந்த வர்ஷாபத்தில் ||ஈடுபடாதபடி பசுநிரையை ரக்ஷித்தஆயனனவனே. இதுதான், கோபகோபிஜநங்களை ரக்ஷித்ததுக்கு முபலக்ஷணம். ஆனால் அவர்கள்தன்னைச் சொல்லாதே, "ஆநிரைகாத்த ஆயா" என்று இத்தைச்சொல்லுவா னென்னென்னில்; எல்லாவற்றிலும் ப்ரதாந ரக்ஷ்யவர்க்கம் இவையேயாகத் திருவுள்ளம்பற்றி யிருக்கையாலே. ஆயா. *ஆயனையன்றுகுன்ற மொன்றெ டுத்தான் அரங்கமாநகரமர்ந்தானிறே. கோநிரைமேய்த்தவனே. ஆபத்தசையில் ரக்ஷித்தவனன்றிக்கே, அவதாரத்தின் மெய்ப்பாட்டுக்கீடாக அல்லாத இடையரோபாதி கையிலே கோலெடுத்துப் பசுநிரைமேய்த்தவனே. "நிவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி" என்று பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில் பசுநிரைமேய்க்க உகந்திறையவதரித்தது. எம்மானே. இந்த குணசேஷ்டிதங்களாலே என்னை எழுதிக்கொண்டவனே. "அம்மானே" என்று பாடமாகில், ஸ்வஸ்வாமியானவனே என்று பொருளாகக்கடவது. அப்போது, கீழ்ச்சொன்ன ரக்ஷணத்துக்கடியான ப்ராப்திநையச் சொல்லுகிறது. அன்றுமுதல். *கருவரங்கத்துள் கிடந்தவன்றுமுதலென்னுதல்; திருப்பல்லாண்டுபாட நீவிஷயீகரித்த வன்றுமுதலென்னுதல். இன்றளவாக. ஆதியஞ்சோதி மறந்தறியேன். ஸர்வகாரணமாய் விலக்ஷணதேஜோரூபமான உன்னுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல்; ஸர்வகாரணபூதனான உன்னுடைய, விலக்ஷணமான தேஜஸ்ஸையுடைய விக்ரஹத்தை மறந்தறியேனென்னுதல். நன்றுங் கொடியநமன்றமர்கள். மிகவும் கொடிய யமபடரானவர்கள். "நன்றும்" என்றது- மிகவும் என்றபடி. நலிந்துவலிந்தென்னைப் பற்றும்போது. நலிந்துகொண்டு பலாத்காரித்து என்னைப் பிடிக்கும்போது. அன்றங்குநீ என்னைக் காக்கவேண்டும். அவர்கள் நலியுங்காலத்திலே, அவ்விடத்திலே சேஷியாய் ரக்ஷகனான நீ; உன்பக்கல் விஸ்வம்ர்தியின்றிக்கே, மங்களாசாஸநபரனாய்க்கொண்டு போருமென்னை, இப்புருஷார்த்தத்துக்கு விரோதியானவர்கள் நலிவில் அகப்

மோஹந்தாபஹரணவர்களுக்கு இதுதான வருகைக்கு பிரயோஜனமுண்டோ. என்னுடைய அதிசங்காமூலமான கலக்கத்தாலவந்த பயத்தாலே அடியேன் விண்ணப்பம்செய்த விதத்தினையன்றே. ... ... கூ

அ. நிகமத்தில், இத்திருமொழி கற்றார்க்கு பலம்சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

மூ.—மாயவனை மதுசூதனனை மாதவனை மறையோர்க ளேத்தும்
ஆயர்களேற்றினை யச்சுதனை யரங்கத்தரவினைப் பள்ளியானை
வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர் மன் விட்டுசித்தன்சொன்ன மாலைபத்தும்
தூயமனத்தனராகி வல்லார் தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே. ய.

பதவுரை.

மாயவனை— ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களை யுடையவனை
மதுசூதனனை— மதுவை நிரஸித்தவனை
மாதவனை— ஸ்ரீயஃபதியாய்
மறையோர்கள்— வைதிகர்களால்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கும்படியானவனை
ஆயர்கள்— இடையர்களுக்கெல்லாம்
ஏற்றினை— தலைவனனமேனிப்பையுடை யனை.
அச்சுதனை— அடைந்தாரை ஒருக்காலும் கழு வவிடாதவனை
அரங்கத்து— திருவரங்கத்திலே
அரவு— திருவனந்தாழ்வானாகிய
அணை— திருப்படுக்கையிலே
பள்ளியானை—பள்ளிகொண்டருளுகிற அழகிய மணவாளன் விஷயமாக
வேயர்— தாம்திருவவதரித்தகுடியிலுள்ளார் செல்லாரும்
புகழ்— புகழுமப்படியாயிருப்பாராய்
வில்லிபுத்தூர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு
மன்— நிர்வாஹகரான
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
சொன்ன— அருளிச்செய்த
மாலை— சொல்மாலையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
தூய— பரிசுத்தமான [கொண்டி
மனத்தனர் ஆகி— மநஸ்ஸையுடையராய்க்
வல்லார்தாம்— அப்யஸிக்கவல்லவர்கள்
தூ— பழிப்பற்ற
மணி— நீலரத்நம்போன்ற
வண்ணனுக்கு — வடிவழகையுடையவனுக்கு
ஆளர்— அடிமைசெய்யப்பெறுவர்.

வ்யா. மாயவனை. ஆச்சர்யகுணசேஷ்டிதங்களையுடையவனை. இதால் விக்ரஹகுணமான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களாலும், ஆத்மகுணமான வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதிகளாலும் ஆச்ரிதரக்ஷணார்த்தமான மஹாஹாரிசேஷ்டிதங்களாலும் அநுபவிதக்களான ப்ரேமயுக்தர்க்கு அநவரதமங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடையவனென்கை. மதுசூதனனை. அநுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவை நிரஸித்தாற்போலே நிரஸித்துக்கொடுக்குமவனை. இதால் அநுபவவிரோதியான ஸம்ஸாரத்துக்கு

உபாயதசையில் புருஷகாரபூதையாய், உபேயதசையில் ப்ராப்ய பூதைபாயிருக்கும் பெரிய பிராட்டியாருக்கு வல்லபருளவனே. இத்தால் அச்சீர்த்திக்கு என்வருகிறதே ! என்று ஸ்ரீ வைகாலமும் " வடிவாய் நின்வலமார்பினில் வாழ்கின்ற மங்கையும் பல்லாண்டு " என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணவேண்டிப்படி யிருக்குமவனென்கை.

மறையோர்களேத்து மாயர்களேற்றினை. ஆபௌருஷேயமாய் நித்ய நிர்த்தோஷமாய் பகவத்வைபவயாதாத்ம்ய ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள வேதத்தினுடைய தாத்பர்யத்தை யறிந்திருக்குமவர்கள், பரத்வத்திலும் காட்டில் நீர்மையிலேயீடுபட்டு அநவரதம் ஸ்துதிக்கும்படி ஸ்ரீ நந்தகோபர் திருமகனுக்கு, கோபர்க்கெல்லாம் தலைவனுக்கு பால்வந்த மேனியை யுடையவனே. மேன்மைக்கு " அமரேசன் " என்னுமாபோலேயிறே, நீர்மைக்கு " ஆயர்கோளன் " என்கிறவிது. பெரியபெருமாள் க்ஷீணவதாரமாகவிறே நம் பூர்வாசார்யர்கள் அநுஸந்திப்பது. " கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனைப் பெண்மணியாய்ப்படவன் என்னுள்ளங் கவர்ந்தானே " என்றுமிறே திருப்பாணாழ்வார். திருப்பவளத்தை மோக்ஷபர்யந்தம் இப்போதும் வெண்ணெய் மணக்கு மாய்த்து. (க) " கூஷ்ட-வ்யாஸீ நவ வபிஷேதுஸ்வமதீயமௌஷதநய மேளஹுராமஸணையிகம் நஸ்யாபியிதாதி " என்று - " யசோதைப்பிராட்டி பிள்ளைப்பணியாகச்சாத்தின திருவாபரணம் இப்போதும் பெரியபெருமாள் திருக்கழுத்திலே கிடக்கிறது " என்று கண்டருளிச்செறிவர் பட்டர். ஆனையால் இவ்விடத்தில் " மறையோர்கள் " என்கிறது - திருப்பாணாழ்வார், பட்டர் போல்வாரானவர்களை. அச்சுதனை. ஆச்ரிதரை ஒருக்காலும் நழுவவிடாதவனே. " பச்சை மாமலைபோல்மேனி பவளவாய்கமலச்செங்கணச்சுதா " என்றுமிறே - தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார். " அச்சுதா " என்றவகந்தரம், " ஆபாதசூடமநுபூய " என்று மருளிச்செப்பதாகிறே. அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியானை. உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் ப்ரதாநமாய, பெரியபிராட்டியார்க்கு நித்ய ஸ்தாநமானையாலே " ரங்கம் " என்கிற திருநாமத்தையுடைத்தாயிருக்கிற கோயிலிலே, மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை ப்ரகாசிப்பாகவுடைய திருவனந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கிழக்கிலங்கா முகங்களெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி. பள்ளிகொண்டருளுகிறவனே. வேயர்புகழ் வில்லிபுத்தூர்மன் விட்டுசித்தன். தாம் திருவவதரித்த குடியிலுள்ளாரெல்லாரும், தம்முடைய வைபவத்தைச்சொல்லிப் புகழும்படி யாயிருப்பராய், ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு நிர்வாஹகராய், ஸர்வஸ்வாபகரான ஸர்வேச்வரனை, * அரவத்தமளிப்பள்ளியை திருவில்லிபுத்தூரிலே வைத்துக்கொண்டு, * உறகலுறகல்படியே மங்களாசாஸநம் பண்ணுவும் பெரியாழ்வார். சொன்னமர்லைத்தும். அநுபவத்துக்கும் மங்களாசாஸநத்துக்கும் விரோதியானவற்றைப் போக்கிக் கொள்ளுகைக்காக அருளிச்செய்த சப்தஸந்தர்ப்ப ரூபமான இப்பத்துப்பாட்டையும். தூயமனத்தனராகிவல்லார். ப்ராப்யாந்தரத்திலும் ப்ராபகாந்தரத்திலும் அந்வயமில்லாமையாலே நிர்த்தோஷாந்தஃகரணராய், இவ்ரபிமாநத்திலே யொதுங்கி அப்யஸிக்கவல்லவர்கள். தூமணிவண்ணனுக் காளர்தாமே.

(க) " பரிஹரமதுஸ்ருதஸ்ய ப்ரப்ருஹாந் " (உ) " கூர்வ்யாக்ரீநக்பரிமிளதப்ஞ்ச
```
```

பழிப்பற்ற நிலமணிமேடையிருக்கிற வடிவழகை யுடையபவனுக்கு, "மணிவண்ணனே வுன் சேவடி செவ்வித்திருக்காப்பு" என்று ஸர்வகாலமும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுமவர்கள் தாங்களாவார். இங்கிருந்த காலும் பெரியபெருமாள் திருவடிகளிலே மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருந்து, சரீராவஸாநத்தில் பரமபதத்திலேபோய் நித்யஸூரிகள் திரளிலேபுகுந்து "சூழ்ந்திருந்தேத்துவர் பல்லாண்டு" என்கிறபடியே அங்கே யெழுந்தருளியிருக்கிற விருப்பை யநுபவித்து, காலதத்வ முள்ளதனையும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண்டிருக்கப் பெறுவரென்க. ... ... ⊛.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஆறாந்திருமொழி-சரி-க்கு, பாட்டு-சஉ0.

ஐந்தாம்பத்து.

—(0)—

கீழில் திருமொழியிலே– "சொல்லலாம்போதெ யுன்னுமெல்லாம் சொல்லினேன்" என்று திருநாமத்தின் போக்யதையை யநுபவித்து, "இத்தை அநாதிகாலம் இழக்கைக் கடியென்" என்று நிரூபித்தவாறே, அதுக்கு மேலது, "இதரவிஷயங்களிலே 'ஆவியே யமுதே' என்று திரிகையாலே யிழந்தது" என்று வெறுத்து, இப்போது "ஆவியைபரங்கமாலே" என்றும், "ஆவியேயமுதே யென்றனுருயிரனைய வெந்தாய்" என்றும், தப்பைப் பொறுத்தருளவேணும் என்று, பெரியபெருமாள் போக்யதையிலே தம்முடைய காரணத்ரயமும் மேல்விழுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. ... ... *

மூ.— வாக்குத்தூய்மை யிலாமையினாலே மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட்டேன்
நாக்குநின்னையல்லா லறியாது நானதனுசுவ னென்வசமன்று
மூர்க்குப்பேசுகின்றனிவனென்று முனிவாயேலுமென் னாவினுக்காற்றேன்
காக்கைவாயிலுங் கட்டுரைகொள்வர் காரண கருளக்கொடியானே. க.

பதவுரை.

மாதவா—	ஸ்ரீயஃபதியானவனே!
	வாய்க்கொள்ளமாட்டேன் – உன்னைஸ்தோத்ரம்

அது—அந்த காக்கின் தோஷத்தை நீக்கினதற்கு

நான்— நான்

அஞ்சுவன்— பயப்படாநின்றேன்;

என்வசம் அன்று— அந்தகாக்கானது என

க்கு வச்யமன்று;

இவன்— ‘ இவன்

மூர்க்கு பேசுகின் றுன் என்று } மூர்க்கர்பேசும் பாசுரத்தைப் பேசா நின்றுன், என்று

முனிவாய் எனக்கு— கோபித்துக்கொள்வாரே

யானுலும்

என்— என்னுடைய

நாவினுக்கு— நாக்குக்கு

ஆற்றேன்— ஸஹிக்கப்போகாது;

காக்கை— காக்கையினுடைய

வாயினும்— வாயினிடத்தி லுண்டாகும்சோ

ற்கனையும்

சுட்டனை— (தங்களுக்கு) நல்லசொற்களாக

கொள்வர்— (அறிவுடையார்) கொள்ளாநின்

றார்கள்;

(அப்படியே,)

காரணை— ஸ்வகாரணபூதனும்

கருளன்— பெரியதிருவடியை

கொடியாகின— த்வஜமாகவுடையவனே;

நீயுமென்சொல்லைக்கொண்டருள வேணு

மென்கிறார்

வ்யா. முதற்பாட்டு. வாக்கித்பாதி. வாக்குக்கு அசுத்தியாலை நு-பகவத்ஸந்நிதியி லே அளத்யம் சொல்லுகையும், ப்ரீயாஜநந்தைக் †கணிசிக்கையும், பரஸ்தோத்ரம் பண்ணு கையும். “பாவியேன் பிழைத்தவாறு”. வாக்கு- சொலவு. மாதவாவுன்னை வாய்க்கொள்ளமாட் டேன். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு முடிந்தவதிகாரிகள் பாட்டியும் நித்யஸூரிகளுமிறை. [“பரதனுக்தம்பி” இத்யாதி.] உன்போக்யதைக்குத்தோற்று பெரியபிராட்டியார் தொடக்கமா னுர் சொல்லும் பாசுரத்தை, இதரவிஷயங்களின் போக்யதைக்குத்தோற்று ஸ்தோத்ரம் பண் ணின நாக்காலே சொல்லமாட்டேன். “ மாட்டாகில் தவிரும் ” என்ன; நாக்குநின்னையல்லா லறியாது. ரஸமறிந்தநாக்கு, *.ஸர்வரஸனான நின்னையல்லாலறியாது. “ அத்தால் வரும் குற் றமும் உம்மதன்றே ” என்ன; அது விஷயதோஷம். “ அகலகில்லேன் ” என்றது மார் வின் குற்றமாஞற்போலே. “ஆனல் நீரும் நாக்தோடுடிச்சொல்லும்” என்ன, நான்அதஞ் சுவன். நாக்கின்தோஷத்தை பநுஸந்தித்து நான் அஞ்சாநின்றேன். அது ரஸஜ்ஞமாகை யாலே மேல்விழாநின்றது, காணியான உட்முடைய வசமாக்கினலோவென்ன; அது என்வச மன்று. உன்வசம். “ நாக்கு நின்னையல்லாலறியாது ” என்பது, “நானதஞ்சுவன்” என்ப தாகாநின்றீர், இது மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரமாயிராநின்றதே! என்ன; மூர்க்குப்பேசுகின்றுனிவ னென்று முனிவாயேலும். என்பாசுரத்தைப் பார்த்தால் மூர்க்கர்சொல்லும் பாசுரம்போலே தோற்றி, முனிகைக்கு யோக்யதையுண்டு; ஆகிலும் என்னுவினுக்காற்றேன். உன்முனி வுக்கு ஆற்றலாம், என்னுவுக்கு ஆற்றப்போகாது. ஆனல் அது நமக்கு அவத்யமாகாதோ வென்ன; காக்கைவாயிலும் கட்டுரைகொள்வர். அறிவுடையார், குற்றமாகாதவளவன்றிக்கே குணமாகவும் கொள்ளுவர்கள். அது ஓரிடத்தேயிருந்து தனக்கு வேண்டினது பிதற்றிப் போகவும், அத்தை அறிவுடையார், “ நமக்கு நன்மை சொல்லுகிறது ” என்று கொள்ளு வர்களிறே. கட்டுரை- நற்சொல்லு. அப்படியே நான்வேண்டிற்றுச் சொன்னத்தையும் குண மாக்கிக்கொள்ளவேணுமென்ன: “ நான் கைக்கொள்ளவேண்டுகிறதென் ” என்ன; நீலா

கிறார்- காரணை கருளக்கோடியானே. உடையவனுகையாலே எல்லாம் பொறுக்கவேணும். க.

மூ.—சழக்குநாக்கோடு புன்கவிசொன்னேன் சங்குசக்கரமேந்து கையானே
பிழைப்பராகிலுந் தம்மடியார்சொற்பொறுப்பது பெரியோர்கடனன்றே
விழிக்குங்கண்ணிலே னின்கண் மற்றல்லால் வேறொருவரோடென்மனம்பற்றுது
உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய் ஊழியேழுல குண்டுமிழ்ந்தானே. உ.

பதவுரை.

சங்கு— ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும்
சக்கரம்— திருவாழியாழ்வானையும்
ஏந்து— தரித்த
கையானே— திருக்கைகளையுடையவனே!
சழக்கு— உன்னையொழிந்தாரைஸ் துதிக்
குங்குற்றமுடைய
நாக்கொடு— நாக்கோடேகூட
புன்— குற்றங்கள் நிறைந்த
கவி— கவிகளை
சொன்னேன்— சொன்னேன்;
பிழைப்பர் ஆகிலும்— கப்பு செய்தார்களே
யாகிலும்
தம் அடியார்— நம் அடியாருடைய
சொல்— சொல்லை
பொறுப்பது— பொறுத்துக்கொள்வது
பெரியோர்— பெருந்தன்மை யுடையவர்
களுக்கு
கடன் அன்றே— கடமையன்றோ;
நின்— தேவரீருடைய
கண் அல்லால்— கடாக்ஷமொழிய
மற்று விழிக்கும் கண் இலேன்} வேறொருருவத்தை
உடையேனல்லேன்;
(அன்றியும்,) [விலே
வேறு ஒருவரோடு— மற்றொருவர் பக்க
என் மனம்— என்னுடைய மநஸ்ஸானது
பற்றுது— பொருந்தமாட்டாது;
உழைக்கு— புள்ளிமானுக்கு
ஓர் புள்ளி மிகை அன்று கண்டாய்} ஒரு புள்ளி எறிதல்
அதிகமாகாதுகிடாய்;
(இப்படி நீர் என்னை நிர்ப்பந்திக்கிற
தென்? என்ன;)
ஊழி— ப்ரளயகாலத்தில்
ஏழ் உலகு— ஸப்தலோகங்களையும்
உண்டு— திருவயிற்றிலேவைத்து நோக்கி
உமிழ்ந்தானே— (பின்பு வெளிநாடுகாண)
உமிழ்ந்தவனே!
இப்படி என்னையும் நோக்கவேணு
மென்கிறார்.

வ்யா. இரண்டாம்பாட்டு. சழக்கு. டொல்லாங்கு. நாக்குக்கு தோஷமாவது ஸ்வோத்கர்ஷம் சொல்லுகையும், பகவத்பாகவத ஸந்நிதியிலே அஸத்பஞ் சொல்லுகையும், பரஸ்மோத்ரம் பண்ணுகையும். புன்கவிசொன்னேன். ¶ கவிக்குக் குற்றமில்லை, நான்சொல் லுகையாலே குற்றம். சொன்னேன். நெஞ்சாலே நினைக்கையேயிடித்து அவத்யமாயிருக்க; சொல்லுவதுஞ் செய்தேன். சங்குசக்கரமேந்துகையானே. இப்படி அநுபபிக்கைக்கடி உன் ஸர்வாதிகத்வம்; அதுக்கு அடையாளமிறே - கையிலேந்தின ஆழ்வார்கள். பிழைப்ப ராகிலுமித்யாதி. நம்பெருமையையும் உம்முடைய சிறுமையையும் பார்த்தால், பின்னைச்

(க) "விசித்ரோதஹாஸம்பத்தி" ¶ 'கவிக்கு' என்றது-கவிசொன்ன சொலவுக்கு என்றபடி.

பொறுக்கைக்கு உசிதம், அடியாராகையாலும் பொறுக்கவேணும், பெருமையாலும் பொறுக்கவேணும். நாம் பொறுக்கிறோம், நம்மையொழிய ரக்ஷகர் உமக்குப் புறம்பு அற்றிருந்தீதாவென்ன; விழிக்குங்கண்ணிலேன் நின்கண்மற்றல்லால். உன்னுடைய கடாக்ஷமொழிய, வேறு நோக்குகைக்கு ஒரு மறுவிழியுடையேனல்லேன்; உன்னையொழிய வேறொரு ரக்ஷகனையுடையேனல்லேன். நம்மைப்போலே ரக்ஷகருமாய் போக்யருமாயிருப்பாருண்டானால் பற்றக்குறையில்லையே என்ன; வேறொருவரோடென்மனம் பற்றாது. குணக்ததாஸ்யமன்றிக்கே ஸ்வரூபப்ராப்தமான தாஸ்யமாகையாலே, புறம்புபோகாது. உமக்குப் புறம்பு போக்கில்லையாகில், உம்மைக் கைக்கொண்டவாறே நமக்கு அவத்யமாகாதீதாவென்ன; உழைக்கோர்புள்ளி மிகையன்றுகண்டாய். புள்ளிமானுக்கு, ஒருபுள்ளி வறியென், குறைந்ததென்; ஸ்வாதந்த்ர்யாக்களுடையவும் அபராதங்களைப் பொறுக்கிற வுனக்கு என்னுடைய அபராதம் பொறுக்கை அவத்யமாகப் புகுகிறதோ. குற்றவாளரை அங்கீகரிக்கையன்றோ உனக்கு நிரூபகம். "நாம் அப்படி அங்கீகரித்ததுண்டோ" என்ன; உண்டென்கிறார்-ஊழியேழுலகுண்டுமிழ்ந்தானே. ஸம்ஸாரிகளில் உனக்கு அபராதம் பண்ணுதிருப்பாரொருவருண்டோ, அவர்களபராதங்களைப் பாராதேயன்றோ அவர்களை வயிற்றிலேவைத்து ரக்ஷித்தது; அப்படியே என்னை ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார். ... ... உ

அ. முன்றும்பாட்டு. நன்மைதீமையித்யாதி. "காரணை" என்று - நம்முடைய ஸர்ஷ்டிக்கு ப்ரயோஜநம் "வாழ்த்துவார் பலராக" என்றீர், அதுவும் மாருணும்படியன்றோ நம்முடைய படியென்ன; அது ஒக்கும்; அப்படியன்றே நான், "கோயிலில்வாழும் வைட்டணவன்" என்னும் வன்மைகண்டாயென்கிறார்.

மூ.—நன்மைதீமைக ளொன்றுமறியே ணாரணவென்னு மித்தனையல்லால்
புன்மையாலுன்னைப் புள்ளுவம்பேசிப் புகழ்வானன்று கண்டாய்திருமாலே
உன்னுமாறுன்னை யொன்றுமறியே ணேவாதேநமோநாரணவென்பன்
வன்மையாவதுன் கோயிலில்வாழும் வைட்டணவனென்னும் வன்மைகண்டாயே.

பதவுரை.

திருமாலே- ஸ்ரீயஃபதியானவனே!
நாரணன் என்னும் } 'நாரணன்' என்கிற
இத்தனை அல்லால் } இதொன்றுமறியேன்
நன்மை தீமைகள் ஒன்றும்- வேறொருநன்மை தீமைகள் ஒன்றும்
அறியேன்— அறியமாட்டேன்;
உன்னை— தேவரீரை
புன்மையால்- ப்ரயோஜநத்தில் நசையாலே
புள்ளுவம் பேசி — வஞ்சநோக்திகளைச் சொல்லி
புகழ்வான் அன்று கண்டாய்— துதிக்குமவனன்றுகிடாய்;
உன்னை— உன்னை
உன்னும் ஆறு ஒன்றும்- நினைக்கத்தக்க வழியொன்றும்
அறியேன்— அறிகிறிலேன்;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரண என்பன்- 'நமோநாராயணாய' என்றுநின்றேன்;
(என்ன;- 'நீர் இங்ஙனே சொல்லா நின்றீர்; இது நல்லவன்மையாயிருந்ததீ!' என்ன;
வன்மை ஆவது — (எனக்குண்டான) வன்மையாவது

உன்— உன்னுடைய
கோயிலில்— கோயிலிலே
வாழும்— வாழ்கிற

வைட்டணவன் என்னும்— ஸ்ரீவைஷ்ணவன் என்கிற
வன்மைகண்டாய்— வன்மைகிடாய்என்கிறார்

வ்யா. நன்மைபித்யாதி. நான் திருநாமம் சொல்லுகை அத்தலைக்கு நன்மையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, தீமையாய்த் தலைக்கட்டுகிறதோ, அறிகிறிலேன். இவனைப்பார்த்தால் தோஷமாய், அவனைப்பார்த்தால் குணமாயிருக்கும்; இத்தலையைப்பார்த்தால் அபராதமாய், அத்தலையைப் பார்த்தால் அபராதஸஹமாயிருக்கும். நாரணனென்னு மித்தனையல்லால். "நல்கத்தாணுகாதோ நாரணனைக் கண்டக்கால்" என்று - அபராத ஸஹத்வத்தைக் காட்டும் திருநாமமிறே. ஸம்ஸாரிகள் குற்றங்களைப் பொறுத்து, விடமாட்டாதே நிற்கிறவிடமிறே. புன்மையால். தன்மையாலே. உன்னை. ஸ்வாதிகரணனவன்னை. புள்ளுவம்பேசி. க்ர்த்ரி மம்சொல்லி. * என்கொள்வ னுன்னைவிட்டென்னும் வாசகங்கள் சொல்லுகிறேனல்லேன். புன்மை - ப்ரயோஜநத்தை ஆசைப்படுகை; நன்மை - மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகை. "பெரு மக்கள்" என்று - * போளன் பேரோதும் பெரியோரிறே. "மாசூணுவான் கோலத்தம ரர்கோன்." திருமாலே. "மைதிலியும் துதிசெய்ப நின்று" என்று - ஸீதாத்ராக்குக் அதிகாரி பிராட்டியிறே. ப்ரதிக்குத்தோற்றுச் சொல்லுமவளிறே. "தன்னுகத்திருமங்கை" என்று - அவளுக்கு அநுபவம் ஸத்தாஸித்தியாலுப்போலே, எனக்கும் திருநாமஞ்சொல் லுகை ஸத்தாஸித்தி. அன்றிக்கே, ஸ்வாதந்த்ர்யம்; "வானவர்சிந்தையுள் வைத்துச் சொல்லும்செல்வன்." ப்ரயோஜநத்தோடே சொல்லில் பகவந்மந்த்ரங்களும் கழியுங்கிற தில்லிறே, இதரபலங்களோடிட்டு மோக்ஷத்துக் குறுப்பாகச் சொல்லப்பாரும் என்னை; உன்னு மாறுன்னை பொன்றுமறியேன். சாஸ்த்ரோக்தமான நிரந்தர ஸ்ம்ர்திபண்ணவறியேன். ஓவாதே நமோநாரணவென்பன். ப்ரயோஜநம் பெற்றவாறே குலையும் ஐச்வர்யகாமர்க்கு; அங்கு கைப்பட்டவாறே குலையும் உபாஸகர்க்கு; இதுதானே ப்ரயோஜநமாகையாலே, ப்ரபந்நர்க்குக் குலையாது. ஓவாதே. இதுமாறினால் எனக்கு ஸத்தைகுலையும். சொல்லாத போது ஸத்தைக் குலையுமென்பது, சொல்லில் உனக்கு அவத்யம் என்படாதாகாநின்றீர், நல்ல வன்மையாயிருந்ததி! என்ன; அவ்வன்மைக்குக் குறையென் என்கிறார்மேல் - உன்கோயில் நித்யாதி. வன்மை - மிடுக்கு. "கோயிலில்வாழும்" என்று - புறம்புள்ள அபிமாநம் குலை கையாலும், தாம் அநந்யப்ரயோஜநராகையாலும், இவருடைய ராஜகுலமிருக்கிறபடி.. கோயிலில்வாழும். (க) "ஸ்வஸ்மை ப்ரவாஹி நஃ" "இவற்றின் புறத்தாளென்றெணாதே" என்று - பகவதபிமாநமுள்ள தேசத்தே கிடக்கையிறே தங்களுக்குப் பேறுகிடைத்திருப்பது. ¶ உன்னல் - நிநைத்தல். ... ... கூ.

அ.—நான்காம்பாட்டு. நேடுமை. கீழிற்பாட்டிலே "புன்மையாலுன்னைப் புள்ளு வம்பேசிப் புகழ்வானன்றுகண்டாய்" என்ற தம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வத்தை மேலி ரண்டு பாட்டாலே யருளிச்செய்கிறார். கீழ் - ப்ராப்திபையும் ரக்ஷகத்வத்தையுஞ் சொல் லிற்று; இப்பாட்டில் - அநந்யப்ரயோஜநத்வம் சொல்லுகிறது.

குடிமைகொள்வதற் கையுறவேண்டா கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லே
அடிமையென்னுமக்கோயின்மையாலே யங்கங்கே யவைபோதருங்கண்டாய்
கொடுமைக்கஞ்சனைக்கொன்று நின்றுதைகோத்தவன்றாள் கோள்விடுத்தானே.

பதவுரை.

நெடுமையால்— த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தாலே
உலகு ஏழும்— உலகங்களேயெல்லாம்
அளந்தாய்— திருவடிகளாலளந்து கொண்டவனே!
நின்மலா— பரிசுத்தனே!
நெடியாய்— ஸர்வாதிகனேவனே!
கொடுமை— க்ரூரகர்மங்களைச் செய்யுமவன்
கஞ்சனை— கம்ஸனை
கொன்று— உயிர்க்கொலையாகக் கொன்று
நின்— உன்னுடைய
தாதை— தமப்பனாரான வஸுதேவருடைய
கோத்த— காலிலே பூட்டப்பட்ட
வன்— வலிய
தளை கோள்— விலங்கின் பூட்டை
விடுத்தானே— தறித்துப் போகட்டவனே!

அடியேனை— சேஷபூதனான என்னை
குடிமை கொள்வதற்கு— அடிமை கொள்வதற்கு
ஐயுறவேண்டா— ஸந்தேஹிக்கவேண்டா;
கூறை சோறு இவை— கூறையும் சோறுமாகிற இவற்றை
வேண்டுவது இல்லை— உன்னிடத்துப் பெறவேணுமென்று விரும்புகிறதில்லை;
அடிமை என்னும் — 'தாஸ்யம்' என்கிற
ஆ கோயின்மையாலே— அப்படிப்பட்ட ராஜகுலம் புகுகையாலே
அவை— அந்தக் கூறையும் சோறும்
அங்கு அங்கே— அவ்வவ ஜந்மங்களிலே
போதரும் கண்டாய்— வருங்கிடாய்.

வ்யா. நெடுமையா லுலகேழுமளந்தாய். அபேக்ஷிக்கைக்குச் சிறியதொன்றற்போலே, அளக்கைக்கு நெடியதொனபடி. [" ஓங்கியுலகளந்த " இத்பாதி.] எகதேசமான வடிவையிறே பரிணமிக்கப்பண்ணிற்றும், கொடுக்கும் கையைக்கொண்டு ஏற்றதுவும். நெடுமையான திருவடிகளைக் கொண்டல்லகாணும் அளந்தது, நெடுமையால். நின்மலா. பரப்ரயோஜநமாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன விரண்டுதோஷமுமில்லே. நெடியாய். இந்நிலையிலே அநாச்ரிதர்க்குக் கிட்டவொண்ணுதே ஆச்ரிதர்க்குக் கிட்டலாயிருக்கும். [அமரர்க்கரியானைத் தமர் கட்கெளியானை] ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு அரியனாய் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு எளியனாயிருக்கும். அடியேனை. மஹாபலியைப்போலே ஔதார்ய மாசைப்பட்டவனல்ல, இந்த்ரனைப்போலே த்ரைலோக்யமாசைப்பட்டவனல்ல, என்ஸ்வரூபம் ஸபலமாக்கவமையும். குடிமை. அடிமைகொள்வதற்கு. என் ஸ்வரூபாநுரூபமான சேஷவ்ருத்தியைக் கைக்கொண்டருள வேணும். கொள்ளுமிடத்தில் ஐயுறவேண்டா. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் ஸ்வப்ரயோஜநமும் முண்டென்று ஸந்தேஹிக்கவேண்டா, நான் அநந்யப்ரயோஜநன் என்ன; நீர் அநந்யப்ரயோஜநரானபடியென்? உமக்கு தேஹம் கிடந்ததாகில், அந்நபாநாதிகள் தாரகமாயிரா நின்றதாகிலென்ன; கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லே. நான் ராஜகுலம் புகுகையாலே, எனக்கு, அவ்வவகைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே எல்லா ரஸங்களுமுண்டு;—தன் ஸ்வரூபத்தை யாதொன்றுக நினைத்தான், அதுக்கிடாகவிறே தாரக போஷகாதிகளிருப்பது. தேஹாதிவிலக்ஷணனுகையாலே சப்தாதிகள் புருஷார்த்தமாக மாட்டாது, பரதந்த்ரனுகையாலே ஸ்வாநுப

செய்யவேண்டுவதென் என்ன; அவற்றின் ஸங்கங்களையும் அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்க வேணுமென்கிறார் மேல். இரண்டுக்கும் இரண்டு தர்ஷ்டாந்தம் - கோடுமைக் கஞ்சுகம் போக்கோன்று. * மக்களறுவனைக் கல்லிடைமோதின க்ரூராத்மாவைக் கொன்றுற்போலே அவற்றின் ஸங்கங்களைப் போக்கவேணும். நின் தாதை. * தந்தைகாலில் விலங்கறவந்து தோன்றினாற்போலே, அதுக்கடியான கர்மங்களையும் போக்கியருளவேணும். இவ்விடத்தில், கர்மங்களாவன - அவித்யா கர்ம வாஸநாருசிகளாமே கட்டுண்டிறே ப்ரக்ருதி கிடக்கிறது, அத்தையிடுவித்துத் தந்தருளவேணு மென்கிறார். கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை ஆசைப்படுவதில்லை யென்னுதல்; உன்னை அபேக்ஷிப்பதில்லை யென்னுதல். நீர் ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பதுமேதென்னில்; * அடிமையென்னுமக் கோயின்மையே ஆசைப்படுவதும் அபேக்ஷிப்பது மென்னுதல். கோயின்மை - வேண்டப்பாடு; புருஷார்த்தம். அங்கார்கே - கூறைசோறிவை - போதரும். அங்கங்கே. எங்கேயிருக்கிலென்; தேவமநுஷ்யாதி ஜந்மங்தோறு மென்றுமாம். " அடிமை - போதரும் " என்று - யதாந்வயந்தானே பொருளாகவுமாம். " நின்னையேதான்வேண்டி " இத்யாதி. ... ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. தோட்டமித்யாதி. கீழிற்பாட்டில் — " கூறைசோறிவை வேண்டுவதில்லை " என்று - தாரகபதார்த்தம் கைங்கர்ய ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்றார் இப்பாட்டில் - போஷக போக்யங்களும் உன் திருவடிகளே அநுபவிக்கிற ரஸத்துக்குள்ளே உண்டென்கிறார்.

மூ.—தோட்டமில்லவ ளாத்தொழுவோடைத் துடவையுங்கிணறு மிவையெல்லாம்
வாட்டமின்றியுன் டொன்னடிக்கீழே வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன்
நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது நச்சுவார்பலர் கேழலொன்றுகிக்
கோட்டுமண்கொண்ட கொள்கையினானே குஞ்சரம்வீழக் கோம்பொசித்தானே

பதவுரை.

கேழல் ஒன்று ஆகி —	ஒப்பற்ற வராஹ ரூபியாய்க்கொண்டு
கோடு—	தன் தம்ஷ்ட்ரையினாலே
மண்—	பூமியை
கொண்ட—	உயர எடுத்தருளின [பரம்
கொள்கையினானே—	ஸ்வபாவத்தையுடை
குஞ்சரம்—	குவலயாபீடகஜமான து
வீழ—	முடிந்துவிழும்படி.
கொம்பு—	அதன் கொம்பை
ஒசித்தானே—	முறித்தவனே!
உன்—	தேவரீருடைய
பொன்அடி கீழ்—	அழகிய திருவடிகளிலே,
இல்லவள்—	மனையாளும்
ஆ—	பசுக்களும்
தொழு—	பசுக்கள் கட்டும் தொழுவமு
ஓடை—	குளமும்
துடவையும்—	விளைநிலமும்
கிணறும்—	கிணறும்
இவை எல்லாம் வாட்டம் இன்றி	இவற்றிலொன்று குறையாமல்
அகம்—	நான்
வகுப்பு வகுத்துக் கொண்டு இருந்தேன்	திரளவகுத்துக்கொ ண்டிருந்தேன்;
எனக்கு—	இப்படி ' எல்லாம்நீயே ' என்
	றிருக்கிற எனக்

மானிடத்தோடு— மநுஷ்யரோடு | பலர்— பலபேர்

அரிது— ஸுலபமாஸம் செய்வது கஷ்டமம்; | நச்சுவார்— இத்தை விரும்பா நிற்பர்கள்.

வ்யா. தோட்டம். கார்ஹஸ்த்யதர்ம மநுஷ்டிக்கைக்காக க்ருஹிபண்ணுந் தோட்டம். இல்லவள். க்ருஹிணி. ஆ. பசு. தொழு. பசு நிற்கிற ப்ரதேசம். ஓடை. குளம். துடவை. விளை நிலம். : விளைநிலத்துக்கு மேறதுவிறே குளம். கிணறும். தோட்டத்துக் குறுப்பாகக் கிணறும். இவையெல்லாம் வாட்டமின்றி. இவற்றிலொன்றும் குறையாமல். உன் பொன்னடிக்கீழே. நிரதிசயபோக்யமான உன்திருவடிகளிலே, இவற்றிலொன்றும் குறையாமல் நிரள, வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன் - என்னெஞ்சாலே வகுத்துக்கொண்டிருந்தேன். அகம்- நான். வகுத்து - பிரித்து. இனி உமக்கொரு குறையில்லையே யென்ன; ஒரு குறையுண்டு - நாட்டுமானிடத் தோடேனக்கரிது. உன்னை யொழியப்புறம்பே தாரகபோஷக போக்யங்களா யிருப்பாரோட்டை ஸஹவாஸம் எனக்கு துஸ்ஸஹம்; இத்தை ஆசைப்படுவார் பலர். கேழ்லொன்றுகிக் கோட்டமெண்கொண்ட. ஸர்வலோகங்களுந் ப்ரளயத்திலே அகப்பட * ஊன்றி யிடந்திதிந்து " தானத்தித வைத்தாலும் " என்கிறபடியே ஸ்வஸ்தாநத்திலே வைத்தானென்கை. கோள்கையிலுன். இதுதானே ஸ்வபாவமானவனென்கை. குஞ்சரமித்யாதி. குவலயாபீடத்தை நிரஸ்தமாம்படி கொம்பை யொசித்தவனே. இந்தால் பலித்தது - ஸம்ஸாரிகள் பக்கல் நின்றுமெடுத்து, ஸ்வஸ்தாநமான உன்திருவடிகளிலே வைத்து, அதுக்கு விரோதியான கர்மங்களையுங் கழித்துத் தரவேணுமென்கிறார். நு.

அ. ஆறும்பாட்டு. கண்ணுவித்யாதி. கீழிற் பாட்டில்- தாரகாதிகளெல்லாம் அவன் திருவடிகளே என்றார்; ப்ரக்ருதி கிடக்க அதுசெய்யப்போமோவென்ன; அதில் தமக்கு அந்வயமில்லாதபடியை இப்பாட்டிலே யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—கண்ணு நான்முகனைப்படைத்தானே காரணுகரியா யடியேனுன்
உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை யோவாதே நமோநாரணுவென்
றெண்ணுநாளு மிருக்கேசுர்ச் சாமவேதநாண்மலர்கொண்டேனேபாதம்
நண்ணுநாளனைவ தத்துறுமாகிலன்றெனக்கனைவ பட்டினிநாளே. சூ.

பதவுரை.

கண்ணு— ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனுய்
நால் முகனை— சதுர்முகப்ரஹ்மாவை
படைத்தானே— ஸ்ருஷ்டித்தவனுய்
காரணு— ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான
ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனுய்
கரியாய் — நீலமேகச்யாமளனுயிருக்கு
மவனே!

பசி ஆவது ஒன்று இல்லை— யசி உண்டாவதில்லை;
ஓவாதே— நிரந்தரமாக
நமோநாரணு என்று— 'நமோநாராயணுய' என்று
எண்ணு நாளும்— எண்ணுந் நாளும்
இருக்கு எசுர் சாமவேதம்— ரிக்யஜுஸ்

உன பாதம்— உன் திருவடிகளை

நண்ணுநாள்— நண்ணுதற் காட்கருமம்

[உண்ணுநாள்— (எனக்கு) உண்ணுதற் காளாம்;]

அவை — மந்த்ராநுஸந்தானமும், புஷ்ப லாபப்பணமுமாகிற அவை

தத்துறும் ஏதில்— தட்டுப்பட்டால்

அன்று— அப்போது

அவை— அந்தக்காடுகள்

எனக்கு— எனக்கு

பட்டினி நாள்— பட்டினி விட்ட நாளாகும்.

வ்யா. கண்ணுறு. "சக்ஷுஸாலுப் வந்தவதி:த்துக் கண்ணியமோடே நின்றான்" என்னும்படி ஸுலபனானவனை. நான்முகனைப் படைத்தானே. இப்படி ஸுலபனானவன் தானே என்னில்; ப்ரஹ்மாவைத் திருவுந்தியிலே ஸ்ருஷ்டித்தவன். காரணம். ப்ரஹ்மாவுக்கு முன்புண்டான ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினவனை. கரியாய். காரணத்வமும் ஸுலபமுமுண்டிறே, துர்லபனுமாய் விடவொண்ணாத வடிவழகு. "காரணன்-நான்முகனைப் படைத்தானை- கண்ணுறு- கரியாய்" என்றன்வயம். இது என்ஸ்வரூபம், உம்முடைய ஸ்வரூபமிருந்தபடி யென்னென்ன; அடியேன்நான். உனக்கு அநந்யார்ஹ சேஷபூதனானான். ஆஸ்ரயம் தேடுகைக்கு நானிலே இதுக்கு தாரகமென்னென்னில்; உண்ணுநாள்பசியாவதொன்றில்லை. பசிப்பதெப்போதோ வென்னில்; ஓவாதே. மாறாதே. நமோநாரணவென்றெண்ணுநாளும். "நமோநாரண" என்கையாலே- தேஹாத்மாபிமானத்தையுங் குலைத்துக்கொண்டு திருநாமத்தை யநுஸந்திக்கிறார். இருக்கெகூர்ச் சாமவேத நான்மலர்கொண்டு. "நமோநாரண" என்றது போராமே, பெருந்திருப்பாவாடையிலே மண்டுகிறார். திருமந்த்ரம் ஸங்க்ரஹமும், வேதம் விவரணமுமாயிறே யிருப்பது. "மாதவன்பேர் சொல்லுவதே ஓத்தின் சுருக்கு." "அவைதத்துறுமாகில்" என்கையாலே அவை கூடாது. "உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்கையாலும், "ஓவாதே நமோநாரண" என்கையாலும் கூடாது; கூடில், நாளும் அது, பட்டினியும் அது. நான்மலர்கொண்டு நண்ணுவதற்கு ப்ரமாணம் - வேதம். "நாடாதமலர்நாடி". தர்ஷடாதர்ஷட மிரண்டும் புறம்பே-ஸம்ஸாரிகளுக்கு; உபாஸகர்க்கு உபாயம் தங்கள் கையிலே; உபேயம் ஈச்வரன். உண்ணுநாள், உனபாதம் நண்ணுநாள்;- உண்ணும் நாள், உனபாதம் நண்ணும் நாள். பசியாவது. பசிப்பதென்றபடி; ஓவாதேநண்ணும்நாள் பசிகெடுவது. ஓவாதேயெண்ணுநாள் இருக்கெகூர்ச்சாமவேத நான்மலர்கொள்ளாநாள், அவன் கொள்ளாநாள். அவைதத்துறுமாகில் அன்றேனக்கவை பட்டினிநாளே. தத்துறுகை- தட்டுப்படுகை. இத்தால்- மாறுமாகிலென்றபடி. தத்துறுமாகில்- மாறுட்டப்படுமாகி லென்னவுமாம். மாறுட்டங்படுகையாவது-அநந்யப்ரயோஜநமாகையன்றிக்கே, ப்ரயோஜநாந்தரங்களைக் கணிசிக்கை. ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. வெள்ளைவெள்ளம். கீழிற்பாட்டில் "உண்ணுநாள் பசியாவதொன்றில்லை" என்றார்; இப்பாட்டில்- "துயிலணைகொள்ளேன்" என்கையாலே- உறக்கமுந்தானில்லை யென்கிறார்.

மூ.—வெள்ளை வெள்ளத்தின்மேலொரு பாம்பை மெத்தையாக விரித்ததன்மேலே

வெள்ளை— நிர்மலமான
வெள்ளத்தின் மேல்— ஜலத்தின் மேலே
ஒரு— ஒப்பற்ற
பாம்பை— திருவனந்தாழ்வானை
மெத்தை ஆக விரித்து — படுக்கையாக விரித்து
அதன்மேலே— அந்தப்படுக்கையின்மேலே
கள்ளம் நித்தி ரை கொள்கின்ற } யோகநித்திரை கொள்ளா நிற்கிற
மார்க்கம்— ப்ரகாரத்தை
காணலாம் கொல்— பார்க்கலாகுமோ
என் ஆசையினாலே— என்கிற ஆசையாலே
உள்ளம் சோர— நெஞ்சழியவும்
உகந்து— மிகக் களித்து
எதிர்— எதிரே
விம்மி— விம்மியும்
உரோம கூபங்கள் ஏய்ப்— உடம்பெல்லாம் மயிர்க்குழி பெறியவும்
(அநுஸந்திக்கையாலே, உருவெளித் தோற்றமாகிக் கையைநீட்டி அணை க்கத்தேடி, காணுமையால் வந்த அவ்வாதத்தாலே,)
கண்ண நீர்கள்— கண்ணீரானது
துள்ளம் சோர— துளிசோர்ந்து
அணை— படுக்கையிலே
துயில் கொள்ளேன்— நித்ரைகொள்ளமாட்டாதவனாயிரா நின்றேன்;
யான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
தத்துறும் ஆறு— கிட்டும்வழி
சொல்லாய்— அருளிச்செய்யவேணும்.

வ்யா. வெள்ளமாவெள்ளத்தின்மேல். நிர்மலமான ஜலத்தின்மேலே. ஒருபாம்பை. காற்றும் மென்மை குளிர்த்தி தொடக்கமான குணங்களுக்கு ஆச்ரயமாகையாலே அத்விதீயமான பாம்பைப் படுக்கையாக விரித்து. அதன்மேலே. ப்ரஜ்ஞாநிகள், 'படுக்கையாயிப்பாலே யுறங்குகிறன்' என்னும்படியாய், "உலகெல்லாம் நன்கொடிக்கமே பாகஹாவான்" என்னும்படி- கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற. கள்வளராநின்ற, மார்க்கம்- வழி. அதாகிறது- இன்னது என்று அறிகிற ஜ்ஞாநம். காணலாங்கொலென் ஆசையினாலே. காணவேணுமென்கிற ஸ்ப்ருஹத்தினாலே. உள்ளஞ்சோர. நெஞ்சழிய. "பாலாழிநீரிடைக்கும் பண்பை யாங் கேட்டேயுங், காலாழும் நெஞ்சழியும்." உகந்ததிர்விம்மி. ப்ரீத்யதிசயத்தாலே வார்த்தை சொல்லவொண்ணாதபடி எதிரே விம்மி. உரோமகூபங்களாய். உடம்பெல்லாம் மயிர்க் குழியெறிந்து இவ்வநுஸந்தாநம் ப்ரத்யக்ஷம்போலே ப்ரகாசித்து, கையைநீட்டி யணைக்கத்தேடிக் காணுமையால் வந்த இழவாலே கண்ணீர் துளிசோர்ந்து. துயிலணைகொள்ளேன். படுக்கைச்சோர்த்தியை யநுஸந்தித்தேதன், படுக்கையி லெனக்குப் பொருந்துகிறதில்லை. சொல்லாய் யானுன்னைத் தத்துறுமாறே. தத்துறுமாறு - கிட்டும்வழி. "கண்ணீர்கள் துள்ளஞ்சோர" என்று அழுகைபோலாது, அநுபவத்தாலே; அநுபவிப்பது, கிட்டுதல். கிட்டுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் கிட்டுகைக்கு சிந்திக்கிற உபாயம் சொல்லாய். நான் விழுங்குகிறதையும் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயம் சிந்திக்கிற நீ, நான் அபிழுங்குகிறதை இத்தசையில் உன்னைக் கிட்டும் விரகு சொல்லலாகாதோ. "பாற்கடல்போக நித்திரை சிந்தைசெய்த வெந்தாய் உன்னைச் சிந்தைசெய்துசெய்தே" என்று இவர் நினைவுக்கு அவன் நினைவிதே. ... ... எ.

—வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனை மதுசூதா
கண்ணனே கரிகோள் விடுத்தானே காரண களிறட்டபிரானே
என்னுவாரிடரைக் களைவானே யேத்தரும்பெருங் கீர்த்தியினனே
நண்ணிநானுன்னை நாடொறுமேத்து நன்மையே யருள்செய்யும்பிரானே. ஷ.

பதவுரை.

ஜகத்காரண பூதனை
எப்போது முன்னேயே
த்யானிக்குமவர்களுடைய
துன்பங்களை
போக்குமவனை
பதுனைவரசித்தவனை
ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுடைய
(மூதலையால்வந்த) ஆபத்தை
நிவர்த்தனை
ஸர்வலோகபதனை க்ருஷ்ணனை
பலவகைப்பட்ட காவிக்கற்களை
யுடைத்தாய்
பெரிதான
கோவர்த்தன பர்வதத்தை
குடையாக எடுத்து
வர்ஷாபத்தில் நின்றும்
காத்தவனை— ரக்ஷித்தவனை
களிறு— குவலயாபீடகஜத்தை
அட்ட— முடித்த
பிரானே— உபகாரகனை
ஏத்த அரும்— ஸ்துதிக்க முடியாதவனை
பெரு— நிரதிசய போக்யமான
கீர்த்தியினனை— கீர்த்தியையுடையனை
பிரானே— ஸர்வோபகாரகனானவனே;
நான்— அடியேன்
உன்னை— தேவரீரை
நண்ணி— ஆச்ரயித்து
நாள்தொறும்— எப்போதும்
ஏத்தும்— ஸ்துதிக்கைக்கிடான
நன்மை— நன்மையை
அருள்செய்யும்— தந்தருளவேணும்.

வ்யா. வண்ணமால்வரையே. நாநாவர்ணமான தாதுக்களையுடைத்தான பெரிய மலையே குடையாக. "ஆயரொருப்படுத்த வடிகிலுண்டதும்" என்று நினைத்த மலையே குடையாகக் கல்வர்ஷத்தைக் காத்தவனே. மதுசூதா. முதல்களையான மதுவை நிரஸித்தவனே. கண்ணனே. ஸர்வஸுலபனே. கரிகோள்விடுத்தானே. ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானை பத்தைப் போக்கினவனே. காரண. ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்திறை வந்தவதரிப்பது. ["இரு காவர் முதல்வன் தானே" இத்யாதி.] களிறட்டபிரானே. குவலயாபீடத்தை நிரஸித்தவனே. என்னுவாரிடரைக்களைவானே. அநுஸந்தாந விரோதியைப் போக்குகிறவனே. பரபக்தி பரஜ்ஞான பரமபக்த்யாதிகளை இவன் வேணுமென்று எண்ணினபோதே இவற்றுக்கு விரோதியானவற்றைப் போக்குமவனே. ஏத்தரும்பெருங்கீர்த்தியினனே. அபரிச்சேத்யமாய் நிரதிசயபோக்யமான குணங்களையுடையவனே. நண்ணியித்யாதி. உன்னைக் கிட்டினவன் நாடோறும் வன்சேறுவாசியற எத்தும்படிக்கிடான அருளைத் தந்தருளவேணும்.

" காரண - என்னுவாரிடரைக் களைவானே - மதுசூதா - கரிகோள்விடுத்தானே - கண்ணனே - வண்ணமால்வரையே குடையாக மாரிகாத்தவனே - களிறட்டபிரானே -

ஏத்தருட்பெருங் கீர்த்தியிலனே, நண்ணிநாதுன்னை நாடொறுமேத்தும் நன்மையையருள் செய்யும், பிரானே" என்று அன்வயம். ஆக, இப்பாட்டால் - அஸாதாரணரக்ஷகத்வமும் ஸர்வஸுலபத்வமும் ப்ராப்யத்வமும் சொல்லிற்றாய்த்து. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. நம்பனே. கீழ்ப்பாட்டிலே - ஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் அஸாதாரண ரக்ஷகத்வமும் சொன்னார்; இப்பாட்டில் சரமகாலத்திலே திருநாமஞ் சொல்லவல்லே ளம்படி பண்ணிரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்; விச்வஸநீயனானீ ரக்ஷிக்கவேணுமென்கிறார்.

மூ—நம்பனேநவின் றேத்தவல்லார்க ணுதனே நரசிங்கமதாணுய்
உம்பர்கோ னுலகேழுமளந்தா யூழியாயினு யாழிமுன்னேந்திக்
கம்பமாகரி கோள்விடுத்தானே காரணு கடலைக்கடைந்தானே
எம்பிரா னென்னையாளுடைத்தேதனே யேழுமே னிடரைக்களாயாயே. கூ.

பதவுரை.

நம்பனே— எல்லார்க்கும் விச்வஸநீயனுய்
நவின்று— வாயாரச் சொல்லி [களுக்கு
ஏத்தவல்லார்கள் — ஸ்துதிக்க வல்லவர்
நாதனே— நாதனுய்
நரசிங்கம் அது ஆணுய்— நர்ஸிம்ஹாவதாரம் செய்தருளினவனுய்
உம்பர்— நித்யஸூரிகளுக்கு
கோன்— நிர்வாஹகனுய்
உலகு ஏழும்— ஸகலலோகங்களையும்
அளந்தாய்- அளந்து கொண்டவனுய்
ஊழி- ப்ரளயகாலத்துக்குப் பின்பு (சேத மோஜ்ஜீவநார்த்தமாக)
ஆயினுய்— உலகங்களைப்படைத்தவனுய்
முன்— முன்னே
ஆழி— திருவாழியாழ்வானை
ஏந்தி— திருக்கையிலேந்தி
மா கப்பம்— மிக்க நடுக்கத்தையடைந்த
கரி— ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானுடைய
கோள்- முதலையால்லந்த நலிவை
விடுத்தானே— தீர்த்தவனுய்
காரணு— ஜகத்காரணபூதனுய்
கடலை— க்ஷீராப்திநாதனை
கடைந்தானே— கடைந்தவனுய்
எம்பிரான்— எனக்கு உபகாரகனுய்
என்னை— என்னை
ஆளுடை— அடிமைகொண்டவனுய்
தேதனே— தேன்போலே போக்யனானவனே!
ஏழையேன்— சபலனான என்னுடைய
இடரை— துன்பத்தை
களையாய்— களைந்தருளவேணும்.

வ்யா. நம்பனே. விச்வஸநீயனே. தனக்கு தானும் ரக்ஷகனன்று, பிறரும் ரக்ஷக ரன்று. தான் "நன்மை" என்று ப்ரமித்துப் பண்ணும் நன்மை, தீமையாய்த் தலைக்கட்டும். பிறர் தந்தாமுக்கு நன்மை தேடிவரு மித்தனையல்லது இவனுக்கு நன்மைதேடார்கள். நவின்றேத்தவல்லார்கள் நாதனே. ஸ்நேஹபூர்வகமாக ஏத்தவல்லவர்களுக்கு ஸ்வாமியான வனே. தன்னுடைமையாகையாலே அவர்களை நழுவவிடாதவனே. நரசிங்கமதாணுய். ஈச்வரனையிழிய, பிதாவானிலும் ரக்ஷகனை நம்பப்போகாதென்கிறது. விச்வஸநீயனுமாய் ஸ்வதாத்ரங்களிலுமே நெருங்க ஏத்துவதுக்கு ப்ரதிபாத்ய ஸ்வாமியுமாய் ஸர்வகாரணமுமான

ஹிரண்யன் அபராதம்பண்ணிற்று. உம்பர்கோன். இங்குள்ளார் ஸ்வரூபத்துக்கு அஞ்சியும் தண்டத்துக்கு அஞ்சியுமிறே ஏத்துவது. "பரவிவானவரேத்த நின்றபரமனை" என்றுராகப்ராப்தமாக ஏத்துவார் அங்குள்ளாரிறே. உலகேழு மளந்தாய். "ஏத்த வேழுலகுங் கொண்ட." உம்பர்கோனுலகேழு மளந்தாய். இந்த்ரனுக்காக உலகேழுமளந்தாயென்னுதல்; "நான்முகனைப் பெற்றநாடு" என்கிறபடியே — ப்ரஹ்மாவதான சதுர்த்தச புவனத்தையு மளந்தாயென்னுதல். ஊழியாயினாய். ஊழி - காலம். ஸ்ருஷ்டி. ["வாழ்த்துவார் பலராக" இத்யாதி.] ஆழிமுன்னேனந்தி. விரோதிவருவதற்கேற்கவே திருவாழியைதரித்து. கம்பமாகரிகேள்விடுத்தானே. "கோள்முதலை துஞ்சக்குறித்ததறிந்த சக்கரம்" என்கிறபடியேதிருவாழியைக்கொண்டு காய்ந்கொண்டபடி. கம்பம்—நடுக்கம். நடுங்காநின்றவர்களை யென்னுதல்; அசையாநின்றவர்களை யென்னுதல். முதலை நீரிலேயிழுக்க, ஆனை கரையிலேயிழுக்கப்பட்ட அசைவென்னுதல். மா—பெருமை. துஃக்கம் பாடாற்றமாட்டாமைக்கு விரோதியைப் போக்கினவனே. "தடமலர்ப்பொய்கைபுக்கு நாகத்தின் நடுக்கம்தீர்த்தாய்," "என்னுரிடரைநீக்காய்." கோள்—சிறை. "கோள்விட்டது" என்னக்கடவதிறே. காரணை. மூன்றுபத்திலே ஒன்றிறே இது. இப்போது காரணத்வம் - பூர்ண கலஜ்ஞாழ்வானைப் பெற்றதும்; ஈச்வரத்வம் நிலைநின்றதும் இப்போதென்கை.

கடலைக் கடைந்தானே. "அமரர்கள் தொழுதெழ அலைகடல் கடைந்த" என்கிறபடியே ஸ்துத்யனுப்க்கொண்டுநின்று கடைந்தபடி. எம்பிரான். அச்செயலாலே என்னை பெழுதிக்கொண்டவனே. என்னையாளுடை. என்னை இவ்வளவு புகுரநிறுத்தினவனே. தேனே. எனக்குத்தேன்போலே நிரதிசயபோக்யனானவனே. என்னையாளுடைத் தேனே. போக்யதைக்குத் தோற்றபடி. "தேட்டருந்திறல் தேனினை." ஏழையேன். சபலன். இதுக்கு முன்பு விஷயங்களில் சபலன்; இப்போது பரகாஷ்டமான திருநாடுகளிலே சபலன். இடரைக்களையாயே. இவர்க்கு இடராவது- சரமகாலத்தில் திருநாமஞ்சொல்லமாட்டாதிருக்கையிறே. இதுக்கு அஞ்சியிறே "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லிவைத்தேன்" என்றும் "ஐயார்கண்டமடைக்கிலும் நின்கழல் எய்யாதேத்த" என்றும் ப்ரார்த்திப்பது. இவர்க்கு க்லேசம்-அப்போதை வேதனையன்று, திருநாமஞ்சொல்லப்போகாதிருக்கில் செய்வதென் என்கிற பயமிறே திருவுள்ளத்திற் செல்லுகிறது. ... ... கூ.

அ. நிகமத்தில், இப்பத்தை அப்யஸித்தவர்கள், இவரைப்போலே சரமகாலத்திலே திருநாமஞ்சொல்லவேணுமென்று கரையவேண்டா, இப்பாசுரமாத்ரமே பலமுமென்கிறார். இத்திருமொழிதான், "மாதவா, நாரண" இத்யாதியாலே திருநாமமிறே சொல்லிற்று.

மூ.—காமர்தாதை கருதலர்சிங்கங் காணவினிய கருங்குழற்குட்டன்
வாமன னென்மரதகவண்ணன் மாதவன் மதுசூதன்றன்னைச்
சேமநன்கமரும் புதுவையர்கோன் விட்டுசித்தன் வியன்றமிழ்பத்தும்
நாமமென்றுநவின் றுரைப்பார்கள் நண்ணுவாரோல்லை நாரணனுலகே. யி.

கரு— கறுத்த
குழல்— திருக்குழலையுடைய
குட்டன்— சிறுக்கனப்
வாமனன்— * குறட்பிரமசாரியாய்
என்— எனக்கு பல்பலனப்
மரதகம்— மரதகப்பச்சை போன்ற
வண்ணன்— வடிவழகையுடைபனப்
மாதவன்— ஸ்ரீயஃபதியாய்
மதுசூதன் தன்னை — மதுஸூதனனை
எம்பெருமான் விஷயமாக
சேமம் நன்கு அமரும்— ரணகூகன்றுகப்
பொருந்தின
புதுவையர்— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரி லுள்ளார்க்கு
கோன்— நிர்வாஹகரான [செய்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார் அருளிச்
விபம்— ஆச்சர்பமான
தமிழ்— தமிழ்பாஷையான
பத்தும்— பத்துப்பாட்டையும்
நாமம் என்று— ‘ திருநாமம் ’ என்று
நவின்று— நெஞ்சார நினைத்து
உரைப்பார்கள் — வாயார வாழ்த்துமவர்கள்
நாரணன் உலகு— ஸ்ரீவைகுண்டத்தை
ஒல்லை— சடக்கென
நண்ணுவார்— கிட்டப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. காமர்தாதை. இவரகப்பட்ட துறை பிருக்கிறபடி. * தெரிவைமாருருவமே மருவிப்போந்த விவரைபீட்டது “ காமனுர்தாதை ” என்கிறவடிவிறே. கருதலர்சிங்கம். இவ்வடிவை காணவேண்டாதார் சத்ருக்களிறே. “ அலைவலைமைதவிர்த்தவழகன் ” என்று-ப்ரதிகூலஜனபும் அநுகூலருக்கிச் சேர்த்துக்கொண்ட வழகிறே. காணவினியகருங்குழற் குட்டன். காணவினிய. ராவணதிகளுக்குமகப்பட, (க)“ராஜநீயலுவிகூமெஜ” என்று கண்டபோதே ரஸிக்கை. “ கண்ணுக்கினியான் ” “ மனத்துக்கினியான் ” என்றும் — உட்கண்ணுக்கும் புறக்கண்ணுக்கும் இனிபவிஷயமிறே. கருங்குழற்குட்டன். அழகுக்கு முற்படவெடுப்பது “ குழலழகர் ” என்றிறே. குட்டன். அவ்வடிவை அமைத்துக் கொடுத்து அநுபவிக்கும்படி பண்ணுகை. “ காணவினியகருங்குழல் ” என்று - குழலுக்கே விசேஷணமாகவுமாம். வாமனன். “ கரியகுழல்செய்ய வாய்முகத்து• வாமனனம்பீவருக” என்னக்கடவதிறே. என்மரதகவண்ணன். குளிர்ந்த திருமேனியையுடையவன். “ உலகளந்தமாணிக்கமே யென்மரதகமே ” என்னக்கடவதிறே. மாதவன். இவ்வடிவைத் தலை நீர்ப்பாட்டிலே அநுபவிப்பாள் பிராட்டியிறே. “ வடிக்கோல வாணெடுங்கண் மாமலராள் செல்விப் படிக்கோலங் கண்டகலாள் ” என்னக்கடவதிறே. மதுசூதன்றன்னை. அநுபவ விரோதிணைப் போக்கினபடி. “ வானர்சோதிமணிவண்ணு மதுசூதா நீயருளாய் ” என்னக்கடவதிறே.

சேமநன்கமரும்புதுவையர்கோன். ரணகூபொருந்தின ஸ்ரீவில்லிபுத்தூராற்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த பத்தும். நாமமென்று. திருநாமமென்று. “ நாமமாயிரம் ” என்றுற்போலே. நவின்றுரைப்பார்கள். ஸ்நேஹத்தோடே ஸ்தோத்ரம்பண்ண வல்லவர்கள். நண்ணுவாரொல்லை நாரணனுலகே. பரமபதத்தைச் சடக்கெனக் கிட்டப் பெறுவர்கள். அதாவது - ஈச்வரனுக்குப் பரிவராய்ப் போருகை. “ சேமநன்கமரும் ”

ண்டு பாடினையிறே. "ஒல்லை" என்றது - "ஓவாதேதமோகாரணை" என்று சொல்லு கையாலே ஒருக்காற்சொல்லி அநந்தரம்சொல்லுகைக்கு உதவ அங்கீகரியாப்படி.னைக்கை. நாரணனுலகே. இங்கிருந்தாள் * நாரணனென்று மிக்கசினையல்லால் வழிப்போக்கும் (க)வாயிலபலவூழீகாகூ நாகிலஜீக்கு நாகிழ தழ; வழியிலுள்ளார்கண்டு உகப்பதும் "நாரணன்றமர்" என்றிறே; அங்குப்புக்காலும் * நமோநாராயணனென்று சூழ்ந்திரு ந்திறே யேத்துவது. இங்கிருந்தாளொடு வழிப்போக்கோடு தெய்வீகசப்ராப்தியோடு வாசியற இதுவேயிறே பலம். வியம்தமிழ் - விஸ்மயநீயமானதமிழ். "வியற்தமிழ்" என்றபோது, "அமரர்க்குமறிவியற்து" என்னுமாபோலே, வியற்ததமிழென்னவுடாம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—வாக்குச் சழக்கு நன்மை நேடுமை தோட்டம்
கண்ணை வெள்ளை வண்ண நம்பன் காமர் நெய்.

ஆதிருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சகo.

ஐந்தாம்பத்து- இரண்டாந்திருமெழி - நெய்க்குடம், ப்ரவேசம்.

அ. கீழே, "அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லினைத்தென்" என்று - 'அந்திமகாலத்திலே யமபடர் நலியும்போது ஸ்மரணத்ரம் பண்ணலாண்ணுகிறதென்று ஏற்கவே சொல்லினைத்தென்' என்ற இவர், "சழக்குநாக்கொடு புன்கவிசான்மினென்" என்று - தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை அநுஸந்தித்தகால, அவர் காணங்கள்மேலே விழுந்தபடி கண்டு கூசமைகொள்ள, இவர் தோஷம்பார்த்து கூசமைகொள்ளவேண்டியது நாம் கடக்க நிற்கிலன்றே என்று தான் மேல்விழுந்து வந்து புகுந்து கிடந்தபடி சொல்லுகிறார் - இத்திருமொழியில். ... ... *

அ. முதற்பாட்டு. "அப்போதென்றும் இப்போதென்றும் உடைக்கரண்டு காலமுண்டோ" என்று அவன்வந்து கைக்கொண்ட பின்பு, அவித்யையையும் கர்மத்தையும் ப்ரகிருதிகளையும் இந்த்ரியங்களையும் யமபடரையும் பார்த்து, "பண்டை தேறறமும் ஆக்கமும்" என்றிருக்கவேண்டா, அவன் உகந்தருளின நிலங்களில் பண்ணும் விருப்பத்தை யெல்லாம் என்தேஹத்திலும் ஆத்மாவிலும் பண்ணிக்கொடுவந்து புகுந்தான், நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்தீராகில் போகப்பாருங்கோ வென்கிறார்.

மூ—நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யேறுமெறும்புகள் போனிரந்தெங்கும்
கைத்தொண்டுநிற்கின்ற நோய்தாய் காலம்பெற வெய்யப்டோழின்

எறும்புகள் போல்— எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து— எங்கும் பரந்து
வைக்கொண்டு நிற்கின்ற— உடன் வந்தியா
பிருக்கிற
நோய்கள்— வ்யாதிகளே!
உய்ய— நீங்கள் உஜ்ஜீவிக்கைக் குறுப்பாக
காலம்பெற போமின்— சடக்கெனப் போ
ய்விடுங்கோள்;
வேதம் பிரானார்— ப்ரஹ்மாவுக்கு மேலதான
உபகரித்தருளின ஸர்வேச்வரன்

எறும்புகள் போல்— எறும்புகளைப்போலே
எங்கும் நிரந்து— எங்கும் பரந்து
கொண்டு— போக்படமாகக் கொண்டு
வந்து புகுந்து கிடந்தார்;
(ஆதலால்,)
பண்டு அன்று— என் சரீரமும் ஆத்மா
வும் பழுபதிலையடையை யுடையதன்று;
பட்டினம்— இவ்வாத்மாவான தை
காப்பு— ஸர்வேச்வரனல் காப்புற்றது;
ஆதலால் உங்களுக்குப் புகுரவிட
மில்லை யென்கிறார்.

வ்யா. நெய்க்குடத்தைப்பற்றி யெறுமெறும்புகள்போல். அந்தீறாத்ர ஸமாசாதந போக்படமாய் போக்யமுமான பதார்த்தமிருக்கிற (க)குடத்தை ஸ்பர்சித்துக்கொண்டு மேறுகிற ஷுத்ர ஜந்துக்களைப்போலே. நிரந்து. பரந்து. இடைவிடாதே. எங்கும். தர்மபூத ஜ்ஞான முள்ள விடமெங்கும் (உ) “ ஸர்வதோபிமுகா ஸர்வஸ்மிந்முக-வது. ” கைக்கொண்டு. உடன்வந்திருப்போலே; கைக்கூட்ட மிட்டாற்போலே யென்னவுமாம். நிற்கின்ற. போக்கு வரவின்றியிலே. அவஸரப்ரதீக்ஷமாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்னவுமாம். நோய்காள். தர்ஷ டாந்தத்தில் எறுமெறும்புகள்போலே நோய்களும் பலவிறே. “ வைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் ” என்று - பகவதாஜ்ஞையாலே உள்ளுருப்படப்பெறாத நின்றுலும் விஷதமாக ஸ்வரூபஸ்பர்சியிறே. விசிஷ்டவைதத்தில் தர்ஷடாந்தத்தில் வரும்பால் (க)குடத்துக்குவரு விதாரு துஃக்கமில்லை. “ மொய்த்தவல்வினை ” என்கிறபடியே. காலம்பெற. சடக்கெனப் போமின். அநாதிகாலம் வாஸன பண்ணின நாங்கள் போகிறதென்ன; உங்களுக்கு உஜ்ஜீவநார்த்தமாகப் போங்கோளென்ன; ஆனால் மெள்ளப் போகிறதென்ன; காலம்பெற. கதிகப்போங்கோள். “ மடிபடக்கி நிற்பதனில் - சண்டடி யெறிப்பதன்றோ வழகு ” என்கிறார். (ங) “ உவதிஷ்டத ஸோ மவமெது வாயபடிவமவது யுவதிஷ்டா ஸோ - கூரணைமனோ ஜவாய ” என்று - இவர்க்கு நிணமில்லையிறே. “ வெங்கடத் துறைவார்க்குரம ” என்ற போதே கடங்கள் வெந்தறிறே. போங்கோளென்னவேண்டாவே; இவர், பிணமெழுந்து கடிக்கிறதோ என்னு மதிசங்கையாலும் பூர்வவாஸனையாலும் பயப்பட்டுச் சொல்லுகிறார் தனை. இப்போது நாங்கள் போகிறது என் என்ன; வேறது சொல்லுகிறார்மேல்;- மெய்க் கொண்டுவந்துபுகுந்து. என்னுடைய தேஹத்தை போக்படமாகக்கொண்டு, அதுக்குமேலே வந்து, அதுக்குமேலே புகுந்து, அதுக்குமேலே கிடந்தார். கிடந்தவர்தாம் ஆரென்னில்; வேதப்பிரானார். வேதத்திலேகேட்டுப் போகிற தன்னை நான் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்

(க) ஊ. (உ) “ பாதோதமேவதரா சிரஸிமேஸ-கம் ” (ங) “ உபதிஷ்டட்டந்து மாம் ஸர்வேவ்யாதயோ பூர்வஸஞ்சிதாஃ - அந்ருணைகந்துமிச்சாமி ”

டன்னிருந்ரும், அருக்குமேலே என்மனம்புருந்தாய். அதுக்குமேலே மேபாயநியாய்! என் றீற இவர்களிடுபடுவது. "பிரான்" என்று - உபகாரகத்வம். அதாவது - ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை உபதரிக்கைபாலே. கைக்கொண்டபாம்பணையோடும். பகவதநுபவத்தால் வந்த விகாஸமன்றிக்கே, ஆழ்வாரை அங்கீகரித்த ப்ரீதிபோல்வந்த விகாஸம். பாம்பணை யோடும். அந்தரபரிகரத்தோடும். * திருபாற்கரனிறை. பண்டன்று. பழையதேதறமும் பழைய ஆத்மாவைமென்று நினையாதேதியென்ன; "அதுக்கடியென்" என்ன; பட்டினங்கா ப்பே. "பட்டினம்" என்கிறது - பத்தரமென்றபடி.. அதாவது - நிதிகிடக்குமிடம்; ராஜதானி. இங்கு, ஈச்வரனுக்கு நிதியாவது - ஆத்மாவிறை. காப்பே. ஆனிட்டுக்காவாதே தானை சாத்துர்கொண்டி கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்கையாலே பண்டன்று. அவன் இவரைக் காத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே இவ ரும் * வைத்தமா நிதியைபிறை காப்பது. ... ...

அ.—இரண்டாம்பாட்டு. கீழே "நில்லுமினென்னவுபாயமில்லை" என்று அருளி னவர் உபாயமறிந்து அச்சம்கெட்ட படியைச் சொல்லுகிறது இப்பாட்டில்.

மூ.—சித்திரகுத்தனெழுத்தாற் றென்புலக்கோன் பொறியொற்றி
வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொளித்தார்
முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் முதறிவாளர்முதல்வன்
பத்தர்க்கமுதனடியேன் பண்டன்றுபட்டினங்காப்பே. உ.

பதவுரை.

முத்து— முத்துக்கள்
திரை— திரையெறிகிற
கடல்— கடலிலே
சேர்ப்பன்— கண்வளர்ந்தருளுமவனுய்
முது அறிவாளர் — முதிர்ந்த அறிவை யுடைய நித்யஸூரிகளுக்கு
முதல்வன்— தலைவனுய்
பத்தர்க்கு— பக்தர்களுக்கு [னுக்கு
அமுதன்— நிரதிசய போக்யனுயிருக்கு மவ
அடியேன்— நான் சேஷபூதன்;
பண்டன்று பட்டினம் காப்பு.
தென் புலம் கோன் — தென்திசைக்குத் தலைவனுன யமன்
பொறி ஒற்றி— மேலெழுத்திட்டு [டிருந்த
இலச்சினை வைத்த— முத்திரை வைக்கப்பட்
சித்திரகுத்தன்— சித்ரகுப்தன் என்னும் கணக்கனுடைய
எழுத்து— கணக்குச் சுருளினையை
மாற்றி— சுட்டுப்போகட்டு
தூதுவர்— அவனுடைய தூதர்கள்
ஓடி— ஓடிப்போய்
ஒளித்தார்— ஒளித்துக் கொண்டார்கள்;

வ்யா. சித்திரகுத்தனெழுத்தால். ஸர்வாத்மாக்களும் பண்ணும் புண்யபாபங்கள், பதினலுமேபர் ஸாக்ஷியாக, யமனுடையகணக்கன் பட்டோலைபட்டிறை கிடப்பது. தென் புலக்கோன் பொறியொற்றி. தெற்குத்திக்கிலேயான யமபுரத்துக்கு ஸ்வாமியானயமன் இவ னெழுதின பட்டோலைக்கு மேலெழுத்திட்டபடி.. வைத்தவிலச்சினைமாற்றித் தூதுவரோடியொ ளித்தார். அநாதிகாலார்ஜிதங்களான புண்யபாபங்க ளெழுதின கணக்குச் *சுருளினையை

கிறபடியே இவன்பட்டோலே புரட்டிப் பார்த்தவளவன்றிக்கே சுட்டுப் பிடாரர்களுக்கு. " உயிருந்தருமவனையே சோக்கும் " என்கிறபடியே பருப்பருக்க ப்ரஹ்மாதிகளையொழிய ஸர்வாத்மாக்களும் யமவச்யராயிறேயிருப்பது. இந்தயமவச்யதைதகுலைவது பின்னை ஹரிக்கென்னில்; " நமன்றமரென்றமரை வினவப்பெறுவாரிலர் " என்று அவன் அபிமானித்தார்க்கிறே. முத்துத்திரைக்கடல்சேர்ப்பன். முத்துக்களைத் திரையானது கொண்டுவந்து கரையிலே சேராநின்றுள்ள கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். * வெள்ளநீர் வெள்ளத்தலைந்து *கள்ளநித்திரைகொள்கின்ற மார்க்கங்காண்கையிறே இவர்க்குமநோரதம். மூதறிவாளர்முதல்வன். * அபர்வறுமமரர்களதிபதி. பத்தர்க்கமுதன். ஆச்ரிதர்க்கு நிரதிசயபோக்யனானவன். " அடியேன்மேவி யமர்ந்தவழுதே. " அடியேன். " மூதறிவாளர் முதல்வன் " என்றுநித்யவிபூதியோகஞ்சொல்லி, " முத்துத்திரைக்கடற்சேர்ப்பன் " என்று - லீலாவிபூதியோகஞ்சொல்லி, " அடியேன் " என்று - உபயவிபூதிநாதனுடைய போக்யதையிலே சோற்ற வடியேன் என்கையாலே பண்டன்று. யமவச்யதை குலைகையாலே, பண்டைசோறுமும் ஆத்மாவுமல்ல. பட்டினங்காப்பே. ஆத்மாவுக்கும் சோறுத்துக்கும் ரணஷியுண்டாய்த்து. இனி நீங்கள்போகப் பாருங்கோளென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றும்பாட்டு. வயிற்றில்தோழுவைபிதற்பாதி. கீழ்ப்பாட்டிலே - யமவச்யதை யில்லையென்றார்; இப்பாட்டிலே - அதுக்கடிப்பாடான சோறாக்வையும் இல்லை யென்கிறார். அதவா, " மூதறிவாளர் முதல்வன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - நமக்கு அறிவைப்பிற ப்பித்தபடி சொல்லுகிறு என்றுமாம். " அடியேன் " என்றார் - கீழ்; இதில் - அடிமைகொ ண்டபடி சொல்லுகிறுரென்றுமாம்.

மூ—வயிற்றிற்றொழுவைப்பிரித்து வன்புலச் சேவையதக்கிக்
கயிற்றுமக்காணிகழித்துக் காலிடைப் பாசங்கழற்றி
எயிற்றிடைமண்கொண்டவெந்தை யிராப்பக லொதுவித்தென்சோப்
பயிற்றிப்பணிசெய்யக் கொண்டான் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சு.

பதவுரை.

மண்— பூமியை
எயிற்றிடை— தன் கொம்பினிடத்திலே
கொண்ட— எடுத்துக்கொண்டருளின
எந்தை— என் ஸ்வாமியானவன்
வயிற்றில் தொழுவை— கர்ப்பவாஸமாகிற
சிறைக்கூடத்தை
பிரித்து— கழித்து
புலம்— இந்த்ரியங்களாகிற
வன் சேனை— வலிய சத்ருக்களை
அதக்கி— நெருக்கி
கயிறும்— கரம்பும்
அக்கும்— எலும்புமான
தூணி— ஸ்தூல சரீரத்தை
காலிடை பாசம்— * ஹரிணீ குர்மாத்ரமான
சாமவிசேஷ விஷய ஸ்நேஹத்தை
கழற்றி— போக்கி
இரா பகல்— இரவும் பகலும்
ஒதுவித்து— 'சேஷத்வமே ஸ்வரூபம்'
என்னுமிடத்தை எனக்குறிவித்து
பயிற்றி— அத்தை அநுஷ்டானம் பர்யந்த
மாக்கி
பணி செய்ய — நித்ய கைங்கர்யம் பண்
ணும்படி
என்னை — என்னை
கொண்டான்— கைக்கொண்டருளினான்;

வ்யா. வயிற்றில்தோழுவைப்பிரித்து. கர்ப்பவாஸமாகிற சிறைக்கூடத்தைத்தழித்தது. தோழு - விலங்கு. விலங்கிலே ஒருவிசேஷமிற தொழுவிலே பசைக்கையும். வன்புலத் சேவையதக்கி. இந்திரியங்களாகிற வலிய்மிசக்களை, அதக்கி - நெருக்கி. "சேவதக்குவாள் போல" என்னக்கடவதிறை. "காவலில் புலனைவைத்து." கயிற்றுமக்காணிகழித்து. நடம் டும் எலும்புமான சரீரத்தில் நசைபறும்படிபண்ணி. அக்கு - எலும்பு. காலிடைப் பாசம் கழற்றி. யமபடர் கையும்பாசமுமாய்வந்துபுகுந்து, இவன்காலிலே துவக்கி முகம் கீழ்படட விழாதபடிபண்ணி. "பின்முன்னை விழுப்பதன்முன்னம்" என்னக்கடவதிறை. அன்றி க்கே, "காலிடைப்பாசம்கழற்றி" என்றது, "கால்" என்று - காற்றாய், "பாசம்" என்ற தது - ஆதிமானவை வரிந்துகொண்டிருக்கிற ஸூக்ஷ்மசரீரமாய், இச்சரீரம் பஞ்சவர்த்திப்ர ணாலிலே ப்ரேரிதமாயிருக்கும். "அக்காலி" என்றது-ஸ்தூலசரீரம்; "காலிடைப் பாசம்" என்றது-ஸூக்ஷ்மசரீரம். ஆக, (க) "ஸூக்ஷ்மஸ்தூலவாஸோவிஜ்ஞ" என்கிறபடி-தே உபசரீரப்ரயத்தியு மறும்படிபண்ணி. "காலிடைப்பாசம்" என்று-காற்கட்டான ஸ்தூர தமென்னைமாம். அன்றிக்கே, "காலிடைப்பாசம்" என்று-*ஹரிணீகுரமாத்ரமானசர்ம விசேஷவிஷயஸ்நேஹமென்னவுமாம். எயிற்றிடைமண்கொண்ட வேந்தை. ப்ரளயார்ணவத்தி லே மகப்பட்டுக்கிடக்கிற பூமியை யெடுத்தாற்போலே, சரீரவச்யனை வென்னை யெடுத்த ஸ்வாமி. இராப்பகலோதுவித்து. திவாராத்ரவிபாகமற ஸ்வகாலமுமென்றபடி. ஓதுவித்து. சிஷிப்பித்து. அதாவது கர்ப்பவாஸமும், இந்திரியவச்யத்வமும், கர்மவச்யத்வமும், பய வச்யத்வமும் த்யாஜ்யமென்னுமத்தை யறிவித்து. கீழிற்பாட்டிற்சொன்ன தன்னுடைய ஸ்வசேஷித்வத்தையும், நிரதிசயபோக்யதையையும், தமக்கு சேஷத்வம் ஸ்வரூபம் என்னுடை டத்தையுமாய்த்து ஓதுவித்தது. பயிற்றி. இத்தை அநுஷ்டானபர்யந்தமாக்கி. ["செய்யேல் தீவினையென்று" இத்யாதி.] பணிசெய்யக் கொண்டான். ஓதுவித்தப்ரயோஜநம் பெற்றபடி. "நித்யமைகங்கர்யங் கொள்ளக்கடவோம்" என்று திருவுள்ளத்தாலே அறு தியிட்டு, கொண்டபடி. பண்டன்று. இந்திரியங்களுக்கு சேஷவ்ருத்தி பண்ணிப்போக்த பண்டுபோலன்று. "என்னையாளும் வன்கொ" என்னக்கடவதிறை. பட்டினங்காப்பே. இன்று ரக்ஷ்யமுண்டாகையாலே. "என்கோலாடி குறுகப்பெறு" என்கிற அர்த்தத்தைத் சொல்லுகிறது. "இராப்பகல்" என்று-முதறிவாளர்படியாய், திவாராத்ர விபாகமற்ற படியால் அகாலகால்யமான தேசம்போலே யென்றபடி. 15.

அ. நான்காம்பாட்டு. மங்கிய. நீங்கள், ஹிரண்யன்பட்டது படாதே போகப்பா ருங்கோளென்கிறார்.

மூ—மங்கியவல்வினை நோய்காளுமக்குமோர் வல்வினை கண்டீர்
இங்குப்புகேல்மின்புகேல்மி னெளிதன்று கண்டீர்புகேல்மின்
சிங்கப்பிரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில் கண்டீர்
பங்கப்படாதுய்யப்போமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சு.

பதவுரை.

ர்— ஒரு
ல்— வலிய
ினை கண்டீர்— பாபபலமான நோயாயிரா
நின்றது! பார்த்தீர்களே!!,
ங்கு— எங்களிடத்தில்
கேல்மின் புகேல்மின்— வாராதேகொள்
ருங்கோள்! வாராதேகொள்ளுங்கோள்!!;
னிது அன்று கண்டீர்— நீங்களெங்களைக்
கிட்டுகை ஸுலபமன்று கிடிகோள்;
கேல்மின்— கடக்க நில்லுங்கோள்;

பிரான்— உபகரித்தருளினவனுய்
எம்மான் அவன்— எனக்கு ஸ்வாமியானவன்
சேரும்— நித்யவாஸம் பண்ணுகிற
திரு கோயில் கண்டீர்— திருக்கோயிலாயிரா
நின்றது கிடிகோள்;
(ஆகலால்,)
பங்கப்படாது— பரிபவப்படாமல்
உய்ய போமின்— பிழைத்துப் போங்கோள்;
பண்டன் றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மங்கியவல்வினைநோய்காள். தெரியாதபடி மங்கிக்கிடக்கிற வலியபாபங்களால் விதமான நோய்காள். விபஜிக்க வொண்ணுதபடி மங்கிக்கிடக்கை. " சார்ந்தவிருவல் வினைகள் " என்னுமாபோலே. " இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின் " என்று ப்ரதிவிஷயங் காட்டுகிறார். ஆத்மாவை மங்கப்பண்ணுமதாய், இவனல் கழித்துக்கொள்ள வொண்ணுத மாய், அவனே கழிக்கவேண்டும்படியான நோய்காள். உமக்குமோர் வல்வினைகண்டீர். ர்த்யுவுக்கும் ம்ர்த்யுவென்கிறார். இங்குப்புகேல்மின் புகேல்மின். இவற்றின் நெஞ்சிலே நிகைக்காகப் பலகாற்சொல்லுகிறார். இங்கு. " ' இங்கு ' என்று - திருப்பல்லாண் டாதே அர்வயமுடையாரெல்லாரையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார் " என்று பட்டர். எளி ன்று. உங்களுக்குப் பண்டுபோலெளிதன்று. ' ஆவதென் ' என்ன; கண்டீர். ஹிரண்யன் ட்டபடி கண்டிகோளே. புகேல்மின். நில்லுங்கோள். புகுராமையென்னென்ன - சிங்கப் ரானவனெம்மான் சேருந்திருக்கோயில்கண்டீர். ஸிம்ஹமங்கிடந்த முழஞ்சிலே புகுவாருண் டா. " ப்ரஹ்லாதன் விரோதியைப் போக்கினதும் தமக்கு " என்றிருக்கிறார். ஹிரண் ன்பட்டது படாதே போகப்பாருங்கோள். பங்கம். பரிபவம். பிழைத்துப்போங்கோள் ண்டுபோல் உங்களுக்கு எளிதன்று, உறைப்பான காவலுண்டாய்த்து. ... ச

அ.—ஐந்தாம்பாட்டு. மாணிக்குறளுருவாய. தேவகார்யம் செய்யவந்தாற்போலே ன்காரியம் செய்யவந்தான்; நமுசிசுக்ராதிகள்பட்டது படாதேபோங்கோளென்று இந்த யங்களுக்குச் சொல்லுகிறார். கீழிற்பாட்டில் - " புண்ணிரந்த " என்றார்; இப்பாட்டில்- ணிரந்தவனுகச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—மாணிக்குறளுருவாய மாயனேயென்மனத்துள்ளே
பேணிக்கொணர்ந்து புகுதவைத்துக் கொண்டேன்பிறிதின்றி
மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர் வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர்
பாணிக்கவேண்டாநடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. நு.

பதவுரை.

ாணி— அழகுமிக்கிருந்துள்ள [தருளிய | மாணிக்கம் } மாணிக்கங்களுக்கு

பேணி— விரும்பி

கொணர்ந்து— கொண்டுவந்து

என் மனத்துள்ளே— என் நெஞ்சினுள்ளே

புகுத— புகுருமபடி.

பிறிது இன்றி— பிரிவில்லாமல்

வைத்துக் கொண் } நிலைநிறுத்திக் கொண்
டேன் கண்டீர் } டேன் காணுங்கோள்;

குறும்பர்கள்— மூலையடியே நடந்து திரி
யும் இந்திரியங்களே!

உள்ளீர்— பிழைக்க நினைத்தீர்களாகில்

பாணிக்கவேண்டா— தாமஸிக்கவேண்டா;

நடமின் — கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்
கோள்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. மாணிக்குறளுருவாய மாயனே. இரப்பிலதகமேணறி, நிரதிசயபோக்யனுமாய்த் தன்னுடைய தேஹகுணங்களாலும் ஆத்மகுணங்களாலும் அவனைவசீகரித்தபடி. மாணி - அழகு. குறள் - சேர்ப்பால்போலே. உருவாயமாயனே. மாயந்தான் ஒரு வடிவுகொண்டாற் போலேயிருக்கை. அழகுதான் ஒருவடிவுகொண்டு உலாவும்போலே யிருக்கை. உரு - வடிவு. பேணி. ஸ்நேஹத்தோடே, கொடுவந்து என்னெஞ்சுக்குள்ளே வைத்துக் கொண்டேன். பேணி - ஆசைப்பட்டு; ஆதரித்தென்னவுமாம். பிறிதின்றி. திருவுலகளந்தருளினவன்று அவன் ஸாபேக்ஷனைப் நான் நிரபேக்ஷனைகையாலே பிரிவுண்டாய்த்து; இன்று இருவரும் ஸாபேக்ஷராகையாலே பிறிதின்றி. இரண்டின்றி. மாணிக்கப்பண்டாரங் கண்டீர். மாணிக்குறளுருவாயமாயன் - மாணிக்கப்பண்டாரம். "உலகளந்தமாணிக்கம்" என்னக்கடவதிறே. வலிவன்குறும்பர்களுள்ளீர். மிகவும் வலிதாய் மூலையடியே நடந்து திரிகிற குறும்பர்களாயுள்ளீர். குறும்பர்கள் - இந்திரியங்கள். வலி - பலம்; வன்மை - தொன்மைக்கேடு. "வன்கையர்" என்னக்கடவதிறே. குறும்பர்கள் - கள்ளர்கள். (க) "வனடி ஐ ஐயஉவ்ஒ நாழ" "கோவாயைவரென் மெய்குடியேறி" என்று இவர்களதிறே குடியிருப்பு. இவர் குடிமைசெய்திறே போந்தது. உள்ளீர். உண்டாகில். பாணிக்கவேண்டா. விளம்பிக்கவேண்டா. நடமின். கால்வாங்கிப் போகப்பாருங்கோள். "ஈண்டடியெடுப்பதன்றே வழகு." அதுக்கடியென்ன; பண்டன்று. நீங்கள் மெய்குடியேறின காலமன்று, இன்று வ்யாவர்த்தியுண்டென்கிறார். ... ... ரு.

மூ.—உற்றவுறுபிணி நோய்காளுமக்கொன்று சொல்லுகேன் கேண்மின்
பேற்றங்கண் மேய்க்கும்பிரானூர் பேணுந்திருக்கோயில்கண்டீர்
அற்றமுரைக்கின்றேனின்ன மாழ்வினைகா ளுமக்கிங்கோர்
பற்றில்லைகண்டீர் நடமின் பண்டன்று பட்டினங்காப்பே. சு.

பதவுரை.

உற்ற— மிகக்கொடிய

நோய்காள்— வ்யாதிகளே!

உறு— மறுபாடிருவக் கொண்ட

பிணிகாள்— † நோய்களே!

உமக்கு— உங்களுக்கு

† "நோய்களோ இரண்டுதா மடைமொழி யிட்டழைப்பது - அவற்றின் கொடுமை யைப்பற்றி.

ன்று— ஒருவார்த்தை
ால்லுகேன்— சொல்லா நின்றேன்
ள்மின்— கேளுங்கோள்;
ற்றங்கள்— பசுக்களை
ய்க்கும்— மேய்க்கின்ற
ாளர்— உபகாரகரானவர்
ணும்— விரும்பி வர்த்திக்கிற
ந கோயில் கண்டீர் — திருக்கோயிலா
யிரா நின்றது காணுங்கோள்;
ற்— பிறவிக்கடலில் ஆழப்பண்ணினை

வினைகாள்— பாபங்களே!
இன்னம்— மீண்டும் [கிறேன்;
அற்றம் உரைக்கின்றேன்— அறுதிசொல்லு
உமக்கு— உங்களுக்கு
இங்கு— இங்கு
ஓர் பற்று இல்லை கண்டீர்— ஒரு ப்ரயோஜந
மில்லை கிடிகோள்;
நடமின்— (இனி) நடவுங்கோள்;
பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. உற்றவுறுபிணிநோய்காள். அநாதிகாலமே பிடித்து என்னைவிடாதே நலிவு
ய்கிற நோய்காள். உற்ற- நோய்காள், உறுபிணிகாள். அஸாதாரண மென்னும்படியான
ாய், மறுபாடிருவக்கொண்டபிணி. உங்களுக்கு ஒருவார்த்தை சொல்லுகிறேன், புத்தி
ணிக்கேளுங்கோள். அதென்னென்ன; பேற்றங்கள்மேய்க்கும் பிராளர்பேணும் திருக்
ாயில்கண்டீர். யசோதைப்பிராட்டிக்கு பவ்யனுய்வந்தவதரித்தாற்போலே எனக்கு பவ்ய
ய் வந்து உபகரித்தபடி. பேணுந்திருக்கோயில். தம்முடைய திருமேனியை விரும்பிவந்து
ருகையாலே, உகந்தருளின நிலங்களோடொக்க அருளிச்செய்கிறார். கண்டீர். இது
த்யகூடமன்றே. இன்னம்-அற்றமுரைக்கின்றேன். இன்னம்- மீண்டும், உங்களுக்கு அறுதி
ால்லுகிறேன். ஆழ்வினைகாள். அநாதிகாலம் ஈச்வரனைவிட்டித் தனைப்பட்டுப்போம்படி
ணினைவர்களே. ஆழ்வினை. தூரவகாஹமான வினையென்றுமாம். உமக்கிங்கொரு ப்ர
ாஜநமில்லை கண்டீர். பேற்றங்கள் மேய்க்கிறவரைக் கண்டுகோளே. தாம் கண்டவாறே
வையும் கண்டதாக நினைத்திருக்கிறார். நடமின். போகப்பாருங்கோள். பண்டன்று.
யன்படைத்த மயக்கிலே அகப்பட்ட பண்டுபோலன்று. (கூ) " சோ-ஹ " என்கிற
ாறு, ஸர்வபாபங்களும் * மோக்ஷயிஷ்யாமியிலே அர்வயித்தது. ... ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. கோங்கைச்சிறுவரை யித்யாதி. யமவச்யத்தைக்கடி இந்த்ரிய
யென்கிறார்.

மூ.—கோங்கைச்சிறுனரையென்றும் பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி
அங்கோர்முனழயினிற் புக்கிட்டழுந்திக் கிடந்துழல்வேனை
வங்கக்கடல்வண்ண னம்மான் வல்வினையாயின மாற்றிப்
பங்கப்படாவண்ணஞ் செய்தான் பண்டன்று பட்டடினங்காப்பே. எ.

பதவுரை.

ங்கை என்றும்— 'முலைகளிருக்கும் படி | சிறு அரை என்றும்— ' சிற்றிடையிருக்கும்

வழுக்கி வீழ்ந்து— வழுக்கி விழுந்து

(அதனுலே,)

ஓர்— ஒப்பற்ற
முழையினில்— நரகத்திலே
புக்கிட்டு— புகுந்து
அங்கு— அவ்விடத்தில்
அழுந்தி கிடந்து— அழுந்தியிருந்து
உழல்வினை—ஸஞ்சரியாகின்றுள்ள என்னை
வங்கம்— மாக்கல முலாவா நின்றுள்ள
வண்ணன்— நிருநிறத்தையுடையனை
அம்மான்— எம்பெருமான்
வல் வினை ஆயின— க்ரூரகர்மங்களா யிருக்
குமவற்றை
மாற்றி— போக்கி
பங்கப்படாவண்ணம் செய்தான்— } பரிபவப்படாதபடி-
பண்ணினான்;

பண்டன்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. கோங்கைச்சிறுவரையென்றும். கவித்வம்போதாற்ற முலைமலை என்கிறார். "முலை மலைமேல்நின்றும் ஆறுகளாய்" என்னக்கடவதிறே. பொதும்பினில் வீழ்ந்துவழுக்கி. குழியிலே வழுக்கிவிழுந்து. குழியென்றது- இவனை ஆழப்பண்ணுமது. இவன் தாழுகவிழுந்திலன், அதுதான் விழப்பண்ணிற்று. அங்கோர்முழையினில் புக்கிட்டு. சாஸ்த்ரஞ்சொல்லும் ஸ்தாநத்திலேபுக்கு. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. அதிலேகிடந்து க்லேசிக்கிறவென்னை. அங்கு, ஓர் என்றது- அத்விதீயம். இவன்தப்பிலும் தப்பவொண்ணுதபடி தன்வசத்திலே இழுத்துக்கொள்ளுகை. அதவா, கொங்கை- முலை; சிறு அரை- சிற்றிடை; பொதும்பு; அக்ராம்யமான அந்துஸ்தாநத்தைச் சொல்லுகிறார். "என்றும்" என்று - முலையிருக்கும்படியே! இடையிருக்கும்படியே! என்று முந்துற இவற்றையிறே கொண்டாடுவது. பொதும்பு- விஷயப்ராவண்யஸ்தாநம். அங்கோர்முழை. பின்னை அதிதாருமுழுஞ்சிறே. "முழை" என்று- நரகம். விஷயப்ராவண்யத்தால் பலிப்பது நரகமிறே. அழுந்திக்கிடந்துழல்வேனை. பின்னை, கர்ப்பவாஸத்தோடு யமகர்த்தமத்தோடு ஸஞ்சரியாநிற்கு மத்தனையிறே. வங்கமித்யாதி. * தெரிவை மாருருவமேமமருவி * அவரவர் பிணமுலையைத் துணையென்றிருந்த விவரை யெடுத்தது வடிவழகாலேயிறே. அம்மான். அதுக்கடி உடையவளுகையிறே. வங்கத்தையுடைத்தான கடலின்நிறம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய ஸ்வாமியச்வான். 'வங்கமாழ்நீர்' என்னக்கடவதிறே. வல்வினையாயினமாற்றி. இதுக்கடியான கர்மங்களைப் போக்கி. பங்கப்படாவண்ணஞ்செய்தான். என்னை எனிவரையபடாதபடி பண்ணினான். பங்கம்-பரிபவம். கடலுக்கு வங்கம்போலே இவன்வடிவழகை அநுபவிப்பார்க்கு திவ்யாயுதங்களிலேநின்று அநுபவிக்கைக்கு ஒரு தர்ஷ்டாந்தம்.

அதவா, கோங்கைபித்யாதி. இதுதன்னை கர்ப்பவாஸமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். "அங்கோர்" என்று கர்ப்பவாஸம். ... ... எ.

அ.—எட்டாம்பாட்டு. ஏதம். கீழ்ப்பாட்டிலே - * மாதரார் கயற்கணென்னும் வலையில்பட்ட விவரைமீட்டது வடிவழகென்றார்; இப்பாட்டில் - * ஐயப்பாடறுத்ததும் அழகென்கிறார். அன்றிக்கே, கீழே "இராப்பகலோதவித்து" என்றது சாஸ்த்ரமுகத்தாலேயோ, ஈச்வரமுகத்தாலேயோ, ஆசார்யமுகத்தாலேயோ வென்னில்; ஆசார்யமுகத்தாலே யென்கிறது - இப்பாட்டில்.

மே.—எதங்களாயினவெல்லாமிறந்தவிடுவிக்கொன்னாலே

பீதகம் ஆடை } : திருப்பீதாம்பரத்தையுடை
பிரானர் — } யஸ்ரீவல்லபன்

பிரமகுரு ஆகி வந்து — ப்ரஹ்மோபதேஷ்டாவான ஆசார்யனாய் வந்து

போது — அறிவுக்கு

இல் — இருப்பிடமாய்

வல் — உள்ளிருப்பவனை அறியவொட்டாத வலிமையையுடைய

நெஞ்சம் — ஹ்ருதயமாகிற

கமலம் — தாமரைமலரிலே

புகுந்தும் — புகுந்தும்

என் — தன்னுடைய

உள் — மாசுகளிலுள்ள

எதங்கள் ஆயின எல்லாம் — தேஹாத்மாபிமானாதி தோஷங்களையெல்லாம்

நீக்கு — நீக்கப்பண்ணி

என் — தன்னுடைய

மெய்ஞ்ஞானத்தினில் — உத்தமஜ்ஞானத்திலே

பாதம் — திருவடிகளாகிற

இலச்சினை — முத்திரையை

வைத்தான் — வைத்தருளினான்;

பண்டல்றித்யாதி பூர்வவத்.

வ்யா. ஏதங்கள். ஏதம் - குற்றம். ஏதங்களானவையெல்லாம். தேஹாத்மாபிமானமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வரூபநாசமும், ஸ்வப்ராப்யாந்தரமும். பூர்வாகமும், உத்தராகமும், ப்ராரப்தமுமென்னவுமாம். நிஷித்தாநுஷ்டானமும் நிஷித்தாநுஷ்டானமும் என்றுமாம். (க)[மொஹமெமெவ ஸ...ரஹஸ்ய] ஆத்மபோதனமும் சாஸ்த்ரபோதனமும் என்றுமாம். இறங்கலிலித்து. இனி போய்ப்படிடன்னி. என்னெஞ்சுக்குள்ளே. பீதகவாடைப்பிரானர். ஸர்வேச்வரத்வ சிஹ்நமுமாய் புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமுமாயிருக்கும் திருப்பீதாம்பரத்தையுடைய ஸர்வேச்வரன். பிரமகுருவாகிவந்து. ப்ரஹ்மதத்தை யுபதேசிக்கிறவன். (உ)" உதாஹரணம் ஹரவிதிரா மருலீயாநுலு ஹரஃ " என்னக்கடவதிறே. ப்ரஹ்மசப்தம் ஜ்ஞாநவாசி. ஈச்வரத்வப் பிடார்கொண்டு திருத்தவொண்ணுமல் ஆசார்யனுயிறே திருத்துவது. போதில்கமலவன்னெஞ்சம்புகுந்தும். போது - அறிவு. இல் - இருப்பிடம். " கமலம் " என்று - ஹ்ருதயகமலம். வன்மை - அந்தர்யாமியையும் அறியவொட்டாதவலிமை. ஜ்ஞாநப்ரஸாதத்வாரமான நெஞ்சை யிருப்பிடமாகவுடைய கமலம். புகுந்தும். இப்படிக்கொத்த நெஞ்சுக்குள்ளே புகுந்து திருத்தினபடி. பீதகவாடைப்பிரானர் பிரமகுருவாகிவந்து போதில்கமலவன் னெஞ்சம்புகுந்து - ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடுவித்து. " ஏதங்கள் " என்றது - மகாரத்தாலே - தேஹாத்மாபிமானத்தைக்கழித்து, சதுர்த்தியாலே - ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் கழித்து, உகாரத்தாலே - அந்யசேஷத்வத்தைக் கழித்து, நமஸ்ஸாலே - ஸ்வயத்நத்தைக் கழித்து, நாராயணபதத்தாலே - ஸ்வப்ராப்யாந்தரத்தைக் கழித்தபடி. ஈச்வரனுக்குப் பிரிவின்றிக்கேயிருக்க, " பிரிந்தான் " என்கைக்கடி அந்த ஜ்ஞாநமில்லாமையிறே. ஜ்ஞாநமில்லாதபோது (ங) " ஸுஷுப்தவத் " என்றும், ஜ்ஞாநமுண்டானவாறே (ச)" ஸுப்தோத்தித " என்னவுங்கடவதிறே. ஈச்வரனுய்ச்செய்து

(க) " தேஹாத்மாநுஸைவஸ்வராபேக்ஷ ". (உ) " உத்பாதகப்ரஹ்ம பித்ரோர்கரீயாந்

னும் க்ரத்யங்கள் ஒரொன்ற ஸத்தையை நிப்பிக்கப் போந்திருக்க, அத்தைப்பொறுத்து ஸத்தையை நீாக்கிப் போருகைபாலெயிற இன்று இவனுக்கு உபதேசிக்கலாகிறது. " ஒத்தார்மிக்காரை யிலெயாயமாமாயா " என்று படாததெல்லாம் பட்டாலும் * அறியாதன வறிவித்திற திருத்துவது. ஸாதேசுகினல்லாதவன் நாலுவகைப்பட்ட ஜந்மத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்த்தையைநீாக்கி, உபதேசத்துக்கு யோக்யமான சரணப்ரதாநத்தையும் பண்ணி, அதுக்கு யோக்யமான சரீரத்தையும் உண்டாக்கி, மாதா பிதாக்களுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்றும் ஆசார்யனுமாய் நின்றும் உபதேசித்த உபகாரத்தை நினைத்து " பிதகவாடைப்பிரானுர் " என்கிறார். என்சென்னித்திடரில். என் உத்தமாங்கத்திலே. திருவடிகளாகிற இரண்டுகாலும் எறிப்பாயாதமேட்டிலே. " நீள்கழல் சென்னிபொருமே " என்று பூசல்பொருதிற * பாதவிலச்சினை வைத்தது. மீதானுக்குத் திருவாழிபோலே தலைக்குத் திருவடிநிலை. (க) " கூவ ◦ நபயஜூயாஜூ " இத்யாதி. டண்டன்று. இந்த்ரியங்களுக்குப் பொதுவான பழையகாலம்போலன்று. திருவாழிக்கல் காட்டித் திருவிடையாட்டமாய்த்து. " ஒருகாலிற்சங் கொருகாலிற் சக்கரமுள்ளடி பொறித்து " என்னக்கடவதிறை. காவலும் படைத்தது. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. கீழ் - ஈச்வரன் தமக்குக்காவலானபடி சொன்னார்; இப்பாட்டில் - தாம் அவனுக்குக் காவலானபடி யருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—உறகலுறகலுறக லொண் சுடராழியேசங்கே
அறவெறிநாந்தகவாளே யழகியசார்ங்கமேதண்டே
இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோகபாலீர்காள்
பறவையரையாவுறகல் பள்ளியறை குறிக்கொண்மின். கூ.

பதவுரை.

ஒண்— அழகியதாய்
சுடர்-ஜ்யோதிஸ்ஸையுடைத்தாயிருந்துள்ள
ஆழியே— திருவாழியாழ்வானே!
சங்கே— பூரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானே!
அற— சத்ருக்களுடலறும்படி
எறி— எறிகிற
நாந்தகம்— பூரீநந்தகமென்கிற
வாளே— திருக்குற்றுடைவாளே!
அழகிய சார்ங்கமே!-;
தண்டே— பூரீகதையே!
இருந்த-ஈச்வரன்வைக்க இருக்குமவர்களாய்
என்மீர் உலோகபாலீர்காள்— அஷ்டதிக்பாலகர்களே!
இறவுபடாமல்— தப்பாமல்
உறகல் உறகல் உறகல்— உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதேகொள்ளுங்கோள்!, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள்;
பறவை அரையா—பக்ஷிராஜனே!
உறகல்— உறங்காதே கொள்ளும்;
(நீங்கள் எல்லாரும்)
பள்ளி அறை— அவனுடைய திருப்பள்ளியறையான என்சரீரத்தை
குறிக்கொள்மின்— குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோள்.

வ்யா. உறகலுறகலுறகல். அவர்கள் புத்திபண்ணி நோக்குகைக்காகப் பலகாலுமருளிச்செய்கிறார். ஆரைத்தான் உறங்காதிருக்கச் சொல்லுகிறதென்னில், அநிமிஷரை

யக் கேட்கவேண்டாவிறே. அவர்க்ளோடு மகப்பட, உறங்காதே கொள்ளுங்கோள் என்னும் படியிறே இவர்பரிவு. இவர்களுக்கு உறக்கமாவது - குணவித்தராய் நஞ்சுண்டானைப் போலே தந்தாமையறியா திருத்தல்; அதுபவத்திலே யிழிந்து கைங்கர்யபரராயிருத்தல். ஒண்சுடராழியேசங்கே. அழகிதான நிறத்தையும் ஒளியையும் அதுபவத்துக் குறுப்பாக் காதே, ரக்ஷகத்துக்கு உறுப்பாக்கப் பாருங்கோள். அறவெறிநாந்தக்வாளே. சத்துருக்கள் சரீர மறும்படியாக எறிகிற, நாந்தகம் - நந்தகமென்கிற திருநாமமவன்வாளுக்கு. அழகியசார்ங்கமே. அழகாவது - ஈச்வரன் ஒருகால்நோக்கினால், பின்பு " சார்ங்கமுதைத்தசரம்மழை " என்னுமப்படி சரவர்ஷமாகச் சொரியும். தண்டே. விரோதிவர்க்கத்திலே எப்போதும் ஒன்கினபடியே யிருக்கும். நித்யவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைத்து, லீலாவிபூதியிலுள்ளாரைக் காவலடைக்கிறார்போல் இறவுபடாமலிருந்த வெண்மருலோக பாலர்கள். இறவுபடாமல்-தப்பாமல், ஈச்வரன் வைக்கவிருந்த எட்டுத்திக்குக்குங் காவலான் லோகபாலகர்கள். பால நஸாமர்த்யத்தை நிரூபகமாகவுடைய நீங்கள், உங்கள் பெருமைக்கீடாகக் காக்கவேணும். பறவையரையா. இவ்கலெல்லாம் தாம்தாம் நின்றநின்றவிடங்கள் குலையாதே நின்றிறே காப்பது. ஓரிடத்தில் நில்லாதே எங்கும் வ்யாபரித்து நோக்கும் பெரியதிருவடி.யை, உறங்காதேகொள் என்கிறார். * நீண்டவசுரருயிரெல்லாந் தகர்த்துண்டுழலும் புள்ளினீறே. பள்ளியறைகுறிக்கொள்மின். தம்முடைய திருமேனியைக் குறிக்கொண்டு நோக்குங்கோ ளென்கிறார். ... ... கூ.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனி திருப்பள்ளி யறையானபடி சொல் லுகிறார் - இப்பாட்டில்.

மூ.—அரவத்தமளியிணைடு மழகியபாற்கடலோடும்
அரவிந்தப்பாவைபுந்தாணு மகம்படிவந்துபுகுந்து
பரவைத்திரைபல மோதப் பள்ளிகொள்கின்ற பிரானைப்
பரவுகின்றுன்விட்டுசித்தன் பட்டினங்காவற்பொருட்டே. யி.

பதவுரை.

அரவம்— திருவனந்தாழ்வானுகிற
அமளியிணைடும்— படுக்கையோடும்
அழகிய— அழகிய
பால் கடலோடும்— க்ஷீராப்திபோடும்
அரவிந்தம் பாலவையும் தாணும்— செந்தாமரை மலரைப் பிறப்பிடமாகவுடைய பிரா ட்டியும் தாணும்
அகம்படி— அடியாரோடே
வந்து புகுந்து— வந்துபுகுந்து
பல— பல
பரவை திரை மோத— ஸமுத்ரத்திலலைகள் மோத
பள்ளிகொள்கின்ற— (தம்திருவுள்ளத்திலே) பள்ளிகொள்ளுகிற
பிரானை— உபகாரகனை
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்
பட்டினம்— தமது சரீரத்தை
காவல்பொருட்டு— காக்கும்படிக்கீடாக
பரவுகின்றுன்— போற்றுகிறார்.

வ்யா. அரவத்தமளியிணைடும். திருவனந்தாழ்வானுகிற படுக்கையோடும், திருப் பாற்கடலோடும், நிரதிசயபோக்யதையையுடையளாய் நிரூபாதிகஸ்த்ரீத்வத்தையு முடைய ளான பிராட்டியோடும். தாணும். உபயவிபூதி விசிஷ்டனை தாணும். அகம்படி வந்து

திருவுள்ளத்திலே கள்வளர்ந்தருளுகிற படிக்கு ஸ்மாரகமாக, ஆலிமேகட்குப்படி கண்வளர்க்தருளுகிற உபகாரத்துக்குத் தோற்று, பரகதின்றன் விட்டுசித்தன். தம் ஸ்ந்தைக்காகப் போற்றாகையன்றிக்கே, காவலுக்குறுப்பாகப் போற்றுகிறார். பட்டினங்காவல் பொருட்டே ரகஷையின்பொருட்டு.

ஆக இத்திருமொழியால்- திருப்பல்லாண்டிலர்த்தத்தை நிகமிக்கிறார். " சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு " என்றவர்த்தம், * உறகலுகலிலே நிகமித்தார், " அடியோமோடும் நின்னோடும் " என்கிற பாட்டினர்த்தத்தை * அரவத்தமளியிலே நிகமித்தார். ... ஏ.

பெரியவாச்சான்பிள்ளைதிருவடிகளேசரணம்.

அடிவரவு.—நெய் சித்திர வயிற்றில் மங்கிய மாணி உற்ற
கொங்கை ஏத முறகல் அரவத் துக்க.

ஆதிருமொழி-சக-க்கு, பாட்டு-சச0.

ஐந்தாம்பத்து - மூன்றாந்திருமொழி - துக்கச்சுழலை, ப்ரவேசம்.

அ. கீழிற்றிருமொழியிலே-¶*திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலும் *சூழ்விசும்பணிமுகிலிலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சொல்லிற்று; இத்திருமொழியிலே *முனியேநான்முகனில் ஒன்பதுபாட்டிற் சொல்லுகிறவர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது; * சென்னியோங்கில் - பத்தாம் பாட்டிலர்த்தத்தைச் சொல்லும். " பரகதின்றன் விட்டுசித்தன் " என்று- ஸ்ந்தைக்கும் போகத்துக்கு மன்றிக்கே ரகஷைக்கு உறுப்பாகச்சொல்லுகை பலம் என்றீர்; " அரவத்தமளியிலேறும் " என்று நாம் உம்முடைய உடம்பிலே புகுந்து அநுபவித்தோமாகில் இனிப் போக வமையாதோவென்ன; இனிப்போகமொட்டோமென்கிறார். கீழில் திருமொழியிலே "நெய்க்குடத்தைப்பற்றி" என்று தொடங்கி, "நோய்காள்" என்று அநிஷ்டநிவர்த்தியைச் சொல்லி, இதில் இஷ்டப்ராப்தி யைப்பண்ணித் தாமேவறுமென்று திருவாணையிட்டுத் தடுக்கிறாரென்றுமாம். ... ... *

மூ.—துக்கச்சுழலையைச் சூழ்ந்துகிடந்த வலையை யறப்பறித்துப்
புக்கினிற்புக்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவதுண்டே
மக்களறுவரைக் கல்லிடைமோத விழந்தவடன்வயிற்றில்
சிக்கனவந்து பிறந்துநின்றாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். க.

பதவுரை.

மக்கள் அறுவரை—	இதுக்கு முன்பிறந்த	மோத—	மோதி முடிக்க

வலையை— சரீரத்தை

அற பறித்து— ஸவாஸநாடமாகப் போக்கி

புக்கினில்— புகுமிடங்களிலெல்லாம்

புக்கு— புகுந்து

உன்னை— உன்னை

கண்டுகொண்டேன்— கண்ணாரக்கண்டேன்;

இனி— இனிமேல் [வீண்?

போக விடுவது உண்டே— போகவிவாட்டி போகவிவாட்டே னென்றபடி.

சிக்கனை— சடக்கென [நின்றவனுப்

பத்து பிடித்து நின்றாய்— வந்தவதரித்து

திருமாலிருஞ்சோலை— திருமாலிருஞ்சோலை மலையிலை பூந்தருளியிருக்கிற

எந்தாய்— என் ஸ்வாமியானவனே!

சுழலை— சுழலாறுபோலே வளைபவளைய வருகிற

துக்கத்தை— துன்பத்தை

சூழ்ந்து கிடந்த— சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற

வ்யா. முதற்பாட்டு. துக்கச்சுழலையை. வ்யாதிகளுக்கெல்லாம் கொள்கலமான சரீரம். வ்யாதிகள்கிடப்பது சரீரத்தைப்பற்றியிறே. "நோயெலாம் பெய்தமீராக்கை" என்னக்கடவதிறே. சுழலாறுபோலே வளைபவளைய வருகிறதுக்கத்தை. (க) "சூழ்வினை கவடுபடலைஜீவங்கள்" "மோப்பநலல்வினை" என்கிறபடியே இவனைச்சுற்றிக்கிடக்கிற துக்கங்களெல்லாமென்னவுமாம். "நோயே-நோயே, நுங்கையே- நோயே, தாமே- நோயே, கீழேயே- நோயே, மக்களே- நோயே" என்னக்கடவதிறே. சூழ்ந்துகிடந்தவலையை. துக்கத்தைநத் தப்பிவாண்ணுதபடி விசிக்கிடக்கிற சரீரத்தை. "வலை" என்கிறது தப்பிவாண்ணுமை யைபட்டதற்று. வலைபாவது- கயிறுகளெல்லாமுபாயிருப்பதொன்று; இதுவும் நசம்புமெலும்புமாயிருப்பதொன்று. அதவா, ஆத்மாவைச்சுற்றிக்கொண்டுகிடக்கிற அவித்யாகர்ம வாஸநாருசிகளென்னவுமாம். இவற்றை "வலை" என்கிறது- ஒன்றுக்கொன்று காரணமுமாய் கார்யமுமாயிருக்கையாலே. அறப்பறித்து. ருசிவாஸனைகளோடுகூடப் போம்படி பண்ணி. புக்கினில் புக்குள்ளனைக் கண்டுகொண்டேன். புள்ளிடமெல்லாம் புக்கு உன்னைக் கண்டுகொண்டேன். அந்தர்யாமித்வம் பரத்வம் வ்யூஹம் விபவம் அர்ச்சாவதாரமளவாக. "அறப்பறித்து" என்று அநிஷ்ட நிவர்த்தியும், "கண்டுகொண்டேன்" என்று இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணித்தந்தாமாகில், இனிப்போய் வரவணையாதேதாவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. இனிப்போகவிடுவதுண்டோ. "அறப்பறித்து" என்றும் "கண்டுகொண்டேன்" என்றும் தாம்செய்தாராகைக்கடி- பிதா தேடின அர்த்தந்தை "தன்னது" என்னும் புத்ரனைப்போலே இனிப்போய் வரவணையாதேதாவென்ன; இனிப்போகவிடுவதுண்டே. விசோதியிலே சிறிது கிடத்தல், காட்சியிலே சிறிதுகிடத்தல், இணையிரண்டுக்கும் மூலமான ஸ்நேஹம் என்னையிலே கிடத்தல் செய்பிலன்றே நான்போகவிடுவது. உன்னிலே பெற்றான் என்னிலே இழப்பதே; பேறு உன்னிலே, இழவு இவனிலே; அவன்பேறுகைக்குக் கிஞ்சிபண்ணும். இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு வேறதுவல்லாதாற்போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு வேறதுவன்று. போகவிடுவதுண்டே. "இனி நான் போகலொட்டேன்" என்று- போக்குமுண்டாய்ப், "ஒட்டேன்" என்கையன்றிக்கே, போகவென்று ஒரு பொருளுண்டோவென்கிறார். உண்டே. உனக்குத்தரியாதே போகைக்கு வேறது உண்டாகில் என்று அவனைக் கேட்கிறாகவுமாம். போகாதபடி பேற்றுத் தம்மிழவு தீர்த்தமையை அருளிச்செய்கிறார். மக்களறுவரைக் கட்டிலிடைமோத இழந்தவள்

தீர்க்கமேவணுமென்கிறார். தேவகிப்பிராட்டிக்கு அஷ்டமகர்ப்பமிறை கர்ஷணன். காலநே மியோடே ஸம்பந்தமுடையராய், ஹிரண்யபுரத்தாலே பாதாளத்திலே வர்த்திப்பார் ஆறு ராக்ஷஸரை யோகநித்ரையாலே ப்ரவேசிப்பிக்க, தேவகியார்வயிற்றிலே பிறந்த ஆறு ராக்ஷஸரை. கல்லிடைமோத. கம்ஸனாலே நிஸலிக்கப்பட, ஏழாம் கர்ப்பமான கம்பி மூத்தபிராணே ரோஹிணியார் வயிற்றிலே அவதரிப்பித்து, தான் எட்டாம் கர்ப்பமாயிறை வந்தவதரித்தது. இழந்தவள்தன்வயிற்றில். அவள் முன்பு இழந்த இழவுதீரவந்து நிக்கனவந்து பிறந்து நின்றாய். திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அங்கு - ஆச்ரிதபாரதந்த்ர்யம்; இங்கு - ஸ்வாமித்வம். தேவகிப்பிராட்டியார் வயிற்றில் க்ர்ஷ்ண னெழுந்தருளியிருந்த இருப்புப் போலேயிறை * பீடுறைதேகாயிலில் அழகரெழுந்தருளியிருந்த விருப்பும் இவர்க்கு. ... ...க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. வஞ்சித்துவைத்தேன். கீழிற்பாட்டிலே - உன் ஸ்வரூபம் பெறவேண்டியிருந்தாயாகில் என்காரியம் செய்பவேணுமென்றார்; இப்பாட்டில் - உன் ப்ரணயித்வ குணம்பெறவேண்டியிருந்தாயாகில் என்காரியஞ் செய்பவேணுமென்கிறார். *

மூ.—வஞ்சித்துவைத்தேனினிப் போகலொட்டே னுன்றனிந்திரஞாலங்களா
லொளித்திடில் நின்றிருவாணைகண்டாய் நீயொருவர்க்குமெய்யனல்லே
அளித்தெங்குநாடு நகரமுந் தம்முடைத் தீவினைதீர்க்கவுற்றுத்
தெளித்துவலஞ்செய்யுந் தீர்த்தமுடைத் திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். உ.

பதவுரை.

நாடும்— அகிலசேஷஞ்ஞரையும்
நகரமும்— விசேஷஞ்ஞரையும்
எங்கும்— உற்றாரையும் மற்றையாரையும்
அளித்து— ரக்ஷித்து
தம்முடை— அவர்களுடைய
தீ வினை— க்ரூரமான பாபங்களை
தீர்க்கல் உற்று— தீர்க்கையில் ஒருப்பட்டிருப்பதாய்
தெளித்து— தெளிவையுடைத்தாய்
வலம் செய்யும்— ‡ பலத்தைக் கொடுக்குமதான
தீர்த்தம் உடை— தீர்த்தத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்—;
வஞ்சித்து வைத்தேன்— உன்னைச் சூழ்த்துக் கொண்டேன்;
இனி— உன் ரஸமறிந்தபின்பு
போகலொட்டேன்— (உன்னை) போக விடமாட்டேன்—
உன்தன்— உன்னுடைய [யாலே
இந்திரஞாலங்களால்— இந்த்ரஜாலவித்தை
ஒளித்திடில்— உன்ஸ்வரூபத்தை மறைத்தாயாகில்
நின் திரு வாணை கண்டாய்— உனக்கு சேஷபூதையான பெரியபிராட்டியாராணைகிடாய்;
நீ— (“நீர் விலைப்பது முதலியனவை செய்கைக்கு நீ ஹேதுவென்?” என்று கேட்கிற) நீ
ஒருவர்க்கும்— ஒருவருக்கும்
மெய்யன் அல்லை— உண்மை பேசுமவனல்லை.

---

‡ ‘எல்லாரும் ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணும்படியான’ என்றும் பொருள் பணிப்பர் சிலர்.

வான் பர்ணசாலைவாசலிலே வலைத்துக்கிடந்தானிறே. இனிப்போகலேர்ட்டேன். உன்சுவடறி
ந்தபின்பு போகவிடுவதேது. உன்றனிந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில். அதாவது பொய்யை
மெய்யென்னுமப்படி ப்ரமிப்பிக்கை; அதேபோக்யங்களை போக்யமாக்குகை. (உ) "ஜிதோயா
ஹ்"வ தஸ்"யா." ஒளித்திடில். *அற்பசாரங்களளை சுவைத்தல் மறக்கப்பண்ணுகை. "அகற்ற
நீவைத்த மாயவல்லிலம்புலன்களாமவை" என்னக்கடவதிறே. அவைதான் *இன்னமுமுதன்
னவிறே தோற்றுவது. அகற்றுகையாவது - பகவதனுபந்தத்தையுங் குலைத்து, கர்ப்பவா
ஸத்தையும் விளைத்திறே யிருப்பது. ஒளித்திடில். நீமறையநிற்கில். நின்றிருவாணைகண்டாய்.
உனக்கு அநந்யார்ஹசேஷபூதையுமாய் நிரதிசயபோக்யபூதையுமாயிருக்கிற பெரியபிராட்டி
யாராணைகிடாய். ["மாயஞ்செய்மேல்" இத்யாதி.] நீர், வலைப்பது, திருவாணையிடுவது,
"ஒளித்திடில்" என்பதாகிறதென் என்ன; நீ பொய்யனுகையாலே என்ன; நாம் ஆளவி
லே பொய்செய்தோமென்ன; நீயொருவர்க்கும் மெய்யனல்லை. ["கருமலர்க் கூந்தல்" இத்
யாதி.] அளித்திதியாதி. அநுகூலரோடு விசேஷஜ்ஞரோடு அநுகூலரோடு ப்ரதிகூலரோடு
வாசியற ரக்ஷித்து. தம்முடைத்தீவினை தீர்க்கவுற்று. தந்தாமாலே பண்ணப்பட்ட துஷ்கர்மங்
களைப் போக்குகையிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற தீர்த்தங்களை. தெளித்துவலஞ்செய்யும். அவர்க
ளுக்குத் தீர்க்கவுற்ற தீர்த்தங்களை யுடைத்து உன்திருமலை. அதிலே வர்த்திக்கிற நீ என்
காய்யஞ்செய்யவேணுமென்கிறார். ... ... உ.

அ. மூன்றுபாட்டு. ஸ்வரூபம் பெறவேண்டி யிருந்தாயாகில் ரக்ஷியென்றார்—முத
ற்பாட்டில்; இரண்டாம்பாட்டில்- ப்ராப்யத்வம்; இப்பாட்டில் உனக்கு தேஹாத்மாவா
டல் ரக்ஷி யென்கிறார்.

மூ.—உனக்குப்பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேனினிப் போயொருவன்
றனக்குப்பணிந்து கடைத்தலைநிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்
புனத்தினைக்கிள்ளிப் புதுவவிக்காட்டியுன் பொன்னடிவாழ்கவென்
றினக்குறவர் புதியதுண்ணுமெழின்மாலிருஞ் சோலையெந்தாய். ரு.

பதவுரை.

இனம் குறவர்— நிரள்நிரளாய்ச் சேர்ந்த குறவர்கள்
உன் பொன் அடி } 'உன்பொன்னடி வாழ'
வாழ்க என்று— } என்று பல்லாண்டு பாடி
புனம்— புனத்திலுண்டான
தினை— (புதிய) தினைகளை
கிள்ளி— கிள்ளிக்கொணர்ந்து
புது அவி— புதிய ஹவிஸ்ஸை
காட்டி— அமுதுசெய்யப்பண்ணி

புதிய துண்ணும்— புதியதுன்கிற
எழில்— அழகையுடைத்தான
மாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
உனக்கு— சேஷியான உனக்கு
பணிசெய்து— கைங்கர்யம் செய்து
இருக்கும்— ஸத்தைபெற்றிருக்கு மவனுடை
தவம் உடையேன்— உன்திருவருள்பெற்ற
வனுமான அடியேன்

(க) ரு. (உ) "மமமாயாஹரத்யயா.

இனி— இனிமேல்
போய்— புறம்பேபோய்
ஒருவன் தனக்கு பணிந்து— ப்ரஹ்மாமுத
லானோரில் ஒருவனைப்பணிந்து
கடைத்தலை— அவனுடைய கடைத்தலையிலே

நிற்கை— இருத்தல்
நின்— உன்னுடைய
சானை— தேஜஸ்ஸுக்கு
அழிவு கண்டாய்— அழிவன்றோ?.

வ்யா. உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன். முதலில் சேஷித்வஜ்ஞானம் பிறந்து, பின்பு சேஷவ்ருத்தியிலே ஆசைபிறந்து, கைங்கர்யமே யாத்ரையாய், அது செய்யாதேபோது ஸத்தைதகுலையும்படியாயிருக்குமே; இவைதானும் ஸம்பாரிகளுக்கில்லை. நமக்கு உபாயமநுஷ்டித்து உபேயத்தில் லாசையுண்டாயது. ஆழ்வார்களுக்கு இவை தானுமுண்டு. தவமுடையேன். உன் ப்ரஸாத முடையேன். இனிப்போய். இந்தானுதனையும் பிறந்த பின்பு இவற்றைப்போகட்டுப் புறம்பேபோய். போகையாவது- இந்திரனாலங்கள் காட்டிப் புறப்பேப தள்ளுகையாகிலும். ஒருவன்றனக்குப்பணிந்து. ப்ரஹ்மாமுதலாக பிரேஷிகாந்தமாக அதிகாரிகளிலே; அவர்களிலே ஒருத்தனுக்கு. கடைத்தலைநிற்கை. "உன்கடைத்தலையிருந்துவாழும்" என்கிறசொல்லை அங்கீகரிக்கை எனக்கு அவத்யமிறே. உன்சானையழிவதன்றோ. உனக்கு தேஜோஹாநியிறே. எனக்கு இது புதுமையன்று புனத்தினையிழக்கை. புனத்தில் புதுத்தினையைமுறித்து றாளிஸ்ஸுக்காட்டிப் புறப்பட அழுதுசெய்யப்பண்ணி. இப்படி அழுதுசெய்யப்பண்ணினால் வேண்டிக்கொள்ளுமிடமிதன்னில்; உன்பொன்னடிவாழ்க வென்று. இந்தசேதநன்தான், "அழுதுசெய்திடப்பிறில் பின்னுமாளுஞ்செய்வன்" என்றும் சேதநனிறே. இப்படி சொல்லுகிறாரென்னில்; இனக்குறவர். பூதநஷத்ரிகளோடு ஸ்நேகிளாடு வ்ருத்தர்களோடு வாசியற எல்லாரும் *பல்லாண்டொலி செல்லாநிற்கும். * குறமாதர்கள்பண்குரவைபாடிவாவிபாடும் தேசமிறே. புதியதுண்ணும். பிதாவுக்குப்பிறந்தும்தான் பார்த்திறே புத்ரன்புகுவதுவ்யது. எழில்மாலிருஞ்சோலை. எழில் - அழகு. இவ்யதேசங்களுக்கு அழகாகிறது அநுபவிக்கைக்கு டங்களாசாலைகளும் பண்ணுமவர்கள் வர்த்திக்கை. எந்தாய். புத்ரஸ்நேஹத்துக்குமிருக்கிறபடி. ["நன்டொடியாள்" இத்யாதி.] "நின்னலா லறிகின்றிலேன்", "உனக்குப் பணிசெயுதிருக்குட்." ... கூ.

அ. நான்காம்பாட்டு. காதம்பலவும். * இனிப்போ யொருவன்றனக்குப்பணிந்து நிற்கைக்கும் போகைக்கு மிடமுண்டோ உன்திருவடிகளை யொழிய வென்கிறார்.

மூ.—காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கங்கோர் நிழலில்லைநீருமில்லையுன்
பாதநிழலல்லான் மற்றேருருயிர்ப்பிடநானெங்குங் காண்கின்றிலேன்
தூதுசென்றுய் குருபாண்டவர்க்காயங்கோர் பொய்ச்சுற்றம் பேசிச்சென்று
பேதஞ்செய்தெங்கும் பிணம்படுத்தாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். கூ.

பதவுரை.

குரு— குருவம்சத்தில் பிறந்த
ஓர்— ஒரு

நிகர் என்னும் பேதைத்தை யுயர்ந்தோர்க்கு
என்னும்— நுண்மையோதை திணை மெல்லாருவர்
அப்பாடல்
பிணைப் பதித்தாய்—பிணைமாய்ப் பட்டினிருந்தும்
படி பெயர்தலையும்
நிறுவாணிருந்து போதில் எத்தாய்!—;
காதம் பலவும்— கொந்தங்கும் கண்ணுறுக்கு
மிடைந்தன விடமிடமெல்லாம்
உழுன்று— வருந்தி
நினிர்க்கு— நினிர்க்க எனைக்கு
அங்கு— அவ்விடத்தில் நடுங்குதலைக்கு

(அன்றியும்)

நீரும்— தாபம் நீக்கும் தண்மையு நும்
இல்லை— கண்டதில்லை;

(ஆராய்ந்து பார்த்து விடுத்தல்.)

உன் பாதம் நிழல் அல்லால்— உன் திருவடி
நிழலை யொழிய
மற்றொரு மூக்க விடம்
மற்று ஓர் உயிர்ப்பு
இடம்—

நான் எங்கும் காண்கின்றிலேன்.

வ்யா. காதம்பலவுந் திரிந்துழன்றேற்கு. கொந்தங்கும் கண்ணுறுக்குமிடமெல்லாம் அலைந்து திரிந்தவிடத்து. ஸம்ஸாரத்துக்குள், அபாயமில்லாத இடமில்லை - படாதுக்கிலதுமில்லை, அவ்விடத்தில் முருடிழலாதல், துளிதீராதல் கண்டிலேன். உண்டாகில் உன்னது பாதிகாலுலகமீரே. நிழலும், விஷவ்ருக்ஷநிழலினீர. உன்பாதமித்யாதி. "அவனடிநிழற்கடம்" என்னக்கடவதிறே. * வாஸுதேவ தருச்சாயையொழிய வேறு நிழலுண்டோ; மூக்கலிநிகைக்கு ஓரிடங்காண்கிறிலேன் உன்திருவடிகளை யொழிய. தூதுசென்றுய்குருபாண்டவர்க்காய். திருவடிகளைப் பற்றிஞர்க்குச் சாரத்யஞ்செய்தபடி சொல்லுகிறது. குருவம்சத்தில் பிறந்த பாண்டவர்களுக்காகச் சாரத்யம் செய்ததில்லீரோ. பொய்ச்சூற்றம். பொய்படாதவை சொல்லுகை. பேதஞ்செய்து. ஆச்ரிதரென்றும் அநாச்ரிதரென்றும் இரண்டிட்டி. " எங்களுக்குப்பிணங்காதாழியப்பிறில் ஓரரணையுமில்" என்றவர்களை, " பத்தூர் பெறுது " என்னுமிடம் பண்ணி அவர்களுறவைக்குலைத்து * எல்லாச்சேஷியுமிருகிலத்தனித்தவிவ்வைதவர்த்திக்கிற தேசம் திருமலை. ... ... ச

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. காலுமெழா. திருவடிகளை யொழிய புகலில்லையென்றூர் - மிப்பாட்டில்; இப்பாட்டில் - தாம்பெற்ற பேற்றை யருளிச்செய்கிறார். பெற்ற அம்சத்தில் க்ருஷ்ணனது லீலாவிபூதியிறே போலும் காரியப்சேஷமைக்கு.

மூ.—காலுமெழாகண்ணீருநில்லா வுடல்சோர்ந்து நடுங்கிக்குரல்
மேலுமெழாமயிர் கூச்சுமறுவென சோள்களும் வீழ்வொழியா
மாலுகளாநிற்து மென்மனமேயுன்னை வாழத்தூப் பெய்திட்டேன்
சேலுகளாநிற்து நீள்சுனைசூழ் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். நி.

பதவுரை.

சேல்— சேல் மத்ஸ்யங்கள் [துள்ள
உகளாநிற்கும்— துள்ளிவிளையாடா நின்ற
நீள்— பரப்பையுடைய
சுனை— சுனைகளாலே
சூழ்— சூழப்பட்ட
என— என் னுடைய
காலும்— கால்களும்
எழா— அடிபெயருகிறனவில்லை;
கண்ணீரும்— கண்ணீரும்
நில்லா— இடைவிடாமல் பெருகாநின்றது;

நடுக்கி— தடுமாறி

குரல்மேல்— மிடற்றின்மேலுள்ள

மேல் எழுதா— மேல் எழுகிறதில்லை;

மயிர் கூச்சும்— மயிர் கூச்செறிதலும்

அழு— நெகிழ்கிறதில்லை;

தேவர்களும்— தேவர்களும்

வீழ்வு தொழியா— நிர்விகாரமாயின;

மால் உகளாநிற்கும்— (உன் உபகாரத்தை நினைத்துப்) பிச்சேறுகின்றது;

(இப்படியிருக்க,)

உன்னை— உன்னை

வாழ— அநுபவித்து வாழ்கைக்கு

தலைப்பெய்திட்டேன்- முடிசூடாநின்றேன்.

ய்யா. காலுமெழா. "காலாழும்" என்று- பரவசமானபடி. கண்ணீருமும்நில்லா. "கண்சுழலும்" என்றபடி. உடல்சோர்ந்து. சரீரமானது பரவசமாய். நடுங்கி. தடுமாறி. குரல்மேலுமெழா. "நெஞ்சழியும்" என்கிறபடியே கூப்பிடுகைக்கும் கூடாமலல்ல. மயிர் கூச்சுமறு.மயிர்க்குழிகளிலிருந்து புளகித காத்தமாயிருக்கும். எனதோள்களும் வீழ்வொழியா. நிர்விகாரமாய். மால்உகளாநிற்கு மென்மனமே. என்மாலுஸ்வான தா உன்னுபகாரத்தை நினைத்து மேன்மேலும் பித்தேறுகின்றது; உன்னை யநுபவித்து வாழுகையிலே மூர்த்தாபிஷிக்தனானேன். இவர்க்கு வாழ்ச்சியாவது இவ்வவஸ்த்தைகள் பிறக்கை. * உன்தாளிணைக்கீழ் வாழ்ச்சியென்கிறதும் இத்தையிதே. சேலுகளாநிற்கும். சேல் உகளும்படி பரப்பையுடைத்தாயிருக்கும் தடாகங்கள் சூழப்பட்டிருக்கிற திருமலையிலே வர்த்திக்கிற. இந்தால்- ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம்போலே உன்னைப்பிரிந்து ஆற்றமாட்டேனென்கிறார். ... நு

அ. ஆறும்பாட்டு. எருத்துக்கோடியுடையானும். கீழிற்பாட்டில் - * உன்பாத நிழலல்லால் மற்றோரிடம் மூச்சுவிட இல்லையென்றார்; ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை வென்ன; அவர்களுடைய அசக்தியைச் சொல்லுகிறார். அதவா, "உன்னைவாழத் தலைப்பெய்திட்டேன் - என்மனம் - மால் உகளாநிற்கும்" என்றார்; அது ஸம்ஸாரத்திலிருப்பிலே பிறந்த தொன்றுகையாலே அத்தையும் அநுசங்கைபண்ணி, அதுக்கு விரோதியான ஸம்ஸாரத்தை யறுத்து * உன்சுடைத் தலையிருந்து வாழப் பண்ணவேணு மென்கிறாராகவுமாம்.

மூ.—எருத்துக்கோடி யுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்று
மொருத்தருமிப் பிறவியென்னு நோய்க்குமருந்தறிவாருமில்லை
மருத்துவனுய்நின்ற மாமணிவண்ணனே மறுபிறவிதவிரத்
திருத்தியுன்கோயிற் கடைப்புகப்பெய் திருமாலிருஞ் சோலையெந்தாய். சு.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;

எருது கொடி உடையானும்— ரிஷபத்வஜனை ருத்ரனும்

பிரமனும்— அவன் தந்தையானப்ரஹ்மாவும்

இந்திரனும்— இந்த்ரனும்

மற்றும் ஒருத்தரும்— மற்றுமொருவரும்

பிறவி என்னும் நோய்க்கு— ஜந்மமாகிற வ்யாதிக்கு

மருந்து— ஔஷதத்தை

அறிவார் இல்லை— அறிபவரில்லை; [நின்ற

மருத்துவன் ஆய் நின்ற— ஆசார்யனாய்

மா— சிறந்த

மணி வண்ணனே— நீலமணிபோன்ற திருநிற

மறு பிறவி— எனக்கு இனிவரும் ஜன்மத்தை
தவிர திருத்தி— நீக்கிவிட்டு
உன் கோயில் — உன் கோவிலினுடைய
கடை— கடைத்தலையிலே
புக— இருந்து வாழும்படி
பெய்— ஆக்கியருளவேணும்.

வ்யா. எருத்துக்கோடி யுடையானும். அறிவுகேட்டுக்கு எல்லைநிலமான ரிஷபத்தை த்வஜமாகவுடையருக்கிறவனும். [காரணகாரணாக்கோடியானே] ஸம்ஸார காரணமான அவித்யையைப் போக்குகையிலே கோடிகட்டினே னென்கையாலே, இவன்கோடிஜ்ஞாநஸ்வரூபமான கோடியாணைபோலே - தாமஸமேதவதை யென்கிறது. பிரமனும். அவனுக்கும் பிதாவாய், " அமரர்க்குமறிவியந்து " என்கிறபடியே - ஜ்ஞாநமுடைய ப்ரஜாபதியும். இந்திரனும். த்ரைலோக்யத்துக்கு ராஜாவான இந்த்ரனும். மற்றும். முமுக்ஷுக்களாக பாவித்திருக்கிற தேவதாந்தியும். ஒருத்தரும். ஒருசேதநருமும், இஜ்ஜந்துவாகிற வ்யாதிக்கு ஔஷதமறிவா ரில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தறியுமித்தனை. அத்தை வெளியிடுகைக் காகவாய்த்து — கைலாஸபர்வதத்தையிலே கண்டாகர்ணனுக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, ருக்மாங்கதனிலே பிள்ளைவண்டிச் சென்றது. ஆகையாலே, ஸம்ஸாரவைத்தகர். பின்னை * உருவருவே கொடுத்தவனைப்போலே கொடுக்கப் பெற்றதில்லையே; அங்கநீராகவிறே கொடுத்தது. ஸம்ஸாரத்துக்கு மருந்தாவது - ஸர்வேச்வரனே உள்ளபடி அறிகையிறே. இவர்கள் அவனை அறியார்களென்றபடி.. * கடிக்கமலத் தள்ளிருந்தும் கண்ணனடிக் கமலந்தன்னைக் கண்டிலனென்றபடி.. * கார்செறிந்த * நீருடிதான்வணங்கும் போளவிறே சொல்லுவது. மருத்துவனுய்நின்ற மாமணிவண்ணனே. மருந்தாயிருக்கை யன்றிக்கே மருந்து அறிவதுஞ் செய்யும். இதுதான் * மலைமேல் மருந்துமாய் எகழுலிகையுமாய் ஸர்த்தீஸ்வரமுமாய். பலியாதமருந்து பலகால்சொன்னாலும் பலியாதே. இவ்வளவதற்தான் வேறொரு ஔஷதத்தைப் பொறுக்கவளவன்றிக்கே, மீண்டு தன்னையும் பொறுத்து. " மருத்துவன் " என்று ஆசார்யன். " ஆய் " என்று - எறிட்டுக்கொண்டானென்றது. ஆகையாலிறே * பீதக வாடைப் பிராணப்வந்து இவரை * இராப்பகலிலாதவித்தது. மாமணிவண்ணனே. மருந்திருக்கிறபடி..(க)" மணிமெளளஷதயே " என்னக்கடவதிறே. மணியும் மந்த்ரமும் ஔஷதமும் நாட்டுக்கு வெவ்வேறிறே. இங்கு, எல்லாம் ஒருநிலத்தவிஷயம். " அந்தணர்மாட்டந் திணைத்த மந்திரம் " என்று - கெஞ்சுக்கு இனியமந்த்ரமும் * மறவாத மந்திரமும் * வாழும் மந்திரமும் இதுவிறே. * அச்சுதனாலனிறே * நச்சுமாமருந்தம். நழுவவிடாதது மாய் தேறயத்தைக் கழிக்குமதுவாய் ஆசைப்படும் மருந்திறே. " வைப்பாம்மருந்தாம் " என்று - இரண்டும் ஒன்றுனமருந்திறே. " மருந்தும்போருளு மழுகமும்தானே " என்று— மூன்றும் ஒன்றுன மருந்திறே. [பொருள்] உபாயம். (உ) "ஸித்தாவஸ்தாஹீ நாவி கூடிகலவாவழி." [மருந்து] விசாதிநிவர்த்தகம். " பந்தமறுப்பதோர்மருந்து " என்னக்கடவதிறே. என்றும் ஒன்றுன மருந்திறே. [தீர்மருந்தில்லா வைந்துதோய்க்கு ஓர்மருந்தாகுவார்] " மருந்து " என்று அஞ்சவேண்டாதபடி தீர்மருந்தான மருந்திறே. [தீர்க்கும்மருந்து] ஊருகிறபாம்புக்குத் தடையிடுமாபோலே, வருகிற நரகத்தைத் தீர்க்கும் மருந்து. " அற்றவர்கட் கருமருந்து " என்னக்கடவதிறே. ஆனை தன்பலமறியாதா

மருந்து " என்று - ஒருவிதமாகக் கொண்டாடிப் பாடுகிறார். மற்றொரு தாய் தன்குழந்தை மருந்துவனைக்கொல்லி, மருந்துசெய்யும் காய்பருந்து கொல்லுகிறதுபோல். வருகிற ஜன்மங் களைப் போக்கித் தனிக்கைகாட்டுவது - வீடுமுக்கை. " மறுமைக்குமருந்தினை " என்று சொல்லக்கடவதிறை. " மனம்வைக்கத்திருத்தி " என்றுமாபோலே திருத்துகை உபாடக்கிருத்தம். உன்கோயில் கடைப்புகப்பெய். " கொடியணிமாடத்தின் மேற்புறங்குறுகினர் " என்னக்கடவதிறை. * உன் கடைத்தலையிருந்து வாழுமதுதானினியிறை ப்ரார்த்தனம். " உன்கோயிலில்வாழும் வைட்டனைவன் " என்னக்கடவதிறை. திருமாலிருஞ்சோலையெந்தாய். " மங்கையர்கோட்டி " இத்யாதி. ... ...

அ. எழாப்பாட்டு. அக்கரை. ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்தாற்போலே ப்ராப்தியையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார்.

பூ—அக்கரையென்னு மகத்தக்கடலுளழுந்தி யுன் பேரருளால்
இக்கரையேறி யினாத்திருந்தேனை யஞ்சேலென்று கைகவியாய்
சக்கரமுந் தடக்கைகளுங் கண்களும் பீதகவாடையோடும்
செக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய் திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். எ.

பதவுரை.

கடலுள்— ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
அழுந்தி— கறைப்பட்டு
உன்— உன்னுடைய
பேர் அருளால்— பரமக்ருபையினாலே
இக்கரை ஏறி— நித்யவிபூதியை நினைத்து
இனைத்து இருந்தேனை— இனைத்துக்கிடக்கிற
என்னை
அஞ்சேல் என்று — 'பயப்படாதேகொள்'
என்று
கை கவியாய்— அபயப்ரதானம்பண்ணியருள
வேணுமே.

சக்கரமும்— திருவாழியாழ்வானும்
தடம்— தடவினதான
கைகளும்— திருக்கைகளும்
கண்களும்— திருக்கண்களும்
பீதகம் ஆடையொடும்— திருப்பீதாம்பரத்தோடுங்கூட
செக்கர் நிறத்து— செவ்வான நிறம்போன்ற
சிவப்பு உடையாய்— திருநிறத்தையுடைய
திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய்!—; [னுப்
அருத்தம்— அர்த்தத்தை விளக்குமதான
அக்கரை என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற

வ்யா. அக்கரை. ஸம்ஸாரத்திலே யிருக்கச்செய்தே ஜ்ஞானம்பிறந்தபோது அது தூரமானபடி. விபீஷணனுக்கு அக்கரை இக்கரையாய்த்திறை. ஸம்ஸாரம் அகர்த்தமென்னும் ப்ரஸித்தி. (க) " விடையாரூராஞ்சுவெதவாழி ". அழுந்தி. கறைப்பட்டு. (உ) " ஸீதாவாணாழியாழ்வெ - வதிதழி ". உன்பேரருளால். * விஷ்ணுபோதமிறை. இரண்டு கரையு மொத்திருக்கும். இக்கரை. என்றது - தபக்கணித்தானபடி. இனைத்திருந்தேனை. மாலையபவாலி சோற்றை விருப்புடம்போலே, ப்ராப்தி கிடையாதனிலைப்பு. சேஷத்வ ஜ்ஞானம் பிறந்தால் சேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்க வொட்டாதே பதறப்பண்ணுகிறது. தான

ந்தாற்போலே ப்ராப்திக்கையும் பண்ணித் தரவேணுமென்கிறார். உபாயத்துக்கு (அ) ஸாஸ்த்ரம் ” என்றுப்போலே, உபேயத்துக்கும் (க) “ ஸாஸ்த்ரம் ” என்ன வேணும் ம்ஸாரமாகிற கடலிலே விழுந்தாரை யெடுப்பது திவ்யாயுதங்களாலும் வடிவழகாலுமிறே ஆவாராரு ” இந்பாதி.] “ அங்கைத்தலத்திடை யாழிகொண்டான். ” வெறும்புறத்திலே ஆழத்தி வழிக்க வேண்டும்படியிறே திருக்கையிலழகு; அதிலே ஆழ்வார்களுமாழல் சால்லவேண்டாவிறே. “ அஞ்சுடராழியுன் கையகத்தேந்தும்மழகா ” என்னக்கடவதிறே. ணைக்கு நிரூபகமான திருக்கண்களும், பெருக்காற்றிலே தெப்பத்தைப்பறிப்பாரைப் பாலே அநுபவபரிகரமான நெஞ்சைப் பறித்துக்கொள்ளுந் திருப்பீதாம்பரமும்; “ அரைச் ந்தவாடை ”. சேக்கர்நிறத்துச் சிவப்புடையாய். திருவாழியிலில் சிவப்பும், திருமேனி ல் நிறமும், கை வாய் கண் அவயவங்களில் சிவப்பும், *ஸத்யாராகரஞ்ஜிதமான ஆகாசம் பாலே திருநிறத்தை யுடையையாய்க்கொண்டு திருமலையிலே நிற்கிறவேற்றம். “ முடிச் ாதி ” “ கலந்துமணியிணைக்குங்கண்ணு. ” திருமாலிருஞ்சோலை. அழகருடைய வடிவழ க்கு ப்ராகாசகமான திருமலை. எந்தாய். விரோதியில் அருசியும், உபாயமும், ஜ்ஞாநமும், ாப்தியில் ஆர்த்தியும், ப்ராப்யத்தில் போக்யதையும் த்வரையும் விளைப்பித்தவனே. ...எ.

அ. எட்டாம்பாட்டு. எத்தனை. * அநந்தக்கடலும் எழுந்திக்கிடந்த காலத்தின் பருமையைச் சொல்லுகிறார். கடந்தகாலத்துக் கொரு முடிவுண்டோவென்கை.

மூ—எத்தனைகாலமு மெத்தனையூழியு மின்றேடு நாளையென்றே
யித்தனைகாலமும் போய்க்கிறிபட்டே னினியுன்னைப் போகலொட்டேன்
மைத்துனன்மார்களை வாழ்வித்துமாற்றலர் நூற்றுவரைக் கெடுத்தாய்
சித்தநின்பால தறிதியன்றே திருமாலிருஞ்சோலை யெந்தாய். அ.

பதவுரை.

திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—; இனி— இது உண்மாயமென்றறிந்தபின்பு
ன்றேடு நாளை என்று— இன்றென்றும் உன்னை — ஸர்வாதிகுணனை உன்னை
நாளையென்றும் நேற்றென்றும் போகலொட்டேன்— போகவிடமாட்டேன்;
கழிந்தகாலம் மைத்துனன்மார்களை — மைத்துனன்மா
ந்தனை காலம்— எவ்வளவு காலமேனும், ரான பாண்டவர்களை
ந்தனை ஊழியும்— எத்தனை மஹாப்ரளய வாழ்வித்து — அரசாளவைத்து
ங்களையும், மாற்றலர் நூற்றுவரை — அவர்களுக்கு
ந்தனை காலமும்— நிரமாயும்பகூடமாயும் சத்ருக்களான துர்யோதநாதிகளை
மாஸமாயும் ஸம்வத்ஸரமாயு முள்ள கெடுத்தாய்— அழியச் செய்தது
கல்பகாலமெல்லாம் சித்தம்— என்மநஸ்ஸு [யிருப்பதை
ாய் நிறபட்டேன்— தப்பவொண்ணாத நின்பாலது— உன்விஷயத்தில் ப்ரவணமா
(ஸம்ஸார) யந்த்ரத்திலேபோய் அறிதி அன்றே— அறிவாயன்றே.
அகப்பட்டேன்;

கழிந்தகாலமும், எத்தனைகாலமும், எத்தனைநூறுமாம். இத்தனைகாலமும்போய். ஒருநாளாய், ஒருபக்ஷமாய், ஒருமாஸமாய், ஒருஸம்வத்ஸரமாய், இப்படிகல்பம் கல்பமாகக் கழிந்ததுக் கொரு முடிவில்லை. போய். காலத்துக்கு முடிவில்லாதாப்போலே போனவிடத்துக்கும் முடிவில்லை. கிறிபட்டேன். கிறியாவது - விரகு. அதாவது - யந்த்ரம். ஸர்வபூதங்களும் ப்ரமிக்கும்படி ரூடமாயிருப்பதொரு யந்த்ரம். அஜ்ஞாநாவர்த்தமா யிருப்பதென்று. பட்டேன். (க)" ஈஷமென்ந " என்னும்படி அகப்பட்டேன். நஷ்டமேதனென்னவுமாம். [" தெரிந்துணர் வொன்றின்மையால் " " பழுதேபலபகலும் " இத்யாதி.] இனி. கரணகளேபரங்களைத் தந்து, அஜ்ஞாதஸஞ்சாரத்தைப் பிறப்பித்து, இதரவிஷயத்தில் ருசியைக் குலைப்பித்து, உன்பக்கலிலே ருசியைப் பிறப்பித்து, அபிமதமும் நீயே யென்னுமிடமும் பிறப்பித்தபின்பு. இனி. * நானேது முன்மாயமொன்றறியேன்; இது உன்மாயமென்றறிந்தபின்பு. உன்னை. ரக்ஷகனுமாய், உபாயபூதனுமாய், ப்ராப்யபூதனுமாயிருக்கிற வுன்னை. போகலொட்டேன். " பெற்றினிப் போக்குவதே வுன்னை " என்கிறபடியே - உபாயாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், ப்ராப்யாந்தரத்திலே அந்வயமுண்டாதல், " இரண்டும் நீயாலல் பெற்றபோது பெறுகிறேம் " என்றுறி யிருத்தல் செய்யிலிறே உன்னைப் போகலம்வதிப்பது.

இப்படி போகவொட்டே னென்கிறது என்கொண்டென்ன; மைத்துனன்மாரித்யாதி. நீ ஆச்ரிதஸம்ச்லேஷக ஸ்வபாவனைகயாலே என்கிறார். மாற்றலர். சத்ருக்கள். (உ) " ஸ்ரீவத்ஸ " (ங) " ஸம்ஸ்ரீதிலொஜ்யாந்யாநி. " கெடுத்தாய். "கொத்துத்தலைவன் குடிகெடத்தோன்றிய, (ச) " ஸ்ரிஷ்ய விஷ்ணுஹம்ஸாயிசாமகூம வ்ரவஸ்ந " என்று அவன் றனுஞ் சொல்லி, (ஞ) " யஜ்ஞம்வராஹம்மஹாஹ்யம் ஸ்ரீக்ஷ்ண " என்று தாமும் சொல்லும்படிகாணென்று. * தாழ்ந்த தாஞ்சயணப்போலே உமக்கு நம்பக்கலிலே அந்தரங்கமாகவொன்றுண்டோ வென்ன; சித்தம்நின்பாலது. அவனைப்போலேயோ நான்? அவன், கைகோத்து, ஒக்கவுண்டு, ஒருபடுக்கையிலே கிடந்து கைகழன்றுபோனான்; நான், என் நெஞ்சுக்கு ஒத்துக் கலந்துண்ணுதல், (ட) " லொஷ்ட " என்று ஒக்கவுண்ணுதல், உனக்குப் பூவிடுதல், முடித்தபூவை முடித்தல், முடித்துக்கொடுத்தல், பல்லாண்டிசைத்தல், அடிகொட்டுதல், மாறியிட்ட அடிக்குத்தோற்று எழுதிக்கொடுத்தல் செய்பும்படி உன்பக்கலிலே ப்ரவண சித்தனன்றே?. மைத்துனன்மாசென்றது- தோற்புரையிலே ஒருஸம்பந்தமன்றே உள்ளது. " திருமாலே நானுமுனக்குப் பழவடியேன் " என்று - * ஒழிக்கவொழியாதபடி மஜ்ஜாவிலே தட்டினவுறவன்றே விது. நீ சொன்ன மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை கேட்டும் கேளாதாணுய்ப்போனவன், கேட்டு விச்வஸித்திருந்தேன் நானன்றே ? என்ன; உம்முடைய விச்வாஸத்தை நாமறியும்படியென்? என்ன அறிதியன்றே. ஸர்வஜ்ஞனை நீதானேயறியாயோ. * விட்டுசித்தன் மனத்தே கோயில்கொண்ட கோவலனை உனக்குத்தெரியாதோ. [விட்டுசித்தன்மனம்] உன்னுடைய வ்யாப்தி, விபூதியளவிலே; என்னுடைய மதோ

(க) " அஸங்தேந " (உ) "த்விஷதந்தம்" (ங) "ஸம்ப்ரீதிபோஜ்யாந்யந்நாநி" (ச) "சிந்தயஸ்தேதவரம் சாதிமாம்த்வாம் ப்ரபந்நம்" (ஞ) "யஜ்ஞம்வராஹம் குஹ்யம்மதபக்தேஷ"

யாப்தி, உன் ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளிலே. [அரவத்தமளி.] இவ்வளவும் பண்ணின
ஸுகர்த்தம், மேலும் உமக்கு எல்லாம் பண்ணித்தாராதே தா ? என்ன; அந்த ஸுகர்த்தமும் நீ
யென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலையேந்தாய். ரக்ஷகாந்தரமும், உபாயாந்தரமும், உபேயாந்தர
மும் என்நெஞ்சைவிட்டு, இவை மூன்றும் நீயே என்னுந் தெளிவைப்பிறப்பித்தது இந்நிலை
என்றே என்கிறார். எந்தாய். இவற்றுக்கடியான பந்தமிருக்கிறபடி. [''சதிரிளமடவார்''
இத்யாதி.] திருமாலிருஞ்சோலையேந்தாய். '' வெற்பென்றிருஞ்சோலை '' இத்யாதி., ''திருமா
லிருஞ்சோலை'' இத்யாதி. ... ... அ.

அ. ஒன்பதாம்பாட்டு. அன்றுவயிற்றில். '' எத்தனைகாலமும் எத்தனையூழியும் ''
என்ற காலவிசேஷத்திலே ஈச்வரன் பண்ணிவைத்ததோர் காலத்தைச் சொல்லுகிறார்.

மூ.—அன்றுவயிற்றிற்கிடந்திருந்தே யடிமைசெய்யலுற்றிருப்பன்
இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டே னினிப்போக விடுவதுண்டே
சென்றங்குவாணனை யாயிரந்தோளுந் திருச்சக்கரமதனுல்
தென்றித் திசைதிசைவீழச்செற்றாய் திருமாலிருஞ் சோலையேந்தாய். கூ.

பதவுரை.

அன்று— சோணிதபுரத்திலே
சென்று— எழுந்தருளி
வாணனை— பாணாஸுரனை
ஆயிரம் தோளும்— ஆயிரந் தோள்களும்
திசை திசை— திக்குக்கள் தோறும்
தென்றி வீழ— சிதறிவிழும்படி
திரு சக்கரம் அதனுல்— திருவாழியாலே
செற்றாய்— நிரஸித்தவனுய்
திருமாலிருஞ்சோலை எந்தாய்!—;
வயிற்றில்— தாயார் கர்ப்பத்திலே
கிடந்திருந்து அன்று— கிடக்கிற அக்காலத்திலேயே
அடிமை செய்யல் — உனக்கு அடிமை செய்கையில்
உற்றிருப்பன் — ஒருப்பட்டிருப்பேன்; (அப்படியே,)
இன்று— இப்போது
இங்கு— இத்திருமலையிலே
வந்து— வந்து
உன்னை— ஸர்வஸுலபனைவன்னை
கண்டு கொண்டேன்— கண்டு கொண்டேன்;
இனி போகவிடுவது உண்டே?.

வ்யா. அன்றுவயிற்றில். கர்ப்பத்திலே கிடக்கிற காலத்திலே, '' அடிமைசெய்கையே
ருஷார்த்தம் '' என்று துணிந்திருப்பன். இன்றுவந்திங்குன்னைக் கண்டுகொண்டேன்.
வுன்றுநான் ப்ரார்த்தித்தபடியே திருமலையிலேவந்து, என்விரோதியைப் போக்கி ஜ்ஞானத்
தைப் பிறப்பித்த வுன்னைவந்து கண்டுகொண்டேன். [''புக்கினில் புக்கு.''] இனிப்போக
விடுவதுண்டே. கர்ப்பத்திலே க்லேசப்படுகிறவன்று, அடிமையிலே உற்றிருந்த நான்,
அடிமை கொள்ளுகைக்கு ஸுலபனைவின்று போகவிடுவனே. ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும்,
துர்யமேசஷத்வத்தையுங் கழித்துக் கொண்டபடியை மூதலிக்கிறார். சென்றங்கித்யாதி.
சோணிதபுரத்திலே, ஸ்ரீமத் த்வாரகையில் நின்றுள் சென்றுபுக்கு, வாணனுடைய புஜவ
நத்தைத் திக்குக்கள் தோறும் விழும்படி யறுத்தாய்; அந்தச்ரமம் தீரவந்து நிற்கிறவிடம்
திருமலையாய்த்து. ... ... கூ.

பொன்— பொன்னால் செய்யப்பட்ட

திகழ்— விளங்கா நின்றுள்ள

மாடம்— மாடங்களாலே [ற்றுகிற

பொலிந்து தோன்றும்— நிறைந்து தோ

புதுவை— ஸ்ரீவில்லிபுத்தூருக்கு

கோன்— தலைவரான

விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வார்

உலகம்— உலகத்தார் எல்லாரும்

குடைந்து— ஆழ இழிந்து

ஆடும்— நீராடா நின்றுள்ள

சூழ— சுனைகளாலே சூழப்பட்ட

திருமாலிருஞ் சோலை தன்னுள் } தெற்குத் திருமலையிலே

நின்ற— எழுந்தருளியிருக்கிற

பிரான்— உபகாரகனுடைய

அடிமேல்— திருவடிகளிலே

அடினைமத்திறம்— அடிமை விஷயமாக

சேர்பட — அடைவுபட்டிருக்குமப்படி.

விண்ணப்பஞ்செய்— அருளிச்செய்த

ஒன்றிமேலுடி ஒன்பதும்— பத்துப்பாட்டுங் கூடியும்

பாடவல்லார்— பாடவல்லவர்கள்

உலகம்— மூன்று லோகங்களையும்

அளந்தான்— அளந்து கொண்டவனுக்கு

அடியார்— அடியாராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. சென்றுலகம் குடைந்தாடுஞ்சுனை. லோகத்தில் அஞ்ஞரோடு, விசேஷஜ்ஞரோடு, அநுகூலரோடு, ப்ரதிகூலரோடு வாசியறச்சென்று, ஆழ இழிந்து அவகாஹிக்குஞ் சுனைகளாலே சூழப்பட்ட திருமலையிலே ஸந்நிதிபண்ணின உபகாரகன். [மறுவில்வண்சுனை சூழ்மாலிருஞ்சோலை] ஸம்ஸாரிகள் மறுப்போலே தனக்குப் போப்த்தகாக நினைத்திருக்கையும், அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுக்கையு முடைத்தான அவனைப் போலேயாய்த்து இச்சுனைகளுந்தம். நின்றபிரானடிமேல். அவன்றிருவடிகளிலே. அடிமைத்திறம். அடிமை விஷயமாக. இவருடைய நீர்த்தம் இவரிருந்த விடத்திலவருந்தம். [காலங்ஞானத்துரை படிங்காடி] * அப்பன்றிருவரங்களிலே முழுகுவது. இவர்க்குப் புறப்பு நிழலுமில்லை, நீருமில்லை. “ அவனடிநிழற்றடம் ” என்னக்கடவதிறே. அடிமைத்திறம். அடிமைவிஷயமாக. சேர்பட. வாய்க்க. விண்ணப்பஞ்செய். ஆழ்வாரருளிச்செய்த.

பொன்றிகழ்த்யாதி. பொன்னாலே திகழப்பட்ட மாடங்களாலே நிறைபட்டுத் தோற்றுகிற ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர்க்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த. “ பொன்னுலகு ” என்று சொல்லுகிற பரமபதத்திலேயிறே ஆழ்வாரெழுந் தருளியிருக்கிற தேசம். “ வைகுந்தமாகுமத்தூர் ” என்னக்கடவதிறே. ஒன்றிமேலுடனொன்பதும். “ ஒளித்திடில் நின்திருவாணை ” என்றத்தோடே மற்றை பொன்பதையும். இதான்றுமிறே ப்ரதாநம், மற்றையொன்பதும் ஈச்வரன் பேராணையென்ன; அன்றென்று ஸாதித்தவையிறேயிவை. “சொல்லவல்லார்” என்கிற ஸ்தாநத்திலே, “பாடவல்லார்” என்கிறது. (க)“வாலியுமெயெ ஜயபாழி” பலம்-ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யபரமும், அந்யசேஷத்வபரமும் குலையுமென்கிறார். இவை

(க) “ பாட்டியற்கேயசமதுரம் ”

இத்யாதி.] ஸ்வரூபஸாதக புருஷார்த்தங்கள் முன்றும் இத்திருவடிகளிலே. [“லோகவித்த பொன்னடியே” என்றும், “விண்மண்ணளந்த - பொன்னங்கழலே” என்றும், “பொது நின்ற பொன்னங்கழல்” இத்யாதி.]

“பொன்றிகழ்மாடம் பொலிந்து தோன்றும் புறவைக்கோன் விட்டுசித்தன் – சென்றுலகங் குடைந்தாடுந் தனிநெடுந்திருமாலிருஞ் சோலைதன்னுள்நின்ற பிரானடிமேலடியுமை த்நிறம்சேர்பட விண்ணப்பஞ்செய் - ஒன்றிலேழிடோன்பதும் பாடவல்லாருலக மளந்தான்ற மீர்” என்றன்வயம். ... ... 0.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை.—துக்க வனேத் துனைக்குக் காதம் காலும் எருத் தக்கரை எத்தனையன்று சென்று சென்னி.

ஆதிருமொழி-சஉ-க்கு, பாட்டி-சநூ.

ஐந்தாம்பத்து - நான்காந்திருமொழி - சென்னியோங்கு, ப்ரவேசம்.

அ. பரம்பூறவிபவாந்தர்யாமித்வார்ச்சாவதாரங்களானவிடங்களிலேழுந்தருளினின்ற- சேதநரைத் திருத்துகைக்கும், திருந்திணை அடிமைகொள்ளுகைக்குமீறு; அதுதான் மைமாகக் காணலாவது, திருமலையிலெழுந்தருளிநிற்கிற நிலையிலேயிறே. ப்ரதமஸுலக்ஷ்முமிவர்க்குந்தானேயிறே. “திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றினனன்னத் திருமால்வண்தென் நெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்” என்றாற்போலே; “வெற்பென்று மேவுங்கடம் பாடினன் வீடாக்கி நிற்கின்றனன்” என்று இவர் அத்யவஸாயமாகச்சொல்லிலும், “ஸத்யவ்ரதமாகவிவர்சொல்லுர்” என்னிறே அவன் புகுந்தது. [“வெற்பென்றிருஞ்சோலை மேவுங்கடமென்றிவ்விரண்டும்” இத்யாதி.] ஆனையால், ஈச்வரன், ஸௌஹார்த்தம் முதலான ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து ஆசார்யனிடை சேர்த்து விரோதியில் அருசியையும், ப்ராப்யத்தில் ருசியையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; ஆழ்வார்களுக்கு, ப்ரதமகாலத்திலே யிவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும். இவர்கள் பின்பு இருக்கிறது பகவதிச்சையாலேயிறே. நமக்கு சரீராவஸாநத்திலே இவை யித்தனையும் பிறப்பித்துக் கார்யஞ்செய்யும்; எல்லார்க்கும், பிறக்கும் க்ரமமொழியப்பிறப்பியான். “ஊரவர்” இத்யாதி. [ஊரவர்] நித்யஸூரிகள். [கவ்வை யெருவிட்டு] அவர்கள் கவ்விமேல்விழுந்து அநுபவிக்கிற அநுபவமாகிற எருவையிட்டு, ஆசார்யோபதேசஜ்ஞானமாகிற நீரைத்தேக்கி, ஸங்கமாகிற நெல்லை வித்தியிறே பிறப்பிப்பது. இப்படி திருந்தின விவரைக்கண்டு அவனுகக்க, அவனுகப்பைக் கண்டு இவருகக்க, “இவ் வுகப்புக்குமேல் இனிமேலெருரு பேறுமில்லை” என்று இவரிருக்க, “இவர்கார்யத்திலே நாம்

போச்சுதானில, அம்பேக்ஷிதங்களில் பெறவேண்டு மம்சங்களடையபபெறறதாகில, இனி ஈத
வர் பதறுகிறதென்?" என்று அவன் பதற்றத்தை அமைக்கிறார். ... ... *

மூ.—சென்னியோங்கு தண்டிருவேங்கடமுடையாயுலகு
தன்னைவாழநின்ற நம்பீ தாமோதரா சதிரா
என்னையு மென்னுடைமையையுமுன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு
நின்னருளேபுரிந்திருந்தேனினியென் திருக்குறிப்பே. க.

பதவுரை.

ஓங்கு— ஆகாசத்தளவு முயர்ந்திருக்கிற
சென்னி— கொடுமுடிகளையுடைத்தாய்
தண்— குளிர்ந்திருந்துள்ள
திருவேங்கடம்— திருவேங்கட மலையை
உடையாய்— வாஸல்யத்தாலமாக வுடைய வனுய்
உலகுதன்னை— உலகத்தாரை
வாழநின்ற— வாழ்வித்தருளுகிற
நம்பீ— குணபூர்த்தியையுடையனுய்
தாமோதரா— யசோதைப் பிராட்டியால் கட்டுண்டவனுய்
சதிரா — ஆச்ரிதர் குற்றத்தைக் கண்ணிட்டுப்பாராத சதிரையுடையவனே!
என்னையும்— என் ஆத்மாவுக்கும்
என் உடைமையையும்— என் உடைமையான சரீரத்துக்கும்
உன்— உன்னுடைய
சக்கரப்பொறி ஒற்றிக்கொண்டு } திருவிலச்சினையை இடுவித்து
நின்— உன்னுடைய
அருளே— க்ருபையையே [றேன்;
புரிந்து இருந்தேன் — விரும்பியிரா நின்
இனி— இப்படிபான பின்பு
திருக்குறிப்பு— திருவுள்ளக்கருத்து
என்— எதுவாயிருந்தது?.

வ்யா. முதற்பாட்டு. சென்னியோங்கு. திருமலையில் கொடுமுடிகள் ஆகாசத்திலே மூட்டிநிற்கும். இத்தால்- உபயவிபூதிக்கும் முகங்காட்டுகைக்காக நிற்கிறநிலையிலே தோற்றுகிறது. உதயகிரியிலே ஆதித்யன் கிளம்பினால் எல்லார்க்கும் ப்ரகாசிக்குமாபோலே, திருமலையில் நிற்கிறநிலை உபயவிபூதியுங் கண்டு வாழுகைக்கிறே. "வேங்கடம் கோயில்கொண்டது மேறுமிட்- அருக்கன்மேவி நிற்பார்க்கு" என்னக்கடவதிறே. "வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் வைப்பு." * மண்ணோர்க்கும் விண்ணோர்க்கும்- என்றும்- கண்ணுவான்- தண்ணோர்வேங்கட விண்ணோர்வெற்பனிறே; அங்குள்ளார், திருமலையில் கொடுமுடியிலே வந்து இளைப்பாறுவர்கள்; இங்குள்ளார் * மொய்த்தசோலையிலும் மொய்பூந்தடந்தாழ்வரையிலும் இளைப்பாறுவர்கள். * பூவியல்பொழிலுந் தடமுமவன்கோயிலுங் கண்டிறே * உள்ளுளாவியுலர்ந்துலர்ந்து *ஆவியுள்குளிருவது. தண்திருவேங்கடம். தட்பத்தையுடைத்தான வேங்கடம். "குளிரருவி வேங்கடம்." இருவர் விடாயையுந்தீர்க்கும். ரக்ஷகனுக்கு ரக்ஷ்யத்தைப் பெறுதவிடாயும், ரக்ஷ்யத்துக்கு ரக்ஷகனைப் பெறுதவிடாயும். *எந்நாளே நாம்மண்ணைளந்த விணைத்தாமரைகள் காண்பதற்கு என்று சிலாதிகுணங்களை யநுபவிக்கப்பெறுத நித்யஸூரி

ருள்கொடுக்கும்,'' ''கானமும் வானரமும் சூழுமுடைசோலைவேங்கடம்'' என்கிறபடி சோலைகளையும் வாழ்விக்கும்படி. நம்பி. குணபூர்த்தி. 'நிகரில்புகழாய்' என்று வாத்ஸல்யம்; 'உலகமூன்றுடையாய்' என்று ஸ்வாமித்வம்; 'என்னையாள்வானே' என்று ஸௌசீல்யம்; 'திருவேங்கடத்தானே' என்று ஸௌலப்யம். இது இங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. [நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்] நீசனேன்-அநாத்மகுணபரிபூர்ணன்; நிறைவொன்றுமிலேன் ஆத்மகுணைகதரரஹிதன். 'நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்பும்' என்று அங்குள்ளார்க்கு முகங்கொடுத்தபடி. தாமோதரா. 'கர்ப்பி' என்று - பூர்த்திகேழ்; அக்குணங்களுந்தம் ஸ்வபாவம் சென்றபடி இந்தபூர்த்தி. வெண்ணெய் களவுகாண்கையாலே அபூர்த்தி; கட்டுண்கையாலே அசக்தி; தப்ப விரகறியாமையாலே அஜ்ஞதை. சதிரா. ஆச்ரிததோஷங் காணுகசதிர். * தமக்கடிமைசெய்வோர் தம்மாதரஞ்சிறை. ''சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால்'' இத்யாதி.

$ ... ...

என்னையு மென்னுடைமையையும். ஆத்மாவையும், சரீரத்தையுந் திருவிலக்கினசாத்தி. ஆத்மாவுக்குச் சாத்ருகையாவது - அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறப்பிக்கை; அதுபிறந்தமை தோற்றினிறை தோளுக்குத் திருவிலச்சினையிடுவது. நின்னருளே. இவரடியாகிலிறை புகைத்துவார்ப்பது; அவனடியாக வரில் ''விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்'' என்னும்படியிறை பொருகுவது. புரிந்து. [''எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும்'' இத்யாதி.] இருந்தேன். உபாயாத்யவஸாயம், உபேயாத்யவஸாயங்குலைகை, அநந்யார்ஹ சேஷத்வஜ்ஞாநமும் பிறந்து, விரோதிநிவர்த்தியும்பிறந்து, அபேக்ஷிதமும் பெற்றதாகில் இனிப்பகறுகிறதென்ன. இனியென் திருக்குறிப்பே. ''என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.'' திருக்குறிப்பு. திருவுள்ளத்தில் நினைவு. ... ... க.

அ. இரண்டாம்பாட்டு. பறவை. கீழிற்பாட்டிலே, ''இனிவென்திருக்குறிப்பே'' என்று எனக்குச் செய்யவேண்டுவதில்லாஞ் செய்திருக்க, இனிப்பகறுகிற தென்னென்னை; நீர் எல்லாம் பெற்றீரா, உம்மை நெடுநாள் பற்றிப்போந்த கர்மங்கிடந்தது, மேலில் ப்ராப்திக்கடியான பரமபக்தி பிறந்ததில்லையே, அர்ச்சிராதிமூலமாக மேல்செய்யவேண்டும் அம்சங்கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மூ—பறவையேறு பரம்புருடாநீ யென்னைக்கைக்கொண்டபின்
பிறவியென்னுங் கடலும் வற்றிப்பெரும்பதமாகின்றதால்
இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்
அறிவையென்னு மமுதவாறு தலைப்பற்றிவாய்க்கொண்டதே. உ.

$ இவ்விடத்தில் ''தன்னடியார் திறத்தகத்து'' என்கிறபாசுரத்துக்குப் பூர்ணமான வ்யாக்யாநம் சில ஸ்ரீகோசங்களில் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. சில ஸ்ரீதாளகோசங்களிலும் காண்கிறது. இந்தப்பாசுரம், நான்காம்பத்து, ஒன்பதாந்திருமொழியில் இரண்டாம் பாட்டாகையால் கீழே வ்யாக்யாநிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ்விடத்தில் ஆநுபூர்விக்கும் இவ்விடத்தில் ஆநுபூர்விக்கும் எள்ளளத்தனையும் மாறுபாடின்றி யிருத்தலால், அதை மறுபடியு மிங்கு அச்சிடவில்லை. சில கள் பிறந்ததில்லையே என்ன; தமக்கு இவையித்தனையும் பிறந்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

பறனவை— பெரிய திருவடியை
ஏறு— (வாஹநமாகக் கொண்டு) ஏறுகின்ற
பரம்புருடா— புருஷோத்தமனே!
நீ— ஸர்வரக்ஷகனான நீ
என்னை— அநந்யகதியான என்னை
கைக்கொண்டபின்— அங்கீகரித்தபின்பு
பிறவி என்னும்— ஸம்ஸாரமாகிற
கடலும்— பெரியஸமுத்ரமும்
வற்றி— சோஷித்து [றது;
பெரும்பதம் ஆகின்றது— பெரியதரம் பெற்

இறவு செய்யும்— இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற
பாவம் கரு— பாபஸமூஹமான து
தீக்கொளீஇ— நெருப்புப்பட்டு
வேகின்றது— வெந்திட்டது;
அறிவை என்னும்— ஜ்ஞாநமாகிற
அமுதம் ஆறு— அம்ருதநதியானது
வாய் பற்றி— வாயளவாய்
தலைக்கொண்டது— தலைக்குமேலே போ
கா நின்றது.

வ்யா. பறவையேறுபரம்புருடா. பெரியதிருவடியை வாஹநமாகவுடைய புருஷோத்தமனே; திருவேங்கடமுடையான் பெரியதிருவடிமேலே யெழுந்தருளிவந்து இவரை பாதகத்துக்குக் கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடி.. விரோதிநிவர்த்தியைப் பிறப்பித்தலும் திருவேங்கட முடையான் பெரியதிருவடி. யின்மேலே வந்திறே. "நங்கள் வரிவளை" "இலங்கைப்பதி" "பாடுங்குயில்காள்." நீ. ஆச்ரித ஸம்ச்லேஷைக ஸ்வபாவனான நீ. என்னை. "விழிக்குங் கண்ணிலேன் நின்கண்டமற்றல்லால்" என்றும், "உனக்குப் பணி செய்திருக்குந் தவமுடையேன்" என்றும், "அங்கோர் நிழலில்லை நீருமில்லை" என்றும் அநந்யகதியுமாய், அநந்யோபாயனுமாய், அநந்ய போகனுமான வென்னை. கைக்கொண்ட பின். அங்கீகரித்த பின்பு. நானுன்னைப் பற்றும்போதிறே, * ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபங்களிலே தபோஜ்ஞாந ஸமாதிரூபேண பிறப்பது; * நீ யென்னைக் கைக்கொண்டபின் எல்லாம் எக காலத்திலே பிறக்குமிறே. * அடியானிவனென் றெனக்காரருள் செய்யும் நெடியானை நிறைபுகழுந் திறைப்புள்ளின் கொடியானிறே. * கைக்கொண்டபின் பிறந்த விசேஷஞ் சொல்லுகிறார்மேல் பிறவியென்னும் கடலும்வற்றி. ஸம்ஸாரமாகிற பெரியகடலும் சுவறி. பெரும்பதமாகின்றதால். பெரியதரம்பெற்றபடி.. மேல்சாத்தும் பரியட்டமும்பெற்று, * திருப்பொலிந்த சேவடி யென் சென்னியின்மேல் பொறிக்கப்பெற்றுத் திருப்பல்லாண்டு பாடினபடி. ["உடுத்துக்களைந்த" இத்யாதி.] ஆகின்றதால். இது மேன்மேலன: வளர்ந்து வருகிறபடி. ["எத்திறத்து மின்பம்," "எங்குந் திருவருள்பெற்று."] இழவுக்கு ஸம்ஸாரமும், அதுக்கடியான கர்மமும்போலே, மோக்ஷத்துக்கு ஜ்ஞாநமும் பக்தியும்.

"பிறவியென்னுங் கடலும்வற்றி" என்று - ஸம்ஸாரம்போனபடி சொன்னார்; இனி அதுக்கடியான கர்மம்போனபடி யருளிச்செய்கிறார் இறவுசெய்யுமித்யாதி. இவ்வாத்மாவை முடிக்கிற கர்மஸந்தாநம் பெருநெருப்புக் கொளுந்தி வெந்திட்டதால். ஆழ்வாரும் ஈச்வரனும் ஸம்ச்லேஷித்த வளவிலே, அநுமதிவேண்டாதே :வெந்ததாய்த்து; காண்டாவநம் வெந்தாப்போலே. அறிவையித்யாதி. அமுதம் - ஜலம்; ஜ்ஞாநாநம்தமாகிற ஆறுபெருகி, வாயளவாய்த் தலைக்குமேமேல போகாநின்றது. "அதனில்பெரிய வென்னவா" என்றபடி. நீயென்னைக் கைக்கொண்டவென்றது - "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றபடி. அது கூலஜ்ஞாநமாகிற பெருக்காறு. தலைப்பற்றி. சேதநசுதமாகவந்த ஜ்ஞாநமாகிலிறே பின்பு

நாபன்'' இத்யா, நி.] வாய்க்கொண்டதே. எல்லாம் மேன்மேலே ஒருமுகமாய்ப் பெருக்
டா நின்றது. ... ... உ.

அ. மூன்றுபாட்டி. எம்மனு. கீழிற்பாட்டில், '' பிறவியென்னுங் கடலுய்வற்றி''
ன்றும், '' இறவுசெய்யும் பாவக்காடு தீக்கொளீஇ வேகின்றதால்'' என்றும் - உம்மு
டைய அபேக்ஷிதம் பெற்றீராகச் சொன்னீர், ஒருத்தனுக்குப் பேறுகிறது - தன்விரோதி
பாகையன்றிக்கே தன்னோடு ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் விரோதி போகையாய்த்து; அப்படி
ப்பெற்றதுண்டோ? என்ன; என்னளவன்றிக்கே, என்ஸம்பந்திகளளவன்றிக்கே, அவர்
ர் நாட்டிலுள்ளார் பாவமும் போய்த்தென்கிறார்.

மூ.—எம்மனுவெங்குலதெய்வமே யென்னுடைநாயகனே
நின்னுளாலெனுப்பப் பெற்றநன்மை யிவ்வுலகினிலார் பெறுவார்
நம்மன்போலவீழ்த்தமுக்கு நாட்டுளபாவமெலாம்.
சும்மெனுதே கைவிட்டோடித் தூறுகள்பாய்ந்தனவே. கூ.

பதவுரை.

நம்மன் போல— தூதப்ரேதபிசாசங்கள் போலே
வீழ்த்து அமுக்கும் — தள்ளி அமுக்கா நின்றுள்ள
நாடு உள பாவம் எல்லாம்— உலகத்திலுள்ள பாவங்களெல்லாம்
சும் எனுது— மூச்சுவிடாமல்
கைவிட்டு— ஸ்வாஸ்யமாக விட்டு
ஓடி— ஓடிச்சென்று
தூறுகள்— புதர்களிலே
பாய்ந்தன— பாய்ந்து போயின.

ம் ம(ன்)னு— எனக்கு மன்னனெனவனுப்
ன் குலம்— என் குடிக்கு
தய்வமே— பரதேவதையானவனுப்
ன்னுடை நாயகனே— எனக்கு நாதனெ
னவனே!
ன் உளனுப் — உன் அபிமானத்திலே
அந்தர்ப்பூதனுப்
பற்ற— நான் பெற்ற
ன்மை— பேற்றை
உலகினில்— இந்த ஸம்ஸாரத்தில்
ர் பெறுவார்— மற்று ஆர்தான் பெறுவர்கள்;

வ்யா. எம்மனு. '' எம் அனு'' என்று - தாயாரைச் சொன்னபடி. எனக்குத்
ய்போலே பரிவனெனவனே. என் அபிமதப்ரதனே. தாய்முலைப்பால்போலே, எனக்கு
ஸாதப்ரதனுனவனே. அன்றிக்கே, '' எம்மனு'' என்று - ராஜாவாய், ஈரசுதவிர்த்
வனே யென்றுமாம். என்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தைக் குலைத்தவனே. :துராத்மாவான வெனக்கு
ஸ்தாவானவனே. (க)''ராஜாமாவ்ய உர்ரோதி காழி.'' என்குலதெய்வமே. என்குலத்துக்கு
தேவதையானவனே. இவர்குலத்தை யிட்டுறே இவரை விஷயீகரித்தது. '' எழாட்
ம்பழிப்படிலோம் நாங்கள்'' என்றுறே. '' குடிக்கிடந்தாக்கஞ் செய்து'' என்
க்குடவதிறே. '' என்தைதந்தை தந்தைதந்தை தம்மூத்தப்பன்.'' என்னுடைநாயகனே.
குலமிதாலடியேன்'' என்கிற ஸம்பந்தத்துக்குமேலே இவர்க்கு அவலல்வந்த தன்

னேற்றம். அவர்களுக்கும் இவராலே பேறும்படியிறே இவர் திருந்தினபடி. ஆக, ''எம்பரு, என்குலதெய்வமே, என்னுடைநாயகனே' என்கிற இம்மூன்றுமிடம் - ஜ்ஞாநவிசோதியும், ஆச்சயணவிசோதியும், போகஷவிசோதியும் போனபடி'' என்று ஆளவந்தார். ''தேஹாத்மாபிமாநமும், அந்யசேஷத்வமும், ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்யமுங் கழிந்தபடி'' என்று உடையவர். உபேயமும், உபாயமும், பரதேவதையும் என்றுமாம். நின்னுளேனெய். உன்னபிமாநத்திலே அந்தர்ப்பூதனைப். பேற்றாநன்மை. பெற்ற ப்ரயோஜநம். இவ்வுலகினில். இஸ்ஸம்ஸாரத்தில். ஆர்டேறுவார். நித்யர்க்குங் கிடைக்குமோவிது. [''விண்ணுளார் பெருமான்'' இத்யாதி.] அவன்றனக்கும் கிடைக்குமோ!.

ரம்மன்போல வீழ்த்தழுக்கும் நாட்டோடாடமேலாம். இவ்ஜக்ரத் தோற்றுதபடிவந்து, இவஜப் போகவுந் திரியவு மொட்டாதபடி அழுக்கும் பூதப்ரேத பிசாசங்கள் போலேயாய்த்து கர்மங்கள் இவஜ அபிபவிப்பது. * இன்னமுதெனத்தோன்றி முடிக்கும் விஷயங்கள். இவை சில பாபவிசேஷங்கள், தோன்றுமல் வந்து விழவிட்டுப் பாரமேற்றிறற்போலே அழுக்குமாய்த்து. நாட்டோபாவமோயாம். லோகத்திலுள்ள பாபங்களெல்லாம். சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற பாபங்களெல்லாம். (க)'' நநிந்நிகாகூடுகதஷஷிவெகெ'' இத்யாதி. சும்மெஞதே. மூச்சுவிடாதே, போகத்தொடாங்கிற்று. ''வஞ்சித்துத்தடோற்றற்ற.'' கைவிட்டு. சிறைவெட்டிவிட்ட தென்பாரைப்போலே. ஓடி. ''கைக்கொண்டு நிற்கின்ற நோய்காள் - உய்யப்போமின்'' என்னவும் வேண்டிற்றில்லை; யுத்தத்திலே கெட்டவன் கொலைக்கஞ்சி ஓடுமாப்போலே. தூறுகள்பாய்ந்தனவே. ''காதே வொருங்கிற்றும் கண்டிலமால்.'' ''' தூறு' என்கிறது - ஸம்ஸாரிகளை'' என்று நிருக்தோகாட்டிபூர் நம்பி அருளிச்செய்வர். * பாரிலோர்பற்றையிறே. தூறென்பது - செடியாய், ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ''முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறுய்'' என்னக்கடவதிறே. ''கொடுவினைத்தூறு.'' க.

அ. நான்காம்பாட்டு. கடல். ''இறவுசெய்யும் பாவக்காடு நிற்கொளீஇ லேகின்றதால்'' என்று - தம்முடைய பாபம்போனபடி சொன்னர்; ''நாட்டுள பாவமெலாம்'' என்று - தாமிருந்த தேசத்திலுள்ளார் பாபங்களும் போனபடி சொன்னர். தமக்கு யமவச்யதையும் போனபடி சொன்னர். இதில் - தம்முடைய ஆஜ்ஞைநடக்குமிடமெல்லாம் யமவச்யதை புகுரப்பெறுதென்கிறர்.

மூ.—கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல்
உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்
கோடுமைசெய்புங் கூற்றமுமென் கோலாடிகுறுகப்பெறு
தடவரைத்தோட் சக்கரபாணீ சார்ங்கவீற்சேவகனே. சு.

பதவுரை.

தட வரை— பெரியமலைபோன்ற
தோள்— திருத்தோள்களையுடையவனே
வில்— வில்லையுடையவனே
சேவகனே— சேவகனே!

நிறைத்தால்போல்— நிறைத்தாப்போலே

உடல் உருகி— உடல் உருகி

வாய்திறந்து— வாயைத்திறந்து

மடுத்து— இரண்டு கையையும் மடித்து

உண்ணை— நிரதிசயபோக்யனை உண்ணை

நிறைத்துக்கொண்டேன்— தேக்கிக்கொண்

[டேன்,

கொடுமை செய்யும்–கொடிதாக தண்டிக்கிற

கூற்றமும்— யமனும்

என்— என்னுடைய

கோல் ஆடி–செங்கோல்நடக்குமிடமெல்லாம்

குறுகப்பெறு— கிட்டப்பெறுன்.

[கிட்டமாட்டாதவன் என்றபடி.]

வ்யா. கடல்கடைந்தமுதங்கொண்டு கலசத்தைநிறைத்தாற்போல். மஹத்தானகடல் கூர்பிதமாம்படிபண்ணி, அதில்ஸாரமான அம்ருதத்தைவாங்கிக் கலசத்திலே நிறைத்தாற் போலே. கடலினுடையஸ்தாநம் ஸம்ஸாரம்; கலசத்தின்ஸ்தாநம் சேதநன். "குடம்நிறைக்கும்" என்றும், "ஏற்றகலங்கள்" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. அம்ருதத்தின்ஸ்தாநம் ஈச்வரன். அசேதநமான விந்தாடே சேதநரான தம்மை தர்ஷ்டாந்தமிடுவானென்னென்னில்; உபாயதசையில் அப்படியாய்க்கிடக்கவும், உபேயதசையில் * பவளவாய்காணவும் வல்லனாயிறே யிருப்பது. உபாயதசையில் பாரதந்த்ர்யமும், உபேயதசையில் ஜ்ஞாதர்த்வமும் வேணுமிறே.

உடலுருகிவாய்திறந்து மடுத்துன்னைநிறைத்துக்கொண்டேன். "கலசம்"என்று அசித்ப்ராயமாகச் சொன்னார்- அங்கு; இங்கு சைதந்யகார்யஞ் சொல்லுகிறார். சைதந்யம் ஈச்வரன் செய்தவளவறிகைக்கும், நினைவறிந்து பரிமாறுகைக்குமிறே. சந்தத ஸுஸ்மாதிகள்போலே மிக்க அம்சம் கழிக்கவேணும். ["தனக்கேயாக."] ஆத்மா பகவதநுபவாதிசயத்தாலே வெள்ளக்கேடாகாதபடியிட்ட கரையிறே சரீரம். "நினைதொறுஞ் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்" என்று அழுர்த்தமான நெஞ்சு உருகுகிறபடிகண்டால், இந்தநினதண்டையுடையவுடல் உருகச்சொல்லவேணுமோ. "ஆராவமுதே" இத்யாதி.

வாய்திறந்து. வாய்திறவாதே மௌநியாய் புஜிக்கும் அம்ருதமுமுண்டு போலே காணும். மடுத்து. பெருவிடாய்ப்பட்டவன் இரண்டுகையையும் மடக்குமாய்த்து. உன்னை. நிரதிசயபோக்யனை உன்னை. நிறைத்துக்கொண்டேன். தேக்கிக்கொண்டேன். "கடிவார் தண்ணந்துழாய்க் கண்ணன்விண்ணவர் பெருமான்" இத்யாதி. "அடியேன் வாய்மடுத்துப் பருகிக்களித்தேனே." ஸர்வஜ்ஞனுய்ப், ஸர்வசக்தியாயிருக்குமவனிறே கடல்கடைவான். "'நெஞ்சிடிந்துகும்'என்று, நெஞ்சுமழிந்து, உடலுமுருகுமென்று- இட்டகரையுமழிந்து ஸ்வரூபமும் மளவுபட்டிருக்க, இவர் தேக்கிக்கொண்டபடி எங்ஙனே?" என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, "'விட்டுசித்தன்மனம்' என்று அவ்வம்ர்தம் வ்யாபித்தவிடமெல்லாம் திருவுள்ளம்வ்யாபிக்கும்" என்று அருளிச்செய்தார். அவன் கொடுத்தது பரமபக்தியிறே. "அறிவையென்னை மறுதவாறு" என்று பரமபக்தி பிறந்தபடி சொன்னார்; இங்கு, பிறப்பித்த

கொலைசெய்யுங் கூற்றமும். உக்ரதண்டங்களை மாறுமே புஜிப்பிக்கும் யமனும். அக்நி ருத்ரன் யமன் என்னும் மூவரிலே ஸம்ஹாரகர்த்தாக்கள். (க) "ஸ-ஹ ஜ்ராகாவனுடைய ஜ்ஜீ" என்னக்கடவதிறே. யமனைபொழிந்த மற்றை இருவர்க்கும் காதாசித்கமிறே ஹிம்ஸை; யமனுக்கு நித்யம். (உ) "பாதிக்கைக்கு சக்தனிவன்" என்றிறே இவனையிட்டது. *ஸ்ருஷ்டியத்தையும், மனிசரையும் பொய்யென்றிறே காலனையுமுடனே படைத்தது. வையமும் மனிசரும் பொய்யாகில் இவரே மெய்யனையிருக்கிறான் என்னில்; [உடனே படைத்தாய்] இவற்றுடனே அவனையும் ஸ்ருஷ்டிக்குமென்று தோற்றுகிறது. அவனைப்பொய்யனும்படி பண்ணிற்று இவன் பாபவிசேஷமிறே. "சிறைக்கூடத்திலே பிறந்து சாவானைப்போலே, ஸ்ருஷ்டி தொடங்கி ஸம்ஹாரமறுதியாக நரகானுபவமிறே பண்ணுவது. என்கோலாடி குறுகப்பெறு. என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறுது. குறுகப்பெறு. புகுந்து போகையன்றிக்கே, அருகும் வரப்பெறுது.

காதாசித்கமாகப் புகுந்தாகில் செய்வதென்னென்ன; அது என்னைபோ கேட்பது உன்கையிலே ஆயுதமிருக்க? தடவரையித்யாதி. தூரஸ்தரை நெட்டம்பாலே புருட்டும்; கிட்ட நின்றவர்களைக் கையில் திருவாழியாலே கொல்லும். ஆழ்வானேயெனியும், அம்பையேயெனியுமிறே முடிப்பது. தடவரைத்தோள். பெரிய மலைபோலேயுள்ள தோள். மலைபோலே பெரியதோளென்னவுமாம். தடம்- பெருமை. தடம்போலேயும், வரைபோலேயு மென்னவுமாம். தடம்- ஸமுத்ரம். ... ... ச.

அ. ஐந்தாம்பாட்டு. பொன். கீழே- அம்ருதத்ருஷ்டாந்தமிட்டார்; இதிலே பொன்னே தர்ஷ்டாந்தமாக இடுகிறார். கீழிற்பாட்டிலே போக்யதை சொன்னார்; இதிலே பாவநத்வஞ்சொல்லுகிறார். "மடித்துன்னை நிறைத்துக்கொண்டேன்" என்று அதிஸுலபையைச் சொல்லுகிறார். *அதிக்ஷோப்யமுமாய், அகாதமுமானகடலில் அம்ருதத்ருஷ்டாந்தமிட்டார். *வாக்குத்தூய்மையிற்படியே அதியோக்யதாநுஸந்தாநம்பண்ணி இவரகலப்புக; "நாடிருவரும் ஏகதத்வம் என்னும்படி கலந்தபின்பு அதுவென்?" என்று ஈச்வரன் ஸமாதாநம் பண்ண; ஸமாஹிதராய், செய்த உபகாரத்துக்குத் தோற்று ஸ்தோத்ரூபத்தாலே ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார்.

மூ.—பொன்னைக்கொண்டுரைகன்மீதே நிறமெழுவுரைத்தாற்போல்
உன்னைக்கொண்டென் ஞவகம்பான் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்
உன்னைக்கொண்டென்னுள்வைத்தே னென்னையு முன்னிலிட்டேன்
என்னப்பா வென்னிருடீகேசா வென்னுயிர் காவலனே. ஞ.

பதவுரை.

என் அப்பா—எனக்குத் தந்தையானவனே!	காவலனே— அந்யசேஷமாகாதபடி காக்கு
என் இருடீகேசா—என் இந்த்ரியங்களை நிய	பொன்னை— ஸுவர்ணத்தை [மனினே!

என்ன மோகனியே— உன்னுடைய
என்ன அநுபவம்—என் மாக்கினுள்ளே
மாற்று இன்றி— மாற்று அழியும்படி
உரைத்துக்கொண்டேன்—பேசிக்கொடுத்தேன்;

என் உள்ளத்தில்— என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன்;
என்னையும்— என் னுடைய ஆத்மாவையும்
உன்னில்— உன் திருவடிகளில்
இட்டேன்— ஸமர்ப்பித்து விட்டேன்.

வ்யா. பொன்னித்பாதி. பொன்னை நிறம்பார்க்க உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே. நிறமெழு. நிறமறிய. பொல்லாப்பொன்னை உரைகல்லிலுரைத்தபோதாக நல்லநிற முண்டாகிறதன்றே; உள்ளமாற்றிறே காட்டுவது. நல்லபொன்னையும் பொல்லாப் பொன்னையும் உரைகல்லிலே நிறம்பார்க்க வரைக்கக்கடவதிறே; அப்படியே. உன்னைக்கொண்டு. வேதங்களாகிற வரைகல்லிலே யுரைத்தாலும் "நிறமுபரிதாலமும்" என்கிறபடியே அவ்வருகான வன்னை. என்நாவகம்பால். * அற்பசாரங்களிலே பண்டனவென்னாக்கிலே. * அஸத்கீர்த்தந காந்தாரத்திலே புக்கு அலமந்தவென்னாக்கிலே. நிருப்பல்லாண்டிதாடங்கி இவ்வளவும் வரக்கிஞ்சித்துபமும் பண்ணினதையும் மறிகிறிலர். பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து * வாடினவன்வாடுதொடங்கி திருப்பதிகளிலே மண்டி அநுபவித்த திருமங்கையாழ்வாரும், * மாற்றமுரவிலே அருசினரிறே. என்நாவகம்பால். என்னாக்குள்ளே. அகம்-உன். மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். மாற்றழியும்படி பேசிக்கொடுநின்றேன். நல்லபொன்னை நல்லகல்லிலே உரைத்தாலிறே அறியலாவது. தரமல்லாத கல்லிலே யுரைப்பானைப்போலே. உன்னை யென்னாக்காலே தூஷித்தேன். "பொன்" என்கிறது-ஈச்வரனை; "கல்" என்கிறது-நாக்கை. மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன். ஒன்றுந் தப்பாதபடி சொன்னே னென்னவுமாம்.

உன்னைபித்பாதி. வாயிர் ஆழ்வீர்! நீரிப்படி சொல்லக்கடவீரோ; * உம்மை இராப்பகலோதாவித்து, சொல்பயிற்றிப் பணிகொள்ளுமாபோலே பண்ணி, "வயிற்றில் தொழுவைப்பிறித்து" என்று - விரோதிகளையும் போக்கி, * சேரும்திருக்கோயிலாம்படி பண்ணி, * அரவிந்தபாதனையும் தாளாளாய் * அரவத்தமளியுள்ளிட்ட அகம்படியோடே புகுந்த நம்மைத் கண்டு களித்துக் காப்பிட்டு, "உறகல்" என்று - நீர்பரையும் அதிசங்கை பண்ணுப்படியான ப்ரமாணம் விளையும்படி பண்ணின நம்முன்பே க்ருதக்ருரைப்போலே சொல்லுவீரோ வென்ன; பயப்பட்டு உன்னைக்கொண்டேன்னுள்வைத்தேன் என்கிறார். உன்னைக்கொண்டு. நிரதிசய போக்யபூதனுய், ஸ்ப்ருஹணீயனான வன்னுடைய அங்கீகாரங்கொண்டு. என்னுள் வைத்தேன். "விட்டுசித்தன்மனத்தே கோயில்கொண்ட" என்றும்படி, என்னுடைய அநுபவத்துக்கு விஷயமாக்கினேன். என்னையும்: நீ இப்படி மேல்விழுந்து ஆதரிக்கைக்கு போக்யதையான வென்னையும். உன்னிலிட்டேன். உன் திருவடிகளிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணினேனென்று ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறார். (க) "நித்யாஸூரிபோடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந:" என்று, அநுபவஜநிதப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் பண்ணுமதிறே. "உண்டுகளித்து" இத்யாதி.

(க) "நித்யாஸூரிபோடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந:"

உரைகல்லிலே உரைக்குமாபோலே, மாற்றின்றி யுரைத்துக்கொண்டேன் - கலப்புப்படாத படி யுருக்கி என் நாக்காகிற உரைகல்லிலே உரைத்துக்கொண்டேன். அவன் பண்ணினவுப காரபரம்பரைகளைச் சொல்லுகிறார் என்னப்பா. எனக்கு ஜாகரூகனவனே. என்னிருடீகசா. என் இந்திரியங்களுக்கு நீயே விஷயபூதனவனே. ['நாச்சு நின்னையல்லா லறியாது" என்றும், " கண்டுகொண்மினுகப்க " என்றும், "வேறொருவரோ டென்மனம்பற்றாது " என்றும், " மற்றிருபரும்பிப்பிடம் நானெங்குங் காண்கின்றிலேன்" என்றும், " உண்ணாள் பசியாவ தொன்றில்லை " என்றுமித்பாதி.] "இருடீகசனெம்பிரான்" என்னக்கடவதிறை.

என்னுயிர் காவலனே. " மாலருளால் " என்று - மீண்டும் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே தாமுளரான நம்மாழ்வாரைப்போலே, அபோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே அகன்று முடியாதபடி பண்ணினவனே என்கிறார். அங்ஙனன்றிக்கே, " கருவிருந்தநாள் முதலாக்காப்பு " என்கிறபடியே, போக்யதையில்லாத காலத்திலும் ஸத்தைபை நோக்கினவனே என்றுமாம்.

அதவா, பொன்னித்பாதி. நிறமுண்டான பொன்னை உரைகல்லிலே உரைத்தாற் போலே, " பொன்னிவர் " என்றும், " செம்பொனே திகழுந் திருமூர்த்தி " என்றும் சொல்லுகிற வுன்னை என்நாக்காலே உரைத்து, " மாற்றுமுரையுமுற்ற நல்லபொன்போலே நானுமானேன் " என்று லாம்பாபத்திரையைச் சொல்லுமிதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ...நு.

அ. ஆறும்பாட்டு. உன்னுடையவித்பாதி. கீழிற்பாட்டில் - " உன்னைக்கொண் டென்னுள் வைத்தேதன் " என்றார் ; வைத்த ப்ரகாரம் சொல்லுகிறது - இப்பாட்டில்.

மூ.—உன்னுடைய விக்கிரமமொன் றெழியாமலெல்லாம்
என்னுடைய நெஞ்சகம்பால்சுவர்வழி யெழுதிக்கொண்டேன்
மன்னடங்கமழுவலங்கைக் கொண்டவிராமனம்பீ
யென்னிடைவந்தெம்பெருமா னினியெங்குப்போகின்றதே. சூ.

பதவுரை.

உன்னுடைய—	உன்னுடைய
விக்கிரமம்—	திருவிளையாட்டுக்களில்
ஒன்று ஒழியாமல்—	ஒன்றுதப்பாமல்
எல்லாம்—	எல்லாவற்றையும்
சுவர்வழி—சுவரி லெழுதும் சித்ரம் கண்ணு	க்குத் தோற்றுமாபோலே
என்னுடைய—	என்னுடைய
நெஞ்சு அகம்பால்—	நெஞ்சிலே
எழுதிக்கொண்டேன்—	ப்ரகாசிக்கும்படி
	பண்ணிக்கொண்டேன்;
அடங்க—	இருந்த இடம்தெரியாதபடி அழி
	கைக்கிடாக
மழு—	மழுவை
வலகை கொண்ட—	வலதுகையில் தரித்த
இராமன்—	பரசுராமாவதாரம் செய்தருளின
நம்பீ—	குணபூர்த்தியையுடையவனே
எம்பெருமான்-எனக்குஉபகாரகனனவனே!	
என்னிடை—சேஷபூதனான என்னிடத்திலே	
வந்து—	எழுந்தருளி
இனி—	இனிமேல்
எங்கு போகின்றது—	எங்கேபோகப்புகு

டைய நெஞ்சிலே யிவையெல்லாம் ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணிக்கொண்டீடன். உன்னுடைய ஸ்வரூபரூப குணங்களையன்று, உன்னுடைய அபதாநங்களையிறை. "எல்லாம்" என்ற நிற்க, "ஒன்றொழியாமல்" என்றது - வ்யாஸ வால்மீகிகளுக்கு ப்ரகாசியாதவைபு மிவர்க்கு ப்ரகாசிக்கையாலே. "சிமாலிகன்," "மல்லிகைமாமாலே." ப்ரகாசியாணமக்கடி. ஸத்வதாரதம்யம்; அதுக்கடி - ப்ரஸாததாரதம்யம். கர்மவச்பரும்பாய், அசுத்த சேஷித்வஜ்ஞருமான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ப்ரஸாதமிறை - அவர்களுக்கு; இவர்க்கு. * திருமாலால், * திருமாமகளால்; * பீதகவாடைப் பிராரருடைய ப்ரஸாதத்தாலேயிறை. ஸர்வஜ்ஞருனுக்கும் "உனக்கொன்றுரைத்துவன் நான்" என்றும், "அவனெனக்கு சேரான்" என்றும், "என்மதிக்கு விண்ணெல்லா முண்டோ வீலே" என்றும் இவர்கள் சொல்லுமப்படியிறை ஸத்வ சேதவதையான ஸர்வேச்வரனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே பெற்ற ஜ்ஞாநம்.

உன்னுடைய விக்ரமமித்யாதி. "மல்லாண்ட திண்டோள் மணிவண்ணை" என்று தொடங்கி இவ்வளவாக அநுபவித்த அபதாநங்களை அருளிச்செய்கிறார்; *கோவை வாயாளிலும் * குரவையாய்ச்சியரிலும் தன்னுடைய ப்ரணயித்வ குணத்தைக்காட்டி நம்மாழ்வாரை யநுபவிப்பித்தாப்போலே. ரிஷிகளுக்குப்போலே புண்யமென்றொரு கையாலே புறைத்து விடுகிற ஜ்ஞாநமல்லாணமபாலே இவர்க்கு முற்றாட்டாக்கிக் கொடுக்குமிறை. ஸகலார்த்தங்களும் பகவத் ப்ரேமமுடையார்க்கிறை ப்ரகாசிப்பது. ரிஷிகளைப்போலே கேவலஜ்ஞாநமேயன்றிக்கே ப்ரேம தசையிலேயிறை இவர்களிருப்பது. இதுதான் அவன்கொடுத்த ப்ரேமமிறை. மதிமோபாதி நலத்தையுமருளினானிறை. முற்பட்ட ப்ரேமம் அவனது; இது கண்டுகந்த ப்ரேமம் இவரது. "கிடந்திருந்து நின்றளந்து" "ஆனையன் மீமிடை மேனமுந் தானையன்" என்கிறபடியே, அவன் அவ்வபதாநங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கடி. யென்னென்னில்; "என்னில்தானுபசங்கே" என்றருளிச் செய்தாரிறை.

மன்னடங்க. நம்முடைய அபதாநங்கள் இப்படிப்ரகாசித்தவளவில் உர்முடையவிதாதி செய்த தென்னென்ன; என்னளவன்றிக்கே * எந்தை தந்தையிற்படியே மூவேழிருபத் தொரு படிகால், (க) "கோவிலைவோலி ஹுழி" (உ)* கோவேவி ஜ்ஞநீர்ரா யோர் விற்படியே ஆச்சுதன்னைக்கு த்ர்ஷ்டாந்தம் மன்னடங்க என்று. அஹங்கார க்ரஸ்தரான ராஜாக்களைநிரலிக்கைக்கடியான வேஷத்தையும் ஆயுதத்தையும், அதுக்கடியான ஜ்ஞாநசக்த்யாதி குணங்களால்வந்த பரிபூர்த்திபையுமுடையவனை. மழுவலங்கைக்கொண்ட மழுப்பிடித்த பிடியிலே விரோதிகள் முடிந்தபடி; வ்யாபரிக்க வேண்டியிருக்கிலே. ["வற்புனடையவரை நெடுக்தான்" இத்யாதி.] அநேகாயுததராராய்க்கொண்டு எதிர்ந்த அநேக ராஜாக்களை ஓராயுதங் கொண்டிறை நிரலித்தது.

என்னித்யாதி. என் சேஷத்வத்தையும், உன் சேஷித்வத்தையும் உதறிப்படுத்தி பின்பு உனக்குப்போக்கு இனியெவ்விடத்திலே?; என் ஸ்வயத்நத்தாலே வந்ததாகிலிறை உனக்குப் போகலாவது; உன்னருளாலே புகுந்த நீ போகக்கடவையோ. இராமன் நம்பி - எங்குப்போகின்றதே. "மன்னுஞ்ச வாயிரந்தான் மழுவில் துணித்தமைந்தா, என்னைஞ் சுத்தான்னிருத்திங் கினிப்போய்ப் பிறமொருவர், வன்னெஞ்சம்புக்கிருக்க வொட்டேன்

(க) "கலம்பிரிக்கை படிக்ரமம்" (உ) "குலப்புனிக்ரம் ஜ்ஞநீர்ரார்த்தா"

வேர்த்துணைக்கீதன் " என்று - அவருமொருவர் வேர்த்தாரிறை. போனால் என்செய்வீ சென்ன; இதற்கீதனும் தன்னரசுநாடோ, பெண்ணரசுநாடோ. [" நன்னெஞ்சவண்ணம் டன்னும் " இத்யாதி.] " மழுவினால் மன்னாருயிர் வவ்வியமைந்தனும் வானால் " என்று - * உன் வரவுபார்த்திருந்த நான் போக ஸம்வதிப்பனோ. " வென்றிகள்மழுவா வியன்நாலமுன் படைத்தாய், " " வடிவாயமழுவேந்தியுலகமாண்டு " " இருநிலமன்னர் தம்மை யிருநாலுபெட்டிம் - மழுவாளில் வென்றதிறலோன் - பெருநிலமுண்டுமிழ்ந்த பெரு வாயர் " என்று - யோக்யதையில்லாத காலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தும் ரக்ஷித்தும், ஆபத்தசை யிலே வயிற்றிலே வைத்துமோக்கியும் போருமவனல்லையோ நீ.

ஸ்வாமின். உன் ஸ்வாமித்வத்துக்குப் போருமோ. இனி. உன் க்ருபவித்துத் திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் வந்தபின்பு போக்குவரத்துண்டாம்படியோ நாமிரு வருங் கலந்தபடி. [" உன்னைக்கொண்டுன்னுள் வைத்தேன் " இத்யாதி.] " கொண்ட கூரெரி கோலக்கொடுமழு " என்று இடையர்க்கும் மழுவாயுதம்; ஆயுதஸாம்யத்திலே இவனையும் க்ருஷ்ணனுடைக்க அங்கீகரிக்கிறார். [" தெய்வவாய மறமன்னர் " இத்யாதி.] * திருக்குலத்தி லிறந்தோர்க்கோ தர்ப்பிதண்ணலாவது, எங்களுக்கு தர்ப்பிதண்ணலாகாதோ?

ஆக, இப்பாட்டால் அவன் வந்து புகுந்த ப்ரகாரத்தையும், அவன்போனால் தாம் மூடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபடியையும், அவனுக்குப் போக்கின்றிக்கே நிற்கிறநிலை யையும், நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்த ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகிறது. ... ... கூ.

அ. ஏழாம்பாட்டு. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த. கீழிற்பாடடிலே. "என்நாவகம் பால் மாற்றின்றியுரைத்துக்கொண்டேன்" என்றது அவன் நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே என்னு டைடத்தை இப்பாட்டிலே அருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—பருப்பதத்துக்கயல்பொறித்த பாண்டியர்குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்தசேவடியென் சென்னியின்மேற்பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன்வாசகமே
உருப்பொலிந்தநாவினேனே யுனக்குரித்தாக்கினையே. எ.

பதவுரை.

பருப்பதத்து— மஹாமேருவிலே
கயல்— தனதுமகரத்வஜத்தை
பொறித்த— கட்ட
பாண்டியர் குலபதி போல்— பாண்டப்யவம்சத் தரசனைப்போலே
திரு பொலிந்த— அழகுவிஞ்சியிருப்பதாய்
சே— செவ்விதாயிருக்கவல்ல
மருப்பு ஒசித்தாய் என்று— குவலயாபீடத்தின் கொம்பை முறித்தவனே! என்றும்
மல்— மல்லரை
அடர்த்தாய் என்று-நிரஸித்தவனே!என்றும்
உன் வாசகம்-உன்குணங்களுக்குவாசகமான திருநாமங்களைச் சொல்லுகையாலே
உரு பொலிந்த— சரீரம்போலின

வ்யா. பருப்பதமித்யாதி. பாண்டவபக்ஷத்துக்கு நிர்வாஹகனாயிருப்பானொருவனாஞா னானிருந்து மேருசத்தில்நின்றும் மறுமேருவளவும் வழியிலுள்ள காடுசிப்புவன்னியபாறுத் துத் தனக்குந் தன்பரிகரத்துக்கும் போகலாம்படி பெருவழியாக்கிக்கொண்டுசென்று, மறு மேருவிலே தன்வெற்றியெல்லாந் தோற்றுப்படி தன்னடையாளத்தையுமிட்டுப் போந்தான். (க) “ வாயுமயவஹ தஸ்ரோரு ஜ்ரு உவமிரசஹாவெயி । தவயுவமிதாசஹாஹா மொ சிவபாமயிவ தசோரு। வவிஜிதயுநுவாநுவவுரு விசிஸாஉகுணவாஸுமாரு। விசிளவ நாத்வி ஹுளவ விவெங்வாரூவவஸதிஉி ” என்னக்கடவதிறே. அப்படியே, பரம பதம் கலவிருக்கையான ஈச்வரன் இங்குநின்று மிவர் பக்கலிலே வருபளவுமுண்டான * பா வங்ஙட்டையும் சீப்தது இவர் வன்னியத்தையு மறுத்து இவர் * சென்னித்திடரிலே பாத விலச்சிஹ்ன வைத்தபடிக்கு தர்வ்டோந்தமாகிறது. இவர் வருதல் இருவரும் பாதிபாதி வழி வருதல் செய்கையன்றிக்கே, அவன்தானே வந்தாணுப்பது. மலைக்குள்ளது விலக்காமையிறே. அப்படியே, வருவானும், வழியிலுள்ள விரோதிகளைப் போக்குவானும், தன்விஜயத்துக்கு அடையாளமிடுவானும் தானேயிறே. இவர்க்கும் ஏதங்களாயினவெல்லா மிறங்கலிடித்துப் பாதலிலச்சிஹ்ன வைத்தான். தான் பரமபதத்தில் நின்று மிவர்பக்கல்வந்த ப்ரகார மிருக்கிற படி. “ விண்ணவர்கோன் விரையார்பொழில் வேங்கடவன் - நீண்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கடலபாதம்வந்தென் கண்ணினுள்ளன ” என்னக்கடவதிறே.

திருப்பொலிந்தசேவடி. அழகு விஞ்சியிருப்பதாய் ருஜுவான திருவடிகள். ஆர்ஜவ குணமிருக்கிறபடி. இவன் செவ்வைக்குகீடே தனக்குச் செவ்வையாகை. ஜ்ச்வர்யஹ்ருங்கஹ்ன யுடைத்தான திருவடிகள். * கதாபுகழில் சொல்லுகிறபடியே * பார்த்திவவ்யஞ்ஜநா ர்விதமான திருவடிகள். என்சென்னியின்மேல்பொறித்தாய். அநாதிகாலம் அப்ராப்தவிஷய ங்களின் கார்கலடையிலே துவண்டவென் தலையின்மேலே, “ அமரர்சென்னிப்பூ ” என்றும் “ வானவருச்சிவைத்த பெருமணி ” என்றும் நித்யஸூரிகளுக்குத் தலையலங்காரமான பொ ன்றும் பூமானான உன் திருவடிகளை என்தலையிலே அலங்காரித்தாய். [“நீள்கழல்சென்னிபொ ருமே”] பொருமே- பொருந்துமே; கொக்கிவாயும் பகிகண்ணியும்போலே. தன்வெற்றிக்கும் என்தோல்விக்கு மடையாளம்- ஸ்வாதந்த்ர்யம் போகையும், சேஷத்வம்பெறுகையும் இவர்க் குகப்பிறே; (உ) “ ராஜஸு ” என்றது போகையும் சேஷத்வம் பெறுகையும் ஸ்ரீபரதாழ்வா னுக்கு உகப்பிறே. இதுதான் தாமுமவனும் பறிந்தவளவுபோராது; “ மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில் வாழகில்லேன் ” என்று அவனும் தானுமறியில் ஸ்வரூபஹாநி யில்லையென் றிருக்கிறும் பிறர்சொல்லில் ஸ்வரூபஹாநியானாற்போலே, புறம்புள்ளாரும்கண்ட சேஷபூதனு கவேணும். பெருமாளும், ஸ்ரீபரதாழ்வானைப்பார்த்து “ நம்மை மீட்டுக்கொண்டு போகை யிலும், உன்னை ‘ஸ்வதந்த்ரன்’ என்றவர்கள்முன்னே உன்பாரதந்த்ர்யத்தைப் பெற்றுப்போ கப்பார் ” என்று திருவடிநிலைகளைக் கொடுத்தாரிறே. “ என்தலைமிசையாய் ”என்கிறதனை. பொறித்தாய். கர்மபாரதந்த்ர்யத்தால் பொறித்த பொறிபோலன்றே ஈச்வர பாரதந்த்ர்யமாகப் பொறித்த பொறி.

ன்மேலும் நாத்தழும் பவிசாமன் திருநாமம" என்னக்கடவதிறே. இவரும் அவனுடைய வீர வாதங்களைச் சொல்லி, ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார். தானேசென்று விரோதிநிரஸநம் பண்ணினபடி.. மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்று. மருப்பொசித்தா யென்றும், மல்லடர்த்தா யென்றும், உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களைப் பலகால்சொல்லி. உருப்பொலிந்த நாவினேனை. செவ்வாய்க்கிழமையை "மங்களவாரம்" என்றுமாமாபோலே, விபரீத லக்ஷணை. இதர விஷயங்களிலேயிறே என்னுக்கு உருப்பொலிந்தது. உருப்பொலைதழும்பேறுகை. " நாத்தழும்பெழ நாரணவென்றழைத்து "என்னக்கடவதிறே. உனக்குத்தாக்கீணயே. இப்படிசெய்தாயே!; நான்சொன்னபடியாகவோ நீ விஷயீகரித்தது; அன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தாயென்கிறார். ... ... எ

அ. எட்டாம்பாட்டு. அனந்தன்பாலும். ஆத்மவஸ்துதொடங்கி பரபக்தியளவாக இடையிலுள்ள ஆத்மகுணங்களைப் பிறப்பித்து, அநந்தரம் பரஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்து, விரோதியை அகல்பிளர்ந்தெறிட்டு மாநஸ ஸம்ச்லேஷமாத்ர மன்றிக்கே பாஹ்யஸம்ச்லேஷ மாம்படி பண்ணினனென்றார்-கீழ்; ஸத்தையே பிடித்து பகவதநுபவமே யாத்ரையாய்ப் போந்தவர்களன்றோ என்றும், இவர் அநாதிகாலமே பிடித்து நித்யஸம்ஸாரியாய் இதர விஷயங்களோடே கலந்து பரிமாறிப் போந்தவரன்றோ என்றும், அவர்களெற்றமும், இவர் தண்ணையும் இவர் நெஞ்சில் படாதபடி அவன் அநுபவிக்கபடியை அருளிச்செய்கிறார்-இப்பாட்டில்.

மூ.—அனந்தன்பாலுங் கருடன்பாலு மைதுநோய்தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்களசும்பொழுக
நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தே னெமிநேடியவனே. அ.

பதவுரை.

நேமி — திருவாழியைத் திருக்கையிலே யுடைய

நெடியவனே — ஸர்வாதிகனானவனே

எம்பிரான் — எனக்கு உபகாரகனானவனே!

அனந்தன்பாலும் — திருவனந்தாழ்வானிடத்திலும்

கருடன்பாலும் — பெரியதிருவடியிடத்திலும்

ஐது நொய்தாகவைத்து — ஸ்நேஹாதிசயத்தை அத்யல்பமாக வைத்து

என்மனம் தன் உள்ளே — என் மநஸ்ஸினுள்ளே

வைத்து — பொருந்தி நின்று [லுப்;

வாழச் செய்தாய் — என்னை வாழ்வித்தருளி

(இப்படிப்பட்ட உன்னை,)

என் உள்ளே — என் மநஸ்ஸிலே

நினைந்து நின்று — நினைத்து நின்று

நெக்கு — நெஞ்சுநெகிழ்ந்து

கண்கள் — கண்களிலே

அசும்பு ஒழுக — அசறுபாயும்படி

நினைந்து இருந்தே — நீபண்ணின உபகாரபரம்பரைகளை நினைத்துக்கொண்டிருந்தே

சிரமம் — என் இதோபதேசாதிகளாலுண்டான

வ்யா. அனந்தனித்யா நி. த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரு மொத்திருக்கச்செய்தே இவர்களுக்கோரேற்றம் ஸர்வகாலமும் திருமேனியோடே ஸ்பர்சிக்கையும், தர்சநீயத்தினினிமையாலே மோம்பழம்போலே முன்னே வைத்துக்கொண்டிருக்கையுமிறே; இப்படிக்கொத்த விவர்கள் பக்கலிலே ஸ்நேஹறத்தை அத்யல்பமாக வைத்து. இவ்வளவுதான் வைக்கிறது- இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு *சென்முல் குடையாய், இருந்தால் சிங்காசனமாய், நின்முல் ராவடியாகைக்கும், மணிவிளக்காகைக்கும், பூம்பட்டாகைக்கும், * பொருசிறைப்புள்ளுவந்தேறி இவர்பக்கல் வரும்போதைக்கு வாஹநமாகைக்கும், சேரவிடுகைக்குப் பெரியபிராட்டியாரும் வேணுமிறே; அதுக்குறுப்பாக வாய்த்து அவர்களை விஷயீகரித்தது. இவர்களை விஷயீகரித்ததுதானிவர்க்குறுப்பாலே மற்றுள்ளாரைச் சொல்லவேண்டாவே.

என்மனந்தனுள்ளே. அநாதிகாலம் இதரவிஷயத்திலே மண்டினவென்மநஸ்ஸிலே வந்து. அநாதிகாலமாகவந்து. வைகி. அவஸரித்து; பொருந்தியென்னவுமாம். "வந்தாயென்மனம்புகுந்தாய் மன்னிநின்றாய்" "போயறியாய்" என்றிறே ஈடுபடுவது. வாழ. "அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலும் ஐதுநோய்நாகவைத்து" என்றது ப்ரதம விவாஹத்துக்குச் சென்கற் சீரைகட்டிக் கூப்பிடாமைக்குச் சோறு வைப்பாரைப்போலே; த்விதீயவிவாஹத்திலிறே போக்யமுள்ளது. வாழச்செய்தாயெம்பிரான். என்னுபன் செய்தபடியென்!. எம்பிரான். இவர் தன்மைபாராதே உபகரித்தவுபகாரமிருக்கிறபடி. த்ரிபாத்விபூதியிலுள்ளாரெல்லாரோடும் பரிமாறும் பரிமாற்றமெல்லாம் இவரொருவரோடும் பரிமாறின உபகாரம். "கருளப்புட்கொடிச்சக்கரம்- அடிமைகொண்டாய்" என்று நித்யஸூரிகளைவிட்டு நித்யஸம்ஸாரிகளுக்குப் புறம்பான தம்மை அடிமைகொண்ட உபகாரம்.

நினைந்தென்னுள்ளே நின்று. இவர் ப்ராயச்சித்த குடியேபோலே, அவர்களேற்றத்தையும், தம்முடைய தன்மையையும் நினைத்துக் கூசாதபடி பண்ணினபடியும், இவர்கள் பக்கல் ஆதரம் குளப்படியென்னும்படி தம்பக்கல் கடல்போலே அவன் பண்ணின ஆதராதிசயத்தையும், இவர் தன்மை பாராதே; இவர்நெஞ்சில் புகுந்தபடியையும் நினைத்து, என்னிலே நினைந்துநின்று. லேக்கு. "நினைதோறும் - நெஞ்சிடிந்தூகும்" என்கிறபடியே, நெஞ்சு சிதிலமாய். கண்கள் அசும்பொழுக. உள்ளுருகினது புறமெள்ளமிட்டபடி. அசும்பு ஒழுக - அசறுடாய.

நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். நீ பண்ணினவுபகார பரம்பரைகளை அநுஸந்தித்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன். ஓடியாடின இளைப்பெல்லாம் இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஆறினேன். சிரமம் - ச்ரமம்; இளைப்பு. ஸம்ஸாரிகள் பக்கலுபகார பரம்பரைகளைப் பண்ணிக்கொண்டு போராநிற்க, காதாசித்கமாக உபகாரத்திலே ஒன்று குறைதல் ஒரு உபகாரம் புகுருதல் செய்தால், முன்புபண்ணின உபகாரங்களையும் மறந்து இதொன்றையுமே நினைத்துக் கொண்டிருப்பர்கள்; அநாதிகாலமே பிடித்து இவர்கள்பண்ணும் ப்ராதிகூல்ய பரம்பரைகளொன்றையும் பாராதே, ஓரவகாசத்திலே அபுத்திபூர்வகமான ஓரநுகூல்யைகதச

மடல். ... ...

ஓடிவந்து. காதுக்குநிரை கட்டியாய்த்து வந்தது. என்மனக்கடலில் வாழவல்ல. அது பனிக்கடலானைபோலை குளிர்ந்திருக்கும்; இது மனக்கடலானைபோலை குளிர் கெட்டிருக்கும். அது உலர்ப்படாநிலம் இது ஊற்று மாறாது பனிக்கடலையும் தனைக்குள்ளே அடக்குங்கடனிறை. [" பரவைத்திரை பலதோன்ற " இத்பாதி.] இக்கடலைக் கலங்கடவாதே பனிக்கடல் காட்டித்தினோ டொடாத்தது. வாழவல்ல. கொருக்கான சாறாக்கள் பழுப்ப பனை விட்டை விட்டி, தாங்கோன காதிப்பத்துச் சனைத்த படையிட்டு நிலமிறை ஆனாத்தோ டிருப்படது. வாகுக தனைதோலவ்வறை தோகுதனை. பனிக்கடலையும் விருட்புனைத்தடி, இலையைச் சோத்துக் கொள்ளுநாதைக்கு * தோகுதித்தினை இந்தை சொல்லைக்கிறை. மனக்கடலில் வாழவல்ல. " வாழவல்ல மாகதோவா. " அந்கடலிடமென்றும் வாழ்ச்சியிறை. சிழிற்பாட்டிலை, " வாழ்சென்றாப் " என்று - அழ்வானை வாழ்வித்து அல்வாழ்வுதன்றி தான் வாழ்வுபடி.. மாயமனுளைகம்பி. இவர் சிறுவல்லைத்திலை புகுந்தின்றிறை, ருவாங்களும், திருமேனியில் சென்னியும் தூர்த்திடப்படுவது.

தனிக்கடலை. அத்விநியமான கடலை. * குறுவில் தடங்கடலிறை. பெரிய பிரட்டியாருப்பு பிறந்தகடான விடமிறை. * உலகெல்லாம் கன்கொடிங்க தோகஜ்ஜாயம் கடலிறை. தனிச்சுடரே. " லெங்கதிரோன் குலத்துளதோன் விளக்காய்த்தோன்றி " என்று இவன் திருவைதாரம் பன்னுனைகள்கிடான குலகுருவானைபோலை வந்து அத்விநியத்துவர். தனியுலகே. " ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமே " என்று - ஒருகாடாக ஒருமிதுனத்துக்கு சேனைபோலை வந்து அத்விநியத்வைப். " கலமந்தில்லைதார் நாடி " என்றென்னுனைக் கிடமாயிருக்க. இப்படிக்கொத்து திருநாமங்களையுடைய தேசங்கள் உனக்கு இருப்பிடமாயிருக்க. என்னை. என்னையுடறியாதே உன்னையுமறியாதேயிருந்த வென்னை. (சு) " கூரரவு ஒ. " உனக்கு. அவாப்த ஸமஸ்தகாமனை வனக்கு. உரித்தாக்கினையே. ஒரிடமில்லாதானைப்போலை, என்னெனுந்தை உனக்கு வாஸஸ்தானமாகப் பண்ணிக்கொண்டாயே. இவ்வடகாரத்துக்குந் தோற்று அடிமைப்படுகிறார் - உனக்குரித் தாக்கினையே என்று. ... ... சு.

அ. பத்தாம்பாட்டு. தடவரைவாய்த்பாதி. சிழிற்பாட்டில் - உகந்தருளின நிலங்களிலொடாக்கத் தன் திருமேனியை விரும்பினனென்றார்; இப்பாட்டில் - அவற்றைவிட்டுத் தம்மையே விரும்பினபடியை பருளிச்செய்கிறார்.

மூ.—தடவரைவாய்மிளிர்ந்து மின்னுந்தவளநெடுங்கொடிப்போல்
சுடரோளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென்சோதிநம்பீ
வடதடமும் வைகுந்தமு மதிட்டுவராவதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே. ம.

பதவுரை.

தட— பரப்பையுடைத்தான | மிளிர்ந்து மின்னும்— தேஜஸ்ஸாலே மிக

மதில் — மதிலால் சூழப்பட்ட

தூவாவதிபுரம் — பூரீ ஸ்வாமிகளாயிரம்

இடவகைகள் — இப்படிக்கொத்த இடம்

கடலையல்லாம்

இகழ்ந்திட்டு — உதாசீனப்படுத்தியிட்டு

இடவகை — இவ்விடங்களில் பண்ணும்

ஆசாரங்களையல்லாம்

என்பால் — எம்பக்கலிலே

கொண்டருளினபடி — பண்ணியருளினபடி

என்று ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா. தடவரைவாய்மின்னிருந்து மின்னும் தவளநெடுங்கொடிப் போல். பரப்பையுடை
ரான பக்கமிலே ப்ரகாசமுடைத்தாய், தேஜஸ்ஸாலே விளங்காநின்பதுமாய், பரிசுத்தமுமான
பரிவினையுடைத்தாய் கயலாயிருக்குமா போலே, பெரிய பர்வத சிகரத்திலே அதி
ஸ்வச்சமாய்த் தோற்றுகிற பெரிய கொடி போலே. மின்னிருகை - திகழுகை. சுடரொளியாய்.
ஸ்வதேஜஸ்ஸாய். நெஞ்சினுள்ளே தோன்றும். ஹ்ருதயகமலத்திலுள்ளே தோன்று
மென்று. சோதிவம்பீ. தேஜஸ்ஸால் பூர்ணனானவனே. சுடர் - திவ்யாத்ம ஸ்வரூபம்.
ஒளி - திவ்யமங்கள விக்ரஹம். சோதி - குணங்கள். நம்பீ, குறைவற்றிருக்கிறபடி. "என்"
என்று - இவையெல்லாம் தமக்கு ப்ரகாசித்தபடி. தம்முடைய திருவுள்ளத்திற்கு திவ்யமங்
கள விக்ரஹத்திலாசை ப்ரகாசித்தபடி. இவர் திருவுள்ளத்தே புகுந்தபின்பு திருமேனி
யிலே புகுந்ததாய், பூர்த்தி முண்டானபடி. ["சிக்கெனச்சிறிதோரிடமும்" இத்யாதி.]
வர் சமயத்திலே இப்படி. அநுபவித்த க்ருஷ்ணவிஷயம் உள்மேலெ
ழுந்தபடி.

வடதடமும் இத்யாதி. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற திருப்பாற்கடலும்,
*ஸ்ரீவைகுண்ட - நித்யஸூரிகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பரமபதமும், ப்ரஹ்மா
திகளுக்கு முகங்கொடுக்கிற பூமித்வாரகையும். இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு. இப்படிக்
கொத்த விடங்களையல்லாம், "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவாணுடிப்புல்" என்கிற
படியே உதிரவகழ்ந்து. என்பாலிடவகை கொண்டனனே. இவற்றில் பண்ணும் ஆசாரங்க
ளல்லாவற்றையும் என்பக்கலிலே பண்ணினபடி! "உனக்குரித்தாக்கினனே" "என்
பாலிடவகை கொண்டனனே" என்று இப்படி செய்தாயே என்று அவன் திருவடிகளிலே
விழுந்து கூப்பிட, இவரையெடுத்து மடியிலேவைத்துத் தாயும் ஆச்வஸ்தனாகிறபடியைக்
கண்டு ப்ரீதராய்த் தலைக்கட்டுகிறார். "அதனில் பெரியவென்னவா" என்று, தம்மாற்
றருக்கு பகவத் விஷயத்தில் பிறந்த அபிநிவேசமெல்லாம், இப்பொரியாழ்வார் பக்கலிலே
ச்வாஸத்துக்குப் பிறந்தபடி இத்திருமொழி. தனிக்கடலே. ஈச்வரனுடைய * முனியே
நான்முகன். "வடதடமும்" இத்யாதி. ... ...

அ. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த. நிகமத்தில், இத்திருவாழியை யுதைத்தார்க்கு பலம், தம்மைப்போலே யுகந்தபார்வற்ற சேஷபூதராகப் பெறுவர்களன்றோ.

மூ.—வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித்தன் மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோலமணிக் கொழுங்குரவின் முதிர்வண்ணனை
ஆயர்ஏற்றையமரர்கோனை யைத்தணர்தமமுதத்தினைச்
சாயைபோலப் பாடவல்லார்தாமு மணுக்கர்களே. கக.

பெரியாழ்வார் திருமொழி முற்றிற்று.

பெரியாழ்வார் திருவடிகளேசரணம்.

பதவுரை.

வேயர்தங்கள்— வைதிகருடைய
குலத்து— குலத்திலே
உதித்த— திருவவதரித்த
விட்டுசித்தன்— பெரியாழ்வாருடைய
மனத்தே— மநஸ்ஸிலே
கோயில் கொண்ட— திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கிற
கோவலனை— கோபகுமாரனை
கொழு— செவ்விபெற்றதாய்
குரவின்— குரவிருந்துள்ள
முகில்— மேகம்போன்ற
வண்ணனை— திருநிறத்தையுடையவனை
ஆயர்— இடையர்களரசனுக்கு
ஏற்றை— தலைவனானவனை
அமரர்— நித்யஸூரிகளரசனுக்கு
கோனை— ஸ்வாமியானவனை
அந்தணர்தம்— ஸகாதிப்ரதமர்களிகளரசனுக்கு
அமுதத்தினை— நிரதிசயபோக்யமான புருஷனை
சாயை போல— நிழலைப் போலே
பாடவல்லார்தாம்— பாடவல்லவர்கள்
அணுக்கர்கள்— அந்தரங்கராகப் பெறுவர்கள்.

வ்யா. வேயர்தங்கள். உதயகிரியிலே ஆதித்யனுதித்தாற்போலே பாப்புத்ர இந்த்ரகுடியிலே இவர் வந்தவதரித்தபடி. அவன் கோலம் அந்தகாரத்தைநிரஸிக்குமது; "நளிர்மதிபடலே" என்று அவ்வாதித்யனுடைய ஸௌந்தர்யமாகையாலே அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப்போக்கி, ஹ்ருதயகமலத்தை அலர்த்துமம் ஆதித்யனுப்போலே இவர். விட்டுசித்தன் மனத்தே. ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த னென்று திருநாமம். மனத்தே. ஹ்ருதயத்திலே. விஷ்ணுசித்தர் என்று திருநாமமாய், அவனை விடாமை அநுஷ்டாநபர்யந்தமானபடி. கோயில்கொண்ட கோவலனை. திருப்பல்லாண்டு தொடங்கி இவ்வளவும் இவர் திருவுள்ளத்திலே யிருக்கிற க்ருஷ்ணன், தான்பிறந்த படியும் வளர்ந்தபடியையும் இவரைக்கொண்டு சொல்லிட்டபடி. வால்மீகிபகவான்பாட, குசலவர்களைக் கொண்டு சொல்லிட்ட சக்ரவர்த்தி திருமகனைப்போலன்றே ஸ்ரீகிருஷ்ணசரிதம் நிரூபகங்கள் வேண்டாபடி. "வைகுந்தங் கோயில்கொண்ட குடக்கூத்தன்" என்னுமாபோலே மேலும்பன்று இவர் திருவுள்ளத்திலே கோயில்கொண்டபடி;—

"திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென்கலியே, திருமால் வைகுந்தமே தண்டிருவேங்கடமே யெனதுடலே" என்றும், "திருக்கடிக்காணமும் மென்னுடைய சிந்தையுமே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களாடுக்களிறே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தை ஆதரித்தது. "நன்கெண்ணுடலங்கைவிடான்" "நங்கள் குன்றங்கைவிடான்;" எதுக்காக?; * நண்ணுவசுரர் நலிகைக்காக. உடலங் கைவிடாதது எதுக்காக?; திருவாய்மொழி பாடுகைக்காக. அப்படியன்றிக்கே, "இடவகைகளிகழ்ந்திட்டு" என்கிறபடியே, அவற்றை உபேக்ஷித்திறே இவர் திருவுள்ளத்தை இடவகைபாகக் கொண்டது. க்ருஷ்ணன்கோயில் வி-

தோலைவேன். தாழ்ந்த குலத்தில் வந்தவளாயிருந்தும் அவர்களுக்கு ஸ்வபதத்தில் மோலை யாய்ந்து இவர்க்கு ஸ்வயமாகிறபடி. கொழுந்துளிர் முகில்வண்ணனே. இவர் திருவுள்ளத்தில் படுந்தபின்பாய்த்து - குளிர்ந்து சென்னியுண்டாய்த் தன் நிறம்பெற்றது திருமேனி. முகில்வண்ணனே. இவர்க்குப் பண்ணின ஒளதார்ய மென்னவுமாம். இவரிடட வடிவழகென்னவுமாம். ஆயதேற்றை. " இடையறாதே கலந்து பரிமாறப்பெற்றேம் " என்கிற திருவுள்ளத்தில்பரிதியால் வந்த செருக்கோடே யிருக்குமாதலால் யாய்த்து இவர் திருவுள்ளத்தில் படுதரப்பெற்ற பரிதியால் வந்த செருக்கும். " செங்கனி வா யென்னாவாய் " திருமேவு. அமரர்கோவை. அநுபவம் மாறில் முடியுடைப்படியான நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியானவனே. " அப்பனுடமைகளதிபதி. " அந்தணர்தமமுதத்தினை * தெளிவிசும்பில் நடக்கிற வநுபவம் இவ்விபூதியில் நடத்தும்படி. யிருக்கிற வைகாரி மாதத்து விசாகநக்ஷத்ரத்தை யுடையராயிறே. " பாற்கடல் பாம்பணைமேல் பள்ளிகொண்டருளுகிற பரமபதநாதர் வின்னுளாரிலுந் சிரியர் " என்னக்கடவதிறே. " வைகுந்தர் முழுமேனிக்கழகுகண்டை. "

சாயைபோலப்பாடவல்லார் தாமுமறுக்கர்களே. எப்போதைச்சுவர், " இப்படிக்கு நுங்களுப் பொருளென்? " என்றுகேட்க; " நான் உடையவர் பூரீபாதத்தில் இது கேட்டிலேன்; ஆகிலும், நீங்கள்கேட்ட வர்த்தம்போராதென்ன வொண்ணாது; இப்போதே கேட்டு உங்களுக்குச் சொல்லவொண்ணாதபடி உடையவரும் திருக்கோட்டியூர்நம்பி பூரீபாதத்தே வெழுந்தருளினார்; ஆகிலும் உங்களுக்கு இப்போதே சொன்னோமிவ்வளவும் " என்று உடையவர் திருவடிநிலைகளை யெடுத்துத் தம் திருமுடியிலே வைத்துக்கொண்டு, " இப்போது உடையவர் எனக்கருளிச்செய்தார், கேட்கலாகாதே " என்று, " பாடவல்லார் - சாயைபோல - தாமுமடியுக்கர்களே " என்றருளிச்செய்தார்.

" தாமும் " என்னைக்கடி- அவர்களிளற்றத்தை நினைத்து. அதாவது ப்ரபோதரான்ஞானத்தையும், உபாயபரத்வங்களையும் கலிசித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையன்றிக்கே, தம்முடைய காலத்துக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையுமன்றிக்கே, கழிந்தகாலத்துக்கும் மங்களாசாஸனம் பண்ணுகையிறே வற்றம். இப்படிக்கொத்த நண்மை தம்மூடைய வம்சத்தில் வழுவிடாமல்லே யென்றுமிடைத்தை " வழாட்காலும் பழிப்பிலோம் " என்றருளிச்செய்தாரிறே. பாடுகையாவது " உன் செவ்வடிசெவ்வி திருக்காப்பு " என்கை. சாயைபோலிவன்றது- புருஷனுடைய சாயை அவன்புக்கவிடத்திலும் புக்குப் புறப்பட்டவிடத்திலும் புறப்பட்டு ப்ரவர்த்தி கிறாற்போலே அவனிட்ட வழக்காமாய்த்போலே, இத்திருமொழி கற்றார்க்கும் தங்களுக்கென்ன ஒரு ப்ரவர்த்தி கிவர்த்தி களின்றிக்கே சேஷவஸ்துவுக்கு அத்தங்காராகப் பெறுவர்கள். " செவ்வடி செவ்வி திருக்காப்பு " என்று பாடவல்லார், * நிழலுடைநாயகமாகப் பெறுவர்கள். அடிநாயு - திருவடிகளில் சேஷகைங்கர்யம். சாயைபோலப் பாடவல்லார் - நிழலுண்டாகப் பாடவல்லார். நிழலாவது - குளிர்த்தி. " குளிரப்பாடவல்லார் " என்றுஞ் சொல்லுவர்கள். ... ...